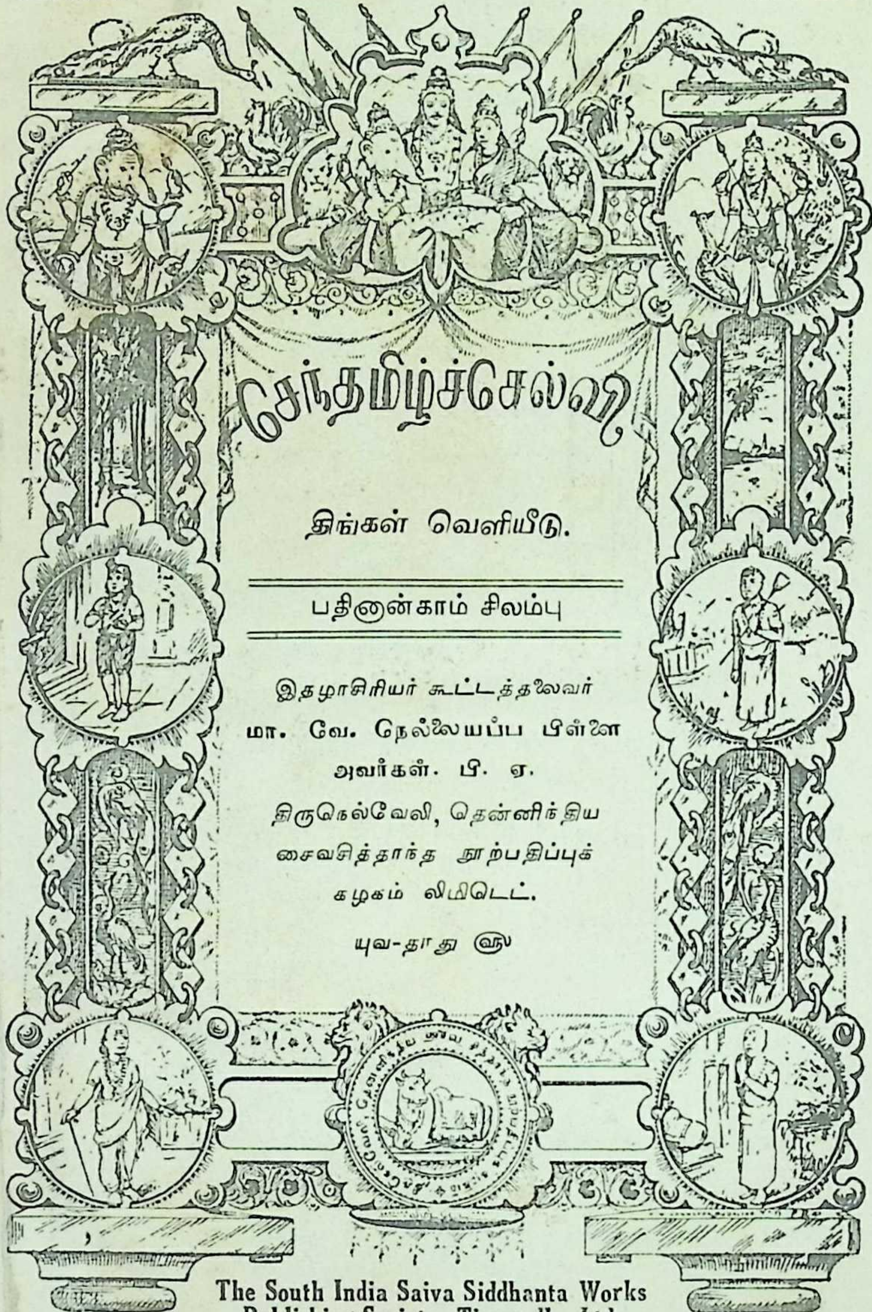
KVC0021.

Vol XIV 1935-1936

செந்தமிழ்ச்செல்வி

திங்கள் வெளியீடு.

பதினான்காம் சிலம்பு

இதழாசிரியர் கூட்டத்தலைவர்
மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை
அவர்கள். பி. ஏ.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்
கழகம் லிமிடெட்.

யுவ-தாது ௵

The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society, Tinnevelly, Ltd.
Tinnevelly and Madras

All Rights Reserved]

[Price Rs. 3 8 0

‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ இதழாசிரியர்

கூட்டத்து உறுப்பினர்கள்

(Editorial Board Members)

தலைவர்

1. திருவாளர் M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள், B.A ,
   பென்ஷன் தாசில்தார், சிந்துபூந்துறை.

—

2. ,, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், M.A., M.L.,
   தலைவர், மணிவாசக மன்றம், திருநெல்வேலி.
3. ,, பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்,
   தமிழாசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சிதம்பரம்.
4. ,, துடிசைக்கிழார் A. சிதம்பரனாரவர்கள்
   ரிட்டையர்ட் போலீஸ் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், கோவை.
5. ,, பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள்,
   தமிழாசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சிதம்பரம்.
6. ,, T. S. கந்தசாமி முதலியாரவர்கள், B.A.,
   வழக்கறிஞர், சாத்தூர்.
7. ,, ஆ. கார்மேகக் கோனாரவர்கள்,
   தலைமைத் தமிழாசிரியர், அமெரிக்கன்கல்லூரி, மதுரை.
8. ,, வித்வான் பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியாரவர்கள்,
   தலைமைத் தமிழாசிரியர், செயிண்ட் சேவியர் காலேஜ், பாளையங்கோட்டை.
9. ,, அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள்,
   தமிழாசிரியர், லாலுகுடி.
10. ,, காழி. சிவ. கண்ணுசாமிப் பிள்ளையவர்கள், B.A.,
    தருமபுரவாதீன வித்துவான், சென்னை.

உள்ளுறை

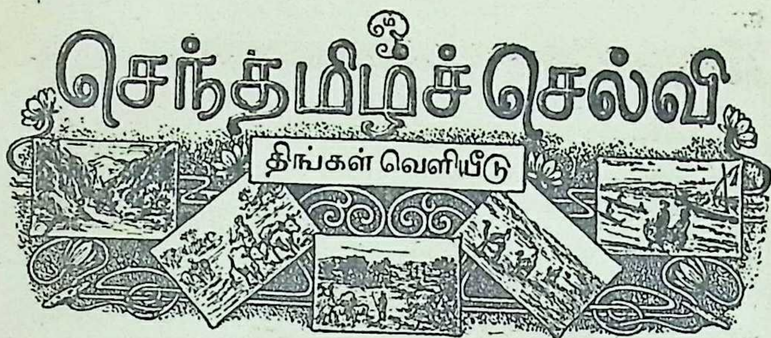
[*இக் குறியிடப்பட்டவை இத் தொகுதியில் முடிவுபெறாது தொடர்வன.]

படங்கள்

திருவனந்தபுரம்

தி. முத்துக்குமாரசுவாமிப் பிள்ளை, B.A.,

சிலம்பு-கச] யுவ—ஆவணி [பரல்-க

திருவாசகம்

கண்டபத்து

இந்திரிய வயமயங்கி யிறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா வானந்த மணிகொடில்லை கண்டேனே.

பதவுரை:—

இறப்பதற்கே காரணமாய்—(இந்த அருமை மானுடப் பிறவி உலக வாழ்வில் பெறுதற்குரிய பேரின்பப் பெரும் பயனை அடையாமல்) வீணே சாதற்றன்மையை அடைதற்கு ஏற்ற வழியில்,

இந்திரியவயம்—மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வயப்பட்டு,

மயங்கி—அதனல் உலக வாழ்வு இன்பமே நிலையுள்ளது என மயங்கி அறிந்து,

அந்தரம் திரிந்துபோய்—அம்மயக்க அறிவு பற்றிச் சிந்தை வேறுபாடுடையவனாய்ப் பலவகை உலக போகங்களைத் தேடுதலிலும், நுகர்தலிலும் உழன்று சென்று,

அருநரகில் வீழ்வேற்கு— முடிவில் கடத்தற்கு அரிய நிரயத்தில் வீழ்ந்து துன்பமடைய இருப்பவனாகிய எனக்கு,

சிந்தைதனைத் தெளிவித்து—(அவ்வாறு நான் இறந்து நிரயத் துன்பம் அடையாதபடி) எனது சிந்தையானது மயக்க அறிவினின்று நீங்கிச் சிவமே மெய்ப்பொருள் என்று உணரும் தெளிந்த அறிவை அடையும்படி செய்து,

சிவம் ஆக்கி—அவ்வாறு தெளிந்த எனது சிந்தையில் தன்னுடைய எண் குணங்களையும் பதிவித்து அதனை மலம் முற்றிலும் நீங்கிய சிவத் தன்மையை உடையதாகும்படி செய்து,

எனை ஆண்ட—ஆண்டவனாகிய தான் என்னைத் தனது அடிமையாகக் கொண்டு பேரின்பம் அருளிய,

அந்தம் இலா ஆனந்தம்—முடிவில்லாத பேரின்பப் பொருளாகிய சிவபெருமானை,

அணி கொள் தில்லை—அழகு பொருந்திய திருத்தில்லைத் தலத்தில்,

கண்டேன்—நான் (எனது அகக்கண்ணினாலே) நேரே பார்த்து உணர்ந்தேன்.

விளக்கவுரை :—

இறப்பதற்கே காரணமாய்—பேரின்பப்பேற்றையே நாடி சிவபெருமானது அருளைத் துணையாகக்கொண்டு ஒழுகாமல் உலகபோக நுகர்வுகளையே தேடி நுகர்ந்தொழுகுதலின் பயனாக உலக வாழ்வு முடிவில் கூற்றுவனால் உடலானது உயிரினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு இறத்தலும், இறந்தபின் துறக்க நிரயங்களிற் சென்று பின், பிறத்தலும் திண்ணமாதலின் பிறப்பதற்கே காரணமாய் என்றார். ஏகாரம் தேற்றத்தைக் குறிக்கிறது.

இந்திரியவயம்—இந்திரியம்=பொறி; ஐந்து அறிவுக் கருவிகள் (ஞானேந்திரியங்கள்.) ஐம்பொறிகள், மனம் அகங்காரம் புத்தி சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணங்கள் வாயிலாகவும், அந்தக்கரணங்கள் ஆன்மாவினாலும் தொழிற்படுதலினால் இந்திரியவயப்படுதல் என்பது ஆன்மா மேல்நோக்காது கீழ்நோக்கி அந்தக்கரணங்கள் ஐம்பொறிகள் ஆகிய இவை உலகபோக நுகர்ச்சியைத் தேடிச் செல்லும் வழியே செல்லுதல் ஆகும்.

மயங்கி—மயக்க அறிவை உடையவனாகி. சிவத்தை அடையும் பேரின்பமே நிலையாயுள்ள மெய்இன்பம் என அறியும் அறிவுக்கு வேறாக உலகவாழ்வுச் சிற்றின்பமே நிலையான இன்பமெனத் திரிவுபட அறிதல் மயக்க அறிவு ஆகும்.

அந்தரமே திரிந்து—அந்தரம்=வேறுபாடு. அஃது இங்கே மயங்கி அறிதலாகிய வேறுபாடுடைய சிந்தையைக் குறிக்கிறது. பின்னே கூறப்படுகிற தெளிந்த சிந்தைக்கு எதிரிடையான சிந்தை. ‘வேறு சிந்தையிலாதவர் தீவினை—கூறுசெய்த குழகன்’’ என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் (134—4) தேவாரப் பாட்டிற் கூறியிருத்தல் காண்க. ஆன்மா இறந்தபின் முதலாவது நிரயம் சென்று பின் துறக்கம் புகுதல் மரபு ஆதலின், அந்தரம் என்ற சொல்லுக்கு வான் அல்லது வானுலகம் என்ற பொருள் கூறுதல் பொருந்தாது. திரிதல் என்பது எந்த உலக

போகம் நிலையான இன்பம் பயக்கும் என்று ஓயாது ஒன்றை விட்டொன்று பற்றி உழலுதல். அந்தரமே என்ற சொல்லின் கடையிலுள்ள 'ஏ' அசை.

அருநரகில் வீழ்வேற்கு—நிரயத்துன்பத்தினின்று நீங்குதல் அரியது ஆதலின் அரும் நரகு என்றார்.

வீழ்வேன்—உயர்திணை ஆண்பால் ஒருமைத் தன்மை எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர். வீழ்வேற்கு—வீழ இருப்பவனாகிய எனக்கு.

சிந்தைதனைத் தெளிவித்து—சிந்தையைத் தெளிவித்தல் என்பது சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்குத் தனது அருட்பேரொளியைக் காட்டி அதன்கண் அடங்கி நிற்கும்படி செய்தல். இதனால் ஆன்மாவுக்கு முற்றிலும் மலநீக்கம் உண்டாகிறது. இது சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்கு வேறாய் நின்று காட்டும் உதவியாகும். ஆன்மாவினது தெளிந்த சிந்தையில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங் கடந்துநிற்கிற சிவம் ஆன்மாவினுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து விளங்கி நிற்றலால் 'சிந்தைதனைத் தெளிவித்து' என்றார். "சிந்தையினுள்ளே தெளியவல்லார்க்குச் சிந்தையினுள்ளே சிவனிருந்தானே" என்று திருமூலர் 2853-வது திருமந்திரப் பாட்டிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

சிவம் ஆக்கி—சிவம்=சிவத்தன்மை. சிவமாகுதல்=சிவத்தன்மை நீங்கிச் சிவத்தன்மை அடைதல். மலத்தன்மை முற்றிலும் நீங்கிய ஆன்மாவுக்குச்சிவபெருமான், முற்றுணர்வு முதலிய தன்னுடைய எண் குணங்களையும் ஆன்மாவினிடத்திற் பதியச் செய்தலால் சிவத்தன்மை உண்டாகிறது. ஆன்மா இவ்வாறு சிவத்தன்மை அடைந்த பின்பே சிவனுடைய பேரின்பம் நுகருதற்குத் தகுதியுடையதாகின்றது. இது சிவபெருமான் ஆன்மாவோடு உடனாய் நின்று விடயப்பொருளாகிய தன்னைக் காணச்செய்யும் காணும் உதவியா லுண்டாகிறது. இத்தகைய சிவத்தன்மையைச் சிவபெருமான் தமக்கு உண்டாக்கினன் என்பார், சிவமாக்கி என்றார்.

எனை ஆண்ட—'என்னை' என்ற சொல் 'எனை' எனக் குறுகியது. 'ஆளுதல்' என்பது ஆண்டவன் ஆகிய சிவபெருமான் அடிகளை அடிமையாகக்கொண்டு ஆண்டு பேரின்பம் அருளியதைக் குறிக்கிறது.

அந்தமிலா ஆனந்தம்—இறவாத பேரின்பம் (நிரதிசய இன்பம் Infinite Bliss) அளவில் அடங்காது நுகருந்தோறும் மேலும் மேலும் பெருகி வளர்தலால், 'அந்தமிலா ஆனந்தம்' என்றார். 'ஆனந்தம்' என்ற சொல் இங்கே ஆனந்த உருவன் ஆகிய சிவபெருமானைக் குறிக்கிறது.

கண்டேன்—காணுதல் என்பது இங்கே அகக்கண்ணாற் கண்டு தம்முள்ளே உணர்தலைக் குறிக்கிறது. 'ஏ' அசை.

இந்தப் பாட்டில் சிந்தை தெளிவித்தல், சிவமாக்கல், ஆண்டு (பேரின்ப மளித்தல்) ஆகிய மூன்றும் முறையே ஆன்மாவோடு பிரிவறக் கலந்துநிற்கும் சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்கு வேறாய் நின்று காட்டும் உதவியையும், உடனாய் நின்று காணும் உதவியையும் ஒன்றாய் நின்று பேரின்ப மருளுதலையுங் குறிக்கின்றன. இம்மூன்றும் சிறப்பியல் அத்துவித நிலைகள். இம்மூன்று அத்துவித நிலைகளும் 'இன்றெனக்கருளி' என்ற முதற் குறிப்புப் பாட்டிலும் பல திருவாசகப் பாட்டுக்களிலும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

திருஞானசம்பந்த அடிகள் தேவாரம்

திருமுதுகுன்றம்—திருவிருக்குக் குறள்

மணியார் முதுகுன்றைப்—பணிவாரவர் கண்டீர்
பிணியாயின கெட்டுத்—தணிவா ருலகிலே.

பதவுரை:—

மணியார் முதுகுன்றை—அழகு நிறைந்துள்ள திருமுதுகுன்றம் என்ற திருப்பதியில் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானை,

பணிவார் அவர்—எவர் அன்போடு உள்ளம் நா மெய்களால் தொழுவாரோ அவர்,

உலகில்—இவ்வுலகிலே,

பிணியாயின கெட்டு—ஆணவம் வினை மாயை என்னும் மூன்று மலங்களின் கட்டிலிருந்து நீங்கி,

தணிவார்—பெருமிதமின்றி அடங்கிப் பிறரிடம் தாழ்மையாந் தன்மையுடன் ஒழுகுவார்.

விளக்கவுரை:—

மணியார் முதுகுன்றை—மணி=அழகு; ஆர்தல்=நிறைதல். முதுகுன்று என்பது திருமுதுகுன்றம் என்ற திருப்பதி. அஃது இக்காலத்தில் விருத்தாசலம் என்ற வடமொழிப் பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது. முதுகுன்றம் என்ற சொல் இங்கே திருமுதுகுன்றத்தில் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானைக் குறிக்கிறது.

பணிவார் அவர்—பணிதல் என்ற தமிழ்ச்சொல் எவர்க்கும் தாழ்மையாந்தன்மையோடு மனம் நா மெய்களால் நலஞ்செய்து ஒழுகுதலைக் குறிக்கிறது. "எல்லார்க்கும் நன்றாம் பணிதல்" என்றார்

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர். அஃது இங்கே அடிமையாகிய உயிர்கள் ஆண்டவனுகிய இறைவனை அவனது பெருமையையும் தங்களுடைய சிறுமையையும் நினைந்து தன்முனைப்பின்றி மனதால் நினைந்து உருகியும், நாவால் வாழ்த்தியும், மெய்யுறுப்புக்களால் எட்டுறுப்பு வணக்க முதலியன செய்தும் தொழுதலைக் குறிக்கிறது.

கண்டீர்—முன்னிலை அசைச்சொல்.

பிணியாயின—பிணி=கட்டு. பிணி என்பது உயிர்களைக் கட்டுவனவாயுள்ள ஆணவம் வினை மாயை என்னும் மும்மலங்கள். 'கெடுதல்' என்பது உயிர்களைக் கட்டுதலினின்றும் நீங்குதல்.

தணிவார்—'தணிதல்' என்பது தாழ்தல். பெருமிதமின்றி அடங்கியிருத்தல். மேலே கூறப்பட்ட பணிதலும் தணிதலும் ஒருபொருட் சொற்கள். இறைவனை வணங்கி மலப்பிணிப்பு நீங்குதல் பற்றி மக்கள் பிறரிடத்தில் பெருமிதமின்றி ஒழுகுவார் என்பது கருத்து.

இந்தப் பாட்டில் திருஞானசம்பந்த அடிகள் இறைவனை மெய்யன்போடு தொழுகிறவர்கள் மலப்பிணிப்பினின்றும் நீங்கி அவன் வீற்றிருக்கின்ற எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்புடன் ஒழுகி நலஞ்செய்து உலகில் வாழ்வார் என்ற உண்மையைக் கூறி அருளினர். ஏனையோர் அங்ஙனம் ஒழுகி வாழார் என்பது தானே போதரும். இந்த உண்மைக்கு இக்கால உலகிலுள்ள பெரும்பான்மையர் சான்றுகளாய் அமைந்துள்ளார்.

--மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை.

பொய்யாக மருள்கொண்டு ஆடும் பொல்லாத மாந்தர்களே உயிர்ப் பலியிடவேண்டும் என்று சொல்லிப் பழிக்குந் தீவினைக்கும் ஆளாகி இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலுஞ் சிவபெருமானல் ஒறுக்கப்படுகின்றார்கள்.

—மறைமலையடிகள்.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி-Research

கம்பன் புளுகும் வால்மீகி வாய்மையும்

(சிலம்பு கக: பரல் கஉ: ௩௪௯-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கங்கைப்படலத்தில்.

நகர் நீங்கிக் கங்கையாற்றங்கரை வந்துற்ற கம்பராம னுக்கு ஆங்குவதிந்த முனிவர்கள்

காயுங் கானிற் கிழங்குங் கனிகளும்
தூய தேடிக் கொணர்ந்தனர் தோன்றனீ
ஆய கங்கை யரும்புன லாடினை
தீயை யோம்பினை செய்யமு தென்றனர்.—15.

ஆனால் கொடுவந்து கொடுத்தோர் முனிவரர்களாகை யினாலே, அவர்கள் உண்ணும் மரவகையுணவை யுதவினரென இதனால் உணரத்தக்கதேயன்றி ஊனை உதவியிருந்தால் கம்பராமன் வேண்டாமென்றிருப்பானோ என்பதற்குச் சான் றாகாதெனச் சொல்ல இடமுண்டு. ஆனால் அதே கங்கைப் படலத்தில் குகனெனும் பெயர் நாவாயான் மீன்காணிக்கை யுடன் வந்து கம்பராமனைக் கண்டபோது.

இருத்தியீண் டென்னலோடு மிருந்தில னெல்லைநீத்த
அருத்தியன் றேனுமீனு மமுதினுக் கமைவதாகத்
திருத்தினென் கொணர்ந்தேனென்கொல் திருவுள
மென்னவீரன்
விருத்தமா தவரைநோக்கி முறுவலன் விளம்ப லுற்றான். 41.

என்னென்று விளம்பலுற்றான்?

அரியதா முவப்பவுள்ளத் தன்பினா லமைந்தகாதல்
தெரிதரக் கொணர்ந்த வென்றால் அமிழ்தினுஞ்
சீர்த்தவன்றே
பரிவினிற் றழீஇயவென்னிற் பவித்திர மெம்மனோர்க்கும்
உரியன வினிதினாமு முண்டனெமன்றோ வென்றான். 42

அதாவது மீனூனை வாயாலுண்ணாமல் உள்ளத்தாலுண் டானென்ப.

இதனாலும் கூடக் கம்பராமன் ஊனுணாதவனென்று கோடற்குப் போதாது, முனிவர்கள் முன்னிலையில் ஊனுண் ணக் கூசினானென்று எண்ணற்கிடனுண்டு.

ஆனல் குகப்படலத்தில் பிறன் கூற்ருக, என்னை? பரதன் கூற்ருக,

இயன்றதென் பொருட்டினுலிவ் விடருனக் கென்றபோழ்தும்
அயின்றனை கிழங்குங்காயும் அமிர்தென வரியபுல்லில்
துயின்றனை யெனவும்ஆவி துறந்திலென் சுடருங் காசு
குயின்றுயர் மகுடஞ்சூடும் செல்வமுங் கொள்வன்யானே.—40.

கம்பராமன் கிழங்குங்காயும் உண்டு வதிந்ததாக இருக்கிறது. ஆனல் பரதனுக்குக் கேள்வியாற் றெரிந்ததே யன்றி நேராகத் தெரிந்த தன்ருகலின் கேள்விச் சான்று சான்ருகா (Hearsay evidence is no evidence) என்று கொள்ளற் கிடனுண்டு.

இன்னும் அணுக்கத்தனை இலக்குவன் கூற்றைக் கேட்போம்.

கிட்கிந்தைப்படலத்தில் வருவலென்றுறுதிகூறிச்சென்று மதுவுண்டு வெறிகொண்டு காலந்தாழ்த்த சுக்கிரீவனை யழைக்கச் சீற்ற மேற்கொண்டு சென்றணைந்த இலக்குவனுக்குத் தன் னினைவு வரப்பெற்ற சுக்கிரீவன் தான் நுகர்வகை யுணவு இலக்குவனுக்கு அளித்தலும், இலக்குவன்

"பச்சிலை கிழங்கு காய்பா னுங்கிய
மிச்சிலே நுகர்வது வேறுதா னென்று
நச்சிலே னச்சினே னுயினு யுண்ட
எச்சிலே யதுவிதற் கேது வில்லையால்"

என்றும்

"அன்றியு மொன்றுள தைய யானினிச்
சென்றனென் கொணர்ந்திடை திருத்தி னலது
நன்றுணக் கோமக னுகர்வ தாதலால்
இன்றுறை தாழ்த்தலு மினிதன் ருமென்ருன்" 115

இக்கூற்றுகளில் மரவகையுணவே இராம இலக்குவர் காட்டிலருந்தின ரென்பதை மேலும் மேலும் வற்புறுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

பண்டை ஆரிய ஒழுக்கம் ஊன்றின்பதேன்பது.

8. உண்மையில், வால்மீகி காலத்தில் வடநாட்டில் ஆரிய வகுப்பின் நால்வகைச் சாதியாரும், ஊன்தின்னும் வழக்கம் மாத்திரமல்ல, தென்புலத்தார் (பிதுரர்கள்) களுக்கும் ஊன்வைத்துப் படைக்கும் வழக்கத்தினர் என்பதும், ப்ராஹ்மணர் முதலாயினேர் இன்னின்ன ஊன் தின்னலாம், இன்னின்ன தின்னலாகாதென்பதும், தென்புலத்தாருக்கு

எந்தெந்த ஊன் அவி கொடுத்தால் எத்தனை யெத்தனை ஆண்டுகளுக்கு அவர்களுக்கு ஆறுதலுண்டு என்பதும்போன்ற விவரங்கள் மனுஸ்ம்ருதி முதலிய நூல்களில் சொல்லியிருப்பது நுங்கட்குத் தெரியுமன்றோ? அன்றியும் இராமன் ப்ராஹ்மணனுமன்று. அக்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் ஊன் தின்ற தின்கிற தின்னும் க்ஷத்திரியனன்றோ ?

வெள்ளக்கணக்கான அரக்கர் படைகளைக் கொல்லப் போன இராம இலக்குவர் மரவகையுணவு உண்டனரென்று கம்பன் புளுகுவானேன்? ஓரிடத்திற் புளுகியதா? அல்ல.

"பொய் சொல்லின் பொருந்தச் சொல்" என்னும் வழக்கிற்கு ஏற்க, யான் முன் எடுத்துக் காட்டியவாறு புளுகத் துவக்கிய கம்பன் தன் இராமாயண நெட்டிலும் பொருந்தப் புளுகிக் கொண்டு போகின்றனனா? அல்லது

"மூவரானவர் தம்முளு முந்திய நாவினருரையின்படி" சொல்லிப்போகின்றனனா, நீங்களே பாருங்கள்.

இராமன் ஊன்றின்பதில் ஊக்கமுடையவனேன்பது வால்மீகி வாய்மை மொழி.

9. வால்மீகியோ உள்ளதை உள்ளபடியும் உணர்ந்ததை உணர்ந்தபடியும் கூறும் வாய்மையுடையவர். அதனாற்றான் இயற்கை நவிற்சி அவர் நூலிற் பொலிகின்றது.

அயோத்யாகாண்டத்தில் 20-வது சர்க்கத்தில் காட்டிற்குப் போம்படிக் கைகேசியால் ஏவப்பட்ட இராமன், நேர்ந்ததின்னும் உணராதிருந்த தன் அன்னை கோசலையிடம் சென்று,

"*மக்களில்லாக் காட்டில் பதினான்கு ஆண்டுகள் வதியப் போகின்றேன், துறவியைப்போல ஊனைவிட்டுத் தேன் வேர் கனிகளால் உயிர்வகித்திருக்க வேண்டியே பேரரையர் (தசரதர்) இளவரசுப்பட்டத்தைப் பரதனுக்குக் கொடுத்து விட்டார்"

என்று உற்றதுணர்த்தினன்.

இக்கூற்றிலும், இளவரசுப்பட்டம் போனதை முதல் சொல்லாமல், காட்டில் வதிய வேண்டியதையும் ஊன்றின்பது போனதென்பதையும் முன்னர் மொழிந்தபடியால் இராமனுக்கு இளவரசுப்பட்டம் போனதைவிட ஊன்றின்பது போனது பெரிதாக உறுத்திற்றென்று வெறுங்குறும்பினர்

* அயோத்தியாகாண்டம் 52-வது சர்க்கம்; சுலோகம் 102

பழிப்பர். அஃதன்று; தனக்குற்ற இடுக்கணைத் தாய்க் குணர்த்தவந்த இராமன், இடி வீழ்த்துவதுபோல எடுத்த எடுப்பில் இளவரசுப்பட்டம்போயிற்றென்றால், அத்தாய் எவ்வளவு வருந்துவள்! அவ்வாறு திடுக்கென்று வருத்தம் தோன்றாதபடி, காட்டிற்குத் தான் போவதை முன்சொல்லிக் காட்டில் மக்களில்லாத் தன்மையைப் பின்னுணர்த்தி, துறவிகள்போல ஊன்மறுக்க வேண்டியதை அதன்பின்னுணர்த்தி, வேறு யார்க்குமல்ல அடுத்த மகனாகிய பரதனுக்கென்று துவக்கி, மகாராசா என்று தொடர்ந்து, எதுபற்றி யென்றெழும் ஐயப்பாட்டை யுண்டாக்கி, அதன்பின் இளவரசுப்பட்டத்தைப் பற்றியென்றுணர்த்தி, இறுதியில் கொடுத்து விட்டார் என்று கோசலை மனதை வருத்த மேற்கும் வண்ணம் சிறுகச் சிறுகப் பண்படுத்தி மொழிந்த அருமை யழகு வால்மீகியின் கவித்திறத்தையும் வாய்மையையும் காட்டும்.

ஆனால், ஊன்றின்பதை ஒழிக்க வேண்டியதாகக் கோசலை மனதைப் பண்படுத்த வேண்டிக் கூறியதை யன்றி உள்ளபடி ஊன்றின்பதை இராமன் முதலிய மூவர் நீக்கினரென்று வால்மீகி புளுகினாரல்லர்.

நாட்டிற் கிடைக்கும் ஊனைவிடக் காட்டிற் கிடைக்கும் ஊன்றான் பல்வேறு வகையதென்றும், நோயற்றதென்றும், சுவையுற்றதென்றும், தரையிற் படர்ந்து கிடக்கும் உப்பும், உதிர்ந்து கிடக்கும் சருகும், நெருப்புண்டாக்கக் காடெங்கும் கிடைக்கும் சக்கிமுக்கிக் கல்லும் கொண்டு, அடுவதற்குப் பாண்டங்களும் வேண்டாமல், இப்பெருங் குழுவிற் குவங் துறைவோர் நாளொன்றிற்குச் செலுத்த வேண்டிய சிறு தொகை ஒரு ரூபாவும் வேண்டாமல், நெருப்பில் வாட்டி வயிறாறத் தின்னக்கூடியதென்றும் வேடராயிருந்து நன் குணர்ந்து பின் மகரிஷியான வால்மீகிக்குத் தெரியாததல்ல.

வெள்ளக்கணக்கான அரக்கர்களைக் கொல்லச் செல்லு மிவர்கள் ஆட்டு மாட்டுத் தினி தின்று சென்று ஆற்றக் கூடியது மல்லவென்றும் வால்மீகி யுணராதாரல்லர். நாடு விட்டுக் காடு புகுந்த முதனாள் உணவிற்கு இராமன் முதலிய மூவர் என்ன செய்தார்களென்பதுபற்றி வால்மீகி வாய்மை புகல்கின்றார்:—

"*அவர்கள் அவ்விடத்தில் பன்றி, கலைமான், புள்ளிமான், கருப்புக் கலைமான் ஆகிய நான்கு பெரிய விலங்குகளைக் கொன்று, சிறந்த அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு உண்ண

* அயோத்தியா காண்டம் 52-வது சர்க்கம்: ஸ்லோகம் 102

விரும்பியவர்களாய் விரைவான காலத்தில், காட்டரசாய் நிற்கும் ஆலமரத்தினடிக்குச் சென்றார்கள்."

அவ்வாறு கூறுவதிலும் வால்மீகி ஊன்றிற முணர்ந்தவராகையினாலே, மிகுதியாக வபை (வயிற்றடிக்கொழுப்பு) யை உடையதும் வாட்டிய ஊன் வெண்ணெ போன்று வாயிற் கரையும் மென்மையுடையதுமாகிய பன்றியை (வராகம்) முதற் கண்ணும், அடுத்தபடியான கலைமானை (ருஷ்யம்) யதன்பின் னும், தசையை உலர வைத்துப் பின்னுண்ணக் கூடியதும் தாழ்வாய்த் தசைநார்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பதுமாகிய புள்ளிமான் (ப்ருஷதம்) கருப்புக் கலைமான் (மஹாருரும்)களை அதன் பின்னும் முறையே வைத்துக் கூறினாரென்க. ஆனால் அவ்வழகு நுங்கட்குத் தெரியவே தெரியாதென்பது சொல்ல வேண்டுமோ?

அன்றியும் உள்ளுறைப் பொருள் அழகும் வைத்துக் கூறினாரென்னலாம். எற்றெனின், தன் முன் அவதாரமாகிய வராகத்தைச் சுட்டி இராமனையும், கண்ணழகிய கலைமானைச் சுட்டிச் சீதையையும், புள்ளிமானைச்சுட்டி மயக்கவந்த மாரீசனையும், கருப்புக் கலைமானைச் சுட்டிக் கரிய இராவணனையும் குறித்தாரென்று கொள்ளவும் அமையும்.

கம்பன் புளுகியது முழுக்குற்றமானால் அதிற்பாதியாவது உங்கள் சைவபரம்பரைக்குண்டு. அதாவது, அவன் புளுக ஊக்கிய குற்றம் (Abetting) உங்களுடையது; ஏனெனில், கம்பன் காலத்தில் மிதந்து பரவியிருந்த நுங்கள் பரம்பரையார் கம்பன் நூலைப் படித்து வாய் புண்ணாகாதபடி, கேட்டுச் செவி புண்ணாகாதபடி, நினைத்து மனம் புண்ணாகாதபடி இராமனையே கம்பன் சைவனாகப் புளுகியிருத்தல் கூடும்.

உங்களுக்கினிக்கப் பொய்யுரை கம்பன் புகன்றதை,

"பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்"

என்று "போற்றவும் போற்றுவீர்"—அதைக் குற்ற மென் றெடுத் தியம்பும் என்னைத் "தூற்றவும் தூற்றுவீர்"

ஆனாலும் உங்கள் இறைவன் சிற்றத்திற்கும் அஞ்சாத தமிழர் வழித்தோன்றிய யான் உங்கள் சிற்றத்திற்கும் அஞ்சாது கம்பன் புளுகியது "குற்றம் குற்றமே" என்பேன்.

அவன் பொய்மை நன்மை பயப்பதற்கு மாறாக அளவற்ற தீமை பயந்ததென்று கண்கூடப்படுத்த வேண்டிய சான்றுகளுண்டு.

கம்பராமன் அசாத்திய குண ராமனுகக் கம்பனுல் புளுகப் பெற்றுனேன்பது.

10. ஊன்திண்டி ராமனேக் கம்பன் சைவ ராமனுக்கியது மாத்திரமா? வால்மீகி வாய்மை தவருது வரைந்த இயற்கைக் குணங்களுடைத் தாயிருந்த சாத்திய ராமனேக் கம்பன் புளுகில் செயற்கை யெல்லேயையும் கடந்த அசாத்திய ராமனுக்கினன்.

எடுத்துக் காட்டுகள் இரண்டொன்று இயம்பல் சாலும்.

கைகேசி சூழ்வினேப் படலத்தில்

முடி சூடுவதற்கென வந்துகொண்டிருந்த இராமன் முன், கைகேசி தோன்றி,

ஆழிசூ ழுலகமெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைகடாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கானநண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின்வாவென் றியம்பின னரச னென்றுன். 107

அடுத்த ஓரையில் நாடாள்வோமென வரும் இயற்கை ராமனுக்குத் திடுக்கென்று பதினன்கு ஆண்டுகள் காடாளப் போவென்று சொன்னது மாத்திரமல்ல, தரையில் விழும்படியான சடைகள் தாங்க வேண்டியதொன்றும், அணித்தில் கடிமணம் புரிந்த இளங்காளே, தவம் மேற்கொள்ள வேண்டிய தொன்றும், இன்னபிறவுமான கொடுங் கடுங்கட்டளேகளேக் காதிற் கேட்ட கம்பராமன் எவ்வாறிருந்தானெனக் கம்பன் பச்சைப் புளுகு புளுகுவதி யாதெனின்,

கைகேசி சூழ்வினேப் படலத்தில்

இப்பொழு தெம்மனோரா லியம்புதற் கெளிதோ யாரும்
செப்பருங் குணத்திராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கில்
ஒப்பதே முன்புபின்பவ் வாசக முணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்தசெந்தா மரையினே வென்ற தம்மா. 108

தெருளுடை மனத்துமன்ன னேவலிற்றிறம்ப வஞ்சி
இருளுடை யுலகந்தாங்கு மின்னலுக் கியைந்து நின்றுன்
உருளுடைச் சகடம்பூண்ட வுடையவ னுய்த்த காரே
அருளுடை யொருவனீக்க வப்பிணி யவிழ்ந்த தொத்தான். 109

மன்னவன் பணியன்றுகி னும்பணி மறுப்ப னேவென்
பின்னவன் பெற்றசெல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றே
என்னினியு றுதியப்பா லிப்பணி தலேமேற் கொண்டேன்
மன்னெளிர் கானமின்றே போகின்றேன் விடையுங்
கொண்டேன். 110

என்று கம்பன் புளுகிலுதித்த அசாத்திய ராமன் "அப்போ தலர்ந்த செந்தாமரை முகத்துடன்" விடைகொண்டு சென்றானும். அம்மட்டுமன்று; கம்பராமனும் கம்பகோசலையும் அளவளாவிய பெரும்புளுகையும் கேளுங்கள்.

நகர் நீங்குபடலத்தில் கம்பராமன், கோசலை கோயிலில்,

குழைக்கின்ற கவரியின்றிக் கொற்றவெண் குடையு மின்றி
இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் னிரங்கி யேக
மழைக்குன்ற மனையான் மௌலி கவித்தனன் வருமென் றென்று
தழைக்கின்ற வுள்ளத் தன்னாள் முன்னொரு தமியன் சென்றான்.

அதுகண்டு கம்ப கோசலை :—

புனைந்திலன் மௌலி குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால்
நனைந்தில னென்கொலென்னு மையத்தா ணளின பாதம்
வனைந்தபொற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலுங் குழைந்து வாழ்த்தி
நினைந்த தென்னிடையூ றுண்டோ நெடுமுடி புனைதற் கென்றாள்.

அதாவது, அப்போ தலர்ந்த ராமத் தாமரையை இள ஞாயிற்றின் கதிர்கள் பனிநீர் கலந்து தாவக் குளிர்ந்த கோசலை தாமரை கேட்டனளாம்.

கோசல "மங்கையம் மொழி கூறலும்" கம்பராம "மாணவன்

செங்கை கூப்பிநின் காதற் றிருமகன்
பங்கமில் குணத் தெம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி சூடுகின்றா னென்றான்" 4

அது கேட்ட குளிர்தாமரைக் கம்பகோசலை

"முறைமை யன்றென்ப தொன்றுண்டு மும்மையின்
நிறைகுணத் தவ னின்னினு நல்லனால்
குறைவி லன்னெனக் கூறின ளால்வர்க்கும்
மறுவி லன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்" 5

ராமன் கோசலை இயற்கையுணர்ச்சிகளை வால்மீகி உள்ளதுள்ளபடி நவிலுகின்றாரேனல்.

11. கம்பன் புளுகு இவ்வாறாக "மூவரானவர் தம் முளு முந்திய நாவினர்" வாய்மையே கூறும் வால்மீகி சொல்வது கேளுங்கள்.

"இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்"

வால்மீகியின் மாண்பு.—

"செயற்கைப்பொருளை ஆக்கமின்றி கூறல்"

கம்ப சூத்திரம்.—

சொக்கட்டான்

[இராவ்சாஹிப் C. M. இராமச்சந்திரஞ் செட்டியாரவர்கள்]

சொக்கட்டான் என்பது ஒரு சூதாட்டக் கருவி. சூதாட்டம் எல்லாத் தேசங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் இருந்திருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் தான் ஏற்பட்டது, இன்னார் தான் இதனை ஏற்படுத்தினர்கள் என்று சொல்லமுடியாது. மனிதனுடைய குணத்தில் நல்லது கெட்டது என்ற இரண்டுமுண்டு. கெட்டது என்ற வகையில் மோசடி, பேராசை, முதலியவை உண்டு. யாதொரு உழைப்பும் அடையாமல் பொருள் தொகுக்க வேண்டும் என்றும், பிறருடைய பொருளை எந்த வகையிலாவது தான் கொள்ளல்வேண்டும் என்றும் இயல்பாகக் கெட்ட மனிதனுடைய எண்ணத்தில் தோன்றுவதுண்டு. அவ்வகை எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக மனிதன் பலவகைச் சூழ்ச்சிகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பான். அவ்வகைச் சூழ்ச்சிகளில் முதன்மையானது சூது. நேர் வழியில் நின்று பொருளைச் சம்பாதிக்க முடியாமல் போனாலும், எதிரில் நின்று பகைவனை வெல்லமுடியாமல் போனாலும், வஞ்சனையாலே தன் வினைகளை முற்றுப்பெறுவிக்க மனிதன் எண்ணுவதுண்டு. மெய்ப்பொருள் நாயனாரை நேராகப் போர்முனையில் வெல்லமுடியாத முத்திநாதன் என்பவன் வஞ்சனையாகச் சிவனடியார் வேடம் பூண்டு, கத்தியைக் கவளிகையில் ஒளித்து வைத்துக்கொண்டு அவரிடம் தான் உபதேசிக்க வந்ததாகச் சொல்லி, அவர் வணங்கும்போது குத்திக் கொன்று விட்டான். இதனால் நேரில் வெல்லமுடியாதவன் சூதாகத் தன் காரியத்தை அடையும் வகையை அறிகிறோம். மேலும் துரியோதனாதிகள் பாண்டவர்களைப் போரில் வெல்ல முடியாததைக் கண்டு தங்களுடைய மாமனாகிய சகுனியின் உதவியாலே சூதாட்டம் ஆடச் செய்து நாடுநகரம் முதலியவற்றை எல்லாம் கவர்ந்துகொண்டதைப் படித்திருக்கிறோம். புஷ்கரன் நளன்மீது எதிர்த்துச் செல்ல அஞ்சிச் சூதாட்டத்தினால் அவன் நாட்டினைக் கவர்ந்ததையும் வாசித்திருக்கிறோம். ஆகவே வஞ்சனையாகப் பொருள்களைக் கவர்ந்து கொள்வதும் அதற்காகச் சூதாட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் பழையகாலம் முதற்கொண்டு வழங்கிவந்த செய்கைகளாகும். இவ்வகை வஞ்சனை செல்வர்களிடத்திலும் ஏழைகளிடத்திலும் இருக்கக் காணலாம். நாகரிகம் பெற்ற சாதியார்களிலும் நாகரிகமில்லாத காட்டுமிராண்டிகளிடத்திலும் இருக்கக் காணலாம். ஆகவே, சூதின் உற்பத்தி மனிதனுடைய இயல்புகளிலுள்ள கெட்ட தன்மையே ஆகும்.

சூதாட்டத்தில் ஆடப் பயன்படும் கருவிக்குச் சொக்கட்டான் என்று பெயர். இதனைக் கவறு, தாயக்கட்டை, பாய்ச்சி, பாச்சிகை, சொக்கட்டான்காய், வல் முதலான பல மொழிகளால் தமிழில் வழங்குகிறார்கள். இவற்றில் கவறு என்பது புலவர்கள் அதிகமாய் எடுத்தாளும் சொல்லாகும். வில்லிபுத்தூரார், புகழேந்திப் புலவர் முதலான பெரும்புலவர்கள் கவறு என்னும் சொல்லை எடுத்தாண்டு கவறாடுதலுடைய கொடுந்தன்மையை வெகு உருக்கமாக எடுத்துக் காட்டி இருக்கின்றனர். கவறாடுதலின் தீமைகளைப் புகழேந்தியார் சொல்லியிருக்கும்,

காதல் கவறாடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொழிதல்
ஈதன் மறுத்த லிவைகண்டாய்—போதிற்
சினையாமை வைகுந் திருநாடா செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி.

அறத்தை வேர்கல்லு மருநரகிற் சேர்க்குந்
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கும்—மறத்தையே
பூண்டுவிரோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்கள்
தீண்டுவரோ வென்றார் தெரிந்து.

உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கு மானஞ் சிதைக்கு—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து.

இவ் வெண்பாக்களில் கண்ட உருக்கமான உரையைக் காட்டிலும் சிறந்தவொன்றை வேறு யாரால் எடுத்துக்காட்ட முடியும்? மேலும், எத்தனை நல்ல குணத்தோடு இருந்தவன் எனினும் சூதிற்புகுந்த பிறகு அதை விட்டு விலக முடியாமல் அதில் அவன் சிக்கிக்கொள்ளுவான். தோற்றவன் தான் செய்தது தவறு என்று தெரிந்தும் இனிமேல் வெற்றியடைய முடியும் என்ற மனோபாவனையால் ஆட்டத்தை விட்டு விலகாமல் தவிப்பான். தருமபுத்திரன் சூது தவறானது என்று தெரிந்தும் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோற்றுவந்தான்; இறுதியில் எவராலும் நினைக்கவுமுடியாதபடி தன் மனைவியையும் பணயம் வைத்துத் தோற்று விட்டான். சூதாட்டத்தைவிட மனிதனைப் பிடித்துந்தும் வன்மை ஒன்றை வேறு எங்கு காண்போம்? கள்குடித்தல் தீது தீது என்று தெரிந்தும் அதன்மீது குடிப்பவனுக்கு எவ்வாறு விருப்பம் அதி

கரிக்குமோ, அவ்வாறே சூதாடுபவனுக்கும் விருப்பம் மிகும். இதனையே வில்லிபுத்தூரார்,

'மருவரும்பு யத்தலங்கள் மாமன்வெல்ல மன்னருள்
வெருவருங்க ளிற்றினானு மேல்விருப்ப மிஞ்சினான்'

என்று விருப்பம் மிஞ்சுவதை அழகாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். சூதாட்டத்தில் எல்லாம் தோற்று ஓட்டாண்டியாகப் போகும் மனிதனுடைய மனோபாவமும், பரிதாப நிலையும் பாண்டவரிடத்தில் காணலாம். தன் மனைவியைப் பிறனொருவன் மானபங்கம் செய்வதைக் கண் எதிரில் பார்த்திருந்தும் சிறு விரலையும் அசைக்க முடியாத கேவல நிலைமையிற் சிறப்புப்பெற்றபோர் மன்னர்கள் இருந்தால், இதைவிட நெஞ்சழிவிற்கு வேறு என்ன காரணம் இருக்கிறது? பாண்டவர்கள் இக்கதியை அடைந்ததை அறிந்த இக்காலத்து மக்களும் சூதாட்டத்தில் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் கழிப்பது வியப்பாகத் தோன்றுகிறதல்லவா? மிகக் கேவல நிலைமையைச் சூதாட்டத்தின் காரணத்தினால் அடைந்த அறம் தெரிந்த தருமபுத்திரன், பின்னால் விராட ராஜனுடன் ஏன் சூதாட வேண்டும்? அவ்வாறிருக்கையில், சாதாரண மனிதர்கள் சூதாட்டத்தில் சிக்கி அலைமோதுவதில் என்ன ஆச்சரியம்? இதே சூது மனிதனைக் கவர்ந்து கொண்டிருக்கும் மோகத்தின் சக்தியை வெளிப்படுத்துகிறது.

மேலே சூதாட்டக் கருவிகளின் பெயர்களைக் கொண்ட பதங்கள் பல கூறினோம். ஒரு பொருளுக்கு இத்தனைப் பதங்கள் ஏற்படுவதே அப்பொருள் கொண்ட ஆட்டம் மக்களிடத்தில் அதிகமாகப் பரவியிருந்தது என்பதற்குச் சான்று ஆகும். பொதுமக்கள் பாச்சிகை, சொக்கட்டான் என்ற பதங்களைப் பொதுவாக வழங்குகின்றார்கள். புலவர்கள் வல் என்ற பதத்தினாலும் அதைக் குறித்திருக்கிறார்கள்.

சூதாட்டக் கருவியின் பெயர்கள் நிகண்டுகளிலும் அகராதிகளிலும் அதிகமாகப் பிரயோகிக்கப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். சூதிற்கு வடமொழியில் 'த்யூதம்' என்று பெயர். அப்பதத்திலிருந்தே தமிழ் மொழியாகிய சூது என்பது வந்தது எனலாம். *பாச்சிகை என்பதும் வடமொழியிலிருந்து வந்தது தான். சொக்கட்டான், கவறு, வல் என்ற இவைகள் தூய தமிழ் மொழிகள். சோணாடு

* பாச்சிகை என்பது பாய்ச்சு என்பதிலிருந்து பிறந்த தமிழ்ச் சொல்லாதல் வேண்டும். சொக்கட்டான் ஆடுங்கால் "நன்றாகப் பாய்ச்சிப் போடு" என்று கூறும் வழக்காற்றை நோக்குக.

என்ற பதம் தெலுங்கு. மற்ற இந்திய மொழிகளிலும் இக் கருவியின் பெயரைக் காணலாம். சொக்கட்டான் மணையை (பலகை) ஹிந்தியிலும், பாரசிகத்திலும் 'சௌபட்' (चौपड़) என்பார்கள். பாரசிக நாட்டிலும் அரேபியாவிலும் இவ்வாட்டம் மிகுதியாக இருந்தது. 'பாகோ பாஹர்' என்று சொல்லும் நான்கு சந்நியாசிகள் கதையில் 'சௌபட்' என்னும் இந்த ஆட்டத்தைப்பற்றிக் கூறியிருக்கிறது. மேலும் 'குலே பகாவலி' என்று சொல்லும் பாரசிகக் கதையிலும் நான்கு அரச புத்திரர்கள் லக்பேஷ்வா என்ற ஒரு தாசியிடம் சூதாடித் தம் பொருளை எல்லாம் தோற்று விட்டதாகக் காண்கிறோம். இந் நூலினால் அநேக நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தியே முகம்மதிய நாடுகளில் சொக்கட்டான் விளையாட்டு இருந்ததை அறியலாம்.

ஆங்கிலத்தில் சூதாடும் கருவிக்கு (Dice) டைஸ் என்று பெயர். அக்கருவிகள் எலும்புகளாலும் தந்தத்தினாலும் செய்யப்படும். அவைகள் கன அளவை கொண்டவைகள். ஒவ்வொன்றிற்கும் 6 சதுரங்கள் உண்டு. ஒன்று முதல் ஆறு வரை கரும்புள்ளிகள் பொறித்திருப்பார்கள். சாதாரண சூதாட்டத்தில் இரண்டு கருவிகளைக் கொண்டு ஆடுவார்கள். ஆடினவர்கள் அக்கருவிகளைக் குலுக்கி நிலத்தில் எறிவார்கள்; அதில் சொன்ன தொகை விழுந்தால் அவன் ஜெயிப்பான். இல்லாவிடில் தோற்பான். இதற்காகப் பந்தயங்கள் கட்டுவதுண்டு. மனிதனுடைய புத்தியை உபயோகப் படுத்தாமல் எதிர்ச்சையாக முடிவு ஆவதனால் இதனைச் சூது என்பார்கள். இங்கிலாந்திலே இக்கருவிகளை உபயோகிக்கும்போது ஒரு சிறு பெட்டியில் அவைகளைப்போட்டுக் குலுக்கி எறிவதுண்டு. கருவிகள் ஒழுங்கான அளவோடு செய்யப்பட்டிருந்தால் இன்னது தான் விழும் என்று எவனாலும் சொல்ல முடியாது. ஆனால் ஏமாற்றுவதற்காகச் சிலர் ஒருபுறங் கனமாகவும் மற்றொரு புறம் இலேசாகவும் கருவிகளைச் செய்வதுண்டு. அவ்விதம் செய்வதினால் மோசடி அதிகமாகும். இதனைத் தடுப்பதற்காக இங்கிலாந்து தேசத்திலே ஜார்ஜ் IV அரசன் காலத்தில் Act 9 Chap. 18 என்ற ஒரு சட்டத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். அச்சட்டத்தின்படி சூதாட்டக் கருவிகள் ஒரு ஜோடிக்கு 20 ஷிலிங்கு வரியிட்டு, அதன்மேல் முத்திரை வைக்கவேண்டும் என்றும், அவ்விதம் முத்திரை யிடாத கருவிகளை உபயோகித்தால் பெரும் அபராதம் விதிக்கப்படும் என்றும், விதிக்கப்பட்டது. என்றாலும் சட்ட விரோதமாகச் சூதாட்டக் கருவிகள் அநேகம் செய்யப்பட்டன. ஆகவே 1862-ல், சூதாட்டக் கருவிகளின் மீதிருந்த வரியை எடுத்து விட்டார்கள்,

(தொடரும்)

இலக்கணமும் இலக்கியமும்:
LANGUAGE AND LITERATURE

திருவள்ளுவர்

[ஆசிரியர் மறைமலையடிகளார்]

(சிலம்பு-கரு, பரல்-க௨, ௩௰0-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இனித் திருவள்ளுவனாரோடு ஒரு வயிற்றிற் பிறந்த கபிலர் என்னும் அந்தணர் பெருமான் தமது வரலாற்றினைத் தங்குடியினரான பார்ப்பனருக்குத் தெரிப்பான் வேண்டி இயற்றிய அகவலில்,

"அருந்தவ மாமுனி யாம்பக வற்குக்
கருவூர்ப் பெரும்பதிக் கட்பெரும் புலைச்சி
ஆதிவ யிற்றினில் அன்றவ தரித்த
கான்முளை யாகிய கபிலனும் யானே,
என்னுடன் பிறந்தவர் எத்தனை பேரெனில்,
ஆண்பால் மூவர் பெண்பால் நால்வர்,
யாம்வளர் திறஞ்சிறிது இயம்புவல் கேண்மின்!
ஊற்றுக் காடெனும் ஊர்தனிற் றங்கியே
வண்ணார் அகத்தினில் உப்பை வளர்ந்தனள்,
காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் கள்விலைஞர் சேரியில்
சான்றூர் அகந்தனில் உறுவை வளர்ந்தனள்,
நரப்புக் கருவியோர் நண்ணிடு சேரியிற்
பாணர் அகத்தினில் ஔவை வளர்ந்தனள்;
குறவர் கோமான் கொய்தினைப் புனஞ்சூழ்
வண்மலைச் சாரலில் வள்ளி வளர்ந்தனள்,
தொண்டை மண்டிலத்தில் வண்டமிழ் மயிலையில்
நீளாண்மை கொளும் வேளாண் மரபுயர்
துள்ளுவ ரிடத்தில் வள்ளுவர் வளர்ந்தனர்,
அரும்பார் சோலைச் சுரும்பார் வஞ்சி
அதியன் இல்லிடை அதியமான் வளர்ந்தனன்,
பாரூர் நீர்நாட் டாரூர் தன்னில்
அந்தணர் வளர்க்க யானும் வளர்ந்தேன்."

என்று தம் தாய்தந்தையர் ஆதியும் பகவனும் ஆவரெனவுந், தம்முடன் பிறந்தவர் உப்பை உறுவை ஔவை வள்ளி எனப் பெண்பால் நால்வரும், வள்ளுவர் அதியமான் கபிலர் எனத்

தம்மைச் சேர்த்து ஆண்பால் மூவரும் ஆவரெனவுங் கூறும் இதனினும் மிக்கதொரு சான்று பிறிதின்மையிற் றிருவள்ளுவரின் பெற்ருேர் ஆதியும் பகவனுமே யென்றலிற் சிறிதும் மாறுபாடில்லை யென்க.

இனி, இக்கபிலரகவல் எளிய தமிழ்நடையில் இயற்றப் பட்டிருத்தல்கொண்டுங், கபிலர்க்குப்பூணூல்இட ஒருப்படாத பார்ப்பனக் குழுவினர்க்கு அறிவு தெருட்டல்வேண்டிச் சிறு பிள்ளையாயிருந்த கபிலர் இதனைச் செய்தாரென வழங்குங் கதை நம்பத்தகாததாயிருத்தல் கொண்டும் இது கபிலராற் செய்யப்பட்டதன்றென்றும், இஃதொரு "கட்டுநூல்" என்றுங் கூறினருமுளர். இக்கபிலரகவல் இயற்றப்பட்டதற்குக் காரணங் கூறுங் கதை நம்பத்தகாததுபற்றி இந்நூலையே கட்டு நூலென்றல் ஆராய்ச்சியுணர்வில்லாதார் கூற்ருகும். கல்வி நலம் மனநலம் ஒழுக்கநலம் முதலியவற்றை நோக்காது, இந்நலங்கள் இல்லாரையும் பிறப்பளவில் உயர்த்துதலும், இந்நலங்கள் உடையாரையும் பிறப்பளவில் இழிவுபடுத்துதலுஞ் செய்துபோந்த அஞ்ஞான்றைப் பார்ப்பனமாந்தர்க்கு அறிவு கொளுத்தும் பொருட்டாகவே இவ்வரியநூல் கபிலரால் இயற்றப்பட்டதென்பதுமட்டும் மறுக்கப்படாததாகும்; இதற்கு அகச்சான்ருகப்போந்த,

"பார்ப்பன மாந்தர்காள் பகர்வது கேண்மின்!
இறந்தவராய் உமை இல்லிடை யிருத்திப்
பாவனை மந்திரம் பலபட உரைத்தே
உமக்கவர் புத்திரர் ஊட்டின போது
அடுபசி யாற்குலைந் தாங்கவர் மீண்டு
கையேந்தி நிற்பது கண்டதார் புகலீர்!
அருந்திய உண்டியால் யார்பசி கழிந்தது?
ஒட்டியர் மிலேச்சர் ஊணர் சிங்களர்
இட்டிடைச் சோனகர் யவனர் சீனர்
பற்பல நாட்டினும் பார்ப்பார் இலையால்;
முற்படைப் பதனில்வே ருகியமு றைமைபோல்
நால்வகைச் சாதி இந்நாட்டில்நீர் நாட்டினீர்!
மேல்வகை கீழ்வகை விளங்குவது ஒழுக்கால்;
பெற்றமும் எருமையும் பிறப்பினில் வேறே,
அவ்விரு சாதியில் ஆண்பெண் மாறிக்
கலந்து கருப்பெறல் கண்ட துண்டோ?
ஒருவகைச் சாதியாம் மக்கட் பிறப்பினில்
இருவகை யாகநீர் இயம்பிய குலத்துள்
ஆண்பெண் மாறி யணைதலும் அணைந்தபின்

கருப்பொறை யுயிர்ப்பதுங் காண்கின் றிலிரோ?
எந்நிலத் தெந்தவித் திடப்படு கின்றதோ
அந்நிலத் தந்தவித் தங்குரித் திடுமால்,
மாறிவே ருகும் வழக்கம்ஒன் றிலையே;
பூசுரர்ப் புணர்ந்து புலைச்சியர் ஈன்ற
புத்திர ராயினோர் பூசுரர் அல்லரோ?
பெற்றமும் எருமையும் பேதமாய்த் தோன்றல்போல்
மாந்தரிற் பேதமாம் வடிவுளவர் கண்டுளார்?
வாழ்நாள் உறுப்புமெய் வண்ணமோடு அறிவினில்
வேற்றுமை யாவதும் வெளிப்பட லின்றே;
தென்றிசைப் புலையன் வடதிசைக் கேகிற்
பழுதற ஓதிப் பார்ப்பான் ஆவன்;
வடதிசைப் பார்ப்பான் தென்றிசைக் கேகின்
நடையது கோணிப் புலையன் ஆவன்;
அதாஅன்று
சேற்றிற் பிறந்தசெங் கழுநீர்போலப்
பிரமற்குக் கூத்திவயிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரும்,
வசிட்டர்க்குச் சண்டாளி வயிற்றிற்பிறந்த சத்தியரும்,
சத்தியர்க்குப் புலைச்சிதோள் சேர்ந்துபிறந்த பராசரும்,
பராசர்க்கு மீன்வாணிச்சி வயிற்றிற்பிறந்த வியாசரும்
வேதங்கள் ஓதி மேன்மைப் பட்டு
மாதவர் ஆகி வயங்கின ரன்றோ?''

என்னும் அக்கபிலரகவலின் அடிகளே அவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்துவனவாம். சாதிவேற்றுமையென்பது இறைவனது அமைப்பிலேயே வடிவ வேறுபாடுடைய விலங்கினங்களுக்கே யல்லாமல், வடிவ வேறுபாடு சிறிதும் இல்லா மக்களுக்கு இசையாதென்பதை, மேற்போந்த அடிகளில் ஆசிரியர் கபிலர் எத்துணை நுட்பமாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார்! ஆவும் எருமையும் இயற்கையமைப்பிலேயே எவ்வளவு வேறுபட்ட வடிவம் வாய்ந்தனவாயிருக்கின்றன! ஆவும் எருமையுந் தத்தஞ் சாதியினுள்ள ஆணையே கூடிக் கருவுறுகின்றன அல்லாமல் மாறிக்கூடிக் கருப்பெறல் இல்லையன்றே! மற்று, மக்களெல்லாரும் ஒரே யியற்கை யமைப்பினை யுடையராயுஞ், செயற்கையாக வகுக்குப்பட்ட சாதிமுறையில் அடங்காது ஆண்பெண் மாறிக் கலந்து கருவுற்று அதனை உயிர்ப்பவராயும் இருத்தலை யறியாதார் யார்? இறைவன் இயற்கையமைப்பிலேயே பார்ப்பனரை வகுத்தனனென்று அவர் கட்டிவிட்ட புராணகதை கூறுவது உண்மையாயின், இந்நிலவுலகத்தின் ஒருசிறு பகுதியாகிய இவ்விந்தியநாட்டின் மட்டுமே

யன்றி, மற்றை நாடுகள் எல்லாவற்றின்கண்ணுமுள்ள மற்றை எல்லாமக்கட் குழுவுகளினும் பார்ப்பனச்சாதியானது காணப் படுதல் வேண்டும்; மற்று, ஒட்டியர், மிலேச்சர், ஊணர், சிங்களர், சோனகர், யவனர், சீனர் முதலான மக்கட் கூட் டத்தாரிற் பார்ப்பனச்சாதி காணப்படாமையின் அவரது புராணக்கூற்று வெறும்பொய்யேயல்லால் உண்மையன்று என ஆசிரியர் அதனை எடுத்துக்காட்டி விளக்கிய திறம் பெரிது! பெரிது! மேலோர் கீழோர் என வழங்கும் வழக்கெல்லாம் அவரவர்தம் ஒழுக்கத்தின் உயர்வானும் இழிபானும் உண்டா யின பான்மையை "மேல்வகை கீழ்வகை விளங்குவது ஒழுக் கால்'' என்றுஞ், "சிறப்புஞ் சிலமும் அல்லது, பிறப்பு நலங் தருமோ பேதையிரே'' என்றுங் கபிலர் அறிவுறுத்தினாற் போலவே, இவர்தந் தமையனார் திருவள்ளுவரும்,

"ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை இழுக்கம்
இழிந்த பிறப்பாய் விடும்''

என்றும்,

"மறப்பினும் ஒத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்''

என்றும்,

"பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யால்''

என்றும்,

"மேலிருந்தும் மேலல்லார் மேல்லலர் கீழிருந்துங்
கீழல்லார் கீழல் லவர்''

என்றும் அருளிச் செய்திருத்தல் நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

மேற்காட்டியவாற்றால் இக்கபிலரகவல் என்னுஞ் சிறந்த தமிழ் நூல், சாதியிறுமாப்புக் கொண்டு, தம்மவரல்லாத பிற ரிற்றோன்றிய சான்றோரை யெல்லாம் இழித்துக்கூறி, அவரது அறிவின் பயனை மக்கள் பெறவொட்டாது தடைசெய்யும் பார்ப்பனவகுப்பினர்க்கு அறிவு தெருட்டும் பொருட்டு ஆக் கப்பட்டதொன்றாதல் தெற்றென விளங்குதலின், இதனைக் கட்டுநூலென்றார் உரை மெய்ம்மை யுணராக் கட்டுரையே யாமென்க.

மேலும், ஊற்றுக்காட்டில் உப்பை என்னுந் தம் தமக்கை யார் பிறந்து ஒரு வண்ணாரகத்தில் வளர்ந்தமையுங், காவிரிப் பூம்பட்டினத்திற் கள்விற்பார் சேரியில் தம் மற்றொரு தமக்கை

யாரான உறுவை பிறந்து ஒரு சான்றார் வீட்டில் வளர்ந்தமையும், அப்பட்டினத்திலேயே யாழ் பயிலும் பாணச்சேரியில் ஓர் யாழ்ப்பாணரில்லில் தம் மற்றொரு தமக்கையாரான ஔவையார் வளர்ந்தமையும், வள்ளிமலையில் தினைப்புனஞ் சூழ்ந்த மலைச்சாரலில் தம் மற்றொரு தமக்கையாரான வள்ளி பிறந்து ஒரு குறவர் தலைவன் வீட்டில் வளர்ந்தமையுந், தொண்டை மண்டிலத்தின் கண்ணதான திருமயிலாப்பூரில் தந் தமையனாரான திருவள்ளுவர் பிறந்து ஒரு துளுவ வேளாளரிடத்தில் வளர்ந்தமையும், வஞ்சிமாநகரிற் றம் மற்றொரு தமையனாரான அதியமான் பிறந்து அதியமான் இல்லில் வளர்ந்தமையுங், கடைமுறையாக எல்லார்க்கும் இளவலாகிய தாந் திருவாரூரிற் பிறந்து ஓர் அந்தணர் இல்லில் வளர்ந்தமையும் நிகழ்ந்தன நிகழ்ந்தாங்கு எடுத்துக்கூறும் இவ்வுண்மை நூலைக் கட்டு நூலென்றார் உரையே பெருங்கட்டா யிருக்கின்றது!

மேலுந், தம்மை யுயர்த்தி மற்றை யெல்லா வகுப்பினரையும், வேசிமக்கள் அல்லது அடிமைகள் எனப் பொருள்படுஞ் "சூத்திரச்" சொல்லால் வழங்கும் பார்ப்பனரின் நூல்களாகிய "மிருதி"களையும் "புராணங்களை"யும் "வேதங்களை"யும் பார்ப்பனர்கள் தாமே எழுதி வைத்துக்கொண்டு, அவைகளைத் தாமெழுதிய நூல்கள் என்றால் அவற்றுள் நடுவிகந்து சொல்லியவைகளைப் பிறர் நம்பாரெனக் கருதி, அவைகளெல்லாம் இறைவன் அருளிச் செய்தவைகள் என்று அவர்கள் கட்டி விட்டாற் போல, இக்கபிலரகவல் நூலில் உலக வியற்கை மக்களியற்கைக்கு வேறாய் நடுவிகந்து கட்டிச் சொல்லப்பட்டது ஏதேனும் ஒரெட்டுணையாயினும் உண்டா? ஒருசிறிது மில்லையே. இக்கபிலரகவலிற் சொல்லப்பட்ட அறங்கள் அத்தனையும் எல்லா மதத்தவரானும் எல்லா மக்கட் பிரிவினரானும் உவந்தேற்றுக் கொள்ளப்படும் விழுப்பம் வாய்ந்தனவாயிருத்தல், அதன் மேற்காட்டிய பகுதிகளால் விளங்குவதொடு பிற்காட்டப்படும் பகுதியானும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

"மாரிதான் சிலரை வரைந்து பெய்யுமோ?
காற்றுஞ் சிலரை நீக்கி வீசுமோ?
மாநிலஞ் சுமக்க மாட்டே னென்னுமோ?
கதிரோன் சிலரைக் காயே னென்னுமோ?
வாழ்நான்கு சாதிக் குணவு நாட்டினுங்
கீழ்நான்கு சாதிக் குணவு காட்டினுமோ?
திருவும் வறுமையுஞ் செய்தவப் பேறுஞ்
சாவதும் வேறிலை தரணி யோர்க்கே.
குலமும் ஒன்றே, குடியும் ஒன்றே,

இறப்பும் ஒன்றே, பிறப்பும் ஒன்றே,
வழிபடு தெய்வமும் ஒன்றே யாதலால்,
முன்னோர் உரைத்த மொழி தவறுமல்
எந்நா ளாயினும் இரப்பவர்க் கிட்டுப்,
புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்ந்து
நிலைபெற அறத்தின் நிற்பதை அறிந்து,
ஆணும் பெண்ணும் அல்லதை உணர்ந்து,
பேணி யுரைப்பது பிழையெனப் படாது.''

என்னும் இப்பகுதி எத்துணை மேதக்க அறவுரை பொதிந்த தாய் எந்நாட்டவரானும் எக்கொள்கையினரானும் பொன்னே போற் போற்றற்பாலதா யிருக்கின்றது? கநு அ அடிகளே யுடைய இக்கபிலரகவலிற் பொதிந்துள்ள அறிவுரைகளத் தனையுந், திருக்குறளிற் போந்த அறவுரைகளோடு ஒத்து, அவற்றினுஞ் சுருக்கமுடையனவாய்ப், பயில்வோருள்ளத்திற் பசுமரத்தாணியெனப் பதியுங் கூர்மை வாய்ந்து திகழ்கின்றன. இத்துணைச் சிறந்த அறவுரை பகரும் ஒரு விழுமிய நூலை ஒருவர் பொய்யாகக் கட்டி, அதனைக் கபிலர் பெயராற் புனைந்து விட்டாரென்னும் பொய்யுரையினும் மிக்கதொரு புளுகுரையினை யாண்டுங் கண்டிலேம்.

மேலும், ஒருவர் தம்மை யுயர்த்துதற் பொருட்டுப் பொய்யான பல கதைகளைக் கட்டி ஆக்கியதொரு நூலாயின் அதனைக் கட்டு நூலென்றல் வாய்வதேயாம். மற்று, இக்கபிலரகவலின் ஆசிரியராகிய கபிலரோ தம் அன்னை புலைச்சி யென்றும், அவள் ஒரு முனிவரைக் கூடித் தம்மை யுள்ளிட்ட எழுவர் மக்களைப் பயந்தனளென்றும்; அவருள் ஒருவர் வண்ணாரகத்திலும், மற்றொருவர் கள்விற்பார் சேரியிற் சான்றார் வீட்டிலும், மற்றொருவர் பாணரில்லத்திலும், பின்னுமொருவர் குறவர் குடிசையிலும், ஏனையொருவர் தொளுவவேளாள ரகத்தினிலும், வேறொருவர் அதியமான் இல்லிலுந், தாம் அந்தணரகத்திலும் வளர்ந்தனரென்றுந் தமது பிறப்பினிழிபையுந், தம்முடன் பிறந்தாரிற் பலர் இழிந்த குலத்தாரிடம் வளர்ந்த இழிபையுந் தினைத்தனையும் ஒளியாமல் நிகழ்ந்தவற்றை நிகழ்ந்த வாறே எடுத்துரைக்கும் பொய்யா நாவிற் சான்றோராகிய கபிலர் பெருமான் ஆக்கிய இவ்வுறுதி நூலைக் கட்டு நூலென்றார் உரையே பெரியதொரு பொய்க்கட்டாம். இது கட்டு நூலாயின், எழுவரின் இழிந்த பிறப்பும், அவர் பெயரும், அவர் பிறந்த ஊரும், அவர் வளர்ந்த இடமும், அவரிற் பெரும்பாலார் வளர்ந்த இழிந்த குடியும், எல்லா மக்களுயிர்க்கும் உறுதி பயக்கும் விழுமிய அறவுரைகளும் இதன்கட்

சொல்லப்படுமோ வென்று நடுநின்று ஆராய்ந்து காண வல்லார்க்கு, இதனைக் கட்டு நூலென்று கரைந்தார் பார்ப்பனரும் அவர் வழிப்பட்டார் சிலருமே யல்லால், ஏனைப் பொய்யா நாவினர் அங்ஙனஞ் செய்யா ரென்பது தெற்றென விளங்கா நிற்குமென்க. (தொடரும்)

கானல் வரி

[பண்டிட் அ. நடராச பிள்ளையவர்கள்]

ஐம்பெருங் காப்பியங்களு ளொன்றாகிய சிலப்பதிகாரம் இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழினை விளக்கிச் செல்லும் முதன்மைவாய்ந்த நூலென்பது, அறிஞர்கள் பலரு மறிந்த வொன்றாகும். அதன்கண், அக்கால மக்கள் இசைத் தமிழையும், நாடகத் தமிழையும் எங்ஙனம் எழிலுறக் கொண்டு வாழ்ந்தனர் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் பல்கி யுள்ளன. அவற்றுள், கானல் வரி, வேட்டுவவரி, ஊர்சூழ் வரி, ஆய்ச்சியர் குரவை, குன்றக்குரவை என்றவைந்துஞ் சிறந்து காண்பனவாம். அவை முறையே நெய்தல், பாலை, மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி என்ற ஒழுக்கங்கள் நிகழும் நிலத்தில் வாழும் மக்களின் மனப் போக்கினையும், இசையமைப் பினையும், நாடக வெழிலையும் எடுத்தியம்புவனவாம். குரவை யாவது அவ்வந் நிலமக்களாகிய உயர்ந்தோர்மாட்டு நிகழ்ந்த அகப்பொருட் போக்காகிய அன்பினையோ, அன்றிப் புறப் பொருட்போக்காகிய வெற்றியினையோ பொது மக்கட்குப் புலனுமாறு பாடியாடிக் காட்டும் பண்புடைக் கூத்தாம். இஃது எழுவரேனும், எண்மரேனும், ஒன்பதின்மரேனும் கைகோத்து ஆடுவதாகும். வரியாவது அவ்வந்நிலத்து நிகழ்ந்த உயர்ந்தோர் செய்தியை அவர் பிறந்த நிலத்தியல்பு கொண்டும், அவர்தம் தொழில் கொண்டும் விளக்கி, ஆடிப் பாடும் இசைப் பாக்களாலாகிய நாடகவமைப்பாம். இது நடர்கள் சிலர் சேர்ந்து நின்று மொழியாடலை மேற்கொண்ட இசைப் பாக்களாற் பாடி நடிப்பதாகும். இதனைக் கண்கூடுவரி முதலாகப் பலதிறப் படுப்பர். அவற்றைக் கட்டுரையிறுதியிற் காண்பாம்.

இனி, யாம் எடுத்துக்கொண்ட கானல் வரியினை ஆராய் வாம். இது சிலப்பதிகாரத்திற் புகார் காண்டத்தின் உட்

பகுதிகள் பலவற்றில் ஏழாவதாகக் காணப்படுகின்றது. இப்பகுதி கடல் விளையாட்டினைக் காணச்சென்ற மாதவியும், கோவலனும் பாடிய அகப்பொருட் டுறைகளைக்கொண்டு, அக்கால நெய்தனில மக்கள் பாடிவந்த இசைப்பாட்டுக்களின் போக்கையும், நாடகவமைப்பினையும் இயம்பவல்லதாக விருக்கின்றது. 'கானல் வரி,' என்பது கடற்கரைச் சோலையின்கண் நிகழ்ந்த அகப்பொருட் செய்திகளை நாடகமாக அமைத்துப் பாடிவரும் ஒருவகை இசைப் பாட்டு எனப் பொருள்படும். இது பெரும்பாலும் கலிப்பாவாலும், அதன் இனப்பாவாலும் பாடப்பெறும்.

கானல் வரியாகிய இந்நாடகத்தினில் அகப்பொருட்குரிய தலைவன், தலைவி, பாங்கன், தோழி முதலோர் நடர்களாகத் தோன்றுவர். நிகழ்விடம் கடற்கரைச் சோலையும் அதன் பக்கங்களுமாம். அகப்பொருட் டுறைகட்கு இன்றியமையாப் பாட்டுடைத்தலைவன் நாடகத்தின் முதற்கட் புகழ்ந்து கூறப்படுவன். அக்கூற்றே, முகமுடைவரி எனவுரைக்கப்படும். இதன்கண், பாட்டுடைத் தலைவன் புகழினை அவன் நாட்டு யாற்றினோடு சேர்த்துக் கூறுதலின், முகமுடைவரி எனற்பாலது ஆற்று வரி எனப்பெயர் பெறலாயினது. பின்னர், நாடகம் நிகழும் நிலத்தையும், அதனைச்சார்ந்த ஊரினையும் சிறப்பித்துக்கூறும் சார்த்துவரி கூறப்படும். அதனை முகச் சார்த்துவரி எனவுங்கூறுவர். பின்பு கானல் வரி கைக்கொள்ளப்பெறும். அக்கானல் வரியினை நிலைவரி, திணைநிலைவரி, துள்ளல்வரி, முரிவரி, கானல்வரி என ஐவகையாகப் பிரித்தல் மரபு. இவை ஆண்பாலராகிய தலைவன், பாங்கன் முதலோர் கூற்றுக்களாகிய ஆண்பாற் கானல் வரியாம். கோவலன் பாடிய கானல்வரிப் பாக்கள் இம்முறையினையே பின்பற்றி யுள்ளன.

இனி, தலைவி, பாங்கி முதலோர் கூற்றுக்களாகிய பெண்பாற் கானல் வரியானது ஆற்று வரி, சார்த்து வரி, திணைநிலை வரி, மயங்குதிணை நிலைவரி, சாயல் வரி, முகமில் வரி என அறுவகையாகப் பகுத்துக் கூறப்பெறும். மாதவி பாடிய கானல் வரிப்பாக்கள் இம்முறையினையே பின்பற்றியுள்ளன. ஆற்று வரியினையும், சார்த்து வரியினையுமொன்றாக்கி இணை நிலைவரி எனக் கூறுவாருமுளர். அகப்பொருட் டுறைகளின் அமைப்பினைத் திருக்கோவையார் முதலிய நூல்களிற் கூர்ந்து நோக்குவார்க்கு அஃதொரு நாடகவமைப்பே என்பது நன்கு புலனும். ஆதலின், இக்கானல் வரியிற் காணப்பெறும் பாக்களும் அம்முறையாகவே கடற்கரைச்

சோலையினும், அதனை யடுத்த விடங்களினும் நிகழ்ந்த காதற் கதையினை நாடகமாக வமைத்து, அக்கால மக்கள் பாடி வந்தனரென்பதும், அதில் வரும் ஆண்பாற் கூற்றுக்களைக் கோவலன் தனியாக எடுத்து முதற்கட் பாடினுன் என்பதும், அவனைப் பின்தொடர்ந்த மாதவி பெண்பாற் கூற்றுக்களைத் தனியே பிரித்தெடுத்துப் பாடலாயினு ளென்பதும் ஈண்டுக் கருத வேண்டுவனவாம்.

கடல் விளையாட்டினைக் காணப்புறப்பட்ட கோவலன் அரச வாகனமாகிய அத்திரி (கோவேறு கழுதை)யினும், மாதவி கோவால வண்டியினுமாக அமர்ந்து திருமகளின் இருப்பிடமாகிய பீடிகைத்தெருவைப் பின்னிட்டுக் கடந்தனர். கடல்வளமாகிய முத்து, சிப்பி, பவளம், சங்கு முதலிய வற்ருற் கவினுற்ற நகர வீதிகள் பல அவர்களால் கடக்கப் பட்டன. மரக்கல வழியே வந்து வாணிகிய மணற்றிடரிற் றங்கிய பிறநாட்டார் சேரிகள் பலவற்றை அவர்கள் பார்த்துச் சென்றனர். இவ்விதமாக அவ்விருவரும் நெய்தலங்கானலை நெருங்கினர். அங்குக் காவிரிப்பூமாநகர மக்கள் பலர் கண் கொள்ளாக் காட்சியாய்ச் சூழ்ந்து, எங்கும் நிறைந்திருந்தனர். மாதவியும், கோவலனும் காவிரிப் பேரியாற்றின் கரையினை யடுத்ததும், கடலினது புலால் நாற்றத்தைப் போக்கவல்ல மடலவிழும் மலரையுடைய தாழை மரங்கள் வேலிபோற் சூழப் பெற்றதும், புன்னைமரநிழல் பொருந்தியதுமான வோரிடத்தை யணுகினர். ஏவலர் அங்குள்ள புதுமணற் பரப்பினிடத்தே ஓவியக் கூடாரமொன்றிட்டு, அதன்கண் வெண்கால் அமளி மேற்கட்டுடன் அமைத்து அழகு செய்தனர்.

கோவலனும், மாதவியும் அதன்கட் புகுந்து அமர்ந்திருந்தனர். மாதவியின் தோழியாகிய வயந்தமாலை தன் கையோடு கொணர்ந்திருந்த யாழினேடு, மாதவி பக்கலில் வந்து நின்ருள். அவ்யாழ் அழகிய உறையிலிடப் பெற்றும், மலரால் அழகு செய்யப்பட்டும், மணமகளிரினைப் போன்றும் காணப் பட்டது. அதனை மாதவி வணக்கத்துடன் வாங்கி, பண்ணல் முதலிய எண்வகைக் கலைத்தொழில்களாற் சுரங்களை எழுப்பி, மரகதமணிக் கணையாழிகளணிந்த மெல்லிய விரல்களால்யாழ் நரம்புகளை வார்தல், வடித்தல் முதலிய எண்வகை இசைக் கரணங்களா லொலித்து இசையினை ஒழுங்கு படுத்தினுள். பின்பு, அவள் அவ்யாழைக் கோவலன் கையிற் கொடுத்து, 'காதல! யான் நின்பணிப்பின்றி யாழ் வாசித்தல் தக்க தொன்றன்று; நின்னை வாசிக்கும்படி ஏவுதற்கும் தகுதியுடையேனல்லேன். ஆகலின், நின்பணி யாதென எதிர்பார்க்கின்

றேன்,'' என இயம்பினள். யாழினைப் பெற்றுக் கொண்ட கோவலன் மகிழ்வுடன் கானல் வரிப்பாக்கள் பாடத்தொடங்கினன். முதற்கண், அவனல், பின்வரும் ஆற்று வரிப்பாக்கள் பாடப்பெற்றன:—

திங்கண்மாலை வெண்குடையான் சென்னிசெங்கோலதுவோச்சி,
கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும், புலவாய் வாழி! காவேரி;
கங்கைதன்னைப் புணர்ந்தாலும், புலவாதொழிதல் கயற்கண்ணய்!
மங்கைமாதர் பெருங்கற்பென் றறிந்தேன் வாழி, காவேரி. (க)

மன்னுமாலை வெண்குடையான் வளையாச்செங்கோலதுவோச்சி,
கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும், புலவாய்வாழி! காவேரி;
கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும், புலவாதொழிதல் கயற்கண்ணய்!
மன்னுமாதர் பெருங்கற்பென் றறிந்தேன் வாழி காவேரி. (உ)

உழவரோதை, மதகோதை, யுடைநீரோதை தண்பதங்கொள்
விழவரோதை சிறந்தார்ப்ப நடந்தாய் வாழி! காவேரி;
விழவரோதை சிறந்தார்ப்ப நடந்ததெல்லாம் வாய்காவா
மழவரோதை வளவன்றன் வளனேவாழி காவேரி. (ங)

(க). கயல் மீன்களைக் கண்களாகக் கொண்டிருக்கும் காவிரி யென்னுங் காரிகையே! மதியினைப்போன்று, மாலைகள் தாழப்பெற்ற வெண்கொற்றக்குடையினையுடைய சோழ மன்னன் தனது செவ்விய அரசாட்சியை வடநாடுகளிற் செலுத்தி, கங்கையென்னுங் கட்டழகியை மணம்புரிந்து கொண்டாலும், காவேரியாகிய நீ சோழன்பால் ஊடல் கொண்டு உலராது வாழ்வாய்; நீ அங்ஙனம் வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுதற்குக் காரணம் நின்போன்ற மண்ணுலக மங்கையர்களின் மாபெருங்கற்பேயாம் என்று தெரியலானேன், ஆகலின், காவேரியே: நீ நீடூழி வாழ்வாயாக.

(உ). கயலாகிய கண்களைக்கொண்ட காவிரிப்பாவையே! நிலைபெற்ற மாலைகள் நீண்டு நாலப்பெற்ற நிகரிலாவெண் கொற்றக் குடையினைக்கொண்ட சோழன் திறம்பெறத் தனதாட்சியைத் தென்னடுகளிற் செலுத்திக் குமரியென்னும் கன்னியினைக் கூடிப்புணர்ந்தாலும், அவன்பால் வெறுப்புக் கொள்ளாது வாழ்கின்றய்; அதற்குக் காரணம் நிலைபேறுற்ற நெஞ்சினைக்கொண்ட நேரிழைமார்களின் நிகரிலாக்கற்பே யாம் எனத்தெரியலானேன்: ஆகலின், காவேரியே, நீ நீடூழிவாழ்வாயாக. (கன்னி—குமரியாறு)

(ங). காவிரிச் செல்வி! நிலங்களை யுழுகின்ற மள்ள ரோசையும், நீர்பாய்கின்ற மதகிளெலியும், புதுப்புனலாடு வார் புரியுங்கலியும் பொங்கி ஆரவாரிக்கும்படி நீ சோணாட்டு டே தொடர்ந்து சென்று வாழ்கின்றாய்; நீ அங்ஙனம் வாழும் அவ்வாழ்க்கைகட்கெல்லாம் பின்வாங்கலில்லாப் பெருவீரர் களின் பெருமுழக்க மிக்க செம்பியனது ஆட்சிச் சிறப்பே முதலாம்: ஆகலின், காவேரியே, நீ அவன் சிறப்பை எண்ணி வாழ்வாயாக.

இம்மூன்று பாக்களும் அகப்பொருட்டுறை நாடக மாகிய கானல்வரிக்குரிய பாட்டுடைத்தலைவனாகிய வளவனது சிறப்பினைக் கூறுமுகத்தான் முகம்போன்று முன்னிருத் தலின், 'முகமுடைவரி,' எனப்பட்டன. இவற்றின்கண் சோணாட்டுக் காவிரியாற்றினை வளவன் புகழோடு மாட்டிக் கூறுதலின், இவை, 'ஆற்றுவரி,' எனவும் பெயர் பெற்றன. இவற்றில், காவிரியின் இயல்பு கூறுமுறையான் கண்ணகியின் கற்பு மேம்பட்டுக்காணுமாறும், அது, பின்னர், கோவலன் மாதவியினை மறந்து போதற்கு கொளு கொம்பாமாறும் கூர்ந்து காண்க. வளவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது அக்கால மக்கள் அரசனைக் கொண்டாடும் அன் பின் தூய்மையை அறிவுறுத்தற்கென்க. வளவன் வடபுலத் தினையும், தென்புலத்தினையும் தன்னாட்டோடு சேர்த்து ஆட்சி செய்யினும் அரசியல் விரிந்தகாரணமாக வேற்படும் பாதுகாப்புக் குறைவினை அணுகவிடா ஆண்மையுள்ளான் என்பார், "கங்கை தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய்," என்றும், "கன்னி தன்னைப் புணர்ந்தாலும் புலவாய்," என் றும் நயம்படக் கூறினர். வளவர்களின் அரசியற் சிறப்பா லேயே காவிரி, சோணாடு முழுவதிலும் பல கால் கொண்டு சென்று பண்படுத்திய தென்பார், "நடந்ததெல்லாம் வாய் காவா மழவரோதை வளவன்றன் வளனே," என வலியுறுத்த லாயினர். (காவேரி—கவேரன் புதல்வி.)

(தொடரும்)

வடமொழி சென்ற தென்சொற்கள்

[பண்டித திரு. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்]

(சிலம்பு ௧௪ பரல் ௧௦-௪௨௧-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இராக்கன், இராக்கி என்னும் பெயர்கள் முறையே ஆண் பாற்கும் பெண்பாற்கும், இன்னும் தென்னாட்டில் சில வகுப் பார்க்குள் இடப்படுகின்றன.

இராக்கதர் பண்டைக்காலத்திலேயே தமிழ் நாட்டி லிருந்ததால், அவரைக் குறிக்கும் பெயரும் தமிழி லிருத்தல் வேண்டும்.

இராசன் அரசு--அரசன்—ராஜன்.

அரம்=அழித்தல். See அரன், அரம்—அரசு.

அரன்=தெய்வம், சிவன்,

அரசு+அன்=அரசன்=தேவன் போன்றவன்.

அரசு=தலைமை. மரங்கட்குள் தலைமையானது அரசமரம்.

தேக்கு, கருங்காலி முதலியவை உறுதியாயிருப்பினும் அரசுபோல் ஓங்கி வளர்வதில்லை.

'ஆல் போற்படர்ந்து அரசுபோ லோங்கி' என்னும் உலகியல் திருமணவாழ்த்தை நோக்குக.

ஆலமரம் அதிகமாய்ப் படரினும், விழுதூன்றியபின் அடி தளர்ந்துபோம். அரசு ஓங்கிவளர்ந்து நெடுநாளிருக்கும். அதனல் பிள்ளையார் கோயில், மணவறை, பட்டஞ்சூட்டு' விழாவகம் முதலியவற்றில் அரசங்கன்றையே நடுவர்.

அரசு, பூவரசு என்பன ஓரின மரங்கள். மேனாட்டார் இலை வடிவொப்புமை பற்றிச் சில மரங்களை ஓரினமாக்கினற் போலப் பண்டைத்தமிழரும் இலைவடி வொப்புமைபற்றி அர சையும் பூவரசையும் ஓரினமாக்கினர். பூவையுடைய அரசு பூவரசு. அரசமரத்திற்குப் பூவின்மை யறிக.

அரசன் என்னும் தென் சொல்லே ராஜன் என்று வட மொழியில் திரியும். அரசன் என்பதை ராஜன் என்னும் வட சொற்றிரிபாகத் தடுமாறக் கூறுவர் மொழி நூல் அறியாதார் சிலர். அரசு, பூவரசு என்னும் மரப்பெயர்கள் ஆரிய வருகைக்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய பழந் தமிழ்ப்பெயர்கள் என்பதையேனும் அவர் அறிவாராக.

அரசன்—ராஜன், Sans, ராஜ் (இந்துஸ்தானி)

ராஜன்—இராஜன்—இராசன் (தற்பவம்)

ராஜ்யம்—ராச்சியம்—இராச்சியம்.

ராஜன் என்னும் சொல்லினின்று Rego, regent, region, regicide, regular முதலிய ஆங்கிலச் சொற்கள் பிறக்கும்.

அரசன்—அரைசன், அ—ஐ போலி.

அரைசன்—அரையன், ச—ய போலி.

அரையன்—ராயன் Sans. Roy; Eng. Vice-Roy.

ராயர் என்பது அரசரையும் ஒரு பார்ப்பனக் குடியையும் உணர்த்தும்.

இராசகாரியம், இராச சின்னம், இராஜஸ்ரீ, இராசநீதி, இராசராசன், இராசவசீகரம், இராசவீதி, இராசாக்கினை, இராசாதிகாரம், இராசாதிபதி, இராசாத்தி, இராசாளி முதலிய தொடர்மொழிகளெல்லாம் அரசகாரியம், அரச சின்னம் முதலிய செந்தமிழ்த் தொடர்களின் திரிபுகளே யென்றறிந்து கொள்க.

இராத்திரி, இராத்திரம்.

இரா + திரி = இராத்திரி. இரா + திரம் = இராத்திரம். திரம் என்பது ஒரு விகுதிச் (Suffix) சொல்.

C. F. சாயுந்திரம்—சாய்ந்திரம்.

திரம்—திரி

இரா—இருண்டிருப்பது. இருமை = கருமை, இரண்டு, இரவு என்னும் பெயர்கள் ரண்டு, ராவு என்று திரிந்தாற் போல, இராத்திரி, இராத்திரம் என்னும் பெயர்களும் ராத்ரி, ராத்ரம் என்று திரியும்.

உசிதம். உசிதம் = உயர்வு, உகரச்சுட்டடியாய்ப் பிறந்தது.

லட்சணம். லக்ஷணம், லக்ஷ்யம் என்னும் வடசொற்கள் இலக்கணம், இலக்கியம் என்னும் தென்சொற்களின் திரிபென்பதைத் ‘தமிழ்ப்பொழி’லில் விரிவாகக் கூறியுள்ளேன். ஆண்டுக் காண்க.

லட்சம். இலக்கம்—லக்ஷம்.

தமிழிலுள்ள எண்ணுப்பெயர்களெல்லாம் உகரவீற்றன என்று கொண்டு, தமிழர்க்கு ஆதியில் 100 வரையில்தான் எண்ணத்தெரிந்ததென்றும், 999 வரையில்தான் தமிழிலக்க

மென்றும், ஆயிரம், இலக்கம், கோடி என்னும் பெயர்கள் வடசொற்களென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். வானநூல் கணிதநூல் முதலிய கலைகளில் எத்துணையோ வல்லுநரும் சிற்றிலக்கம், பொன்னிலக்கம் முதலிய அளவைகளையும் ஆய்தக்குறுக்கம் மகரக்குறுக்கம் முதலிய மாத்திரை நுணுக்கங்களையும் அறிவதில் நுண்மாண் நுழை புலத்தினரும், வெள்ளம், ஆம்பல் முதலிய பேரெண்களைக் குறிப்பிட்டாண்டவருமான முன்னைத் தமிழர்க்கு மூன்று தானங்கட்குமேல் எண்ணத்தெரியாது என்பது எங்ஙன் பொருந்தும்?

'ஆயிரக்கிளவி வரூஉங்காலை' எனத் தொல்காப்பியத்துட் கூறியிருப்பதால், தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே ஆயிரம் என்னும் எண்ணும் அதன்பெயரும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கியிருந்தமை அறியப்படும்.

இலக்கமென்பது ஒரு பெரிய இலக்கம் (எண்).

கோடி என்பது கோடி (கடைசி) யெண்.

இலக்கம் தமிழ். lakh Eng. லக்ஷம் Sans.

கோடி தமிழ். கோட்டி, Sans. குடோடு Arabic, crore, Eng.

லௌகீகம். உலகம்—லோகம்—லௌகிகம்.

உலகு + அம் = உலகம்.

உலகு = உலப்பது: உலத்தல் = அழிதல்.

'காலமுலகம்' என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால், உலகம் என்னும் சொல் தொல்காப்பியருக்கு முன்பே தமிழ் நாட்டில் வழங்கியதென்றும், செந்தமிழ்ச்சொல் என்றும் அறியப்படும்.

உலகம் என்பதன் திரிபாகிய லோகம் என்னும் சொல் வடமொழியில் லௌகிககம் எனத் தத்திதாந்தமாகும்.

சாமம். சமம்—சாமம்.

இரவு மூன்று சமபாகமாகப் பகுக்கப்பட்டதினால், ஒவ்வொரு பாகமும் சாமமெனப்பட்டது.

ஒரு சாமம் பத்து நாழிகை.

சாமம்—யாமம், ச—ய போலி.

மூன்று சாமங்களும் முதற்சாமம், நடுச்சாமம், கடைச்சாமம் என உலகவழக்கினும், மாலையாமம், நள்ளியாமம், வைகறையாமம் எனச்செய்யுள் வழக்கினும் கூறப்படும்.

யாமம் என்பது சிறப்பாக நடுச்சாமத்தைக் குறிக்கும்.

சின்னம். சின்னம்=அடையாளம்.

'சின்னம் அல்லாக் காலையான'

'எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங் குன்றியும்'

எனச் சின்னம் என்பது கலிப்பாவின் ஒருறுப்புப் பெயராகத் தொல்காப்பியத்துட் கூறப்பட்டிருப்பதால் தமிழ்ச் சொல்லாத லறியப்படும்.

குடை, கொடி முதலியவை அரச அடையாளங்களாதலின் சின்ன மெனப்படும்.

அரச சின்னங்களைப்பற்றிக் கூறும் செய்யுள் சின்னப்பூ.

சின்னம்—Sign (Eng.) ஒருவரின் அடையாளமாகிய கையெழுத்து. Sign—signal.

தானம். தா+அநம்=தாநம்—தானம்.

தா பகுதி, அனம் விகுதி.

தா என்னும் தமிழ்ப்பகுதியே லத்தீனில் do என்றும். இந்துஸ்தானியில் தேவ்என்னும் திரியும். தானம்-donum, Lat, donation, Eng.

தேவதை. தேய்—(தேய்வு)—தேவன்.

தேய்வு—(தேய்வம்)—தெய்வம். தேவு—தே.

தேய்த்தல்=உரசுதல், கடைதல்.

மூங்கில்கள் ஒன்றோடொன்று உரசுவதாலும், மக்கள் தீக்கடை கோலாற் கடைவதாலும் நெருப்புண்டாகும்.

பொருள்கள் தேய்வதால் உண்டாவது தேயு.

தேய்+உ=தேயு; தேயு—தே—தீ.

தேய்—தே. தே+உ=தேவு தேவு+அன்=தேவன். தீப்போல்வது தெய்வம்.

தேவு—Theos. Gr.; Deus. Lat.; Deity; Eng.

தேவு—தேவம்—தேவதம்—தேவதை. தெய்வம்—தெய்வதம்.

பரிபாகம். பரு—பரி, மிகுதிப்பொருளுணர்த்தும் உபசர்க்கம்.

பகு+அம்=பாகம், முதனிலை திரிந்த விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்.

பகு+தி=பகுதி—பாதி.

பகு+அல்=பகல்—பால்.

பகு+ஐ=பகை.

பகு+அம்=பக்கம் } பகுதியிரட்டித்து விகுதி பெற்ற
பகு+அல்=பக்கல் } தொழிற் பெயர்.

பகு+பு=பகுப்பு.

பகு—வகு. வகு×ஐ=வகை—அகை.

பகு—பகிர். வகு—வகிர். வகு×பு=வகுப்பு.

பகு—பா. பா+தி=பாத்தி.

பாத்து+இடு=பாத்திடு, இடு துணைவினை.

பாத்திடு—பாத்தீடு—பாதீடு, முதனிலைதிரிந்த தொழிற் பெயர்.

பாதம். பதி+அம்=பாதம், முதனிலை திரிந்து விகுதி பெற்ற தொழிற் பெயர்.

நிலத்திற் பதிவது பாதம்.

முகம். மூசு மூசு என்பது மூச்சுப்பற்றிய ஒலிக்குறிப்பு.

மூசு மூசு என்று உயிர்ப்பது மூச்சு.

மூச்சுவிடும் உறுப்பு (மூச்சி)—மூஞ்சி.

மூச்சு—மூக்கு=1. மூச்சுவிடும் உறுப்பு 2. மூக்கிலுள்ள மலம்.

தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு

தன் இயற்கைச் சொற்களால் அமைந்ததாகிய தமிழிற் பிற மொழிச் சொற்களைப் புகுத்துதல் எது போலிருக்கின்றதென்றால், எல்லா வுறுப்புகளும் அமைந்த அழகியதோர் உடம்பில் உள்ள உறுப்புகளை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, வேறு மண்ணாலும் மரத்தாலுஞ் செயற்கையாக அவ்வுறுப்புகள்போற் செய்து அவற்றை அதன் கண் ஒட்ட வைத்துப் பார்த்தலுக்கே ஒப்பாயிருக்கின்றது. மயிர், குஞ்சி, கூந்தல் முதலிய தமிழ்ச் சொற்களை விடுத்து 'ரோமம்', 'சிகை' என்னும் வடசொற்களையும் உடம்பு, தலை, சென்னி, முகம் முதலியவற்றை நீக்கிச் 'சரீரம்', 'சிரசு', 'வதனம்' என்பவற்றையுங், கண், காது, செவி, மூக்கு என்பவற்றுக்கு 'நயனம்', 'கர்ணம்', 'நாசி' என்பவற்றையும், மிடறு, கழுத்து என்பவற்றுக்குமாறாகக் 'கண்டம்' என்னுஞ் சொல்லையுந், தோள், கை முதலியன இருக்கப் 'புஜம்', 'கரம்' என்பவற்றையும் கொண்டுவந்து நுழைத்தல், அவ்வத் தமிழ்ச் சொற்களாகிய உறுப்புகளை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, அவைபோன்ற வேனை மொழிச் சொற்களைக் கொணர்ந்து அத்தமிழ் உடம்பின்கண் ஒட்ட விடுதலையே போல்கின்றதன்றோ? —மறைமலையடிகள்.

அறிவியற் பகுதி - Science

ஞாலநூல் (Geology)

[திரு. S. நடராஜன் அவர்கள் B. A.]

(சிலம்பு-கஉ : ௫அச-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

2. இரண்டாம் அதிகாரம்

மலைமாட்சி!

நிலப்பரப்பு, கெடுதல், திரிதல், தோன்றல், இயற்கை காற்று, நீர், நெருப்பு வகையாய் ஆற்றும் பணி.

1. கண்ணகல் ஞாலத்தின் நிலப்பகுதியின் எழில் நலங்களை எடுத்துக் காட்டுவது மாண்புறு மலையேயாம். மலை மாட்சியில் இன்புறாத கற்றோரும், மற்றோரும், இளையோரும், முதியோரும் உளரோ! இத்தகைய மலை நிலையாயுள்ளது என நாம் தவறாக எண்ணுகின்றோம். மேகங்கள் எவ்வாறு நிலையற்ற வடிவந்தாங்கி ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்றனவோ, அவ்வாறே இம்மாண்புறு மலைகளும் ஞாலத்தின் மேற்பரப்பில் ஒரோர் காலத்தே ஒரோர் உருத் தாங்கித் திகழ்ந்து பின்னர் மறைந்து ஒழிகின்றன. நம் பண்டைத் தமிழகத்தை அழகு படுத்திய குமரிக்கோடும், குமரியாறும், எழ்தெங்க, எழ்பனை நாட்டுச் சமவெளிகளும் பயிர் நிலங்களும் இற்றைநாட் கடல் வாய்ப்பட்டவன்றோ? உண்மையை ஆராயுமிடத்துப் பெருமிதத்துடன் மேகத்தைத் தாங்கி நிற்கும் மலைகளும் பள்ளத் தாக்குகளும், நிலப்பரப்பும், நதி யோரச் சமவெளிகளும் நிலையாய் இருப்பனவல்ல. இவைகள் இயற்கை யென்னும் காலனின் ஏவலாளர்களால் ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு நொடியும் தேய்க்கப்பட்டு நாளாவட்டத்தில் குறைந்து இறுதியில் அழிவுறுகின்றன. உலகிற் பெரிய மலையாகிய இமயமலையும் இவ்வாறு தேய்வுற்றுக் குறைந்து ஒரு காலத்து இல்லாது போகலாம்.

2. ஞாலம் தனி உருவெய்தி ஞாயிற்றைச் சுற்றத் தொடங்கிய காலந்தொட்டு இற்றைவரை, கடல்களும் நிலப் பரப்புகளும் பல மாறுதல்களைக் கண்டுள்ளன. அக்காலத்தே தோன்றி வளர்ந்து வாழ்ந்துவந்த மரஞ்செடி கொடி இனங்கள் பலவும், பறவை இனங்கள் பலவும், விலங்கினங்கள் பல

வும் பிற்காலத்தே வாழக்கூடாது இறந்தொழிந்தன. மாறி மாறி நிகழும் தட்பவெப்ப நிலையும்; காற்று, பனி, மழையும்; ஊற்று, சிற்ருறு, ஆறும்; கடலில் நிகழும் நீர் ஏற்றம், வற்றம், அலை, நீரோட்டமும்; மண்கம்ப கடற்கம்ப அதிர்ச்சியும் எரிமலைத் தோற்றமும்; மரஞ்செடி கொடிகளும் பிற உயிர் இனங்களும் தோன்றிவாழ்ந்து மடிவதும், மின்சாரத்தாதுப் பொருள்கள் மாறுவதும், ஞாலத்தின் மேற்பரப்பில் மாறுதல்களை உண்டாக்கிவருகின்றன. இம்மாறுதல்கள் ஓய்வின்றிஇடைவிடாது நிகழ்கின்றன. இயற்கை இத்தொழிலை எவ்வாறு நடத்துகின்றது எனக் கூறுவாம்.

3. ஞாலத்தின் அமைப்பிலேயே இம்மாறுதல்கள் ஏற்படும் தன்மை இருக்கின்றது. ஓரிடத்தில் நம் கண்ணிற்குப் புலப்படாமலும்,பிறிதோரிடத்தில் நம் கண்ணிற்குப்புலப்படும்படி தெளிவாயும் மாறுதல்கள் நிகழ்கின்றன. இம்மாறுதல்களுக்குக் காரணம் (1) காற்று (2) நீர் (3) ஞாலத்தில் வாழும் உயிர்கள் (4) தாதுப்பொருள்கள் (5) ஞாலத்தின் வயிற்றில் இருக்கும் நெருப்பு முதலியனவாம்.

4. (அ) ஞாலத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பது காற்று. காற்ருல் ஞாலத்தின் மேற்பரப்பில் ஏற்படும் மாறுதல்களைப் பரக்கக் காணலாம். ஞாலத்தின் பல பகுதிகள் காற்ருல் சின்னபின்னமாக்கப் படுகின்றன. கடற்கரை ஓரங்களில் ஆடித் திங்களில் உலவச்செல்லும் மக்கள் காற்று மணலைப் பெரிதும் வாரி இறைப்பதைக் கண்ணுற்றிருக்கலாம். பெருங்காற்று வீசும்போது மணல் போன்ற கெட்டியாகத் தரையுடன்பிணைக்கப்படாத பல பொருள்களைத் தூக்கிச்சென்று அருகிலுள்ள மலை குன்று முதலியவைகளின்மேல்மோதி அவைகளை உடைத்துப் பொடிப் பொடியாக்குகின்றது. மணல் மேடுகளின் தோற்றம் மாற்றத்திற்குக் காரணம் காற்றே யன்ருே? ஆசியா ஆஃப்ரிக்கா முதலிய கண்டங்களில் காணப்படும் பெரிய பாலைவனங்களில் இருந்து கிளம்பும் மணற்காற்று (Sand drift) மிக வேகமுள்ளது. பக்கத்துள்ள பாறைகளைத் துகளாக்குகின்றது. மணற்காற்ருல் ஏற்படும் மணல்மேடுகளை நம் நாட்டுக் கடற்கரைகளில் (இராமேச்சுரத்தில்) காணலாம். ஆனல் ஆஃப்ரிக்காவிலுள்ள மணற் குன்றுகளுடன் (Sand dunes) இவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்கலாகாது. திண்டுக்கல்லுக்குச் சுமார் 30 கல் தூரத்திலுள்ள கொன்றங்கி என்னும் மலை காற்ருல் தினந்தோறும் குறைக்கப்பட்டு வருகிறது. அம் மலை ஒரு கோபுரம்போல் காணப்படும். அதன் அருகில் செல்பவர்களுக்குக் காற்றின்வேகமும் கற்கள் காற்றில் பறப்பதும்

தெரியவரும். காற்றால் பாறைகள் துளைக்கப்பட்டுச் சின்ன பின்னமாக்கப்படுகிறது.

(ஆ) ஞாலத்தின் குளிர்ச்சியான மண்டலங்களில் அடிக்கும் பனிக்காற்றும் பாறைகளை உடைத்துத் தள்ளுகின்றது. பாறைகளில் உள்ள வெடிப்புகளிலும், துளைகளிலும் மழை ஈரம் உட்சென்று, பின்னர் காற்றால் குளிரும்போது பாறைகளை உடைத்துத் தள்ளுகின்றது. தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக உறையக் கூடிய மண்டலங்களில் பொதுவாக இக்காட்சி நிகழக்கூடியது. இப் பனிக்காற்றாலும், மலை, குன்று, பறம்பு, இறுகிய நிலங்கள் நிலை தடுமாறுகின்றன. இமயமலை போன்ற உயர்ந்த மலைச் சிகரங்களில் உறைந்து கிடக்கும் பனியானது வெப்ப காலங்களில் பனியாறாக மாறிக் கீழிறங்கும்போது மலைகளை உடைத்துச் சின்ன பின்னப்படுத்துகின்றது. இப் பனியாறுகளில் பனிக்கட்டிகள் கற்பாறையென மிதந்து வருவதையும், வரும் வழியிலுள்ள பெரும் பாறைகளை உடைத்து இழுத்துக் கொண்டு வருவதையும் காணலாம்.

(இ) காற்று, பிராணவாயு, உப்புவாயு, கரியமிலவாயு என முப்பெரும் பூதங்களால் ஆய ஒரு கலவையாம். இப் பூதங்களின் இயற்கைக் குணமே பாறைகளின்மீது வீசும்போது அவைகளைத் தேய்க்கும் எல்லா விதப் பாறைகளையும் காற்றினுள்ள இப்பூதங்கள் சிதைவுறுத்தும். சிறப்பாக கரியமில வாயு சுண்ணாம்பு சம்பந்தமான பாறைகளையும், பிராணவாயு இரும்பு சம்பந்தமான பாறைகளையும், உப்பு வாயு பிற பாறைகளையும் பாதிக்கின்றன. உறுதியான கற்பாறைகளும் காலப் போக்கில் இம் முப்பெரும் பூதங்களால் குறைபடுகின்றன.

(ஈ) மரஞ் செடி கொடிகளும் பிற உயிரினங்களும் தோன்றி வாழ்வதற்குக் காற்று இன்றியமையாதது. புல் பூண்டுகளும் உயிர் இனங்களும் நிலப்பரப்பைப் பெரிதும் மாற்றுகின்றன. காற்றுச் சிறப்பாக மழை பெய்வதற்கு ஏதுவாகிறது. இம் மழையால் சிற்றாறு, ஊற்று, ஆறு முதலியன ஏற்பட்டு நிலப் பரப்பை அழிக்கின்றன.

5. (1) காற்றைப்போல் நீரும் நிலப்பரப்பைக் கெடுக்கின்றது. அழித்தல் வேலையை நீர் நிலப் பகுதிகளின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஓய்வின்றிச் செய்துவருகின்றது. நீர், மழை, ஊற்று, ஆறு, கடல், நீர் ஏற்றம், வற்றம், அலை ஆய உருத்தாங்கி நிலப் பரப்பைச் சிதைத்த வண்ணமா யிருக்கின்றது. இறுகாத கடற்கரை ஓரங்களிலும், மண்போட்டு உயர்த்திய மண் மேட்டு

களிலும் மழைநீர் தரையை ஆழமாக அறுத்துச் செல்வது கண்கூடு. சிற்றாறுகளும், ஆறுகளும் மலைகளினின்றும் இறங்கி வரும்போது மலைகளைக் குடைந்து கற்களை உருட்டி மணலாக்கிக் கடல் கொண்டு சேர்க்கின்றன. இமயமலையானது சிந்து, கங்கை பிரமபுத்திர நதிகளால் அறுக்கப்பட்டு அதன் பாறைகள் மணலாக மாறி அராபிக் கடலிலும், வங்காளக் குடாக் கடலிலும் தூவப்படுகின்றன. காவேரி, கோதாவரி ஆய தென்னாட்டு நதிகளும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் கருங்கற் பாறைகளை இழுத்து மணலாக்கிக் கடலில் வீசுகின்றன.

(2) பூமியில் இருந்து மேல் கிளம்பிவரும் ஊற்றுகளும் மருந்துப் பொருள்களைத் தம்முட் கொண்டு உள்பாகத்தை அரித்து மேற்பாகத்தையும் கெடுக்கின்றன. வெந்நீர் ஊற்றுகளில் (Thermal Springs) உள்ள நீர் கரியமிலவாயு கலந்துள்ளதால் இந்நீர் பூமியின் அடியில் இருக்கும் பாறைகளைக் கரைத்து விடுகிறது. மேல் வரும்பொழுதும் பூமியின் சத்துக்களை மேலே கொணர்ந்து படியவைத்து மாறுதல்களை உண்டாக்குகிறது.

(3) கடலின் (Current) நீரோட்டங்களும், நீர் ஏற்ற வற்றமும் (Tides) அலைகளும் கடற் கரைகளையும் கரை ஓரமுள்ள கற்பாறைகளையும் குடைந்து இடித்துத் தள்ளுகின்றன.

(தொடரும்)

வடிவுதிருந்த அறிவு வளர்ந்த வகை

[திரு. க. ப. சந்தோஷம் அவர்கள், B.A.,L.T.]

(சிலம்பு-கஉ: பரல்-கஉ: ருஅக-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இப்பொழுது மக்கள்பால் விளங்கும் கடமை என்ற உணர்ச்சியைப்பற்றியும் ஒழுங்குபட வாழ்தல் (Decency) என்பது குறித்தும் சில கூறுவேன். இவை வடிவும் அறிவும் இசைந்து வளரும் வளர்ச்சியை யொட்டியே வருவன. மக்களைத் தவிர்த்த வேறு உயிர்களில் இவை காணப்படாமைக்குக் காரணம் உணவின் வேறுபாடேயாகும். உணர்ச்சிக்கேற்ப உணவு திருந்துவதை ஆராய்வோம். உயிர்வகைகள் எல்லாவற்றிலுங் கீழ்நிலையிலுள்ள ஓர் உயிரின் உணவு எத்தன்மைத்தாயிருக்கும்? எல்லாவற்றினுங் கீழான உயிர் மண்ணையே தின்னவேண்டும். இதை விளக்குமாறு, எடுத்துக்

காட்டுகள் எளிதிற் கிடைக்கக்கூடிய நிலையிலிருந்து தொடங்குவோம். செடிகளை முதலில் எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றிலிருந்து கீழே உயிரற்றுக் கிடக்கின்றவற்றையும், மேலே மக்களையும், அவர்களுக்கு மேம்பட்ட நிலையையும் ஆராய்வோம். செடிகளின் உணவு யாது? மீன்கள் தின்பதென்ன? பாம்புகளுக்கும் புழுக்களுக்கும் இரை யாது? நாற்கால் விலங்குகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் தீனி யாது? இங்ஙனம், உயிர் வகைகளூ உண்பதென்னவென்று கேட்குங்கால், மக்கள் எதை உண்கின்றார்கள் என்ற கேள்விக்கும் நாம் விடை காணவேண்டும். மக்களின் உணவாவது யாது? என்று கேட்க நான் நாணுகின்றேன். எதற்கெனின், அவர்கள் வையகத்திலுள்ள உயிர்கள் அடங்கலுந் தின்கின்றவற்றை எல்லாம் உண்கின்றார்கள்.

மரஞ் செடிகொடிகளுக்கு உணவு, மரஞ் செடிகொடிகளேயாம். சாணம், சாம்பல் முதலிய உரங்கள் மரக்கறியின் மாறுதல்களே. இலையையும் உரமாயிடுவதுண்டு. இதை நோக்குங்கால், மரஞ்செடி கொடிகள் தங்களைத் தாங்களே உண்கின்றன என்பது வெளியாகின்றது. ஆதலின், ஒருயிர் தன்னைப்போன்ற மற்றொன்றை இரையாக்கிக்கொள்வதிலேயே உணவின் வளர்ச்சி தொடங்குகின்றது. உணவின் வளர்ச்சியில் அடுத்தபடி இன்னதென்று பார்ப்பதற்கு மீன்களை உற்றுநோக்குவோம். மீன்கள் இடுகின்ற முட்டை எல்லாம் பொரிந்து சிறு மீன்களாகி வளருமாயின், நீண்டகன்ற பெருங்கடலும் அவற்றிற் கிடமளிக்கப் போதியதாகாது. கடலே மீன்மயமாயிருக்கும். இது கருதலளவையாற் பெறப்படும். இவ்வுண்மை காண்டலளவைக்கு எட்டுமாறும் யான் செய்திருக்கின்றேன். யான் சிறுவயதில் எங்கள் நிலங்களிலுள்ள கிணறுகளிலுங் குளங்களிலும் நீந்தித் திரியும் மீன்களை ஊன்றி நோக்குவது வழக்கம். நிலமும், குளமும், கிணறும் ஆகியவையே இளவயதில் யான் பயின்ற பல்கலைக் கழகமாயிருந்தன. இரண்டு மீன்களிலிருந்து பன்னூறாயிரம் மீன்கள் தோன்றும். ஆயின், இவை எப்படி மறைந்து போகின்றன? இவற்றைத் தோற்றுவித்த பெரிய மீன்களே அதிவிரைவில் குஞ்சுகளைப் பிடித்துத் தின்று விடுகின்றன. இதைக்கண்டபின், நாம் விரும்புமாறு மீன்களைப் பெருகச் செய்யும் வகையை யான் அறிந்துகொண்டேன். பெருமீன்கள் இடும் முட்டைகளிலிருந்து சிறு மீன்கள் தோன்றியவுடனே, ஈன்ற மீன்களை அகற்றிவிடுக. இவ்வாறு செய்யின் ஓரளவினவாய சிறு மீன்கள் ஒன்றைவிட ஒன்று ஆற்றல் மிகுந்து மற்றவற்றை விழுங்கா. ஒரு கிணற்

தில் இவ்வாறு செய்துபார்த்தபொழுது, பல்லாயிரக்கணக் காய் மீன்கள் பெருகியதனால் நீரோடு மீன்களையும் இறைக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது. ஈன்ற மீன்கள் அவற்றைத் தின்னுந் தொழிலை மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள உயிர்களில் பெரியவை சிறிய வற்றை விழுங்குவதே உணவு முறையாயிருக்கின்றது. மீன் களைவிட உயர்ந்தபடியிலுள்ள உயிர்களது உணவின் தன் மையை ஆராய்வதற்குப் பன்றியை எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்வோம். (ஈண்டு அவையிலிருந்த ஒருவர் எழுந்து 'பன் றியை ஏன் நீங்கள் ஓர் அறிவிலா விலங்கிற் கெடுத்துக்காட் டாகக் கொள்கின்றீர்கள்?' என்று கேட்டார். இக்கேள்விக்கு விடை கூறும்பொருட்டு நான் மற்றொரு வினா எழுப்பினேன். தொல்காப்பியத்தில் ஒரு வினாவிற்கு மற்றொரு வினா விடை யாய் அமைதல் கூடும் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

'வினாவுஞ் செப்பே வினாவெதிர் வரினே'

இதைக் கருத்திற்கொண்டு யான் அவரை நோக்கி, 'பல்வேறு விலங்குகளை அவற்றின் இயற்கைக்கு மாறுபட்ட பலதொழில் களைச் செய்யுமாறு பயிற்றுவித்து விளையாட்டுக்காட்டுங் குழாங்களில் (circus) பன்றியைத் தாங்கள் யாண்டேனுங் கண்டதுண்டோ' என்று வினவினேன். மக்கள் தம் உயர்ந்த அறிவின் துணைகொண்டு, சிறிப் பாய்கின்ற காட்டு விலங்கு களை எல்லாம் பழக்கித் தாம் கருதிய தொழிலைச் செய்யுமாறு அவற்றிற்குப் பயிற்சி யளிக்கின்றனர். பன்றி இவ்வாறு பயிற்றப்படாமையின், அஃது அறிவில் மிகத் தாழ்ந்த தென் பதற்கு ஐயமுண்டு கொல்!)

பல்வேறு உயிர்களின் உணவைக் கூர்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினோம். பன்றிக்கு மேலுள்ள புலால் உண்ணும் விலங்குகளைப் பார்ப்போமாயின், அவை தாம் ஈனுங் குட்டி களைத் தின்பதில்லை என்பதையும், தங்களிலிருந்து வேறுபட்ட சிறிய உயிர்களைக் கொன்று தின்னும் என்பதையுங் காண் கின்றோம். இதுவே உணவு வளர்ச்சி முறையில் இரண்டாவது படியாகின்றது. இவ்வளர்ச்சியில் மூன்றாவது படி புல்மேயும் விலங்குகளில் வெளிப்படுகிறது. இவை வேறு உயிர்களைக் கொன்று தின்பதில்லை. ஆனால், இவற்றின் குட்டிகள் தாய்ப் பாலைக் குடிக்கின்றன. தாய்ப்பால் என்பது புலால் தொடர் பில்லாததென் றுரைத்தல் சாலாது. புல்லுண்ணும் உயிர்கள் புலால் உண்ணும் உயிர்களைவிட உயர்ந்திருக்கின்றன வென் பதை யறிகின்றோம். ஆயினும், இவை புற்பூண்டுகளை ஒருங்கே

அழித்து விடுகின்றன வென்பதை நாம் நினைவில் வைக்க வேண்டும். இனி, இதற்குமேலுள்ள நிலைக்குச் செல்வோம். இந்நிலையிலுள்ளவை பறவைகளாம். இவைகள் புல்லுணிகளை விட அறிவிற் சிறந்திருக்கின்றன. எவ்வாறெனின், இவை பெரும்பாலுங் காய்கனிகளை உண்டு வாழ்கின்றன. காய் கனிகளைத் தங்களுக்கு உணவாகத் தரும் செடி கொடிகளை இவை அழிப்பதில்லை; பழங்களை உண்டு அவற்றிலுள்ள கொட்டைகளை எருவாயால் இவை கழித்து விடுகின்றன. இங்ஙனம் இவை செய்வது ஓர் இயற்கை உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டென்க. (புலால் உண்ணும் பறவைகளும் உள. இவற்றைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறாது விட்டது பெரும் பான்மை யான பறவைகள் புலால் உண்பதில்லை என்பதுபற்றிப் போலும்). இங்ஙனம் மீனிலிருந்து மக்கள்வரையிலும் அதற்கு மேலும் அறிவின் வளர்ச்சி உணவின் வளர்ச்சியோடு பொருந் திக் கிடக்கின்றதென்பதை அறிகின்றோம்.

மக்களுக்கும் பிற உயிர்களுக்குமுள்ள பெரியதொரு வேற்றுமை யாதெனின், அவர்கள் ஒரு பிறப்பிலேயே மற் றெல்லா உயிர்களின் நிலைகளையும் பெற்று அவற்றிற்கு மேலான நிலைமையை அடைகின்றார்கள். ஒரு மகன் ஒரு பிறப்பிலேயே மரம், விலங்கு, பறவை, குரங்கு ஆகிய இவற் றின் பிறப்புகளை ஊடுருவிச் சென்று மக்கள் நிலையை எய்தி அதற்கு மேற்பட்ட ஓர் நிலையின் அறிவையும் உடையவனா கின்றான். மற்ற உயிர்கள் மக்களைப்போல் வேறு பல் உயிர் களின் நிலையைக் கடந்து செல்லமாட்டா. மக்கட்பிறவி ஒன்றுக்குத்தான் அத்தன்மை உண்டு. ஆதலின், மக்களது உணவு தம்மைப்போன்ற பிற உயிர்களைத் தின்னும் நிலையி லிருந்து சிறிது சிறிதாகத் திருந்தி, மரக்கறியுண்ணும் நிலையை யடைந்திருக்கிறது. ஒரு குழவி தாயின் பாலையுண்பது தன்னைப் போன்ற ஓர் உயிரை உண்பதேயாகும். அறிவியல் வகையில் நோக்குங்கால், பாலுண்பது இதைத்தவிர வேறொன்று மாகாது. வைதிகராகிய பலர், கண்ணாடிக்குப்பிகளில் அடைத்து விற்கப்படும் புலாற்சாற்றை உட்கொள்ள மறுப்ப தில்லை. ஒரு கோழியைக் கொன்று சமைப்பது அவர் களுடைய உளத்தைப் புண்படுத்துந் தன்மையதாயிருக் கின்றது. ஆனால், மருத்துவர்கள் கோழிக்குஞ்சினின்றும் இறக்கிய சாற்றை மருந்தாக உண்ணவேண்டுமென்று கூறுங் கால் இதற்கவர்கள் உடன்படுகின்றார்கள். பாலுண்பதும் இதுபோன்ற ஒரு நிகழ்ச்சியே. இந்த நிலையிலிருந்து சிறிது சிறிதாக மக்கள் முன்னேற்ற மடைந்து கலப்பற்ற மரக்கறி யுணவை உட்கொள்ளும் நிலையில் மேலான நாகரிகம் பெற்ற

வர்களாகின்றார்கள். மரக்கறியுணவை யுண்ணும் ஒரு திறத்தார் முதன் முதல் தமிழகத்தில் தோன்றினர். மற்றவர்கள் இந்த நல்வழக்கத்தை நம்மிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டனர்.

எல்லாங் கடந்த பொருளின்—கடவுளின்—தன்மைகளில் மற்றொன்றை உய்த்துணர உங்கள் உள்ளும் ஆற்றலை வழங்குமின். ஓர் உயரிய நல்லெண்ணம் தோன்றுமாயின், கிறித்தவராயினும், இந்துவாயினும், முகம்மதியராயினும், யாராயினுஞ்சரி, நோன்பு கைக்கொள்வது வழக்கமாயிருக்கிறது. நோன்பு நாளில் மரக்கறியுணவையுமகற்றி நீர் மாத்திரம் அருந்துகின்றோம். முகம்மதியருள் நீர் அருந்துவதும் விலக்கப் படுகிறது. இந்த நோன்பு நிலை, மக்கட் பிறவிக்குமேலான ஒரு நிலையை எய்தும் பொருட்டு இயற்கை உணர்ச்சியால் தூண்டப்பட்டு நாம் மேற்கொள்ளுகின்ற ஒரு முறையாகும். மேலான ஒரு நிலையை எய்துதற்கு உணவு சுருங்கவேண்டுமென்பதை நாம் உணர்கின்றோம். தவஞ் செய்வோரும், தத்துவம் உணர்வோரும் உடம்பும் உயிரும் ஒன்றியிருத்தற்கு வேண்டிய அளவே உணவை உட்கொள்கின்றனர். மகாத்மா காந்தி இவ் உண்மையைத் தம் வாழ்க்கையில் நன்கெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். மகாத்மா காந்தியைக் காட்டிலும் பேரளவில் இதை உலகுக் கொடுத்துக் காட்டியவர் நாகபட்டினத்து யோகியாவர்; இவர் சிலவாண்டுகள் எத்தகைய உணவுமின்றி உயிரோடிருந்தார். அயர்லாந்து நாட்டு மெக்ஸ்வீனி (Mac Sweeny) அறுபத்தேழுநாள் நீரின்றி வேறொன்றும் அருந்தாது உயிரோடிருந்ததை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். இந்த நீண்ட பட்டினியும் தமிழுலகத்து முன்னோர் சிலர் நிகழ்த்திய 'வடக்கிருத்தல்' என்னும் செய்திக்கிணையாகாது. வடக்கிருத்தல் என்பது நோன்பிருந்து உயிர் துறத்தல். சிறந்த தமிழ்ப் புலவருள் ஒருவராகிய கபிலர், தமது நண்பனாகிய பாரி எனும் வள்ளல் தன் மகளிர் இருவரைத் துணையின்றி விட்டு மாண்டனனாக, அம் மகளிர்க் கேற்ற கணவரைத் தேடிக் கொடுப்பது தமது கடமை என்று அங்குமிங்கும் அலைந்து தேடினர். இது நிறைவேறாது போகவே, புலனழுக்கற்ற அப்புலவர், வடக்கிருந்து இவ்வாழ்வை நீத்தனர். வடக்கிருத்தல் என்னும் இச்செய்தி ஒருவரது நாணுடைமை புரைபட்ட பொழுது உணவு நீக்கி உயிர் துறக்கும் ஓர் ஒழுக்கமாகும். தமிழ்ச் சான்றோரால் பின்பற்றப்பட்ட இச்சீரிய ஒழுக்கத்தை இக்காலத்துள்ள தமிழ் மக்கள் மறந்தார்கள். தமிழ் அகராதிகளிலும் இச் சொற்றொடர் காணப்படவில்லை.

இதனால் நாமறிவது என்னவெனின், மக்களினும் மேம்பட்ட நிலையை அடைதற்கு உணவு பெரிதும் சுருங்க வேண்டுமென்பதேயாம். இதைக் கடவுள் நிலைக்குச் செலுத்துங்கால், கடவுள் எதையும் எக்காலத்தும் உண்பதாகாது என்பது வெளியாகிறதல்லவா? (தொடரும்)

தமிழ் அளவைநூற் சொற்கள்

[திரு. மா. பாலசுப்பிரமணியம், M. A.]

(சிலம்பு-கரு: பரல்-கஉ: ௯அஅ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

(உரிமை ஆக்கியோர்க்கு)

54. சொரூபலக்ஷணம்—தற்சிறப்பியல்பு
55. தடஸ்தலக்ஷணம்—சார்சிறப்பியல்பு
56. அதத்துவியா விருத்தலக்ஷணம்—பிரிவு சிறப்பியல்பு
57. பிரமை—உண்மை யறிவு—Right knowledge
58. பிரமிதி—உண்மை யறிவு—Right knowledge
59. பிரமாதா—அளந்தறிவான்—Knower
60. ஆக்ஷேபம்—தடை—Objection
61. சமாதானம்—அமைவு—Answer
62. ஸந்தேஹம்—ஐயம்—Doubt
63. விபரீதம்—திரிபு—Error
64. யதார்த்த அநுபவம்—உண்மை யறிவு (பிரமை)—Right knowledge
65. அயதார்த்த அநுபவம்—இன்மை யறிவு—False knowledge
66. பிருதிவி—மண்; நிலம்—Earth
67. அப்பு—நீர்; புனல்—Water
68. தேயு—தீ; அனல்—Fire
69. வாயு—வளி; கால்—Air
70. ஆகாயம்—வெளி—Space
71. காலம்—பொழுது—Time
72. திக்கு—திசை—Direction
73. ஆத்மா—உயிர்—Soul
74. மனம்—உள்ளம்—Mind
75. உருவம்—வடிவம்—Shape
76. இரசம்—சுவை—Taste
77. கந்தம்—நாற்றம்—Smell
78 பரிசம்—ஊறு—Touch

79. சங்கை—எண்—(சங்கியம்)—Number
80. பரிமாணம்—அளவு—Measure
81. பிரதக்த்வம்—வேற்றுமை—Disjunction
82. சம்யோகம்—கூட்டம்—Conjunction
83. விபாகம்—பிரிவு—Division
84. பரத்வம்—முன்மை—Proximity
85. அபரத்வம்—பின்மை—Remoteness
86. குருத்வம்—திண்மை—Solidity
87. திரவத்வம்—நெகிழ்ச்சி—Fluidity
88. ஸ்நேகம்—நட்பு—Cohesion
89. ஸப்தம்—ஒலி—Sound
90. புத்தி—அறிவு—Intelligence
91. சுகம்—இன்பம்—Happiness
92. துக்கம்—துன்பம்—Sorrow
93. இச்சை—காமம்—Love
94. தவேஷம்—வெகுளி—Hatred
95. பிரயத்னம்—முயற்சி—Effort
96. தர்மம்—அறம்—Spiritual benefit
97. அதர்மம்—மறம்—Spiritual demerit
98. சம்ஸ்காரம்—நினைவு—Memory
99. சக்தி—ஆற்றல்—Potency
100. சாத்ரிஸ்யம்—ஒப்பு—Similarity
101. உத்க்ஷேபனம்—எழும்பல்—Springing up
102. அவக்க்ஷேபனம்—வீழ்தல்—Falling down
103. ஆகுஞ்சனம்—வளைதல்—Bending
104. பிரசாரணம்—நிமிர்தல்—Stretching
105. கமனம்—நடத்தல்—Walking
106. பரசாமான்யம்—மிகுதிப் பொதுமை—Wide generality
107. அபரசாமான்யம்—மிகுதியில் பொதுமை—Limited generality
108. பிராகபாவம்—முன்னின்மை—Antecedent Non-existence
109. பிரத்வம் சாபாவம்—அழிவுபாட்டின்மை—Destructive Non-existence
110. அத்யந்தாபாவம்—முற்றுமின்மை; முழுதுமின்மை—Absolute Non-existence
111. அந்யோன்யாபாவம்—ஒன்றினொன்றின்மை—Mutual Non-existence
112. ஸ்மிருதி—நினைவு—Recollection

113. அநுபவம்—அறிவு—Experiential knowledge
114. பிரத்யக்ஷம்—காட்சியறிவு; காட்சி—Perception & Perceptual knowledge
115. அநுமிதி—கருதலறிவு—Inferential knowledge
116. உபமிதி—உவமையறிவு—Analogical knowledge
117. சாப்தம்—உரையறிவு—Testimonial knowledge
118. அநுமானம்—கருதல்—Inference
119. உபமானம்—உவமை—Analogy
120. சப்தம்—உரை—Verbal Testimony
121. காரியம்—ஆக்கம்—Effect
122. காரணம்—ஆக்கமுன்—Cause
123. கரணம்—சிறப்பாக்கமுன்—Special cause
124 சமவாயி காரணம்—உடனிலையாக்கமுன்--Inherent cause
125. அசமவாயி காரணம்—உடனிலையா வாக்கமுன்—Non-inherent cause
126. நிமித்த காரணம்—இயக்கவாக்கமுன்—Operation or Efficient Cause
127. சவிகல்பகப் பிரத்யக்ஷம்—நுண்ணியற் காட்சி
128. நிர்விகல்பகப் பிரத்யக்ஷம்—பிண்டக் காட்சி—பருவியற் காட்சி
129. இந்த்ரியம்—புலன்—Sense-organ
130. ஸன்னிகர்ஷம்—யாப்பு—Relation
131. ஸம்யோகம்—பொருத்தம்—Contact
132. ஸம்யுக்த ஸமவாயம்—பொருத்தவியைபு
133. ஸம்யுக்த ஸமவேத ஸமவாயம்—பொருத்த வியைபு ளியைபு
134. ஸமவாயம்—இயைபு—Inherence
135. ஸமவேதஸமவாயம்—இயைபு ளியைபு
136. விசேஷண விசேஷ்யபாவம்—பண்பு பொருளியாப்பு
137. பராமர்ஸம்—ஆராய்ச்சி
138. வியாப்தி—நிறைவு
139. விஸிஷ்டம்—அடுத்துள்ளது
140. பக்ஷதர்மதம்—துணிபொருண்மை
141. ஸஹகார்யநியமம்—உடனுக்கமுறை
142. ஸ்வார்த்த அநுமானம்—தன்பொருட்டுக் கருதல்
143. பரார்த்த அநுமானம்—பிறர்பொருட்டுக் கருதல்
144. லிங்கம்—குறி
145. பஞ்சாவயவ வாக்யம்—ஐயுறுப்புத்தொடர்—Syllogism

(தொடரும்)

வரலாற்றுப் பகுதி: History & Biography

திருவனந்தபுரம்

திரு. தி. முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை B A., அவர்கள்

பண்டைத் தண்டமிழ் நாட்டினுளொன்றான சேரநாட்டுத் திருவனந்தபுரத்திற் செறிந்து சிறந்த, வேளாண் குலமக்களில் கல்வியறிவாற்றல்களிற் றலைசிறந்து விளங்குபவர் மூவர். அவர்கள் மனோன்மணிய நாடக நூலாசிரியர் திருவாளர். பெ. சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள். எம். ஏ.; திருவாளர். தி முத்துக்குமாரசுவாமிப் பிள்ளை அவர்கள், பி. ஏ., இப்பொழுது விளங்கும் இசைத்தமிழ்ச் செல்வர் திருவாளர். தி. இலக்குமணப்பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ.

பல்பெருங்கலைகளில் வல்லுநராகித் தென்னிந்தியா முழுதும் புகழ்படைத்திருந்து காலஞ்சென்ற திருவாளர். T. முத்துக்குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்கள், வலியமேலெழுத்து திருவாளர். M. திரவியம் பிள்ளை அவர்களின் மூத்தபுதல்வரும், இசைத்தமிழ்ச்செல்வர் திருவாளர். T. இலக்குமணப்பிள்ளை அவர்களின் தமையனுரும் ஆவர்.

இவர் சைவவேளாள குலத்தில் உயரிய குடும்பத்தில் திருவனந்தபுரம் சாலைத் தெருவில் 1856-ம் ஆண்டிற் பிறந்தார். சிறு ஆண்டில் "ஆண்டியப்பன்" என்ற செல்வப் பெயர் பூண்டு சாலைத் தெருவில் ஒரு தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடத்தில் தமிழ்ப்பயின்றார். சிறந்த வடமொழிப் பண்டிதராகவும் சோதிடராகவும் விளங்கிய காலஞ்சென்ற திருவாளர் தாணுப்பிள்ளை யவர்களிடம் மாணவராயிருந்து வடமொழியினும் மலையாளத்திலும் தேர்ச்சிபெற்றார். இதுவுமன்றி, திருவனந்தபுரம் சைவப்பிரகாச சபை நிறுவிய சிறந்த தமிழறிஞரும் வக்கீலு மாயிருந்த திருவாளர் . M. சாமிநாத பிள்ளை அவர்கள் முதன்முதல் அவ்விடம் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருக்க, அவர்களிடமும், திருவாளர். சாமிநாததேசிகர் அவர்களிடமும் தமிழ்ப்பயிற்சி பெற்று வந்தனர். தமது பன்னிரண்டாவது ஆண்டுமுதல் திருவனந்தபுரம் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் ஆங்கிலங் கற்கத் தொடங்கி F. A., B. A., பரீட்சைகளில் முதலாவதாகத் தேறினார்.

மாணவராயிருக்கும்போதே ஆங்கிலத்தில் மிகுந்த புலமையுற்றுப் புகழ்பெற்றார். இவர் மேல் வகுப்புக்களில் மாணவராயிருக்கும்போது, நூல்கள் கற்றுக்கொண்டது பரீட்சையிற் றேறவேண்டுமென்ற ஒரே கருத்துக்கொண்டு

மட்டுமன்று; ஒவ்வொரு கலையினும் தேர்ச்சிபெற வேண்டு மென்ற விழுமிய நோக்கத்தோடேயேயாம்.

அக்காலத்தில் கல்லூரித்தலைமையாசிரியரா யிருந்த, மிஸ்டர். ராஸ் எம். ஏ., டாக்டர் ஹார்வி எம். ஏ., எல். எல், டி., என்னும் இரண்டு பெரியார்களும், இவர் கல்வித்திறமையை வியந்து, இவரை மிகவும் பாராட்டி வந்தார்கள். இவர் எழுதிய ஆங்கில நடையை வியந்து இவரை "இள மேக்காலே" (Young Macaulay) என்று டாக்டர் ஹார்வி துரைமகனார் புனைந்துரையாக அழைப்பதுண்டு. இவர் 1878-ம் ஆண்டு பி. ஏ. பட்டம் பெற்றனர்.

அந்த ஆண்டிலேயே பாளையங் கோட்டையில் C. M. S. கல்லூரியில் முதல் உதவியாசிரியராய் அமர்ந்து, பின்பு அவ்விடம் (Hindu High School) இந்து உயர்தரப்பள்ளியில் தலைமையாசிரியராயினர். அப்பள்ளிக்கூடத்தையும் பெரு முயற்சி செய்து மேனிலைக்குக் கொண்டுவந்தனர். பாளையங் கோட்டையில் "ரெவ-ஷாப்டர்." "ரெவ—லாஷ்," (Rev. Schaffter, Rev. Lash), என்ற இரண்டு ஐரோப்பிய கனவான்களின் நன்மதிப்புப்பெற்று, அவர்களின் வேண்டுகோட்கிணங்கி அவ்விடம் ("Young Men's Association") இளைஞர் சங்கத்தில் பல விரிவுரைகள் நிகழ்த்தியுள்ளார்கள். அவற்றில் எழுதி வாசிக்கப்பட்ட (1) Faith and Experience (2) Cosmos not Chaos. (3) The unknown என்னும் தலைப்புடைய மூன்று விரிவுரைகள் இப்போதும் உள்ளன. திருநெல்வேலியில் "கல்வி" என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியபோது திருநெல்வேலி டிஸ்டிரிக் கலெக்டர் மிஸ்டர் ஜே. பி. பென்னிங்டன் (Mr. J. B. Pennington) என்ற புகழ்பெற்ற துரைமகனார் அவைத்தலைமை பூண்டனர். அவர் பிள்ளை அவர்களின் சொற்பொழிவையும் புலமையையும் மிகவும் பாராட்டிப் பேசினர்.

1882-ம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் பிள்ளை அவர்கள் திருநெல்வேலி இந்து கல்லூரி (Hindu College) யில் திருவாளர் P. சுந்தரம்பிள்ளை, எம். ஏ. அவர்களுக்குப் பதிலாக சில காலம் (Principal) தலைமையாசிரியராக இருந்தார்கள். அவ்வருடத்தில் திருவனந்தபுரம் ஆங்கிலக் கல்லூரியில் (Professor of Philosophy and Logic) வேலைபார்த்து வந்த திரு. P சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் உசூர் பிறவகைசிரஸ்ததாராகச் சென்றபோது, அவ்வேலைக்குப் பிள்ளை அவர்கள் கொல்லம் ஆண்டு 8-12-82-ல் ஏற்படுத்தப் பெற்றார்கள். அவ்வேலையை மேற்கொள்ளத் திருவனந்தபுரத்துக்குப் புறப்படுந் தறுவாயில் திருநெல்வேலியில் பிள்ளை அவர்களுடைய நண்பரும்

வியப்பாளரும் கூடிப்படித்தளித்த ஒரு சிறந்த பிரிவு மொழிப் பத்திரத்தில் அவர்களுடைய கல்விவளத்தையும், மதிநுட் பத்தையும், ஆசிரியத் திறமையையும் சான்றாண்மையையும் வியந்து கூறி மகிழ்ந்தார்கள். திருவனந்தபுரத்தில் தமது புதிய வேலையை 5-2-83-ல் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அவ் வேலையை மூன்றுவருடம் பார்த்துவரும்போது, ஆங்கிலம், கணக்கு, சரித்திரம் முதலிய பாடங்கள் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் சிறிது காலம் ஓய்வு எடுத்துப்போகையில் அந்தப் பாடத் தைக் கற்பிப்பதற்குப் பிள்ளையவர்களே தெரிந்தெடுக்கப் படுவார்கள்.

1887-ம் வருடத்தில் பிள்ளையவர்கள் திருவிதாங்கூர் இரண்டாம் இளமன்னராகிய அசுவதி திருநாள் மன்னர் அவர்களுடைய ஆசிரியர் (Tutor) ஆக ஏற்படுத்தப் பெற்றார் கள். அவ்வேலையை மிகத்திறமையாகப் பார்த்து வந்ததால் அந்தமன்னருடைய நன்மதிப்பும் அன்பும் வாய்க்கப் பெற் றார்கள்.

1889-ம் ஆண்டு ஜனவரித் திங்களில் திருவனந்தபுரம் திவான் பேஷ்காருடைய உதவியாளரும் முதற்படி மாஜிஸ்ட் ரேற்றுமாக (Assistant to the Dewan Peishkar and First class Magistrate)ப் பிள்ளையவர்கள் ஏற்படுத்தப் பெற் றார்கள்.

அவ்வேலையில் அமர்ந்திருந்தபோது இடையிடையே இளமன்னரின் படிப்புக்காரியத்தையும் கவனிக்க வேண்டி யிருந்தது. பின்பு, கோட்டையம், பத்மனுபபுரம் இவ்விடங் களில் அதே வேலையிலும், 1890-ம் வருடத்தில் சிலமாத காலம் ஆலப்புழை கம்மர்ஷியல் ஏஜன்டினுடைய அஸிஸ் டன்டாகவும் (Assistant to the commercial agent and first class magistrate) வேலை பார்த்து வந்தனர். கோட் டையத்திலும் நாகர் கோவிலிலும் இருக்கும்போது பூக்கள் (Flowers) செடிநூல் (Botany) மனிதப்பொறுப்பு (Human Responsibility) என்னும் பொருள்கள் பற்றிப் பல சொற் பொழிவுகள் நிகழ்த்தியுள்ளார்கள். 1894-ல் திருவனந்த புரத்துக்குச் சில பெருமக்களால் அழைக்கப்பெற்று கரமனை யில் "இளைஞர் பரஸ்பர மேம்பாட்டுக்ககழம்" (Young men's Mutual Improvement circle) என்னும் அவைக்கண்ணே "பயிற்சி" (Culture) என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள். அன்று தலைமை தாங்கிய திருவனந்தபுரம் கல்லூரிக் கணக்குப்பேராசிரியர் (Professor of Mathematics) டாக்டர் மிச்சல் (Dr. Mitchall) துரை, மகனர் சொற்பொழிவைப் பற்றி வியந்து கூறும்பொழுது

சொற்பொழிவாளர் "மனிதரைச் சினம் முதல் பெரு வரை" (உலகமுழுதும் என்றபடி), மேற்பார்வையிட்டார் (Surveyed mankind from China to Peru) என்றுரைத்தார். அன்று அச்சொற்பொழிவைக் கேட்கவந்திருந்த பிரிட்டிஷ் ரெஸிடெண்ட் 'கிரிக்' என்னும் ஐரோப்பியப் பெருமகன் (Mr. Grigg., the British Resident) அத்துணை விழுமிய அறிவு நிரம்பிய சொற்பொழிவுகளை மக்களின் நன்மைக்காக நிகழ்த்துவித்தலால், அக்கழகத்திற்கு ஒரு பெருந்தொகையை நன்கொடையாக அளித்தனர்.

பற்பல கலைகளிலும் அறிவு வளரச் செய்து கொண்டு, ஆயிரக்கணக்காய்ப் புத்தகங்கள் படித்துச் சிறிதும் தமக்கு ஓய்வு கொடாமலிருந்த காரணத்தால், பிள்ளையவர்களுக்கிருந்த மூலநோய் மிகுந்து கடைசியாகக் காய்ச்சல்கண்டு பல மருத்துவர் முயற்சியாலும் நலப்படாமல் 1897-ம் வருடம் ஆகஸ்டுத் திங்கள் 1 நாளில் தனது 41-வது அகவையில் பூதவுடம்பு நீத்துப் புகழுடம்பு பெற்ளூர்கள். கடைசி நாட்களில் அசுவதி திருநாள் இளையமன்னர் அவர்கள் தகுந்த மருத்துவரை அழைப்பித்துத் தமது ஆசிரியராகிய பிள்ளையவர்களை நலப்படுத்தமுயன்றும் பயன்படவில்லை.

பிள்ளை அவர்கள் காலஞ்சென்றதைக் குறித்து அந்நாளிருந்த திவான், திரு. கிருஷ்ணசாமி ராயர் அவர்கள், "In him the family has lost a prominent member of great promise, the Country a great scholar and the State an honest public servant" (அவர் போனதில் அக்குடும்பம் பெரும்பதவிக்கு வரக்கூடிய ஒரு முக்கியமான உறுப்பினரை யிழந்தது, இந்நாடு ஒரு பெரிய கல்வியாளரை யிழந்தது, துரைத்தனம் உண்மைவழி யொழுகும் ஒரு தொண்டனை யிழந்தது" என்று வியந்து எழுதியது இங்குக் குறிப்பிடத் தகுந்தது.

பிள்ளையவர்கள் ஆங்கில இலக்கிய நூல்கள், பழைய கிரேக்க உரோம இலக்கிய நூல்கள், தமிழிலக்கிய நூல்கள், ஞான நூல்கள், மனோதத்துவநூல், சடதத்துவநூல், அளவை நூல், உடல்நூல், மருத்துவநூல், வரலாற்றுநூல், கணக்கு, சட்டம், சோதிடம், வானநூல், செடிநூல், உயிர்நூல், பரிநூல், தோட்டம் வைத்தல், பாகநூல் முதலிய பல துறைகளில் ஆழ்ந்த புலமையும், அகன்ற நோக்கமும், விழுமிய மனப்பான்மையும் உடையவரென்று தென்னிந்தியா முழுவதிலும் புகழ் சிறந்து விளங்கினர்.

நகைச்சுவைப் பகுதி - Humour

அடிப்படிப்பு

வெறுஞ் சிறு மொழி

[கபசம் எழுதுவது]

[பாலையூர்ப் புலவர் குழாத்தின்முன், மாலையனூர் தலைமையின் கீழ், பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட ஒரு சொற்பொழி வின் சுருக்கம்.]

அறிவகன்ற ஐயன்மீர்,

தங்கள்முன் இன்று யான் பேச எடுத்துக்கொண்ட பொருள் 'அடிப்படிப்பு' என்பது. இக்குழாத்தினராகிய நீவிர் யாவரும் மிக உயர்கல்வியின ராதலால் அடிப்படிப்பைப் பற்றித் தங்கள்முன் பேச யான் மிக மிக நாணுகின்றேன். பொருளொடு பொருந்தாப் புன்மொழி, சிறுமொழி, வெறு மொழி பேசும் யான், தங்கள் முன்னிலையிற் பேசப் புகுவது பரிதிமுன் இரவி ஒளிவிட முயல்வது போலிருக்கிறது. (இங்கே, அவையிலிருந்தவர் சிலர் முணு முணுத்தனர்; இளம்புலவர் சிலர் பட்டாசு வெடித்ததுபோல் சிரித்தனர்.) இரவில் ஒளி செய்வது இரவி. இரவியா பரிதிமுன் நிற்கும்? இரவியாகிய யான் பரிதியாகிய தங்கள் முன் வெளுத்து வெட்கித் தோன்று கின்றேன். தங்களுடைய வெப்பமிக்க ஒளி காய்கின்றமை யால் யான் வியர்த்து வியர்த்துக் கொட்டுகின்றேன்; பெரு மூச்சு விடுகின்றேன், சோர்வடைகின்றேன், அயர்ந்தேன், ஆ! கெட்டேன். (ஈண்டு அவையிலிருந்த மருத்துவன் குண்டோ தரனுர் விரைந்தெழுந்து வந்து என்னைத்தாங்கி நின்று, மாத்திரை ஒன்று கொடுத்த மாத்திரையில், பித்தந் தெளிந்து எனது சொற்பொழிவை மறுபடியுந் தொடங்கினேன்.)

அடிப்படிப்பென்பது, அடியினுள்ள படிப்பென்று பொருள்படும். அடியிலிருந்து ஒவ்வொன்றும் படிப்படியாக வரவேண்டும். படிப்படியாக வருகின்றது தான் படிப்பு. படிப்பு அடியிலிருந்து வரவேண்டும். இதற்காகத்தான் முன்னுளில் பிரம்படி, மிலாற்றடி முதலியவை வழங்கப்பட் டன. (ஆ, ஆ; ஏ, ஏ; ஓ, ஓ; ஆகா, ஓகோ என்ற ஓசைகள் இங்குக் கிளம்பின.) ஆரம்பக்கல்வி என்பது அடிக்கல்வி, அடிப்படிப்பு என்பதை எவர் மறுக்கக்கூடும்? ஆயினும், அடிப்படிப்பு என்று ஆரம்பக் கல்வியைச் சொல்லுவார் யாரு மிலர். அடிப்படிப் பென்று சொல்ல அஞ்சுகின்றூர்கள், நடுங்

குகின்றார்கள். இது பெரிதும் வருந்தற்குரியது. இதை நினைத்தால் எனக்கு அழுகை வருகின்றது. கண்ணீர் ஆறாய்ப்பெருகுகின்றது. என்னாற் பேசக்கூட முடியவில்லை. நாக் குழறுகின்றது. (இந்த நிலையில் நாவல் இலை கொண்டுவந்து வீசி, நாவற்பழம் அருந்தக் கொடுத்தபின் நாவன்மை எனக்குத் திரும்ப வந்தது.)

படிக்க வருகின்ற பிள்ளைகளுடைய தோலைப் பிரம்பு, மிலாறு முதலியவை கொண்டு பதனிட்டால், அவர்களுடைய அறிவு பதம் பெறும் என்ற கொள்கை ஒன்று இருந்தது. பதம் பெறுதல் என்ற சொற்றொடர்க்கு அடி அடைதல் என்பது பொருள். அடி அடையவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் அடி அடையவேண்டும். அவ்வடி, சேவடி, சீரடி, மலரடி என்று பலவகைப்படும். சிவந்து தோற்றுமாறு கொடுக்கும் அடி சேவடி. மற்றவற்றிற்குப் பொருள் கண்டுகொள்க. தோலைப் பதனிட்டு அறிவு பதம் பெறச் செய்தலை இக்காலத்திற் பெரும்பாலர் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. பெரும் பாலர் யார்? பெரிய பிள்ளைகள்—மீசை முளைத்த குழந்தைகள், கிழக் குழவிகள், இவர்கள் தான் பெரும்பாலர். இந்த நிலையில் அடிப்படிப்பு என்பது, அடியற்ற படிப்பாக மாறிக்கொண்டு வருகின்றது. மற்றும், அடி என்பது தாள் என்ற பொருளுடைமை குறித்து, ஏட்டுப் படிப்பைத் தாள் படிப்பாக மாற்றி விட்டார்கள். நாட்டில் எங்குப் பார்த்தாலும் சிறுவர்கள் கல்வி செவ்வனே நடைபெறுகிறதில்லை என்ற கூப்பாடு கிளம்புகின்றது. அடி சரியாய் வைக்காவிடின் நடை எங்கிருந்துவரும்?

இப்பொழுது சிறு பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கின்றவரெல்லாம் அடி என்பதை அகற்றிவிட்டு, வேறு முறைகளைக் கையாண்டு வருகின்றார்கள். குடிக்கின்றவர் குடியர் என்பது போல் அடிக்கின்றவர்கள் அடியர்களாயிருக்க வேண்டும். அடிக்கமாட்டோம் என்று சொல்கின்றவர்களை அடியர்கள் என்று எங்ஙனஞ் சொல்வது? அடியர்கள் அடியாராயினர். இவ்வடியார் கூட்டத்தை நாம் பகைக்கவேண்டும், எதிர்க்க வேண்டும், அவரோடு பெரும் போர் தொடுக்கவேண்டும். இது குறித்தன்றே யான் ஈண்டுத் தங்கள் முன்வந்து பேசத் துணிந்தது. அறிவு முற்றின ஐயன்மீர்! அடிப்படிப்பை முன்னிருந்த நிலைக்குக் கொணர்தற் பொருட்டு விரைந்தெழுமின், வினை செய்ம்மின், பொருள்கொடுமின், போர் தொடுமின்! (பெருத்த ஆர்ப்பரிப்பு).

இதன் பின் மாலையனார் எழுந்து எனக்கு மாலைசூட்ட, மால்மகனார் என்ற வினையாளர் மேடையில் வந்து நன்றி கூறக் கூட்டம் இனிது கலைந்தது

மலைபு எழுத்துக்கள்

["மால்" எழுதுவது]

1. எந்த எழுத்து மணக்கும்?
2. எந்த எழுத்துச் சுடும்?
3. எந்த எழுத்து எழுத உதவும்?
4. எந்த எழுத்து நாறும்?
5. எந்த எழுத்து எழுதும்?
6. எந்த எழுத்துப் பறக்கும்?
7. எந்த எழுத்து "இருக்காதே" என்னும்?
8. எந்த எழுத்துப் பிறனொருவனைக் கூப்பிடும்?
9. எந்த எழுத்தில் முப்பது நாட்களிருக்கும்?
10. எந்த எழுத்தில் பொருள்களைப் போட்டுக்கொள்ளலாம்?
11. எந்த எழுத்து பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள பெரும் பட்டினங்களுள் ஒன்று?
12. எந்த எழுத்து இரட்டித்தால் ஓர் உறவு முறையைக் காட்டும்?
13. எந்த எழுத்து இரக்கும்?
14. எந்த எழுத்து வாயைப் பிளக்கும்?
15. எந்த எழுத்து இரட்டித்தால் முறையிடும்?
16. எந்த எழுத்து இறக்கச் சொல்லும்?
17. எந்த எழுத்து வெறுத்து ஒதுக்கும்?
18. எந்த எழுத்து உசுப்பும்?
19. எந்த எழுத்து உமிழும்?
20. எந்த எழுத்துப் பிறனொருவனை மரியாதையின்றி அழைக்கும்?

---

1. பூ.	2. தீ.	3. மை.	4. பீ.	5. கை.
6. ஈ.	7. போ.	8. வா.	9. தை.	10. பை.
11. பு.(பூனா)	12. மா.(மாமா)	13. தா.	14. ஆ.	15. கூ. கூ.
16. சா.	17. சீ.	18. சூ.	19. தூ.	20. டே.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்:
News and Notes

இந்திய நாடும் சமஸ்கிருதமும்

[பண்டித அ. நடராஜ பிள்ளை]

நாளது யுவஆண்டு ஆவணித்திங்களில் வெளியான கலைமகளின் கட்டுரைகளிலொன்றாகிய, "சமஸ்கிருதப் பெண்கவிகள்," என்பதனைக் காண நேர்ந்தது. அதன்கண், கட்டுரையாளர் முன்னுரையாகச் சிலவற்றை மொழிய முன்வந்து, வேண்டா கூறலாக, "இக்காலத்தில் ஆங்கிலம் இந்தியாவில் எந்த ஸ்தானத்தை வகித்து வருகிறதோ, அந்த ஸ்தானத்தைப் பண்டைக் காலத்தில் வகித்து வந்த ஆரியமொழி," என்ற தொடரொன்றைப் பொருத்தமின்றிப் போட்டுச்சென்ற போக்கே நமது கட்டுரைக்கு முழு முதலாகுமென்பதைச் செல்வி யன்பர்கள் நினைவிலிருத்த முயல்வதே நமது கட்டுரையின் முன்னுரையாம்.

இக்காலத்தில் ஆங்கிலம் இந்நாட்டில் எந்நிலையிலுளது என்பதைக் கட்டுரையாளர் கூர்ந்து நோக்கியிருப்பாராயின் அங்ஙனங் கூறமுன் வந்திருக்கவே மாட்டார். முதலாவது இலக்கிய மொழியாகவே இந்தியநாட்டில் எக்காலத்திலும் வழங்கிவந்த சமஸ்கிருதம் அரசியல் மொழியாகிய ஆங்கிலத்தின் நிலையினை எவ்வாறு எய்துதல் கூடும்? இரண்டாவது எந்த ஆரியவரசன் காலத்திற் சமஸ்கிருதம், இந்திய நாடெங்கும் ஆங்கிலமொழிபோல் பொது மொழியாகப் பேசப்பட்டும், எழுதப்பட்டும் வந்தது? இவ்விரண்டு வினாக்கட்குமுரிய விடைகளை முன்னர் எடுத்துக்காட்டி, அத்தொடரினை அவர் கையாண்டிருப்பின், யாம் எவ்விதக் குறையுங்கூற முன்வந்திருக்க மாட்டோம்.

அங்ஙனமன்றி, இந்திய நாட்டின் முக்காற் பங்கிற்கு மேல் ஆண்ட பேரரசனாகிய அசோகன் காலத்திலும், பாளி என்ற ஒருவித மொழியே பரவி இருந்தது என்ற உண்மையினையும், அவ்வசோக வரசனின் ஆட்சியும் புகாத தமிழ் நாட்டில், பாளி என்ற மொழியும் பரவ இயலாது போயிற்று என்ற நிலையினையும் கட்டுரையாளர் அறிந்து மறந்தோ, அன்றி அறியாமையாலோ அங்ஙனம் வரைந்து சென்றது, அவர் அம்மொழிமாட்டுக் கொண்ட குருட்டுப் பற்றினையே தெரிவிக்கின்றது.

பல்லாவரம் பொது நெறிக்கழகப் பேராசிரியர் மறைமலையடிக ளார் எழுதித் தொகுத்த "அறிவுரைக் கொத்து" என்னும் நூலைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழக இடை வகுப்பிற்கு இவ்வாண்டுப் பாட புத்தகமாக வைத்திருந்ததைக் குறித்து எழுப்பப்பட்ட தடையைப் பற்றி முன் இதழில் குறிக்கப்பட்டது. நற்காலமாக அத்தடை ஒதுக்கப்பட்டு நூல் பாடபுத்தகமாக இருத்தல் வேண்டுமென்று பாட புத்தகக் கழகத்தார் முடிவு செய்ததைக் குறித்துக் கழி பேருவகை யெய்துவதுடன் அக்கழகத்தாரை மானமார வாழ்த்து கிறோம்.

* * * *

சென்னைப் பல்கலைக் கழக **வித்வான் தேர்தல் கழக** உறுப்பின ராகவும் தலைமைத் தேர்வினராகவும் பல ஆண்டுகளிருந்து தொண் டாற்றிவந்த மகாமகோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி உ. வே. சாமி நாதையர் அவர்களுக்குப் பதிலாக ஆன்றகேள்வி அருந்திறற் புலவர் திருவாளர் **கா. நமசிவாய முதலியார்** அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டுள்ளனர். திருவையாறு கல்லூரிப் பெரும்புலவர் **வேங்கடா சலம் பிள்ளை** அவர்களும் தேர்வுக் கழக உறுப்பினர்களில் ஒருவ ராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர்.

மதிப்புரை

கபிலரகவல்

கபிலரகவல் என்னும் இந்நூல் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னே திருவள்ளுவர் உடன்பிறந்தவரான கபிலர் என்னும் நல் லிசைப் புலவரால் எளிய இனிய தமிழ் நடையில் பாடப்பெற்றது. கஙஅ அடிகளேயுடைய இந்நூலிற் பொதிந்துள்ள அறவுரைகளத் தனையும் திருக்குறளிற் போந்த அறவுரைகளோடு ஒத்து, அவற்றி னுஞ் சுருக்கமுடையனவாய், எல்லா மதத்தவராலும் எல்லா மக்கட் பிரிவினராலும் உவந்தேற்றுக் கொள்ளப்படும் விருப்பம் வாய்ந்தன வாய், பயில்வோருள்ளத்திற் பசுமரத்தாணியெனப் பதியுங் கூர்மை வாய்ந்து திகழ்கின்றன. இந்நூலை அழகியதாய்க்குறிப்புரையுடன் அச்சிட்டு அடக்க விலைக்கு வெளியிட்ட சென்னைத் தமிழ்ப் பாது காப்புக் கழகத்தார்க்கு எங்கள் நன்றி உரிமையாகின்றது.

தனிப்பிரதி விலை	அணா $\frac{1}{4}$
25 பிரதிகள்	அணா 4
100 பிரதிகள்	அணா 12

25 பிரதிகட்குத் தபாற் கூலி 2 அணாவாகும். அடியிற்கண்ட விலாசத்தில் கிடைக்கப்பெறும்.

கிடைக்குமிடம்:—

தமிழ்ப் பாதுகாப்புக் கழகம்,
139, பவழக்காரத் தெரு, சென்னை.

தூ - சிந்து, (தூவு)

வினைச்சொல் ஏவல்

[த்+உ+உ+உ=தூவு=தூ] (த்) கண்ணுக்குத் தோற்றப்படு பொருளை (உ) மற்றொன்றில் உகு என ஆதலின், தூ=சிந்து எனலாயிற்று.

சிதர்த்தலே உகுத்தல் தூவல் சிந்தல் —சூடாமணி நிகண்டு.

தூ - தெளி, (நீர்மயப்பொருளை இறை)

வினைச்சொல் ஏவல்

[த்+உ+உ+உ=தூவு=தூ] தோற்றப்படுவதாயுள்ள நெகிழ்ச்சியாகிய நீர்மயப்படுபொருளை மற்றொன்றிற் படச்செய் என்னலின், தூ=(தூவு) தெளி என்னல் ஆயிற்று.

தூ - மழைத்துளி, தூவு

வினைச்சொல் ஏவல்

[த்+உ+உ+உ=தூவு, தூ] விண்ணிலிருந்து விழு மழைத்துளி மண்ணின்மேல் தோற்றப்படு பொருளாய்ச் சிந்துவதாதலின், தூவு=தூ=மழைத்துளி தூவு என வழங்கலாயிற்று.

தூ - தசை, (ஊன்)

பெயர்ச்சொல்

[த்+உ+உ+உ=தூவு=தூ] காட்சிக் குட்படுவதாய்த் தோற்றத்தினுட்கொண்டெழுந்து இடைப்பட்டு நின்று மாற்றத் தகுவதாயது தாதுப் பொருளாதலின், தூ=தசை எனல் ஆயிற்று. இதனுள எழுவகைத் தாதுக்களாகிய இரதம், இரத்தம், சுக்கிலம், மூளை, தசை, எலும்பு, தோல் என்பவைகளும் ஏற்கும்.

தசை, புலால், புனிதம், புன்னை தடியொடு புளிதந் தூவே.
—சூடாமணி நிகண்டு.

தூ - பறவையின், இறகு தூவல்

பெயர்ச்சொல்

[த்+உ+உ+உ=தூவு=தூ] புள் என்னும் பறவையின் உடலுள் மேற்கூறிய வண்ணமே காட்சிப்பட்டெழுந்து நின்றுதிர்வது இறகுதூவல் முதலியனவாதலின், தூ=பறவை யிறகு, தூவல் எனவாயிற்று.

தூ - தூய்மை, (சுத்தம்) தெளிவு

பெயர்ச்சொல்

[த்+உ+உ+இ=தூய்=தூ] கண்ணுக்கினிமை விளைக்குந் தோற்றத்துப் பண்பாயமைந்து நிற்றலின், தூ=சுத்தம், தெளிவு என்னல் ஆயிற்று.

மேதகு புனிதம் தூவே. —சூடாமணி நிகண்டு.

தூ - வெண்மை

பெயர்ச்சொல்

[த்+உ+உ+இ = தூய் = தூ] மேற்கூறிய வண்ணமே எழுந்து காட்சிக்கினிமை விளைக்கும் நிறமாயமைதலின், தூ=வெண்மை எனலாயிற்று.

தூ - பகை

பெயர்ச்சொல்

[த்+உ+உ+உ=தூவு=தூ] கண்ணுக்குக் காணப்படும் தோற்றத்தின் எதிர்த்தெழுந்து சினக்குறிப்பு, பழிச்சொல், இன்னாச்சொல் முதலியவைகளைத் தூவி முரணிநிற்றலின், தூ=பகை என வழங்கலாயிற்று.

தூ - பற்றுக்கோடு

பெயர்ச்சொல்

[த்+உ+உ+உ=தூவு=தூ] அகவிழி முகவிழிகளாற் கண்டுகொள்ளத் தக்கநிலைமையில் அன்பு, ஆதரவு, இன்சொல் முதலியவைகளைத் தூவி அணைத்து நிற்றலின், தூ=பற்றுக்கோடு எனலாயிற்று.

தூ-என்பது முன்னிலை இகழ்ச்சிக் குறிப்பிடைச்சொல், மானம், ஒழிந்தது, தோற்றம் உகு எனல் குறி.

கருதுபற்றுக் கோடேற்றம், கந்து தூத் தஞ்சமும் பேர்.

—சூடாமணி நிகண்டு.

நூ - அவி (அவிதல்), தோள்

வினைச்சொல் ஏவல்

[ந்+உஃகு+நகு=நூ] உள்ளினுள் உயிர்வலி உகுந்து நில் எனலின், நூ=அவி என்றாயிற்று.

நூ - நோய்வுபட்டு, நில்

வினைச்சொல் ஏவல்

[ந்+உஃகு=நகு=நூ] உயிர்வலி குறைந்து உறுதி கெட்டு நில் எனலின், நூ=நொது, நொதுத்து நில் எனலாயிற்று.

நூ - அணி, ஆபரணம்

பெயர்ச்சொல்

[ந்+உ+உ=நூ] உள்ளுக்குள் அமர்ந்த உயிர்க்கு நலம் விளைத்து நிற்கும் ஓர் வேற்றுப்பொருள் என்னப்படுதலின், நூ - அணி, ஆபரணம் என்னலாயிற்று.

நூ - எள்

பெயர்ச்சொல்

[ந்+ஊ+நூ] நயமமைந்த எண்ணெய்யை உள்ளினின்றும் உதவுவதாதலின், நூ=எள் எனலாயிற்று.

எண்ணெடு திலமு நூவும் எட்கவ்வை விளங்காயின் பேர்.

—சூடாமணி நிகண்டு.

பூ - உண்டாகு, (தோற்றப்படு)

வினைச்சொல் ஏவல்

[ப்+உ+உ=பூ] இச்சொல்லை வடமொழியில் ஹூ என்பதாக வைத்து இந்தப்பொருள் கூறுவர்; ஆனால் தமிழ் மொழியாகவே கொண்டால் பின்வருமாறு பொருள் அமைதி பெறல் காண்க - பகரம் பொதிவுப் பொருளது. உகரம் அங்குளது இங்குளது என்னாது நடுவது மேலது கீழது வேறுயது என நிற்கும். ஆகவே, உண்ணிலை பொதிந்த மேலெழுந்த பார்வையில் உள்ளதாக ஆகு அல்லது பொது நோக்கத்துக்குக் காணப்படு என அமைதலில், பூ-உண்டாகு, தோற்றப்படு என ஆயிற்றென்க. (இங்கிலை ஓர் பொருளை உண்டு என அதன்மேல் வடிவத்தை மட்டும் பார்த்து நிற்பதன்றி, அதன் உண்ணிலையை உய்த்துணர்தற்கில்லாத நிலை) இதைத்தான் பொதுமெனக் கூறியது - முன் கண்டிராது ஒன்றுய் எழு என்பதாம். இங்ஙனம் தோற்றல் ஓர் பொருளின் முதற்பார்வை என்னலாம்.

பூ - பய (பேறு)

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ப்+உ+உ=பூ] தான் பொதிபொருளாயேற்றுத் தன்னில் ஒன்றைப் பூத்து வெளிப்படுத்து என்றுதலின், பூ=பய என்னும் பொருள் கொண்டது.

பூ - மாதவிடாய் ஆகு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ப்+உ+உ=பூ] மேற்கூறிய வண்ணமே தான்பொதி பொருளாய்த் தன்னில் பூப்படை என ஆகலின், பூ=மாதவிடாய் ஆகு எனலாயிற்று.

பூ - பிறவி

வினைமுதல் தொழிற் பெயர்

[ப்+உ+உ=பூ] மேற்கூறிய வண்ணமே பூத்தல் தோற்றத்தினுகுதல் எனப்படுதலின், பூ=பிறவி என்றுயிற்று.

பூ - மகளிர் சூதகம்

வினைமுதற் தொழிற்பெயர்

[ப்+உ+உ=பூ] தான் பொதிபொருளாய்த் தன்னிற் கொள்ளும் பூப்பு என ஆகலின், பூ=மகளிர் சூதகம் எனலாயிற்று.

பூ - நிலம், விளைவு

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஊ=பூ] தன்மேற் பொதிவாய் விளைபொருளை ஏற்றுகுத்து நிற்றலின், பூ - நிலம், விளைவு என்றுயிற்று.

விடப்படாத்திணையே மாவே வே, வேலி, பூ, நிலனுற்பேரே.

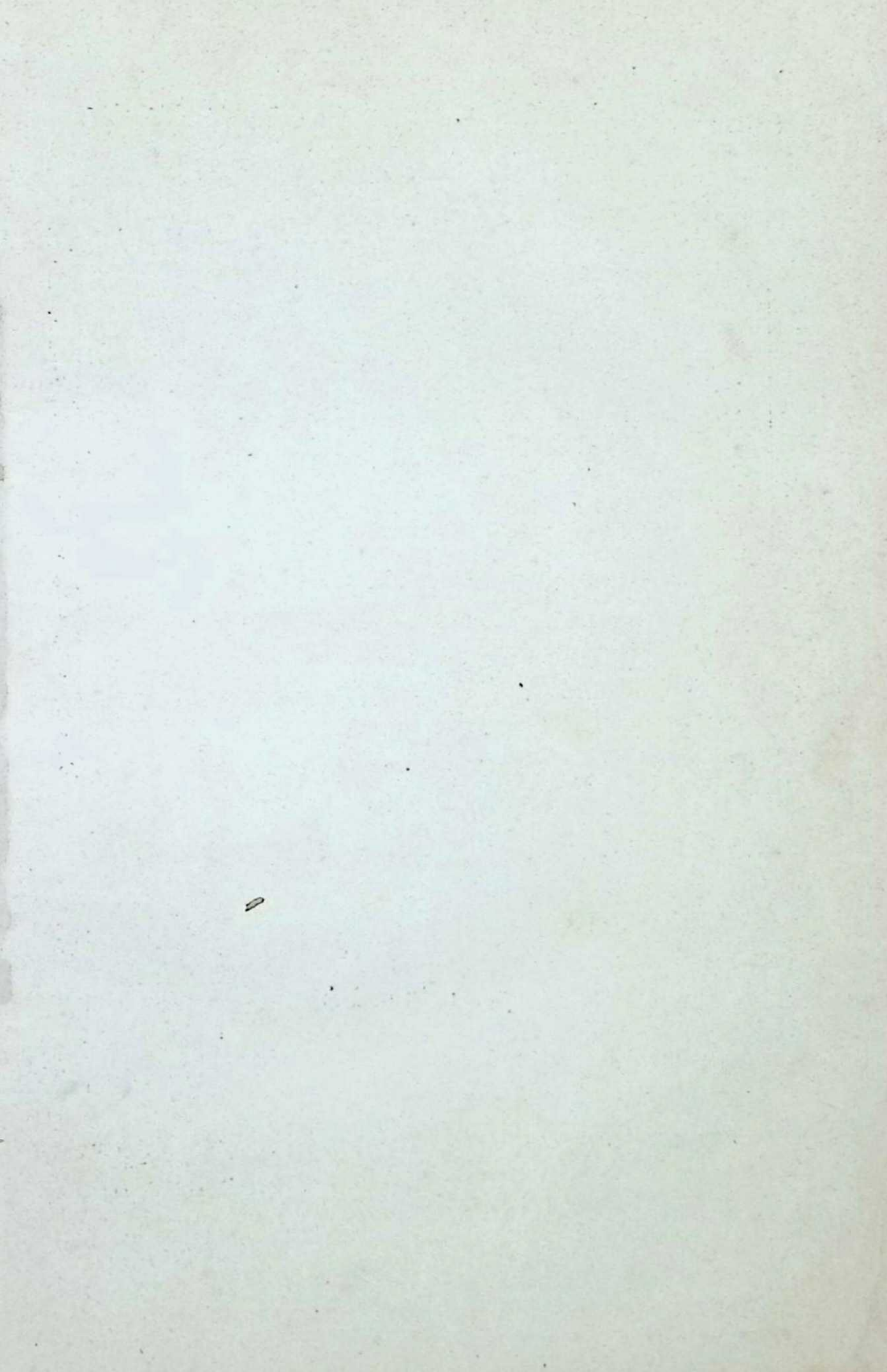
—சூடாமணி நிகண்டு.

பூ - இடம், மண்ணுலகம்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] தன்மேற் பொதிபொருளாய் எல்லாத் தோற்றங்களையும் ஏற்று நிற்கும் இடமென்றுதலின் பூ=இடம், மண் உலகம் எனப்பொருள் கொள்ள நின்றது.

புவனி, மண்டலம், தலம், பூ —சூடாமணி நிகண்டு.

மாநூற் பேரறிஞர்

லூதர் பர்பாங்க்

கOக-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

சிலம்பு-கச] யுவ—புரட்டாசி [பரல்-உ

திருவாசகம்

அச்சோப்பதிகம்

முத்திநெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திநெறி யறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அத்தனெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே.

பதவுரை:—

முத்திநெறி அறியாத—வீடு அடைதற்கு ஏதுவாயுள்ள நெறி இன்னது என்று (சிறிதும்) அறியாதிருந்த.

மூர்க்கரொடு முயல்வேனை—மூடர்களுடன் (பழகி நிலையுள்ளது உலக வாழ்வே என்று எண்ணி) வினை செய்து கொண்டிருந்த எனக்கு.

பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்—முன் பல பிறவிகளில் நான் செய்த சஞ்சித வினைகள் என்னை அடையாது விட்டு நீங்கும்படி.

பத்திநெறி அறிவித்து (உம்)—(உண்மை ஞானத்துக்குச் சேர்ந்த சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் அடங்குவனவாயுள்ள) அன்பு நெறியை எனக்குக் காட்டிக் கற்பித்தும்.

சித்தம் மலம் அறுவித்து (உம்)—(அவ்வாறு கற்பித்தபடி நான் ஒழுகினதனாலுண்டாகும் பயனாக) எனது உள்ளத்தில் தனது அருட் பேரொளியை நிறைவித்து அதனால் அதனைவிட்டு மும்மலத் தொடக்கு முற்றிலும் நீங்கும்படி செய்தும்.

சிவமாக்கி (உம்)—(அவ்வாறு முற்றிலும் மும்மலங்கள் நீங்கியதாலுண்டாகும் பயனாகச்) சிவமாந் தன்மையை அடையும்படி செய்தும்.

எனை ஆண்ட—(சிவமாந்தன்மை அடைந்த) என்னைப் பின் தனது அடிமையாக ஆண்டு பேரின்பம் அருளிய.

அத்தன்—என் தந்தையாகிய சிவபெருமான்.

எனக்கு அருளியவாறு—எனக்கு அருள்செய்தது போல.
ஆர்பெறுவார்— வேறே யார் பெறவல்லார்?

விளக்கவுரை:—

முத்திநெறி—சமயம் என்பது மக்களுக்கு இறைவனை யடைந்து பேரின்ப முறுதற்குக் காட்டும் நெறி (வழி) யாகும். சைவ சமயத்திலும் சமய இலக்கணமுள்ள பிற சமயங்களிலும் இரு பெரும் பிரிவுகளுள் ஒன்று உலகநெறி, மற்றொன்று வீட்டுநெறி உலக நெறியில் சமயங்கள் மக்களுக்கு அறத்தின்வழி ஈட்டிய பொருளைக் கொண்டு அறத்தின்வழி உலக இன்பமாகிய சிற்றின்பத்தை நுகரும் முறையைக் கற்பித்து, உலக போகத்தில் அமிழ்த்தி, போகத்திற் கேதுவாகிய பொருள்களில் பற்று வைத்து ஒழுகச் செய்யும். பல பிறவிகளில் உலக நெறியி லொழுகி அநுபவ முற்றியதனு லுண்டாகும் பயனாக நிலையில் லாத உலகவாழ் வின்பத்தில் உவர்ப்பானது மனதில் அடையப் பெறும் பக்குவ அறிவுடைய மக்களுக்குச் சமயங்கள் வீட்டு நெறியைக் கற்பிக்கும். இந் நெறியில் மக்கள் உலகவாழ்வின் குறிக்கோள் இன்னது என நன்கு உணர்ந்து அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றிலும் பற்றுவிட்டுப் பேரின்பத்தையே அடையுங் கருத்துடையவர்களாய் அருளே கண்களுக்கொண்டு அருளின் வழியிலே தங்கள் அறிவு வேட்கை செயல்களைச் செலுத்தி ஒழுகி, முறையே சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்ற நிலைகளை அடைந்து மெய்யறிவும், மெய்யன்பும் பெற்றுப் பேரின்பம் அடைவார்கள். இந்த நெறியே இங்கே கூறப்படும் முத்திநெறி—முத்தி என்ற வடமொழிச் சொல் கட்டு விடுதல் என்று பொருள்படும். (முஞ்ச்=To release). உலகப்பற்றை விட்டு இறைவனையேபற்றிப் பேரின்பம் அடைதற் கேதுவாகிய நெறி முத்திநெறி. இதுவீட்டு நெறி என்று தமிழில் கூறப்படும்.

அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை—பெறுதற்கரிய மானுடப் பிறவியைப் பெற்றிருந்தும் பெறுதற்கரிய பேரின்பப் பேறு இன்னது என்று அறியாது சிற்றின்ப உலக வாழ்வில் உழன்று வருந்துகிற மக்களை 'மூர்க்கர்' என்றார். மூர்க்கராவார் இன்னது செய்தால்; இன்னது விளையும் என்று அறியாது ஒழுகுகிறவர்கள். இதனால் மூர்க்கர் என்ற சொல்லுக்கு மல மறைப்பை அறியாத மூடர் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. முயலுதல்=வினை செய்தல்; அறிவுவேட்கை செயல்களை உலக விடயங்களிற் செலுத்தி வினைசெய்தல். உலக நெறி ஒழுகுகிறவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவரை யொருவர் மதித்து ஒழுகுகிறவர்களாதலின்

மூர்க்கரோடு முயல்வேனை என்றார். முயல்வேனை—உயர்திணை ஆண்பால் தன்மை ஒருமை வினையாலணையும்பெயர் : வழக்கமாய் முயன்றுவந்தவனாகிய நான். முயல்வேனை என்பது முயல்வேனுக்கு என்ற நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபுமயக்கம். முயன்றேன் (முயன்றுவந்த எனக்கு) என இறந்தகாலத்தாற் கூறற்பாலது தெளிவுபற்றி முயல்வேன் என எதிர்காலத்தாற் கூறப்பட்டது.

பழவினைகள் பாறும் வண்ணம் பத்திநெறி அறிவித்து—பத்திநெறி என்பது இறைவனைப்பற்றும் மெய் அன்பு நெறி ; உலக அன்பு நெறி அன்று.

இறைவன், உயிர்கள் தன்னை அடைந்து பேரின்பம் பெறும் பொருட்டுச் சலிப்பின்றிச் செய்து வரும் பேரருட் செயல்களை அறிந்து நினைந்து அகங் குழைந்து உருகி அவனிடத்து அன்பு செய்வது மெய் அன்பு ஆகும். இவ்வாறு அறிந்து செய்யும் அன்பே அழுத்தமாயுள்ள மெய்யன்பாயிருக்கும். இந்த மெய்யன்பானது தன்னை உடையவர்களை இறைவனுடைய திருவடிகளிற் சேர்க்கும் திறனுடையது ஆதலின் பத்தி நெறி யறிவித்து என்றார். "உன் குரை கழற்கே கற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே" என்று அடிகள் வேறொரு பாட்டிற் (558) கூறியது காண்க. உண்மைச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் நான்கும் அரும்பு, மலர், காய், கனிகள் போன்ற வளர்ச்சி முறைகளாக இந்தப் பத்தி நெறியாகிய மெய்யன்பு நெறியில் அடங்கும். இந்தப் பத்தி நெறியும் முதலாவது வரியிற் கூறப்பட்ட முத்திநெறியும் ஒன்று தான், வேறன்று. பழவினைகள்—முன் பல பிறவிகளில் ஈட்டப்பட்டு நுகர்ந்து கழிக்கப்படாது புத்தி தத்துவத்தில் சூக்குமமாய்த் தங்கியிருக்கும் வினைத்தொகுதியாகிய சஞ்சித வினைகள். மெய்யன்பு நெறியில் நின்று இறைவனோடு ஏகமாய் நின்று அவன் பணியாக எல்லா வினைகளையும் செய்யும் மக்களுக்கு ஆகாமிய வினை ஏறாது எடுத்த பிறவி நுகர்ச்சிக்கு முகந்து கொள்ளப்பட்ட பிராரத்த வினை, உடலூழாய்க் கழியும் ஆதலின் அடிகள் எஞ்சி நின்ற சஞ்சித வினையைப் பழ வினைகள் என்றார். பாறுதல் என்பது ஓடுதல்; அதாவது, தங்காது விரைவில் அகலுதல். தீயின் முன் பஞ்சுபோல, தீக்கையால் சஞ்சித வினை அழிதலின் பாறும் வண்ணம் என்றார்.

(1) சித்தம் மலம் அறுவித்து. (2) சிவம் ஆக்கி. (3) எனை ஆண்ட (ஆண்டு பேரின்பமருளிய)—சிவாநந்த அநுபோகத்துக்கு இலக்கணமா யமைந்துள்ள இம் மூன்றும் முறையே வேறாதல், உடனாதல், ஒன்றாதல் என்னும் மூவகைச் சிறப்பு இயல்பு அத்துவித நிலைகளைக் குறிக்கின்றன. 'இன்றெனக்கருளி' என்ற முதற்குறிப்புப் பாட்டிற் கூறப்பட்டபடியே இந்தப் பாட்டிலும் அவை கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கூறப்பட்ட சொற்கள் மாத்திரம் வேறு. ஆதலின் அப்பாட்டின்கீழ்க் கூறப்பட்ட குறிப்புகளை இவற்றிற்குங் கொள்க. பத்திமையும் பரிசுமிலா என்ற

முதற்குறிப்புப் பாட்டிலும் இந்த மூவகை அத்துவித நிலைகளும் வேறு சொற்களாற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திரிய வயமயங்கி என்ற முதற்குறிப்புப் பாட்டில் சிந்தைதனைத் தெளிவித்து என்றும், சிவமாக்கி என்றும், எனை ஆண்ட என்றும், இந்தப் பாட்டிற் போலவே கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அந்தப் பாட்டில் சிந்தைதனைத் தெளிவித்து என்பதற்கு மட்டும் இந்தப் பாட்டில் சித்தமலம் அறுவித்து என்பது சிந்தை தெளிவித்தலுக்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாட்டுக்கள் ஒன்றை யொன்று விளக்குவனவாயுள்ளன. இந்த மூன்று அத்துவித நிலைகளும் பத்தி நெறி என்று இந்தப் பாட்டிற் கூறப்பட்டபடியால் உண்மைச் சரியை கிரியை யோகம் ஞானங்கள் பத்தி நெறியில் எவ்வாறு அடங்கும் என்பது இங்கே குறிக்கத் தக்கது. உண்மை ஞானத்துக்குச் சேர்ந்த ஞானத்தில் சரியை சித்தமல மறுவித்து என்பதிலும், ஞானத்தில் கிரியையும் யோகமும், சிவமாக்கி என்பதிலும், ஞானத்தில் ஞானம் எனை ஆண்ட என்பதிலும் அடங்கும். உயிரானது ஞானத்தில் சரியையால் மாயைத் தொடர்புடைய மலம் முற்றிலும் நீங்கப் பெற்றும், ஞானத்தில் கிரியை யோகங்களால் அருள் விளக்கம் அடைந்து சிவனுடைய எண் குணங்களும் பதியப் பெற்றுச் சிவமாகியும், ஞானத்தில் ஞானத்தால் பேரின்பப் பேற்றினிமித்தம் சிவனால் அடிமையாக ஆண்டருளப் பெற்றும் சிவனுடைய திருவடிகளை அடைகின்றது. இந்த மூன்று நிலைகளும் காரிய சுத்த நிலைக்குச் சேர்ந்தவை. காரண சுத்த நிலையே நாவினால் இன்னது என்று கூற வொண்ணாத சிவானந்த சிவாநுபவ நிலையாகும். சித்தமலம் அறுவித்து என்பதிலும் சிவமாக்கி என்பதிலும் உம்மை உருபுகள் தொக்கன.

அத்தன்—சிவபெருமானுக்குப் பேரின்பம் அடையப் பெறும் தாம் மகன் என்னும் கேண்மையால் அவனுடைய உரிமைகள் எல்லாம் அடைதல் பற்றி அடிகள் சிவபெருமானை இந்த இடத்தில் அத்தன் என்று கூறி அருளினர். சிவஞான சித்தியார் எட்டாவது சூத்திரம் முதலாவது பாட்டில் கூறப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்களை நோக்குக.

ஆர்பெறுவார்—அடிகள் தம்மைச் சிவபெருமான் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து ஆட்கொண்டு பேரின்ப மருளிய அரிய நிலையை அதற்கு முன்னுள்ள தமது நிலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தும் அளவிலடங்காத் தமது வியப்பைக் கூறுகின்றார். "என் சிரத்தினுறுகால் பிறர்க்கரியோன் " என்று அடிகள் திருக்கோவையார் 126 வது பாட்டிற் கூறியது காண்க.

அச்சோவே—அச்சோ என்பது வியப்புக் குறிப்புச்சொல். 'ஏஅசை.'

மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை.

புதுக் கவிகள்-Original Poetry

திருவள்ளுவர் சிந்தனை

[பண்டித. அ. நடராஜ பிள்ளை]

(மயங்கிசைக் கோச்சகக் கலிப்பா)

(தரவுகள்)

"தென்றமிழ்த்தாய் செய்தவத்தாற் சிறப்புள்ள தென்னாட்டில்,
மன்மரபில் வந்துதித்த மாபுலவோய்! வாய்மைமுதல்,
பிறனில்லை விழையாமைப் பேரறங்க ளிற்சிறந்தோய்!
அறனில்லை யரசியலி னறிவற்று லெனவுணர்ந்து,
பொதுமக்கள் பலர்க்குதவி புரிந்திடவே, அரசியலிற்
பொதுமக்கள் போற்றமைச்சர் புகழ்வாழ்வி லமர்ந்தோயே!" 1

"பல்லூழி முதற்கணிலே பலர்பரவத் தமிழ்நாட்டில், [கும்
எல்லோனின் கதிர்த்திரள்போ லிருந்ததமிழ் மொழித்தாய்க்
பொல்லாத காலமெனப் புரண்டுவந்த கடற்பெருக்கால்,
எல்லோரும் போற்றுமறை யிடருற்றுப் போய்மறைய,
கல்லார்போற் றமிழ்மக்கள் கருத்திலராய் வாழ்நாளில்,
வல்லோய்! நீ திருக்குறளைத் தமிழ்மறையாய் வகுத்தனையே" 2.

(தாழிசைகள்)

"கூர்த்தமதி மிகக்கொண்டு குவலயத்தோர்க் குதவியங்கே
சீர்த்தமதி வள்ளுவரென் றிருப்பெயராஞ் சிறப்புற்றாய்." 1.

"வள்ளுவரென் யெபர்ப்பொருளை மறந்தந்தோ! தமிழ்மக்கள்
வெள்ளைமொழிப் பொருள்கொள்ள விதித்தவிதி கொடுவிதியே!" 2.

"தமிழ்மறைநூற் றனிப்பயனுந் தகைமைகொடு முப்பாலாய்த்
தமிழ்மறையாந் திருக்குறளைத் தனிச்சிறப்பா யெமக்களித்தாய்" 3.

"பொருளறியா வாரியரிற் பொல்லோர்கள் வடமொழியிற்
பொருளாகு நாற்பொருளே போற்றினிரென் றேகுரைப்பர்." 4.

"மக்கடம வாழ்க்கைக்கு வாய்த்திடுந லின்பமதே
மிக்கதென வீட்டுக்கே யின்பப்பால் விளம்பினையே." 5.

"பேரின்ப வடிநிலையா மகப்பொருளின் பெருமையினை
ஓர்ந்தறியார் காமமென வொதுக்கியதென் பேதமையே!" 6.

"பன்னாட்டு மக்களது பரந்தபல கொள்கைகளும்
நந்நாட்டுக் குரியவென்ற நாவன்மை மிகப்பெரிதே!" 7.

"பொதுவுடைமைக் கருத்ததனை யொப்புரவாய்ப் பொதிந்துவைத்த
இதுபுதுமை யெனவியக்க வெந்நாளு நின்றனையே!" 8.

(தனிச்சொல்)

"எனவுன்னி."

(சுரிதகம்)

"நிற்பெரு நிலையை நேடின ரேங்கிப்
பற்பலர் நினது பழமையைத் துருவிக்
கழகம் பலகாண் காலையில், சான்றோர்
பழகுறு திருத்குறட் பல்கடற் பெருக்கிற்
றமிழர் பலருந் தாவியே குதித்தே
அமிழ்தெனும் பல்பொரு ளகத்தே கொண்டு,
சீர்திருத் தம்மெனுந் திருக்கரை சேர்ந்து
வீறுகொண் டிடயான் வேண்டினன்
மாறுகொ ளயலவர் மாப்பெரு நடுவணே."

இலக்கணமும் இலக்கியமும்:
LANGUAGE AND LITERATURE

திருவள்ளுவர்

[ஆசிரியர் மறைமலையடிகள்]

(முன் உ௬-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

மேலும், திருவள்ளுவர் திருமைலையில் ஓர் இருப்பை மரத்தின் கீழ்க்கண்ணதான குடிலொன்றிற் றோன்றினரென வழங்குந் தொன்றுதொட்ட வழக்கிற் கேற்பவே, இன்றும் அவ்விருப்பை மரமும், அவர் தோன்றிய குடிலின் அடையாளமாக அம்மரத்தின் அருகே அவரது திருவுருவம் நிறுத்திய திருக்கோயிலொன்றுந் திருமைலையி லிருக்கின்றன; அதுபோலத், திருவாலவாயிலாதல் வேறெந்த வூரிலாதல் அவை யிரண்டும் இருத்தல் அறியப்படாமையிற் றிருமைலையே அவர் பிறந்தருளிய இடமாகுமெனக் கபிலரகவல் நுவலும் வரலாறே உண்மை வரலாறாகு மென்று கடைப்பிடிக்க.

இனித், திருமைலையில் ஒரு துளுவ வேளாளர்பால் விடப்பட்டு அவரால் வளர்க்கப்பட்டு வந்த மகவைக் கண்டு, அவ்வேளாண் டலைவரின் உறவினர் "யாரோ இழிகுலத்தார் காமத்தாற் பெற்றுப் போகட்ட அகதிப் பிள்ளையை இவர் வளர்க்கின்றார்! ஈதென்னை!" என்று பழி கூறாநிற்ப, அதற்கு மிக வருந்திய அச்செல்வர் அம்மகவைப் பிரிதற் காற்றாராய்த் தம் விளைபுலத்தில் உழுதொழில் செய்யும் பறைக் குடிகளுக்குக் குருவாய் உள்ள ஒரு வள்ளுவனை அழைத்து, அவன் கையில் அதனை ஈந்து "இதனைப் போற்றி வளர்ப்பாயாக!" எனக் கூறி, அவற்கு அதன்பொருட்டு ஆம் செலவுகட்கும் வேண்டும் பொருள் நல்கினார். அதுமுதல் அக்குழவி அவ்வள்ளுவன்பால் வளர்வதாயிற்று. அங்ஙனம் வள்ளுவனாற் போற்றி வளர்க்கப்பட்டமை பற்றியே நம் ஆசிரியர்க்குத் திருவள்ளுவரெனும் பெயர்வழங்குவ தாயிற்று. ஆகவே, ஆசிரியர்க்கு அது சாதிபற்றி வந்த பெயரே யாதல் திண்ணம். இஃது ஆசிரியரோடு ஒரு காலத்தினரான மாமூலனார்,

> "அறம்பொரு ளின்பம் வீடென்னும் அந்நான்கின்
> திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
> வள்ளுவன் என்பானோர் பேதைஅவன் வாய்ச்சொற்
> கொள்ளார் அறிவுடை யார்"

என்று தாமருளிய செய்யுளால், ஆன்றபுலமையிற் சிறந்து தெய்வத் தன்மையுடையராய் விளங்கும் பெருமானைச் சாதிபற்றி 'வள்ளுவன்' என இழித்துக் கூறுவோன் எவனேனும் உளனாயின் அவன் அறிவில்லா மடவோனே யாவனென வலியுறுத்திச் சொல்லிய வாற்றால் நன்கு விளங்கும்.

வள்ளுவர் என்பார் பறையர்க்குக் குருமாராய்க் குறி சொல்லிப் பிழைக்கும் ஒரு வகுப்பினர் ஆவர். இச்சொல் 'வள்' என்னும் முதனிலையிற் பிறந்து 'தோல்வினைஞர்' எனப் பொருள்படுவதாகும். 'வள்பு' என்பது தோலிற் செய்த வாரை யுணர்த்துதல், "மாசற விசித்த வாருறு வள்பின்" என்னும் புறநானூற்றானும் (50), "வள்புதெரிந் தூர்மதி வலவ" என்னும் ஐங்குறு நூற்றானும் (486) அறியப்படும். வாரைக் கொண்டு இறுக்கிக் கட்டப்படும் பறையினை அறைந்து ஊரார்க்குச் செய்தி யறிவிக்குந் தொழிலினை யுடையார் வள்ளுவரெனப் பட்டமை,

"திருநாள் படைநாள் கடிநாள் என்றிப்
பெருநாட் கல்லது பிறநாட்கு அறையாச்
செல்வச் சேனை வள்ளுவ முதுமகன்"

எனப் பெருங்கதையுட் போந்த பகுதியானும் (2—32—34) நன்கு விளங்காநிற்கும். இங்ஙனம் பறை யறையுந் தொழிலினையுடையார் பண்டைக் காலத்திற் 'பறையர்' ஆயினதுபற்றி, அவரிற் சிறிது ஏற்ற முடையார்க்கு 'வள்ளுவர்' எனும் பெயர் வழங்கலாயிற்று; யாங்ஙனமெனிற், பிறர்தமக்கு நேரும் ஊழ்வினைப் பயன்களை நன்களந்துரைக்குந் தொழில், பின் நேர்வதனைப் பறைசாற்றி யறிவிக்குந் தொழிலோடு ஒப்புமை யுடையதாகலின் என்பது. கல்வி யறிவு சிறிதுமில்லாப் பறையர்க்குட் கோணூற் புலமை நிரம்பிப், பிறர்தம் வினைப்பயன்களை அளந்துரைக்கும் வள்ளுவர், அவரின் வேறாய், அவர்க்குக் குருமாராய் அமைந்து பாராட்டப்படுதல் இயற்கையேயாம்.

இனி, நம் பேராசிரியர் இங்ஙனம் வள்ளுவரெனப் பெயர் பெற்றதன் காரணம் உணராமையினாலோ, அல்லது அவரது சாதியிழிபினை மறைத்து அவர்க்கோர் ஏற்றங் கற்பிக்க விழைந்த கருத்தினாலோ, உலகத்தின்கண்ணுள்ள எல்லாச் சாதியினராலும், எல்லா மதத்தினராலும் ஒருங்கு தழுவப் படுஞ் செந்தமிழ் மாமறையை உலகத்தினர்க்கு வழங்கிய நல்லிசைப் புலவர் மாமணியை உயர்குலத்தவராகக் கூற வேண்டுமென்னுஞ் சாதிப்பற்றினாலோ, ஒருசாரார், ஆசிரி

யர் அரிய பெரிய பொருள்கள் அகத்தடங்கிய 'திருக்குறளை' உலகிற்கு வழங்கியருளின வள்ளன்மை தோன்ற அவர்க்கு வள்ளுவர் எனும் பெயர் வழங்கலாயிற்றென் றுரைகூறினர். அச்சொல் அவர் கூறுமாறு வள்ளன்மைப் பொருள் பயப்ப தாயின், அது 'வள்ளல்' என நிற்கவேண்டுமல்லால் 'வள்ளுவர்' என நில்லாது. தொல்லாசிரியர் நூலுரை வழக்கில் யாண்டும் வள்ளுவர் என்னுஞ் சொல் வள்ளன்மைப் பொருள் தரக் காணாமையின், அச்சொல்லுக்கு யாங்கூறியதே உண்மைப் பொருளாதல் திண்ணமென்க.

இனி, மற்றுமொருசாரார் "வள்ளுவன் என்னுஞ் சொல்லிற்குக் கற்றுணர்ந்தவன் என்பது தாதுப்பொருள்" என்று பொருளுரைத்தார். 'வள்' என்னும் முதனிலையால் உணர்த்தப்படும் பல பொருள்களுட் 'கற்றுணர்தல்' என்னும் பொருளும் ஒன்றென்பது பழைய தமிழ்நூல் எதனுலும் பெறப்படவில்லை. அற்றன்று, 'வள்' என்பது செழுமை என்னும் பொருளில் வருமாகலின், இவ்விடத்திற்கு ஏற்பக் 'கல்விச்செழுமை' என்று பொருளுரைத்தலே எமது கருத்தாகுமெனின்; அது பொருந்தாது; 'வள்' என்னும் முதனிலையே கல்விச்செழுமையினை உணர்த்துவதன்று; அது ஈறு இடைநிலை முதலான உறுப்புகளோடு கூடி ஒரு சொற்றொடரில் நின்ற வழி, அச்சொற்றொடர்ப் பொருளுக்கு இணங்க ஒரோ ஒருகால் அப்பொருள் உணர்த்தாநிற்கும். இன்னும், அஃது அங்ஙனம் பொருளுணர்த்துவதும், 'பம்,' 'அம்' முதலான ஈறுகளோடு புணர்ந்து 'வளப்பம்' 'வளம்' என்றாகிச், 'சொல் வளப்பம்', 'கல்வி வளம்' என வேறு சொற்களோடு இயைந்து நின்ற வழியேயாம். மற்று, வள்ளுவர் என்னுஞ் சொல்லின் முதனிலையாகிய 'வள்' என்பதற்கோ வேறு பொருளுளதாதலை முன்னரே காட்டினமாகலானும், அதன் ஈறு சாரியை முதலியன வேறுபட நிற்றலானும் அதற்கு அப்பொருளுரைத்தல் சாலாதென்க.

இனித், தமக்கு வளர்ப்புத் தந்தையாய் அமைந்த வள்ளுவத் திருமகன் கல்வியிற் சிறந்தவனாகலின், அவனாலும், அஞ்ஞான்றிருந்த ஏனைத் தமிழாசிரியராலுந் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களும், பலகலை நூல்களுங் கற்பிக்கப்பட்டு, இயற்கையிலே நுண்மாண் நுழைபுல முடையராயிருந்த நம் ஆசிரியர் கலை நிரம்பிய முழுமதியெனக் கல்வி யறிவும், இயற்கையறிவும் ஒருங்கு நிரம்பித் திகழ்ந்தனர். இவ்வாறு நம் ஆசிரியர் செந்தமிழ்ப் புலமைக்கு ஒரு வரம்பாய்ப் பொலிவுறுகின்ற காலத்து இவர்க்குக் கட்டிளமைப் பருவம் நிரம்பிற்று.

(தொடரும்)

கம்பரும் காதல் மணமும்

[வித்துவான். மா. இராசமாணிக்கம்]

இராம காதையை முதன்முதல் வடமொழியில் எழுதிய வர் வான்மீகியாவர். அவரைப் பின்பற்றித் தமிழ்மொழியில் கம்ப நாடர் இராம காதையைப் பாடினாரெனினும், இடங்களுக்கேற்பத் தம் விழுமிய கொள்கைகளையும், சிறந்த உண்மைகளையும், வேளாண் சிறப்பையும், தமிழர் நெறியையும் பிறவும் கூறிப் போந்தார். தமிழர் மணமுறை வாடை வீசும் இடம் இராம காதையில் மிதிலைக்காட்சிப் படலமே. இராமனது திருமணத்தைக் கூறப்போந்த வான்மீகி, 'இராமன் அரக்கியைக் கொன்று, மறையவன் வேள்வி காத்து, அகலிகையின் சாபம் தொலைத்து நேரே மிதிலையிற் சென்றுவிட்டான். கோசிகன் இராம லக்குமணரைச் சனகனுக்குக் காட்டி அவர்கள் வரலாற்றைக் கூறி வில்லைக் கொணரச் செய்கின்றான்' என்றார். எனவே, வான்மீகி இராமாயணத்தில் மணத்தின் முன்னர்ச் சீதையை இராமன் காணவில்லை என்பதும், சீதை இராமனைக் காணவில்லை என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

கம்ப நாடரோ தாம் வளர்த்த சீதையையும் இராமனையும் வான்மீகியைப் போல் அஞ்ஞான இருளில் வைத்திலர். திருமணத்திற்கு முன்னரே—வில் இறுத்தற்கு முன்னரே—காதலர் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கச் செய்தார்; இருவர் மனத்தையும் ஒன்றுபடச் செய்தார்; ஒருவர் மற்றவர் உள்ளத்தில் மாறிப் புகும்படி செய்தார்; திருமணம் வரையில், இருவரையும் காதல் நோயால் மெலிவுறும்படி செய்தார். பின்னர்க் காதல் மணத்தைக் கவின்பெற நடத்திக்காட்டுகின்றார். இத்தகைய மணமுறை பண்டைக் காலத்தில் பழக்கத்தில் இருந்தது என்பது தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்தோர் கண்ட உண்மை. எனவே, கம்பர் தமது தமிழர் மணத்திற்கிணங்கி இராமனையும் சீதையையும் சிறக்கவைத்துள்ளார் என்பது எவரும் மறுக்க இயலா உண்மையாகும். இனி, காதலர் சந்திப்பும் திருமண முடிவும் இற்றென விளம்புவோம்.

கோசிக முனிவனோடு இராம லக்குமணர் மிதிலையின் இயற்கை யழகையும் செயற்கை அழகையும் கண்டுகொண்டே சென்றனர். அவ்வாறு போகும்பொழுதே கன்னிமாடத்தில் இராமர் சீதையைக் காண நேர்ந்தது. மற்ற இடங்களைக் கண்டு கண்டு சென்றவர் ஜனகன் மாமனை யணுகியதும் சற்றே நிற்கலானார். அவர் நிற்க நேர்ந்த காரணம் என்னை? எனிலோ, கம்பர் அருகிருந்து கண்டவரேபோல் கூறுகின்றார்:

'கன்னிமாட முற்றத்தில் ஆண் அன்னமும் பெண் அன்னமும் ஆடிக்கொண்டிருந்தன. அவற்றைக் கண்ணுற்றுச் சனகன் மாமகள்-பொன்னின் ஒளியும் மலரின் மணமும் உண்கின்ற தேனினது இனிய சுவையும், பொன்னுக்கும் மலருக்கும் தேனுக்கும் இயற்கையாக அமைந்திருப்பதுபோல்—செவ்விய தென்மொழியாகிய தமிழ்க் கவியில் பொலியும் இன்பமே போன்றவள் நின்றிருந்தாள். அவளைக் கண்டு, அங்கு மூவரும் நின்றனர்.''

"பொன்னின் சோதி போதினுற்றம் பொலிவே போல்
தென்னுண் டேனிற் றீஞ்சுவை செஞ்சொற் கவியின்பம்
கன்னிம் மாடத் தும்பரின் மாடே களிபேடோ
டன்னம் மாடு முன்றுறை கண்டங் கயனின்றார்''.

—க. ரா. மிதிலைக் காட்சிப் படலம்.

அன்னங்கள் முன்றிலில் ஆடிய இடத்தில், இராமன் அயல் நிற்கவேண்டிய நிமித்தமில்லை. ஆயினும் அவன் ஆடிய அன்னத்தைக் கண்ணுற்று நின்றானே? விடை பகருதல் எளிதே. ஆடும் அன்னத்தைக் காண்பதேபோல் மிதிலை அன்னத்தைத் தென்சொற் கவியின்பமாய சனகியையே இராமன் கண்ணுற்று நின்றான்.

தென்சொற்கவி இன்பமாய சீதை, தன்பால் அன்புடைய தாதியர் முதலிய மங்கையர், 'மானே தேனே அரிய அமிர்தமே' என்று தம் தளிர்போன்ற சிவந்த கைகளால் அவளுடைய அடிகளை வணங்கி, அவள் செல்லுமிடத்து எல்லாம் எதிரே மலர்களை அடர்த்தியாகத் தூவி வரிசையாய் நெருங்கி வர, பூவிலே தங்கும் இலக்குமியைப்போல நடமாடி விளங்குகின்றாள்! எனக் கம்பர் சீதையின் எழில்நலத்தை நாம் என்றும் மறவாதவாறு வருணித்துள்ளார்.

"தந்நே ரில்லா மங்கையர்
செங்கைத் தளிர்மானே
அன்னே தேனே யாரமிர்
தேயென் றடிபோற்றி
முன்னே முன்னே மொய்ம்மலர்
தூவி முறைசாரப்
பொன்னே சூழும் பூவி
னைதுங்கிப் பொலிகின்றாள்''

—க. ரா. மிதிலைக்காட்சிப் படலம்.

இங்ஙனம் நின்ற சீதை இராமனைக் கண்ணுற்றாள். இராமனும் அவளைக் கண்ணுற்றான். ஜானகி இராமனை நோக்கிப்

புன்னகை புரிந்தாள் என்று தெரிகின்றது. எங்ஙனம் எனின் அன்று மாலை இராமன்,

"வாள்நி லாமுறுவல் கனிவா யமுதங்
காண லாவதோர் காலமுண்டாங் கொலோ?"

என்று சீதையை நினைத்துப் புலம்புகின்றான். இராமனும் புன்முறுவல் பூத்தனன் என்பது பெறப்படுகின்றது. எங்ஙனமெனின் சீதை இராமனை நினைந்து காதல் நோயால் புலம்புகையில், 'முந்தியென் உயிரையும் முறுவல் உண்டதே' என இரங்குகின்றாள். எனவே, காதலர் முறுவல் தோன்றி மகிழ்ச்சியை யூட்டியுள்ளது என்பதை அறிகின்றோம். கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் இயைந்த காதலர் முகத்தில் முறுவல் தோன்றுவது இயல்பே.

இவ்வாறு, கண்ணால் களவுசெய்து முறுவல் புரிந்த செவ்வியர் எதிரெதிர் நோக்கிய தன்மை இன்னபடி இருந்தது என்று கம்பர் தன் அகத்தால் சித்திரித்துக் கூறுகின்றார். 'எண்ணுவதற்கரிய நலங்கள் வாய்ந்த சீதை இவ்வாறு நின்றிருந்த காலை ஒருவர் கண்ணோடு மற்றவர் கண்கள் ஆர்வத்தால் கவ்வி ஒன்றை ஒன்று உண்டு விழுங்கியதால், அவர்களது உணர்வும் தனித்தனி நிலையில் நிற்பதற்காற்றுவாய் ஒன்றாய்க் கலந்து விடும்படி அண்ணலும் நோக்கினான், அவளும் நோக்கினாள்.'

'எண்ணரு நலத்தினாள் இனைய நின்றுழி
கண்ணொடு கண்ணிணை கவ்வி யொன்றையொன்
றுண்ணவு நிலைபெறா துணர்வு மொன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்.'

—க. ரா. மிதிலைக் காட்சிப்படலம்.

என்று கம்பநாடர் கூறுவதை எண்ண எண்ண மெய்க்காதலின் தத்துவம் இற்றென இனிது விளங்கும். 'இந்நாடகக் காட்சியைக் கண்ணுறப் பாக்கியம் செய்ய வில்லையே யாம்' என அறிஞர் ஏங்குவர் எனினும் பொருந்தும். காதலின் கருத்தைக் கூறும் கம்பர் திறமே போற்றற்குரியது. அடுத்த செய்யுளில் கம்பர் பெருமான் காதலர் பார்வையின் குறியும் வேகமும் இத்தன்மைய தென்று விரிக்கின்றார்.

'சீதையம்மை பார்த்த பார்வை யென்னும் அக்கூர்மை பொருந்திய இரண்டு வேல்களும் வலியமைந்த இராமனது இருதோள்களிலும் தைத்தன ஒலிக்கின்ற கழல்கட்டிய வீரனது சிவந்த கண்களும் அணங்கையொத்த சிதையின் தனங்

களில் தைத்தன' என்ற கூற்று, தமிழ் அகப்பொருள் துறையைத் தழுவியது என்று கூறத் தமிழ் அறிஞர் தயங்கார். கம்பர் தென் சொல் கவி இன்பமாகச் சீதையைக் கொண்டு, தமிழ் அகப்பொருள் சுவையை அவளும் இராமனும் அநுபவித்ததாகக் கூறுவது மகிழ்ச்சியை யுண்டாக்குகின்றதன்றோ?

" நோக்கிய நோக்கெனும் நுதிகொள் வேலினை
ஆக்கிய மதுகையான் தோளில் ஆழ்ந்தன;
வீக்கிய கனைகழல் வீரன் செங்கணும்
தாக்கணங் கனையவள் தனத்தில் தைத்தவே."

—க. ரா. மிதிலைக்காட்சிப் படலம்

இங்ஙனம், கண்ணொடு கண்ணினைக் கவ்வி, உணர்வும் ஒன்றிட எதிரெதிர் கண்ணுற்று, 'பருகிய பார்வை யென்னும் கயிற்றால் கட்டி ஒருவருடைய உள்ளத்தை மற்றவர் உள்ளம் இழுத்தலால், கட்டமைந்த வில்லையேந்திய அண்ணலும் வாள் போன்ற கண்களையுடைய நங்கையும் இருவரும் மாறி மாறி மற்றவர் இதயத்தில் குடிகொண்டனர்.'

" பருகிய நோக்கெனும் பாசத் தாற்பிணித்
தொருவரை யொருவர்தம் உள்ள மீர்த்தலால்
வரிசிலை யண்ணலும் வாட்க ணங்கையும்
இருவரு மாறிப்புக் கிதய மெய்தினர்."

என்ற கம்பர் வாக்கில் மெய்க்காதலின் வண்மை பொருந்திய தத்துவத்தைத் தெளிவாகக் காணலாம். உண்மைக் காதலர் மாறி மாறி மற்றவர் இதயத்தே குடிகொள்வர். அவர்களே மெய்க்காதலர். அவர்களே ஊழ்வினை வசத்தால் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்து இரண்டறக் கலப்பவர். இவ்வுண்மையே அகப்பொருள் இலக்கணத்துக் காதலர் மாட்டுக் காணப்படுவது.

முதலில், கம்பர் காட்டும் காதலர் இருவர் கண்ணும் கண்ணும் கவ்வியது; பின்னர், உணர்வும் உணர்வும் ஒன்றியது. பின்னர், உள்ளமும் உள்ளமும் இழுக்க இருவரும் தம் தனி நிலை நீங்கிச் சேர்ந்தனர். ஆகவே, எஞ்சி நிற்பது உயிர் மாத்திரமே. அத்திறத்திலும், 'அவர்கள் ஒன்று பட்ட உடலுக்கு உயிரும் ஒன்றே ஆயினர்,' என்று கம்பர் முடித்து விட்டார்.

" மருங்கிலா நங்கையும் வசையில் ஐயனும்
ஒருங்கிய இரண்டுடற் குயிரொன் றாயினர்."

எனவே, இக்கம்பர், காதலர் நாடகத்தால், மெய்க் காதல் இத்தன்மைத்து என்றும், அதன் ஆதியும் முடிவும் இத்தன்மைத் தென்றும் தெளிவு படக்கண்டு, தென்சொல் அகப்பொருள் இலக்கணத்தோடு ஒப்பிட்டு மகிழ்வர் அறி விற் சிறந்த ஆன்றோர். (தொடரும்)

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலந்தைபடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

(சிலம்பு கரு: பரல் சு: சகஎ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பாலை

தலைவி, தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்தானாக அவன் பிரிவுக்கு ஆற்றாது வருந்துதலைக்கண்டு தோழி கூறியது.

இதனைப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் நீட்டித்தவழித் தலைமகள் ஆற்றாது தோழிக்குக் கூறியது என்பர்.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ பாடியது

16. உள்ளார் கொல்லோ தோழி, கானவர்
பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்
உகிர்நுதி புரட்டு மோசை போலச்
செங்காற் பல்லி தன்றுணை பயிரும்
அங்காற் கள்ளியங் காடிறந் தோரே.

என்பது பொருள்வயிற் பிரிந்த விடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாமைகண்டு தோழி கூறியது.

பதவுரை :—செம் கால் பல்லி—சிவந்த கால்களையுடைய பல்லி; பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்—பொன்னால் அழகுறச் செய்த அம்பினைச் செம்மையாக்கும் கருமார்; உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசைபோல—தம்விரல் நகத்தினால் உருட்டும்போது உண்டாகும் ஓசையைப்போல; தன் துணை பயிரும்—தன் துணையாகிய பெண் பல்லியை அழைக்கும்;

அம்கால் கள்ளியம் காடு இறந்தோர்—அழகிய தாள்களையுடைய கள்ளிக் காட்டின்கண் சென்றவராகிய; கானவர்—பாலை நிலத்தவர்; தோழி—தோழியே; உள்ளார்கொல்லோ—அவ்வாறு பல்லி யழைப்பது கேட்டும் நம்மை நினையாரோ? (நினைப்பாராயின் விரைந்து மீளார் கொல்? என்பது.)

உள்ளுதல்—மனத்தில் நினைத்தல். கொல்—ஐயமும் வினுவுமான பொருளில் வந்த இடைச்சொல். தோழி—அண்மைவிளி. கொள் மார்—கொண்மார். உகிர் நுதி— விரல் நகத்துநுனி. பயிரும்—கூவியழைக்கும். கள்ளியம்—அம்—சாரியை. இறந்தோர்—கடந்துசென்றவர், இறத்தல்—கடத்தல்.

மேற்கோள் விளக்கம் :—

1. 'உள்ளார் கொல்லோ..........கள்ளியங் காடிறந் தோரே.
"உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்
துகில்பொதி பவள மேய்க்கும்
அகில்படு கள்ளியங் காடிறந் தோரே.

—யாப்பருங்கலம்—மேற்கோள் பக். 86.

'உள்ளார் கொல்லோ தோழி'—
கள்ளியங் காடிறந்தோரே' } (குறுந். 67;232)

இறைச்சி :—

இயல்பாக நம்மாட்டுப் பேரன்புடையார் பல்லி துணைப் பயிறலையுங்கேட்பார் ஆதலால் கடிதில் மீள்வரெனத் தலைவியின் வருத்தம் தணித்தற்சென அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டினுள் தோழி என்க. என்னை?

"அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே"

—(தொல்—பொருள்—பொருளியல் 37)

என்றாராகலின்.

மெய்ப்பாடு :—இளிவரலைச்சார்ந்த பெருமிதம். பயன்—தலைமகளை ஆற்றுவித்தல்.

1. 'உள்ளார் கொல்லோ தோழி கானவர்'—
'உள்ளார் கொல்லோ தோழி கணவர்தம்'—பிரதிபேதம்
2. 'உகிர் நுதி புரட்டு'—'உகிர் நுதி புறட்டு'—பிரதிபேதம்

3\. 'அங்காற் கள்ளியங் காடிறந்தோரே'—
'கள்ளிக் காடிறந்தோரே' —பிரதிபேதம்

குறிஞ்சி

தலைவன், தோழியினால் தலைவியின் கூட்டம் பெறவேண்டி அவளைக் குறையிரந்து பின்னின்று, அவள் தன் குறையை மறுக்காமல் இருக்கும் பொருட்டுக் காமவேட்கை முதிர்ந்தோர் செய்கையாய, 'காமமுழந்தார் மடலேறுவர்' என்னும் உலகியலைக்கூறுவான் போல் தன் குறை மறுக்கப்படுமேல் தானும் மடலேறுவன் என்பது தோன்றக் கூறியது.

பேரெயின் முறுவலார் பாடியது

17\. மாவென மடலு மூர்ப; பூவெனக்
குவிமுகி ழெருக்கங் கண்ணியுஞ் சூடுப;
மறுகி னார்க்கவும் படுப;
பிறிது மாகுப காமங்காழ்க் கொளினே.

என்பது தோழியிற் கூட்டம் வேண்டிப் பின் நின்ற தலைமகன் தோழி குறை கூறாமல் கூறியது.

பதவுரை:—காமம் காழ்க்கொளின்—காமவேட்கை முதிர்ச்சி பெறுமாயின் (அக்காலைத் தலைமகன்); மடலும்—பனைமடலையும்; மா என ஊர்ப—குதிரை எனக்கொண்டு ஏறி நடத்துவன்; குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் பூவென சூடுப—குவிந்த மொட்டாகிய எருக்கின் பூவால் ஆக்கப்பட்ட மாலையையும் பூவெனக்கொண்டு சூடிக்கொள்வான்; மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப—தெருக்களில் தன் குறையைப் பலரும் அறியக்கூறி ஆரவாரஞ் செய்தலையும் பொருந்துவன்; பிறிதும் ஆகுப—பின்னும் வேறான செய்கைகளையுடையோனுமாவன்.

மா—குதிரை. காழ்—வயிரம், முதிர்ச்சி பெறல். முகிழ்—மொட்டு. குவிமுகிழ்—வினைத்தொகை. மடலேறுவார் எருக்கமாலைசூடி, என்புமாலை யணிந்து, சாம்பல் பூசிக் கொள்ளுதல் வழக்கம். 'பிறிதும் ஆகுப' என்றது வரைபாய்தல் முதலியன. அதன் கொடுமையைக்கூற அஞ்சிக் குறிப்பாற் கூறியது என்க. இவ்வாறு புரிதலினால் அருளாளர் இடையில் நின்று தலைவனையும் தலைவியையும் கூட்டுவிப்பர் என்ற கருத்தால் செய்தல்.

குறிப்பு

"இப்பெருந்திணை வகையில், மடலேறுதலும் ஒன்றென்பது, "எறிய மடற்றிறம்" என ஆசிரியர் கூறுதலால் வெளியாம். இது பழையகாலத்துத் தமிழ் வழக்கங்களுள் ஒன்றாகும். பிற்காலத்தாரும் 'மடல்' என்ற ஒருவகைப் பிரபந்தம் கூறுவர். (உ-ம். வருணகுலாதித்தன் மடல், சித்திரமடல் போன்றன) தஞ்சைவாணன் கோவையுரைகாரர் இம்மடற் செய்திபற்றிக் கூறியவை இங்கு முழுதும் அறியத்தக்கன :—

'மடலேறலாவது: தலைவன் ஒவ்வாக் காமத்தால், பனங்கருக்காற் குதிரையும், பனந்தருவிலுள்ளனவற்றால் வண்டில் முதலானவும் செய்து, அக்குதிரையின் மேலேறுவது. மடலேறுவான் திகம்பரனாய் உடலெங்கும் நீறு பூசிக் கிழி ஓவியர் கைப்படாமற்றானே தீட்டிக் கிழியின் தலைப்புறத்தில் அவன் பெயரை வரைந்து ("கழிகின்ற வென்னையு நின்ற நின்கார் மயிறன்னையும் யான், கிழியொன்ற நாடியெழுதிக் கைக்கொண்டு"—திருக்கோவை 76) என்பதனால் தலைவன் தன்னையும், தலைவியையும் கிழியில் எழுதிக்கொண்டு என்க.) கைப்பிடித்து ஊர் நடுவே நாற்சந்தியில் ஆகார நித்திரையின்றி அக்கிழியின் மேற்பார்வையும் சிந்தையும் இருத்தி, வேட்கைவயத்தனாய், வேறுணர்வின்றி ஆவூரினும், அழல் மேற்படினும் அறிதலின்றி, மழை, வெயில், காற்றால் மயங்காதிருப்புழி, அவ்வூரிலுள்ளார் பலருங்கூடி வந்து, 'நீ மடலேறுதியோ! அவளைத் தருதும், சோதனை தருதியோ!' என்றவழி, இயைந்தானாயின் அரசனுக்கு அறிவித்து அவன் ஏவலால் அவன் நினைந்து நையத்தந்து, 'மடலேறு' என்றவழி, ஏறு முறையாவது :—பூளைப்பூ, எலும்பு, எருக்கு இவைகளால் கட்டிய மாலை யணிந்துகொண்டு அம் மாவில் ஏற, அவ்வடத்தை வீதியில் ஈர்த்தலும், அதனுருளை உருண்டோடும்போது, பனங்கருக்கு அறுத்த இடமெல்லாம் இரத்தம் தோன்றாது வீரியம் தோன்றின் அப்போது அவளை யலங்கரித்துக்கொடுப்பது. இரத்தங் கண்டுழி அவனைக் கொலைசெய்வது. புலவர் நாட்டிய வழக்கென்றுணர்க" எனக் காண்க.

இவ்வாறு, தஞ்சைவாணன் கோவையுரைகாரர் கூறிய வருணனைப்படியே மடலேற்றத்திற்குப் பழைய மேற்கோள் காண்டலரிதாயினும், "ஈசன்சாந்து மெருக்கு மணிந்தோர்கிழி பிடித்துப், பாய் சினமாவென வேறுவர் சீறூர்ப்பனைமடலே"(திருக்கோவை 74), என்பதும், 'விழுத்தலைப்பெண்ணை விளையன் மாமடல், மணியணி பொருந்தார் மார்பிற்பூட்டி, வெள்ளென் பணிந்து பிறரெள்ளத் தோன்றி, ஒரு நாண் மருங்கின்பெரு நாணீக்கித், தெருவினியலவும் தருவது கொல்லோ"—(குறுந். 282) என்பதும் ஆயவற்றால் சில பாகம் முன்னூல் வழக்குப்பெறுதல் காணலாம். கலித்தொகையுள் நெய்தற்கலி 21, 22, 24 பாடல்களிலும், குறுந்தொகை 17, 173, 182, 286 பாடல்களிலும் இம்மடலேற்றத்தின் வரலாறு நன்கு விளக்கப்பட்டிருத்தல் காணலாம். பன்னிரு ஆழ்வார்களின் ஒருவ

ரான திருமங்கை மன்னன் அருளிய திருமடல்களுக்கு மணிப்ரவாள நடையில் வியாக்கியானம் எழுதிய பேராசிரியான ஸ்ரீ பெரியவாச்சான் பிள்ளை, இம்மடலேற்றத்தின் தாற்பரியத்தைச் சங்கிரகித்து அடியில் வருமாறு எழுதுவர்:

"மடலேறுகைதான், உண்ணாதே குளியாதே உகந்த விஷயத்தை ஒரு படத்திலே விகித்து (எழுதி) அதனைக்கொண்டு திரிகையும், அறவிளைந்தால் அதன் காற்கிடையிலே விழுகையும், விழுந்தால் அங்ஙனே செல்லரிக்கக்கிடக்கையும், அங்ஙனே முடிகையுமாம்; இத்தாற் பிரயோஜனம் என்னெனின், அவன்—(திருமால்) கேட்கு மென்கை; இல்லையாகில் இதுதானே பிரயோஜனமாகை" என்பது.

இதனால் ஆரிய மக்களுள் விரும்பியன பெறவியலாத விடத்து நிகழ்த்தப்படும் பிராயோபவேசம் (வடக்கிருத்தல்) போல, இம்மடலேற்றமும் தமிழ்நாட்டார் முன்னாளில் வழங்கிவந்த தற்கொலை முறை என்பதும், அதற்கு மடன்மா கருவி என்பதும் தெரிகின்றன. நீலகிரி மலைவாணரில் படகர் என்ற சாதியாரில் (Badagar) இளைஞன் ஒருவன் தான் காதலுற்ற பெண்ணையடையக் கூடாமல் நேருமாயின், 'அவளை எவ்விதத்தும் அடைவேன், இன்றேல் தற்கொலை புரிந்து கொள்வேன்' என்று சபதம் செய்து அதனைப் பலர்க்கும் அறிவித்து முயல்வதும், அம்முயற்சியில் அவன் பெரும் பான்மை வெற்றியே பெறுவதும் இன்றும் வழக்கம் என்பர். (E. Thurston Ethnographic Notes in South India. Page 21)

மடலேற்றமும் தற்கொலை வகையே என்பது இதனோடு வரைபாய்தலையும் சேர்த்து உரைகள் கூறுதலால் அறியலாகும். ஆனால் இம்முறை, தான் விரும்பிய பெண்ணை யடையப்பெறாத விடத்து மட்டும் தமிழ் நூல்களில் வழங்குவதன்றி வேறிடங்களில் நிகழ்வதாகக் கூறப்பட்டிலது. இங்ஙனம் மடலூர்வதானது ஆடவர் மட்டும் செய்தற்குரியதன்றிப் பெண்கள் எந்த நிலையிலும் செய்யத்தக்க தன்றென்றும், அதனால் அங்ஙனம் புலனெறி வழக்கம் செய்யக் கூடாதென்றும் தொல்காப்பியர் விதிப்பர்.

"கடலன்ன காம முழந்து மடலேறாப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்"

என்று வள்ளுவரும் இவ்விதியைக் குறிப்பித்தல் காணலாம். ஆயின், திருமங்கை மன்னன் தாமருளிய மடல்களிலே பெண்ணொருத்தி திருமாலைக் காமுற்று மடலேறுவதாகப் பாடினராதலால் அதற்குப்போக் கென்னை எனின்—அப்பெண், மடலேறியதாகக் கூறாது ஏறுவேன் என்ற துணையே யாதலின் இது பெருந்திணைக்குரிய மடலேற்றமன்றிக் கைக்கிளையின் பாற்படும் என்று கூறுவர் (சூ 35).

"நனவினால் ஞாயிறே காட்டாய் நீயாயிற்
பனையீன்ற மாவூர்ந்த வன்வரக் காமன்
கணையிரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு"

எனக் கலித்தொகையில் வரும் பெண்மடற்கும் இதுவேகொள்க. பன்னிரு பாட்டியலுடையார், மகளிர் மடலேறார் என்றும்,

ஆனால் கடவுளரைத் தலைவராக வைத்துப் பாடுமிடத்து அவர் மடலேறுவதாகக் கூறப்படும் என்றும் இம்மடற்கிலக்கணம் கூறுவர். இதனை,

> 'மடன்மாப் பெண்டிர் ஏறார் ஏறுவர்
> கடவுளர் தலைவ ராய்வருங் காலே'
> 'கடவுளர் மேற்றே காரிகை மடலே'

என்பனவற்றால் அறிக. இதனால் பெண்ணொருத்தி—ஏறுவதாக ஆழ்வார்பாடியது பிற்பட்ட இலக்கண முறைக்குப் பொருந்துவதென்னலாம். மகளிர்க்கு மடலேறும் வழக்கில்லை என்பதை, ஆழ்வாரே பெரிய திருமடலில்,"

> ....காமத்தின்
> மன்னும் வழிமுறையே நிற்றுநா மானேக்கின்
> அன்ன நடையா ரலரேச வாடவர்மேல்
> மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமுந்
> தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாந்தெளியோம்
> மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்"

என்று பெண்ணின் கூற்றில் வைத்து அருளிச்செயதலும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. —(தொல்—பொருள்—ஆராய்ச்சி—பக். 30-33)

மேற்கோள் விளக்கம்

1. 'இன்னும், அதனானே தலைமகற்காயின் அதனினாங்கு வருவதோர் கலக்கமு முளதாம் என்றது; அவை, மடலூர்தலே, வரை பாய்தலே, என்றற் றொடக்கத்தன. அது, "மாவென ....காமங்காழ்க் கொளினே" என்பது. இதனுட் சாதல் எல்லையாகக் கூறியவாறு கண்டுகொள்க.

—(தொல்—பொருள்—மெய்ப்—பக். 60-61)

2. 'மடன்மாக் கூறுமிடனு மாருண்டே'—என்ற சூத்திரத்தினுரையில், 'நோக்கி மடன்மாக்கூறும் என்க. உம்மையான் வரை பாய்வல் எனக்கூறும் இடனும் உண்டென்றவாறு. (உ - ம்) "விழுத் தலைப் பெண்ணை ...தாதே"—(குறுந். 182) இது நெஞ்சொடு கிளத்தல்.

> "நாணுக நாறு நனைகுழலா ணல்கித்தன்
> பூணாக நேர்வளவும் போகாது—பூணாக
> மென்றே னிரண்டாவ துண்டோ மடன்மாமே
> னின்றேன் மறுகிடையே நேர்ந்து" —(திணைமாலை 150-16)

இது தோழிக்குக் கூறியது; இவை சாக்காடு குறித்தன. "மாவென ....கொளினே"—இதனுட் பிறிதுமாகுப என்றது வரை பாய்தலை.

"நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையே னின்றுடையேன்
காமுற்றா ரேறு மடல்" —(திருக்குறள்—நாணுத்—3)

3. 'மாவென மடலு மூர்ப'—புல்லுறுப்பினைச் சொல்லும் 'தோடே மடலே' என்ற (641) தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு மேற்கோள். —(தொல்—பொருள்—மரபு 582)

4. "மதியுடம் படுத்துத் தன் கருத்தறிவித்துப் பின் நின்று தலைமகன் ஒருசொற் சொல்லும். என் சொல்லுமோ எனின், இதனினூங்கெல்லாம் இக்கருமம் நின்னான் முடியுமெனக் கருதி வந்துழந்தேன். இனி, நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்டது; பட்டமையின் இளிவந்தன செய்தாயினும் முடிப்பல், இதனை இன்றியமையேனாகலானென்னும் இனி இளிவந்தன செய்துமுடித்தல் என்பது, மடலூர்வதானாயினும், வரை பாய்வதாணாயினும் என்றவாறு. அதற்குச் செய்யுட்கள் :—

"படலே றியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிவென்ற
வடலே றயின்மன்னன் றெம்முனை போன்மெலிந் தாடவர்கள்
கடலே றியகழி காமம் பெருகக் கரும்பனையின்
மடலே றுவர்மற்றும் செய்யா தனவில்லை மாநிலத்தே"

"பொருநெடுந் தானைப்புல் லார்தம்மைப் பூலந்தைப் போர்தொலைத்த
செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாறன்றென் னாடனையா
யருநெடுங் காமம் பெருகுவ தாய்விடி னாடவர்கள்
கருநெடும் பெண்ணைச்செங் கேழ்மட லூரக் கருதுவரே"

"மாவென .... காமங்காழ்க் கொளினே"1
—(களவியல் உரை 50-00)

காழ்க்கொளல்—உறுதியாகக்கொளல்.

5. 'காமங்காழ்க் கொளின் பிறிதுமாகுப'
'காமத்தியற்கை காழ்ப்பட வுணர்ந்து'
—பெருங்கதை (1-36-7)

'நிறையுமுண்டோ காமங்காழ்க் கொளின்' —(மணிமே 5-20)
'நிறையென்பதில்லைக் காமம் நேர்நின்று சிறக்குமாயின்'
—(சூளாமணி—கல்யா 15-5)

6. 'மாவென ....கொளினே'— எனுமிவை யானும் அவ்வண்ணம் செய்வேனெனக் குறித்தபொருள் கொண்டு முடிதலிற் குறிப்பெச்சமாம். இதனை நுவலாநுவற்சியும் என்பர்.
—(நன்—மயிலை பக். 236)

7. 'மாவென மடலுமூர்ப'
"மாவென்றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை"
—(நெய்தற்கலி 23-3)

8. 'மாவென்றுரைத்து மடலேறுப மன்றதோறும்'
—(வளையாபதி)

இச்செய்யுளோடு கீழ்வருவனவற்றையும் ஒப்பிட்டுக் காண்க.

9. 'காம முழந்து வருந்தினோர்க் கேம
மடலல்ல தில்லை வலி' —(குறள். 1131)

'நோனா வுடம்பு முயிரு மடலேறு
நாணினை நீக்கி நிறுத்து' —(குறள். 1132)

'நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையே னின்றுடையேன்
காமுற்றா ரேறு மடல்' —(குறள். 1133)

'தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள் மடலொடு
மாலை யுழக்குந் துயர்' —(குறள். 1135)

'மடலூர்தல் யாமத்து முள்ளுவேன் மன்ற
படலொல்லாப் பேதைக்கென் கண்' —(குறள். 1136)

இவற்றோடு பரிமேலழகர் உரையும் காணத்தக்கது.

10. 'குனிகா யெருக்கின் குவிமுகிழ் விண்டலொடு
பனிவா ராவிரைப் பன்மலர் சேர்த்தித்
தாருங் கண்ணியுந் தைஇத் தன்னிட
மீளு மடலோன் வரவென் கொல்லென
நீர்த்துறைப் பெண்டிர் நெஞ்சழிந் திரங்கு
………………………………………
றணிமடற் கலிமா மன்றத் தேறித்தன்
னணிநலம் பாடினு மறியாள்' —(குணநாற்பது)

11. 'மாவென ...கொளினே'—என்பது மடலேறுவல் என்பதற்குச் செய்யுள். —(தோல். பொருள். களவு. இளம்பூ. பக் 158)

'மறவல் வாழி தோழி துறைவர்
கடல் புரை பெருங்கிளை நாப்பண்
மடல்புனைந் தேறிநிற் பாடும் பொழுதே'
—தோல்-பொருள். களவு சூ. 23. மேற்.)

12. பல்லார் நக்கொளப் படுமடன் மாவேறி' —(கலி. 61-22.)

13. "மாவென் றுரைத்து மடலேறுப மன்று தோறும்
பூவென் றெருக்கின் இணர்சூடுப புண்கொண்டே
பேயென் றெழுந்து பிறரார்ப்பவு நிற்பகாம
நோய்நன் கெழுந்து நனிகாழ்க் கொள்வதா யினக்கால்';
—(வளையாபதி)

14. "மன்றத்து மடலேறி, நிறுக்குவென் போல்வல்யா னீடு
பழியே"—(கலி. 58-22-23)

15. "துறைசையன்னார், கணையார், விழிதந்த காமக்
கடலைக் கடக்க நெஞ்சே, புணையாகக் கோடல்
மடலன்றி வேறு பொருளில்லையே"-
—(துறைசைக்கோவை 118)

16. அடலான வேல்விழியார் கைகொடாவிடி லாசை நெடுங்
கடலான சோகச் சுழியூ டகப்பட்ட காமுகர்தா
மடலான தோணிகொண்டே நீந்திச்சேர்வர் மணக்கரைக்கே''

—(மாறன். 125)

17. ''பெருந்தாரை வேல்விழி தந்தவெங் காமப் பிணிதனக்கு
மருந்தாவது நெஞ்சமே யில்லைவேறு மடலன்றியே''

—(தஞ்சை. 101)

'மாமடலூர்வர்' —(தஞ்சை. 102)

'பிறிதுமாகுப'—

1. 'பறம்பேறியும் பாய்வர்களே' —(துறைசை. 119)

2. 'என் தலைவனை நனிகாணேன், தீயில் வீழ்கிலேன், திண் வரை யுருள்கிலேன், செழுங்கடல் புகுவேனே'

—(திருவாசகம்-திருச்சதகம். 39)

3. ''மாமடலூர்வர் தவிர்ந்து பின்னும் வரையூர்வர்''

—(தஞ்சை. 102)

4. 'அருவரை பாய்ந்திறுது மென்பார்'

—(புறப்-வெண். 61)

5. ''வஞ்சவினைக் கொள்கலனு முடலைத்தீவாய் மடுக்கிலேன்; வரையுருண்டு மாய்ப்பேனல்லேன், நஞ்சொழுகு வாளாலுங்குறைப் பேனல்லேன்.''

—(திருவிளை. திருவாதவூரடிகளுக்குப. 56)

18. 'மாவென மடலு.........கொளினே'—

''என்பது பாங்கிக்கு உலகின் மேல் வைத்துரைத்தற்குச் செய் யுள். பிறிதுமாகுப என்றது வரைபாய்தலை.''

—(இலக்கண விளக்கம். 427-பக்)

மெய்ப்பாடு :—வருத்தம் பற்றிய இளிவரல்.

பயன் :- ஆற்றாமையறிவித்தல்.

கானல்வரி

[திரு. அ. நடராசபிள்ளையவர்கள்]

(முன் உஎ-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி.)

இனி, இரண்டாவதாகச் சார்த்து வரியினை எடுத்துக் கொள்வோம். சார்த்து வரியாவது, கானல் வரியாகிய நாட கத்தினை, அந்நாடகம் நிகழு மிடத்தினோடு சேர்த்துக் கூறுத லாம். இதுவும் கானல் வரியாகிய நாடகத்தின் நிகழ்விடத் தைச் சிறப்பித்துக் கூறி முகம்போன்று விளங்கலின் முகச் சார்த்து வரி எனப்படும். இதன்கண் நாடகப் போக்காகிய அகப்பொருட்டுறைகளும் கூறப்பெறும். கோவலன் பாடிய சார்த்துவரிக்கண் மூன்று செய்யுட்கள் வருகின்றன. அவற் றுள் முதலது கடற்கரைக் காட்சியினையுடைய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் சிறப்பினைக் கூறுகின்றது. மற்றைய விரண்டும் அகப்பொருட்டுறையினைக் கூறிப் புகாரைச் சிறப்பிக்கின்றன. அவை பின் வருவன:—

மோது முதுதிரையான் மொத்துண்டு போந்தசைந்த முரல்வாய்ச்சங்
மாதர் வரிமணன்மேல் வண்ட லுழுதழிப்ப மாழ்கியைய!　　[கம்
கோதை பரிந்தசைய மெல்விரலாற் கொண்டோச்சுங் குவளைமாலைப்
போது சிறங்கணிப்பப் போவார்கண் போகாப் புகாரே யெம்மூர்.　　1

காதல ராகிக் கழிக்கானற் கையுறை கொண் டெம்பின் வந்தார்
ஏதிலர் தாமாகி யாமிரப்ப நிற்பதையாங் கறிகோ மைய!
மாதரார் கண்ணு மதிநிழனீ ரிணைகொண்டு மலர்ந்த நீலப்
போது மறியாது வண்டூச லாடும் புகாரே யெம்மூர்.　　2

கரிய மலர் நெடுங்கட் காரிகைமுன் கடற் றெய்வங்காட்டிக் காட்டி
அரியசூள் பொய்த்தா ரறனிலரென் றேழையம் யாங் கறிகோமைய!
விரிகதிர் வெண்மதியு மீன்கணமு மாமென்றே விளங்கும் வெள்ளைப்
புரிவளையு முத்துங்கண் டாம்பல் பொதியவிழ்க்கும் புகாரேயெம்மூர்.

(க) ஐயனே! சிறுமியர்கள் கடற்கரை மணலின் மீது கட்டி விளையாடு சிற்றில் முதலிய வண்டலினை, மோதுகின்ற பெரிய அலைகளானே தாக்குண்டு வந்து தங்கிய ஒலியோடு கூடிய சங்கங்கள் ஊர்ந்து சென்று அழிக்க, அதுகண்டு, அவர் கள் வருந்திக் கூந்தல் அவிழ்ந்து தொங்கும்படி மெல்லிய விரல்களானே பற்றி யெடுத்து வீசுங் குவளைமாலைப் பூக்கள்,

மகளிர் கண்களைப் போன்று கடைக்கணித்துப் பார்க்க, அவ் வழியே செல்பவர்களின் கண்கள் அக்காட்சியை விட்டகலாக் காவிரிப்பூ மாநகரே எம்முடைய கவின்மிக்க ஊராம்.

(உ) "ஐயனே! முன்பு கடற்கழிகள் சூழ்ந்த சோலையின் கண் எம்மாட்டு மிகுந்த அன்புடையவராகி எமக்குப்பரிசாகக் கையுறை யேந்திக் கொண்டு எம்பின் நடந்து எம்மை இரந்தவ ராகிய இத்தலைவர், இப்பொழுது ஏதிலராகி யாம் மணந்து கொள்ள வேண்டி யிரக்கும் வண்ணம் நிற்கும் நிலை எங்கும் கண்டறியோம்" என்று வியக்கும் மாதர்களின் வாண் முகத் தமர்ந்த மதர்த்தகண்கள், அவர்கள் நீர் விளையாடுங்கால், நீரின்கட் டோன்றும் மதிநிழலினோடு சேர்ந்து மலர்ந்த நீல மலர்களோடு மயங்கிக்காண, வண்டுகள் மாதர் கண்களுக்கும் மதிநிழலின் மலர்ந்த நீலமலர்கட்கும் வேறுபாடு காணாது மயங்கும் பூம்புகார்ப் பட்டினம் எமது புகழ் மிக்க ஊராம்.

(ங) ஐயனே! நீல மலர் போன்ற நீண்டகண்களையுடைய காரிகையாகிய தலைவிக்கு அக்காலத்தில் கடற் காட்சியிற் புலப்படுந் தெய்வமாகிய இயற்கையினைச் சான்றாகக் காட்டிச் செய்து கொடுத்த வஞ்சினத்தை மறந்தாராகிய தலைவர் இங்ங னம் ஒழுக்கங் கெட்டவ ரென்பதைப் பேதையேம் அங்ஙனம் இதற்குமுன் அறிய வல்லேம்," என்று தோழி வரைவு கடாத லும், வெண்மையான சங்குகளையும், அவைகளீன்ற முத்துக் களையும் வெண்கதிர் விரிந்த மதியாகவும், விண்மீன்களின் கூட்டமாகவு முறையே கொண்டு ஆம்பல்கள் மலர்தலும் அமைந்த அழகிய புகார்நகரமே எமது புதிய ஊராம்.

இம்மூன்று செய்யுட்களும் அகப்பொருட்டுறை நாடக மாகிய கானல் வரியினை முகமுடை வரியாற் காணப் பெற்ற பாட்டுடைத் தலைவனாகிய வளவனது பதியாகிய புகாரினொடு சார்த்துக் கூறுதலின் சார்த்துவரி எனப்பட்டது. சார்த்துக் கூறுதல்-நாடக நிகழ்விடம் இதுவென நாடகத்திற்கும் நிகழ் விடத்திற்கும் நெருக்கங் கூறல். முதற் செய்யுட்கண் புகார் நக ரின் காட்சியானது கண்டார் கண்களைக் கவருந்திறத்தது எனக் கூறி, அக்காட்சியினையும் கேட்பார் மனத்தகத்தே வரைந்து சென்ற மாண்பினைக் கூர்ந்து நோக்குக. இன்னும் இரவுக்குறி நேர்ந்த தோழி தலைவனுக்குத் தன்னுட் டணியியல்' கூறுந் துறைபோன்றும் கூறப்படுஞ் சொற்றிறமுங் கற்றுண ருங் காட்சியதாம். சிறுமியர்கள் தஞ் செயலுக்கு மாறானவை கண்டால் பிணக்குற்று மயிர் பிய்த்துத் துன்புறுவர் என்ற இயல்பினை இங்கு, அவர் தம் மெல்விரலால் கூந்தல் அவிழும்

வண்ணம் குவளை மாலையைப் பிய்த்தெடுத்து வீசுவர் என்ற போக்காற் புகன்றது புலனுறக் கொள்ளும் பொற்பினதாம்.

இரண்டாஞ் செய்யுட்கண் புகாரின் நீர்வளனைச் சிறப்பித்துக் கூறு முறையில் மாலை வேளையிற் பெண்கள் புனலாடுங் கால் நீர்க்குமேற் காணப்படும், அவர்கள் முகத்திடை மலர்ந்த நீலக் கண்களுக்கும், வானின் கண்ணுள்ள மதியின் நிழல் நீரிற் றோன்ற, அத்தோற்றத்தின்மீதே மலர்ந்துள்ள நீலமலர்க்கும் வேற்றுமை தெரியா வண்டினங்கள் மயங்கி இங்கு மங்குஞ் சென்று ஊசலாட்டங் கொள்வதை எடுத்துக்காட்டிய செய்தியும், அச்செய்தியோடு பொருந்த முன்னிரண்டடிகளில் தோழி தலைமகன் முன்னின்று வரைவு கடாய துறையினைப் புகுத்திய புலமையும் புந்தியிற் கொண்டு போற்ற வேண்டுவனவாம். மூன்றாஞ் செய்யுட்கண் நெய்தனிலக் கருப்பொருள்களால் புகார் பொலிவுற்று விளங்குவதோடு உரிப்பொருளானும் உரனுற்று விளங்கக் கூறிய முறை கூர்ந்து நோக்கற்குரியதாம். ஆம்பல் சங்கினை வெண்மதியாகவும், முத்துக்களை விண்மீன்களாகவுங் கருதி மலர்கின்றது என்பதில் சங்கு முதலிய கருப்பொருள்கள் வந்துள்ளவாறு காண்க. தலைவர் சூள் பொய்த்தார் என வருந்துதல் உரிப்பொருளாம். இன்னும் முன்னிரு செய்யுட்களினும், "மாழ்கி" "யாங்கறிகோம்," என உரிப்பொருள் அமைந்திருக்கும் அருமையினை யாராய்க. மூன்றாஞ் செய்யுளினும் வரைவுகடாதற் றுறைவந்து சிறப்புறுதல் காண்க.

அகப்பொருட் டுறைகளின் அமைப்பாகிய கானல் வரிக்கு முன் வந்துள்ள ஆற்று வரியினும் சார்த்துவரியினும் அகப்பொருளின் அணிமுடியாகிய கற்பினையும், கற்பிற்கு முதற் காரணமாகிய வரைவு கடாதலையும் வகுத்துச் சென்ற அடிகளின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைத் தாழ்ந்து நோக்கிச்சாற்றல் எவர்க்கும் இயலாத தொன்றாகும். மேலும் இரண்டாஞ் செய்யுளின் முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய வரைவு கடாதற் றுறையினைக் கையுறை மறையாகவுங் கொள்ளும் வண்ணம், 'காதலராகி வந்தார், ஏதிலராகி எம்மை இரந்து நிற்பதை எங்கறிவோம்' (அறியமாட்டோம்) என்று பொருள் கொள்ளும் வகை சொற்களைப் போட்டு வைத்தமையும் போற்றத்தக்கதாம். இக்காலக் காவியங்களினும், புராணங்களினும் காணும் ஆற்றுச்சிறப்பினையும், நகர்ச் சிறப்பினையும் இங்குக் காணும் ஆற்றுவரி, சார்த்துவரி என்றவற்றோடு ஒப்பிட்டு நோக்கிப் பெறும் உள்ளக் கிளர்ச்சியை உற்றாரே இவற்றி னருமையினை உணர வல்லராவர். இவ்விருவரிகளும் கானல்வரிக்குப் பொது

வாகலின் தோழி கூற்ருகிய துறை எடுத்து மொழிதலாகவரப் பெற்றுள்ளது.

மூன்ருவதாகக் கானல்வரியினை எடுத்துக் கொள்வோம் அது முற்கூறியாங்கு நிலைவரி, திணைநிலைவரி, துள்ளல்வரி முதலியனவாக ஐவகைப்படும். அவற்றுள் நிலைவரியாவது அகப் பொருள் நாடகம் தொடங்கி நிலையுறுதற்குக் காரணமான நிகழ்ச்சியினை யெடுத்துக்காட்டும் இசைப்பாட்டுகள் என்ப தாம். அகப் பொருட்டுறைகளின் தொடக்கம் கனவின் கண்ணது என்பதும் தலைவியினைத் தலைவர் எதிர்ப்படலே களவிற்குக் காரண மென்பதும் யாவரும் அறிந்தனவாம். இயற்கைப் புணர்ச்சியும் களவிற்குக் காரணமாயினும், அது தெய்வங்கூட்டக் கூடும். அன்பு முதிராப் புணர்ச்சி யாகலான், அதனைக் கானல் வரிக்கு விலக்கி இடத்தெதிர்ப்படலாகிய இடந்தலைப் பாட்டினை எடுத்துக்கொண்டனர். இடந்தலைப்பாடு முன்பு கண்டு பழகிய முறையால் அன்பு முதிர்ந்துநிற்கு நிலைமையினை உன்னி உணர்க. இந்நிலைவரியும் மூன்று செய்யுட்களாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:—

கயலெழுதி வில்லெழுதிக் காரெழுதிக் காமன்
செயலெழுதித் தீர்ந்தமுகந் திங்களோ காணீர்!
திங்களோ காணீர்! திமில்வாழ்நர் சீறூர்க்கே
அங்கணேர் வானத் தரவஞ்சி வாழ்வதுவே. 1

எறிவளைக ளார்ப்ப இருமருங்கு மோடுங்
கறைகெழுவேற் கண்ணோ கடுங்கூற்றங் காணீர்!
கடுங்கூற்றங் காணீர்! கடல்வாழ்நர் சீறூர்க்கே
மடங்கெழு மென்சாயன் மகளா யதுவே. 2

புலவுமீன் வெள்ளுணங்கற் புள்ளோப்பிக் கண்டார்க்
கலவநோய் செய்யு மணங்கிதுவோ காணீர்!
அணங்கிதுவோ காணீர்! அடம்பமர்தண் கானற்
பிணங்குநே ரைம்பாலோர் பெண்கொண் டதுவே. 3

இவை மூன்றும் தமியளாக இடத்தெதிர்ப்பட்ட தலைமகளுக்குத் தலைமகன் கூறிய கூற்றுகளாம்.

(தொடரும்.)

———

வடமொழி சென்ற தென்சொற்கள்

[பண்டித திரு. ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்]

(கூஉ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

முக்கு:
மூக்கு—Peak, Eng. மூக்குப்போன்ற சிகரம்.
மூக்கு—(மூக்கம்)—(முக்கம்)—முகம்.
முகத்தல்=மூக்கினுல் மணமறிதல்.
முக—முகர், முகர்தல்—மணமறிதல்.
முக—மோ 'மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்'

முகர்—நுகர்; நுகர்தல்=1. மணமறிதல் 2. இன்பந் நுய்த்தல்

முகத்தல்=விரும்புதல் 'மூர்க்கரை மூர்க்கர் முகப்பர்' (உபலக்ஷணம்)

முக—மோ. மோ+கம்=மோகம். மோகம்—மோகி; மோகித்தல்=காதலித்தல்

மோகி+அனம்=மோகனம். மோகனம் செய்யும் பேய் மகள், மோகனி—மோகினி

முகம்—முகடு=1. கூரை, மேனோக்கிய மூக்குப் போல்வது 2. உச்சி.

அண்டமுகடு=வானத்தின் உச்சி.

முகடு+இ=முகடி=1. முகட்டுத்தரத்திலுள்ள பேய், 2. மூதேவி.

முகடி—முகரி. முகடி—மோடி=1. பேய் 2. காளி.
முகடு+பூச்சி=முகட்டுப்பூச்சி—மோட்டுப் பூச்சி.
—மூட்டைப்பூச்சி.—மூட்டை, bug.

மூட்டை×பாய்ச்சால்=மூட்டைப்பாய்ச்சால் - மூட்டையைத்தின்பது.

முகடு—மோடு—மேடு, மோடு=1. உயரமானதரை. 2. பெருமை.

மூக்கு=1. பறவையின் அலகு, மூக்குப்போல நீண்டிருப்பது. beak, Eng.

2. கெண்டி மூக்கு, மூக்குப்போல்வது.
3. பயற்றின் முனைப்பக்கம், மூக்குப்போல்வது.
4. துருத்தியின் குழல், மூக்குப்போல்வது.

மூக்கு—முக்கு=1. மூலை, Nook, Eng. 2. சிறு தெரு, மூக்குப்போல் ஒடுங்கியது.

முகம்=face. மூக்கையுடையது. (தானியாகு பெயர்) அல்லது மூக்குபோல முன்பக்கமுள்ள உறுப்பு. (உவமையாகு பெயர்.)

முகம்=1. பக்கம்—வடக்குமுகம்.
=2. எதிர்—காற்று முகம்.
=3. முன்பக்கம்.

துறைமுகம்=நெய்தல் நகர்க்கு முகம்போல்வது.
நான்முகம்=நாலுக்கு முகம் போல்வது.
திருமுகம்=முகம்போலப் பேசும் கடிதம்.
ஒருமுகம்=ஒருநோக்கு. நேர்முகம்—நேர்ச்சி.
போர்முகம்=போர்க்களத்தின் முன்பக்கம்.
முகதலை=சேலையின் முன்பக்கம்.
முகம்=மேற்பக்கம். இலைமுகப் பைம்பூணிறை.
முகமன்=முகஸ்துதி.
முகத்தல்=தன் பக்கத்திற் கொள்ளுதல்.
முகவை=முகத்தலளவு.
முகில்=மேகம், நீரை முகப்பது.

முகப்பு=1. ஓர் கொடியின் முன்பக்கம்.
2. ஓர் கட்டிடத்தின் முன்பக்கம்.

முகம்—முகி—முகிழ். முகிதல்—கூடுதல்.
முகிழ்—அரும்பு, மூக்குப்போலக் குவிந்தது.
முகிழ்—மொக்குள்—மொக்கு.
முகிழ்—முகை, முகிழ்த்தல்=தோன்றுதல்.

முகிழ்—மூழ். மூழ்த்தல்=அரும்புதல் போல வாய் மூடுதல். மூழ்—மூடு—மூ. மூதல்=மூடுதல்.

முகம்—முகர்=1. முகம்.
2. முகத்தையுடைய முத்திரை.

முகர்—முகரை=முகம். (தென்னாட்டு வழக்கு.)

முகர்—முகரா—மொகரா - அரசன் முகத்தை யுடைய ஒரு நாணயம்.

முகம் + திரம் = (முகத்திரம்) மோதிரம், முகத்தை யுடையது.

முகம் + திரை = முகத்திரை—முத்திரை, முகத்தை யுடையது. திரம்—திரை.

முகம்—நுகம் = yoke, வண்டியின் முகத்திலிருப்பது. முகக்கோல்—மோக்கோல்—மோக்கால்.

முகம்—முகன். முகனை—மோனை - சீர்முகத்திலுள்ள எழுத்துக்கள் ஒன்றி வருதல்.

முகன்—முன், இடைக்குறை. முன்றானை—முந்தாணி.
முன்—முன்னே, முன்னை-முன் + ஐ = முனை, போர் முனை.

முன்—முன்பு-முன் + இ = முனி—நுனி, நுதி. முனை—நுனை.

முன்—முந்து—முன்று—முந்தல்—முதல், இடைக்குறை.
முதல் + லி = முதலி ; முதலி + ஆர் = முதலியார்.
முதல் + ஆளி = முதலாளி. முதன்மை—முதுமை.
முதியோர், முதுகுடி.
மூதூர், மூதுரை.

இங்ஙனம், முகம் என்னும் சொல், பகுதி யுடையதாயும் முதலாவது மூக்கையும் பின்பு முகத்தையும் குறிப்பதாயும், நூற்றுக்கடுத்த திரிசொற்களை (Derivation) யுடையதாயும் தமிழிலுள்ளது; வடமொழியிலோ பகுதியற்றதாய் வாய் என்னும் ஒரே பொருள் யுணர்த்துவதாயுள்ளது. ஆதலால் முகம் என்பது தென்சொல்லாதல் தெற்றென விளங்கும். வடமொழிக்கும் தென்மொழிக்குமுள்ள பொதுச் சொற்களை வடசொல் அல்லது தென்சொல் என்று கண்டறிதற்குக் கால்டுவெல் கண்காணியர் caldwell கூறிய விதியறிந்து கடைப்பிடிக்க.

மூஞ்சு + எலி = மூஞ்செலி—மூஞ்சுரு. தூங்கு மூஞ்சி—ஓர்மரம். அழுமூஞ்சி, அடுமூஞ்சி.

முகம் = முன், முகாமை—முதன்மை, தலைமை.

முகவரி = under முகவெட்டி.

வருணம்.

வரி + அணம் = வரணம் + C. F. மரி + அணம் = மரணம்.

வரணம்—வர்ணம்—வண்ணம்—வருணம்.

வண்ணம்—பன்னம்—பன்னத்தி. C.F.வண்டி—பண்டி.
பண்ணம்—பண். வண்ணம்—வண்ணகம்.

வரித்தல்=வரைதல், எழுதுதல், பாடுதல்.

வரி என்பது இசைப்பாடல்களில் ஒன்று, அது ஆற்றுவரி கானல்வரி முதலிய பலவகைப்படும்.

வர்ணம்=நிறம், varnish, Eng.
=குலம், நிறத்தினு லறியப்படுவது.

=செய்யுள் அல்லது இசைப்பாடல், வரைவது போல வருணித்துப் பாடுவது.

வர்ணம்—வர்ணி; வர்ணி=வண்ணி
—வருணி.

வர்ணித்தல்=1. வரைதல்.
2. வரைதல்போலச் சிறப்பித்துக் கூறுதல்.

செய்யுளும் சித்திரமும் ஒருபொருளின் வடிவைக் காட்டுவதில் ஒன்றுக்கொன் றினமாகும். முன்னது அகக்கண்ணுக்கும் பின்னது புறக்கண்ணுக்கும் புலனும்.

இதுகாறும் கூறியவற்ருல், எத்தனையோ தென் சொற்கள் வடமொழிச் சென்றுள்ளன வென்றும், அவை விழிப்பத் தோன்ருவிடினும் ஆராயத் தோன்றும் எனவும், அறிந்து கொள்க.

சூது

தான் பிறந்த தொல்குலத்திற்குரிய பண்பாகிய சூது விரும்புதலைத் துரியோதனன் பாண்டவர்களைத் தோற்கடிக்கப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். இப்பண்பை இன்னும் சித்தியர் தொல்குலமாகிய அக்குல வழிவந்த இராஜபுத்ர வகுப்பினர் உடையவர்களாயிருக்கின்றனர். (சித்தியப் பெருங்குல மக்களுக்கு வேடிக்கை விளையாட்டிலும் சூதிலும் விருப்பம் மிகவும் அதிகம் என்றும், அதுவே பின் இஸ்காந்திரேவியாவிற்கும் ஜெர்மனிக்கும் ஓடின் என்பவனல் கொண்டுய்க்கப்பட்ட தென்றும் ஹெரடோட்டஸ் கூறுகிருர்). பாண்டவர்களைப்போல ஜெர்மானியர்கள் தம்மையே பணயமாக வைத்துச் சூதாடி வந்தனர் என்றும், தோற்றவர்களை வென்றவர்கள் அடிமையாக விற்றுவந்தனரென்றும் டாஸிட்டால் எழுதுகிருர்.

ஜே. டாட்.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி-Research

சோக்கட்டான்

[இராவ்சாஹிப் C. M. இராமச்சந்திரஞ் செட்டியாரவர்கள்]

(முன் கஅ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இங்கே கலிபுருஷன் என்பது மோசத்தின் உருவகமே யாகும். சாதாரணப் பொருளில் இதனைக் கூறுவோமானல், புஷ்கரன் தன்னுடைய சொக்கட்டான் காய்களில் வஞ்சனை யாக ஒரு புறத்தில் அதிக பளுவு வைத்திருக்க வேண்டு மென்று நாம் சொல்லலாம்.

இவ்வித மோசடியானது நமது நாட்டில் மாத்திரமல்ல பாரசீகம், அரேபியா முதலிய நாடுகளிலும் இருந்து வந்தது என அறியலாம். நாம் முன்னரே கூறிய குலேபகாவலி கதையில் லக்பேஷ்வா என்ற தாசியானவள் எப்பேர்ப்பட்ட தனவந்தர்கள் வந்தாலும் அவர்களை எல்லாம் ஒரு சூழ்ச்சியி னாலே வென்று வந்தாள் என்று சொல்லப்படுகிறது. சொக்கட்டான்களை எறியும்போது பலகைக்கு அருகில் ஒரு பூனையை இரகசியமாக வைத்திருந்தாளென்றும், அப்பூனை காய்களைத் தன் எஜமானிக்கு ஏற்றபடி உருட்டி விடும் என்றும், அக்கதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரகசியத்தை அறிந்த தாஜன்முலுக் என்ற புத்தி கூர்மையுள்ள ஒரு அரசகுமாரன் பூனை உருட்டி விட முடியாதபடி தந்திரம் செய்து அந்தத் தாசியை வென்று அவளை அடிமையாக்கிக் கொண்டதாக நாம் கதையில் வாசிக்கிறோம். ஆகவே மோசத்தில் மோசடி எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது.

சொக்கட்டானுடன் இணைக்கருவியாகச் சொக்கட்டான் மணை என்ற ஒரு பலகையை உபயோகிப்பார்கள். அப் பலகையில் சதுரக் கோடுகள் இழுத்திருக்கும். மத்தியில் ஒரு சதுரமும் அதில் பல வீடுகளுமுண்டு. அச்சதுரத்தின் நாற் பக்கங்களிலும் கோடுகளை நீட்டி ஒரே அளவாக மற்றும் பல வீடுகளைக் கீறியிருப்பார்கள். இவ்விதச் சித்திரத்தில்தான் ஆட்டம் ஆடுவது. இருவர் ஆடும்போது ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காயை எதிர்ப்புறங்களில் வைத்துக் கொள்ளு வார்கள். சொக்கட்டான் காய்களை எறிந்து அதில் விழும்

எண்களுக்கு ஒத்தபடி தம்தம் காய்களை நகர்த்துவார்கள். யாருடைய காய் பழமாகிறதோ அவன் ஜெயித்தவனாவான். மத்தியில் ஒருவன் மற்றொருவனுடைய காயை வெட்டி விடுவதும் உண்டு. நடுச்சதுரத்தில் காய் போய் சேர்ந்தால் அது பழமாகும்.

தாயம்கொண்டு ஆடுகிற சதுரக்கட்ட ஆட்டத்திலும் இவ்வித முறையேதான் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. அவ்வாட்டத்தில் சொக்கட்டான்களுக்குப் பதிலாகப் பலகறைகளை உபயோகிப்பார்கள். சாதாரணமாக 7 முதல் 12 பலகறை வரைக்கும் உபயோகப் படுத்துவதுண்டு. இவ்விதமான பலகறை ஆட்டத்திற்கு வட இந்தியாவில் பச்சிசி (**पच्चीसि**) என்று பெயர் சொல்லுவார்கள்.

சொக்கட்டான் ஆட்டத்தை நமது நாட்டில் பொதுவாக ஆண் பிள்ளைகளும் பெண் பிள்ளைகளும் விளையாடுவார்கள். பழையகாலத்து அரசர்கள் அரண்மனைகளில் சொக்கட்டான் ஆடுவதற்கென்று அழகான மண்டபங்கள் கட்டியிருப்பதுண்டு. பலகறை ஆட்டங்கள் இக்காலத்திலும் சிறுவர்கள் சிறுமிகளால் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. இவ்வாட்டங்கள் வெறும் பொழுதுபோக்கு ஆட்டங்கள்தான்.

நமது நாட்டிலும் சூதாட்டமானது சட்டத்தினால் தடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆகவே ஜனங்கள் இவ்வாட்டத்தை பகிரங்கமாக ஆடமுடியாது. சூதாடுகிறவர்கள் இரகசியமாக சூதாட்ட இடங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதிகாரிகளுக்குத் தெரியாமல் விளையாடுவார்கள். ஜனசமூகம் நன்னெறி அடைய வேண்டுமாயின் சூதாட்டத்தை அறவே ஒழிக்க வேண்டியது மக்கள் கடமை. ஏனெனில் வருந்திச் சேகரிக்கும் பொருளைப் போன்று வருந்தாது வஞ்சனையால் கிடைக்கும் பொருள் நிலையாததல்லவா ?

திருவஞ்சைக்களம்

[துடிசைகிழார். அ. சிதம்பரனார்]

செந்தமிழ்ச் செல்வி சிலம்பு-11 பரல்-1-ல் 18-வது பக்கத்தில் திருவாளர் C. M. இராமச்சந்திரஞ்செட்டியார் அவர்கள் திருவஞ்சைக்களத்தைப்பற்றி எழுதியுள்ளார்.

அதில், "கொடுங்கோளூரும் திருவஞ்சைக் களமும் ஒரே ஊரில் இரண்டு பாகங்களைப்போல் காணப்படுகின்றன. முற்

காலத்திலும் அவ்வாறே இருந்திருக்கலாம். ஏனெனில், சுந்தரர் தம் திருவஞ்சைக் களத்துத் தேவாரத்தில் 'கடலங்கரை மேல் மகோதை அணியார் பொழில் அஞ்சைக்களத் தப்பனே' எனப் பாடியிருக்கின்றனர் அன்றோ? சுந்தரர் இவ்வூரை 'அஞ்சைக் களம்' எனக் குறித்திருப்பது நோக்கத் தக்கது. அப்பதம் ஒருகாலும் வஞ்சி ஆகாது. ஆகவே பத ஒற்றுமையைக் கொண்டு திருவஞ்சைக் களத்தை வஞ்சி என்று கொள்ளுதல் சரியன்று. வேறு ஆதாரங்கள் தேட வேண்டும்; அல்லது, வஞ்சி வேறு ஊராக இருத்தல் வேண்டும் அல்லவா?

இன்னும் சுகசந்தேசம் முதலிய மலையாள நூல்களும், ஆராய்ச்சி செய்து தேடக் கூடிய கல்வெட்டு முதலிய சாதனங்களும் ஆராய்ந்து இவ்விவாதத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வர வேண்டியது சரித்திர நிபுணர்கள் கடமையாகும்''

என வரைந்துள்ளார். அதனை ஆராய்ந்து இத்துடன் இணைத்துள்ளேன்.

" அஞ்சைக் களம் " என்பது வஞ்சியின் கண் உள்ள சிவன்கோவிலுக்குப் பேர். வஞ்சி அக்காலத்தில் பெரிய பட்டினமா யிருந்தது. அதன் ஒவ்வொரு பாகமும் ஒவ்வொரு பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. சிவன் கோவிலுக்கு " அஞ்சிக் களம் " என்றும், சிவன் கோவிலைச் சுற்றியுள்ள ஊருக்கு "மகாதேவ பட்டினம்" அல்லது "மகோதை" என்றும், வஞ்சியின் பெரும்பாகம் கடல் கோளால் கொள்ளப்பட்டபோது பகவதி (=கண்ணகி) கோயிலைச் சுற்றி ஏற்பட்ட புதிய ஊருக்குக் "கொடுங்கோளூர்' (=கொடும்பாளூர்) என்றும் பெயர்கள் ஏற்பட்டன.

தற்காலம் சென்ன பட்டினத்தில் எழுமூர், திருவல்லிக்கேணி, மைலை, சிந்தாதிரிப்பேட்டை, தேனாம்பேட்டை, புரசவாக்கம், கீழ்ப்பாக்கம், பெரியமேடு, சென்னை முதலிய பாகங்கள் இருப்பது போல வஞ்சியின் கண்ணும் பலபாகங்கள் இருந்தன. இப்போதும் சில பாகங்கள் இருக்கின்றன.

சேரர்களுடைய இராஜதானியாகிய வஞ்சிமா நகரின் தென் பாரிசத்தில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு " அஞ்சைக் களத்து அப்பர் " எனப்பெயர்.

இப்பெயர் அவருக்கு உண்டு என்பது சுந்தரமூர்த்திகள் தாம் பாடிய " தலைக்குத் தலைமாலை யணிந்த தென்னே " என்று தொடங்குகிற தேவாரப் பாக்களின் ஈற்றில் " அஞ்சைக் களத்தப்பனே " என்று விளித்திருப்பதை நோக்கப் புலனும்.

அஞ்சைக் களத்தப்பர் கோவிலுக்கும், அதைச் சுற்றியுள்ள அணியார் பொழிலுக்கும் அவ்விரண்டினையும் சுற்றியுள்ள ஊருக்கும் மகாதேவ பட்டினம் என்று பெயர்.

(Vide Rama Varma's Institute's Bullettin No I vol. I. page 26)

நாக பட்டினத்தை—நாகை என்று நவில்வது போலவும், கோயமுத்தூரைக்—கோவை என்று கூறுவது போலவும், மகாதேவ பட்டினத்தை மகோதை என்று அழைக்கலாயினர்.

இம்மகோதையைப் பற்றித் தேவாரத்தில் குறித்திருப்பது வருமாறு:—

மலைக்கு நிகரொப்பன வன்றிரைகள்
வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரி கொண்டு
அலைக்குங் கடல் அங்களமேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 1.

மடித்தோட்டந்து வன்றிரை எற்றியிட
வளர்சங்கம் அங்காந்து முத்தம் சொரிய
அடித்தார் கடலங் கரைமேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 2.

சந்தித் தடமால்வரை போற்றிரைகள்
தணியாதிடறுங் கடலங்கரை மேல்
அந்தித்தலைச் செக்கர் வானே யொத்தியால்
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 3.

மழைக்கு நிகரொப்பன வன்றிரைகள்
வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரி கொண்டு
அழைக்குங் கடலங்கரை மேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 4.

ஆடுங் கடலங்கரைமேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 5.

உரவத்தொடு சங்கமொடிப்பி முத்தம்
கொணர்ந்தெற்றி முழங்கி வலம்புரி கொண்டு
அரவக் கடலங்கரை மேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 6.

ஆர்க்குங் கடலங்கரை மேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 7.

அறுத்தாய், கடலங்கரை மேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 8.

வடிக்கின்றன போற் சில வன்றிரைகள்
வலித்தெற்றி முழங்கி வலம்புரி கொண்டு
அடிக்குங் கடலங்கரை மேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அங்சைக் களத்தப்பனே. 9

அந்தண் கடலங்கரை மேன் மகோதை
அணியார் பொழில் அஞ்சைக் களத்தப்பனே. 10.

மேற்கண்ட பாசுரங்களில் எல்லாம் அஞ்சைக் களத்துக்கு "அணியார் பொழில்" என்ற அடை தவறாமல் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதை நோக்க, அக்கோவிலைச் சுற்றிலும் உள்ள பொழில் மிகவும் அழகு வாய்ந்து சுந்தரமூர்த்திகளுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அவருடைய உள்ளத்தை விட்டு நீங்காமல் இருந்தது என்று தெரிகிறது.

மேலும், மேற்கண்ட பாசுரங்களினால் இன்னும் என்ன தெரிந்து கொள்ளுகிறோம் என்றால், அணியார் பொழில் சூழ்ந்த அஞ்சைக் களத்தப்பர் கோவிலானது மலைகள் போல் அலைகளை எறியும் கடற்கரை மேலேயே உள்ள மகோதை என்கிற மகாதேவ பட்டினத்தில் உள்ளது என்பது.

இந்த மாதிரி ஊருக்கு ஒரு பெயரும் கோவிலுக்கு ஒரு பெயரும் உள்ள தலங்கள் பல. உதாரணமாக:—

	ஊர்	கோவிலின் பெயர்
(1)	திருநல்லூர்—	பெருமணம்
(2)	திருக்குருகாவூர்—	வெள்ளடை
(3)	திருவாரூர்—	திரு மூலட்டானம்
(4)	திருவதிகை—	வீரட்டானம்
(5)	திருச்செங்காட்டங்குடி—	கணபதீச்சுரம்
(6)	திருப்புக்கொளியூர்—	அவிநாசி
(7)	திரு ஆவூர்—	பசுபதீச்சுரம்
(8)	திருக் கருவூர்—	ஆனிலை
(9)	திருக்கருவேலி—	கொட்டிட்டை
(10)	திருநறையூர்—	சித்தீச்சுரம்
(11)	திருவெண்ணெய் நல்லூர்—	அருட்டுறை
(12)	திருநெல்வாயில்—	அரத்துறை

என்பனவாம்.

ஆகையால், அஞ்சைக்களம் என்பது மகோதைப் பட்டினத்தில் உள்ள சிவன் கோவிலுக்குப் பெயராம்.

தேவாரம் பாடப்பெற்ற தலங்களில் மூன்றே களம் என்னும் விகுதிபெற்று வருவன. அவையாவன:—

(1) திருநெடுங்களம் (2) திருவேட்களம் (3) திருவஞ்சைக் களம்.

களம்=இடம்—இருப்பிடம் என்று பொருள்.

அஞ்சிக்களம் என்றால் என்ன ?

அஞ்சி=எஜமானன்—சிவன்—அஞ்சு சிரசையுடையவன் என்று பல பொருள்படும். இங்கு அஞ்சு சிரசையுடைய சிவனுக்கு ஆயிற்று.

ஆகையால், அஞ்சிக்களம் என்பது சிவபெருமானுக்கு இருப்பிடம் அதாவது சிவன் கோவில் என்று பொருள்படும்.

அஞ்சி எனப்பிரிக்காமல் அஞ்சம் எனப் பிரித்தால் அஞ்சம்=அன்னம் எனப் பொருள் படும். அதாவது, அன்னப் பட்சிகள் மிகுதியாயுள்ள இடம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஆனால், அன்னப் பறவைகள் அங்கு எக்காலத்திலாவது இருந்ததாக யாண்டும் காணோம்.

அன்னப் பறவையின் இனமாகிய வாத்துக் கோழிகள் மிகுதியா யிருப்பதால் அப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம் எனக் கூற வருவரேல், வாத்துக் கோழிகள் இதைவிட மிகுதியாயுள்ள இடங்கள் பல இருக்கின்றன அவைகளுக் கெல்லாம் அப்பெயரைக் காணோம். ஆகையால் அது பொருள் அன்றென விடுக்க.

ஆகையால், அஞ்சிக்களம்=சிவன் கோவில் என்பதே பொருத்தம்.

அஞ்சிக் களம் என்னும் தொடர் மொழி பேச்சு வழக்கில் அஞ்சைக்களம் என்று திரிவு பட்டு வழங்கப்படு கின்றது.

இனி வஞ்சி என்பதன் பொருள் என்ன வென்று விசாரிப்பாம்.

சோழனுக்குக் கோழியும் (=உறந்தை) பாண்டியனுக்குக் கூடலும் (=மதுரை) எப்படியோ அப்படியே சேரனுக்கு வஞ்சி என்னும் நகரம்.

சோழ பாண்டிய இராசதானிகள் பல காரணங்களால் மாறி மாறி வந்தன. சேர இராசதானியே மாறாமல் இருந்

தது. ஆனல் வஞ்சிமா நகரின் பெரும்பாகம் கடல் கோள் களால் கொள்ளப்பட்டது. இப்போதிருக்கும் ஊர் அதன் எச்சமே.

வஞ்சி நகரம் கி. பி. 825 வரை சேர இராசதானியாக இருந்தது என்பது தாணுரவி என்னும் சேர அரசன் பாரசீக வர்த்தகனுகிய மருவன் சாபரிஸ் ஸோவுக்கு அளித்த சாசனத்தால் விளங்குகிறது.

வஞ்சிமா நகரமானது அக்காலத்தில் சீரும் சிறப்பும் எய்தி, அன்னிய நாட்டார் நாடி வரக்கூடிய வளப்பத்தை உடையதாய் இருந்தது.

வஞ்சியின் பிரதான துறைமுகமாகிய முசிரியின்கண் கி. பி. 225-ல் உரோமர்கள் தங்களுடைய வியாபாரத்தைப் பாதுகாக்க 2000 யவன வீரர்களை வைத்திருந்தார்கள் என்றும், அம்முசிரியிலேயே அகஸ்டஸுக்கு ஒரு கோவிலும் எடுத்தார்கள் என்றும் சரித்திர ஆராய்ச்சியால் நாம் அறிகிறோம். அப்படி இருக்குமானல் வஞ்சியில் ஐரோப்பா நாட்டு வியாபாரம் எவ்வளவு உன்னத நிலையில் இருந்ததென்று உன்னிப் பாருங்கள்.

வஞ்சி என்பது வாஞ்சி என்பதின் குறுக்கம்.

வாஞ்சி = ஆசைப்படு—விரும்பு. ஆகையால், வஞ்சி என்றால் அன்னிய நாட்டார் ஆசைப்பட்டு நாடி வரக்கூடிய இடம் என்று பொருளாகின்றது.

வஞ்சியை நாடிவராத ஜாதியார்களே கிடையாது. பாரசீகர்களும்—அராபியர்களும்—கிரேக்கர்களும்—உரோமர்களும்—யூதர்களும்—பாபிலோனியர்களும்—எகிப்தியர்களும்—பினீசியர்களும்—போர்த்துக்கேசியரும் வந்து வஞ்சியின்கண் தங்கி வியாபாரம்செய்து போயிருக்கிறார்கள். வஞ்சி நாட்டோடு வியாபாரம் செய்யாத நாடு நாகரீகமுள்ள நாடு ஆகாது. ஏனென்றால், நாகரீகமான சாமான்கள் வஞ்சியில் தான் கிடைக்கும்.

ஆகையால், அன்னிய நாட்டார் வாஞ்சித்து வரக் கூடிய நிலையில் இருந்ததால் அந்நகருக்கு வஞ்சி என்னும் பெயர் எய்தியது.

வஞ்சி = பெண்—பெண் தெய்வம் தருமதேவதை—வஞ்சிக்கொடி என்றும் பொருள் உண்டு.

வஞ்சிக் கொடிபோன்ற கற்புத் தெய்வமாகிய கண்ணகிக்கு அரசன் செங்குட்டுவன் கோவில் எடுத்த பிற்பாடு அந்நகருக்கு அப்பெயர் உண்டாயிற்று என்ருல் அது சரித்திரத்திற்குப் பொருந்தவில்லை. ஏனென்ருல், கண்ணகி கோவில் கட்டப்படுவதற்கு முந்தியே வஞ்சி என்னும் நாமம் அந்நகருக்கு உண்டு. ஆகையால், அது பொருள் அன்றெனவிடுக்க.

ஆகையால், வஞ்சி என்பது யாம் மேலே கூறிய பிரகாரம் வாஞ்சி என்னும் பகுதி அடியாகப் பிறந்த ஒரு பதம் என்றும், அது பிறநாட்டாரும் விரும்பி வரக்கூடிய கடல்வளம்—மலை வளம்—நாட்வேளம் முதலிய சொலற்கரிய வளங்களை எல்லாம் உடைத்தா யிருந்தது என்றும் கொள்க.

இனி, வஞ்சிக் களம் என்னும் தொடர்மொழி எப்படி வந்தது என்று ஆராய்வோம்.

வஞ்சியில் உள்ளது அஞ்சிக் களம். ஆகையால், எல்லோரும் வஞ்சி அஞ்சிக் களம் என்று கூறினர்கள். அது நாளடைவில் வஞ்சிக் களம் என்ருகி, கூடத் 'திரு' சேர்ந்து, திருவஞ்சிக் களம் என்று முடிந்து பிறகு பேச்சு வழக்கில் திருவஞ்சைக் களம் ஆயிற்று. திருவஞ்சிக் களம் என்பதே சரியானது.

வாக்குறுதியும் விருந்தோம்பலும், நாகரிகம் குறைந்தவர்களாகக் காணப்படுகிற மக்களிடமே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.

—ஜேம்ஸ் டாட்.

அறிவியற் பகுதி - Science

தமிழ் அளவைநூற் சொற்கள்

[திரு. மா. பாலசுப்பிரமணியம், எம். ஏ.]

(முன் சங-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

146. ப்ரதிக்ஞை—துணிபு; மேற்கோள்
147. ஹேது—சார்பு
148. உதாஹரணம்—ஒப்பு
149. உபநயம்—இருப்பு
150. நிகமனம்—முடிபு
151. அந்வயவ்யதிரேகி—உடன்பாட்டெதிர்மறை
152. கேவலாந்வயி—தனியுடன்பாடு
153. கேவலவ்யதிரேகி—தனியெதிர்மறை
154. பக்ஷம்—துணியும்பொருளிடம்
155. ஸபக்ஷம்—துணிந்த பொருளிடம்
156. விபக்ஷம்—துணிந்த பொருளிலாவிடம்
157. சவ்யபிஸாரம்—பிறழ்ச்சி
158. அநைகாந்திகம்—பன்முடிபு
159. விருத்தம்—பகைச்சார்பு
160. சத்ப்ரதிபக்ஷம்—எதிர்சார்பு; மறுதலைச்சார்பு
161. அசித்தம்—முடிவிலாச்சார்பு
162. பாதிதம்—குறைச்சார்பு
163. சாதாரண சவ்யபிஸாரம்—பொதுப் பிறழ்ச்சி
164. அசாதாரண சவ்யபிஸாரம்—சிறப்புப் பிறழ்ச்சி
165. அநுபஸம்ஹாரிசவ்யபிஸாரம்—முடிபிலாப்பிறழ்ச்சி
166. ஆஸ்ரய அசித்தம்—உறைவிடத்து முடிவிலாச்சார்பு
167. ஸ்வரூப அசித்தம்—தன்னிடத்து முடிவிலாச்சார்பு
168. வியாப்யத்வ அசித்தம்—நிறைவிடத்து முடிவிலாச் சார்பு
169. சம்ஞாசம்ஞி சம்பந்தம்—பெயர்பொருள் இயைபு
170. ஆப்தன்—உரியவன்—Trustworthy person
171. யதார்த்தம்—உண்மை—Truth
172. வாக்யம்—பொருளுடை சொற்றொடர்—Sentence
173. பதசமூஹம்—சொற்கூட்டம்
174. ஸக்தம்—ஆற்றல்—Potency

175. ஸக்தி—ஆற்றல்—Potency
176. சங்கேதம்—ஆணை; திருவுளம்—Will
177. ஆகாங்க்ஷை—அவாய்நிலை—Verbal expectancy
178. யோக்யதை—தகுதி—Congruity
179. சந்நிதி—அண்மை—Proximity
180. பிரதிஞ்ஞாஹாநி—மேற்கோளழிவு
181. பிரதிஞ்ஞாந்தரம்—பிறிது மேற்கோள்
182. பிரதிஞ்ஞா விரோதம்—மேற்கோள் மாறுபாடு
183. பிரதிஞ்ஞா சந்நியாசம்—மேற்கோள் துறவு
184. ஹேத்வந்தரம்—வேற்றுச் சார்பு
185. அர்த்தாந்தரம்—வேற்றுப் பொருள்
186. நிரர்த்தகம்—பொருளின்மை
187. அவிஞ்ஞாதார்த்தம்—பொருட்போலி
188. அபார்த்தகம்—பொருள்யாப்பின்மை
189. அப்பிராப்த காலம்—முறைபிறழ் கூற்று
190. நியூநம்—குன்றக்கூறல்
191. அதிகம்—மிகைபடக்கூறல்
192. புநருக்தம்—கூறியது கூறல்
193. அநநுபாஷணம்—பிற்கூற்றின்மை
194. அஞ்ஞானம்—அறியாமை
195. அப்பிரதிபை—வெற்றென விருத்தல்; விடை தோன்றாதிருத்தல்
196. விக்ஷேபம்—அச்சத்தடை
197. மதாநுஞ்ஞை—பிறன்குற்றமே கூறல்
198. பரியநுயோஜ்யோ பேஷணம்—பிறன்தோல்வி காட்டாமை
199. நிரநுயோஜ் யாநுயோகம் — தோல்வி யில்லதைத் தோல்வி யென்றல்
200. அபசித்தாந்தம்—உடன்பாட்டு முடிபுப்போலி

(தொடரும்)

வடிவு திருந்த அறிவு வளர்ந்த வகை

[திரு. பா.வே. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்கள்]—
திரு. க. ப. சந்தோஷமவர்கள்]

மகாபாரதமென்னும் பெருங்கதை வட இந்தியாவில் தோன்றியது. அதற்கும் தென்னிந்தியாவிற்கும் யாதொரு பற்றுமில்லை யாயினும் இங்கே குழுமியுள்ள நீவிர் யாவரும், இந்துக்களும் மற்றையோரும், நீண்டவக் கதையினை நன்

கறிந்திருக்கின்றீர்கள். இதில் திரட்டப்பட்டிருக்கும் பலப் பல கதைகளிலிருந்து ஒன்றை ஈண்டெடுத்துக்கூற விரும்புகின்றேன். "வடிவு திருந்த அறிவு வளர்த வகை" என்ற எனது பொருளைத் தொடருமுன், மகாபாரதத்திலிருந்து, குருடனாகிய திருதராட்டிரனுடைய கதையை உங்களுக்கு நினைப்பூட்ட விழைகின்றேன். திருதராட்டிரன் குருடனாய்ப் பிறந்து குருடனாய் இறந்தானென்று நீங்களறிவீர்கள். ஆயினும், அவன் வாழ்க்கை முடியுமுன் ஒருகால் பார்க்கு மாற்றலை யவனடைந்தான். இங்ஙனம் பார்வையடைந்த திருதராட்டிரன், நெடுநாள் தனக்கில்லாத கட்புலன் பெற்றமை கருதி மகிழ்ந்தானோ? இல்லை, கடிதில் அப்பார்வை தன்னைவிட்டு நீங்க வேண்டுமென்று அவன் விரும்பினான். இவ்வாறும் ஒருமகன் விரும்புவான்கொல்? குருட்டு நிலையில் மிக நீண்டகாலம் கழிந்தபின் பெற்ற பார்வையை இழந்துவிட ஒருவனும் விரும்பான். பழைய குருட்டுத்தன்மையே திருதராட்டிரன் நன்றென்று அதை விரும்பவேண்டிய காரணமென்ன? இங்கு நாமெடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு இது பொருத்தமுடையது. பார்வையைப் பெற்றதால் திருதராட்டிரனுக்கு வந்த துன்பம் யாது?

வடிவும் அறிவும் பொருந்திநின்று வளரும் வளர்ச்சியிற் பல பகுதிகள் உண்டென்று முன்னரே மொழிந்தேன். இவற்றுட் சில, அழகுகண்டு மகிழ்தல், நாணுடைமை, நாகரிகம் ஆகியவாம். நாணுடைமை யென்பது திடீரென்று தோன்றும் ஒருணர்ச்சியன்று. வேறு உணர்ச்சிகளும் இத்தன்மையவே. இவ்வுணர்ச்சிகள் நம்முள் தோன்றுமுன் உலகிலுள. இவைகளைப் பற்றிய நினைவுதான் வந்துபோய்க் கொண்டிருக்கின்றது. சிலருக்கு இந்நினைவு வருவதேயில்லை. வேறு சிலருக்கு இது எப்பொழுது மிருக்கின்றது. மிகக் கீழான உயிரிலிருந்து படிப்படியாக வளர்ந்து, எங்ஙனம் மக்களில் இது முதிர்ச்சிபெற்றதென்பது நாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளில் நீக்கமுடியாத ஒரு பகுதியாம்.

இச்சொற்பொழிவின் முதலில் ஒழுக்கத்திற் கொவ்வாத, நாணுடைமைக்குப்பொருந்தாத சிலவற்றை யான் மொழிந்தேனென்று சிறிது குழப்பமேற்பட்டது அக்குழப்பம் என்னைச் சற்றும் அசைத்திலது. ஏனெனின், நாணுடைமை, நாணின்மை ஆகிய இவற்றிற்கு மேற்பட்ட நிலையில் யான் நிற்கின்றேன். இவ்வையகத்தை ஒரே நோக்கிற் காணக்கூடிய அளவு என் கண்கள் விரிந்திடுமாயின், யான் காண்கின்றவை யெல்லாம் நாணின்மையாகத் தோன்ற வேண்டும். அவையே

அதேகாலத்தில் நாண முடையனவாகவும் தோன்றும் நாண மென்பது ஓர் அழகிய சொல்லே, நம்முடைய உளத்தின்கண் மாய்கையாற் பிறக்கின்ற ஒன்றே, என்றுணரவல்லார்க்கு நாணமும் நாணின்மையும் யாண்டுள ?

அறிவியற் றுறையின் (Evolution) ஒன்று திரிந்து வேறொன்றுதல் எனுங் கொள்கையின் அடிப்படை யாது? இடை யீடில்லா மாறுதலே அதனடிப்படையாகும் இதில் மாறுதல் தொடர்ச்சியாக வரவேண்டுமென்பது வெளிப்படை. தொடர்ச்சி யாண்டாயினும் அற்றுப்போமாயின், ஒருவட்டஞ் சுழன்று மறுபடியும் அவ்விடத்திற்கே வரவேண்டியதாகின் றது. ஒருவட்டம் முடிவு பெறும் வரையில் எக்கொள்கையை யும் நிலைநிறுத்த இயலாது. ஆதலின் ஒன்று திரிந்து வேறொன்றுதலென்ற கொள்கையை ஒருதுறையிற் செலுத்தி ஆராயுங்கால் அடியிலிருந்து முடிவரையிற்சென்று பார்க்க வேண்டும். இங்கு நாமெடுத்துக்கொண்ட நாணுடைமை என்ற பொருளை ஆராயப்புகின் நாணமின்மையிலிருந்து தான் நாம் தொடங்கவேண்டும். இதை விளக்குதற் பொருட்டுக் கணக்கிய லுண்மை யொன்றைக் கூறுகின்றேன். ஒரு நேர் கோடு வரைந்த பின், அதை ஒருபுற மிழுத்துக்கொண்டே சென்றால், புறப்பட்ட விடத்திற்கே இறுதியில் அது வந்து சேரவேண்டும். இங்ஙனந் தொடங்கிய விடத்தி லக்கோடு முடிவுபெறும் வகையை மக்கள் கருதிப் பார்ப்பதரிதாயினும் அஃதுண்மை யென்பதுறுதி. ஒருகோடு புறப்பட்ட விடத்தி லேயே வந்து கூடுவது யாண்டு நிகழுமெனின், முடிவிலாமை (Infinity)யில் நிகழுமென்க. இதுபோன்றே அறிவுடைமை யும் அறிவின்மையும் புணரவேண்டும். ஒன்றை அறிவுடைமை யென்போமெனின் அதற்கு நேர் முரண்பட்டதை அறி வின்மை என்கின்றோம். எது அறிவுடைமை? எது அறி வின்மை? என்பதை ஒவ்வொருவரும் தாங்களே தீர்மானிக்க வேண்டும். இஃது ஒருதலை, மறுதலை (Positive, Negative) ஒழுங்கிற்படும்.

முன் யான் கூறியவாறு, எனது சொற்பொழிவில் நாணங்கடந்து பேசினே னென்பது பற்றிச் சிறிது குழப்ப முண்டாயிற்று. அது குறித்து மறுபடியும் பேசப்போகின் றேன். உங்களுணர்ச்சியைப் புண்படுத்த வேண்டுமென்பது எனது நோக்கமன்று. இப்பொழுது யான் சொல்வது கொண்டு நீங்களே வாழ்க்கையில் நாணமுள்ளவை இவை நாணமற்றவை இவை என்று தெளிந்து கொள்ளலாம். நாணமின்மையாகிய பெரிய தொரு நீர்ச்சுழலில் நாமெல்லோரும் வாழ்கின்றோ

மென்பது யான் பகரப்போவதால் வெளிப்படும். என் நல்ல நண்பர்களி லொருவர், சைவசித்தாந்தத்திற் பெரும்பற்றுடையவர், எனது முதற்சொற் பொழிவைச் செவிமடுத்த பின் திடுக்கிட்டாரென்று கேள்விப்பட்டேன். யான் மொழிந்தது நேர்மையாயிருப்பினும் தவறுயிருப்பினும் ஒன்று யான் கேட்க விரும்புகின்றேன். சின்னுட்களுக்கு முன் யான் திருச்சி மலைக் கோவிலுக்குச் சென்று அஷ்டோத்தரசதம் செய்வித்தேன். இதில் "ஓம் பிரஜாபதி நமோ" என்பது முதலில் வந்தது. இதற்கெவரும் தடைகூறக்காணேமே! இஃதொரு மந்திரமெனக் கருதப்படுகின்றது. இது போன்ற வேறு வழிபாடுகளுமுள. இஷ்டலிங்க பூஜையென்பது ஒன்று. இதில் கடவுளின் அடையாளமாக இலிங்கத்தை ஒருவர் கையில் வைத்துத் தேனும் பாலுங்கொண்டு முழுக்காட்டி நறுமணம் வீசும் அழகிய மலர்களைத் தூவிப் பல மந்திரங்களை ஓதுகின்றனர். இதற்கு நீங்கள் தடை கூறுவதில்லையே? உங்களைச் சுற்றி நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளில் நாணிறந்த தன்மையுளதென்று நீங்கள் காண்கின்றீர்களா? ஒரு வேளை நீங்கள் பார்ப்பவற்றைப் பகுத்தறியுந் திறமை உங்களுக்கில்லா திருக்கலாம். இங்ஙனம் யான் பேசுங்கால் எடுத்த பொருளைவிட்டு வேறென்றில் நுழைகின்றேனென்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள். அங்ஙனமன்று; நாணுடைமை என்ற உணர்ச்சியின் வளர்ச்சியைப் பற்றியே நான் பேசுகின்றேன்.

பெரியோர்களே! யாதாயினு மொருபொருளை அறிவியல் முறைக்கேற்ப ஆராய்ச்சிக்கெடுத்துக் கொள்வோமாயின், காய்தலும் உவத்தலும் ஒருங்கே ஒழியவேண்டும்; ஒரு துறவியின் நிலையை நாம் எய்துதல் வேண்டும். விருப்பு வெறுப்புகளுடன் ஆராய்ச்சித்துறையி லிறங்குவோமாயின் அறிவியல் பாழ்படும். எனது முதற்சொற் பொழிவை நிகழ்த்துங்கால் அறிவியல் உளப்பான்மையுடைய, விருப்பு வெறுப்பற்ற உயர்ந்தோர் முன்னிலையில் யான் பேசினேனென்று நினைத்தேன். இது பிழையென்பதை இப்பொழுது உணர்கின்றேன்.

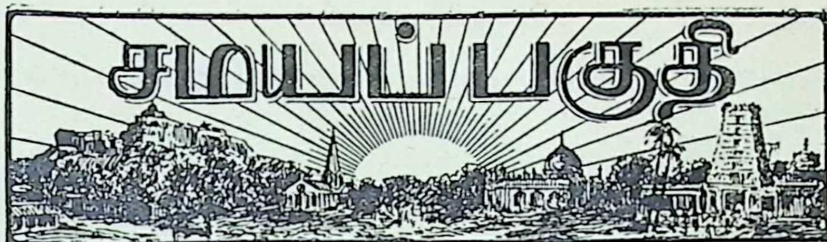
மரங்களைப்பற்றிச் சென்ற சொற்பொழிவிற் பேசியகாலை, அவைகள் தலைகளை நிலத்தில் நுழைத்துக் கொண்டு மற்றெல்லாப் பகுதிகளையும் வெளியே வைத்திருக்கின்றன வென்று பார்த்தோம். மக்களோடு ஒப்பிடுங்கால் அவை தலைகீழாக நிற்கின்றனவென்ப துண்மையாயினும் தம்மைப் பற்றி அவைகள் அங்ஙனம் நினையாவென்பது திண்ணம். மரம் பேசுந்திறமை பெறுமாயின் மக்கள் தலைகீழாய் நிற்கின்

ரூர்களென்று அது சொல்லும். ஆனால் பேசுமாற்றல் மக்களுக்கு வாய்ந்ததுபோல் மரங்களுக்கு வாய்க்கவில்லை.

ஒரு மரத்தின் பல பகுதிகளில் மக்கள் எதை மிகுதியும் விரும்புகின்றனர்? அதன் பசிய இலைகளையும் நறுமணம் வீசும் பன்னிற மலர்களையுமன்றோ மக்கள் பெரிதும் நச்சுகின்றனர்? ஒருமரத்தில் அரும்பும் முகையும் தோன்றும் நிலையில் மக்கள் அதைக் காதலிக்கின்றனர் என்று சொல்லுதலுஞ் சாலும். புலவன் அதுகண்டு பாடத் தொடங்குகின்றான். அவனது புலமை மலர் நிறைந்த மரத்தாற் புதுப்பிக்கப் படுகின்றது. புலவரல்லாத பிறரும் மலர்களைக் கண்டு மகிழ்கின்றனர். மலர் என்பதென்ன? நிலைத்திணை உயிர்நூல், இயங்குதிணை உயிர்நூல் முதலிய பல்வகைப்பட்ட அறிவியற் பகுதிகளின் கொள்கைகட் கேற்ப நோக்குவோமாயின், மலரென்பது மரங்களின் புணர்ச்சிக் கருவியேயன்றி வேறன்று. கோவிலினுள்ள வழிபாட்டிற்குரிய உருவங்களை முழுக்காட்ட வழங்கும் தேனென்பதென்னை? தேனீக்களைத் தம்பால் ஈர்க்கும் பொருட்டு மலர்கள் சிந்துகின்ற சாறு (மதம்) அன்றோ?

மரத்தின் வேரைப்பற்றி நாம் என்ன நினைக்கின்றோம்? தோற்றத்தினால் நாம் ஏமாற்ற மடைந்து வேர் பெயர்ந்து விழுந்து கிடக்கும் மரத்தைக் கண்ணுற்று இஃதொரு நகுதற்குரிய காட்சி யென்று கருதுகின்றோம். வேர் பெயர்ந்து விழுந்தமரம் தன் தலையை வெளியே காண்பிக்கின்றது. அத்தலையைக் கண்டு நாம் மகிழ்வதில்லை. ஆனால் நம்மில் நாம் மறைக்கின்ற உறுப்புக்களெவையோ அவைகளைத்தான் மரத்தில் நாம் கண்டு மகிழ்கின்றோம். இம்முறையில் மரத்தை நோக்குவது ஒரு புதுமையேயாகும். மக்களின் உடலிற்கும் மரத்தின் உருவத்திற்கும் வேற்றுமையே இல்லை. கோவிலுக்குட் சென்று அங்கே மந்திரங்களென்று கூறப்படுமவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாருங்கள். அப்பொழுது உங்கள் உளத்திற்கும் மெய்யறிவிற்கும் இடையே நிற்குந் திரை நீங்கும். அப்பொழுது, இதுகாறும் நீங்கள் நாணமுடைமையின்கீழ்வைத் தெண்ணிய தெல்லாம் நாணமின்மையின்பாற் படுவதை யறிவீர்கள்.

(தொடரும்)

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B A.]

[முன் சிலம்பு கரு: ருஎஉ ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி]

(பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது)

நான்காவது சூத்திரம் : இரண்டாவது அதிகரணம்

20. மேலே மூன்றுவது சூத்திரம் ஏழு அதிகரணங்களி லும், நான்காவது சூத்திரம் முதலாவது அதிகரணத்திலும் ஆன்மா, சூனியம், உடல், ஐம்பொறி, சூக்கும உடல், பிராண வாயு, பிரமப்பொருள், சமுதாயம், அந்தக்கரணங்கள் ஆகிய இவற்றின் ஒன்றல்லாது வேறு பொருள் என நிலைநாட்டிய ஆசிரியர் தானே விளங்கவும், கருவிகளாகிய பிறபொருள்களை விளக்கவும் வல்ல அறிவுடையஆன்மா, தானே விளங்குந் தன் மையில்லாத அந்தக்கரணங்களோடுங் கூடி அறியவேண்டுவது யாது காரணத்தினல் என்று அந்தக்கரணான்ம வாதிக்கும் பிறருக்கும் நிகழும் ஐயத்தை நீக்குதற்கு இரண்டாவது அதி கரணம் கூறுகின்றார். இதனல் அந்தக்கரண இயைபு இனிது விளங்கும்.

21. இனி, இவ்வாறன்றி ஆன்மா, மூன்றுவது சூத்திரத் திற் றொகுத்துக் கூறப்பட்டவாறு சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்ற வேறு வேறு அவத்தை யுறுதற்குக் காரணம் என்னை? என்ற ஐயத்தை நீக்குதற்கு எழுந்தது இரண்டாவது அதிகரணம் என்று அதிகரண இயைபு கூறுதலும் பொருந்தும்.

22. "இவ்வான்மாச் சகச மலத்தினல் உணர்வின்று" என்பது இரண்டாவது அதிகரணத்தின் மேற்கோள். இது சூத்திரத்தில் "சகச மலத்து உணராது அமைச்சு அரசு ஏய்ப்ப அவை சந்தித்தது" என்றிருப்பதைப் பதச் சேதஞ் செய்து ஆன்மா அந்தக்கரணங்களோடு சேர்ந்து அறிதற்குக் காரணம் என்னை என்னும் வினவுக்கு மட்டும் விடைகூறிய வாருயிற்று. சூழ்ச்சித் திறனில்லாத அரசனொருவன் தன்

ஆணையின்கீழ் வாழும் குடிகள் நலமடைந்து வாழும் வண்ணம் சூழ்ச்சித்திறனுடைய அமைச்சர்களுடன் கூடி அரசு புரிதல் போல ஆணவமலமறைப்பால் கேவல நிலையில் அறியுந் திறன் சிறிதுமில்லாத ஆன்மாவுக்குச் சகல நிலையில் இருளில் விளக்குப்போல ஏகதேசத்தில் அறிவு விளங்கும் பொருட்டு ஆன்மாவோடு அந்தக்கரணங்களாகிய கருவிகள் கூடின. ஞானேந்திரியங்கள், கன்மேந்திரியங்கள், தூல சூக்கும ஐம் பூதங்கள் ஆகிய கருவிகளெல்லாம் அந்தக்கரணங்கள் தொழிற்படுதற்குத் துணைகளாய் நின்று உதவுதலின் அவை அந்தக்கரணங்களில் அடங்குவதாயின. ஆன்மா கட்டுநிலையில் கீழ்நோக்கி ஞானேந்திரியங்கள் முதலிய கருவிகளோடு கூடி உலகபோகம் நுகர்தற்கும் வீட்டு,நிலையில் மேல்நோக்கிச் சுத்தமாயா கருவிகளோடுங் கூடி சிவபோகம் நுகர்தற்கும், அந்தக் கரணங்கள் மேலேயுள்ள மாயாதத்துவக் கருவிகளுக்கும் கீழேயுள்ள மாயாதத்துவக் கருவிகளுக்கும் பாலம்போல இடைப்பட்ட மாயாதத்துவக் கருவிகளாயிருத்தலின் ஆசிரியர், பல மாயாதத்துவக் கருவிகளோடுங்கூடிச் சகல நிலையில் அறிகிற ஆன்மாவை அந்தக்கரணங்களோடு கூடியது எனச் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறினர்.

23. 'இவ்வான்மா' என்பது மேலே கூறப்பட்டவாறு தானே விளங்கவும் மாயாதத்துவக் கருவிகளை விளக்கவும் வல்ல அறிவுடைய ஆன்மா. 'சகசமலம்' என்பது உடன் பிறந்த மலம்; அதாவது ஆன்மா என்று உளதோ அன்றே யாதொரு காரணமின்றி அநாதியே உடன் தோன்றி நிற்கும் ஆணவமலம். இடையே ஆன்மாவுக்கு இறைவனாற்கூட்டப்பட்ட ஆகந்துக மலங்களாகிய மாயை வினை மலங்களினின்று நீக்குதற்கு ஆணவமலம் சகச மலம் என விசேடித்துக் கூறப்பட்டது. 'உணர்வின்று' என்பது கருவிகளைக் கூடி அன்றித் தன்னியல்பால் அறியுமாறில்லை. அந்தக்கரணங்களில் ஒன்று அல்ல என்று நிலைநாட்டப்பட்ட ஆன்மா முதல்வனைப் போல அறிவுடைப் பொருளாயினும் தன்னோடு வேறு காரணமின்றி அநாதியே உடன் பிறந்த ஆணவமலமறைப்பினால் தன்னியல்பில் தானே அறியுமாறின்றிக் கருவிகளைக் கூடி நின்று அறியுந் தன்மை யுடையது என்பது அதிகரணத்தின் தொகைப் பொருள்.

24. முதலாவது சூத்திரத்தில் "மலத்துளதாம்" (மலத்தாலுளதாம்) என ஆணவமலத்தினது உண்மையைப் பிரமாணத்தாற் கூறிய ஆசிரியர் இச்சூத்திரத்தில் "ஆன்மா சகச மலத்துணராது" என இலக்கணத்தாலுங்கூறி வலியுறுத்

தினர். கருவிகளோடு கூடாத கேவல நிலையில் ஆன்மாவுக்கு ஆணவமலமானது அறியாமையைச் செய்கின்ற காரணத்தால் இறைவன் ஆன்மாவின்மேல் வைத்த பேரருளால் தன்னிடம் அடங்கியுள்ள மாயையை முதற்காரணமாகக்கொண்டு ஆன்மாவுக்குச் சகலநிலையில் இரவில் விளக்கொளிபோல் ஏகதேசத்தில் அறிவு விளங்குதற்பொருட்டுத் தனுகரணபுவன போகங்களைத் தோன்றச்செய்து ஆன்மாவுக்குக் கூட்டியருளினன். இங்ஙனம் இறைவனால் அளிக்கப்பட்ட தனுகரணபுவன போகங்களை ஆன்மா சேர்ந்து உலகவாழ்வில் உலக போகம் நுகரும்பொழுது ஆணவமலமானது மாயா காரியங்களாகிய தனு கரண புவனபோகங்களிலும் வியாபித்து நின்று ஆன்மாவுக்கு விபரீத உணர்வைச் செய்கின்றது. விபரீத உணர்வாவது ஒன்றைப் பிறிதொன்றாக மயங்கி அறிதல்; தானல்லாததைத் தானாகவும், தனதல்லாததைத் தன்னுடையதாகவும், நிலையுள்ளதை நிலையில்லாததாகவும், நிலையில்லாததை நிலையுள்ளதாகவும், இன்பமல்லாததை இன்பமுள்ளதாகவும் மயங்கி அறிதல். இந்த விபரீத உணர்வு காரணமாக ஆன்மா தீவினை நல்வினைகளைச் செய்கின்றது. இவ்வாறு கேவல நிலையில் ஆன்மாவுக்கு அறியாமையைச் செய்தல் ஆணவமலத்துக்குப் பொது இயல்பு; சகல நிலையில் ஆன்மாவுக்கு விபரீத உணர்வைச் செய்தல் ஆணவமலத்துக்குச் சிறப்பு இயல்பு.

25. ஆணவமலத்தைப் போலவே வினைமாயை மலங்களும் அநாதியாயுள்ளன. ஆணவமலம் அநாதியே உயிரைப் பற்றி நிற்கும்; இறைவனைப் பற்றாது. அஃது ஆன்மாவுக்குக் கேவல நிலையில், முழு இருளில் பொருளொன்றுங் காணப்படாதவாறு போல, முழு அறியாமையைச் செய்து நிற்கும்; சகல நிலையில் இரவில் விளக்கு ஒளிபோல ஏக தேசத்தில் அறிவை விளக்கி விபரீத உணர்வைச் செய்து நிற்கும். ஆணவமலம் ஆன்மாவை விட்டு என்றும் நீங்காது; வீடு பேற்றின் கண்ணும் ஒளிமுன் இருள் கெட்டொழிதல்போல ஆணவமல சத்தி முற்றிலும் கெட்டொழியுமே அன்றி ஆணவமலங் கெடாது. வினைமாயை மலங்கள் இறைவனிடத்தில் அடங்கியுள்ளன; அவை ஆன்மாவுக்கு, முன் கூறப்பட்டவாறு சகல நிலையில் இறைவனாற் கூட்டப்பட்டபடியால் ஆகந்துக மலங்கள் (இடையே வந்து கூடிய மலங்கள்) என்று கூறப்பட்டன. இங்ஙனம் சகல நிலையில் ஆன்மாவைக் கூடிய வினைமாயை மலங்கள் வீடு பேற்றின்கண் ஆன்மாவை விட்டு நீங்கும். ஆன்மாவினது சகல நிலையில் ஆணவமலமானது வினைமாயை

மலங்களைத் துணைக்கருவிகளாகக் கொண்டு தொழிற்படும். இவ்வாறு கூறப்பட்ட ஆணவம் வினை மாயை என்னும் மூன்று மலங்களோடு, மாயையின் காரியமாகிய மாயேயத்தை ஒரு மலமாகவும், ஆன்மாவுக்கு மலபரிபாகம் வருவித்தற் பொருட்டு ஆணவமலத்தின் வழிநின்று அதன் காரியங் களாகிய மோகம், மதம், அராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்பனவற்றைத் தொழிற்படுத்துவதாகிய சிவ சங்கற்பத்துக்கு ஏதுவாகிய திரோதான சத்தியைத் திரோத மலமென ஒரு மலமாகவும் சேர்த்து ஐந்து மலங்களாகக் கூறு தலுமுண்டு. மூன்று மலங்களாகக் கூறும் வழி மாயேய மலம் மாயையிலும், திரோத மலம் ஆணவமலத்திலும் அடங்கும். (தொடரும்)

மலைப்புச் சொற்றொடர்

(மால்)

ளா ளா டா டா நீ நீ கொண்டுவந்த மாடு சா சா
(இருளா, இருடா, இருநீ, கொண்டு வந்த மாடு சிறுசா பெரிசா)

குகுகுகுகுகுகுகுகுகுச் செட்டிமகன்
அஅஅஅஅஅஅஅஅஅக் காசைப்பட்டான்
முமுமுமுமுமுமுமுமுமு மூன்று பணியாரம்
செசெசெசெசெசெசெசெசெசெக் கட்டி யனுப்பு.

(குப்பத்துச் செட்டிமகன் அப்பத்துக் காசைப்பட்டான் முப்பத்து மூன்று பணியாரம் செப்பத்துக் கட்டியனுப்பு).

லூதர் பர்பாங்க்

[காழி, சிவ. கண்ணுசாமி, B.A.,]

(முகப்புப் படம் பார்க்க)

“மரஞ்செடி மந்திரவாதி”, “அறிவியற்றுறை கொலம்பஸ்” என லூதர் பர்பாங்க் என்ற மரநூலளவையறிஞரை அறிவியற்றுறை போகிய பேரறிஞர்கள் அழைப்பர். இப்பெரியார் 1849-ம் ஆண்டு மார்ச்சுத் திங்கள் 7-ம் நாள் அமெரிக்க நாட்டிற் பிறந்தார். அவருடைய இருப்பத்தாறும் அகவையில் காலிஃபோர்னியாவி லுள்ள சாந்த ரோஸா என்ற வீட்டிற் குடிபுகுந்தார். இறுதிக்காலம் வரையில் அவர் அவ்வீட்டிலேயே வசித்து வந்தது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

இயற்கை யன்னையின் எழிலில் ஈடுபட்டுத் தம்முடைய 22ல் பொருளாதிய யெல்லாவற்றையும் ஒருங்கே உவந்தளித்த பெரியார் ஒருவர் இருந்தாரென்றால் அப்பெரியார் லூதர் பர்பாங்க்தான் என்று துணிந்து கூறலாம். ஆடம்பரமற்ற அமைதியான வாழ்க்கையையே அவர் விரும்பினர். செயற்கை யழகினும் இயற்கையழகே சாலச் சிறந்தது என்பது அவர் முடிபு. எனவே நடையுடைகளிலும் ஒழுக்கத்திலும் அவர் ஆடம்பரமென்பதை அறவே யொழித்து எளிமையையே தழுவிவந்தார்.

இயற்கைக் கடிமைப்பட்ட அவர் இயற்கையின் தலையணிகளாகிய மரஞ்செடி கொடிகளில் ஈடுபடாதிருக்க முடியுமோ? செடிகளும், பூக்களும், இலைகளும், பழங்களுமே அவர்க்குற்ற நண்பர்கள் எனக் கூறலாம். அவர் உன்னியதும், எண்ணியதும், உழைத்ததும், உஞற்றியதும் அவைகளைக் குறித்தேயன்றி வேறல்ல. கணக்கற்ற பழ வகைகளையும், காய்கறி வகைகளையும், பூக்களையும் அவர் தாமாகவே, தம்முடைய அறிவு முதிர்ச்சியாலும், இடையீடுபடாத உழைப் பினாலும் புத்தம் புதியனவாகக் கண்டுபிடித்துப் புகழ்பெற்றார். மரஞ்செடி கொடிகளின் இயற்கைவாழ்வை அணுவணுவாக ஆய்ந்து உணர்ந்து மகிழ்ந்த சிறு தொகையினரான உலக அறிஞர்களில் அவரும் ஒருவர். அவை தம்முட் டாமே பேசிக்கொள்வதுண்டானால், வியக்கத்தக்க அம்மொழி நுணுக்கத்தை முற்ற அறிந்தவர் அப் பெரியாரே. தெய்வத்தானாகாதெனினும் மெய்யுழைப்புக்கொண்டு கருதியதை முடிக்கக்கூடும் என்று உலகோர்க்குச் செயற்கை முறையில் தெரித்தவர் லூதர் பர்பாங்க். தாம் மேற்கொண்ட பணியில் ஒரு சிறிதும் கடவுளின் உதவியை எதிர்பாராமல் “முயற்சியே திருவினையாக்கும்” என்பதைக் கடைப்பிடித்து தெய்வத்தையும் ஊழையும் உப்பங்கண்டார் நம் பர்பாங்க். அவர் தம் மதமாகிய கிறித்து மதத்தின் உண்மை வேதமெனக் கருதப்படும் விவிலிய நூலில் அவர் சிறிதும் நம்பிக்கை வைத்ததில்லை. அதனாலேயே அவரை அம்மதத்தினர் “அஞ்ஞானி” என்று பட்டப் பெயர் சூட்டி அழைக்கலாயினர்.

இப்பெரியாருடன் நட்புரிமை பூண்டொழுகிய பல பேரறிஞர் களில் தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் என்பவரும் ஒருவர். லூதர் பர்பாங்க் 11-4-1926-ல் காலஞ்சென்றார். அவர் தம் நினைவுக்குறியாக அவருடைய கல்லறையின்மீது ஒரு மரம் நடப்பட்டது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

நகைச்சுவைப் பகுதி - Humour

திருவள்ளுவர் முதற்குறள் திருத்தம்

(கபசம் எழுதியது)

முதல்

திருவள்ளுவனர் 'அகர முதல வெழுத்தெல்லாம்' என்று தொடங்கினர். பிறகு "ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு" என்று முடித்தார். இவ்விரண்டு தொடர்களுக்கு மிடையே வர வேண்டிய உவமச்சொல் விடுபட்டது, 'பிழை யொன்றிரண்டு செய்தாற் பொருரோ குடியிற் பிறந்தவரே' என்ற கொள் கையைத்தழுவித் திருவள்ளுவர் செய்த இக்குற்றத்தை யான் மன்னித்து விடுகிறேன், இதை எழுதும் யான் குடியிற் பிறந்தவன் மாத்திர மல்லன்; குடியிற் சிறந்தவனுமாவன், கட்குடியன்று எனது குடி; வேறு குடி; காப்பியக் குடி (காப்பி + அ + குடி); காப்பிக்குடி எனினு மதுவே. மதுவைப் போன்றதே காப்பி என்பதை வற்புறுத்தவே "காப்பி எனினு மதுவே" என்றேன், நிற்க.

உவமச் சொல்லைவிட்டு இருதொடர்களைப் புணர்த்திய திருவள்ளுவர் குற்றத்தை நீக்கிக் குறளை முடித்துக் காண்பிக் கின்றேன்.

> அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாங்கு
> பகவன் முதற்றே யுலகு.

இஃது எவ்வளவு அழகாயிருக்கின்றது பாருங்கள்! உற்றுப் பார்த்து உவகைகொள்ளுங்கள். இப்படிக் குறள் செய்வது எளிதாயிருக்க ஆதியை ஏனழைக்கவேண்டும்? மற்றும், உலகு ஆதிபகவன் முதற்றே என்பதில் ஆதி சொல்லுக்குப் பொருளாகிய முதலென்னுஞ் சொல்லை அமைப்போமாயின், "முதற்பகவன் முதற்றே யுலகு" என்ருகின்றது. முத லென்னுஞ்சொல் இங்ஙனம் இரட்டித்தல் பொருந்துகின்றதா, பாருங்கள்? இது கொண்டே இக்குறளில் யான் செய்த திருத்தத்தின் சிறப்பை நீங்களறிந்து கொள்ளலாம்.

இங்கே கபிலரழைப்பிற் கூறியது உண்மைதானேவென்று ஓர் ஐயம் நிகழ்கின்றது.

கபிலரழைப்பு=கபிலரகவல் உலகத்தீரே! உலகத்தீரே! என்று அழைத்தமை காண்க.

ஆதி பகவனென்ற தமது தாய் தந்தையர் பெயரைக் கொணர்தற்பொருட்டே .வள்ளுவர் இம்முதற் குறளை, அஃ திருக்கின்றவாறமைத்தாரோ? அறிவுரைகொண்டு சென்னையிற் சிலரைக் கொத்திய மறைமலையடிகள் "ஆதிபகவன்" என்ற சொற்றொடரை இக்குறளில் அமைத்தது இது பற்றியே யென்று துணிந்து கூறுகின்றார். துணிவதிலும் துணிப்பதிலும் அவாவல்லூநர் என்பதற்கு அறிவுரைக்கொத்தே இலக்கியம், நிற்க.

முதற்குறளை மேற்சென்று பார்ப்போம்.

> அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாங்கு
>
> பகவன் முதற்றே யுலகு.

பகவன் என்பதைப் பகவு + அன் எனப் பிரித்து "பிரிப் பவன்" (அழிப்பவன்) என்று பொருள்கொள்க. இங்ஙனஞ் செய்வோமாயின் அழிப்பவன் முதற்றே யுலகு என்று இரண்டாமடிக்குப் பொருள் கொள்ளல்வேண்டும். இது "அந்த மாதி என்மனார் புலவர்" என்ற சிவஞானபோதச் சூத்திரக் கருத்தொடு ஒன்றுதல் கண்டு மகிழ்க.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்
News and Notes

ஏறக்குறைய நாற்பதாண்டுகட்குமுன் நடைபெற்ற போரில் அபிஸீனியர்கள் இத்தாலியர்களை அடோவா என்ற இடத்தில் மடிக்க முடியாத வகையில் முறியடித்தனர். அத்தோல்வியை ஒரு சிறிதும் உளத்திலிருந்து அகற்றமுடியாமல் இத்தாலியர்கள் வஞ்சம் தீர்க்க வகை தேடிக்கொண்டிருந்தனர். சென்ற ஏழு ஆண்டுகளாக அதற்கு வேண்டிய போர்த்தளவாடங்களையும் சேகரித்து வந்தனர். நீறு பூத்த நெருப்புப் போலிருந்த அவர் தம் சினம் சென்ற அக்டோபர் 4-ம் நாள் கொழுந்துவிட் டெரியலுற்றது. எற்ற காரணம் ஏதுவுமின்றி அபிஸீனியர்களுக்குரிய எரெட்ரியா என்ற

பகுதியிற்புகுந்து அடோவாவைக் கோரமான போர் புரிந்து கைப்பற்றினர். அபிசீனியர்களுக்கும் இத்தாலிக்கும் இப்பொழுது கடுமையான சண்டை நடந்துவருகிறது. நாகரிக முதிர்ச்சியின் பயனாய் எதை விலக்கியபோதிலும் போரை விலக்க முடியாது போலும்!

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கம்
சொல்லாராய்ச்சிக் கூட்டம்

இக்கூட்டம் 29-9-35 ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று திருநெல்வேலி மந்திரமூர்த்தி ஹைஸ்கூல் கட்டிடத்தில் திருவனந்தபுரம் தமிழ்ப் புலவரும் பாவலரும் ஆகிய உயர் திரு. T. இலக்குமண பிள்ளையவர்கள் தலைமையில்கூடி ஐந்து நாட்கள் வரை நடைபெற்றது. இக் கூட்டத்தினர் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் திரு. A. சீனிவாசாச் சாரியார் பி.ஏ., எல்.டி. அவர்களாலும், ஒரத்தநாடு திரு. T. S. வேலாயுதம் பிள்ளை, பி.ஏ., எல்.டி. அவர்களாலும் எழுதியனுப்பப்பெற்ற தமிழ் அறிவியற் சொற்களின் அச்சுப் படியினைப் படித்து ஆய்ந்து முடிவு கட்டினர். இதுபற்றி டிசம்பர் விடுமுறையில் மற்றொரு கூட்டமும் நடைபெறுமெனத் தெரிந்து மகிழ்கின்றோம்.

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த சங்கம்
15-வது ஆண்டு விழா
தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கம்
7-வது ஆண்டு விழா

இவ்விரண்டு விழாக்களும் முறையே திருநெல்வேலி மந்திர மூர்த்தி ஹைஸ்கூலில் தனியே அமைக்கப்பெற்ற பந்தலில் உயர் சைவத் திருவாளர் திவான்பகதூர் P. சுப்பையா முதலியா ரவர்கள், பி.ஏ., பி.எல். (Retired District Judge) தலைமையில் 4-10-35 வெள்ளிக்கிழமையன்றும், 5-10-35 சனிக்கிழமையன்றும் மாலை 4 மணி முதல் இரவு 10 மணிவரை பல அரிய சொற் பொழிவுகளுடன் இனிதே நடைபெற்றன.

சிவாகம சங்க வெளியீடு :

தேவிகாலோத்தர ஆகமம் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புடன். புதிதாக வெளிவந்துளது. விலை அணா 10.

எம்மிடம் கிடைக்கப் பெறும்.

பூ - பூ மலர்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] பூத்தலென்னும் தொழிற்கு வினை முதலாயமைவதாய ஓர் பொருளென்றுதலின், பூ=பூமலர் என்றுயிற்று.

பூ - தாமரை

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] பூத்தல் என்னும் தொழிலைக்கொண்டியனும் பூக்களிலெல்லாம் மேலானவோர் பூவென்றுதலின், பூ=தாமரை எனல் ஆயிற்று.

பூ - கண்ணில் விழும் பூ

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] கண்ணில் வெள்ளை நிறம்கொண்டெழும் ஓர் கண்ணேய் பூவைப்போல்வதாதலின், பூ=கண்ணில் விழும் பூ - என்னல் ஆயிற்று. (உவமையாகு பெயர்).

பூ - தீப்பொறி

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] தீயிலிருந்தும் எழும் சுடர்ப்பொறியைப் பூப்போல்வது எனக் கொள்வது வழக்காதலின், பூ=தீப்பொறி எனலாயிற்று. விளக்கிற் சுடர் விழுவதைப் பூ உதிர்கிறது எனல் வழக்கு.

பூ - இந்துப்பு

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] பொதிகிலையிற் மீத்துண்டாகும் ஓர் பொருளாதலின் பூ=இந்துப்பு என அமைந்தது.

பூ - (ஓமாக்கினி) வேள்வித்தீ

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] வேள்வி வளர்க்கும் ஓம குண்டத்தில் பொதிந்து நிற்கும் பூப்போல் வளர்ந்து வேள்விப்பயனைப் பூக்கின்ற தென்னும் மரபாதலின், பூ= வேள்வித் தீ என்னலாயிற்று.

பூ - பூநீற்றுக்கு முன் எழுங்கதிர்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] பூமியின் மேற்பொருளாப் பூ நீறுக்கு முன் பூத்தெழும் பொருளாதலின், பூ=பூ நீற்றுக் கதிர் என்னல் ஆயிற்று.

பூ - தளிர், இலை,

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] பூத்தற்கு இன்றியமையாததாய் முற்படுவது தளிராதலின், பூ=இலை எனல் ஆயிற்று.

பூ - இதழ், மலர்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+சீ+உ=பூ] பூத்தலின் அமைவதாய்ப் பூவிற் பொறிவது இதழென்னும் மலர் ஆதலின், பூ=மலர் எனல் ஆயிற்று.

பூ - ஓர் நரகம்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+உ+உ=பூ] ஏழு நரகத்துள், பூதி மகாபூதி என்பவை பூவென்றும் மண்மயமாய்ப் பொதிபடு புழுதியாய் நிறைந்துளதாதலினும் பின்னும் பின்னும் பூத்த லென்னும் பிறப்பினைத் தந்து வருத்துவதாதலினும், பூ=நரகம் எனலாயிற்று.

பூ - அழகு பொலிவு (களை)

பண்புப்பெயர்

[ப்+உ+உ=பூ] ஓர் பொருளின் பொலிவா யெழுந்து பூத்து நிற்றலின், பூ=அழகு, பொலிவு எனலாயிற்று.

* பூவேயழகுங் கூர்மையும் பொலிவும்

திவாகரம்

பூ - கூர்மை

பண்புப்பெயர்

[ப்+உ+உ=பூ] ஓர் பொருளின் முனையிற் பொதிவாய் கதிர்கொண்டு நிற்பது அல்லது ஓர் பொருளாராய்ச்சியிற் பொதிவகற்றி நுழைந்து காணத்தக்கது கூர்மையாதலின், பூ=பொதிவகற்றும் கூர்மை என (ஆயிற்று கருவிப்பொருள்.)

மூ - முடி, விலகு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ம்+உ+உ+உ=மூவு=மூ] ஒன்றின் மனம் ஒப்புநிலைமையில் உள்ளதைக் கண்டுகழி ஒன்றை மனம் ஒப்பக் கண்டு நீங்கு என்றும் அமைதலின் மூ—முடி, விலகு எனலாயிற்று.

மூ - முதிர், பழமைப்படு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ம்+உ+உ=மூ] மனம் ஒப்பு மகிழ்நிலையாகிய, உள்வலி, நாளுக்கு நாள் உகுந்து உகுந்து கெடக்கிழப்படு என அமைதலின், மூ=முதிர், பழமைப்படு என்னலாயிற்று. (புதுமைபோய்ப் பழமைஆ).

மூ - முடி, விலக்கு, மூப்பு

வினைமுதல் தொழிற் பெயர்

[ம்+உ+உ=மூ] மேற்கூறிய வண்ணமே, மூவென்பது வினை முதல் தொழிற் பெயரின் ஆக்கமாக—முடிவு, விலக்கு கிழமாகிய மூப்பு எனலாயிற்று.

ஏ - அம்பு, பாணம்*

பெயர்ச்சொல்

[இ+அ+=ஏ—அ+இ=ஏ—ஏ+உ=ஏவு=ஏ] இப்பொருளெனக் கையிலிருப்பதொன்றை அப்பொருளெனச் சேய்மையிற் குறிக்கொள்ளப்படும் ஒன்றில் ஊடுருவிப் பாயும் ஓர்கருவி எனவும், அங்குக் காணப்படும் ஓர்பொருளின் மேல் இங்குள்ளதெனக் கைக்குட் பிடிபட்டு நின்று விட்டவுடன் போய்ப் பாய்ந்துதைக்கும் கருவி எனவும், ஏவு—ஏ என்பதில் இங்கிருந்தும் அங்கு அனுப்பப்படுவதாகிய ஓர் கருவி, எய்யப்படுவதாகிய ஓர்கருவி, எனவுமமைதலின், ஏ=அம்பு எனல் ஆயிற்று.

ஏ என்பது இசைநிறை—வேறு பொருளுணர்த்தாது செய்யுளில் ஓசையை நிறைத்து நிற்பது—எனவும், ஏ—அசை

---

* பாணம், ஆசுகமே, பூதை, பத்திரி,
விசிகம் புங்கம் தோணி,சாயகமே, பல்லம்,
தொடை சிலீமுகமே வம்பாம். —சூடாமணி நிகண்டு

நிலை—வேறு பொருளுணர்த்தாது பெயர்ச்சொல்லோடும் வினைச்சொல்லோடும் சார்த்திச் சொல்லப்பட்டு நிற்பது (அசைதல்-சார்த்துதல்)—எனவும், இலக்கண வழக்குகள் உள வேனும், அந்நூன்முறைக்கவ்வா றியனுமே அன்றி, இந் நூன் முறைக்கு அவற்றுள்ளும் நேர் பொருள் இலவாயினும் குறி நிலையேனும் பொருந்தி நிற்றல் வேண்டும். அவ்வண்ணம் ஆராயின், ஏ—இத்தன்மையதே அத்தன்மை, இங்ஙனமே அங்ஙனம். இதுவே அது என்றும், அத்தன்மையதே இத் தன்மை, அங்ஙனமே இங்ஙனம் என்னும் குறிநிலை எனக் கொள்ள நிகழும். ஏ—வினாப்பொருளைத் தருவதாகுங்கால், சேய்மைச் சுட்டடியா யெழுந்து, அதுதானா? என்னும்குறி நிலைகொண்ட ஆவென்வினாப்போல, அண்மைச் சுட்டடியா யெழுந்து, இதுதானா வென்னுங் குறிநிலைகொண்டது 'ஏ' எனக்கொள்க. ஏ=அடே என்பதின் குறிநிலை, 'அன்னவன் தானே நீ? அறிவேன்—எதிர்மறையில் என்றமைதல் காண்க. ஏ=இகழ்ச்சிக் குறிப்பிடைச் சொல் ஆகுங்கால் இதுவா அது? அதுவேறு என்னும் குறிநிலை. வினாப் பொருள் விட்டுத் தேற்றமாக மாறுங்கால் அதுவும் இதுவே, மற்றதுவும் இதுவே என அடுக்கி எண்பட நிற்குங்கால் எண் ணிடைச் சொல் ஏ என்றாயிற்று. ஏ—பிரிநிலையில், இவற்றுள் ஒன்றேநன்று எனில் மற்றவை வேறு என அமைதல் காண்க. ஏ=தேற்றம், நானே வந்தது, என்றது, மொய் அன்று என முற்பட்டுத் தேற்றல் காண்க=ஏ—எதிர்மறைப் பொருணிலை யில் அவனே கொண்டான்' என்பது அவன் கொண்டிலன் எனற்குக் குறிப்பாகக் கூறுமிடத்தென்க. ஏ—என்பதே அது இதுவா? இது அதுவா? என்னும் அமைதிக்கு ஏது ஏது என வினாப்பட்டமைந்த எழுத்தாதலின், ஏ என்பதின் பொருளாய் வரும் தேற்றமும், மருணிலைத் தேற்றமே எனக்கொள்க.

கே - மூச்சுத் திணறல்

தொழிற்பெயர்

[க்+ஏ+உ=கேவு=கே] இது வழக்கு ஒழிந்த சொல் ஆயினும், இதன் அமைதி, தொடப்படக் கூடிய நிலைமையில் மூச்சைச் செலுத்துதல் என ஆதலின், கே=மூச்சுத் திணறல் என்றாயிற்று. இம் மூச்சுத் திணறலாகிய கேவுதலின் நீரின் மூழ்கி மீன் வேட்டை யாடுவோர்க்குக் கேவேடரெனப் பெயர் கொண்டமை உணர்க.

ஓம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு ௧௪ | யுவ ஆண்டு ஐப்பசித் திங்கள் 1935௵ அக்டோபர்மீ—நவம்பர்மீ | பரல் ௫

செந்தமிழ்ச் செல்வி

இதழாசிரியர் கூட்டத்து உறுப்பினர்கள்

(Editorial Board Members)

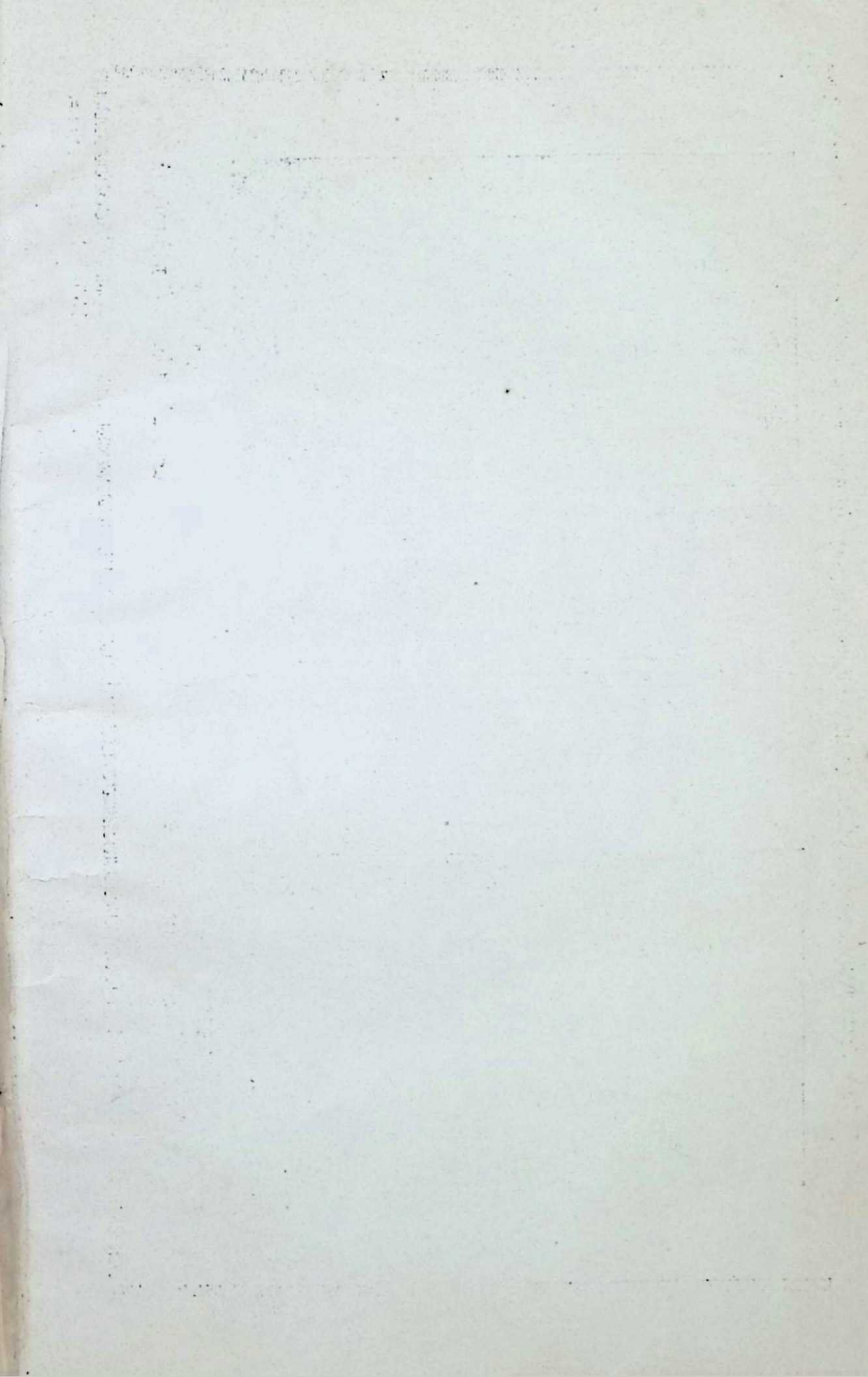
தலைவர்

1. திருவாளர் M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள், B.A.,
   பென்ஷன் தாசில்தார், சிந்துபூந்துறை.

---

2. ,, கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், M.A., M.L.,
   தலைவர், மணிவாசக மன்றம், திருநெல்வேலி
3. ,, பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்,
   தமிழாசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சிதம்பரம்.
4. ,, துடிசைக்கிழார் A. சிதம்பரனாரவர்கள்
   போலீஸ் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், திருவாரூர்.
5. ,, பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள்,
   தமிழாசிரியர், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சிதம்பரம்.
6. ,, T. S. கந்தசாமி முதலியாரவர்கள், B.A.,
   வழக்கறிஞர், சாத்தூர்.
7. ,, ஆ. கார்மேகக் கோனாரவர்கள்,
   தலைமைத் தமிழாசிரியர், அமெரிக்கன்கல்லூரி, மதுரை.
8. ,, வித்வான் பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியாரவர்கள்,
   தலைமைத் தமிழாசிரியர், செயிண்ட் சேவியர் காலேஜ், பாளையங்கோட்டை.
9. ,, அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள்,
   தமிழாசிரியர், லாலுகுடி.
10. ,, காழி. சிவ. கண்ணுசாமிப் பிள்ளையவர்கள், B.A.,
    தருமபுரவாதீன வித்துவான், சென்னை.

பொருளடக்கம்.

மதுரை
எம். திரவியம் பிள்ளை

சென்னை
டாக்டர் எஸ். அரங்காச்சாரியார்

155-ஆம் பக்கம் பார்க்க.

சிலம்பு-கச] யுவ—ஐப்பசி [பரல்-ரு

திருஞானசம்பந்த அடிகள் தேவாரம்.

திருச்சிறுகுடி, திருமுக்கால்.

செற்றினில் மலிபுனற்சிறு குடிமேவிய
பெற்றிகொள் பிறைமுடி யீரே-
பெற்றிகொள் பிறைமுடி யீருமைப் பேணிநஞ்
சற்றவ ரருவினை யிலரே.

பதவுரை :—

செற்றினில் புனல்மலி சிறுகுடி மேவிய—வயல்களில் நீர் நிறைந்திருக்கிற திருச்சிறுகுடி என்னும் திருப்பதியில் திருக் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்ற

பெற்றிகொள் பிறை முடியீரே—நல்லதன்மை யுடைய இளம் பிறைத் திங்களைத் திருமுடியில் அணிந்துள்ளவராகிய உம்மை

பேணி நஞ்சு அற்றவர்—அன்பு செய்து தொழுதலினால் தமது நெஞ்சில் வஞ்சனைப்பண்பு இல்லாத மக்கள்

அருவினை இலர்—வெல்லுதற்கரிய வினைத்தொடக்கு இல்லாதவர் ஆவர்.

விளக்க உரை :—

செற்றினில் புனல்மலி சிறுகுடி மேவிய—செறு + இன் + இல் = செற்றினில். செறு = வயல்; இன் = சாரியை; இல் = இடப் பொருளுணர்த்தும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. செறு—செற்று என இரட்டித்தது. புனல் மலி சிறு குடி என்றதனால் திருச் சிறு குடியின் நீர்வளம் கூறப்பட்டது.

பெற்றிகொள் பிறை முடியீர்—பெற்றி = தன்மை; நல்லதன்மை இரவில் திங்கள் உலகிருளை நீக்குதலால் பெற்றிகொள் பிறை

என்றார். பெற்றிகொள் பிறை முடியீர் என்றதனால் இறைவன் தன்னை அடைந்தவரைக் காத்தருள்வன் என்பது குறிப்பிடப்பட்டது.

உமைப் பேணி நஞ்சு அற்றவர்—பேணுதல்=விரும்புதல்; அன்பு செய்தல்; அதாவது அன்பு செய்து தொழுதல். பேணி நஞ்சு அற்றவர் என்பது பேணுதலால் நஞ்சு அற்றவர் எனக் காரணப் பொருளில் வந்தது. காரணப் பொருளில் வந்த பேண என்ற வினையெச்சம் பேணி எனத் திரிந்தது. நஞ்சு என்பது இங்கே உருவகமாய் வஞ்சனை என்ற பொருளில் வந்தது. நஞ்சானது தன்னை உண்டவரை அழித்தல் போல நெஞ்சில் வஞ்சனையானது அந்நெஞ்சினை உடையவரை அழித்தலால், நஞ்சு வஞ்சனை என்னும் பொருள்படவந்தது. நஞ்சற்றவர்—நெஞ்சில் வஞ்சனை யில்லாதவர். ஒருவர் இறைவனை உண்மை அன்புடன் தொழும்பொழுது அவருடைய அறிவு வேட்கை செயல்கள் முறையே இறைவனுடைய அறிவு வேட்கை செயல்களுக்குள் அடங்கி நிற்கின்றன. ஆதலின் இந்த அறிவு வேட்கை செயல்களைச் செய்கின்ற அவர் நெஞ்சம் நேர்மையாயிருக்குமே யன்றி வஞ்சகமுடையதாய் இருக்க முடியாது. ஆதலின் பேணி நஞ்சற்றவர் என்றார். "பஞ்ச பூதவலையிற் படுவதற்-கஞ்சி நானுமாமாத்தூரழகனை-நெஞ்சினு ளினைந்தேனினை வெய்தலும்—வஞ்சவாறுகள் வற்றின காண்மினே" என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் திரு ஆமாத்தூர்—திருக் குறுந்தொகைத் தேவாரம் 4 வது பாட்டில் இவ்வுண்மையைக் கூறி யிருத்தல் காண்க. பொய் பொருந்தும் வஞ்சனைக் கருத்துக்கள் மலிந்து நிலவுகின்ற இக்கால உலக மக்கள் தாங்கள்படுந் துயரினின்று நீங்குதற்கு இறைவனை உண்மையன்போடு தொழுதலே தீர்வு மருந்தாகும் என அறிக.

அருவினை இலர்-அருவினை-இறைவனைத் தொழுதல் அல்லாத வேறு வழியில் வெல்லமுடியாத வினைத்தொடக்கு. வினை என்பது இங்கே முன்செய்த வினைத்தொடர்புகளினு லுண்டாகும் துன்பங்கள்; ஆகுபெயர். இலர்—இல்லாதவர்; குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். ஏ—அசை.

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின் றென்னு ளெழுபரஞ் சோதி
யுள்ளவா காணவந் தருளாய்

தேறலின் தெளிவே சிவபெருமானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்க ளியாவையுங் கடந்த
இன்பமே யென்னுடை அன்பே.

பதவுரை:—

தேறலின்தெளிவே—மிகத் தூய தேன் போன்று உயிர்களுக்கு இனிமையானவனே
சிவபெருமானே—சிவபெருமானே

திருப்பெருந்துறை யுறை சிவனே—திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கும் சிவனே

ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையுங்கடந்த இன்பமே—முடிவில்லாத் தத்துவ நிலைகள் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாலா யிருக்கும் பேரின்பப் பொருளே

என்னுடை அன்பே—என்னை (அடிமையாக உடைய) அன்புக்குரிய பொருளே

மாறிநின்று—மெய்யாகிய நிலையான சிவப்பொருளை நோக்கி நிற்றலுக்கு மாறுபட்டுப் பொய்யாகிய நிலையில்லாத உலக நுகர்வுப் பொருளை நான் நோக்கி நிற்கும்படி

என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைந்தின் வழி அடைத்து—என்னை மயக்குகின்ற வஞ்சகமான ஐம்பொறிவாயில்களில் நான் செல்லுதலைத் தடுத்து

என் உள் அமுதமே வந்து ஊறிநின்று—எனது உள்ளத்தினுள்ளே அமுதம்போன்ற முழுப்பேரின்ப உணர்வானது விளங்கி ஊற்றிலிருந்து நீரெழுதல் போல எப்பொழுதும் எழும்படி

எழு பரஞ்சோதி உள்ளவா காண அருள்வாய்—தோன்றுதற்குக் காரணமான அருட் பேரொளியை இயல்பான முறைமையில் நான் அகக்கண்ணால் அறியும்படி அருள் செய்வாய்.

விளக்க உரை :—

தேறலின் தெளிவு—தேறல்=தேன்; தேறலின் தெளிவு—குற்ற மில்லாத தூய தேன்.

ஈறிலாப்பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே—மண்முதல் நாதம் இறுதியாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் வைத்து அறியப் படுவனவாயுள்ள எண்ணில்லாத தத்துவ நிலைகளையுங் கடந்து நிற்கின்ற இறைவனது இன்ப வடிவான சிறப்பியல்பு நிலையில் (சொரூப நிலையில்) உயிர்களால் இறவாத பேரின்பம் நுகரப்

படுதலின் அடிகள் 'ஈறிலாப் பதங்களி யாவையுங் கடந்த இன்ப மே' என்றார். பதம்—நிலை; உலகில் உயிர்கள் நுகரும் இன்பமும் இன்பவடிவான இறைவன் தத்துவங்களைக் கலந்து நிற்றலா லுண்டாகிறது.

ஈறிலா என்ற அடைமொழியை இன்பத்துடன் சேர்த்து ஈறிலா இன்பம் என்பதற்கு இறவாத பேரின்பம் என்று பொருள் கொள்ளி னும் பொருந்தும்.

என்னுடை அன்பே—இத்தகைய பேரின்பத்தை உயிர்கள் நுகர் தற்கு அன்பு காரணமாயிருத்தலின் இன்பமே என்று அடிகள் சிவபெருமானை விளித்தபின் அன்பே என்று கூறினர். "அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலர்" என்று திருமூலர் திருமந் திரம் 270வது பாட்டிற் கூறினமை காண்க.

மாறி நின்று-நிற்க என்பது நின்று எனத்திரிந்து நின்றது. நிற்கஎன் பது காரியப் பொருட்டாய் எதிர்காலம் குறித்து நிற்கிற செய் யென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.

வஞ்சப்புலன்—ஐம்பொறிகளால் நுகரப்படும் உலக இன்பம் உண் மையில் நிலையில்லாததாயும் துன்பந் தருவதாயு மிருப்பினும் ஐம்பொறிகள் அவ்வுண்மையை மறைத்து நிலையான இன்பம் போலத் தோன்றச் செய்தலின் அவற்றை வஞ்சப்புலன்என்றார்.

என்உள் அமுதே வந்து ஊறி நின்று—உள்=உள்ளம். நெஞ்சு-மனது. வந்து என்ற சொல்லை அமுதம்என்ற சொல்லின் பின்சேர்க்க. சென்றடையாத பரஞ்சோதி யாதலின் வந்து என் பதற்கு விளங்கி என்ற பொருள் கூறப்பட்டது. நிற்க, என்பது நின்று என, மாறி நின்று என்பதிற்போலத் திரிந்து நின்றது.

நின்று=நிலைபெற்று நிற்க, அதாவது, எப்பொழுதும் நிலையாக எழும்படி; ஊறிநின்றுஎன்பது உருவகம். "ஓர் ஊற்றி லிருந்து நீரானது எப்பொழுதும் மேலேவந்து கொண்டிருத்தல் போல எனது உள்ளத்திலிருந்து பேரின்ப உணர்வு எப்பொழுதும் விளங்கிக் கொண்டிருக்க" என்ற பொருள்படும். அமுதே என்ற சொல்லி லுள்ள "ஏ" தேற்றத்தைக் குறிக்கிறது. இத்தேற்ற ஏகாரம் மலத் தொடக்குச் சிறிது மில்லாத முழுப்பேரின்பம் (பரிபூரணானந்தம்) என்றபொருளைத் தருகின்றது.

எழுபரஞ்சோதி உள்ளவா காண அருளாய்—எழுபரஞ் சோதி என்பது தோன்றுதற்குக் காரணமான பரஞ்சோதி. பரஞ்சோதி-மேலான ஒளி; பேரொளி; அருட்பேரொளி; முப்பத்தாறு தத்துவங் களையும் தன்னிடம் சத்தித் தொகுதியாய் அடக்கிக்கொண் டிருக்கிற இந்த அருட்பே ரொளியை அகக்கண்ணாற் காணுகிற ஒருவரே முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்த நிலையிலுள்ள பேரின்பத்தை உணரவல்லவர் ஆதலின் பரஞ்சோதி உள்ள வா காண அருளாய் என்றார். காணுதல் என்பது இங்கே அகக் கண்

ணால் (ஞானக்கண்ணால்) அறிதல்; உள்ளவாறு என்பது உள்ளவா எனக் குறுகிநின்றது. உள்ளவாறு என்பது இயல்பானமுறைமையில் என்று பொருள்படும். உயிர்கள் மலத்தைச் சார்ந்து நிற்றல் செயற் கையும், அருளைச்சார்ந்து நிற்றல் இயற்கையுமாதலின் உள்ளவாறு என்பதற்கு இயல்பான முறைமையில் என்று பொருள் கூறப்பட்டது. மலமுற்றிலும் நீங்கிய ஒருவனுக்கு அருட்பேரொளி மலமறைப்பி னின்றுநீங்கிய காரணத்தால் உள்ளவாறு காணப்படும். மாணிக்கவாசக அடிகள் இந்தப்பாட்டில், 'இன்றெனக்கருளி', என்னும், முதற் குறிப் புப்பாட்டில் இருள் கடிந்துள்ளத் தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று நின்ற நின்தன்மை என்று முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட அருட்பே ரொளியானது அந்தப்பாட்டில் மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்ட பேரின்பம் அடைவதற்கு காரணமாயுள்ளது என்று கூறியருளினர். உலகப் பற்றை முற்றிலும் விட்டு முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பா லுள்ள சிவத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறவருடைய உள்ளத் தில் அந்த அருட்பேரொளி விளங்கும் என்ற உண்மையையும் இப்பாட்டிற் கூறியருளினர்.

மா. வே. நெல்லையப்பபிள்ளை

கொலை மறுத்தல்

நலிதரு சிறிய தெய்வமென் றையோ
　　நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்
பலிதரு ஆடு பன்றிகுக் குடங்கள்
　　பலிக்கடா முதலிய உயிரைப்
போலிவுறக் கோண்டே போகவுங் கண்டே
　　புந்திநோந் துளநடுக் குற்றேன்
கலியுறு சிறிய தெய்வவெங் கோயில்
　　கண்டகா லத்திலும் பயந்தேன்.

—இராமலிங்க வள்ளலார்.

இலக்கணமும் இலக்கியமும்
LANGUAGE AND LITERATURE

அகப்பொருள் அழகு

[வித்துவான். மணி. திருஞானசம்பந்த முதலியார் அவர்கள்]

மன்னுலகில் எல்லாப் பொருள்களினுஞ் சாலச் சிறந்த செம்பொருள் மாண்புறு மனமேயாகும். நன்மனத்தால் நன்மை விளையவும், வன்மனத்தால் தீமை விளையவும் கண் கூடாகக் காண்கின்றோம். ஆதலால், நல்ல உள்ளம் வாய்த்தல் பொருவில்லாக் கழிபெருஞ் செல்வம் என்பதில் தினைத் துணையும் ஐயமின்று. வளமுறு கல்வியும், அளவிடற்கரிய அறிவும் பெற்ற பேரறிஞர்களும் நல்லுள்ளம் பெறவில்லை யெனின், அவர்கள் நன்மனம் பெற்றுள்ள ஒரு சாதாரண மனிதனினும் புல்லியர்களாகக் கருதப்படுவார்கள். அத் தகைய விழுமிய மனத்தை யுடைய மக்கள் பிறர்க்கு எல்லாத் துறைகளிலும் இன்பம் ஊட்டுவதன்றித் தாங்களும் இணை யிலா இன்பத்தில் எஞ்ஞான்றும் திளைத்துப் பொலிவுறுவார் கள். மனத்தில் உண்டாகின்ற எண்ணங்களுக்கு ஏற்ப ஒருவன் நல்லவனுகவோ, தியவனுகவோ, பெரியோனுகவோ, சிறியோனுகவோ மாறுகின்ருன்.

ஒருவருடைய உள்ளத்தின் உயர்ச்சியை அறிதல் அருமை யினும் அருமையாகும். அத்தகைய நுண்ணிய மாண் பொருளை அறிய வல்லுநர் பேரறிஞர்களாக இருத்தல் வேண் டும். உலகில் இரு நண்பர் ஒருவர்பால் ஒருவர் தம் மனத் திற் கொண்டுள்ள சிரிய எண்ணங்களை அறிவாராயின் அஞ் ஞான்று அவர்கள் எய்தும் இன்பத்தின் எல்லையை உணர ஒருவராலும் இயலாது. இரு சகோதரர் மனப்பான்மையும் அப்பெற்றியே என்னலாம். ஏனைய சுற்றத்தார் உள்ளுணர்ச்சி யும் அந்நீர்மைத்தேயாகும்.

உலகில் எல்லா இன்பங்களினுஞ் சிறந்த இன்பம் காதற் பழுத்த காரிகையை அண்மி, அவளிடம் எய்தும் இன்பமே என்பதில் ஐயமின்று. அங்ஙனம் கூறுவதால் கேவலம் ஒரு வரை ஒருவர் மருவுதலால் உண்டாகும் இன்பந்தான் என்று எண்ணுதல் பெரும் பேதைமையாகும். அரசனுக இருப் பினும், ஒப்புயர்வில்லாக் கல்விமானுக இருப்பினும், விழுத்தகு சிறப்பும், செல்வமும், அதிகாரமும் பெற்ற ஏனைய மக்களாக

இருப்பினும், பாவையர்பால் சிந்தையைச் செலுத்தாமல் இரார் என்பது திண்ணம். மங்கையர் கூட்டுறவில்லா வாழ்க்கை பதருக்குச் சமானமாகும் என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அக்காரணம் பற்றியே உலகில் மக்கள்மாத்திர மன்றி விலங்குகளும், பறவைகளும், சிறு பிராணிகளுங் கூட, ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூட்டுறவு புரிந்து, இனிது உயிர் வாழ்கின்றன.

இத்துணைப் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த கலப்பு வாழ்க்கை தான் உலகில் இணையில்லாப் பேரின்ப வாழ்க்கையாகும். மேலுலகு உண்டு என்பார்க்கும், ஆன்மலாபம் உண்டு என் பார்க்கும், என்றும் அழியாத நிலைபெற்று, எல்லா உணர்ச்சி களும்பெற்று, முழுஅறிவோடு நின்று நிலவி, மறு பிறப்பு எடுக்காமல் இருக்கும் வாழ்க்கைதான் பேரின்ப வாழ்க்கை யென்று தோன்றும். இறந்த பின்னர் எய்தும் பேரின்ப வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாகப் பொலிந் தொளிரும் வாழ்க்கை சிற்றின்ப வாழ்க்கையே என்று அறிஞர்கள் கருது கின்றனர். அத்தகைய வாழ்க்கையைப் பெற்றாலும், செம்மை யுற, இன்பம் சீரிய நிலையில் பெறவில்லையெனின், அது மெய் யின்ப வாழ்க்கையாகாது. ஆதலால், ஒரு ஆடவன் ஒரு மகளை மிக விழைந்து, தன் மனப்பான்மைக்கு ஏற்பக் களவு மணம் புரிந்து, பின்னர் இல்லற வாழ்க்கையை இனிது வாழ் தலையே அறநெறி வழுவாத ஒப்புயர்வற்ற இன்ப வாழ்க்கை யாக நமது நாட்டில் இருந்த பண்டைக்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் கருதியிருந்தார்கள். அவர்கள் திருமணம் புரிந்த தன்மையையும், தங்கள் காதற் கிழத்திகளோடு உரிமை பூண்டு இன்புறு வாழ்வை வாழ்ந்த தன்மையையும் உள்ளும் போது ஒவ்வொரு அறிஞர் உள்ளத்திலும் உவகை வெள்ளம் துளும்பும். அத்தகைய இணையில்லாச் சீரிய இன்ப வாழ்க் கையைப் பிற்காலத்தில் நம் தமிழ்மக்கள் அறவே மறந்து போயினர். இதுபோழ்து மணமகனும், மணமகளும் எய்து கின்ற வாழ்க்கை மிகப் புல்லியதே என்பதில் சிறிதும் ஐயமின்று.

பெருந்திருவும், பெருங்கல்வியும், பெருநிலையும் பெற் றுள்ள மக்களும் தற்காலத்தில் விழுமிய காதற்சுவை விஞ்சிய இன்பவெள்ளம் பெருகும் மனைவாழ்க்கையை எய்துகின்றார் களில்லை என்பது தவறாகாது. அத்தகைய பெரிய நிலையி லுள்ளவர்களும் தங்கள் மனப்பான்மைக்கும், கொழுஞ்சுவைக் கும் ஏற்பக் காரிகைகளை மணக்கின்றார்களில்லை. பெண்மணி களின் கதியும் அப்பெற்றித்தே. அவர்களும் எத்துணைச் செல்

வமும், அதிகாரமும், கல்வியும் பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்த போதிலும், தங்கள் உண்மை விருப்பம்போல் இன்புறு இல்லற வாழ்வை எய்துகின்றார்களில்லை. இத்தகைய புல்லிய வாழ்க்கையை அறவே வெறுத்த பண்டைக்காலத்துத் தமிழ்மக்கள் தங்கள் சிந்தைகளிப்பச் சீரிய நிலையில் மங்கையர்களைக் காதற்சுவை நுகர்ந்த பின்னரே மணந்தார்களாதலால், அகப்பொருள் என்று ஒரு செம்பொருளும் உண்டாயிற்று. அகத்தே நிகழ்கின்ற எண்ணங்கள் எண்ணிறந்தனவாக இருத்தலால், அவற்றை அறிகின்ற ஆற்றல் ஆடவர்க்கும், மகளிர்க்கும் உண்டாயின் எத்துணைய இன்பம் இருபாலார்க்கும் உண்டாகும் என்று உரைக்கவும் வேண்டுமோ? ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி மனத்தே நிகழும் இன்பத்தை அறிவது எவராலும் இயலாத காரியமாகும். அவ்வின்பத்தை அவனே அல்லது அவளே அறியவல்லார்களாவார்கள். அத்தகைய இன்பத்தின் பயனாக இருபாலார்க்கும் உண்டாகும் எண்ணங்கள் பற்பலவாக இருத்தலால் அவற்றையெல்லாம் பற்பல துறைகளில் பற்பல விழுமிய பொருள்கள் பொருந்தப் பண்டைக்காலத்துப் பெரும் புலவர்கள் அகப்பொருள் சம்பந்தமாகப் பற்பல நூல்கள் எழுதினார்கள். அக்காலத்தில் ஒருவன் எத்துணைய விழுமிய கல்விமானாகத் துலங்கியபோதிலும், அவன் அகப்பொருள் விஷயத்தில் பாண்டித்தியம் எய்தவில்லையெனின், அவன் சிறந்த வித்துவானாகக் கருதப்படமாட்டான். அக்காரணம் பற்றியே அக்காலத்தில் பெரும்புலவர்கள்கூடத் தங்கள் பேராற்றலையும், பெரும்புலமையையும் அகப் பொருள் சம்பந்தமாகப் பல சிறந்த பாக்கள் யாத்து விளக்கினார்கள். பத்தி நெறியில் சென்ற புலவர் பெருந்தகைகளுங்கூட இறைவனைத் தொழுகின்ற காலத்திலும், தங்களைத் தலைமகளாகப் பாவித்து, அப்பெருமானைத் தலைமகனாகப்பாவித்து எத்தனையோ பத்திச்சுவை சொட்டும் இனிய பாக்கள் பாடியிருக்கின்றனர். எனவே, அகப்பொருள் என்பது எல்லோராலும் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வந்தது என்பது வெளிப்படை.

ஒழுக்கநெறி போதிக்கும்பேராற்றல்வாய்ந்த பேராசிரியராகிய தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவ நாயனாரும் அகப்பொருள் என்னும் அளப்பருஞ் சுவைவிஞ்சிய நுண்பொருளைக் கைவிட்டாரில்லை. அப்பெருந்தகையாரும் தாம் இயற்றிய இணையில்லாத் திருக்குறளில் ‘காமத்துப்பால்’ என்று ஒரு பகுதி இறுதியில் இயற்றித் தலைசிறந்த மனப்பான்மை

கெழுமிய காதலன், காதலியைச் சிந்தையில் அமர்த்தித் தமது விழுமிய ஒப்புயர்வில்லாப் பெருந்தன்மையையும், பெருங்குணத்தையும், பேரறிவையும், சிறந்த தவசிரேட்டரும் தங்கள் சென்னியில் அணியுமாறு அதன்கண் அருட்செய்திருக்கின்றனர். அவ்வரிய நுண்ணிய இன்பம் பொதிந்த பொருள்களை அறியவல்லுனர் எய்தும் இன்பத்தை அளவிட்டுச்சொல்ல இயலாது. அவ்வினிய பகுதியைத் திருப்பித் திருப்பி ஓதிச் சிந்தித்துச்சிந்தித்துப் பார்க்க வல்லார்க்கே அதன்கண் அமைந்துள்ள செம்பொருட் புதையல்கள் விளங்கும். அப்புலவரேறு அருட்செய்துள்ள பாக்களின் நுண்மையையும், அழகினையும், நயத்தையும் அறிகின்ற சாதாரண ஆடவரும், மகளிருங்கூட இன்பக்கடலில் திளைப்பார்கள் என்பது திண்ணம்.

தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர் இசைத்த பாக்களில் சிற்சிலவற்றை ஈண்டு எடுத்துக் காட்டல் அத்தியாவசியமாகத்தோன்றலால், அவையிற்றைச் சிற்சில குறிப்புக்களுடன் விளக்குகின்றேன். அகப்பொருள் துறை என்பது சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்துப் பேரழகு வாய்ந்த, வளமும், ஒளியுஞ் செறிந்த தலைமகனும், அவனைப் போன்றே எழிலும், ஒளியும், சுவையும் கெழுமிய தலைவியும் ஒரு சோலையினிடத்தோ, ஒரு மலையினிடத்தோ, ஒரு கடற்கரையினிடத்தோ இன்னும் இன்பம் நிறைந்த வேறு எந்த இடத்தோ ஒருவரை ஒருவர் கண்ட துணையானே காதற்களியை நுகர்ந்து, ஒருவருக்கு ஒருவர் அடிமையாகிப் பொற்புள்ள சீரிய நிலையில் சிற்றின்பம் நுகர்ந்து, இருவர் உயிர்களும் ஓர் உயிராய்த் துலங்கிப் பின்னர் மனையற வாழ்க்கையில் இன்பத் தேன் தலைசிறக்க எய்துவதோடு, மாண்பயனும் எய்துதல் என்பதாகும். அங்ஙனம் ஒரு காதலனும், காதலியும் முதற்கண் சந்திப்பதிலிருந்து மனையற வாழ்க்கையை மாண்புடன் செலுத்துவது வரையில் பற்பல துறைகளில் பற்பல அழகுகளும் நயங்களும் மிளிர நம் பெருநாவலரும் அகப்பொருள் சம்பந்தமாகப் பொன்னினும், மணியினும் போற்றத் தக்க அரும் பொருள்கள் அருட்செய்தனர்.

திருவள்ளுவ நாயனர் இயற்றிய அரும்பாக்களில் ஒன்ருகிய "இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ள தொருநோக்கு, நோய்நோக்கொன் றந்நோய் மருந்து." என்னும் பாவினில் அமைந்துள்ள அழகினையும், நயத்தினையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள். காதலன் தான் நனி விழைந்த காதலியைக் குறித்து, "இவளுடைய மையுண்ட கண்களில் உண்டாகின்ற

நோக்கு மற்றைக் காலத்தில் ஒரே ஒரு நோக்கே. ஆனல், இவள் இப்போது என்னிடத்து இரண்டு பார்வைகள் செலுத்தினுள். இக்கட்டழகியின் ஒரு பார்வை நான் என்றும் எய்தாத காம நோயை உண்டுபண்ணிற்று. அந்நோயை எய்திய நான் எங்ஙனம் அதனின்றும் மீள்வேன் என்று நான் தவிக்க வேண்டிய அவசியமின்று. ஏனெனில், இவள் அளப்பருங் கருணையால் என்னிடம் செலுத்துகின்ற வேருெரு பார்வையே அக்காம நோயை நீக்கிப் பேரின்பத்தை அளிக்க வல்லதாக உளது. இஃது எத்தகைய வியப்புள்ள விஷயம்!'' என்று இயம்புகின்றுன்.

தலைமகன் தலைவியின் உள்ளக் கருத்தைச் செவ்விதின் அறிந்துகொண்டான் என்பதையும், தலைவியும் தலைமகன் உட் கருத்தை நன்ருக உணர்ந்து கொண்டாள் என்பதையும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் மிகவும் அழகாகக் கூறியிருக்கின் றனர். அதாவது,

''கண்ணெடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில.''

இரு காதலரும் ஒருவரை ஒருவர் முதற்கண் நோக்கிய ஞான்றே, அந்நோக்கினல் உண்டாகிய எடுத்திசைத்தற் கியலாத தனி யின்பமானது ஒருவருக்கொருவரை அடிமையாக்கி விட்டது. அதாவது அவ்விருவர் பார்வைகளும் ஒரே தன்மையாகவும், ஒரே அளவாகவும், ஒரே நோக்கத்துடனும், ஒரே இன்பத்துடனும் ஒளிர்ந்தமையால், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் ''நான் உன்னைக் காதலிக்கின்றேன்'' என்று கூறுமலேயே காதலித்து விட்டதாக இருவருக்கும் அவர்கள் பார்வைகளே விளக்கிவிட்டன. அந்நோக்குகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆற்றல் வாய்ச்சொற்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ள ஆற்றலினும் மிகவும் விழுமியது ஆதலால், அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி, ''நான் உன்னைக் காதலிக்கின்றேன்,'' என்று கூறவேண்டிய அவசியமே நிகழவில்லை என்றும், அங்ஙனம் ஒருவரிடம் ஒருவர் கூறியபோதிலும் அதனல் ஒரு பயனுமில்லை என்றும் கூறுகின்ற புலவர் நுண்ணிய கருத்து எத்துணைச் சிறந்ததாகவும், எத்துணை இன்பம் பயக்கவல்லதாகவும் இருக்கின்றது என்பதைச் சிறிது சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

உலகினுள்ள இன்பங்கள் அனைத்தும் ஐம்புலன்களாலன்றே அனுபவிக்கப்படும்? நாவிற்குச் சுவை நல்கக்கூடிய ஓர் அருங்கனியானது செவிக்கு இன்பத்தை நல்குமோ? நல்காது. செவிக்கு இன்பத்தைச் சொரிகின்ற இனிய கீதம்

நாவிற்குச் சுவையை நல்குமோ? நல்காது. நாசிக்கு நல்லின்பத்தை அளிக்கக்கூடிய நறுமணம் நாசிக்கு இன்பத்தை நல்குமேயன்றி நாவிற்கோ அல்லது செவிக்கோ இன்பத்தை அளிக்குமோ? அளிக்காது. கண்ணுக்கு விழுமிய இன்பத்தைப் பயக்கின்ற நற்காட்சியானது கண்ணிற்கு இன்பத்தைத் தருமேயன்றி நாவிற்கும், செவிக்கும், நாசிக்கும் இன்பத்தை நல்குமோ? நல்காது. தேகத்தின் இணைப்பால் உண்டாகின்ற இன்பம் தேகத்திற்கே உண்டாகுமேயன்றி மற்றப் புலன்களுக்கு உண்டாகுமோ? உண்டாகாது. ஆகையால், உலகில் ஐம்புலன்களுக்கும் இன்பம் தேடுபவர் ஐந்து துறைகளிலும் ஐந்து வெவ்வேறு பொருள்களை நாடித்தான் இன்பம் நுகர்தல் வேண்டும். ஆனால், ஒரு காதலன் தான் இன்பம் நுகர்ந்த பாவையினிடத்துண்டாகிய இன்பத்தைக் குறித்து, "நான் என் காதலியின்மாட்டு எய்திய இன்பமானது ஐம்புலன்களுக்கும் ஒருங்கே இன்பத்தை ஈந்தது. இதனினும் சிறந்த இன்பமும் வேறு ஒன்று உண்டோ? ஐந்துவகையான இன்பங்களும் இவள் ஒருத்தியினிடத்திலேயே பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஆகையால், இவளே எல்லாத்துறைகளில் உண்டாகின்ற இன்பங்களுக்கு எல்லாம் இருப்பிடம்," என்று கூறுகின்ற சிறப்பினை நாயனார்,

"கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியு மைம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள,"

என்று எத்துணை நட்பங்கள் பொலிய ஒரு காரிகையின் இன்பத்தை விளக்கியுள்ளார் என்பதைச் சிறிது ஆழ்ந்துநோக்கினுல், நுண்ணிய அறிவும், ஆழ்ந்து அருமைகளைச் சிந்திக்கும் ஆற்றலும் வாய்க்கப் பெற்ற மக்களுக்கு உண்டாகும் இன்பமும், வியப்பும் இத்துணையன என்று அளவிட்டுக் கூறவியலாது.

(தொடரும்)

கம்பரும் காதல் மணமும்

[வித்துவான். மா. இராசமாணிக்கம்]

(௬உ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

கோசலக் குரிசில் சென்ற பின்னர் வைதேகி தன் உயிர் உடலில் தங்கப்பெறுது துடித்தாள். அவளது நிறை என்னும் அங்குசம் நிமிர்ந்து போயது. குரிசிலின்பின்னே போன மனதைத் தன்பால் மீண்டும் இழுக்கச் சக்தியற்றவளாய்க்

காதல் நோயால் நலிந்தாள். அவ்வளவில் அந்தி நேரம் வந்தது. அஃது அவளுக்குப் பூதம்போன்று இருந்தது. மாலை வானத்தைச் சிதை, குளங்களாய நெருப்பிலே காய்த்து மலரின் மணமாகிய விஷத்தைப் பூசிக்கொண்டு உலவுகின்ற தென்றல் காற்று என்ற வேல், அனங்கன் எய்த அம்புகளால் உண்டான புண்களில் பாய, அதனால் நலிகின்ற உணர்வும் அழகும் உருகிச் சோர்கின்ற சிதையின் உயிர் உண்ணும்படி விளங்கிய மாலை வானத்தை நோக்கி 'இயமனது உருவம் இது தானோ?'' என்றாள்.

'கயங்க ளென்னும் கல்தோய்ந்து, கடிநாண் மலரின் விடம்பூசி
இயங்கு தென்றல் மன்மதவேள் எய்த புண்ணின் இடை நுழைய
உயங்கு முணர்வு நன்னலமு முருகிச் சோர்வாள் உயிருண்ண
வயங்கு மாலை வானோக்கி இதுவோ கூற்றின் வடிவென்றாள்!'

(க. ரா: மி. காட்சிப் படலம்)

இங்ஙனம் விரகவேதனையால் அந்திக்கு ஆற்றாளாகிப் புலம்பிய வைதேகி, இருளைக் கண்டதும் மிகச் சோர்வடைந் தாள். (கோசலக் குரிசிலின்) 'கரிய நிறத்தை என்போல் எல் லோரும் எண்ணுவதால், அவ்வெண்ணத்தின் தொகுதிதான் இங்ஙனம் இருளாகப் பரந்ததோ! என்று' வியர்த்தாள். பின் னர், அன்றில் கூவுதலுக்கு ஆற்றாளாகி, 'மன்மதன் என்னைத் துன்புறுத்த உன்னை ஏவினனோ? அல்லது யான் செய்த தீவினையே அன்றில் என்ற உருவோடு வந்ததனையோ'? என்று கூறி வருந்தினாள். இதனைப் பற்றி விரிக்கின் பெருகுமாத லின் ஈண்டு விரித்திலம்.

இருள் சென்ற பின்னர் தண்கதிர் இன்புறத் தோன்றி னான். இன்புறத் தோன்றிய மதியைத் தனக்குத் துன்புறத் தோன்றியதாக வைதேகி நினைத்தனள். அதற்கு அவள் ஆற்றாளாகி, 'அதிகப்படும் இருளாக வந்து உலகை விழுங்கி, மேன்மேலும் பருக்கின்ற பெரியதோர் நெருப்பினிடையே முளைத்த வெண்ணெருப்பே! நீ நீங்காத அழகு உடைய அவருக்கு (இராமனுக்கு) நிறத்திலே தோற்று ஒரு புறம் ஒதுங்கி ஏங்கிக் கிடக்கும் அலைகளை வீசும் கடலுக்கும் எனக் கும் கொடியன் ஆனாயோ? ஏன் இது?'

'நீங்கா மாமை யவர்தமக்கு நிறமே தோற்றுப் புறமேபோய்
ஏங்காக் கிடக்கு மெறிகட்கும் எனக்குங் கொடியை யானாயே!
ஓங்கா நின்ற இருளாய்வந் துலகை விழுங்கி மேன்மேலும்
வீங்கா நின்ற கருநெருப்பி னிடையே வெழுந்த வெண்ணெருப்பே'

(க. ரா. மி, காட்சிப் படலம்):

இவ்வாறு புலம்பிய சனகி, அன்னப் பறவை நெருப்பில் பட்டதுபோல் மலர்கள் அடர்ந்த சயனத்தில் புரண்டாள். இங்ஙனம் பலவாறு காதல் நோயால் நைந்து கூறிய வைதேகி யின் நிலையை அருகே யிருந்து கண்டவர் போல் கம்பர் இரக் கங்கொண்டு இயம்பும் இனிய கருத்து இனிமையை ஊட்டு கின்றது.

ஆகையால் காதலால் விளையும் நோய்க்கு மருந்தும் உண்டோ? எனக் கம்பர் கழிவிரக்கங் கொள்கின்றார்.

‘வாச மென்கல வைக்களி வாரிமேல்
பூசப் பூசப் புலர்ந்து புழுங்கினள்;
வீச வீச வெதும்பினள்; மென்முலை
ஆசை நோய்க்கு மருந்துமுண் டாங்கொலோ’

என்று காதல் நோய்க்குக் காதலரே மருந்தன்றி மலர் கள் முதலானவை மருந்தன்று என்பதைக் கூறி, சீதைக்கு உபசாரம் செய்த தோழியரை நோக்கி நகுகின்றார்.

சீதையின் செய்தி இங்ஙனமாக, இராமன் கன்னியைக் கண்ட அன்றிரவு கண்துயின்றிலன். அந்நிலையைக் கம்பர் பிரான்,

‘இருள்
கனியும் போல்பவன் கங்குலும் திங்களும்
தனியும் தானுமத் தையலு மாயினான்!’

என்று குறுநகை தோன்றக் கூறுகின்றார்; இரவுண்டு, மதியுண்டு, தனிமையுண்டு, தானுண்டு என்றிருந்தான் இரா மன். அப்போது அவன் அகத்தே குடிகொண்ட சனகியின் தோற்றம் முகத்தெதிரே தோன்றக் கண்டான். கண்டு, ‘வானத்திலிருந்து பிரிந்த மின்னலின் உருவானது இங்ஙனம் பெண்ணின் நல்ல அழகைப் பெறுவது கூடுமோ? அவ்வுரு வத்தைக் கண்ணினுள்ளும் கருத்தினுள்ளும் காண்கின்றேன். இரண்டிற்கும் வேறுபாடு உணர்ந்திலேன்’ என்று கூறி அயிர்த்தான்.

பின்னரும் இராமன், ‘அவள் என்பால் அருள் இலாதா ளாயின் நான் என் மனதின் ஆசையால் வெருட்டுகின்ற காமநோய் தீரத்தக்க மருந்தாக அவளை நான் என் விழி களால் விழுங்கி இருப்பதால், தெளிவுற்ற இவ்வுலகில் சரா சரப் பொருள்கள் அனைத்தும் எனக்கு அவளது அழகிய உருவாகவே தோன்றலாயின’ என்று ‘மெய்க்காதலின் தத்து வத்தை’க் கம்பர் இராமன் கழறுவதாகக் கூறி நமக்கு உண்மையை விளக்குகின்றார்.

'அருளி லாளெனி னும்மனத் தாசையால்
வெருளி நோய்விடக் கண்ணின் விழுங்கலால்
தெருளி லாவுல கிற்சென்று நின்றுவாழ்
பொருளெ லாமவள் பொன்னுரு வானவே!

(க. ரா: மி. காட்சிப் படலம்)

இச்செய்யுளில் இராமன் 'அருள் இலாள்' என்று சீதையைக் கடிகின்றான். இஃது அர்த்தமற்ற சொற்களேயாகும். காதல் நோயால் நலியும் ஆண் பெண் புலம்பும் பழக்கமான சொற்களே இவை. இராமன் கூற்றைக் கவனித்தால், சனகி எவ்வித அருளை இவன்மாட்டு அந்நிலையில் செய்யக்கூடும்? மணமாகாத முன்னர் இவனண்டை வந்து அவள் எங்ஙனம் அருள் சுரக்கக்கூடும்? இங்ஙனமே மறுநாள் சீதையும் பிதற்றுகின்றாள்; 'மதனன் தன் நீண்ட வெற்றி வில்லால் என் நெஞ்சு அழியும்படி, பஞ்சை அழிக்கும் தீயைப்போல் என் ஆவியைப் பற்றக் கொடிய பாணங்களை எய்ய, அதனால் துன்புறும் மாதரை உய்ய வந்து "அஞ்சல், அஞ்சல்" என்று அபயம் அளிக்காத ஆண்மை என்ன ஆண்மையோ?' என்று தன்னை ஆட்கொள்ளாதிருக்கும் இராமனைக் கடிந்து கூறுகின்றாள்.

"பஞ்சரங்கு தீயினாவி பற்றநீடு கொற்றவில்
வெஞ்சரங்கள் நெஞ்சரங்க வெய்யகாம னெய்யவே
சஞ்சலங் கலந்தபோது தையலாரை யுய்யவந்
தஞ்சலஞ்ச லென்கிலாத ஆண்மை என்ன ஆண்மையோ?"

(க. ரா: கார்முகப் படலம்)

தாமரைப் பொய்கையிடையிருந்த மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த வைதேகி, அங்கு இராமன் எதிர்வந்து தோன்றவில்லை என்று பழி கூறினளோ? இஃது காதலர் பால் தவழும் வெற்றுரைகளே?

இந்நிலையில் வைதேகி, தன் வளர்ந்து உயர்ச்சி பெற்ற கொங்கைகளை நோக்கி, 'இளைத்தலன்றி மிகக் கொழுத்த கொங்கைகளே! நீங்கள் பருத்து விம்மி என்ன பயனைப் பெற்றீர்? சந்திரன் போன்ற முகத்தையுடையவரும் யாவராலும் வளைப்பதற்கு முடியாத வில் ஒன்றினைக் கையில் தாங்கிய சிங்கம் போன்றவரும் ஆகிய அப் பெருமகனது மார்பினுள் பொருந்தி அனுபவிக்கின்ற நலம் உங்களுக்கு வேண்டுமானால், இவ்வாறு பருப்பதை விட்டு, அதற்கு வேண்டிய தவங்களைச் செய்யுங்கள்' என்று கூறுவது காதல் இன்பத்தைப் பெருக்கச் செய்கின்றது.

“இளைக்கலாத கொங்கைகாள் ! எழுந்து விம்மி என் செய்தீர் ?
முளைக்கலா மதிக்கொழுந்து போலும் வாண் முகத்தினன்
வளைக்கலாத விற்கையாளி வள்ளல் மார்பினுள்ளுறத்
திளைக்கலாகு மாகிலான செய்தவங்கள் செய்மினே!”

(க. ரா: கார்முகப் படலம்)

திருமணத்தன்று முன்னாள் இரவிலும் காதலர் இருவரும் தனித்தனி இருந்து நோயால் நலிந்தனர். இராமனும் துயின்றிலன்; சனகியும் துயின்றிலள். மறுநாள் திருமணம் இனிது நிறைவேறச் சீதை அவைக்கண் வந்தாள். ஆங்கே, இருவரும் தத்தமக்கு இருந்த அன்பைக் கண் பார்வையால் அறிவித்துக் கொண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்தனர். பின்னர், திருமணம் திருவுடன் நடந்தேறியது.

திரு. திவான்பகதூர். பொ. சுப்பையா முதலியாரவர்கள் தலைமையுரை

“வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத்துறை விளங்கப்
பூதபரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத
சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.”

“சைவசமயமே சமயஞ் சமயாதீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்றுள்வெளி காட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டாம் முத்திதருந்
தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரே.”

(தாயுமானவர்)

நமது சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் சிறந்த நாடாய் விளங்குவது தென்பாண்டி நாடேயாகும். தமிழின் பேராசிரியராகிய அகத்திய முனிவர் தென்பாண்டி நாட்டிலேயுள்ள பொதிய மலையிற்றான் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். சைவத்திற்கு இரு கண்மணிகள்போல் விளங்கும் நமது மாபாடிய ஆசிரியராகிய மாதவச் “சிவஞான முனிவரும்,” ஐந்தாவது ஆண்டு வரை மூகையராயிருந்து திருச்செந்தூர் முருகப்பெருமான்

(குறிப்பு) தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த சங்கத்தின் 15-வது ஆண்டுவிழாவில் நிகழ்த்திய தலைமையுரை.

திருவருளால் அது நீங்கப்பெற்று, இமயம் வரை சென்று சைவத்தை நிலைநாட்டிய நமது "குமரகுருபர சுவாமிகளும்" இந்நாட்டிற்றான் திரு அவதாரஞ் செய்துள்ளார்கள். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த திருநாட்டில் தமிழுக்கும் சைவத்திற்கும் உறைவிடமாகிய திருநெல்வேலி என்னும் திருநகரம் திருஞான சம்பந்தப் பெருமானால் தேவாரம் அருளிச்செய்யப் பெற்றதும், காந்திமதி சமேத நெல்லையப்பர் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பதுமாகிய திருத்தலமாயுள்ளது.

இந்நகரத்தில் நமது சைவமும் தமிழும் தழைப்பதற்காகவே தோற்றுவிக்கப் பட்டுள்ள "சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தின்" அறநிலையங்களாகிய தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த சங்கத்தின் 15-வது ஆண்டுவிழாவும், தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத்தின் 7-வது ஆண்டுவிழாவும் இவண் நடைபெறப் போவதறிந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இவ் ஆண்டு விழாக்களில் தலைமை தாங்கும்படி என்னைக் கழகத்தார் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதற்கு நான் தகுதியுடையன் அல்லனாயினும், சைவத்திற்கும் தமிழுக்கும் இயன்ற தொண்டு செய்யவேண்டுமென்னும் பேரவாவினாலே தலைமைதாங்க ஏற்றுக்கொண்டேன். இன்று நடைபெறப் போவது "சைவசித்தாந்த சங்கத்தின்" 15-வது ஆண்டு விழாவாகும். நமது சித்தாந்த சைவமானது ஏனைய சமயங்களைப்போல ஒரு குறுகிய கொள்கையுடையதன்று. ஒரு காலத்திற்கும் ஒரு தேசத்திற்கும் ஒரு வகுப்பார்க்கும் உரியது அன்று. மற்றைச் சமயங்களோடொப்ப ஒரு சமயமாக எண்ணப்படினும், உண்மையாக நோக்கின், எல்லாச் சமயங்களையுந் தனக்கு உறுப்பாகக்கொண்டு விளங்குவதொரு சமய அரசாகும்.

"அன்பே சிவம்" என்னும் திருமந்திரப்பாட்டே அதன் உண்மையைத் தெள்ளிதிற் காட்டும். நமது சமயம் ஒரு சமயத்தையும் வெறுக்காது எல்லாச் சமயங்களையும் படிமுறையாகக் கொண்டுள்ள காரணத்தினாலேயே இது விரிந்த கொள்கையுடையதென்பதை விளக்கும். "யாதொரு தெய்வங் கொண்டீர்—அத்தெய்வமாகி யாங்கே—மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்" என்னுஞ் சிவஞான சித்தித் திருமொழியே இவ்வுண்மையை நிலைநிறுத்தும்.

பண்டைக்காலப் பெருமக்களின் மனிதப்பிறப்பு மற்ற எல்லாப் பிறப்புகளினும் மேலானது. "அரிது அரிது மானிட

ராதல் அரிது'' என்றபடி அறிந்து, அதன்பயனை அடையத் தங்களுடைய பிள்ளைகளை ஒழுக்கமுடைய குருக்களிடத்து அனுப்பிக் கல்வியைக் கற்கும்படி செய்தார்கள்.

அக் குருக்கண்மார்கள் தந்நலங்கருதாது உயிர்கள் மாட்டு அருள்கொண்டவர்களாக இருந்தபடியால், தம்மிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட இளைஞர்களைத் தம்முடைய மக்களாகவே கருதித் தம்மிடத்தில் இருக்கும்படி செய்து கல்வியைக் கற்பிக்கின்ற காலத்து, ஆரம்பத்திலிருந்தே கடவுள் உண்டு, மனிதராய்ப் பிறந்தவர்கள் கடவுளை வழிபடல் வேண்டும் என்று நூல்களைக் கற்பிப்பதற்கு முன் கடவுள் வாழ்த்து என்ற தோத்திரங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். அக்கடவுள் வாழ்த்துக்களும் எந்த எந்த நூலை மாணுக்கன் படிக்கின்றானே, அந்த அந்த நூல்களுக்குத் தக்கவிதமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கும்.

இரண்டாவதாக, கற்பிக்கும் நூல்களிலுள்ள பொருள் களோ நீதிகளும், தருமங்களும் நிறைந்தனவாக இருக்கும். நீதியைப்பற்றிச் சொல்லுங் காலத்து முதலில் தாய், தந்தை, தமையன், உபாத்தியாயன், ஞானசிரியன் ஆகிய ஐவரையும் கடவுளைப்போல் எண்ணி அவர்கள் சொல்லுகின்றபடி நடக்க வேண்டும் என்று அறிவிக்கும். இரண்டாவதாகத் தன் தொடர்புடையவர்களிடத்து எக்காலத்தும் விடாது செலுத்து கின்ற ஆசையாகிய அன்பினைச் செலுத்தல் வேண்டும் என்று கூறும். மூன்றாவதாகத் தொடர்புடையவர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்துவதுபோல், கடவுளாற் படைக்கப்பட்ட எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்தி அருளுடையவனாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறும். நான்காவதாக, உலகத்தில் உள்ள எல்லாச் சாதியாரிடத்தும் எல்லாச் சமயத்தாரிடத்தும் அவ ரவர் சாதி சமயம் என்பதைப் பாராமல் நடுவுநிலைமை என்ப தைச் செலுத்த வேண்டும்; நடுவு நிலைமையானது சிறப்பாக அரசனுக்கும் அரசனாணை செலுத்தும் நீதிபதிகளுக்கும் இன்றி யமையாதது; அதைச் செலுத்துங் காலத்தில், தான் தீர்மா னிக்கவேண்டிய செய்திகளை வாதி பிரதிவாதிகளாகிய இரண்டு பக்கத்தாரிடத்தும் நன்றாகக் கேட்டுச் *''சமன் செய்து சீர் தூக்குங் கோல்போல்'' சிறிதுங் கோணுதலில்லாமல் நீதி செலுத்துதல் வேண்டும் என்று கற்பிக்கும்.

ஐந்தாவது, இல்லறத்தானுயுள்ளவன் தக்கவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதற்காகவே இல்லறத்

* குறள். நடுவு நிலைமை. அ.

தானுயிருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்விதமிருக்கின்ற காலத்துத் தன்னுடைய கடமைகளைச் செய்யப் பொருள் வேண்டுமாதலால் அப்பொருளைத் தீயவழியிற் சிறிதும் ஈட்டாது நல்வழியிலேயே ஈட்டுதல் வேண்டுமென்றும், ஈட்டிய பொருளை அறநூல்களிற் கூறியாங்கு தக்கவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தானும் உண்ணவேண்டும் என்றும் கற்பிக்கும். அன்றியும், தான் இல்லறத்தை நடத்தும்போது தனக்கு ஒரு துணை வேண்டுமாதலால் அதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட மனைவியோடிருந்து இல்லறத்தை நடத்த வேண்டுமென்றும், அம் மனைவியினிடத்து அன்போடு கூடி இருக்கவேண்டுமென்றும், அவ்விதமிருந்தால் மட்டும் இல்லறம் செவ்வனே நடக்குமென்றும், நல்ல பிள்ளைகளைப் பெறுதல் கூடுமென்றும், கற்பிக்கும். ஆருவது, பொதுவாக எல்லா மக்களிடத்தும் அன்பாகவும், இனிமையாகவும் பேசுதல் வேண்டும். இனிமையாகப் பேசாவிடில் *காயும் பழமும் கலந்திருக்கின்ற மரத்தில் பழத்தை விட்டுவிட்டுக் காயைப் பறித்து உண்பது போல், உலகத்தில் அடைய வேண்டிய பயனை அடைவதற்கு இல்லாமற் போகும் என்றும், ஒருவன் தனக்குச் செய்த உதவிகளை மறந்துவிட்டால் மிகுதியும் பாவத்தை அடைய நேருமாதலால் செய்த உதவியை மறக்கக்கூடாது என்றும், எல்லாரிடத்தும் எக்காலத்தும் அடக்கமுடையவனாய் இருக்க வேண்டுமென்றும். அந்த அடக்கமேதான் அவனுக்குப் புகழைக் கொடுக்குமென்றுங் கூறும்.

அதுவல்லாமலும், தன் மனைவியரல்லாத வேறு மகளிரைத் தன் தயாகவும் சகோதரியாகவும் கருதவேண்டுமென்றும், பிறரைப் பற்றிப் புறங்கூறுதல் ஆகாது என்றும், பிறர் செல்வத்தைக் கண்டு பொருமை கொள்ளுதல் தவறு என்றும் கற்பிக்கும்.

இவ்வித நூல்களைக் கற்பிக்கின்ற ஒழுக்கமுடைய ஆசிரியர், கல்வியைக் கற்பிக்கின்ற காலத்து, கல்வியைக் கற்கின்ற முறை இது வென்றும், கற்கவேண்டிய நூல்கள் இவையென்றும், கற்றவர்கள் அடையும் பயன் இது வென்றும், கல்லாமையினல் வருங்கேடு இதுவென்றும், கற்றலோடு நில்லாமல் ஒழுக்கமுடையவரிடத்துக் கேட்டலும் வேண்டும் என்றும் கற்பிப்பார்.

மேலும் எந்தக் காரியத்தைச் செய்யப் புகுந்தாலும், செய்யத் தகுந்த காரியமோ, தகாத காரியமோ என்று ஒரு

---

* குறள். இனியவை கூறல். 10-ன் கருத்து.

முறை, இருமுறை, மும்முறை நன்றாக ஆராய்ந்து செய்வதுடன் பிறரையுங் கலந்து செய்தல் வேண்டுமென்றும், பெரியவர்களைத் துணைக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், அறிவில்லாதவர்களைச் சேருதல் கூடாதென்றும் புத்தி புகட்டுவார். அன்றியும், நட்புக்கொள்ளுங் காலத்துத் தக்கவர்களையே நட்புக்கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும், தகாதார்களுடன் நட்புக்கொண்டால் நன்மை யடைவதற்குப் பதிலாகத் தீமையே அடையநேருமென்றும் கூறுவார். அதுவல்லாமலும், நூலைக் கற்பிக்கும் அக் குரு கற்கின்ற மக்களுக்கு இளமையிலிருந்தே மனத்தால் செய்ய வேண்டுவது இது, மொழியாற் செய்ய வேண்டுவது இது, மெய்யாற் செய்ய வேண்டுவது இது என்று அறிவிக்கின்ற காலத்து, மனத்தால், நல்ல பொருள்களைச் சிந்திக்க வேண்டும், வாயால் நல்ல பொருள்களைக் கூறல்வேண்டும், உடலால் நல்ல செயல்களைச் செய்தல் வேண்டும் என்று கூறுவார். இவைகளை யெல்லாம் செய்யுங் காலத்து, விரைந்து செய்ய வேண்டுவதை மெதுவாகச்செய்யாமலும், மெதுவாகச் செய்யவேண்டுவதை விரைந்து செய்யாமலும், எந்தக் காரியத்தையுங் குறித்த காலத்தில் முறையாகச் செய்ய வேண்டுமென்றுங் கற்பிப்பர்.

இவ்விதமாக நூல்களைக் கற்றுக்கொள்ளுதலும், இல்லறத்தானாய் இருத்தலும் தனக்கு மாத்திர மல்லாமல், பிறர்க்கும் பயன்படும்படி இருக்கவேண்டியதற்காதலால், உடம்பை நோயணுகாவண்ணம் தூய்மையாய் வைத்துக்கொள்வதிலும் அளவறிந்து உண்பதிலும், அளவறிந்து உறங்குவதிலும், அளவறிந்து வேலை செய்வதிலும் உள்ள நலங்களைக் கற்பிப்பார்.

இன்னும் உறுப்புகளெல்லாம் வலிமைபெறும்படி உடற்பயிற்சி முறைகளைக் கற்பிப்பர். அன்றியும், பழியஞ்சிப் பொருளைச் சம்பாதிக்க வேண்டுவதால் மாணவர்கட்கு எல்லாவற்றினும்சிறந்ததாகிய தொழில் உழவுத்தொழில் என்றும், பின்னர் நெய்தற் றொழிலென்றும், அதன்பின்னர் வாணிகம் என்றும், அதன்பின்னர் அரசர்பணி செய்வது என்றும் கற்பிப்பார்; ஏனெனில் "†உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்—மற்றெல்லாந் தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்" என்னும் பொதுநூல் மொழிக்கிணங்க, தானும் அறத்தொடு வாழ்ந்து, பிறனுக்கு அடிமையாகாது வாழ்வதற்குக் கூடுமானதாக இருத்தலால் உழவையே மேன்மையாகக் கொள்கின்றார்கள்; வாணிகத்தை "*வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்—பிறவுந்தமபோற்

---

* குறள். உழவு. 3. † குறள். நடுவுநிலைமை. ய

செயின்." என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியின்படி செய்கின்ற தகுதியுடையவனாக இருப்பானானால் அது பொருத்த முடைய தென்றும், அதுவும் பெருமுதல் உடையவனுக்கே கைகூடும் ஆதலால் அதை மூன்றாவதாகவும் கைக்கொள்ளுகின்றனர்; மற்று, சேவக விருத்தியோ கடைசி என்று கூறுகின்றார்கள் என்று பிழைக்கும் வழிக்குரிய முறைகளையெல்லாம் நன்றாகக் கற்பிப்பர். இத்தகைய நூல்களை யெல்லாம் முற்காலத்து இளைஞருக்கு நல்லாசிரியர்கள் தம்மிடத்தேயே இருக்கச் செய்து கற்பித்தும், ஒழுக்க நெறியில் ஒழுகச்செய்தும், நோய் கொள்ளாவண்ணம் பழக்கியும், பிழைக்கும் வழியையுங் கற்பித்ததனால், முற்காலத்திருந்த மக்க ளெல்லாம் நல்வழிநின்று பொருளைச்சேர்த்து அறவழி யிற் செலவுசெய்து தமக்கென்று வாழாது பிறர்க்கென்றே உலகத்தில் வாழ்ந்து நன்மக்களைப்பெற்று நீண்ட ஆயுளுட னிருந்து தம்பெயரை நாட்டிச் சென்றனர்.

இக்காலத்தோ, மக்களைக் குருகுலவாசம் என்பதொன் றில்லாமல் அரசாங்கத்தாரால் அமைக்கப்படும் பள்ளிக்கூடங் கட்கும், இரண்டு மல்லாது பொதுமக்களால் நிறுவப்படும் பள்ளிக்கூடங்கட்கும் கல்விகற்க அனுப்புகின்றார்கள். முதலா வது, அரசாங்கப் பள்ளிக்கூடங்களில் "கடவுள் வழிபாடு" என்பதைக் கற்பிப்பதே இல்லை. ஏனெனில் அரசர்கள் நம் முடைய நாகரீகம் தெரியாத அன்னிய நாட்டார்க ளாதலா லும், பல சமயங்களடங்கிய இந்திய நாட்டில் தாம் சமய விஷயங்களிலே தலையிடக்கூடாதென்று கடவுள் வழிபாட்டிற் குரிய நூல்களையும் பாக்களையும் அங்குப் போதிப்பதற்கு இல்லை, ஏனைய புறமதத்தவர் கலாசாலைகளில் தம்மதம் நாட்டு வதற்கென்றே நிறுவப்பெற்றிருக்குங் கொள்கையால் தங்கள் மதத்தை நாட்டுவதற்கு உரிய கல்வியைக் கற்பித்து, நம் நாட்டு மதங்களின் உண்மையைக் கற்றுத்தெரிந்துகொள்ளா மல் அதைப் புறக்கணித்து மாணாக்கர்களை ஒரு மதத்திலும் பற்றில்லாதவர்களாக ஆக்கி விடுகின்றார்கள்.

நம்மக்களால் ஏற்படுத்தப்படுகின்ற பள்ளிக்கூடங்களி லுங்கூட *"அகரமுதல வெழுத்தெல்லாம் ஆதி—பகவன் முதற்றே யுலகு" என்று பொதுமறையிற் கூறியபடி, பொது வாகிய கடவுள் வாழ்த்தைக்கூட பயிற்றுவிக்காது, "ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதியை," "மற்றுப் பற் றெனக்கின்றி நின்றிருப்பாதமே மனம் பாவித்தேன்," "கல் லார் நெஞ்சினில்லா னீசன்" "சொல்லாதாரோ டல்லோ

* குறள். கடவுள்வாழ்த்து. க

நாமே,'' "அரியானை அந்தணர்தஞ் சிந்தையானை,'' என்று முறையே, ஆளுடையடிகளும், ஆளுடைநம்பியும், ஆளுடைப் பிள்ளையும், ஆளுடையரசும் உலகோர் உய்யும்படி மேல்நிலையில் நின்று ஓதிய—திருவாசகத் தேவாரங்களைக் கற்பதற்கு இல்லாமல், இம்மை, மறுமை, வீடு என்கின்ற மூன்றையும் இழக்கின்றார்கள்.

இனி இரண்டாவதாக, முன்னர் நாம் கூறிய வண்ணம் நல்லாசிரியனிடத்துக் கற்கவேண்டிய நூல்களைக் கல்லாது, பின்னர் பயன்தராதனவும், உலக அறிவுக்குப் பொருந்தாதனவுமான சில நூல்களைக் கற்கின்றனர். அதனால் கற்க வேண்டிய முறைப்படி கல்லாமலும், கற்ற நூல்களிற் சொல்லிய நெறிப்படி ஒழுகுவதற் கில்லாமலும் * "கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின், நிற்க அதற்குத் தக,'' என்னும் பொது மறையின் திருமொழியை அறிந்து கொள்வதற்கு இல்லாமற் போகின்றனர். இவ்விதம் இருப்பதால் பன்னெடுநாள் கல்வியைக் கற்றுப் பட்டதாரிகளாய் விடினும் † "கண்ணுடையரென்போர் கற்றோர் முகத்திரண்டு—புண்ணுடையர் கல்லாதவர்.'' என்றபடி ஞானக்கண் கொள்ளாது ஊனக் கண்ணையே கொண்டு உறுதிப்பொருளை யறிவதற் கில்லாது வழியிருக்கக் குழியில் வீழ்கின்றனர்.

அற்றேல், நன்னூல்களைக் கற்றற்கு இல்லாவிடினும் தமக்கு ஒழிந்த காலத்தேனும் மதவிஷயங்களைப் போதிக்கும் நல்லாசிரியச் சபைகளில் ‡ "இழுக்க லுடையுழி ஊற்றுக் கோலற்றே—ஒழுக்க முடையார்வாய்ச்சொல்'' என்றபடி அவ்வாசிரியர்கள் கூறும் வீட்டிற்குரிய பயனையுங் கேளாமல் போய் விடுகின்றார்கள். இவ்விதம் கல்லாமலும் கேளாமலும் போய் விடுவதுடன், இன்னும் பெருங் கேட்டிற்குக் காரணமாகிய காம இன்பத்திற்குரிய வரிப்பாடல்களாகிய இசைப்பாட்டுகளைக் கேட்டு மிகுதியும் இன்பம் நுகர்வார் போல "கரும்பிருக்க இரும்புகடித் தெய்த்தவாறே'' என்னும் தேவார மொழிக்கிணங்க உண்மையறியாது, பாகனில்லாத யானை போல நெறியல்லா வழிச்சென்று உயிரையும் போக்குகின்றார்கள். இவ்வளவு மாத்திரமோ, மேல் நாட்டவரிடத்துக் கற்க வேண்டிய குறித்தகாலத்துச் செல்லுதல், விடாது ஒழுங்காகச் செல்லுதல், ஊக்கத்தோடு செய்தல், விடாமுயற்சியாயிருத்தல், கூட்டுறவுச்சங்கம் அமைத்தல், ஒருவரை ஒருவர் வஞ்சியாமை, ஒருவரோடொருவர் சினங்கொள்ளாமை, ஒற்

---

* குறள். கல்வி. ௧ † குறள். கல்வி. ௩ ‡ குறள்—கேள்வி—௫

றுமை, திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடுதல், ஒழுங்காக வரவு செலவுக்கணக்கு வைத்தல், வருவாய்க்குத்தக்க அளவாகத் தான் உண்டு உடுத்தல், தான் பொருளைச் சேர்த்தல், தன் மக்களையும் அவ்வழியே நிறுத்துதல், இறக்கும் அளவும் ஒருவர் உதவியும் கருதாது தம்முடைய சொந்தப் பொருளிலேயே உண்டும் உடுத்தும், இறக்கின்ற காலத்துத் தம் பொருள்களைப் பலவிதமாகப் பங்கிடுவதில் சரியான அறத்திற்கென்றும் ஓர் பகுதியைக் கொடுத்தல் ஆகிய நற்குணங்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டு, அநேகர் மேல் நாட்டிற்குரிய வெப்ப தட்பத்துக்குத் தக்க அளவாக உடையை உடுத்தியும், சிலர் தூய்மையல்லாத ஆகாரங்களை உண்டும், உடலுக்குப் பல கெடுதல்களைச் செய்யக்கூடிய சுருட்டுப் பிடித்தும் * "ஈன்றாள் முகத்தேயும் இன்னாதால் என்மற்றுச்—சான்றோர் முகத்துக் களி" என்று பெற்ற தாயாலும் வெறுக்கக்கூடிய மயக்கப்பொருள்களைக் குடித்தும், † "தூண்டிற் பொன் மீன் விழுங்கியற்று" என்றபடி சூதாட்டத்தை விரும்பியும், நாடகங்களிற் சென்று நல்ல அறிவை யிழப்பதற்குக் காரணமாகிய நடனங்களைப் பார்த்தும், தகாத காரியங்களைச் செய்யும் நெறிகளைக் கற்பிப்பனவாகிய படக்காட்சிகளைப் பார்த்தும் தம் வாழ் நாட்களை வீண் நாளாக்கி, "சின்னாள் பல்பிணிச் சிற்றறிவுயிர்" என்பதை நிலைநாட்டிச் செல்லுகின்றனர்.

இதுவன்றியும், பண்டைக்காலத்திருந்து ஒவ்வொருவகுப்பினரும் செய்து வந்த தொழில்களை மறந்து எல்லோரும் உலக அறிவிற்குரிய கல்வியைக் கற்க முயலுவதால், அரசாங்கத் தொழிலிலேயே ஆசைப்பட்டு ஒருவர் இருக்கவேண்டிய இடத்துக்கு ஆயிரக் கணக்கானவர்கள் முயன்று உத்தியோகங் கிடைக்காமல் கற்ற கல்வியால் அடையக்கூடிய இம்மைப் பயனையும் இழக்கின்றார்கள்.

நீதிமன்றத்தில் வழக்கறிஞர் வேலைக்குப் பெரும் பொருள் செலவழித்துக் காலமெல்லாம் நீதியைப் பேசுவோமென்று அதற்குரிய பட்டங்களைப் பெற்று வாழ்கின்ற மக்களில் பலர், தாங்கள் சென்ற துறையில் தங்கள் எண்ணிக்கையில் ஒருவர்க்கு நூறாக இருப்பதால், பிழைப்பதற்கும் பொருள் கிடையாது சிறியவெல்லாம் பெரியவற்றிற்கு இரையாகிப் பெரும்பான்மையோர் போதுமான வேலையில்லாமல் தவிக்கின்றார்கள். சுக்கு, திப்பிலி, மிளகு என்கின்ற மூன்று பொருள்களால் வெகு சிறு பொருள் செலவழித்து நோயைப் போக்கடிக்கும் திரிகடுகம் என்னும் முறையைக்

---

* குறள். கள்ளுண்ணாமை. ௩. † குறள். சூது. ௧.

கொண்ட இந்நாட்டில் மேல் நாட்டு மருத்துவத்தை ஒரு வர்க்கு நூறுகக் கற்கப் புகுந்து நீண்டதோர் காலமும், பெரியதோர் பொருளும் செலவழித்து மருந்து வகைகளையும் இரணவைத்தியத்தையுங் கற்றுத் தொழில் ஆரம்பிக்கையில், இந்த ஏழை நாட்டு மக்கள் அநேகர், மேல் நாட்டு வைத்தியர் களுக்கும் மருந்துக்கும் வேண்டிய அளவு கொடுக்க ஆற்ற லற்றவர்களா யிருக்கிறபடியால் அநேக வைத்தியர்களுக்கு வாழ்க்கைக்கே கட்டமாகிறது. உழவுத் தொழிலைச் செய் வோன் "உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர்" என்று மேற்கொண்ட உழவர்களோ, உழுதுண்டு வாழ்பவர், உழுவித்துண்டு வாழ்பவர் என்கின்ற இரண்டு தகுதிகளை யுடைய உழவர்களில் சிலர்மாத்திரம் பிறரைச்கொண்டு உழு வித்து அவர்கட்குக் கொடுக்கவேண்டிய கூலியைக் கொடுத்து மிகுதியை உண்டு தாம் வாழ்ந்திருக்கவும், ஏனையோரெல்லாம் தாமே உழுதற்றொழிலைச் செய்தும், நாற்றை நட்டும், நீர்ப் பாய்ச்சியும், எரு வீசியும், களை எடுத்தும், பயிரைக் காத்தும் உழவுத் தொழிலைச் செய்து உண்டு உடுத்துப் பிறர்க்குத் தானஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்த இந்நாட்டில், நவீன நாகரிகத் தால் உழவர்க்குரிய முறையைக் கல்லாமலும், தம் உடல் முயற்சி கொண்டு உழையாமலும் *"செல்லான் கிழவனிருப் பின் நிலம்புலந்து, இல்லாளின் ஊடி விடும்" என்னும் பொது மறையை மறந்து தம் நிலத்தை எட்டிப்பாராமலும் தம் தகுதிக்கு மேற்பட்ட உடையை உடுத்தும், உணவினை யுண்டும், தமக்குத் தகாத வீடுகளைக் கட்டியும், தகுதிக்கு மேற்பட்ட அணிகள் அணிந்தும், நாளுக்கு நாள் வருவாய் குறைந்து மூதாதையர்கள் தேடிவைத்த பொருளையும் தாம் உழுவித்துண்ணும் வேளாளர் என்று தாம் பொய்மை யாகக்கொண்ட நாடகத்தால் கூத்து முடிந்து சிறுமை அடைகிறுர்கள். இனி நெசவுத்தொழிலாளிகளோ இயந்திரங் களினல் உண்டாக்கப்படுகிற துணிகளின் போட்டியால் அவர்கள் தொழில் செய்வதற்கிடமில்லாமல் வயிறு நிரம் பாது வறுமையால் துன்புறுகின்றனர். இனி, வாணிகஞ் செய்பவரோ பண்டைக்காலத்து முறையில் முதலுக்குத்தக்க அளவாக வாணிகஞ்செய்யாது கடன்கொண்டு வாணிகஞ் செய்தும், கொண்ட வாணிகத்திற்குத்தக்க அளவாகப் பெரும்பொருள் செலவழித்தும், கூட்டுறவுச் சங்கம் என்று மேலைத் திசையோர் செய்வதுபோல் தாம் வாணிகத்தைச் செய்யப் புகுந்து, மேல்நாட்டார் ஒற்றுமையுடனும் ஒருவருக் கொருவர் நம்பிக்கைக்கு விரோதமில்லாமலும் தொழில்

* குறள்-உழவு. கூ.

நடத்துவதுபோல் செய்யாமல், சரியான கணக்கு வைக்காமலும், வழியல்லா வழிகளில் செலவுசெய்தும் 'கணக்குப் பார்க்கில் பிணக்குவரும்' என்றபடி கணக்குப் பார்க்கின்ற காலத்து ஒருவருக்கொருவர் பிணக்குக்கொண்டு, வாய்ச் சண்டையும் கைச்சண்டையும் செய்து வாணிகத்தையும் வருவாயையும் இழப்பதுடன் நில்லாது, நீதிமன்றத்துக்குச் சென்று ஒரு குரங்கின் கைப்பட்ட இரண்டு பூனைகள்போல், நடுவிலிருக்கின்றவர்கள் கையிலகப்பட்டு, உண்ணச்சோறும், உடுக்கத் துணியுமில்லாது வருடக்கணக்காக நடக்கும் வழக்குகளில் வழக்கு நடந்துகொண்டிருக்குங் காலத்திலேயே பலர் இறந்தும், வழக்கு முடிந்தவுடன் உயிர்தப்பி நின்ற சிலர் அன்னிய அரசாங்கத்தாரால் ஆளப்படும் அயல் நாட்டுக்கு ஓடியும், தீவு தீவாந்தரங்களுக்கு ஓடியும் ஒழிந்துபோகின்றனர். எல்லாச் செல்வங்களும் நிறைந்து இயற்கையறிவையும் செயற்கையறிவையும்பெற்று ஞானத்திற்கே தலைநாடாய், இம்மை, மறுமை, வீடு என்கின்ற மூன்றையும் அடைய உரியதாய், பல மதங்களும், அம்மதங்களையுண்டாக்கிய ஆசிரியர்களும் எம்மதமும் தங்களுக்குச் சம்மதமே என்றும், எல்லாம் படிமுறையாக வருவது, எல்லா வுயிர்களும் ஒரு திறத்தனவாகிய உயிர்கள் என்று அன்புகொண்டு அருள்பூத்து, "இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று" என்னும் இல்லறத்தை நடத்தி நன்னிலையும் சைவமும் தழைத்த இந்நாட்டில் நம் இளைஞர் இவ்விதம் காலங்கழிப்பது தகுதி யாகுமோ? ஆதலால் இனியேனும் நம்மக்களை நன்னெறியில் செலுத்துவதற்குப் பண்டைக் காலத்தைப்போல் சமயத்தைப் போற்றி வாழ்கின்ற கல்வியையும், அறநெறியைப் போதிக்கின்ற கல்வியையும் பிழைக்கும் வழியையும் போதித்து, விதித்தன செய்து, விலக்கியன ஒழிவதற்கு வேண்டியதைக் கற்பித்து உழவுத் தொழிலையும் கைத்தொழிலையும் வாணிபத் தொழிலையும் வளர்த்து, ஆளும் அரசர்க்கு அன்பு பூண்டவர்களாக இருந்து, எந்நாளும் எக்காலத்தும் ஆண்டவனை மனத்தால் நினைத்து வாயால் வாழ்த்தி உடலால் வணங்கி வாழும்படி செய்தல் வேண்டும். இவற்றிற்கெல்லாம் முதலாகிய எல்லா மதங்களையும், படிமுறை என்று கொள்ளும் அகன்ற அறிவையும், எல்லா வுயிர்களையும் தம்முயிர்போல் பார்க்கும் அருளுடைமையும் கொண்டு தேவ தேவனாகிய மகாதேவன் என்னும் சிவபெருமானைத் தமக்குக் கடவுளாகக் கொண்டு, அவன் ஆண்டவன், நாம் அடிமைகள் என்னும் ஆண்டான் அடிமைத்திறங் கொண்டு நம்முடைய செய்கைகளால் கடவு

ளருக்குரியராகி, நாம் இறைவன் திருவடியை அடையச் செய்கின்ற மதமாகிய சைவசித்தாந்த மதத்தை உலகெங்கும் பரப்புதல் வேண்டும். இந்நெறி செய்தலே நன்னெறியாகும்.

இதுகாறும் கூறியவாற்ருல், நமது நாட்டு மக்கள் முற்காலத்தில் சமயக் கல்வியும் ஒழுக்கநூற் கல்வியும் தொழிற் கல்வியும் நன்கு பயின்று தங்கள் வாழ்க்கையைச் செவ்வையாய் நடத்தி வந்தார்களென்பதும், தற்காலத்தில் அவ்விதக் கல்வி முறைகளைக் கைவிட்டு, ஆங்கில நூற் கல்வியை மட்டுங் கற்று இந்திய நாட்டுக்குப் பொருந்தாத அவர்கள் நாகரிக முறையைப் பின்பற்றி ஒழுகுதலேயன்றி, அவர்களிடத்தி லுள்ள நற்குணங்களைக் கடைப்பிடியாது தங்களுக்கும் தங்கள் நாட்டுக்கும் பெருங்கேடு விளைத்துத் துன்புறுகிறுர்கள் என்பதும், ஆதலால் இனி, உலக நாகரிகத்துக்கே வழி காட்டியாயிருக்கிற நமது தமிழ்க் கல்வியையும் சமயக் கல்வியையும் பயிலுதல் நல்வாழ்க்கை வாழ்ந்து இம்மை மறுமைப் பயன்களையும் முடிவில் வீட்டின்பத்தையும் அடைதற்குச் சாதனமா மென்பதும் நன்கு புலனுகும்.

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலந்தையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

(முன் எசு-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

குறிஞ்சி

இரவுக் குறிக்கண் வந்து தலைவியுடன் கூடி நீங்கும் தலைவனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டுக் களவொழுக்கம் தீர்ந்து வரைந்துகொள்ளு மாறு கூறியது.

கபிலர் பாடியது

18. வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சார லுட செவ்வியை யாகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கியாங்
கிவளுயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே.

என்பது இரவுக்குறிவந்து நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப் பட்டு வரைவு கடாயது.

பதவுரை:—வேரல் வேலி—மூங்கிலால் ஆக்கப்பட்ட வேலியை யுடைய, வேர்க் கோட் பலவின் சாரல் நாட—வேரிலே பழுத்த பழங்களையுடைய பலாமரங்கள் நிறைந்த மலைச்சாரலையுடைய குறிஞ்சிநிலத் தலைவனே, செவ்வியை யாகுமதி—நீ இக்கள வொழுக்கத்தை நீங்கிச் செம்மையான ஒழுக்கத்தை யுடையவனுவாயாக!, யார் அஃது அறிந்திசி னோரே—நீ இவ்வாறு களவொழுக்கத்து ஒழுகுவதால் தலை விக்கு உண்டாகும் தீமையை யாவரே அறிந்துள்ளார்? சாரல் சிறு கோட்டுப் பெரும் பழம் தூங்கியாங்கு—மலைச்சரிவிலே, மரத்தின் சிறிய கிளையில் பெரிய பழம் தொங்கிக்கொண் டிருப்பதைப் போல, இவள் உயிர் தவச்சிறிது—இவளுடைய (தலைவி) உயிர் மிகவும் சிறிது; காமமோ பெரிதே—இவளுக் குண்டாயிருக்கும் காமநோயோ பொறுக்கலாற்ருத அவ் வளவு பெரிது. (ஆதலின் செயக் கடவதை அறிந்து செய்வா யாக.)

வேரல்—மூங்கில். கோள்—பழம். அஃது எனும் சுட்டு தலைவியின் துன்பநிலையைக் குறித்தது. கோடு + பழம் = கோட்டுப் பழம் — ஏழன் தொகை. நாட—அண்மைவிளி. மதி, முன்னிலை யசைச்சொல். தவ—உரிச்சொல்.

இறைச்சி

'வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின் சாரல்'—என்றது மூங்கி லால் ஆக்கப்பட்ட வேலியைக் காவலாக வுடைய வேரில் பழுக்கும் பலாப் பழத்தையுடைய மரங்கள் நிறைந்த சாரல் என்றமையால் அப் பழம் பெறற் கரிது என்றவாறு. அதுவேபோல் தலைவியும் காவல் மிக்க மனையிடத்து உள்ளாளாயினள். ஆதலின் எய்தற் கரியள்; ஆதலின் இரவில் வாரற்க. பகல் வருதலும் இயலாதாதலின் வரைந்து கொள்க என்பது குறிப்பு.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. 'யாரஃதறிந்திசினோரே'

(1) (தோல்- சோல். சூ 270 இளம்)
(2) (தோல்- சோல். சூ 270 தெய்வ)
(3) (தோல்- சோல். சூ 275 சேனு)

2. 'சிறு கோட்டுப் பெரும் பழந்தூங்கியாங்கவள்'

—(நன்- மயிலை. பக். 213)
—(நன்- சங்கர. பக். 221)

3. "வேரல்வேலி பெரிதே"—இது காதல் மிகுதி கூறியது)
—(தோல்- களவி. பக். 536.)

4. "வேரல்வேலி......பெரிதே"—"இஃது அடிகள் எல்லாம்

அளவடிகளாய் மறிந்து செல்லலின்றி நின்றவாறே நிற்றலால் நிலை மண்டல வாசிரியப்பா'' என்பதற்கு மேற்கோள்.

—யாப்பு. காரிகை. (குமாரசாமிப் புலவர்) (பக். 77)

5. …………மேற்படி………யா. காரிகை. மாறன் பதிப்பு. (பக். 94,219)

6. (1) "வேரல்வேலி………பெரிதே"—'இதனுள் அடி யெதுகையும் பொழிப்பு மோனையும், ஒரூஉ எதுகையும், இணை முரணும் கடையிணை யெதுகையும் பின் முரணும் வந்தவாயினும் முதல் வந்ததனாற் பெயர் கொடுத்து அடியெதுகைச் செய்யுள் என்று வழங்கப்படும். —(யாப்பருங்கலம்—பக். 189)

"காமங் கைம்மிகிற் றாங்குதல் எளிதோ" —(நற். 39)

(2) இஃது எல்லா வடியு மொத்துச் சிறப்புடை நேர்த்தளை யான் வந்த நிலை மண்டல வாசிரியப்பா— (யாப்பருங்கலம் 261)

7. 'இவளுயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே'—

"பெரிதே காமமென்னுயிர் தவச் சிறிது"—(கலித்—137—2)

ஈற்றடிக் கயலடியின் ஈற்றுச்சீர் 'தூங்கியாங்கு' என்பது, 'தூங்கியாங்கிவள்' எனச் சில பிரதிகளிலுள்ளது.

"வேர்க்கோட் பலவின்"—

"பலவின் வேர்க்கொண்டு தூங்குங் கொழுஞ்சுளைப் பெரும் பழம்" —(நற். 213)

"நீ யறிந்திலை" என்பாள். "யாரஃதறிந்திசினோர்" என்றது கருதத் தக்கது.

'சிறு கோட்டுப் பெரும் பழம்'—
'உயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே' } இவை முரண் தொடைகள்.

இம்முரண் நயம் உணரத்தக்கது.

"வேரல்வேலி—காமமோ பெரிதே"—இச்செய்யுள் காதன் மிகுதி கூறியதற்கு மேற்கோள்—

(தோல். களவு. இளம்பூ. பக். 202)

(1) "வேரல்வேலி வேர்க்கோட் பலவின்………பெரிதே" —நிலை மண்டலவாசிரியப்பாவிற்கு மேற்கோள்—

(இலக்கண விளக்கம்—பக். 740)

(2)—காம மிக வுரைத்தற்கு மேற்கோள்

—(இலக்கண விளக்கம்—பக். 454)

(3) "வேரல்வேலி—பெரிதே"—எல்லா வடியும் ஒத்து வருவ தனை நிலை மண்டல ஆசிரியம் என்ப.

—(தோல். செய்யு. இளம்பூ. 402)

மெய்ப்பாடு—அணங்கு பற்றிய அச்சம்.

பயன்—வரைவு கடாதல்.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி-Research

தனித் தமிழும் கலப்புத் தமிழும்

(மறைமலையடிகள் மகனார் வே. மாணிக்கவாசகம் எழுதியது.)

மக்கட் கூட்டத்தாரின் நாகரிகமெல்லாம், அவர் வழங்கும் மொழியினால் நன்றாயறியப்படும். நாகரிகமில்லாத மக்களின் மொழியானது நாளுக்கு நாள் உருமாறியும், மற்ற மொழிச்சொற்களொடு கலந்தும் கடைசியில் தானொரு மொழியென்றே நில்லாமல் மாய்ந்துபோகின்றது. இதற்குச் சான்றாக உலகமெங்குமுள்ள காட்டுமிராண்டிகளின் மொழிகள் காலந்தோறும் மாறி மாறி மாய்ந்து போதலை வெள்ளைக்கார அறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். ஆகவே, நிலையான நாகரிகமும், நிலையான வாழ்க்கையும், நாளுக்கு நாள் பெருகும் அறிவு விளக்கமும், அரிய முயற்சியும் உடைய மக்களிடத்தல்லாமல், மற்றவர் பால் ஒரு மொழி சிறந்து தூயதாய்த் தொடர்பாய் நடைபெறுதென்பது அறிவுடையார்க்கெல்லாம் உடன்பாடாகும். ஆதலால், நாகரிகமுடைய மக்கள் தமது மொழியை நன்கு பாதுகாத்து வளர்த்தலிற் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருக்க வேண்டுமென்பது சொல்லாமலே நன்கு விளங்கும். மக்களின் முயற்சியால் ஒரு மொழியானது உரம்பெற்று உயிர்ப்புடையதாய் வழங்குதல் போலவே, திருந்திய மொழிவழக்கினாலும், அம்மக்கள் உரம் பெற்று உயிர்ப்புடன் நடைபெறுவர். வலிமையிற் சிறந்த ஒருவனையும், அறிவில் மிக்க மற்றொருவனையும், நல்லியற்கை வாய்ந்த வேறொருவனையும், அவனவன் சொற்களினாலேயே நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். அங்ஙனமே வலிமையில்லாத ஒருவனையும், அறிவு குறைந்த மற்றொருவனையும், தீயோனான வேறொருவனையும் அவனவன் சொற்களினாலேயே அறிந்து கொள்ளலாம். ஆகவே, ஒரு மொழி வழக்கிற்கு அம் மொழிக்குரிய மக்கள் இன்றியமையாதவரா யிருத்தல் போலவே, அம் மக்களின் நாகரீக வாழ்க்கைக்கும் அவர் தம் மொழி இன்றியமையாததாகு மென்பது பெறப்படும். மக்களை விட்டு மொழியும், மொழியை விட்டு மக்களும் உயிர் வாழ்தல் சிறிதும் இயலாது. "எனது விருப்பப்படிதான் யான் பேசும் மொழியைத் திரித்தும், அயல்மொழிச்சொற்களோடு கலந்து மாசுபடுத்தியும் வழங்குவேன்; அம் மொழியின் அமைப்பின்படி யான் நடக்கக் கடவேனல்லேன்" என்று ஒவ்வொருவனுந் தனது மொழியைத் தன் விருப்பப்படியெல்லாந் திரித்துக் கொண்டு போவானாயின், சிறிது காலத்

தில் ஒரு மக்கட்கூட்டத்தாரிலேயே ஒருவரை யொருவர் அறிந்து கொள்ளமுடியாத வகையாய் ஒவ்வொரு சிறு கூட்டத்திற்கும் ஒவ்வொரு புதுமொழி காலந்தோறும் உண்டாகி அம்மக்களை ஒன்று சேரவிடாமல் அவர்களைப் பல சிறு கூட்டங்களாகப் பிரித்து விடும். முன்னொரு காலத்தில் இவ்விந்திய நாடெங்கும் பரவி யிருந்த தமிழும், தமிழ் மக்களும் இப்போது எத்தகைய நிலையிலிருக்கின்றனர் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்! முற்காலத்தில் தமிழ் மொழி ஒன்றையே பேசிய தமிழ் மக்களின் தொகை ஆறு கோடியாகும். அப்பெருந் தொகையான மக்கள் இப்போது சிறு சிறு கூட்டத்தவராய்த் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளுவு, தோடம், படகம், குடகம், உராவோன், எர்க்கலா, ஏனதி, பிராகுயி, கோண்டம், பில்லம் முதலான பலவேறு மொழிகளைப் பேசுவாராய், ஒருவர் பேசுவதை ஒருவர் அறியாமல் விழிக்கும் நிலையில் இருப்பது எதனு லென்பதையும் நினைத்துப் பாருங்கள்! நாகரிகத்தாற் சிறந்த தமிழ், முன்னோர்கள் வழங்கிய செந்தமிழ் வழக்கிற்குச் சிறிதுங் கட்டுப்படாமல் தாந்தாம் விரும்பிய படியே தமிழ்ச்சொற்களைத் திரிபுபடுத்தியும், வடசொற்களை ஏராளமாகக் கலந்து மாசுபடுத்தியும் வந்த தமிழ் மக்களன்றோ இப்போது தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் முதலான பலவேறு மொழிகளைப்பேசும் பலவேறு இனத்தவர்களாய் ஒருவரை யொருவர் அறியாமலும், ஒருவரோடொருவர் அளவளாவுதற் கில்லாமலும், ஆங்காங்குத் தன்னந்தனியராய்ச் சிறு சிறு கூட்டத்தவராய் ஆரியர்களுக்கு அடிமைகளாய் வாழ்நாட் கழிக்கின்றனர். ஆதலால், ஒரு மக்கட் கூட்டத்தார் தம்முட் பலவகையாய்ப் பிளவுபடாமல் ஒன்றுபட்டிருந்து நன்கு உயிர்வாழ்வதற்கு அவர்கள் தமக்குரிய மொழியைத் திரிபு படுத்தாமலும், அதில் அயல் மொழிச் சொற்களைக் கலவாமலும் மிகவும் கருத்தாக அதனைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது புலனுகும்.

இனி, ஆங்கிலமொழியை எடுத்துக்காட்டி, அதிற் பலவேறு மொழிகள் கலந்திருப்பதே அதனுடைய வளர்ச்சிக்கும் பரவுதலுக்குங் காரணம் என்பர் சிலர். ஆனல், ஆங்கில மொழியின் வரலாற்றை அவர்கள் செவ்வையாக அறிந்துதான் பேசுகின்ருர்களோ என்பது எனக்கு ஐயமாயிருக்கின்றது. ஆங்கிலமானது சொல்வள மில்லாத ஏழை மொழி; பழைய நாளில் நாகரிகமில்லாத ஒரு சிறு கூட்டத்தவராற் பேசப்பட்ட மொழி; காலங்கடோறும் பிற நாடுகளிலிருந்து வந்த முரடர்களான வேறு வேறு மக்களால் அலைப்புண்டு, அவர்கள் கொண்டுவந்த பலவேறு மொழிகளாற் கலப்புண்டு தன் தாய்

மையிழந்தமொழி; காலங்கடோறும் மாறிக்கொண்டு வந்த மொழி. இதனைப் பேசும் மக்கள் அறிவிலும், முயற்சியிலும் மேம்பட்டு நாகரிகத்திற் சிறந்து வாழ்ந்து வழங்கிய பின்னரே, தமது மொழியை இனித் திரிந்து போக விட்டால் தமது வாழ்க்கை நிலையாது என நன்குணர்ந்து, அதற்கு இலக்கண இலக்கிய வரம்பு கோலி அதனைக் கண்ணுங்கருத்துமாய்ப் பாது காத்து வருகின்றார்கள். ஆசிரியர் 'பேயின்' 'மிக்கிள் ஜான்' முதலானவர்கள், தமது ஆங்கில மொழியைத் தூயதாகப் பிறமொழிச் சொற்கள் கலவாமல் எவ்வளவு அதனைப் பாது காத்து வழங்கக் கூடுமோ, அவ்வளவுஞ் செய்ய வேண்டும் என்று வற்புறுத்தி எழுதியிருக்கின்றார்கள். இன்றைக்கு ஐந்நூறுண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆங்கில மொழியும், இன் றைக்கு முந்நூறுண்டுகட்கு முன்னிருந்த ஆங்கில மொழியும் வெவ்வேறு மொழிகள் போல் மாறிவிட்டமையால், அக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூல்களை இப்போது ஆங்கிலம் பயிலு கின்றவர்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களா யிருக் கின்றார்கள். 'சாசர்' எழுதிய நூல்களையும், 'ஷேக்ஸ்பியர்' எழுதிய நூல்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இவ்வுண்மை நன்கு விளங்கும். ஆங்கில மொழி அத்தகையதாயிருக்க, அதனோடு தமிழை ஒப்பிட வந்த அவர்கள், தமிழின் வர லாறும், அதன் வழக்கும் எவ்வளவு ஆராய்ந்திருக்கின்றார்க ளென்பது, அவர்கள் சொற்களிலிருந்து விளங்கவில்லை. ஆனாலும், எனக்குத் தெரிந்தமட்டில் எழுதுகிறேன்.

தமிழின் வரலாற்றையும், வழக்கையும் விரிவாகத் தெரிய வேண்டினால், என் அருமைத் தந்தையார் மறைமலையடி கள் எழுதியிருக்கும் நூல்களைப் பார்க்கும்படி வேண்டு கின்றேன். தமிழானது மிகுந்த சொல் வளமுடையது. தமி ழையும், பிறமொழிகளையும் நடுவு நின்று நன்கு ஆராய்ந்த 'கால்டுவேல்' முதலான மேனாட்டாசிரியர்கள், தமிழானது பிறமொழிகளின் உதவியைச் சிறிதும் வேண்டாமல் எல்லாத் துறைகளிலும் தனித்தியங்கவல்லது என்றும், ஆங்கிலம் முத லான மற்றமொழிகளோ பிற மொழிகளின் உதவியை வேண் டாமல் தனித்தியங்க மாட்டாதனவென்றும், தமிழானது பிறமொழிக் கலப்பின்றித் தூயதாக எழுதப்படும்போதும், பேசப்படும்போதும் மிக்க அழகுடையதாய்ப் பிறருள் ளத்தைக் கவருந்தன்மையதாய் விளங்குகின்றதென்றும் வலி யுறுத்திச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்லிய அவ்வுண்மை எல்லாப் பொருள்களையும் தனித்தமிழில் எடுத்துரைக்குந் "திருக்குறள்" என்னும் ஒரு நூலைப் பார்த் தாலும் நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அதுவும் போதா

தேல், திருக்குறளின் காலத்தும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்தும், இயற்றப்பட்ட பழைய செந்தமிழ்நூல்களைப் பார்த்தால் தமிழின் சொல்வளம், பொருள்வளம் நன்கு விளங்கும். இவ்வளவு சிறந்த தமிழ் மொழியைப் பேசிய பழைய தமிழ் மக்கள் எவ்வளவு சிறந்த நாகரிகம் வாய்ந்தவர்களாயும், பிறமொழியாளர்களுக்கும், அவர்களுடைய சொற்களுக்கும் அடிமைப்படாத எவ்வள்வு தனிப்பெருஞ் சிறப்பு உடையவர்களாயும் இருந்திருக்க வேண்டும்! இத்தகைய தமிழரையும் இத்தகைய தமிழ் மொழியையும், ஆங்கில மொழிக்கும், ஆங்கில மக்களுக்கும் ஒப்பிடுவது எவ்வளவு பொருந்தாததாயிருக்கின்றது!

(தொடரும்) —ம. விடுதலை.

பொய்யாமொழிப் புலவர்

(1) பொய்யா மொழிப்புலவர் தொண்டை மண்டலத்தில் செங்காட்டங்கோட்டத் துறையூரில் சைவவேளாளர் மரபில் உதித்தவர். இம் மரபினரே அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியாரும், கவிவீரராகவ முதலியாரும், அட்டாவதானி சொக்கப்ப நாவலரும் பிறரும் ஆவர். இவருள் சொக்கப்ப நாவலர் 17-ம் நூற்றுண்டின் இடையில் சேலம் கணக்கத் தெருவில் வாசம் செய்து தஞ்சைவாணன் கோவை உரையும் சேலம் ஸ்தலபுராணமும் சுகவனநாதர் தோத்திரப்பிரபந்தங்களும் இயற்றினர். நாவலர் பரம்பரையில் வந்தவர்கள் சேலம் வக்கீல் சுப்பராய முதலியாரும் இவரது புத்திரர் கனகசபாபதி முதலியாரும் (M. A., B. L., மிட்டாதார்) ஆவார். தொண்டை மண்டலத்து வேளாளர்கள் விஜயநகரவரசர் காலத்தில் முன்னர்க் குறித்த நூற்றுண்டில் தாரமங்கலம் முதலிய இடங்களில் பிரதி காவலராக இருந்து பல சிவாலயங்களையும் கட்டுவித்தமை துருக்கங்களாலும் சாஸனங்களாலும் விளங்கும்.

(2) பொய்யாமொழிப்புலவர் இயற்றிய நூல் தஞ்சைவாணன் கோவை. இக் கோவைக்குப் பாட்டுடைத் தலைவர் சந்திரவாணபூபதி. இப்பூபதி மாறை நாட்டை யாண்ட ஜோமாற்வர்மர் திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தி குலசேகரதேவருக்கு மந்திரியாய் இருந்தவர். மாறைநாடாவது தென்பாண்டிநாட்டில் கொற்கை வல்லம் தஞ்சாக்கூர் மல்லை என்னும் நான்கூருக்கும் இடைப்பட்டுப் பொருநையாற்றங் கரை

யில் உள்ள நாடு. மாபலிவாண கோவரையர் என்பார் 8-ம் நூற்றூண்டு வரை வட தேசத்திலும் தொண்டை நாட்டிலும் சிறப்புடன் அரசியல் ஒச்சி, 12, 13,-ம் நூற்றூண்டில் மாறை நாட்டில் பாண்டியருடைய பட்டந்தரித்துச் செந்தமிழ் நாட்டையும் செந்தமிழையும் போற்றிவந்தனர் என்பதை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ச் சாஸனங்களாலும் ரைஸ், போக்ஸ் என்ற ஆங்கில அறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களாலும் அறியலாம். இக் கோமாறவர்மர் சோழநாட்டில் கடற்கரைப் பட்டினங்களையும், சேரநாட்டில் சேரர்களோடு மல்லைவல்லங்களில் பொருது அந் நாட்டுச் சில பகுதியையும் கைப்பற்றினர் என்பது பல சாஸனங்களால் விளங்கும். இம் மாறவர்மர் தாம் புலவராய் இருந்து சில நூல் வரைந்ததும் அன்றிப் பொய்யாமொழியாரையும் நாற்கவிராஜ நம்பியாரையுங் கொண்டு, கோவையையும் அகப்பொருள் விளக்கத்தையும் எழுதுவித்தும் உள்ளார். வஞ்சிப் பொய்யா மொழியார் இவர் எனத் துணிதற்கு இடமில்லை.

(3) பொய்யா மொழிப் புலவர் இயற்றிய தனிப் பாடல்களால் தஞ்சாவூர் முதலிய நகரங்களும் ராஜேந்திர சோழருள் அப்பேர் வாய்ந்த ஒருவரும் குல சேகரபாண்டியருள் அப்பேர் வாய்ந்த கோமாறவர்மரும் பாடப்பட்டார் என்பது விளங்கும். இவரியற்றிய பாடல்களைக் கொண்டு இதுகாறும் பெரியோர்கள் இவரைப்பற்றிக் கூறும் விருத்தாந்தங்கள் காளிங்கராயன் குதிரையை மாளவும் மீளவும் பாடியதும், கோழியைப் பாடிய வாயால் குஞ்சைப் பாடேனென்றதும், கலைந்த சங்கத்தைக் கூட்ட மதுரைக் கெழுந்ததும், காளைக்குமாரன் கவிகேட்கத் தனிவழி வந்ததும், காளையார் கோவில்கூத்தாள் முதலியோர்க்குக் கண்வரப் பாடியதும், தஞ்சைவாணன்மீது கோவைபாடிப் பொற்றேங்காய் பரிசு பெற்றதும், மதுரை சென்று மாறனைக் கண்டு பாடியதும், பழைய குருடி கதவு திறடி எனப் பாடியதும், சோழ நாடு புகுந்து செல்வர் சீநக்கனைப் பாடியதும், கண்டியூர் வண்ணத்தியைப் புகழ்ந்து பாடியதும், புலையன்உடல் வெடிக்கப் பாடியதும், அவவாதத்திற் கஞ்சி இரங்கியதும், சிதைவிலகப் பாடித் தீப்பாய்ந்ததும் பிறவுமாம். இவ் விருத்தாந்தங்களை மண்டல சதகங்களாலும் தமிழ்நாவலர் சரிதத்தாலும் தனிப்பாடற் றிரட்டாலும் விநோதரசமஞ்சரியாலும் முருகர் பிள்ளைத்தமிழ், திருப்புகழ், நன்னூற் புத்துரை என்பவற்றாலும் சத்தியவாக்கியின் சரித்திரபுத்தகங்களாலும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அறிவியற் பகுதி - Science

ஞாலநூல் (Geology)

[திரு. S. நடராஜன் அவர்கள் B. A.]

(௩௩-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

6. உயிர் இனங்கள் நேர்முகமாயும் மறைமுகமாயும் ஞாலத்தின் மேற்பரப்பை மாற்றுகின்றன. அழுகின செடி, இலை, வேர், பூண்டு முதலியவை படை படையாய் சேர்ந்து நிலப்பரப்பை உயர்த்துகின்றன*. கடல் வாழ் உயிர்களின் எலும்புகளும், சிப்பிகளும் சேர்ந்து புதுத்தீவுகள் ஆகிவிடு கின்றன. தென்கடலில் இம்மாதிரித் தீவுகள் பல உள. இவை களைப் பவளத்தீவு (Coral reefs) என்பர். இது நேர்முகமாய் செடி கொடி உயிர் இனங்கள் ஞாலத்தின் மேற்பரப்பில் மாறுதல்களை விளைப்பனவாம். மலைமேலும் மணற்குன்றுகள் மேலும் புல் பூண்டு செடி கொடி மரங்கள் தோன்றி அரண் போல் விளங்கி நீராலும் காற்றாலும் அழிந்து சிதையாமல் காப்பது மறைமுகமான பணியாகும். பட்டு விழுந்து நிலப் பரப்பை உயர்த்தும் மரஞ்செடி கொடிகள் எவ்வாறு நிலக் கரியாய் மாறுகின்றன என்பதைப் பின்னர்க் கூறுவாம். ஈண்டு மரஞ்செடி கொடிகளும் நிலப்பரப்பை உயர்த்துகின்றன என்பது அறியத்தக்கது.

தாவரம் ஒழிந்த ஏனைய கடலிலும் நிலத்திலும் வாழும் உயிரினங்கள் அவை அவைகளின் எச்சத்தாலும், இறந்த பின்னர் எலும்புக் கூடுகளாலும் ஞாலத்தின் பரப்பை மாற்று கின்றன. தென்கடலில் புதிது புதிதாகத் தோன்றி ஒன்று டன் ஒன்று இணைக்கப்படும் பவளத்தீவுகளைப்பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டோம். விலங்குகளின் எலும்புகளும் பறவைகளின் எலும்புக் கூடுகளும் ஏரி மணலின் அடியில் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. இப்புதை பொருள்கள் ஞால நூல் ஆராய்ச்சி யாளர்க்குப் பெரிதும் துணையாகின்றன.

---

* The growth and decay of Vegetables are yearly adding to the soil, at the same time that they protect the surface from the wasting action rain, frost and the like.

—*David Page*

Advanced text of Book of Geology.

7. தாதுப் பொருள் அல்லது பூதப் பொருள்களால் ஏற்படும் மாறுதல்கள் புலன்கட்கு எளிதில் தோன்றுவன வல்ல. பாறைகளின் உட்படை சுருங்குவதும், உலோகங்கள் உற்பத்தியாவதும் தாதுப் பொருள்களின் செயலாலேயாம். கடற்கரை ஓரங்களிலும் தட்டையான உப்புநீர் ஏரிகளின் கரை ஓரங்களிலும் படிந்து கிடக்கும், உப்பு, வெடியுப்பு, பொட்டிலுப்புப் படைகளும் ஞாலத்தின் மேற்பரப்பில் மாறுதல்களை உண்டாக்குகின்றன.

8. ஞாலத்தின் மேற்பரப்பில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கு எரிமலை ஒரு சிறப்பான காரணம். மழை, ஆறு, கடல் வழியாக நீர் மேட்டு நிலத்தைச் சமதளமாகச் செய்கிறது எனக் கூறினோமல்லவா? இவ்வாறு செய்துவரும் நீரின் வேலைக்கு எதிர்மறையாக எரிமலைகள் வேலை செய்கின்றன. இவைகள் நிலப்பரப்பை மேலே கிளம்பச் செய்து மலைகளை தோற்றுவிக்கின்றன. நீர் சமதளமாக்குகின்றது. நெருப்பு மலைகளைப் புதுப்பித்து மேட்டு நிலத்தை உண்டாக்குகின்றது. மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத மலைகளும், மேட்டு நிலங்களும், பள்ளத்தாக்குகளும் எரிமலையால் உண்டாகின்றன*. எரிமலை, மண்கம்பம், மேற்பரப்பின் மெல்லிய அசைவு, ஆய மூன்று சிறப்பியல்புகளாலும் சிதைவுறும் நிலப்பரப்பு மறுபடியும் உண்டாக்கப் படுகிறது. இம்மூன்று சக்தியும் இயற்கையால் ஞாலத்திற்கு இல்லாதொழியுமேல் நிலப்பரப்பே இல்லாது போகும்.

௨. ஞாலத்தின் வயிற்றில் இருக்கும் நெருப்பின்சக்தியால் மூட்டப்பட்டு நிலப்பரப்பு மேலே உயர்ந்து மலைகளாயும் தொடர்மலைகளாயும் ஆகியுள்ளன. சில இடங்களில் மலையின் வாய்பிளந்து நெருப்புக் குழம்புகளும், பாறைத்துண்டுகளும், தூசிகளும், சுடு மண்களும், சாம்பரும், பலவித நெருப்புசம்பந்தமான வாயுக்களும் வெளியே வருவதுண்டு. வெளியில் வழிந்த நெருப்புக்குழம்பு குளிர்ந்தபின்னர் பாறைகளாகின்றன. இவ் எரிமலைகள் கக்கும் கனற்குழம்பு படைபடையாய்ச் சேர்ந்து குடைபோன்ற மலைகளாய் மாறும். வரலாற்றுக் காலத்துக்குள் இவ்வாறு பல புது மலைகள்

---

* As the one from without tends to degrade and wear down, so the other within tends to elevate and reconstruct; and through the force exerted by either may vary at different Epochs, still the general result is the maintenance of a habitable terraqueous surface.

—*David Page*

உண்டாயதற்குச் சான்றுகள் பல உள. நிலப்பரப்பில் எரிமலை கள் கனற் குழம்புகளைக் கக்குவதுபோல் கடலிலும் தரையி லிருந்து எரிமலை கனற்குழம்புகளைக் கக்கும். ஆண்டு வழியும் தீக்குழம்பானது நீரினுள்ளே பாறைகளாய் மாறுகின்றது. எரிமலையின் கக்கு வாயினின்றும் வழியும் அனற்குழம்பு குளிரும் கால அளவையால் பலவிதமான பாறைகள் உண்டா கின்றன. சில இடங்களில் வெந்நீர் ஊற்றுக்களும் கந்தகக் கக்குவாய்களும் இதனால் ஏற்படுகின்றன.

(ங) மண்கம்ப அதிர்ச்சியினால் மலைகளின் உயரம் அதி கரிக்கின்றது; நிலத்தின் மேற்பரப்பு பிளவுபடுகின்றது. சிற்சில பாகம் கடல்வாய்ப் படுகின்றது. புதுநிலம் தோன்று கின்றது. கடலில் பெரும் கொந்தளிப்புகள் ஏற்படு கின்றது. நீரின் அழித்தல் வேலைக்குப் புறநடையாக மண் கம்ப அதிர்ச்சிகள் நிலப்பரப்பை உயர்த்தி மாறுதல்கள் உண்டாக்குகின்றன.

(ச) மேற்பரப்பின் மெல்லிய அசைவுகளால் நிலப்பரப்பு சிலபல இடங்களில் மேல்நோக்கிக் கிளம்புகின்றது.

9. இதுகாறும் கூறியவாற்றால் பெறப்படுவது யாதெ னின் நீர், தீ, வளி என்ற முப்பெரும் பூதங்களும் ஞாலத் தின் மேற்பரப்பில் தனித்தனியாயும், ஒன்று சேர்ந்தும் பலபல மாறுதல்களை உண்டாக்குகின்றன. இம்மாறுதல் களானவை தொன்றுதொட்டே இடைவிடாது நடை முறை யிலே இருந்து வருகின்றன. இம்மாறுதல்கள் ஓய்வின்றி இன்றும் நடைபெறுகின்றன; என்றும் நடைபெறும். மழை யும், பனியும், காற்றும், இறுகிய நிலப்பரப்பைத் தேய்த்துக் குறைக்கின்றன. சிற்றாறுகளும், பெரிய நதிகளும், தாங்கள் செல்லும் வழிக்காக நிலத்தை அறுத்து மலையைக் குடைந்து கற்களை மணலாக்கி ஏரிகளிலும் கடல்களிலும் தூவி அடுக்கு வரிசையாகப் படை படையாய்ச் சேர்க்கின்றன. இப்படை களின் இடையே பல உயிர் இனங்களின் எலும்புக் கூடு களும் செடி கொடிகளும் அகப்பட்டு ஞால நூலாசிரியர் களுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. புல் பூண்டுகளின் அழுகிய குப்பைகள் நிலக்கரியாக மாறுகின்றன. எரிமலை களின் சக்தி நிலப்பரப்பின் சில பகுதியை உயர்த்தியும் சில பகுதியைக் கடலினுள் தாழ்த்தியும், சில இடங்களில் கக்கு வாய்களின் மூலம் நெருப்புக்குழம்புகள், தூசி, சாம்பர்களைக் கக்கி வழிந்து ஒடச்செய்து மலைகளை உண்டாக்குகின்றன. பண்டையிலும் எரிமலைகள் இவ்வாறு புது மலைகளை உண்

டாக்கி நிலப்பரப்பில் பல மாறுதல்களைச் செய்துள்ளன. பலவகைப் பாறைகள் தோன்றுவதற்கு எரிமலைகள் காரணமாம்.

(10) இயற்கை யென்னும் காலனின் ஏவலாளர்கள் இடைவிடாது ஓய்வின்றி ஞாலத்தின் மேற்பரப்பில் மாறுதல்களை உண்டாக்கிக்கொண்டு வருகின்றனர். புதுப் புதுப் பாறைகளின் தோற்றமும் புதுமலைகளின் அடுக்கு வரிசைகளும் இயற்கையின் எல்லையற்ற திறனை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. இவ்வியற்கையின் நுட்பங்களை உணர்ந்தார் யாரே "மண்ணையும், புனலையும், வளியையும், கனலையும், விண்ணையும் படைத்த வித்தகவித்தை"* ஏற்றிப் பணியாதார்!

வடிவு திருந்த அறிவு வளர்ந்த வகை

[திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்கள்—
திரு. க. ப. சந்தோஷமவர்கள்]

மரங்கள் தலையை நிலத்திலூன்றிப் புணர்ச்சிக் கருவிகளை எவருங்காண வெளியே வைத்திருக்கின்றனவென்று பார்த்தோம். மரங்களை விட்டு விலங்குகளுக்குச் செல்லுங்கால் இவை தம் புணர்ச்சிக் கருவிகளை வால்கொண்டு மறைக்கின்றனவென்று காண்கின்றோம். இயற்கை உணர்ச்சியாலுந்தப்பட்டு இங்ஙனம் புணர்ச்சி உறுப்புக்களை மறைக்க முயல்வதற்கேற்ப உயிர்களின் அறிவு முதிர்ந்திருக்கின்றது. இதற்கிசைய உடலுந் தலையும் பொருந்துகின்ற முடக்கியும் வேறுபடுகின்றது. முதன்முதல் வையகத்தில் தோன்றிய மக்கள் தம் புணர்ச்சி உறுப்புக்களை இலைகளால் மூடிக்கொண்டார்களென் றறிகின்றோம். மக்களின் அறிவுயர்ச்சிக்கிதுவே சான்றாகும். நாட்டுப்புறங்களில் வாழுகின்ற மக்களிற் சிலர் இந்நாளிலும், மரம் எங்ஙனந் தலையை மறைத்துக்கொண்டு உடலை எவருங்காண வெளியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றதோ, அவ்வாறே செய்கின்றார். அவர்கள் தங்கள் மண்டையில் ஒரு தலைப்பாகையைச் சுற்றி மறைத்து, உடலை எவருங் காண வெறுமையாக வைத்திருக்கின்றனர். உயிர்களின்கீழ் நிலையில் புதையுண்டிருக்குந் தலை சிறிது சிறிதாக நிமிர்ந்து மக்கள் நிலையில் செங்குத்தாக மேலே அமரும்பொழுது உடல் முழுவதையும் மறைத்துத் தலையை வெறுமையாய்

---

* தாயுமானசுவாமிகள் மாணக்கர் அருளிய அகவல்.

விடவேண்டுமென்கின்ற ஒருணர்ச்சி யுண்டாகின்றது. இது நாகரிக முதிர்ச்சி.

என் நண்பரொருவர் சில நாட்களுக்குமுன் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவொன்றில், இந்திய மகளிர் காலை மூடுவதற்கு ஒன்றும் அணியாதிருப்பதைப் பார்த்தால் ஐரோப்பிய மகளிர் அருவருப்புக் கொள்வார்கள் என்று சொன்னபின், ஐரோப்பிய நங்கையர் அப்படி நினைப்பது தவறென்றும், அவர்கள் (ஐரோப்பிய நங்கையர்) ஆண்களோடு சேர்ந்து கூத்தியற்றுகையில் அணிந்து கொள்ளும் உடையைக்கண்டு இந்திய மகளிர் பெரிதும் வெறுப்புறுவார்க ளென்றும் மொழிந்தார். மரஞ் செடி கொடிகளிலிருந்து முதன் முதல் வையகத்தில் தோன்றிய மக்கள் வரையிலும், முதன் முதற் றோன்றிய மக்களிலிருந்து இக்காலத்திய நாகரிகமடைந்த மக்கள்வரையிலுஞ் சென்று ஆராய்ந்து, தலையைவிட உடலை மூடுவதே இயற்கையான நெறியென்றும், நாகரிகமடைந்த பெண்கள் உடல் முழுவதையும் மூடித் தலையை மறையாமல் விடுவதே ஒழுங்கென்றுங் காட்டமுயன்றேன். இதுவே இயற்கை நெறியின் முடிவாகும். ஆதலின், கால்கள் மூடப் படாமலிருப்பதைக் குற்றமென்று நினைப்பது இயற்கைக்கு முரண்பட்டதாகு மென்று யான் கருதவில்லை. கால்களை மூடுவது இயற்கையில் நாம் காணும் நாணுடைமை நெறியைப் பின்பற்றியதேயாகும்.

இதுபோன்றவையும் இதனினுந் தலையாயனவு மாகிய பலபகுதிகள் இதுபற்றிச் சொல்லுதற்குள. ஆனாலிவற்றை வெளியிடுதற்கேற்ற மன்று இஃதாகாது. அறிஞர் சிலரே இதற்குரியராவர். இதன் காரணம் முன்னரே என்னால் எடுத்துக்கூறப்பட்டது. இன்று யான், படிப்படியாக அறிவும் வடிவும் ஒன்றிற்கொன்றிசைந்து வளர்ச்சிபெற்ற வரலாற்றை முடிக்கக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றேன். இச் சொற்பொழிவுகளை யான் நிகழ்த்துவதன் கருத்து யாதென்பது பற்றி இதற்குமுன் ஒன்றும் யான் கூறவில்லை. இன்றோடு சொற்பொழிவு முடிவு பெறப் போவதால் யான் கொண்ட நோக்கத்தைக் குறித்துச் சில கூறுகின்றேன்.

உங்களிற் சிலர், உயிரின் வளர்ச்சியைப்பற்றி யான் இதுகாறும் கூறியவை எனது மூளையிலிருந்தே கிளம்பியவை என்று நினைத்திருக்கலாம்!; என்னைப் போல் இத்துறையிற் கருத்தைச் செலுத்தக் கூடிய சிலர் யான் கூறியவற்றை மகிழ்ந்துகேட்டு ‘இது நன்று’ என்றெண்ணியிருக்கலாம்;

வேறு சிலர் வேறு கருத்துடையவர்களாகவு மிருக்கலாம். இப்பொழுது யான் கூறுகின்றது யாதெனின், இது பற்றி வரக்கூடிய புகழ்ச்சிக்கும் இகழ்ச்சிக்கும் யான் உரியவனல்லன் என்பதே. ஈண்டு யான் எடுத்துக் கூறியவையெல்லாம் சைவ சித்தாந்தக் கொள்கையினின்றும் பெறப்பட்டன. எடுத்துக் கொண்ட இப்பொருளை, மேல்நாட்டார் வழக்கைப் பின்பற்றி, யாவரும் மெய்ப்பித்துப் பார்க்கக்கூடிய கணக்குகளோடுங் காட்டுகளோடுங் கூறியிருக்கின்றேன். மொத்தமாய் எனது கருத்தைச் சொல்லவேண்டுமாயின், டார்வின் என்ற அறிஞரால் 19-ம் நூற்றாண்டில் நிறுவப்பட்ட உயிர் வளர்ச்சி வகை (Evolution) சைவசித்தாந்தக்கொள்கையின் ஒரு பகுதியே யாகும். உயிர் வளரும் வகையைப்பற்றி ஈண்டு யான் மொழிந்த சில உண்மைகள் மேலைநாட்டு அறிவியலாரால் இன்றளவும் ஆராயப்படவில்லை. சிறப்பாக, யான் கூறிவந்த அறிவிற்கும் வடிவிற்குமுள்ள இயைபு அவர்களுடைய ஆய்விற்குட்பட வில்லை. யான்கூறு மிதுகேட்டவர்கள் நகினும் நகுவர். நிற்க.

தமிழ்த் தொல்லறிஞர் மிகமிக நீண்டகாலத்திற்கு முன்னரே ஒவ்வொரு வடிவிற்கும் ஒவ்வொரு பொருளுண்டு என்ற முடிவிற்கு வந்தார்கள். ஒருருவத்திற்கும் அது குறிக்கும் பொருளுக்குமுள்ள பொருத்தம் வழக்குப்பற்றி வருவதன்று, இயற்கையிலேயே அமைந்து கிடக்கின்றதென்ற கொள்கையுடையவர்களாயும் அவர்க ளிருந்தார்கள். பண்டைத் தமிழருடைய உண்மை இயல், நாம் காண்பனவுங் காணக் கூடியனவுமாகிய உருவங்களும், கேட்பனவும் கேட்கக் கூடியனவுமாகிய ஒலிகளும், தம்மில் தாமே பொருளுடையனவாய் மிளிர்கின்றன என்ற தகர்க்கொணாத அடிப்படையின்மேல் கட்டப்பட்டுளது. இவ்வடிப்படை தவறுமாயின் அவர்களுடைய உண்மை இயல் முழுவதும் பிழைபடும். யான் உங்கள்முன் கூறிவந்தவை யெல்லாம் தமிழரின் உண்மை இயலையும் மறைமொழிகளையும் எடுத்துரைக்கும் நூல்களிலிருந்து திரட்டப்பட்டவையே. ஈண்டுக் கூறியவாறே இவை ஆண்டுக் காணக்கிடக்கின்றனவல்ல. மேலை நாட்டு முறையில் கினைவைச் செலுத்துகின்றவர்கள் எளிதில் இவற்றை அறிந்து கொள்ளும் வகையில் தமிழ் உண்மை இயலை உங்களுக் கெடுத்துக்கூற முயன்றிருக்கின்றேன்.

டார்வின் என்பவர் தோன்றுவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே, உயிரின் வளர்ச்சியைக் குறித்துத் தமிழர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர். டார்வின் தோன்றி ஒன்

றரை நூற்றுண்டுதானுங் கழியவில்லை. தமிழரின் கடைச் சங்கமிருந்த காலம் முப்பதுநூற்றுண்டு அல்லது குறைந்தது இருபது நூற்றுண்டுக்கு முற்பட்டதாகும். டார்வினுக்கு முன் மேல்நாட்டார் உயிர்வளர்ச்சியைப் பற்றி ஒன்றுமறியாதிருந்தனர். நமது பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளில் அவர்களறியாதிருந்த உண்மைகள் மறைந்து கிடந்தன.

மக்கள் எங்ஙனந் தோன்றினர்கள் என்பது பற்றிய பல கொள்கைகள் வெளிவந்திருக்கின்றன ஆனல், மக்களுக்கு மேற்பட்ட நிலையைப்பற்றி மேல்நாட்டார் ஒன்றும் நவின்றிலர். இது புனைதல் (Imagination) என்னும் ஆற்றலின் பாற் படுவதாகும். இத் துறையில் வகுக்கப்படுவனவற்றை மெய்யென்றும் பொய்யென்றுங் கூற வியலாது. யான் புனையும் ஒன்று எனக்குத் திருத்தமானதாகவே தோன்றுகின்றது. அது தவறென்று மற்றொருவர் கூற உரிமையில்லை.

மக்களுக்குக் கைகள் இரண்டு உள. கைகளில் ஆட்காட்டி விரலுக்கும் பெருவிரலுக்கும் நடுவே விரிந்த இடையொன்றுளது. இது விலங்குகளில் அத்துணை நன்றாகத் தோன்றுவதில்லை. கோழியை எடுத்துக் கொள்வோமாயின், பெருவிரலைபொத்த விரல் அதற்கும் ஒன்றுண்டு. ஆனல், அது பிரிந்து நிற்கின்றதே யொழிய மக்களுடைய பெருவிரலைப்போல் விரிந்த இடைவெளியோடு விளங்கவில்லை. இந்நாளில் ஏறிச்செல்வதற்குரிய பொறியூர்திகள் மிகுந்து வருவதால் மக்களுடைய கால்களுக்கேற்ற பயிற்சி யில்லாமற் போகின்றது. சென்னைக் கடற்கரையில் வேலைசெய்கின்ற வலைஞர் சிலரை யான் கவனித்தபொழுது, அவர்களுடைய விரல்களுக் கிடையே, வாத்தின் விரல்களுக்கிடையேயுள்ள சவ்வைப்போன்ற ஒரு வளர்ச்சி இருப்பதைக் கண்டேன். கடல் நீரில் அவர்கள் பெரும்பாலும் நீந்துவதால் இம் மாறுதல் தோன்றி யிருக்கின்றது. கருத்தின்றிப் பார்ப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய விரல்கள் நீளக் குறைவுடையவை போலத் தெரியலாம். அஃதுண்மையன்று. இடையே வளர்ந்திருக்குந் தோலால் அவர்களுடைய விரல்கள் நீளத்திற் குறைந்து தோன்றுகின்றன. இதிலிருந்து, மக்கள் செய்யுந் தொழிலுக்கேற்ப அவர்களுடைய உருவம் மாறுதலடையுமென்பது வெளியாகின்றது. தொழிலுக்கேற்ற வண்ணம், உருவம் மாறுதலடையுமாயின், அதனல் மக்களுடைய கைகளில் நிகழக் கூடிய வேற்றுமையைத் தெற்றெனக் காணப் பல்லாயிரமாண்டுகள் செல்லும்.

பெருவிரலோடு ஆட்காட்டி விரல் சேர்வதால் யாதாயினு மொன்றை நாம் இறுகப் பற்றிக் கொள்ளக்கூடியவர்களா யிருக்கிறோம். பெருவிரலுக்கும் ஆட்காட்டி விரலுக்குமிடையே ஒரு கத்திகொண்டு கீறிடின், முன்னங்கை முழுவதையும் இருபிரிவாகப் பிளந்திடலாம். முன்னங்கையில் அமைந் திருக்கும் இரண்டு எலும்புகளும் இங்ஙனங் கீறுவதால் இயல் பாகவே இடையூறின்றிப் பிரிகின்றன. விலங்குகளுடைய முன்னங்கால்களை இவ்வாறு பகுத்திடமுடியாது. மக்களின் கைகளோ இயற்கையிலேயே இருபிரிவாக வகுக்கப்பட்டிருக் கின்றன. இவ் இருபிரிவுகளும் சதையினால் சேர்க்கப்பட்டிருக் கின்றனவேயன்றி எலும்பினாலன்று. யாதாயினும் ஒரு காரணத்தால் பெருவிரலுக்கும் ஆட்காட்டி விரலுக்கும் நடுவே செல்கின்ற இடை விரிந்திடுமாயின் யாது நேரிடும்? நான்கு கைகளுண்டாகும். புனையுமாற்றல் கொண்டு இதைப் பார்க்கு மாறு வேண்டுகின்றேன். கருநிலையிலே மரமாயினும் புழுவாயி னும் மீனாயினும் விலங்காயினும் யாவும் ஒருருவமுடையன வென்பதை நன்கறிந்த தமிழர்கள், மக்கட்பிறவிக்கு உயர்ந்த நிலையில் முழங்கையிலிருந்து பிரிகின்ற நான்கு கைகளை யுடை யதாய் உயிர் விளங்கவேண்டுமென்று நினைத்தார்களென நாம் கருதலாம். புனையுமாற்றல் கொண்டு வகுத்த இவ்வடிவம் அறிவுக்கு முரண்பட்டதன்று என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். தமிழர்கள் தங்கள் கடவுளர்க்கு நான்கு கைகளை வகுத்து மக்கட்பிறவிக்கு மேம்பட்ட நிலை அதுவே என நினைத்தனர். அவர்கள் கைகளின் தொகையை அதிகப் படுத்தினார்களேயன்றிக் கால்களைப் பெருக்கவில்லை. எதிர் பாராத ஒரு நிகழ்ச்சியால் ஆட்காட்டிவிரலுக்கும் பெருவிர லுக்குமிடையே ஒரு பிளவுண்டாமாயின், அதைத் தடுப்ப தற்கு எலும்பொன்றுமில்லை என்பதைக் கருத்தில் வைக்க வேண்டும்.

ஆதலின், நான்கு கைகள் வளர்வது முடியாத ஒரு நிகழ்ச்சியாகாது. பண்டைத் தமிழர்கள் நான்கு கைகளோடு கடவுளரை வகுத்த புனையு மாற்றலை நாம் புகழவேண்டும். இவ்வாற்றல் கொண்டே எட்டு, பதினாறு கைகளையுடைய உருவங்களை அவர்கள் வகுத்தனர். இதை மற்றுந் தொடர்ந்து கடவுளர்க்குத் தலைகளையும் பெருக்கிக் காட்டியிருக்கின்றார் கள். வடிவும் அறிவும் ஒன்றை யொன்று தழுவி வளர்ச்சி பெற்ற வகையை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றேன். இதில், பார்வை என்று நாம் சொல்லும் அறிவு, கணக்கியலின் முறைக்கிசைய, கீழிருந்து மேல் நிமிர 180-டிக்கிரியாகும். இதில் மக்களுடைய கண்கள் 90 டிக்கிரியே அடைந்திருக்

கின்றன. மக்கட் பிறவிக்கு மேற்பட்ட நிலையில் அக்கண்கள் 180-டிக்கிரி நிமிரவேண்டுமென்பது கணக்கியலாற் பெறப் படும் உண்மையாகும். இந்நிலையில், அவைகள் விசும்பை நேர்மேலே காணுமாறு அமையப் பெறல்வேண்டும். இவ் வகையினுந் தமிழர்கள் தங்கள் புனையு மாற்றலைப் புகுத்திச் சிவனுடைய ஊர்த்துவமுகத்தை நேரே விசும்பை நோக்கு மாறு அமைத்திருக்கின்றனர். இதைப் புனையுமாற்றல் என்று நாம் கூறிடினும் அறிவினின்றும் அஃது அகன்ற தன்று.

(தொடரும்)

பொருள்களின் ஆக்கப்பாடு

[திரு. T. V. அருணசலம் பிள்ளையவர்கள், B.A., (Hons.]

உலகத்தின்கணுள்ள பருப்பொருள்களை [1] பகுபொருள் கள், [2] பகாப் பொருள்கள் என விருபாலாகப் பிரித்தலாகும். இங்ஙனம் கூறுபடுத்துவது [3] இயைபுநூன்முறைப்படியாம். பிற நூலோர் வேறு வகையாகவும் கூறுவர். நாம் காணும் பொருள்கள் எண்ணிறந்தன. ஆனால் இவற்றிற் பெரும் பாலன [4] பகுக்கப்படும் தன்மையுடையனவா யிருக்கின்றன. அவற்றைப் பகுத்துப் பார்க்கும்பொழுது சுமார் தொண்ணூறு மூலப்பொருள்கள் அல்லது பகாப் பொருள்கள் கிடைக் கின்றன. இப்பகாப் பொருள்களின் பல் திறப்பட்ட [5] இயை பினாலே தான் பன்னூறாயிரம் பகுபொருள்கள் உண்டா கின்றன. பகாப் பொருள்களின் பெயர்களடங்கிய ஒரு அட்டவணையைப் பார்த்தால் அப்பெயர்களிற் பாதி பலருக் குத் தெரியாததாயிருக்கும். அந்தப் பொருள்களில் ஒரு சிலவே நாம் நன்கறிந்தவை. ஒரு சில நாம் ஒரு வாறறிந்தவை. நூலோர் பகாப் பொருள்களின் சிறப்பியல்பு களைச் செவ்வனம் ஆராய்ந்துள்ளார்கள்.

பகாப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்றோ, பலவோ இயைந்து பகுபொருள்கள் உண்டாகும்பொழுது நாம் சிறப் பாய் நினைவிற்கொள்ள வேண்டியதொன்றுண்டு. அஃ தென்னையெனின், பகாப் பொருள்களின் குணங்கள் தெரிந்த மாத்திரையானே அவற்றினின்று உண்டாகும் பகுபொருள் களின் இயல்பை நாம் சொல்லிவிட முடியாதென்பது.

---

1. Compounds　2. Elements　3. Chemistry
4. Chemically decomposable　5. Chemical combination

காட்டாக [1] நீரியம், [2] உயிரியம் என்னும் இரண்டு பகாப் பொருள்களை எடுத்துக்கொள்வோம். இவை [3] வளிகளாகலின் இவற்றின் இயைபினுல் பிறிதொருவளியே உண்டாகலாம் என்று நாம் நினைப்பது இயற்கை. ஆயின் உண்மையதுவன்று. இவ்விருவளிகளையும் சேர்த்து ஒருகாலத்தில் வைத்திருந் தால் அவை [4] வெறுங்கலவையாகவே இருப்பன. அங்ஙனம் வைத்திருப்பது மணலையும் சர்க்கரையும் சேர்த்து வைத் திருப்பதுபோலாம். ஒவ்வொருவளியும் தன் தன் தனிக்குணத் தோடிருக்குமேயன்றி அக்குணம் சிறிதேனும் மாறுபடாது.

இனி, இந்த வளிகளை [5] மின்னெழுக்கினுல் இயைத்து விடலாம். அங்ஙனம் இயைக்கும்பொழுது இரண்டு வளிகளி னின்றும் முற்றிலும் மாறுபடுந் தோற்றமுடைய தண்ணீர் உண்டாகின்றது. இதற்கு எதிரிடையாகத் தண்ணீரினுள் மின்னெழுக்கைச் செலுத்தினுல் தண்ணீர் நீரியமாகவும் உயிரியமாகவும் பிரிகின்றது. நீரியம் மிக விரைவில் தீப்பற்றக் கூடியது. தண்ணீரோ நெருப்பிற்குப் பகை. உயிரியம் கிட் டத் தட்ட மற்றெல்லாப் பொருள்களையும் எரித்துவிடும் ஆற் றல் வாய்ந்தது. இரும்புக் கம்பிகளைக்கூட எரியச் செய்யும். ஆனுல் அது நீர்வளியுடன் இயைபு கொண்டு தண்ணீராய் மாறும் பொழுது தனக்கியல்பாயிருந்த எரிக்கும் ஆற்றலை இழந்து விடுகிறது. எனவே உயிரியமும் நீரியமும் இயையு மிடத்து அவற்றின் தனிக்குணங்கள் முற்றிலும் போய்விட வேறு பண்புகளுடைய தண்ணீருண்டாகின்றது.

இங்ஙனம் தண்ணீருண்டாகுங்கால் நிகழ்வது யாதென் றறிய நாம் விழைவது இயற்கை. இன்னது நடக்கின்றதென்பது நேராகப் புலனுகாது. ஆயின் ஆண்டு நடப்பதை நம் மனக்கண் ணுற் காணுதல் கூடும். எல்லாப் பொருள்களும் சிறு சிறு [6] பர மாணுக்களால் ஆகியவை. இப்பரமாணுக்கள் மிகுந்த [7] பார் வைப் பெருக்கமுடைய [8] உருப்பெருக்கிகளாலும் கண்டறிய முடியாத அத்துணைச் சிறியன. அவற்றின் குறுக்களவு ஒரு அங் குலத்தின் [9] ஐந்துகோடியில் ஒரு பங்கு என்று கணித்திருக் கிருர்கள். இந்த அளவை நம்மனத்தால் நினைக்கக்கூட இய லாது. அஃது மற்ற நுண்பொருள்களோடு அதனை ஒப்பிட்டுக் காண உதவுமேயன்றி வேருெரு பயனையும் தாராது.

---

1. Hydrogen 2. Oxygen 3. Gases. 4. Mixture
5. Electricity 6. Atoms 7. Magnification
8. Microscopes 9. $\frac{1}{50,000,000}$ inch.

[1] அறிவியற்றுறையில் புதிதாய்ப் பயிற்சி செய்யத் தொடங்கியிருக்கும் ஒருவன் உருப் பெருக்கியில் ஒரு பொருளைக் காணும் பொழுது, அப்பொருள் வெறுங் கண்ணுக்கு எப்படித் தோன்றுகின்றதென்பதையும் விருப்புடனறிவான். ஒரு துகளின் அளவாய்க் கண்ணுக்குப் புலனுவது உருப்பெருக்கியில் ஓர் அழகிய சிப்பியின் வடிவம்போல அவனுக்குத் தெரிகிறது. இன்னும் அவன் மிக்கவாற்ற லுடையதோர் உருப்பெருக்கியில் ஒரு [2] நுண்கூட்டை நோக்கும் பொழுது, தான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பொருள் வெறுங் கண்ணுக்குச் சற்றேனும் தெரியாததென் றுணர்கின்ருன். அஃது ஒரு துகளினுஞ்சிறிது. நுண்ணியபொருளுக்கோர் முடிவெல்லையாக இந்நுண் கூட்டினைக் கருதலாகும். ஏனென்ருல் அது நம் கண்ணுக்குப் புலனுவதில்லை. ஆனல் பகாப் பொருள்களின் [3] பரமாணுக்களோடு இந்நுண் கூடுகளை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது மக்களையும் அரக்கர்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது போலாம். நுண்கூடு ஒவ்வொன்றிலும் புன்னூறு கோடிப் பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன. இயற்கைக் கொற்றன் எடுத்தடுக்கும் செங்கல்கள் எனத் தகும் இச்சிறு பரமாணுக்களின் அளவை மனந்தாற் கருதுவதும் இயலாதாகும். எல்லாப் பகாப் பொருள்களும் பரமாணுக்கள் என்னும் மிகமிகச் சிறிய பகுதிகளாலாகியவை என்று கருதுவது சாலும்.

பகாப் பொருள்கள் எத்தனையோ அத்தனை வேறுபட்ட பரமாணுக்களும் உண்டு. [4] இரும்புப் பரமாணு, தங்கப் பரமாணு, நீரியப் பரமாணு, உயிரியப் பரமாணு, கரியப் பரமாணு என்றிங்ஙனமாக ஏறக்குறைய தொண்ணூறு வகையான வெவ்வேறு பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன. தண்ணீர்ப் பரமாணு என்று நாம் சுட்டுவதில்லை. ஏனென்ருல் தண்ணீர் தனித்தியலும் பான்மையுள்ளது. தண்ணீரின் மிகமிகச் சிறிய பாகமானது இரண்டு நீரியப் பரமாணுக்களும் ஓர் உயிரியப் பரமாணுவும் இயைந்து உண்டாயிருக்கின்றது. இந்தச் சிறு இயைபுக்கு அணு என்றுபெயர். நோக்குமிடத்து அதுவே, தானய்த் தனித்திருக்கக்கூடிய தண்ணீரின் மிகமிகச் சிறுபகுதியாகும். ஏனென்ருல் அதை இயைபு முறையில் இன்னுஞ்சிறியதாக்க முயன்ருல், அது தண்ணீராக இராமல் நீரியவளியும் உயிரியவளியுமாய்ப் பிரிந்துவிடும்.

ஓர் அணு பல பரமாணுக்களின் தொகுதியேயாம். ஓர் அணுவின்கணுள்ள பரமாணுக்கள் ஒரே திறத்தனவாகவோ

---

1. In the field of scienee 2. A bacillus 3. Atom
4. Atoms of Iron, Gold, Hydrogen, Oxygen, Carbon etc.,

அல்லது பலதிறத்தனவாகவோ இருக்கலாம். ஒரு நீரிய வளி அணுவில் ஒரே இனமான இரண்டு நீரியவளிப் பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன. சில இயைபுப் பொருள்களின் அணுக்கள் பல்வேறு வகைப்பட்ட பரமாணுக்களாகியவை. எடுத்துக்காட்டாக, சீனக்காரம் எனப்படும் இயைபுப் பொருளின் ஒரு தனி அணுவில் கிட்டத்தட்ட ஒருநூறு பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன. இன்னும் வேறுசில இயைபுப் பொருள்களின் தனி அணுக்களில் பல்லாயிரக்கணக்கான பரமாணுக்கள் உள்ளன.

பகாப் பொருள்களின் பரமாணுக்கள் இயைந்து அணுக்கள் உண்டாகின்றனவென்று நாம் இப்பொழுது அறிந்தோம். பரமாணுக்கள் ஒன்றையொன்று தழுவிக் கட்டிக் கொள்கின்றன. அவற்றின் [1] தழுவுவலி பல படியாக இருக்கும். சில பரமாணுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று சரியாய் மருவுவன. வேறு சில பரமாணுக்கள் இரண்டு பரமாணுக்களோடு இயையும் ஆற்றல் வாய்ந்தன. இன்னும் சில மூன்றுடனும், ஒருசில நான்குடனும், இன்னும் பலவாறாகவும் இயைபு கொள்வன. எடுத்துக்காட்டாக [2] உப்பியத்தின் பரமாணுவொன்று ஓர் [3] பச்சியப் பரமாணுவோடும், ஓர் உயிரிய வளிப்பரமாணு இரண்டு நீரியப்பரமாணுக்களோடும், ஓர் தங்கப்பரமாணு மூன்று பச்சியப் பரமாணுக்களோடும் இயைகின்றன. [4] கரியப்பரமாணு நான்கு நீரியப்பரமாணுக்களைப் பிணிக்கும் வல்லமையுடையது. இன்னும் வேறு சிலவற்றிற்கு இதினும் மிக்க வல்லமை யுண்டு. மேலும், [5] வெடியம், கரியம் முதலிய சில பரமாணுக்களுக்குச் சமயத்துக் கேற்றவாறு பிணிக்கும் வலிமை வேற்றுமைப் படுகின்றது. ஒரு வெடியப்பரமாணு சில வேளைகளில் ஒரு பரமாணுவையும், சில வேளை மூன்றையும், சில வேளை ஐந்தையும் வெளவும். எங்ஙனமாயினும் நாம் இங்குக் கருதவேண்டியது பலதிறத்தனவாய பகாப்பொருள்களின் பரமாணுக்கள் பன்னூறு வழிகளில் ஒன்றுடன் ஒன்றும் பலவும் சேர்வதினால் எல்லாப் பகுபொருள்களினுடையவும் அணுக்கள் உண்டாகின்றன என்பதேயாம்.

பரமாணுக்கள் ஒன்றோடொன்றியைவது [6] இயைபுக் கவர்ச்சி யென்னும் வலியின் பயனாம். இவ்வற்புதமான ஆற்றலைப்பற்றி வெகுகாலமாக ஒன்றுந் தெரியாமலிருந்தது.

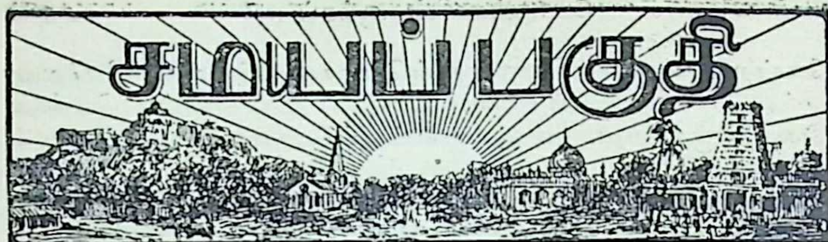
---

1. Valency 2. Sodium 3. Chlorine 4. Carbon 5. Nitrogen 6. Chemical affinity.

சென்ற சில வாண்டுகளுக் குள்ளேதான் இக்கவர்ச்சி வேறுபட்ட பரமாணுக்களினிடையே யுள்ள மின்கவர்ச்சி யென்று தெரிந்திருக்கிறது. மின்மயம் ஊட்டப்பெற்ற ஒரு கம்பி, கிடைச்சுப் பந்துகளையும் இறகுகளையும் தன்னிடத்தே இழுத்துக் கொள்கின்றது. ஒரு கண்ணாடிக் கம்பியை எடுத்து அதை அறவே ஈரம் போக்கி, ஒரு பட்டுக்குட்டையில் விரைவாய்த் தேய்த்தால், அது நுண்ணிய தூவிகளைத் தன்னிடமாய் இழுத்துக் கொள்ளும் ஆற்றலைப்பெறும்.

ஆனால் மின்மயமுடைய பொருள்கள் எல்லாம் ஒன்றை யொன்று ஈர்த்துக் கொள்ளமாட்டா. மின்மயங் குறித்து ஆராய்ச்சிகள் துவக்கப்பட்ட காலத்திலேயே கண்ணாடியும் பட்டும் உராய்ந்துண்டாகிற மின்மயம் ஒரு வகை முத்திரை மெழுகும் பட்டும் தேய்க்கப்பட்டுண்டாகிற மின்மயத்தினும் வேறுவகை என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருந்தது. மேற்கூறியபடி, உரைக்கப்பட்ட கண்ணாடிக் கம்பியினால், கனம் குறைந்த ஒருபொருளில் மின்மயம் ஊட்டி, அதுபோல வேறொரு இலேசான பொருளில் மேற்சொன்னபடி தேய்க்கப்பட்ட முத்திரை மெழுக்கோலால் மின்மயம் ஊட்டி, இரண்டையும் சிறிது அண்மையில் வைத்த விடத்து ஒன்றையொன்று ஈர்த்தன. ஆனால் இரண்டு இலேசான பொருள்களுக்கும் ஒரேவிதமான மின்மயம் கொடுத்தால் அப்பொருள்கள் ஒன்றை யொன்று அகற்றின. கண்ணாடியினால் மின்மயம் கொடுக்கப்பெற்ற இரண்டு இலேசான கிடைச்சுப் பந்துகள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று விலகிச் சென்றன. அதுபோல இரண்டு பந்துகளுக்கும் முத்திரை மெழுகினால் மின்மயத்தைக் கொடுத்தபொழுதும் அவை ஒன்றை ஒன்று விலக்கின. ஆகையால் ஒரேமாதிரியான மின்மயமுடைய இருபொருள்கள் ஒன்றை யொன்று விலக்கின என்று நன்கு விளங்கிற்று. மேலும் கண்ணாடியிலிருந்து உண்டாகும் மின்மயம் முத்திரை மெழுகிலிருந்துண்டாகும் மின்மயத்தின் வேறுபட்டதென்பதும்தெரிந்தது. ஏனென்றால் கண்ணாடியால் "ஊட்டப்பெற்ற" ஒரு பொருள் முத்திரை மெழுகினால் "ஊட்டப்பெற்ற" ஒரு பொருளை விலக்காது தன்னிடத்து ஈர்த்துக் கொண்டமையின்.

(தொடரும்)

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A.]

[௧00 ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி]

(பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது)

நான்காவது சூத்திரம் இரண்டாவது அதிகரணம்

26. கருவிகளோடு கூடாதிருந்த கேவல நிலையில் ஒன்றும் அறியாதிருந்த ஆன்மா, கருவிகளோடுகூடிய சகல நிலையில் ஏகதேசத்தில் அறியும் என்று கூடிய ஆசிரியர் உரையைக் கேட்ட அந்தக்கரணான்மவாதி முதலியோர் ஓர் தடை உரை கூறுகின்றார். அத்தடை உரையானது ஆணவ மலத்தினால் ஆன்மாவுக்கு முன்பு இல்லாததாகிய அறிவு பின் கருவிகளோடு கூடியபொழுது தோன்றும் என்றல் இல்லது தோன்றாது என்னும் சற்காரிய வாதத்தோடு முரணும் என்பது.

27. இத்தடை உரையைக் கேட்ட ஆசிரியர் தாம்கூறிய மேற்கோளை வலியுறுத்தற்குரிய ஏதுவைக் கூறுகின்றார். "அது தான் ஞானதிரோதமாய் மறைத்துக் கொடுநிற்றலான்" என்பது ஏது—அது என்ற சுட்டுப் பெயர் சகசமலமாகிய ஆணவ மலத்தைக் குறிக்கிறது. ஞானதிரோதகம் என்ற வடமொழிச் சொற்றொடர் அறிவை மறைப்பது என்று பொருள்படும். திரோதகம் என்ற வடமொழிச்சொல்லை 'ஆசிரியரே மறைத்துக் கொடுநிற்றலான்' என்று பின் தமிழ்மொழியிலும் விளக்கிக் கூறுகின்றார். சகசமலமாகிய ஆணவமலம் ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்துக் கொண்டிருத்தலால் கேவலநிலையில் ஆன்மா அறியாதிருந்தது என்பது ஏதுவின் தொகைப் பொருள். வேட்கையும் (இச்சையும்) செயலும் ஞானத்தின் விசேடங்களேயன்றி வேறின்மையின் இங்கே ஆசிரியர் ஞான திரோதகம் என்று கூறியது ஞானம் இச்சை செயல்கள் மூன்றையு மறைப்பதைக் குறிக்கும் என அறிக.

28. ஆசிரியர் கூறிய ஏது எவ்வாறு எதிர்வாதிகள் கூறின தடை உரைக்கு அமைதி (சமாதானம்) ஆகும் எனில் கூறு

தும்—ஆணவமலம் ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்துக் கொண்ருந்தது என்றதனால் ஆணவமலம் ஆன்மாவின் அறிவை இலதாம்படி கெடுக்கவில்லை என்பது போதரும். படலத்தால் (cataract) மூடப்பட்டிருந்த கண்ணின் ஒளியானது அப் படலம் மருத்துவனால் நீக்கப்பட்டபொழுது புறப்பொருள் களைப் பார்க்குந்திறனுடையதாகின்றது. அதுபோல ஆன்மா வின் அறிவு கேவல நிலையில் ஆணவமலத்தால் மறைக்கப் பட்டிருந்தபொழுது சிறிதுங் கெடாமலிருந்ததால் சகல நிலையில் கருவிகளின் துணையினால் ஏகதேச விளக்க முடையதா கின்றது. இதனால் கேவல நிலையில் ஆன்மாவுக்கு விளங்கா திருந்த அறிவு சகலநிலையில் கருவிகளின் துணையால் ஏக தேசத்தில் விளங்கினதே அன்றி முன்பில்லாதிருந்த அறிவு பின்பு சகல நிலையில் தோன்றவில்லை என்பது நன்கு புலனும். முன்பு இல்லாதிருந்த அறிவு பின்பு தோன்றியது என்பது இல்லது தோன்ருது என்னும் சற்காரிய வாதத்துக்கு முரணுகுமே அன்றி முன்பு இருந்து விளங்காதிருந்த அறிவு பின்பு விளங்கியது என்பது சற்காரியவாதத்துக்கு முரணு காமை அறிக.

29. ஆசியர் கூறிய ஏதுவினால் சற்காரிய வாதம்பற்றி நிகழும்தடை உரைக்கு அமைதி கூறப்பட்டதுமன்றி ஒளி யின்மையே இருளன்றி இருள் என்னும் ஒரு பொருளில்லை, அதுபோல அறிவு இன்மை (ஞானமின்மை)யே அறியாமை (அஞ்ஞானம்) அன்றி அறியாமை என்பதோர் பொருளில்லை என்றும் அவ்வறியாமைக்குக் காரணமாகக் கூறப்படுகிற ஆணவமலமுமில்லை என்றும் கூறுகிற ஏகான்மவாதி முதலி யோர் கொள்கையும் மறுக்கப்பட்டது.

30. ஏகான்மவாதி முதலியோர் கொள்கை எவ்வாறு மறுக்கப்பட்டது என்பதுபற்றிக் கூறுவாம். ஆணவமல மானது ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்தல் என்ற தொழிலைச் செய்கிறது என்று ஆசிரியர் தாம் கூறிய ஏதுவிற் கூறினார். அத்தொழிலின் பயனாக ஆன்மா, மோகம், மதம், இராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என்னும் ஏழு குணங் களையும் அடைந்து அவற்றைக் கடக்கமாட்டாது அல்லற்படு கின்றது. அவற்றுள் பெரியோராலும் நூலினாலும் தீயன என்றறிந்தவற்றினின்று நீங்காது அவற்றைச் செய்து நிற்கும் ஆன்மாவினது மயக்க அறிவாகிய மோகம் ஏனைய ஆறு குணங் களுக்கும் காரணமாயுள்ளது. உலகிலுள்ள மக்கள் பலதர மயக்க அறிவையுடையவர்களாய்ப் பலதரத் தீயசெயல்களைச் செய்து அவற்றால் தங்களுக்கும் பிற உயிர்களுக்கும் பலதரத்

துன்பங்களை யுண்டுபண்ணி வருதலை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கின்றோம். ஆணவமலம் என்பதோர் பொருளில்லை யானால் இத்தனை கேடுகளுக்குங் காரணமான தீயசெயல்கள் மக்களிடத்தில் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்னை? மயக்க அறிவு ஆகிய அறியாமையானது இல்லாத பொருளா யிருந்தால் இல்லாத பொருள் ஒரு தொழிலைச்செய்து இவ்வளவு கேட்டிற்கும் எவ்வாறு காரணமாயிருக்கும்? அபாவம் (இன்மை) அளவை நாற்படி முன்னபாவம், என்றுமபாவம், ஒன்றினொன் றபாவம், அழிவுபாட் டபாவம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் முன்னபாவ மொழிந்த ஏனைய மூன்று அபாவங்களிலொன்றென எதிர் வாதிகள் கூறும் ஞானா பாவத்தை (அறிவின்மையை) நாம் கொண்டால் அவை மூன்று மொருகாலும் அழிவதன் றாகலின் மெய்ஞ்ஞானத்தினால்மாத்திர மடையத்தக்க வீடு பேறு என்பதே இல்லையாக முடியும். வீடு பேறு இல்லை என்பது வேதாகமங்களின் கருத்துக்கு முரணாகும். அங்ஙனம் முரணாகாமைப் பொருட்டு எதிர்வாதிகள் கூறும் ஞானா பாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவம் என நாம் கொள்ளல் வேண்டும்; கொள்ளவே நித்தமாகிய ஞானம் முன்னில்லா தொழிதற்கு ஒரு காரணமுண் டென்பது பெறப்படும். அக் காரணமே ஆணவமலம் என அறிக.

31. மேலே கூறப்பட்ட ஏகதேச விளக்கம் என்பது ஒரு புடை விளங்குதல் (partial illumination) ஆகும். தூவெளி (ஞானாகாசம்)யில் விளங்குகிற அருளொளி முழுவிளக்க மாகும். இந்த அருளொளிக்குக் கோடி ஞாயிறுகளின் ஒளித்தொகுதியுமொப்பாகாது என்று ஆன்றோர் கூறுவர். அருளொளி முதற்கண் சுத்தமாயையிலுள்ள சிவம் சத்தி தத்துவங்களாகிய நாதவிந்துக்களில் விளங்கி அவ்வாறு நாத விந்துக்களில் விளங்குகிற ஒளியானது ஏனைய மாயா தத்துவக் கருவிகளில் கீழே மண் தத்துவம்வரை விளங்கு கின்றது. பிரகிருதிமாயையின் அடியிலுள்ள மண் தத்து வத்தை விளக்கும் சுத்த மாயா ஒளி நிவிர்த்திகலை ஒளி என்றும், நீர்முதல் மூலப்பகுதி வரையுள்ள ஏனைய இருபத்து மூன்று பிரகிருதி மாயா தத்துவங்களையும் விளக்கும் சுத்த மாயா ஒளி பிரதிட்டாகலை ஒளி என்றும், அசுத்த மாயா தத்துவங்கள் ஏழையும் விளக்கும் சுத்தமாயா ஒளி வித்தியா கலை ஒளி என்றும், சுத்தமாயையிலுள்ள சுத்தவித்தை ஈசுரம் சாதாக்கியம் ஆகிய மூன்று தத்துவங்களையும் விளக்கும் நாத விந்துக்களின் ஒளி சாந்தியாகலை ஒளி என்றும், நாதவிந்துச்

களின் ஒளி சாந்தியாதீதகலை ஒளி என்றும் கூறப்படும். சாந்தியாதீதகலை ஒளி ஏனைய நான்கு கலை ஒளிகளைப் பார்க்கிலும் மிக்கு விளங்குவதாயும் அதற்குக் கீழேயுள்ள சாந்திகலைக்கு ஒளி செய்வதாயுமுள்ளது அவ்வாறே ஏனைய கலை ஒளிகளில் ஒவ்வொன்றும் அதற்குக் கீழேயுள்ள கலை ஒளியைப் பார்க்கிலும் மிக்கு விளங்குவதாயும் அக்கலைக்கு ஒளி செய்வதாயுமுள்ளது. அடியிலுள்ள நிவர்த்தி கலை ஒளி, ஏனைய நான்குகலை ஒளிகளைப் பார்க்கிலும் சுருங்கிய விளக்க முடையது. கிரியா சத்திபேதமாகிய இந்த அஞ்சுகலை ஒளி களும் நாததத்துவத்துக்கு அப்பால் விளங்கும் பேரொளியை நோக்க ஏகதேச விளக்கமுடையனவா யிருத்தலால் அவை களால் விளக்கப்படுகிற மாயா தத்துவக் கருவிகளில் விளங்கும் ஒளி ஏகதேச விளக்கமுடையது என்று கூறப் பட்டது. அவ்வஞ்சுகலை ஒளிகளும் தம்முள் ஒன்றுக் கொன்று ஏகதேச விளக்கமுடையதாயு மிருக்கின்றன. அவ்வாறு மாயாதத்துவக் கருவிகளில் விளங்கும் ஒளிகளின் ஏற்றத் தாழ்வுகள் அம்மாயா தத்துவக் கருவிகளின் நுண்மை பருமை வேறுபாடுகளாலும் அம்மாயா தத்துவக் கருவிகளை விளக்கும் ஒளிகளை உடைய அஞ்சு சுத்த மாயா கலைகளின் விருத்தி வேறுபாடுகளாலு முண்டாகின்றன. இவ்வொளிகளின் ஏற்றத் தாழ்வுகள் ஆணவமலத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற ஆன்மாவினுடைய அறிவு வேட்கை செயல்கள் படி முறையில் விளங்கி வளர்ந்து திருத்தமடை தற்கு ஏற்றதாயுள்ளன.

32 நிவிர்த்திகலை ஒளி மண்தத்துவத்தைச் சீவிக்கச் செய்கின்றது; அதாவது அவ்வொளியின்றி மண்தத்துவ மானது அசையமாட்டாத மாயா பூதமாயிருக்கும் (dead matter without the power of Vibration). அவ்வாறே ஏனைய நான்குகலை ஒளிகளும் மேலே கூறப்பட்டவாறு அவற்றிற்குச் சேர்ந்த மாயா தத்துவக் கருவிகளைச் சீவிக் கச் செய்கின்றன. இந்த அஞ்சுகலை ஒளிகளும் விளக்கு கின்ற மாயா தத்துவக் கருவிகளால் ஆன்மாவின் உடல்களும் (பருஉடல் நுண்ணுடல் முதலியன) அவ்வுடல்களுடன் ஆன்மா இயங்கும் உலகங்களும் (பரு உலகம் நுண்ணுலக முதலியன) ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தி யிணங்கும்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் உடல் ஒரு சிறிய உலகம் (microcosm) என்று கூறப்படுகிறது. அவ்வாறு உடல் களும் உலகங்களும் ஒரு தன்மையனவாய் இணங்கிப் பொருந்தியிருத்தலினாலே தான் உடல்களிலிருந்துகொண்டு

அவற்றை இயக்கும் ஆன்மா உலகவிடயங்கள் பற்றித் தன் வேட்கை அறிவு செயல்களை நிகழ்த்தி இன்ப துன்ப நுகர்வுகளை அடைகின்றது.

33. மேலே கூறியவாற்றால் மாயையினாலாகிய மாயா தத்துவக் கருவிகள் இறைவனது அருளொளி விரவப்பெற்று அவற்றோடு சேர்ந்திருக்கிற ஆன்மாவுக்குச் சகல நிலையில் இரவில் விளக்கு ஒளிபோல அறிவு வேட்கை செயல்களை ஏக தேசத்தில் விளங்கச் செய்கின்றன என்பது தெளிவு. மாயையில் ஆணவமலமும் வியாபித்திருத்தலால் மாயை ஆன்மாவுக்கு மயக்கத்தையுஞ் செய்கின்றதே அன்றித் தானாகத் தனித்து மயக்கத்தைச் செய்வதில்லை. ஆகவே கண்ணுக்கு விளக்கொளிபோலக் காட்டாக நின்று விடயங்களை அறியும் வண்ணம் ஆன்மாவுக்கு அறிவு வேட்கை செயல்களை விளக்குதல் மாயையின் செய்தி; அவ்வறிவு வேட்கை செயல்களைத் தடை செய்து நிற்றல் ஆணவமலத்தின் செய்தி. இங்ஙனம் மாயை ஆணவமலம் இரண்டும் மாயா உடல்களிலிருக்கும் ஆன்மாவினிடத்தில் இகலி நடத்தலினாலேதான் ஆன்மாவுக்கு உலக வாழ்வில் நாம் காணுகிறபடி நன்மை தீமைப் போராட்டம் (Struggle in life between good and evil) உண்டாகின்றது. இதனால் ஆன்மாவின் அறியாமைக்கு மாயையே காரணம், ஆணவமலம் என்பதோர் பொருள் வேண்டப்படுவதில்லை என்று கூறும் ஐக்கவாத சைவர் முதலியோர் கொள்கை மறுக்கப்பட்டது.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்
News and Notes

உலகின்புறக் கண்டு தாமின்புறுதலே உயர் பண்பென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்பவர் மதுரைப் பெருவள்ளல் திரு. எம். திரவியம்பிள்ளையாவர். (முகப்புப் படம் பார்க்க) உதவிபெறத் தகுதியுடைய ஏழை எளியோர் நலங் கருதி அப்பெரியார் இயற்றிவரும் அறச்செயல்கள் அளவிறந்தனவாம். கருவுற்றிருக்கும் ஏழைப் பெண்கள் கருவுயிர்ப்புக் காலத்தில் பொருள் முட்டுப்பாட்டினலும், எடுப்பாரும் பிடிப்பாருமில்லாமலும் படும் அல்லல்களைக் கண்ணுற்ற இச்சீரியர் ஒரே காலத்தில் பதினறு பேர் நலமே கருவுயிர்த்து உடல் நலமுடன் வீடுதிரும்புதற்கான கருவுயிர்ப்பு விடுதி ஏற்பாட்டைச் செய்து கண்காணித்து வருகிருர்கள். மதுரை நகரிலுள்ள போது நூல் நிலையத்திற்கு ஒரு பெருந்தொகை நன்கொடையளித்துள்ளார்கள். அண்மையில் திருநேல்வேலி இந்துக்கல்லூரி சீர்திருத்தமுற வகையின்றித் தவித்து நின்றதறிந்து ஒரு நூருயிரம் வெண்போற்காசை நன்கொடையாயளித்துத் தமிழ் நாட்டாரின் நன்றியறிதலைப் பெற்றுள்ளார்கள். தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனுய்ப் பிறந்துள்ள இத்திருமனுகர் நீடுழிகாலம் வாழ்ந்து மேன்மேலும் நலம் பலபுரிந்து நற்புகழெய்துவார்களாக.

* * *

அறுப்பு முறையில் தலைசிறந்து விளங்கிப் பெரும்பொருளீட்டிப் புகழுடம்பெய்தி மண்ணுடம்பு நீத்தவர் டாக்டர் எஸ். அரங்காச்சாரியார் என்பார். (முகப்புப்படம் பார்க்க). அவர் சொத்தில் ஏறக்குறைய ஒரு நூருயிரம் ரூபாக்களை அவர் ஞாபகச் சின்னமாகப் பின்வரும் வகையில் அறச்செயல்களுக்காகப் பகுத்து வைப்பதென அவர் நன்மனைவியார் கமலா அம்மையார் முடிவு செய்துள்ளார்கள். சென்னை மருத்துவர் கல்லூரியில் ஐந்து மாணவர்களுக்கு ஆண்டுதோறும் உதவிச் சம்பளமளித்து வருதற்கென விடுமுதற்றெகை ரூ. 50,000. கும்பகோணம் அரசாங்கக் கல்லூரியில் உயர்தரப் படிப்புப் படிக்கும் மாணவர்களில் நால்வர்க்கு ஆண்டுதோறும் உதவிச் சம்பளம் அளிப்பதற்கென விடுமுதற்றெகை ரூ. 25,000. மயிலை இராமகிருஷ்ண மடத்தில் பயிலும் ஏழைப் பார்ப்பன மாணவ னெருவனுக்கு உதவிச் சம்பள மளிப்பதற்கென விடுமுதற்றெகை ரூ. 4000. எம். பி., பி. எஸ், தேர்வில் அறுப்பு

முறையிலும் மருத்து நூலிலும் முதன்மையாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் ஒரு மாணவனுக்குப் பொற்பதக்கம் ஆண்டுதோறும் அளிப்பதற்கென விடுமுதற்றொகை ரூ. 2,200. நுங்கம்பாக்கம் வித்யோதயா மகளிர் விடுதிக்கு ரூ 3,000. சோழங்கபுரம் சமஸ்கிருதக் கல்லூரி மாணவர் விடுதிக்கட்டட நிதிக்கு ரூ. 2,000. காஞ்சிபுரம் வேதபாடசாலைக்கு ரூ. 2,000. இந்து சமயத்திலும் தத்துவத்திலும் தேர்ச்சியுள்ள மாணவர்களுக்குப் பரிசளிப்பதற்கென கும்பகோணம் விசிஷ்டாத்வைத சபையாரிடம் விடப்பட்டுள்ள தொகை ரூ. 1,000. தமிழ் நாட்டுப் பெருமக்கள் ஒப்பரும் இப் பேரீகையைக் கண்ணுறுவார்களாக.

படத்திறப்பு விழா

சென்னைப் பல்கலைக்கழக மன்றத்தில் 18-10-35 மாலையில் பல்கலைக்கழகத் துணைத்தலைவர் திரு. R. லிட்டில் ஹெயில்ஸ் அவர்கள் தலைமையில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் துணைத்தலைவர் திரு. V. S. சீனிவாச சாஸ்திரியார் அவர்கள் கச்சிக்கலம்பகம் இயற்றிய காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் பூண்டி அரங்கநாத முதலியார் எம். ஏ., அவர்கள் உருவப்பட மொன்றைத் திறந்து வைத்தார்கள். இவர்கள் படம் செந்தமிழ்ச் செல்வி எட்டாவது சிலம்பில் வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது. இவர்களது அரிய வாழ்க்கை வரலாறு செல்வியின்கண் விரைந்து எழுதி வெளியிடப்பெறும்.

கோப்பனுப்பட்டிக் கலைமகள் கல்லூரி

திருவாளர் A. M. மெய்யப்பச் செட்டியாரவர்கள் மகளிர்க்கென கலைமகள் கல்லூரி ஒன்றைப் புதுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கொப்பனுப்பட்டியில் நிலைநிறுத்தி யிருக்கின்றார்கள். யாழ்ப்பாணம் இராமனுதன் காலேஜ், சென்னை வித்தியோதயா போன்ற மகளிர் கல்லூரிகளைப் பார்த்து அவற்றின் அமைப்பை ஒட்டி இதனை அமைத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. இவர்களின் நன்முயற்சி ஈடேறுவதற்குச் செட்டிமார்களெல்லாம் தங்கள் பெண்மக்களை இக்கல்லூரியிற் சேர்த்து இதற்கு வேண்டும் மற்ற உதவிகளைச் செய்தல் வேண்டும். இக்கல்லூரி வளர் பிறை போல் மேன்மேலும் வளர்ந்து எல்லா நலங்களும் பெற்று இனிது நடைபெறுகவென எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழுத்துகின்றோம்.

பாகனேரி, தனவைசிய இளைஞர் தமிழ்ச் சங்கம்

இச் சங்கத்தின் முதலாவதாண்டு விழா பல்லாவரம் மறைத்திரு மறைமலை யடிகள் தலைமையில் பாகனேரியில் அறிஞர் பலர் சொற்பொழிவுகளுடன் நவம்பர் 9, 10-ஆம் நாட்களில் நடைபெறுமெனத் தெரிந்து மகிழ்கின்றோம்.

மஞ்சுதனை யன்றுதளை யிட்டமீ னவனரசு
மரபுகாவ லருலகிலே
வருபல குலங்க ளுறை பதிதொறு மெறித்த வெயில்
வாயுவிவை யலா தெதுரு
தஞ்சலென் றொருதுரித மணுகாது காத்துமுறை
யாயமனை வரித்*தொழுவரி
அசையாத திசைகாவல் மேலவரா மொடுகடத்
தவனிவிளை கார்பாசனம்
நஞ்சைபுஞ் சைக்குமொருகோட்டைக்குக்காற்கோட்டை
நல்குகொத் துப்பிடியுடன்
நடக்குங் களக்குறுணி முக்கையொடு படைகதிர்சொல்
நற்பிளகி லேத்தவசமுஞ்
சஞ்சல மறக்குடி களுக்குவரி யிட்டதில்
தன்மரபு நீங்கலாகத்
தாரணி யெலாம்பாதி காவலவ ராகமுறை
தவறாத மனுநீதியோர்
கொஞ்சுபரி யெறிவிசையஞ் செய்திசைக் கம்பமிசைக்
*கொடிகட்டி யுலகில் வடிவாள்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்க ளேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. உகூ

மேகத்தை அக்காலத்தில் விலங்கிட்டுச் சிறைப்படுத்திய மீனக் கொடியை யுடைய பாண்டி யரசன் குலத்தவரான அரசர்கள்; உலகில் பல்வேறு குடிகள் வசிக்கின்ற நகர்கள் தோறும் எறிக்கும் வெயில், காற்று என்னும் இவையல்லாமல் எதிர்த்திடாது; அச்சம் என்பது ஒரு சிறிதும் அடைந்திடப் பெறாத காத்தல் ஆகிய வீடுகள் தோறும் தொழுவங்கள் தோறும் நிலைமாறுதல் இல்லாத திசை காவல் உடையோர்களாய்; மேன்மை வாய்ந்தவர்களாய்; பெரு நிலப்பரப்போடு காடுகளும், பூமியில் விளைதற்கு மேகப்பாசனம் கொண்ட நஞ்சை புஞ்சைகளுக்கு ஒரு கோட்டை நெல்லிற்குக் காற்கோட்டை நல்கு கின்ற குத்தகையுடன் களத்தில் அளிக்கும் குறுணி நெல்லோடு, படைகளுக்குரிய கதிர்களோடு சொல்லப்பட்ட நல்லவாகிய தானியங்களும் கலக்கமின்றிக் குடிகளுக்கு வரி விதித்து அவற்றில் தம் குலத்தவர் நீங்கலாகப் பூமியில் பாதிக்கு அரசராய் முறை தவறாத மனுநீதியோடு புரக்கும் தன்மையோர்; குதிரைப் படை கொண்டு எறிந்த

வெற்றியைத் திசைகள் தோறும் பெற்று வெற்றிக் கம்பம் தோறும் கொடி கட்டி யுலகில் வடிக்கப்பட்ட வாளாயுதங் கொண்டு கோட்டைகளைக் கைப்பற்றுகின்ற படை வீடுகளை யுடையவர்களான ஐந்து கோட்டை வள நாட்டவர்கள்.

தூண்டுமுனி காரணத் தாலரி கரத்தில்வரு
தோன்றலொரு பாலகோர
சுற்றவீ ரத்தவர் மறவரொரு பாலுநிறத்
தூள்பட மிதித் தேறிய
பாண்டிய னுடன்போரில் வந்தெதிர்ப் பாரிட்ட
பகைசேர்ந்த சோழன் விண்ணில்
பாகசா தனனையும் பதிபடைய முதுகிடப்
*பாராட வென்றதீரா
ஆண்டகை யெனப்பரவி அஞ்சரசு மோராசை
யஞ்சாது சிங்காசனத்
தரசுநிலை யிட்டவர்க ளதிகதே வத்தலைமை
யபிமான வரிசை பெற்றோர்
கூண்டுபொரு சத்துருக் கோளறுத் துத்திசைக்
கொடிகட்டி யுலகில் வடிவாட்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்க ளேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. ௩௦

தூண்டப்பட்ட முனிவனுடைய காரணத்தினால் திருமாலின் கையில் வருகின்ற சிறந்தவன், ஓர் இளமையான அழகுமிக்க சுத்த வீரர்கள் ஒருபாலும், மறவர்கள் ஒருபுறத்திலும், பொடியாக மிதித் தேறியவனான பாண்டியனுடன் யுத்தத்தில் வந்து எதிர்த்தவர்கள் இடுவிடுத்த பகைமைகொண்ட சோழனும், தேவலோகத்தில் மேகத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரனும், தன் நகரிற்கு முதுகாட்டி ஓடும்படிப் பூமியில் உள்ளவர் அழிய வெற்றி கொண்ட தீரன்; ஆண்தன்மைகளில் சிறந்தவனே என்று புகழ்ந்து ஐந்து அரசர்களுக்கும் பயப்படாமல் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து அரசபதவியை நிலை நாட்டியவர்கள், அதிகமான தெய்வத்தன்மையில் தலைமை பெற்றவர்களும் தேவர்களின் ஆசியால் சன்மானிக்கப் பெற்றோர்களும், தொகுதியான பகைவர்களின் பகைமைக் கொள்கையை அறவே நீக்கித் திசைகள் தோறும் வெற்றிக்கொடி கட்டி யுலகில் வடிக்கப்பட்ட

---

* தூண்டு முனி - நாரத முனி எனலுமாம்,

வாளாயுதத்தைக் கொண்டு கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொள்கின்ற படைவீட்டவர்களான ஐந்து கோட்டைவள நாட்டவர்கள்.

புலமையின் புகலரிய சதுமறை விளங்குதிரி
புவனசக் கரவர்த்தியின்
புகல்பாண்டி மண்டலத் தாபனு சாரியப்
*புரவலனை முறைகாக்குநாள்
வலிமையின் சனியினவ காரத்தி லூளிலா
மனையரா விளங்குளத்தில்
வலியதுரு வத்தினி லடைத்தநா ளிற்கன்ன
வாசலிற் பூந்தெடுத்துச்
சிலையில்ரகு ராமனைத் தோளில்வைத் துச்சாரி
செல்லுமனு மானென்னவே
தென்னனைத் தோளில்வைத் தரசுதென் காசியில்
சிங்காச னத்தில் வைத்தோர்
குலமுகில் மனுநீதி யழிவாலு மழியாத
குலதீப ரிலகுவடிவாட்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்க ளேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. ௬க

அறிவில் ஒப்பிட்டுச் சொல்லுதற்கு அரிய நான்கு வேதங்களும் விளங்கும் திரிபுவனச்சக்கரவர்த்தியின் பெருமையாகச் சொல்லப் பட்ட பாண்டி மண்டலத்தை நிலை நாட்டிய தலைவனான அரசனை முறைமைப்படி காத்து வரும் நாளில் வலிமையால் சனியின் புதிய அதிகாரத்தில் வலிமையில்லா அடிமையாய் விளங்கும் மனத்தில் வலிமையான தென் துருவத் திசையில் சிறையிட்ட நாளில் கன்ன வாசல் வழியாய்ப்புகுந்து எடுத்து வில்லையுடைய ரகுராமனைத் தோளிலமர்த்திக்கொண்டு சவாரி செய்யும் அனுமானைப்போல; பாண்டியனைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு அரசாட்சியோடு தென் காசியில் சிம்மாசனத்தில் வைத்தவர்கள். சிறந்த மேகத்தை ஒத்த மனு நீதி யழிந்தாலும் அழியாத குலத்திற்கே விளக்குப் போன்றவர் களாய் விளங்கும் வடிக்கப்பட்ட வாளாயுதத்தைக் கொண்டு கோட் டைகளைப் பிடித்துக் கொள்கிற படை வீட்டவர்களான ஐந்து கோட்டைவள நாட்டவர்கள் (மறவர்கள்.)

திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திக்கு ஆபத்து நேர அதனை நீக்கித் தென் காசியில் அரசனாக்கிய செய்தி அறியத்தக்கது.

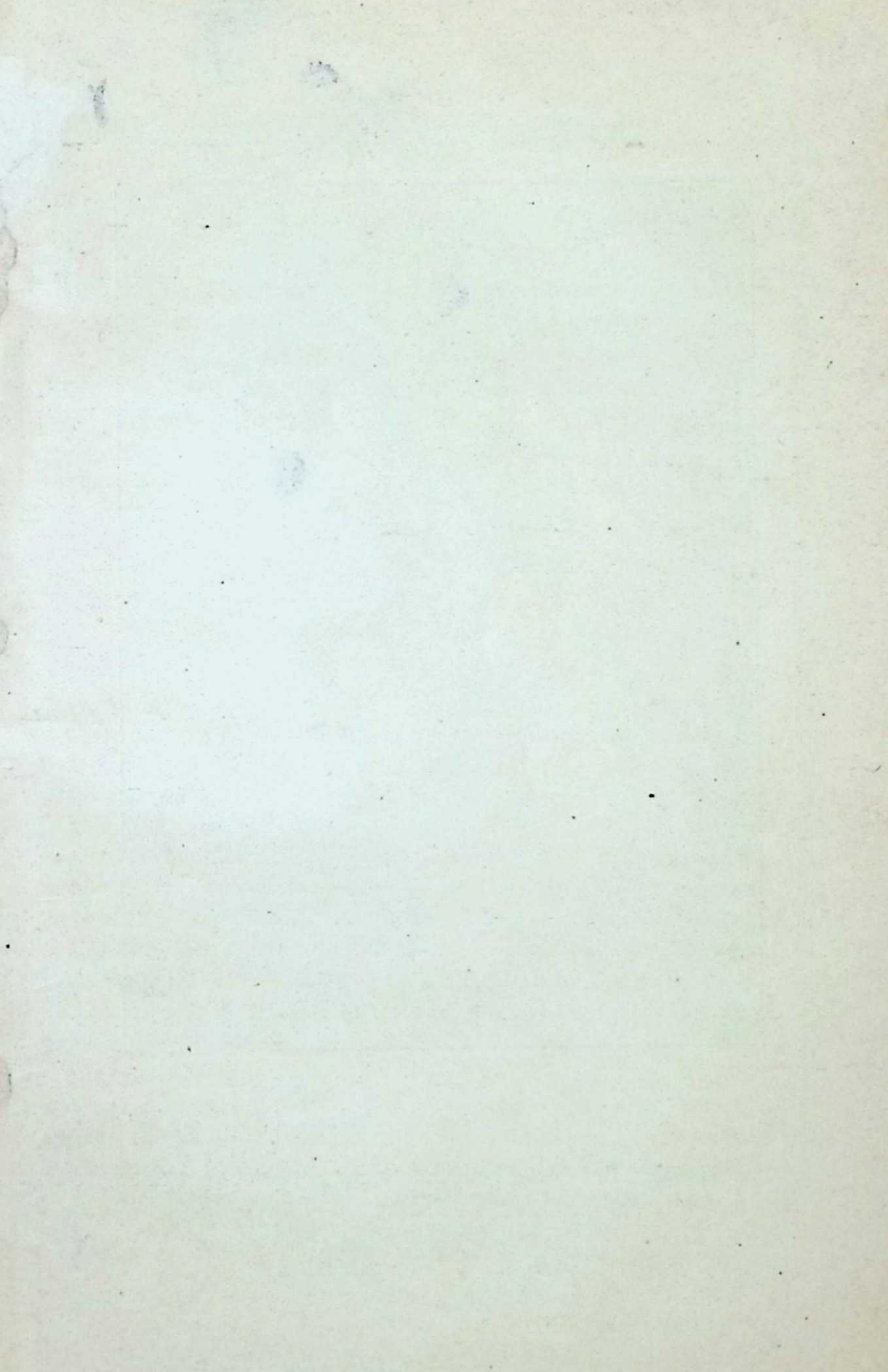
*புரவனை - என்பது புரவலனை என்றும் காணப்படுகிறது.

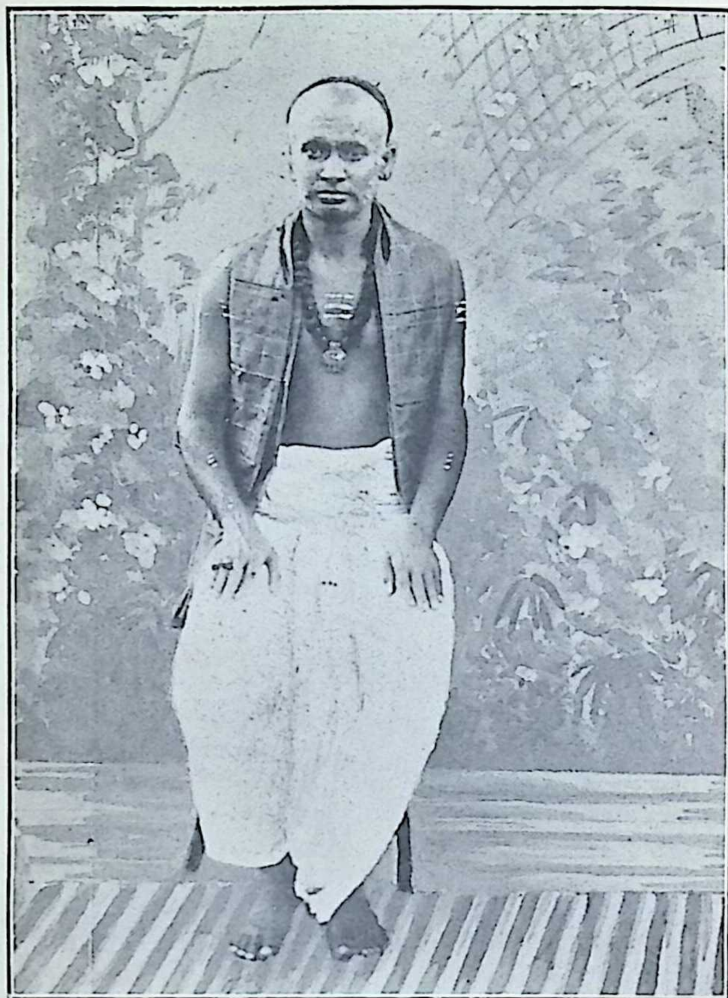
திருமங்கை*யாழ்வான் சிவலியன் அவதார
சித்திய லுதித்துயர்த்துச்
செயவிசைய மனையகருடக் கொடியினோர்பொருஞ்
சேரசோ ழனையமரிலே
வெருவன்று பொரவண்டர் படைகொண்டு வருமிர்திரன்
மெலிவுண்டு பிறமிடுகவே
வென்றுமீ னவரசு நிலையிட்ட நாட்செண்டு
மீனக்கொடி பெற்றவர்
கருவின்சென் மித்துலகில் வருபொதினி லத்துகை
கண்டவிலா வென்மைவாங்கி
கையிற்கொணர்ந்துவட வரையிற்பொறித்தவிரல்
கருணைவ ளரிக்கொடியினர்
குருவின்சொல் மறவாத மனதுங்க ரெனவந்த
கொற்றவர்கள் வெற்றிவடிவாட்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்க ளேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. ௩௨

திருமங்கை யாழ்வரான திருமகளின் அருளும் வலிமையும் பெற்ற அவதார புருஷனின் அருளால் தோன்றி மேம்பட்டு வெற்றியும் அதனால் கொண்ட கருடக் கொடியும் உடையோர் சண்டை செய்யும் சேரனையும், சோழனையும் யுத்தத்திலே அவர்கள் அஞ்சி ஓடும்படி வெற்றி பெறச் சண்டை செய்கையில் அன்று தேவர் படையோடு வர; வந்த இந்திரனும் மெலிவுற்றுப் பின்னோக்கி இளைத்து ஓடவே வெற்றி பெற்று மீனக்கொடியை யுடைய பாண்டியன் அரசு நிலைபெற்ற நாளில் செண்டும் மீனக்கொடியும் பெற்றவர்; கர்ப்போற்பத்தியாகி இவ்வுலகில் பொதிய மலைக்கருகில் எதிர்த்தார் தம் விலா எலும்பை ஒடித்த வில்லைக் கையிற் கொண்டு சென்று வட வரை எனும் இமயமலையில் பொறித்த வலிமையும் கருணையுமுடைய வளரி என்னும் ஆயுதத்தின் வடிவம் வரையப்பட்ட கொடியினை யுடையவர்; ஆசிரியர் சொற்களை மறவாத மனப் பரிசுத்தமுடையோர் எனத் தோன்றிய அரசர்கள் வெற்றியைத் தரும் வடிக்கப்பட்ட வாளாயுதத்தைக் கொண்டு கோட்டைகளைப் பிடித்துக்கொள்கிற படை வீட்டவர்களான ஐந்து கோட்டை வளநாட்டு மறவர்கள்.

---

* திருமங்கையாளுவான் என்பதும் பாடம்,

மதுரை வித்தியாபாநுப் பத்திராசிரியர்,
மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயர்.

சிலம்பு-கச] யுவ—கார்த்திகை [பரல்-ச

திருஞானசம்பந்த அடிகள் தேவாரம்

திருவெண்ணி

மூத்தானை மூவுலகுக் கொரு மூர்த்தியாக
காத்தானைக் கனிந்தவரைக் கலந்தா ளாக
ஆர்த்தானை யழகமர்வெண்ணி யம்மான் றன்னை
ஏத்தாதா ரென்செய்வா ரேழையப் பேய்களே.

பதவுரை:—

மூத்தானை—உலகில் உயிர்ப் பொருள்களும் உயிரில்பொருள்களும் தோன்றுதற்கு முன்னே இருக்கிறவனும்

மூவுலகுக்கு ஒரு மூர்த்தியாய்க் காத்தானை—நில உலகம் பாதாள உலகம் வானவருலகம் என்னும் மூன்று உலகங்களுக்கும் ஒரே முழுமுதற் கடவுளாயிருந்து தான்வேண்டு முருவங்கொண்டு காத்து ஆள்கிறவனும்

கனிந்தவரைக் கலந்து ஆளாக ஆர்த்தானை—தான் செய்யும் பேரருட் செயல்களை அறிந்து அகங் குழைந்துருகி அன்பு செய்கிறவர்களிடம் தானும் அன்புசெய்து அவர்களோடு இரண்டறக் கலந்து அவர்களைத் தன் அடிமைகளாகக் கொண்டு பேரின்பம் நுகரச்செய்கிறவனும்

அழகு அமர் வெண்ணி அம்மான்தன்னை—அழகு பொருந்திய திருவெண்ணிப் பதியில் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற தந்தையுமாகிய சிவபெருமானை

எத்தாதார்—அன்பு செய்து வாழ்த்தி வணங்காத மக்கள்

ஏழை—(இறைவனுடைய இலக்கணத்தையும் அவன் உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு இடைவிடாது செய்துவரும் பேரருட்டிறத்தையும்) சிறிதும் அறியாதவர்கள்

அப்பேய்கள்—(அறிவின்றி போகநுகர்வுகளின் பொருட்டு ஓயாமல் அலைந்து திரியும்) பேய்களுக்கு ஒப்பான அப்பேதைமக்கள்

என்செய்வார்—(ஆணவ மலத்தினு லுண்டாகும் தங்கள் அறியாமை காரணமாக இறைவனை மறந்து உலக போக நுகர்ச்சிகளில் ஓயாது உழன்று திரிதலின்றி) வேறு யாது செய்யவல்லார்? (ஒன்றுஞ் செய்ய வல்லரல்லர் என்றபடி)

விளக்க வுரை :—

மூத்தானை—"மூத்தவனாய் உலகுக்கு முந்தினனே" என்று திருநாவுக்கரசு அடிகள் திருச்சோற்றுத்துறைத் தேவாரம் முதலாவது பாட்டிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

மூவுலகுக் கொருமூர்த்தியாய்—மூவுலகங்களுக்கும் ஒரே முழுமுதற் கடவுளா யிருந்து மூவுலகங்களிலுள்ள உயிர்களுக்கும் தனது தனிநிலையில் நின்றால் அவை அறியமாட்டா ஆகலின் எந்த எந்த உயிர் தான் எந்த உருவத்தில் தோன்றினால் தன்னை அறியுமோ அந்த அந்த உருவில் தோன்றி நின்றும் (மறைந்து நின்றும்) காக்கின்றான் ஆதலின் மூவுலகுக்கொரு மூர்த்தியாய் என்றார்.

கனிந்தவரைக் கலந்து ஆளாக ஆர்த்தானை—இறைவன் தான் உயிர்கள் பொருட்டுச் செய்யும் பேரருட் செயலை நினைந்து அகங் குழைந்துருகி நன்றி அறிதலுடையவராய் அன்பு செய்யாதவர் தன்னுடன் இரண்டறக்கலக்கவும் தன்னால் அடிமையாக ஆளப்படவும் தகுதி யில்லாதவர் ஆதலின் அடிகள் கனிந்தவரைக் கலந்து ஆளாக ஆர்த்தார் என்றார். "அன்போடுருகி அகங்குழைவார்க்கன்றி என்பொன் மணியினை யெய்த வொண்ணாதே" என்று திருமந்திரம் கூறுதல் காண்க (272).

கனிந்தவர்—கனியைப்போல அன்பால் மனம் பழுத்துப் பக்குவப் பட்டவர்.

ஆர்தல்—நுகர்தல்.

ஆர்த்தல்—நுகர்வித்தல்; பிறவினை. ஆர்த்தான்—பேரின்பம் நுகரும்படி செய்கிறவன்; வினையாலணையும் பெயர். தெளிவு பற்றி ஆர்த்தான் என இறந்தகாலத்தில் கூறினார்.

ஏழை—என்பது பொருளில்லாதவர், வறியவர். அச் சொல் இங்கே அறிவில் வறியவனைக் குறிக்கிறது. இறைவன் இருத்தலையும் அவனுடைய இலக்கணத்தையும் அறியாதவர்.

அப் பேய்—உலகவாழ்வில் இடைவிடாது ஐம்புலம் நுகர்தலிற் பேரவாக் கொண்ட மனத்தவர்கள் தங்கள் வாழ்வு இயல்பான முறையில் முடிதற்குமுன் தற்கொலையால் அல்லது பிறரால் வலுவிற் கொல்லப் படுதலால் உயிர்நீப்பின் அந்நுகர்ச்சிகள் கிடைக்கப் பெருது அவற்றையே நினைந்து பேயுலகில் (பைசாச புவனத்தில், astral world) போய்த் திரிகின்றார்கள். இறைவனை நினைந்து அவனுக்கு அன்புசெய்து உலகில்வாழும் அறிவில்லாதவர்களும், அப் பேய்களைப்போல் ஓயாது உலக போகநுகர்ச்சிகளில் உழன்று திரிகிறவர்கள் ஆதலின் அவர்களைப் பேய் என்று அடிகள் கூறியருளினர். இக் கருத்தை யுட்கொண்டு சுந்தரமூர்த்தி அடிகள் "நாயேன் பலநாளு நினைப்பின்றி மனத்துன்னைப் பேயாய்த் திரிந்தெய்த்தேன்" என்று திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப் பதிகம் 2 வது பாட்டிற் கூறி அருளினர். மாணிக்கவாசக அடிகள் செத்திலாப்பத்து ஏழாவது பாட்டில் "நமச்சிவாயவென் றுன்னடி பணியாப் பேயனுகிலும்" என்று கூறியருளினர்.

என்செய்வார் என்பது—என்ன செய்யவல்லார் என்னும் பொருள் பட நின்றது. இறைவனை ஏத்தாது உலகத்தைப்பற்றி நிற்றலன்றி வேறொன்றுஞ் செய்யவல்ல ரல்லர் என்று அடிகள் அவர்கள்மேல் இரங்கிக் கூறியருளினர்.

இப்பாட்டில் 'மூத்தானை' என்றதனுல் இறைவனுடைய படைத்தற் ருெழிலும் 'காத்தானை' என்றதனுல் காத்தற் ருெழிலும், "ஆர்த்தானை" என்றதனுல் அருளற் ருெழிலும் கூறப்பட்டன. உடலை அழித்தலும் உயிரை மறைத்தலும் காத்தலுக்காகச் செய்யப்படுதலின் அழித்தற் ருெழிலும் மறைத்தற் ருெழிலும் காத்தலிலடங்கும். தனித்து நிற்கும் ஆற்றலின்றி உலகமாகிய அசத்தைச் சார்ந்து அசத்தாயும், சிவமாகிய சத்தைச் சார்ந்து சத்தாயு மிருக்கு மியல்புடைய மக்கள், இறைவன் தங்கள் பொருட்டுச் செய்யும் ஐந்து பேரருட் செயல்களையு மறிந்து அவனை வழிபடாதிருந்தால் உலக வாழ்வில் ஆற்றலில்லாதவர்களாய்த் துன்புறுவார்கள் என்பது இப்பாட்டிற் கூறப்பட்ட உண்மையாகும்.

—மா. வே. நெல்லையப்பபிள்ளை.

புதுக் கவிகள் - Original Poetry

"மழையை வருகென வழுத்தி வேண்டல்"

[வேலணைக்கிழார், க. வேந்தனார் (நாகேந்திரம் பிள்ளை.)]

நேரிசை வெண்பா.

செம்பொருளின் பேரருளே தீந்தமிழின் வைப்பகமே
நம்பெழிலின் கண்ணே நலவமுதே—யெம்புரப்பான்
வானிருந்து மண்வரூஉம் மாமழையே நீமறந்தாற்
கோனிருந்து மென்னபயன் கூறு. 1

மாமழையே நீமறந்தால் மண்ணகத்தா ரென்செய்வார்
வாமழையே நாங்களிவண் வாழ்ந்திடவே—பூமழையார்
வானோர்க்கும் நீமறந்தாற் செல்லா வழிபாடென்
ஏனோர்க்கு மாகும்பே றிங்கு. 2

ஆக்களும் நீர்வேட் டலைகின்ற நன்மரங்கள்
பூக்களு மேந்தாது பொற்பழிந்த—ஏக்கமுடன்
மக்களுஞ் சிந்தை வருந்திநனி வாடுகின்றா
ரிக்கணமே வாமழைநீ யிங்கு. 3

நீர்வா ழுயிர்களெலாம் நெட்டுயிர்த்துச் சோர்கின்ற
சீர்வா ழிடங்களெலாந் தீயுண்ட—ஏர்வாழ்த்தும்
மங்கலப் பாட்டொழிந்த மன்னுபுக ழீட்டொழிந்த
பொங்கலுடன் வாமழைநீர் போர்த்து. 4

பார்வேந்தர் தம்முட் பகைக்குமிஞ் ஞான்றினிலே
ஏர்வேந்தர் தம்முடன்நீ யேற்றிகலில்—சீர்வேந்த
மன்னி யுலகினில் வாழுயிர்கட் கென்றுப்புத்
தன்னும் மழையேவா தொக்கு. 5

நீர்தரு கூபமெலாம் நீள்ஞாயிற் றின்கதிர்கள்
கூர்தரு சூட்டின் குடியாய—ஏர்தருநற்
சேய்நிலங்க ளெல்லாஞ் செழுமையற்று வன்கானல்
பாய்நிலங்கள் வாமழைநீ பார்த்து. 6

பசும்புற் றலையில்லைப் பைங்கிளிக ளார்ப்பில்லை
விசும்பிற் கரத்தலின்நீ மென்மழையே—நுசும்பொடிய
ஆய்தொடியார் நின்று அகல்வானின் நின்வரவு
ஆய்தருவார் வாமழைநீ யார்ந்து. 7

நீர்வேட்கை யான்மெலிந்து நின்றுருகுந் தன்பேட்டி
னூர்வேட்கை பெற்றிடா வஞ்சேவல்—போர்வேட்டு
வானோக்கி நின்னையிவன் வாவென்று கூவுவது
தானோக்கி வாமழைநீ தாக்கு. 8

உழைபொருவு கண்சேப்ப வொன்வளைக ளார்ப்ப
கழைபொருவு தோளல்லார் காழ்த்த—விழைவுடனே
தங்கொழுநற் புல்லுந் தனியின்ப முன்னாலே
பங்கமுற்ற வாமழைநீ பார்த்து. 9

புட்களொலி யில்லைப் புதியபயி ரீங்கில்லைக்
கட்களி யில்லைக் கலையில்லைச்—சொட்டுநறுந்
தேனில்லைப் பாலில்லைச் செய்ய பொருளில்லை
வானில்லை மாமழைநீ வா. 10

உன்னை யொழிய வுலகினர்க் கென்துணையாம்
மன்னை யனைய வளர்மழையே—மின்னி
முழங்கியொன் வான்வழிந்து மூதறிஞர் போற்ற
வழங்கியருள் மண்ணகத்தை வந்து. 11

மண்ணகத்தே நிற்கும் மரங்களெலாம் நிற்காண்பான்
விண்ணகத்தை நோக்கி மிகவிழைந்தே—யெண்ணகத்து
ளெய்தாத நாட்களெலா மெல்லொறுக்க நோற்கின்ற
பொய்யாத மாமழைவா போற்று. 12

இன்னிசை சிந்தியலா லேற்குநல மாமழையுன்
வன்னிசை யாசிடையாய் மன்னுறு—மின்னிசைத்துப்
பஃறொடையாய் நீர்தந்திப் பாரகத்தைப் போற்றுத
சிஃறகையே நிற்குறளாம் செப்பு. 13

நேரொன்ற மன்னர் நிரையொன்ற மன்னுயிர்கள்
சீரொன்ற வானோர் திருத்தளையக்—காரொன்றி
மாமழையே நீவந்து மண்ணகத்தை ஈந்தருள்வாய்
பூமழையே பெய்யப் புகழ்ந்து. 14

வானகம் வெண்பாவின் மண்ணிற் கலிப்பாவும்
ஊனகம் வஞ்சி யுருப்பாவும்—தேனகமாய்
ஆசிரியப் பாவி யகல்வான் முகடெங்கும்
மாசிரிய வாமழைநீ மற்று. 15

சிந்தா மணியே திகழ்சிலம்பிற் கார்முகிலாய்
வந்தாரின் நின்னை மணி மேகலையார்—கொந்தார்
வளை பூண்ட கைகூப்பி வண்குண் டலமேர்
துளை பூண்ட யாழிசைப்பார் தொக்கு. 16

நற்றிணை யற்றுநல் குறுந்தொகைநா ணடைந்தார்
கற்றிணை யற்றூர் கலித்தொகையா—லுற்றபரி
பாடற் ககம்புறம்ப திற்றுப்பத் தைங்குறு நா
றூடற்கார் வாமழைநீ யாய்ந்து. 17

ஞாயிற்றின் வெங்கதிரால் நாலுமெழிற் கானலைக்கண்
டாயிற்று நீரென் றகமகிழ்ந்து—போயிற்ற
வுள்ளமுடன் மாக்க ளுயிர்சோர்ந்து வாடுதலை
யுள்ளிவா மாமழைநீ யுற்று. 18

எழுத்தாலான் சொற்பொருளி னின்பாலே யாத்தல்
கொழுத்தலா லற்றணி கூடாது—விழுத்தாய
மண்ணக மோங்கி வளமடைய மாமழையே
விண்ணகம்விட் டேவா விரைந்து. 19

மண்களிக்க வான்பயிர்கள் மன்னியுற மங்கைநலார்
கண்களிக்க நான்மறையோர் கைகூப்ப—வுண்களித்தே
யாவினங்கள் வாழ வருள்மன்னன் கோலோங்க
மேவியருள் மாமழையே மிக்கு. 20

—

இலக்கணமும் இலக்கியமும்
LANGUAGE AND LITERATURE

மூலமும் விளக்க உரையும் குறுந்தொகை

[இலந்தையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

(முன் கஙக-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

மருதம்

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன், தலைவி மாறுத்துனி யுற்றுப் பிணக்கங் கொண்டு நிற்ப, அவள் ஊடலைப் பல்லாற்றானும் தணிக்க முயன்றும் பயனின்மை கண்டு வருந்தித் தன் நெஞ்சொடு கூறியது.

பாணர் பாடியது

19. எவ்வி யிழந்த வறுமையர் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்
றினைமதி, வாழிய நெஞ்சே; மனைமரத்
தெல்லுறு மௌவல் நாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே.

என்பது உணர்ப்புவயின் வாரா வூடற்கண் தலைமகன் சொல்லியது.

பதவுரை :—எவ்வி இழந்த வறுமையர் பாணர்—'எவ்வி' என்னும் வேளை இழந்து வறுமையுற்றவர்களான பாணர்களின், பூ இல் வறுந்தலை போல—பொற்பூ அணியப் பெறாத வறிதாய தலைபோல, புல்லென்று இனைமதி—பொலிவிழந்து அற்பமாக வருந்துகிறாய், நெஞ்சே வாழிய—என் மனமே, நீ வாழ்வாயாக; மனை மரத்து எல்லுறு மௌவல் நாறும்—வீட்டின் பக்கத்து மரத்தில் படர்ந்துள்ள முல்லையின் விளக்கமுற்ற மலர்கள் வாசனை கமழும், பல் இரும் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே—பலவாகிய கரிய கூந்தலை யுடையார் யாவரோ நம்மாட்டு இரக்கங் கொள்வாருளர்? (ஒருவருமில்லை).

எவ்வி என்பான் வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல். அவனை இழந்ததால் பாணர் வறுமையுற்றனர். அவன் இருக்குங்கால் அவன் பால் பாணர் சென்று தம் திறல் காட்டிப் பொற்பூ பெறுவர். அவன் இல்லை யாதலின் பாணர் பொற் பூ பெறாது வறிதாய தலையோடு திரிகின்றனர். "ஓம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி"—(புறம் 24) பாணர்—யாழுடன் இசைபாடுவோர்) இனைதல்—வருந்துதல் மதி—முன்னிலை யசைச் சொல். வாழிய—வியங்கோள் வினை முற்று. எல்—விளக்கம். 'எல்லினன் பெரிதென'—என்பதும் காண்க. மௌவல்—முல்லை மொட்டு மௌவல் நாறும் பல் என்றும் இருங் கூந்தல் என்றும் கொள்ளலாம். யாரளோ என்பதில் ஓகாரம் இரக்கமும் எதிர் மறையும் குறித்தது, நமக்கு—உருபு மயக்கம் (நம்மிடத்து).

மேற்கோள் விளக்கம்.

1. "எவ்வி யிழந்த வறுமையர் பாணர்—பூவில வறுந்தலை போலப் புல்லென்று" என்பது கருப்பொருள் உவமமாய் வந்தது" என்பதற்கு மேற்கோள் —(தோல்—அகத்—பக். 149

2. "எவ்வி யிழந்த வறுமையர்"—'கற்பிற் புலந்தது' என்பதற்கு மேற்கோள் —(தோல்—கற்பி—பக். 726)

3. 'எவ்வி யிழந்த வறுமையர்'—
"இரும்பாண் ஒக்கற் றலைவன் பெரும்பூட் போரடு தானை யெவ்வி" —(புறம்—233—5—6)

'எவ்வி' —(புறம்—24, 18; 202, 14,)

1. 'வாய்வாள், எவ்வி வீழ்ந்த செருவிற் பாணர்'
2. 'பயங்கெழுவைப் பிற்பலவே லெவ்வி'
3. 'வாய்வாள் எவ்வி'
4. 'பொலம்பூ ணெவ்வி' —(அகம் 115, 126, 266, 366)

4. 'பூவில் வறுந்தலை'—'போதில் வறுங்கூந்தல்' —(கலி. 95-80-23)

5. "தன்னவன் தணந்த காலைப் பூமனும் புனைதலின்றி" —(சீவக. 1598)

6. "எவ்வியிழந்த.............நமக்கே"—"என்பது துன்பத்துப் புலம்பலாம்; என்னை? தானே துன்புறுகின்றாளாகத் தலைமகன் உரைத்தமையின்" —(தோல்—மெய்—பக் 61)

7. 'கைவிடின் அச்சமும்' என்ற சூத்திரத்திற்கு "தலைவி தான் உணர்த்தவும் உணராமல் தன்னைக் கைவிட்டுப் பிரியில் தான்

அவளை நீங்குதற்கு அஞ்சிய அச்சத்தின் கண்ணும் தலைவற்குக் கூற்று நிகழும்; அஃது உணர்ப்புவயின் வாரா வூடலாம்:—

"எவ்வியிழந்த..............நமக்கே" இதினுள் அவளையின்றி வருந்துகின்ற நெஞ்சே, அவள் நமக்கு யாரெனப் புலத்தலன்றி ஆண்டு நின்றும் பெயர்தல் கூறுமையிற் கைவிடின் அச்சமாயிற்று"

—(தொல்—கற்பி—பக். 623)

1. 'வறுமையர் பாணர்'—'வறுமை யாழ்ப்பாணர்'

—பிரதிபேதம்

2. 'யாரளோ நமக்கே'—'யாருளர் நமக்கே'—பிரதிபேதம்

"மனைமரத் தெல்லுறு மௌவல்"—

"இல்வளர் முல்லையொடு மல்லிகை" சிலப். 4-27

"மனை வளர் முல்லை" சிலப். 13-120.

"இல்லெழு முல்லையொடு மல்லிகை மயங்கிப் பெருமணங் கமழும்"—பெருங். 1—33 (73-4)

"மனைப்பூங் காவின் மருங்கிற் கவினிய
பைந்தார் முல்லை வெண்போது நெகிழ"

—பெருங். 3—7 (14-5)

"பல்லிருங் கூந்தல் யாரளோ நமக்கே" என்னும் இவ்வீற்றடி,

"பல்லிருங் கூந்தலாரே நினக்கே" என்று தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், இளம்பூரணருரை, சிதம்பரம்பிள்ளை பதிப்பில் 269-ம் பக்கத்தில் காணப்படுகிறது.

"பல்லிருங்கூந்தல்"—"பெண்டிற், பல்லிருங் கூந்தற் முரற்சி யால் குஞ்சரவொழுகை பூட்டி"

—(பதிற்றுப்பத்து 5-ம் பத்துப் பதிகம்)

எவ்வி

உழுவித்துண்போரும், உழுதுண்போருமென இருவகைப்பட்ட வேளாளர் உண்டு. அவருள் உழுவித்துண்போர் வகையைச் சார்ந்தவன் வேள் எவ்வி. உழுவித்துண்போர் மண்டிலமாக்களும், தண்டத் தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும், அழுந்தூரும், நாங்கூரும், நாவூரும், ஆலஞ்சேரியும், பெருஞ்சிக்கலும், வல்லமும், கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றியோராவர். அன்னார் வேள் எனவும் அரசெனவும் உரிமை யெய்தினோராவர். மற்றும் பாண்டிய நாட்டுக் காவிதிப்பட்ட மெய்தினோரும், குறுமுடிக் குடிப்பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடையுடை வேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாளராவர். வேள் எவ்வி மிழலைக்கூற்றத் துத் தலைவன். இவன் மிகுந்த கொடையாளி இவனைத் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வென்றான்.

இவனுடைய கூற்றத்தில் கடற்கரையை யடுத்த நீழல் என்னும் ஊரும் திருப்பெருந்துறை, துஞ்சலூர், தண்டலை என்னும் ஊர்களும் இவனாட்சியிலிருந்தன. இவனைப் பாடிய புலவர்கள் மாங்குடி கிழார், கபிலர், வெள்ளெருக்கிலையார் என்போர் ஆவர். இவன் இறந்தபின்னும் வருந்திப் புலம்பியவர் வெள்ளெருக்கிலையாரே.

"ஓம்ப வீகை மாவேளெவ்வி" என்றும்,

"எவ்வி தொல்குடி" என்றும், "போரடு தானை எவ்வி" என்றும் இவனைப் புலவோர் புகழ்ந்துகூறி யிருத்தல் அறியத் தக்கது.

"ஓம்பா வீகை மாவேளெவ்வி, புனலம் புதவின்மிழலை" (புறம்—24)—இவனது நாடு மிழலை என்பதும் ஈகையும் விளக்கியவாறு.

"எவ்வி தொல்குடி"—(புறம் 202)—குடிப்பழமை விளக்கிய வாறு.

"விரும்பாணொக்கற்றலைவன், பெரும்பூட் போரடு தானை எவ்வி"—(புறம் 233)—பாணர்க்கு எவ்வி தலைவனாய் வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலாய் விளங்கியோன் என்பதும், வீரத்தன்மை யுடையோன் என்பதும் விளக்கியவாறு.

"வாய்வா, ளெவ்வி வீழ்ந்த செருவிற் பாணர், கைதொழு மரபின் முறித்திடூஉப் பழிச்சிய" —(அகம் 115)

"பயங் கெழு வைப்பிற் பல்வே லெவ்வி" —(அகம் 126)

"நீடூர் கிழவோன், வாய்வா ளெவ்வி யேவன் மேவார்."
—(அகம் 266)

"நரை மூதாளர் கைபிணி விடுத்து, நனைமுதிர்
தேற லுளையர்க் கீயும் பொலம்பூ ணெவ்வி" —(அகம் 356)

என்பவற்றானும் அறிக.

பாணர்

'பெண் பாலாரைப் பாடினி, பாணி விறலியர் என்பர். யாழ் வாசிப் போராகிய ஓர் வகை மரபினர். இவர்களைப் புரவலர்கள் போற்றி வந்தனர், இன்னார் பொற்றாமரைப் பூப் பெறுதல் மரபு. இவர் மிகப் பழந்தமிழ்க் குடியினர். அவை வேளிராலும் அரச ராலும் அளிக்கப்படுவன. இதனைக் கீழ் வருவனவற்றால் அறிக.

1. "எரியகைச் தன்ன வேடி ருமரை, கரியிரும்
பித்தை பொலியச் சூட்டி, நூலின் வலவா நுணங்
கரின் மாலை, வாலொளி முத்தமொடு பாடினி யணிய"
—(பொருந் 159—162)

2. "தலைவன் ருமரை மலைய விறலியர், சீர்
   கெழுசிறப்பின் விளங்கிழை யணிய"
   —(மலைபடு—169—170)

3. 'மறம்பாடிய பாடினியும்மே, யேருடைய
   விழுக் கழஞ்சிற், சீருடைய விழைபெற்றிசினே,
   யிழைபெற்ற பாடினிக்குக், குரல் புணர் சீர்க்கொளை
   "வல்பான் மகனும்மே— எனவாங்
   கொள்ளழல் புரிந்த தாமரை, வெள்ளிநாராற்
   பூப்பெற் றிசினே" —(புறம் 11-9-17)

4. "பாணர் தாமரை மலையவும்" —(புறம் 12-1)

5. "அழல் புரிந்த வடர் தாமரை, யைதடர்ந்த
   நூற்பெய்து, புனைவினைப் பொலிந்த பொலனறுந்
   தெரியல், பாறுமயி ரிருந்தலை பொலியச் சூடிப்
   பாண் முற்றுகநின் ஞண்மகி ழிருக்கை" —(புறம்-29)

6. "ஊன்சோற் றமலை பாண்கடும் பருந்தும்" (—புறம் 33)

7. "அமலைக் கொழுஞ்சோறு ஆர்ந்த பாணர்" —(புறம் 34)

8. "பூவி, னும்வண் டிமிராத்
   தாமரை, சூடாயாத லதனினு மிலையே" —(புறம் 69)

9. "தோந் தீந்தொடைச் சீறியாழ்ப்பாண ....
   தலைப்பாடன்றவ னீகை" —(புறம் 70)

10. "பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மார்"?
    —(புறம் 115)

11. "ஒன்னார் யானை யோடைப் பொன்கொண்டு
    பாணர் சென்னி பொலியத் தைஇ" —(புறம் 126)

12. "களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்,
    பாடின் பனுவற் பாணருய்த் தென" —(புறம்—127)

13. "பாணர் பாடுநர் பரிசில ராங்கவர்
    தமதெனத் தொடுக்குவ ராயின்" —(புறம்—135)

14. "வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ், சிதாஅ ருடுக்கை
    முதாஅரிப் பாண" —(புறம்—138)

15. "பாணன் சூடிய பசும் பொற்றாமரை" —(புறம்—141)

16. "வணர் கோட்டுச் சீறியாழ்..........பாண"
    —(புறம்—155)

17. "பாண் பசிப் பகைஞன்" —(புறம்—180)

18. "பாண் கடனிறுக்கும் வள்ளியோய்" —(புறம்—203)

19. "யாணர் நன்னாட்டுள்ளும் பாணர் பைதற் சுற்றத்துப் பசிப் பகையாகிக் கோழியோனே கோப்பெருஞ் சோழன்"—புறம்—212)

20. "இரும்பா ணொடுக்கற் கடும்பு புரந்ததூஉம்" —(புறம்—224)

21. "பாணர் சென்னியும் வண்டு சென்றூதா" —(புறம்—244)

22. "வாங்கிரு மருப்பிற் றீந்தொடைச் சீறியாழ்ப் பாணன் கையது தோலே" —(புறம்—285)

23. "பாடினி மாலையணிய, வாடாத் தாமரை சூட்டுவன் நினக்கே" —(புறம்—319)

24. "பாணரோ டிருந்த.........நெடுந்தகை" —(புறம்—324)

25. "யாணர் நல்லவை பாணரொ டொராங்கு, வருவிருந் தயரும்" —(புறம்—326)

26. "பசித்த பாண ருண்டு கடை தப்பலின்" —(புறம்—327)

27. "பாணரார்த்தவும் பரிசில ரோம்பவும்" —(புறம்—334)

28. "துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன் என் றிந்நான் கல்லது குடியு மில்லை" —(புறம்—335)

29. "பாணன் சென்னிக் கேணி பூவா வெரிமரு டாமரைப் பெருமலர் தயங்க" —(புறம்—364)

30. "பாணர், கைவல் சீறியாழ் கடனறிந் தியங்க"
—(புறம்—398)

31. பாணாற்றுபடை,

"சேணோங்கிய வரையதரிற்
பாணனை யாற்றுப் படுத்தன்று."

மிகவு முயர்ந்த மலை வழியிடத்துப் பாணனை வழியிலே செலுத்தியது.

"இன்னெடை நல்லிசை யாழ்ப்பாண வெம்மைபோற்
கன்றுடை வேழத்த கான்கடந்து—சென்றடையிற்
காமரு சாயலாள் கேள்வன் கயமலராத்
தாமரை சென்னி தரும்"

—(புறப். வெண்—பாடாண்—28)

32. "பைம்பொற்றாமரை பாணர்ச்சூட்டி" —பதிற்று 48)

இதனால் பாணர் பண்டைக் காலத்தில் அகத்தொழுக்கத்தும், புறத்தொழுக்கத்தும் அரசர்க்கும் வேளிர்க்கும் பெரிதும் உதவுவா ராயினர். மற்றும், புறநானூற்றில் 242, 284, 260, 283, 311, 319 என்னும் பாடல்களில் விளங்கக் கூறியிருக்கும் குறிப்புக்களாலும் தமிழ்நாட்டில் பாணர் எத்தகைய சிறப்புப்பெற்றிருந்தனர் என்பது புலனாகும். பாணர், இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப்

பாணர் எனப் பல திறப்படுவர். பத்துப் பாட்டில் பெரும்பாணாற்றுப் படை, சிறுபாணாற்றுப் படை என இருபாக்கள் இருத்தலும் அறிதற் பாலன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் தும்பைத் திணையில் பாண் பாட்டு என்பது ஓர் துறை. இத்துறைக்குரியனவாய செய்யுட்கள் புறநானூற்றில்அமைத்திருத்தல் காண்க.

பாண்பாட்டு என்பது, "வெண்கோட்ட களிறெறிந்து செங் களத்து வீழ்ந்தார்க்குக், கைவல் யாழ்ப்பாணர் கடனிறுத்தன்று" எனக் கடமை கூறி, யானையை எறிந்து பட்ட வீரர்க்கு (சாப்பண்) விளரிப்பண்ணைப் பாடுதலாகக் கூறியிருத்தல் அறியத்தக்கது.

—(புறப்—வெண்பா—தும்மை 11)

"பாணர் கூத்தர் விறலிய, ரென்றிவர்,
பேணிச் சொல்லிய குறைவினை எதிரும்"

—(தொல்—கற்பு—சூ. 150)

கூற்று நிகழுமிடமாமாறு கூறியிருத்தலால் பாணர் தமிழ் மக்கட்கு இல்லறவாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாதவராயினர் என்பது புலனும்.

பாணர்க்கும் கூத்தர்க்கும் கடமை விதிப்பார்,
"நிலம் பெயர்ந்துறைதல் வரை நிலையுரைத்தல்,
கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய"

—(தொல்—கற்பு—சூ. 169)

என்பதாலறிக. "அரக்கத்தன்ன" —(அகம் 14)

எனும் செய்யுள் பாணன் கூற்றுதல் காண்க.

மற்றும் துறவிற்குரியராய் வாயில்களைத் தொகுத்துக் கூறுமிடத்தும்,

"தோழி, தாயே, பார்ப்பான், பாங்கன், பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர், கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர், யாத்த சிறப்பின் வாயில்களென்ப"—(தொல்—கற்பு—சூ. 193) எனக் கூறி யிருத்தலும் காண்க.

மற்றும், பாண்மை, பாணர் முதலிய வாயில்கள், பரணன் பாணன், தலைவன் இல்லற நிகழ்த்துதற் குரியனபாடாது பரத்தைய ரிடத்து ஒழுகுதற்கு வேண்டுவன பாடுதல், பாணன் தலைவனை யுயர்த் திப் புகழ்தல், தலைவனைப்பண்ணினாற் களிப்பித்தல், பரத்தையரில்லில் யாழ்வாசித்தல், அவன் பாசறைக்கட் சென்று தலைவனைக் கண்டு கூறல், பாணன்பாட்டு, கேட்டோரை அகப்படுத்துதல், அவன் புணை யாகப் புகுதல், பொலிக பொலிக என்று புகுதல், பாணன் முதலி யோர் வாயில் ஆதல், பாணன், யாழ்தழுவித் தலைவனுக்கு வாயிலாய்த் திரிதல், அவனுக்கு யாழ் தெய்வம் என்பது, முதலியவிஷயங்களைக், கலித் தொகையில், முறையே (509, 400, 444, 460, 481, 435, 444, 434, 426, 162, 414, 434, 430, 582 முதலிய பக்கங்களில்)காண்க.

பாணர் பெரும்பூ, பொன் ஞலாக்கப்பட்ட தாமரைப் பூ. "பைம் பொற்ருமரைப் பாணர்ச் சூட்டி"

(பதிற்றுப் பத்து—ஐந்தாம் பத்து—8-1)

'பாணர் தாமரை மலேயவும்' (பதிற்—5-ம் பத்து 12-1)

பாண்—பண் அடியாகப் பிறந்த பெயர்.
இனே—இன்னே—என்பதின் இடைச்சொல்
எல்—உரிச்சொல் தன்மை வாய்ந்த இடைச்சொல்

"எல்லே இலக்கம்" —(தொல்-சொல்-இடை. 21)

'இனே' என்று நெஞ்சினேப் பிரித்துக் கூறி 'நமக்கு' என்று உளப்படுத்திக் கூறியதும் காண்க.

"உணர்ப்பு வரை யிறப்பினும் செய்குறி பிழைப்பினும் புலத் தலு மூடலும் கிழவோற்குரிய" (தொல்—கற்பு—சூ. 154) என்ப தற்கு, "எவ்வி.........நமக்கே" என்பது மேற்கோள்.

—(தொல்—கற்பு—இளம்பூ—பக். 269)

"எவ்வி யிழந்த...........நமக்கே"—"இது துன்பத்துப் புலம் பல்; தானே துன்புறுகின்ருனகத் தலமகன் உரைத்தமையின்."

—(இலக்கண விளக்கம்—பக். 538)

'இனேயல் மதி' என்பது இலக்கண விளக்கத்தார் கொண்ட பாடம்.

மெய்ப்பாடு—வறுமை பற்றிய அழுகை
பயன்—ஊடலொழித்தல்.

கம்பரும் மக்கட்பேறும்

(வித்துவான் மா. இராசமாணிக்கம்)

குடும்பம் என்னும் தருவிற்குக் குழந்தையே கொழுங் கனியாகும். எத்துணேத் துன்பங்கள் இருப்பினும் அவை குழந்தையைக் காணும்போது 'வெயிலவனேக் கண்ட பனி போல' அகல்கின்றன. குழந்தை அல்குணங்களால் பற்றப் படாது அன்று மலர்ந்த செந்தாமரை மலர் போன்ற இனிய முகத்தையும் புன்முறுவலேயும் மாசற்ற மனத்தையும் கொண் டுள்ளது. தவழ் நடை பயின்றும், மழலேச்சொற் பழகியும், மனங்கரையச் சிரித்தும் ஈன்ருேர்க்கு மகிழ்ச்சியை விளே விக்கின்றது. ஆதலின் இல்வாழ்வார்க்குச் சிறந்த பேறு மக்கட் பேறேயாம். இச்செல்வத்தைப் பெருதான் எப் பேற்றைப் பெற்றிருப்பினும் பெருதானே ஆகின்ருன்.

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை; அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற"

என்னும் வள்ளுவர் வாய்ச்சொல் உன்னற்பாலது.

குழந்தை தன் சிறுகையால் அளாவிய கூழ் அமிழ்தினும் இனிமையுடைத்து; குழந்தை தம் உடலைத் தீண்டலால் பெற்றோர் உடற்கின்பம் பெறுகின்றனர்; அதன் மழலைச் சொல்லைக் கேட்டலால் செவிக்கின்பம் எய்துகின்றனர்;

"குழலும் யாழும் இனியவெனக் கூறு வண்ணம் மென்கனிவாய்
மழலை மொழிந்தும் உடற்கின்பம் மருவ ஓடி மேல்விழுந்தும்
விழையும் அமிழ்தின் மிகவினிமை விளைய நுகரும் சுவையடிசில்
செழிய சிறுகை யாலளைந்துஞ் செய்தான் மோகம் ஈன்றோரை"

—பிரபுலிங்க லீலை

என்னும் சிவப்பிரகாசர் செந்தமிழ்ப் பாவினம் ஈண்டுச் சுவைத்தற்குரியது.

அரசன் முதல் ஆண்டி ஈறாகவுள்ள அனைவரும் மக்களை விரும்புகின்றனர். மக்கட் பேற்றால் பெறும் இன்பம் அனைவர்க்கும் ஒருபடித்தேயாம். செல்வன் இடம், பொருள், ஏவல் இனையன பெற்றிருப்பினும் மக்கட் பேறு இலனாயின், யாதும் பெறாதவனேயாவன். துறவோரும் ஒருங்கே அவாவும் மக்களைப் பெறுதலால் உண்டாகும் இன்பம் செப்புந்தரமன்று. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி புகல்வது காண்க:

"படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை அடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை இல்லோர்க்குப்
பயக்குறை இல்லைத் தாம்வாழு நாளே." —புறநானூறு.

குழந்தை இல்லா இல்லம் பயனற்ற தென்பதைக் காலஞ்சென்ற மஹா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் தாம் இயற்றிய மாயூரத்தல புராணத்தில்,

"பண்ணிலாப் பாடல் போலும் பரிவிலா நட்புப் போலும்
உண்ணிலா நெய்யி லாமல் உண்டிடும் அடிசில் போலும்
பெண்ணிலாச் சயனம் போலும் பெயரிலா வாழ்க்கை போலும்
கண்ணிலா வதனம் போலும் கான்முளை இல்லா இல்லம்".

எனக் கவின்பெறக் கழறிப் போந்த திறம் கணித்தறியத் தக்கது.

இவ்வுண்மையை நன்குணர்ந்தவனுதலின் 'பாண்டு மன்னன்' மனைவியரைக் கூடலாகாதெனச் சாபம் பெற்ற பின்னர் மக்கட்பேறின்மையைக் குறித்துக் கவல்கின்றான். அவன் மக்கட்பேற்றின் மாண்பினைக் கூறுவதாக வில்லி புத்தூரர் கூறுந் திறம் மகிழத்தக்கது:

''கல்லா மழலைக் கனியூறல் கலந்து கொஞ்சும்
சொல்லால் உருக்கி அழுதோடித் தொடர்ந்து பற்றி
மல்லார் புயத்தில் விளையாடு மகிழ்ச்சி மைந்தர்
இல்லா தவர்க்கு மனைவாழ்வி னினிமை என்னும்?''

''மெய்தானம் வண்மை விரதந்தழல் வேள்வி நாளும்
செய்தாலும் ஞாலத் தவர்நற்கதி சென்று சேரார்;
மைதாழ் தடங்கண் மகவின்முக மன்னு பார்வை
எய்தா தொழியிற் பெறுமின்பம் எவனு மில்லை.''

—வில்லிபாரதம், சம்பவச் சருக்கம்.

ஒவ்வொரு புலவரும் மக்கட் பேற்றினை இடத்துக் கேற்பப் பாராட்டிப் பாடியிருத்தலை நோக்க, மக்கட் பேற்றின் மாட்சி இத்தன்மைத்தென இனிது புலனும். 'நள வெண்பா' பாடிய புகழேந்தியாரும் இதை விட்டிலர். 'குற்ற மில் காட்சிக் குதலைவாய் மைந்தரை அழைத்துக்கொண்டு நின் தாய்வீடு செல்க', என்ற கொழுநனை நோக்கித் தமயந்தி, 'மக்களைப் பெறலாம்; கணவனைப் பெறலாகுமோ? நின்னை விட்டுப் பிரியேன்' என, 'கணவனினும் மக்களையே பாது காத்தல் சிறந்தது' என்பதைக் கூறுமுகத்தால் நளன் மக்கட் பேற்றின் பெருமையைப் பேசியது உள்ளக் கிளர்ச்சியை உண்டாக்குவதாகும்:

"பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனும் உடையரோ—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்?"

"சொன்ன கலையின் துறையனைத்துந் தோய்ந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தாம் இன்முகந்து—முன்னம்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செவி?"

* * *

இன்னணம் பல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டுள்ள 'மக்கட் பேறு'—நம் கம்பர் பெருமானுல் பாராட்டப்படாதிருத்தலும் கூடுமோ? அரசியல் முதலிய மாபெருந்துறைகளில் எல்லாம் கைபோய புலவர், இல்வாழ்வாற்குரிய இப்பேற்றினை அறிந்து மகிழாதவரோ? இல்லை! இல்லை!! அவரும் தம் பாகத்தைக்

கூறியே முடிக்கின்றார்; தயரதன் வாயிலாகத் தாங்கொண்ட மக்கட்பேற்றின் மாண்பைக் கவினுறக் காட்டி மகிழ்கின்றார்.

தயரதன் பல்லாண்டுகளாகத் தவித்து அரிதின் பெற்ற தவப் புதல்வர் நால்வருள் அவன் அன்பிற்குப் பாத்திரனை இராமனைக் கோசிகன் அழைத்துச் செல்ல விரும்பினான்; விரும்பி, "நின்மக்கள் நால்வரினும் கரியசெம்மல் ஒருவனைத் தந்திடுதி" என உளையக்கூறியது, யமனே வந்து 'உன்உயிரைக் கொடு' என்று கேட்டது போல இருந்தது என்று கூறிக் கம்பர் கவல்கின்றார் தயரதன் வருந்தியதை விடப் பதின் மடங்கு கம்பர் வருந்துதலே நயமுடைத்து; "உயிரீர்க்குப் கொடுங்கூற்றின் உளையச் சொன்னான்" என்றார். அத்துடன் விட்டனரா கம்பர்? அவன் துயரத்தை உவமைகளால் விளக்குதல் பின்னும் அழகிது:

"எண்ணிலா அருந்தவத்தோன் இயம்பியசொல்
மருமத்தின் எரிவேல் பாய்ந்த
புண்ணிலாங் கனல்நுழைந்தா
லெனச் செவியில் புகுதலோடும்
உண்ணிலா வியதுயரம் பிடித்துந்த
ஆருயிர்நின் றூசலாடக்
கண்ணிழந்தான் பெற்றிழந்தானென வுழந்தான்
கடுந்துயரம் காலவேலான்."

—கையடைப்படலம்

பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்த தயரதன் அரச மாதவனை நோக்கி, "இவன் படையூற்றம் இலன்; சிறியன்; பாலன்; பணியிதுவேல், யான்காப்பென், பெருவேள்விக்கெழுக" என்றான் என்று கம்பர் கூறுவது, 'கம்பர் தயரதனைப் புத்திர வாஞ்சையால் குமரனுக்கி விட்டனரோ' என ஐயுற்று மகிழ வேண்டுவதாக உள்ளது. இவன் இங்ஙனம் தான் வருவதாகக் கூறவே மாதவன் புருவம் நெற்றிமுற்றச் சென்றன. அது கண்ட வசிட்டன் தயரதற்கு ஆறுதல் கூற, அரசன் இராம லட்சுமணரைக் கோசிகன்பால் விட ஒருவாறு இசைந்தனன்; இசைந்து இருவரையும் கோசிகன்பால் விடுகையில், கோசிகனை நோக்கி, "நற்றாதையும் நீ, தனித்தாயும் நீ இவர்க்கு" என்று குழைந்த மனத்தவனாய்க் கூறுந்திறம் நம்மைக் குழையச் செய்கிற தன்றோ? தயரதனைக் குழையச்செய்யும் கம்பர் குழைகின்றார்; நாமும் குழைகின்றோம்; என்னே கவிச்சக்கரவர்த்தியாரின் தனிப்பெரும் ஆற்றல்!

சீதையம்மையை மணந்து மிதிலையினின்றும் இராமன் தயரதனேடும் சேனைகளோடும் வருகையில் சமதக்கினியார் மகனான 'பரசுராமன்' திடீரெனத் தோன்றினன்; அவ்வளவே: தயரதன் நடுக்கங்கொண்டான்: பரசுராமன் தான் கைக்கொண்ட வில்லை வளைக்குமாறு இராமனை அறைகூவக் கேட்ட தயரதன் குற்றுயிராயினன்; 'சிவன்' வில்லை இறுத்த இராமன் 'இவன்' வில்லை ஒடியானே என்பதையும் ஓர்ந்திலன்; புத்ர வாத்ஸல்யம் கரைபுரண்டோட, 'பரசுராமன் இராமனை யாது செய்வனே!' என அஞ்சியவனாய் அம்மறையவனைப் பணிந்து," உமக்குச்

"சிவனும்மய னரியுமலதிச் சிறுமானிடர் பொருளோ?
இவனும்மென துயிரும்உன தபயம்இனி" என்றான்,

எனக் கம்பர் கூறிக் குறுநகையும் கொள்ளல் பாராட்டற்பாலது.

பரசுராமன் தந்த வில்லை இராமன் தாங்கியதும் தயரதன் மூர்ச்சையானன். சீராமனே புன்முறுவலோடு வில்லை வளைத்து அந்தணன் ஆணவத்தை அடக்கினன். அவ்வளவில் மதியிழந்து, தன்வாயிழந்து அருந்தவன் மறைந்தான். அவன் மறைந்த பின்னர் வையம் காக்கும் தயரதன் மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்தான்; மைந்தனது மாண்புறு வெற்றியை யறிந்தான்; கரையிடற் கரியதோர் உவகைக் கடலெனப் பொங்கினன். பின்னர் யாது செய்தான்?

"பரிவறு சிந்தையப் பரசு ராமன்கை
வரிசிலை வாங்கியோர் வசையை நல்கிய
ஒருவனைத் தழுவிநின் றுச்சி மோந்துதன்
அருவியங் கண்ணெனும் கலச மாட்டினன்"

—பரசுராமப் படலம்

என்று, தயரதன் கொண்ட மகிழ்ச்சியைத் தாம் அடைந்ததே போலக் கம்பர் அகமகிழப் பாடியுள்ளமை பாராட்டத்தக்கது.

தயரதன் பல்லாண்டுகள் பிள்ளையின்றி அரிதின் பெற்ற இராமனை நோக்கிப் பிறந்த ஞான்றே போல மகிழ்ந்தான்; சிவன் வில்லை இறுத்துச் சீதையை மணந்த அற்றைஞான்றும் அகமகிழ்ந்தான்; காவலரைக் கலக்கி அட்டகாசம் செய்து வந்த பரசுராமனைப் பங்கப்படுத்திய இற்றை ஞான்றும் அகமிக மகிழ்ந்தான் எனின், மக்கட்பேற்றால் தயரதன் பெற்ற பேறு யாதென இயம்புவது!

சீராமன் பரசுராமன் வில்லை ஒடித்தது முதல் தயரதன் இராமனைச் சில சந்தர்ப்பங்களில்,

"பூண்ட போர்மழு வுடையவன் நெடும்புகழ் குறுக
நீண்ட தோளைய!"

என விளித்து மகிழ்தல் காண்க.

பின்னரும் இராமனுக்கு முடிபுனைய 'நாளைக் குறிமின்' என்று கணித மாக்களை நோக்கித் தயரதன்,

"வடிமழு வாளவற் கடந்த மைந்தற்கு
முடிபுனை கடிகைநாள் மொழிமின் என்றனன்"

என்பதாகத் தயரதன் மறந்தாலும் தாம் மறவாமல் அவன் கூறியதாகக் கம்பர் கூறி மகிழ்தலே நாம் வியந்து பாராட்டற் பாலது.

சீராமனுக்கு முடிகவிக்க நினைத்திருப்பதைத் தயரதன் வசிட்டன் முதலானவர்க்குக் கூற, வசிட்டன், "அரச! சீதை அம்மை பூமாதினும் நல்லள்; புவிமாதினும் நல்லள்; கலைமாதினும் நல்லள். இராமன் மண்ணுயிர்க்கினியன்; கற்றோரும் மற்றோரும் அவனையே உண்ணு நீரினும் உயிரினும் உயர்வாய் உன்னுவர்" என்றான்:

"மண்ணினு நல்லன் ; மலர்மகள் தன்னினும் கலையூர்
பெண்ணினு நல்லள் ; பெரும்பெயர்ச் சனகியோ நல்லள் ;
கண்ணினும் நல்லள் ; கற்றவர் கற்றி லாதவரும்
உண்ணு நீரினும் உயிரினும் அவனையே உவப்பார்"

—மந்திரப் படலம்

வசிட்டன் வாய்மொழி கேட்ட மன்னன் உள்ளத்தில் ஒருவராலும் கரைசெய்ய அரியதொரு பேருவகை கொண்டான் என்பதைக் கம்பர் பின் வருங்கவியால் கவினுறக்காட்டல் கண்டு மகிழ்க:

"மற்ற வன்சொன்ன வாசகங் கேட்டலும் மகனைப்
பெற்ற அன்றினும், பிஞ்ஞகன் பிடித்தஅப் பெருவில்
இற்ற அன்றினும், எறிமழு வானவன் இழுக்கம்
உற்ற அன்றினும் பெரியதோர் உவகையன் ஆனான்."

இக்கருத்தினை,

"ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்"

என்ற வள்ளுவர் வாக்குடன் ஒப்புநோக்கி உணர்க.

அகப்பொருள் அழகு.

[வித்துவான் மணி. திருஞானசம்பந்த முதலியாரவர்கள்]

(முன் ௧௧௫-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

எல்லா எழில் நலங்களும், பிற செம்மை நலங்களும் ஒருங்கு பெற்ற ஒரு தலைமகன் தன்னைப்போன்றே தலை சிறந்த மெல்லியலார்க்குரிய அணிநலங்கள் அனைத்தும் செவ்விய பாவையர் மாண் குணங்களின் நலங்கள் பலவும் ஒருங்குபெற்ற ஒரு தலைவியின் மாட்டே துய்த்த இன்பநலத்தின் மாண்பயனாக, அவளை எஞ்ஞான்றும் மறவாது தன் மனத்தகத்தே அவளுக்குப் பீடுறு பீடம் ஈந்து, அவள் அழகின் நலங்களோடு அவள் செவ்வியின் நலங்களையும் சதா துய்த்த வண்ணமாகவே ஒளிரா நிற்பான் என்றும், பிற பாவையர் ஒருத்தியையும் தன் மனத்தினுந்தொடான் என்றும் அறிதல் வேண்டும். இப் பெற்றித்தாய அன்புதான் இணையிலா உலவாத இன்ப அன்பு என்று கூறத்தகும். இத்தகைய அன்பு இறைவன்பால் தலை சிறந்த பத்திமான் செலுத்தும் அன்பிற்கு இணையாகும் என்று கூறவுந் தகும்.

எல்லாச் செம்மைகளும் தவழப்பெற்ற ஒரு தலைவனும், ஒருதலைவியும் ஓர் இடத்தே ஒருவர் இன்பத் தோற்றத்தை ஒருவர் முன்னர் நுகர்ந்து, பின்னர் மெய்யின்பத்தைச் செவ்வதின் துய்த்துத், தத்தம் மனவிருப்பம் நிறைவேறப் பெற்று, மனவமைதி பெரிதே பெற்றுப் பின்னர் மெய்யுறு போகம் சின்னாள் தளர்ந்து நுகர்ந்து, இறுதியில் அவர்கள் இருவரும் தாம் எய்திய இன்பத்தில் சலித்துப், புதிய இன்பம் பிற மக்களிடத்தே விழைவார்களானால், அகப்பொருள் என்னும் செம்பொருள் இலக்கணத்தால் மக்களுக்கு உண்மையில் யாதொரு மாண்பயனும் விளையாதென உறுதியாகக் கூறலாம். ஆனால், ஆடவர்கள் இயல்பும், பாவையர் இயல்பும் பெரும்பான்மையாக மாறுதல் அடையும் பெற்றிமையையே உடையதாகக் காணப்படுகின்றது.

உலகப்படைப்பை நுணுக ஆராயவல்லார் இவ்வுண்மையைச் செவ்விதின் உணர்வார்கள். அங்ஙனம் உணர்ந்தவர்களே நம் பண்டைய நல்லறிஞர்கள். ஆதலால், சிற்சிலரே தவிர, ஏனையோர் அனைவரும் புதிய புதிய இன்பத்திற்கு அடிமையாகும் நீர்மை யுடையாரே என்பதில் தினைத்துணையும் ஐயமின்று. உலகில் உள்ள பற்பல நாட்டு ஆண்மக்களும், பெண்

மக்களும் புதிய புதிய இன்பங்களை நம் நாட்டவரைக் காட்டி னும் மிகுதியாக நாடுகின்றார்கள் என்று கூறுதல் தவறாகாது. அங்கு அத்தகைய உணர்ச்சி ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் உன்னத நிலையில் இருத்தலால்தான், எத்துணைய எழில் நலம் மிக்க இளம்பாவையர்களும் தம்மிடத்தே தலை சிறந்த அன்பும், கனிவும், அருமையும், உண்மையும் முதலில் காட்டிய ஆடவர்கள் தம்மை முற்றிலும் மறந்து, வேறு மடவாரை அணுகி, அவர்தம் புதிய இன்பம் நுகரும் அவாமிகுதியால், அவர்களைப் புதிதாக மறுமுறை வதுவையும் புரிகின்றனர். அங்ஙனமே பற்பல பேரணி கெழுமிய மங்கையரும் தாம் முதலில் ஒப்புயர்வில்லா இன்பம் துய்த்த ஆடவர்களை முற்றி லும் மறந்து, பிற ஆடவர்கள் புதிய முயக்கிற்கு ஆசைப்பட்டு, வேறு ஆடவரை மறுமணம் புரிந்து கொள்கின்றனர். இத் தகைய இழிபுள்ள திருமணங்களால் தீமைகள் கணக்கின்றி உற்பத்தியாகி உரம் பெறுகின்றன.

நம் நாட்டு ஆண்மக்களிலும் சிற்சிலர், புதிய பாவை யர்களிடத்தில் புதிய இன்பம் விழைந்து, தங்கள் கல்வி யருமையையும், அறிவின் பெருமையையும் ஏனைய பெருஞ் சிறப்புக்களையும் இழந்து, அவற்றை ஒரு கணத்தில் தாம் புதி தாக விரும்பிய பாவையர்க்கு விற்றுத் தங்களைத் தாங்களே இழிவுபடுத்திக் கொள்கின்றனர். ஆனால் நமது தேசத்தில் ஆடவர்கள் பல மங்கையரை மணம் புரிந்துகொள்ளத் தனி உரிமை பெற்றிருத்தலால் அவர்கள் யாதொரு இடையூறும், துன்பமும் இன்றித் தாங்கள் பின்னர்ப் புதிதாக விழைந்த மாதர்களையும் கவலையின்றி மணந்து கொள்கின்றனர். பின்னர் அவர்கள் அக்காரணம்பற்றி அடைகின்ற துன்பங்களின் கடு மையை அவர்கள் தாம் அறிவார்கள். அஃது ஒருபுறம் கிடக் கட்டும். நம் நாட்டு ஆண்மக்கள் தங்கள் சிந்தை சென்ற வழியே சென்று, போதிய பணம் மட்டும் பெற்றிருப்ப ராயின், மேலும் வேறு மங்கையர்களையும் வதுவை புரிந்து வாழ்கின்றனர். நமது நாட்டில் அகப்பொருள் என்னும் ஓர் அருமையான சீரிய நெறி கற்பிக்கப் பட்டிருப்பி னும், பல ஆடவர்கள் பல மங்கையர்களை மணம் புரிந்து கொள்ள உரிமை பெற்றிருத்தல் பெரிதும் வருந்தத்தக்கதே யாகும். ஆனால், தலை சிறந்த ஆடவர்கள் மாத்திரம் தலை சிறந்த பாவையர்மேல் ஒரே ஒரு மகளையே மருவி, நெறி வழுவாமல் உண்மையையே அண்மி, உயர்வு மிக்க வாழ் வைப் பெற்றுப் பொலிவுற்றனர் என்பது யாவரும் அறிந்த தேயாகும். அத்தகைய ஆடவர்கள் பத்திநெறியும், இல்லற

நெறியும், ஒருங்கே பெற்றிருந்த நாயன்மார்கள் பலரும், சீரிய குணம் வாய்ந்த ஸ்ரீராமன், அரிச்சந்திரன், சத்திய வான் முதலியோர் ஆவார்கள். அத்தகைய சிறந்த ஆண் மக்களின் செவ்விய வாழ்க்கையைத்தான், அறிஞர்கள் விரும்பு கின்றார்கள். நமது நாட்டில் ஆண்மக்கள் வேறு வேறு மங்கையரைப் புதிதாக வதுவை புரிந்துகொள்ளத் தனியுரிமை பெற்றிருப்பினும், தக்க வருவாயும், தக்க திருவும், தக்க வசதி யும் இன்மையால் ஒரே ஒரு மாதையே மணம்புரிந்து, பெரும் பாலும் வாழ வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்றும் கூறலாம். ஆனால், நமது தேசத்துப் பெண்மணிகளுக்கும் இயல்பாகவே புதிய இன்ப வுணர்ச்சி தோன்றாதோ என்று ஓர் ஐயம் நிகழும். அவ்வுணர்ச்சி தோன்றினும், தோன்றா திருப்பினும், கற்புக்கே இருப்பிடமாக வாழ்ந்து சிறப்படைய நம்மங்கையர்கள் தொன்று தொட்டு செவ்விய நெறியில் பழக் கப்பட்டு வருதலாலும், அவர்களுக்குத் தனியுரிமை வேறு வேறு ஆடவர்களை மணந்துகொள்ள இல்லாமையாலும், பொது வாக எல்லா மாதர்களும் தங்கள் கொழுநரையே தலை சிறந்த நிலையில் காதலித்து, அவர்களையே கண்கண்ட தெய்வமாகவும் கருதி, அவர்களுக்கே உடல், பொருள், ஆவி மூன்றினையும் அளிக்கவும் களிப்புடன் முன் வருபவர்கள் ஆனார்கள். இப் பெரிய திருவினை நமது நாடு எய்தியிருத்தல் நம் தேசத்து ஆடவர்களுக்கு ஒரு தனிச் செருக்கும், பூரிப்பும் ஆக இருக் கின்றது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

மேற்கூறிய விஷயங்களால் அறியக் கிடப்பது யா தெனின், உலகில் ஆண்மக்கள் மனப்பான்மையும், பெண்மக் கள் மனப்பான்மையும், பொதுவாகப் புதிய இன்பத்தை விழை யும் நீர்மைத்தே என்றும், அக்காரணம் பற்றியே ஆடவர் களும், பெண்மணிகளும் முதலிலேயே தாங்கள் விரும்பும் வண்ணம் தங்கள் இனிய இல்லறத் துணைவிகளையும், இல்லறத் துணைவர்களையும் முறையே தேடி, வதுவை புரிதல் வேண்டும் என்பதாகும். அங்ஙனம் செய்யின், மனையற வாழ்க்கை யில் மாட்சிமை ஒளிர்வதோடு, இன்ப ஆட்சியும் ஒளிரும் என்பதில் தினைத்துணையும் ஐயமின்று. இத்தகைய சீரிய ஒப்புயர்வில்லா வாழ்க்கையை நம் இளைஞர்களும், இள மங் கையர்களும் வாழ்ந்து இன்ப வெள்ளத்தில் தேக்கி, மாண் புறுதல் வேண்டும் என்றே அகப்பொருள் இலக்கணம் எழுந் தது என்று ஒவ்வொருவரும் இனிது உணர்தல் வேண்டும்.

ஆதலால், அகப்பொருள் துறையில் புதைந்து கிடக்கும் அளவிடற்கரிய பெருமை வாய்ந்த பெரும் புதையல்கள் பல

வற்றுள் சிற்சிலவற்றையேனும் நாம் தேடி எடுத்து, அவற்றின் மாண்பயனை எய்துதல் வேண்டும். ஒழுக்கமே செம்மையுறக் கற்பிக்கத் தோன்றிய அறிவுக்கடலாகிய நுணுக்கத்திற்கும் நுணுக்கமாகத் திகழ்ந்த தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவ நாயனார் ஒரு தலைமகன் தான் நனிகாதலித்த தலைமகளிடத்து இன்பம் நுகர்ந்த பின்னர், அவள் மாட்டுச் சலிப்பு ஒரு சிறிதும் எய்தாமல், விருப்பே மேலும் மேலும் மிகுதியாகப் பெற்று, அவளைக் கனவிலும் மறவாமல், அவள் வயமேயாகி, அல்லது வெளிப்படையாக உரைக்குமிடத்து, அவளே அவனாகி, அவளைக் குறித்து மிகவும் சிறப்பாகத் தன் உள்ளத்தில் பல இன்ப நல்ல எண்ணங்கள் கொள்ளுவதோடு அவளைப் பற்றிச் சமயம் வாய்த்துழி வாய்த்துழி அவளைப் பல வாற்றானும் நயந்துரைப்பதாகப் பாவித்துக் கூறும் விஷயங்கள் அளவிடற்கரிய இன்பங்களை ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் நிறைவிக்கும் என்பதில் ஐயமின்று.

(தொடரும்)

தமிழின் சிறப்பு

இடம்பத்தையும் ஆரவாரத்தையும் பிரயாசத்தையும், பெருமறைப்பையும், போது போக்கையும் உண்டு பண்ணுகின்ற ஆரிய முதலிய பாஷைகளில் எனக்கு ஆசை செல்லவொட்டாது, பயிலுதற்கும், அறிதற்கும் மிகவும் இலேசுடையதாய், பாடுதற்கும் துதித்தற்கும் மிகவும் இனிமையுடையதாய், சாகாக் கல்வியை இலேசில் அறிவிப்பதாய்த் திருவருள் வலத்தாற் கிடைத்த தென் மொழி யொன்றனிடத்தே மனம் பற்றச் செய்து அத் தென்மொழிகளாற் பலவகைத் தோத்திரப் பாட்டுகளைப் பாடுவித்தருளினீர்.

—திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் இராமலிங்க அடிகள்.

குறுக்க வேண்டுமென்றும் பிறமொழிச் சொற்களையும் ஒலிகளை யும் தமிழிற் சேர்க்க வேண்டு மென்றும் சொல்வது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. குறைபாடில்லாத தமிழ் மொழியைச் சீர்தி ருத்த வேண்டுமென்று சொல்லும் அவர்கள் குறைபாடு நிரம்பிய ஆங்கிலம் முதலானமொழிகளைச் சீர் திருத்த முன் வராததென்னையோ?

தமிழ் மொழியிலே தான் இறைவனுக்குப் பெரு விருப்பு என்று எம் தமிழ்ப் பேராசிரியர் எழுதியதை ஏளனமாகப் பேசினர் சிலர். உலகத்தில் உள்ள எல்லாரும் நல்ல சொற் களையும் நல்ல சொற்பேசுவாரையுமே விரும்புகின்றனரன்றித், தீயசொல்லையும், தீயசொற் பேசுவாரையும் விரும்புகின்றனரா? இல்லையே. ஒரு தந்தையானவன் தன் மக்கள் பலருள்ளும் நல்ல சொற் பேசும் நல்ல தன் புதல்வனையே விரும்பு கின்றனனன்றித், தீயசொற் பேசுந் தீய தன் புதல்வர்களை விரும்புகின்றனனு? இல்லையே. அதுபோல் எல்லாம் வல்ல இறைவனும் இனிய தமிழ் மொழியையும் அதனைப் பாது காத்து வழங்கிய இனிய தமிழ்மக்களையுமே பெரிதும் விரும்பி னுன் என்ருல் அதிற் குற்றமென்னையோ? பண்டைக்காலந் தொட்டு இதுவரையில் வழங்கும் மொழி தமிழைத்தவிர வேருென்று உண்டென்று விரல்விட்டுக் காட்ட முடியுமா? எகிப்தியம், சாலடியம், அசிரீயம், எபிரேயம், கிரேக்கம், இலத்தீன், ஆரியம், சென்டு, பாலி முதலான பழைய மொழிக ளெல்லாம் எங்கே? அவைகளெல்லாம் பொதுமக்களாற் பேசப்படாமல் மாண்டு மறைந்துபோகத் தமிழ் மட்டும் இன்னும் பலகோடி பொதுமக்களாற் பேசப்பட்டு வருவதைத் தாங்கள் எண்ணிப்பார்த்த துண்டா? இப்போது இவ்விந்திய நாட்டிலும் மற்ற ஐந்து நிலப்பிரிவுகளிலும் வழங்கும் பல திறப்பட்ட மொழிகளெல்லாம் நானூறு ஐந்நூறு ஆண்டு கட்கு மேற்பட்டவைகளல்லவென்பதும், அவைகளிற் பழைய இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இல்லை யென்பதுந் தாங்கள் ஆராய்ந்து பார்த்ததுண்டா? இவைகளையெல்லாந் தாங்கள் ஆராய்ந்து பார்ப்பீர்களானுற் பழமைக்குப் பழமையாய்ப் புது மைக்குப் புதுமையாய்ச், சாதி சமயக் குறும்புகளும், புரா ணப்புரட்டுகளும் இல்லாமற், கடவுளையும், உலகத்தையும், உயிரையும்பற்றிய உண்மைகளையே உள்ளவாறு எடுத்துரைக் கும் அரும்பெரு நூல்களையேயுடைய தமிழ் மொழியினும், அதனைத்தூயதாக வழங்கிய தமிழ் மேன் மக்களினும் இறைவ னுக்குப் பெரு விருப்பு இருக்கத்தான் வேண்டு மென்பதை எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இறைவனுக்குத் தமிழிற்

பெருவிருப்பு உண்மையினாலன்றோ, திருஞான சம்பந்தர் அன்பினாற் குழைந்துருகிப் பாடிய தமிழ்ப் பதிகங்களை நெருப்பில் வேகவிடாதும், நீரில் இழுக்கப்படாமலும் வைத்து இறைவன் அதன் அருமையைப் புலப்படுத்தினான். இன்னும் பாண்டியன் கொண்ட வெப்புநோய் தீர்த்ததும், எலும்பைப் பெண்ணாக்கியதும், முதலைவாய்ப் பிள்ளையழைத்ததும் இன்னும் இவைபோன்ற பல அருள் நிகழ்ச்சிகளைக் காட்டியதுந் தமிழேயன்றிப் பிறமொழி அன்றே! அல்லது பிறமொழியில் இத்தகைய அருள் நிகழ்ச்சிகளைத் தக்க அகச்சான்று புறச்சான்றுகளுடன் எடுத்துக்காட்டல் இயலுமா? வெறுங் கதைகளாகப் பின்னேரெழுதிவைத்திருப்பவைகளைக் காட்டுவது பயன்படாது.

இனி, எடுத்த பொருளை விட்டுத் திருவள்ளுவரின் திருவுருவம் சைவ அடையாளங்கள் உடையதாகச் செய்யப்பட்டிருப்பது பிசகென்றும், அவ்வடையாளங்களை எடுத்துவிட்டு அவரை எல்லா மதத்தவர்களும் பொதுவான உருவத்தோடு வைக்க வேண்டுமென்றும், சிலர் எழுதியதை ஆராய்வாம். பழைய தமிழ் நூலாராய்ச்சியால், இத் தமிழ் நாடெங்கணும் பழைய காலத்திற்பரவியிருந்தது சைவக்கொள்கையேயென்பது புலனாகின்றது. இதற்குப் பண்டை நாள் முதல் நாடெங்கும் அமைக்கப்பட்டிருக்குஞ் சிவபிரான் திருக்கோயில்களும், சிவனடியாரியற்றிய நூல்களுமே சான்றாகும். திருவள்ளுவரியற்றிய திருக்குறளின் கொள்கைகளை நடுநின்று ஆராய்ந்து பார்க்கும் மெய்யறிவாளர்கள், அது சைவக் கோட்பாடுகளைத் தவிர வேறு மதக்கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கியது அன்றென்பதை அறிவார்கள். அவர் கடவுள் வழிபாட்டையும், அக்கடவுள் வழிபாடு செய்யும் உயிர்கள் உண்டென்பதையும் வற்புறுத்திச் சொல்லியிருத்தலாற், கடவுளும் உயிரும் இல்லை யென்னும் பௌத்த சமயத்தை அவர் தழுவியவர் ஆகார். மேலும், தாமே கொல்லாமற் பிறர் கொன்ற உயிரைத் தின்னலாமென்னும் பௌத்த சமயக் கொள்கையை மறுத்து,

> "தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
> விலைப்பொருட்டால் ஊன்றருவா ரில்"

என்று அவர் அருளிச் செய்திருப்பதும் அதற்கொரு சான்று.

இனி, உயிர்களுண்டென்று சொன்னாலுங் கடவுளில்லையென்று மறுக்கும் சமணமதத்தவரும் அவர் ஆகார். மேலும், தலையை மழுங்கச் சிரைக்கும் பௌத்தத் துறவி

களின் வழக்கத்தையும் தலை மயிரை நீட்டி வளர்க்குஞ் சமணத் துறவிகளின் வழக்கத்தையும் மறுத்து,

"மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்
பழித்தது ஒழித்து விடின்"

என்று அருளிச் செய்திருத்தலால், அவருக்குப் பௌத்த சமணக் கொள்கைகள் உடன்பாடல்ல வென்பது திண்ணம்.

இனி, உலகம் பொய் யென்றும், நானே கடவுளென்றும் கூறும் மாயாவாதக் கொள்கையும் அவர்க்கு உடன்பாட ன்று. ஏனென்றால்.

"நில்லா தவற்றை நிலையின வென்றுணரும்
புல்லறி வாண்மை கடை"

என்றும்,

"வளிவழங்கும் மல்லன்மா ஞாலங் கரி"

என்றும்,

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவனடி சேரா தார்'

என்றும் அவர் அருளிச் செய்திருக்கும் குறட்பாக்களே அதற்குச் சான்றாகும். உலகம் பொய்யென்னும் கொள் கையுடையராயின் "இல்லாதவற்றை இருப்பனவென்றுண ரும்" என்று கூறியிருப்பர். இறைவனே யானென்னும் மாயாவாதக்கொள்கை அவர் நூலில் ஒருசிறிதுங் காணப்பட வில்லை.

இனி, ஊழ்வினையும் மறு பிறப்பும் உண்டென்று அவர் தமது திருக்குறளிற் பல விடங்களிலும் வற்புறுத்தி யிருத் தலால், ஊழ்வினையும் மறுபிறப்பும் இல்லையென்று சொல்லுங் கிறித்துவர் மகமதியரும் ஆகார். மேலும், உயிர்களைக் கொல்லாமையும் ஊனுண்ணாமையும் அவரால் மிகவும் வற் புறுத்திச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால், உயிர்க்கொலை செய் தலையும் ஊனுண்ணுதலையுங் குற்றமாக நினையாத கிறித்துவ மகமதியக் கொள்கை அவர்க்குச் சிறிதும் உடன்பா டன் றென்பது தெளியப்படுகின்றதன்றோ?

இனி, வேள்வியில் உயிர்களைக் கொலை செய்து அவற்றின் ஊனைத் தேவர்களுக்குப் பலியூட்டுதலால் துறக்கத்தை யடையலாமென்றுங், கடவுள் முகத்தினின்று பார்ப்பனருந், தோளிலிருந்து அரசருந், தொடையிலிருந்து வணிகரும்,

அடியிலிருந்து சூத்திரருந் தோன்றினமையால் மக்களுட் பிறப்பிலேயே வேற்றுமை உண்டென்றும் பார்ப்பனர் கூறுங் கொள்கையை மறுத்து.

> "அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
> உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று"

என்று கொல்லா அறத்தின் மேன்மையும்,

> "பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
> செய்தொழில் வேற்றுமை யால்"

என்று எல்லாரும் பிறப்பளவில் வேறுபாடில்லா திருத் தலையும்,

> "அந்தண ரென்போர் அறவோர்"

ஆதலையும் ஆசிரியர் வற்புறுத்திச் சொல்லியிருத்தலால் அவர் பார்ப்பனக் கொள்கையைச் சேர்ந்தவரும் ஆகார்.

இனி, மக்களுக்கே பிறவி உண்டென்றும், இறைவன் பிறவி எடாதவனென்றுந், தந்திருவடிகளைச் சேர்வார்க்கும் பிறவியை ஒழிப்பவனென்றும் ஆசிரியர்,

> 'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
> இறைவனடி சேரா தார்'

எனத் திருக்குறளிற் சுட்டுரைத்துச் சொல்லுதலின், இறைவனுக்குப் பத்துப்பிறவிகள் கற்பிக்கும் வைணவ மதமும் அவர்க்கு உடன் பாடன்று. மேலும், இவர் இன்பத்துப் பாலிற் கூறுங் காம இன்பநுகர்ச்சிக்குத் திருமாலுலகின் இன்ப நுகர்ச்சியினை உவமையாக எடுத்துக்காட்டுதலால் மன மொழிகளுக்கு எட்டாத இறைவன் அருளின்பத்தைப் பார்க்கினுந் திருமாலுலகின்பந் தாழ்ந்த தொன்றாகவே கருதினரென்பது இனிது விளங்குகின்றது. (தொடரும்)

சேதுபதிகளும் அவர்களுடைய நாணயங்களும்

[1915ஆ மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் கூட்டத்தில் வித்வசிகாமணி ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளை அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதி வாசித்ததை, திருவையாறு, வடமொழிக்கல்லூரி வித்வான் G. சோமசுந்தர தேசிகர் அவர்கள் மொழிபெயர்த்து

அனுப்ப, அண்ணாமலை யூனிவர்ஸிடி, தமிழ் மொழியாராய்ச்சிக் கழக வித்வான், E. S. தியாகராஜ தேசிகர் அவர்கள் பார்வை யிட்டுப் பரிசோதித்துச் செல்விக்கு அனுப்பியது.]

இந்திய டென்மார்க் சரித்திர ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாய்த் தரங்கம்பாடியிலும் அதன் சுற்றுவட்டத்திலும் உள்ள இடங்களில் வழங்கிய நாணயங்களைத் தேடிப் பார்க்கையில் பல விதமான சேதுபதி நாணயங்கள் எனக்குத் தென்பட்டன இராஜா தினகர பகதூர் அவர்கள் 1904-5-ல் தரங்கம் பாடிக்கு வந்து தங்கியிருந்த காலத்தில் தன் வம்சத்தார் நாணயங்கள் வடக்கே காவிரி சங்கமம் வரையில் பரவி வழங்கி வந்திருப்பதை நோக்க அவர் அதிக வியப்பும் சந்தோஷமும் அடைந்தார். நான் தங்கியிருந்த பிரதேசங் களில் இத்தகைய நாணயங்கள் வழங்கப்பெற்ற விஷயம், தமிழ்நாடு பூராவும் வியாபாரமும் தொழில் முறையும் வெகு தூரம் பரவும்படி செய்த, ஆற்றலும், தமிழ் இலக்கிய அபிவிருத்தியில் மிக்க கவனமும் உடையவர்களாய் இருந்த பூர்வ வம்சத்தாரின் சரித்திரத்தை நன்கு ஆராய்ச்சி செய்தல் வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தை எழுப்பியது. மதுரையில் உள்ள தமிழ்ச் சங்கத்தின் தூண்கள் போன்றவர்கள் சேது பதிகள் என்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

1889-90-ல் வெளிவந்த இலக்கியம் 'ரஸாயனம் பற்றிய சென்னைப் பத்திரிகையில், 'சேதுபதி நாணயங்கள்' என்ற ஒரு கட்டுரையில் ஜேம்ஸ். இ. ட்ரேஸி என்ற பாதிரியார் ஒருவர், இத்தகைய நாணயங்கள் பரவியிருந்ததைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார். வடக்கே தஞ்சாவூர் வரையிலும், அந்நாணயங்கள் இங்கும் அங்குமாகக் காணப்பட்டதாம். ஆனால் வடக்கே அவ்வெல்லைக் கப்பாலும் சில காலங்களில் காணப்பட்டன வென்பது எனது கொள்கை. கொள்ளிட முகத்துவாரத்துக் கருகாமையிலுள்ள சீர்காழிக்குப் பத்து மைல் வடகிழக்கில் உள்ள, தேவிகோட்டை என்ற தீவிலும், ஆச்சாள் புரத்திலும், சேதுபதி நாணயங்களைக் கண்டிருக் கிறேன். அந்த இடங்களில் 1749-ல் மேஜர் லாரென்ஸ் தலைமையின் கீழ் இங்கிலீஷ் பட்டாளத்துக்கும் தஞ்சாவூர் துருப்புகளுக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. அன்றியும் 1760-ல் ஆங்கிலேயர்களுக்கும், ப்ரெஞ்சுக்காரர்களுக்கும் அவ்விடங் களிலேயே சண்டை நடந்தது. தெற்கே மதுரையிலும், அதைச் சுற்றிலுமுள்ள இடங்களிலும், திருநெல்வேலியில் தூத்துக்குடி காயில் வரையிலும் பல வகையான நாணயங்கள் அபரிமிதமாக அகப்பட்டன. இலங்கைத்தீவின் வடபாகத்தி

லிருந்து சேதுபதி நாணயங்கள் கிடைத்ததாக ப்ரின்ஸெப்ஸ் ரைஸ் டேவிட்ஸ் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, 8° — 30′ முதல் 11° — 14′ வட அக்ஷரேகைக்கும் 77° — 41′ முதல் 74° — 51′ கீழ் தீர்க்க ரேகைக்கும், மத்தியிலும், திருச்சியையும் திருநெல்வேலியையும் சேர்த்துக் கொள்ளிடத்தின் வழியாக முகத்துவாரத்தின் வரை செல்லும் கோட்டிற்குத் தென் கிழக்கேயும், உள்ள பிரதேசங்களில் அந்நாணயங்கள் காணப்பட்டன. இலங்கையில் 80° — 82′ கீழ் தீர்க்க ரேகைக்கும் 8° — 10′ வட அக்ஷரேகைக்கும் இடையிலுள்ள இடங்களில் அந்நாணயங்கள் காணப்பட்டன. இவ்வாறு அந்த நாணயங்கள் விஸ்தாரமாய்ப் பரவி வழங்குவது இப்பிரதேசங்களை யாளும் அதிகாரிகளின் ஆதிக்கத்தாலும், இராஜாங்கத்துக்குட்பட்ட கடற்கரை நாட்டில் உள்ள ஜனங்கள் செய்யும் வியாபார முயற்சியாலும் என்றே சொல்ல வேண்டும். மற்றும் இராமேஸ்வரம் என்பது தொன்று தொட்டு பேர்பெற்ற யாத்திரை ஸ்தலமாய் இருப்பதால் இந்நாணயங்கள் அவைகட்குரிய சேதுபதி ராஜ்யத்தின் எல்லையை வெகுதூரம் பரவி வழங்குவதற்குக் காரணம் என்னலாம்.

'சேதுபதி சமஸ்தானம் என்பது தற்காலத்தில் உள்ளபடி 9° — 6′ முதல் 10° — 6′ வட அக்ஷரேகைக்கும், 77° — 56′ முதல் 79° — 19′ கீழ் தீர்க்க ரேகைக்கும் இடையிலுள்ள, இராமநாதபுரம் ஜில்லாவுக்குத் தெற்கிலும், கிழக்கிலுமுள்ள சாசுவத ஜமீன் நாடு. 'அது 2104 சதுரமைல் விஸ்தீரணமும், ஏறக்குறைய 750,000 ஜனத்தொகையையும் உடையது. அது இராமநாதபுரம், திருவாடானை, பரமக்குடி, திருச்சுழி, முதுகுளத்தூர் ஆகிய ஐந்து ஜமீன் தாலுக்காக்கள் அடங்கியது.' இராமநாதபுரம் ஜில்லாவைச் சார்ந்துள்ள கடற்கரை முழுமையும் இந்த ஜமீனைச் சேர்ந்ததே. பெரும்பாலும் அடுத்தடுத்து ஒரே பொட்டை வெளியாயும், களர் நிலமாயும் இருத்தலின் விளைபொருளென்பதே யில்லாத பூமியாகும். பனை யொன்று தான் அவ்விடத்திய கருப்பொருளாகும். வைகை, குண்டாறு என்ற நதிகள் பாய்ந்து கொஞ்ச நிலங்களை விவசாயத்துக்குரியதாகச் செய்கின்றன.'

இந்த ஜமீனைச் சேர்ந்த இராமநாதபுரம், இராமேசுவரம் ஆகிய இரண்டுந்தான் மனோகரமாயுள்ள முக்கிய ஸ்தலங்கள். இந்நாட்டுக்கும் இலங்கைத் தீவுக்கும், இருப்புப்பாதை, படகு சம்பந்தமிருப்பதின் பலனாக வியாபாரம் இனி ஓங்கு

வதற்கிடமுண்டு. பாம்பன், நாகப்பட்டின துறைமுகத்தோடு போட்டியாக இருப்பதில் தாழ்ந்ததல்ல.

சேதுபதிகளாகிய தலைவர்கள் முற்காலத்தில், தங்கள் பரிபாலிப்பின் கீழ், இப்போதிருப்பதை விட, அதிக விஸ்தீரணமுள்ள நிலங்களை உடையவர்களா யிருந்தார்கள். தற்போதுள்ள சிவகங்கை சமஸ்தானமும், புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமும், இந்த இராமநாதபுர ஜமீனைச் சேர்ந்திருந்தன. இவ்விரண்டும், ஒவ்வொன்றாய் அந்த ஜமீனிலிருந்து விலகிக்கொண்டன. கீழ்க்கண்ட இராஜாங்க சரித்திர வரலாற்றில், இப்பிரிவின் காரணமும் விதமும், குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. சேதுபதிகளின் ஆட்சி வடக்கு இலங்கை,தென் மைசூர் முதலிய நாடுகள் வரையில் பரவியது நீடித்திருக்கவில்லை. சொற்பகால மாத்திரம் இவர்கள் சேனை தங்குமிடமா யிருந்தன.

சேதுபதிகள் என்பவர்கள்,மறவர்கள்என்ற ஒருபலிஷ்ட ஜாதியாரின் தலைவர்கள். மறவர்களோ,கலப்புத் திராவிடர்கள். திராவிடர்கள் என்ற பதம், லெமூரியா முதல் நாகபுரி வரையிலுள்ள அக்காலத்தின் தென்னிந்தியா சமபூமியில் வசித்தவரை நாகர்களின் சந்ததியார் என்ற பொருளில், உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் பண்டைய காலத்திலிருந்த தமிழகத்தின் குடிகள். சிறந்த விற்பன்னர்கள். மனிதநூல், பூர்வசரித்திரம், சிற்பசாஸ்திரம் இவைகளின் ரீதியாகச் சிறந்த புலவர்கள் செய்துள்ள ஆராய்ச்சிக் கெட்டியவரையில், மறவர்கள், லெமூரியா என்னும் மகேந்திரகண்டம்வரை, தெற்கே பரவிய இந்தியாவின் சுதேசிகள் என்றே நாம் சொல்ல வேண்டும். மறவர்கள் மேற்கண்ட எல்லைகளுக்கப்பாலிருந்து, இந்தியாவுக்கு வந்ததற்கு நம்பத்தகுந்த சான்றுகள் ஒன்றேனும் இதுவரையில் ஏற்படவில்லை. செழுமையான நிறங்களைத் தேடியோ, இயற்கை நிலப்பாங்கினாலோ தங்கள் தங்கள் நாட்டிற் குள்ளேயே இடம்விட்டு இடம் பெயர்ந்திருக்கலாம். பூர்வீக இந்துக்களுக்குப் புலப்பட்டவரையில், இவைகள் அந்நியதேசவாசிகளின் குடியேற்றமல்ல.

ஸ்தலங்களை நிலைநாட்டுவதற்கும், தேசங்களின் எல்லைகளை வரையறுப்பதற்கும், உதவும்படியான பண்டைய பூகோள சாஸ்திர விஷயத்தில். உபயோகமா யிருப்பதால், நான் குறிப்பிடும் புராணங்களில் கண்டபடி, பூமியானது மரஞ்செடி வகைகளைக் கொண்டு ஸப்தத்வீபங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளில் ஒன்று ஜம்புத்வீபம். மேரு

மலைக்குத் தென்பாலுள்ளது. இந்த த்வீபமும், மனிதநூல், இராஜாங்கநூல் இவைகளைக்கொண்டு ஒன்பது வருடங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இமயமலைக்குத்தெற்கில், (லெமூரியா அல்லது இந்து ஆப்பிரிக்காக் கண்டத்தில்) மஹேந்திரம் வரையிலுள்ள பூமிக்குப், பாரதவர்ஷம் எனப் பெயர். இந்தப் பூமியில் கிழக்கே கிராதர்களும், தெற்கே நாகர்களும், மேற்கில் யவனர்களும் வசித்து வந்தார்கள். ஆரியநாட்டிலும்,அக்கேடிய ராஜ்யம் உள்பட்ட மத்தியபாகத்திலும், ஸ்பஷ்டமான நான்கு ஜாதியாரும் வசித்து வந்தனர். அவர்களுடைய குடிகளும் சிறந்து விளங்கினர். பரதர்கள் பேசிய பாஷைகளில் முக்கியமானவை இரண்டு; வேறு தனி பாஷைகள் பதினாறு. பரதநாட்டு ஜனங்கள் பேசியபாஷை தென் மொழியும் அது சம்பந்தமான பாஷாந்தரங்களும். அவர்கள்தான், இந்தியாவின் தென்பாகத்தி லுள்ளவர்கள். இத்தென்னாட்டுப் பரதர்கள், அந்நியர்களுடனாவது, வட பரதர்களுடனாவது கலந்து பழகினதாலுண்டான அப்பிட்டமான (pure) அல்லது கலப்பான திராவிடர்கள் என்ற பெயரால் தற்கால ஆசிரியர்கள் மனதில் பட்டபடி அழைக்கப்பட்டார்கள். அக்கருத்தைக் கொண்டே நானும் அப்பெயரை இங்கு உபயோகிக்கிறேன். வடபாஷையைப் பேசிய பரதர்களின் மிகுதியா யிருப்பவர்களும், வடபரதர்கள் அந்நிய ஜாதியாருடன் கலந்து வாழ்ந்ததா லுண்டானவர்களும், இக்காலத்தில், கௌடம் என்ற பெயரால், அழைக்கப்படுகிறார்கள். வேத நூல்களில் வருகிற திராவிடர்களுடைய முன்னோர்களும், கௌடர்களுடைய முன்னோர்களும், ஆரியர்கள் என்ற பெயரால், அழைக்கப் படுகிறார்கள். திராவிடம் (திரமிளம்) என்பது சிவஞானசுவாமிகள் சொல்கிறபடி எல்லா நன்மைகளை வளர்த்தும், எல்லாத் தீமைகளைக் களைந்தும், இனிமையாயுள்ள பாஷையாகிய தமிழை யுணர்த்தலாயிற்று. இத்தமிழுடன் ஆந்திரம், கன்னடம், மராத்தி, குஜராத்தி ஆகிய வேறு நான்கு பாஷைகளும் சேர்ந்த தென்தேசப் பிராகிருதமாகிய பஞ்சதிராவிடம் என வடநூல் வியாகரணிகள் (அணியிலக்கணக்காரர்கள்) பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். தற்கால ஆசிரியர்கள் (புலவர்) திராவிடம் என்ற பதம் தமிழும், அதனின்றும் கிளைத்த மலையாளம், துளுவம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவை சேர்ந்த தொகுதியை யுணர்த்துவதாகச் சொல்கிறார்கள். திராவிடம் என்னும் தேசம் சோழ, பாண்டிய, கேரள, ஆந்திர நாடுகளினின்றும் வேறான பிரத்யேகப் பிரதேசமாய் இருந்து வருகிறது. திராவிடம், திரமிடம் என்பவை 'தமிழ்' எனச் சிதைந்ததாகக்

கொண்டு தமிழ் பேசப்படும் பிரதேசம் எல்லாவற்றிற்கும் திராவிடம் என்பது பொதுப்பெயர் என எண்ணலாயிற்று. ஹேமச்சந்திரர் என்ற வடமொழி நிகண்டாசிரியர் திராவிடம் என்ற பதத்திற்கு ஒடி வளைந்தது என்று தாதுப்பொருள் சொல்லியிருக்கிருர். வடமொழி நாடக ஆசிரியர், அது மஹாநதிக்குத் தெற்கிலுள்ள பூமியைக் குறிப்பதாகக் கூறியிருக்கிருர். திரமிளம் என்ற வேறொரு சொல் உண்டு. அது சர்ப்பன ஆணுக்கும், க்ஷத்திரியப்பெண்ணுக்கும் பிறந்த ஒரு குலத்தவரைக் குறிப்பதால், திராவிடம் என்பதும், திரமிளம் என்பதும் ஒன்றென மயங்கலாகாது.

(மறவர்கள் எனப்பட்டார் அக்காலத்திய இந்தியா கண்டத்தின் தென்பாகத்தினின்றும், வடக்கு நோக்கிச் சென்று குன்றுகளில், குடியேறி வசித்துவந்த குறவர், வேடர், வேட்டுவர், இருளர் ஆகிய இவர்களைக் குறிக்கும்.) மிலேச்சர் அல்லது அயன் நாகஜாதியாரைச் சேர்ந்தவர்க ளல்லர். சர்ப்பலோகத்திலுள்ள நாகர்கள் நரகவாசிகள். இவர்களுக்கும், தேவலோக வாசிகளுக்கும், பூலோக மனிதனுக்கும், உள்ள சம்பந்தம் மறைபொருளான விஷயம். நமது வேதநூல்களில் காணப்படும் அப்பேர்ப்பட்ட வாக்கியங்களுக்குத் தற்கால வித்வான்கள் சொல்லியிருக்கிறபொருள்கள் கவனித்துப் பார்த்து நீக்கத்தக்கவைகள். அவைகள் சரித்திர சம்பந்தமான சில புராண கதைகள் என்பதற் கையமில்லை. மேற்கண்ட கேவலம் புராண கதைகளிலிருந்து உயர்ந்த வேத சார ஜீவாதாரமான மற்ற சாஸ்திரங்களைக் கவனமாய்ப் பிரித்தறிய வேண்டும்.

(மிலேச்ச நாகர் என்பவர் வெகுகாலங் கழித்தே சோழ நாட்டுக்கு வந்தவர்கள். இவர்கள் வருவதற்கு முன்னமேயே மறவர்கள் இருந்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோம். மறவர்கள், கள்ளர், பரவர் முதலிய தமிழ்நாட்டு ஆண்மையுள்ள வீரஜாதியாரைச் சேர்ந்தவர்களே. கர்ண பரம்பரையான பண்டைய புராண கதைகளைப் படித்தால் இச்சாதியார்க்குள்ள வித்தியாசங்கள் நன்கு புலனாகும். மறவர்கள் தூர்க்க வம்சத்தவர் என்றும், கள்ளர்கள் அகல்ய வம்சம் என்றும், சொல்லிக் கொள்ளுகிருர்கள்,) நாகபட்டினத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட பன்றி நாட்டில் வசிக்கும் மறவர்கள் நகரப் பெயரால் நாகர்கள் என்றழைக்கப்பட்டார்கள். இந்நாகர்களில் ஒரு வகுப்பினருக்கு ஒலியர் அல்லது ஒலிநாகர் எனப் பெயர். இந்த ஒலியர்கள் இராஜத்துரோகிகள் என்று கண்டவளவில் முதலாவது கரிகால்சோழன் அடக்கி ஆண்டான். இந்த

ஒலியர்களின் தலைவர்களை நச்சினார்க்கினியர் பட்டினப் பாலையில் ஒலியர்கள் என்றழைக்கப்படும் வேளாளர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த நாகர்கள் வேளிர்களின் நடையுடை பாவனைகளை அனுசரித்ததை முன்னிட்டு நாளடைவில் வேளாளர்களின் வழிநடையாளர்கள் என வழங்கப் பெற்றனர். (தொடரும்)

சதுரங்கம்

[இராவ் சாஹிப் C.M. இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார் எழுதியது]

சதுரங்கம் என்பது புத்தியைச் செலுத்தி விளையாடும் ஒரு விளையாட்டு. இது வெகு பழைமையானது. இதனுடைய ஆதியை இதுவரை செவ்வையாய் அறிந்து கொள்ளக் கூடவில்லை. உலக முழுவதிலும் நாகரிகம் பெற்ற நாட்டார்களால் அது விளையாடப் பெற்று வருகிறது. அவ்விளையாட்டினால் நகைச் சுவையாவது உல்லாசமாவது அதிகமாக இருக்காது. ஆனால் ஏனைய கடினமான வேலைகளைச் செய்யும் போது மனிதர்க்குச் சற்று ஆறுதல் கொடுப்பதற்காக இவ்விளையாட்டை விளையாடுவார்கள். பொதுவாக, புத்தியை செலுத்தக் கூடிய விளையாட்டாக இருந்தாலும் இதர வேலைகளைச் செய்து மனது களைப்பும், சோர்வும் அடைந்திருந்த போது இவ்விளையாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் வேறுவிதமாகப் புத்தியைத் திருப்புகிறதினாலே மனது சாந்தி அடையும். உலக விசாரமும் அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களெல்லாம் சிறிது நேரம் மறந்து போகும்படியாக இவ்வாட்டம் விளையாடுபவனைச் செய்யும். உலகக் கவலைகள் ஒரு மனிதனை ஒரு புறமாக இழுக்கும்போது இவ்விளையாட்டில் இறங்கி விட்டால் அவனுடைய மனதை அது தன்பக்கத்தில் இழுத்துக் கொண்டு செல்லும். அதனால் உண்டாகும் உற்சாகத்தினால் முந்தி ஏற்பட்ட கவலைகளெல்லாம் அச்சமயத்திற்கு மாயமாய்ப் போய்விடும். இவ்வாட்டம் ஆட ஆரம்பித்தால் எவ்விதமாக நாம் எதிரியை ஜெயிப்போம் என்ற எண்ணமே ஆடுபவன் மனதில் குடிகொண்டிருக்கும். இவ்வித ஆலோசனையில் உலகமே மறந்துவிடும்.

சதுரங்கம் என்பது ஒரு கடினமான விளையாட்டு என்று அநேகர் நினைப்பார்கள். அது சரியல்ல. அவ்வாட்டம் தெரியாதவனும் அதனைச் சிறிது நேரத்தில் பழகிக் கொள்ளலாம்.

ஆனால் அதனுடைய முழுநிலைமையும், நுணுக்கமும் தெரிவதற்கு அதிக பழக்கம் வேண்டும். சுறுசுறுப்பாகக் கற்றுக் கொள்வதானால் ஆறு மாதத்திற்குள் அது முழுவதையும் கற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால் நன்றாய்க் கற்றவனே ஆட்டத்தில் வெற்றி அடைவான் என்று சொல்ல முடியாது. வெற்றியானது அவனவன் மனதின் போக்கிற்கு ஒத்ததாக இருக்கிறது. ஆட்டத்திலேயே நோக்கம் கொண்டு மன அமைதி உள்ளவன் மிகவும் அறிவாளியாயிருந்தால் விரைவில் கோபிக்கக் கூடியவனை எளிதில் ஜெயிக்க முடியும். ஆகவே இவ் வாட்டத்திற்கு மன அமைதி முக்கியமானது.

இவ்வாட்டம் பல தேசங்களில் பல விதங்களாக ஆடப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் எல்லா ஆட்டங்களிலும் அடிப்படையான கொள்கை ஒன்றே. இவ்வாட்டத்தை இரண்டு பேர் ஆடுவார்கள். ஒரு பக்கத்திற்கு 8 வீடுகள் ஆக 64 வீடுகள் கொண்ட ஒரு பலகையில் ஆடப்படும். அவ்வீடுகள் ஒன்று விட் டொன்று வெள்ளையாகவும் கறுப்பாகவும் இருக்கும். ஒருவன் கறுப்புக் காய்களையும் மற்றவன் வெள்ளைக் காய்களையும் வைத்துக்கொண்டுஆடுவார்கள். ஒவ்வொரு புறத்திலும் 16 காய்கள் இரண்டு வரிசைகளில் வைக்கப் பெற்றிருக்கும். காய்களை ஒவ்வொன்றாக எதிர்ப் புறமாக நகர்த்தி, எதிரியின் காய்களை அடிக்கவேண்டும். எதிரியை ஆட முடியாமல் செய்து விட்டால் வெற்றி ஏற்படும்.

நமது நாட்டில் இவ்வாட்டத்திற்குச் சதுரங்கம் என்று பெயர். சதுரங்கம் என்றால் நால் வகைச் சேனை என்று பொருள். அவை யாவன: இரதம் (தேர்), கஜம் (யானை), துரகம் (குதிரை), பதாதி (காலாள்) என்பவைகள். ஒவ்வொரு புறத்திலும் ஒவ்வொரு அரசனும் அவனுக்கு ஒரு மந்திரியும் இருப்பார்கள். அவ்வரசனுக்கு இரண்டு யானை, இரண்டு குதிரை, இரண்டு ஒட்டகம், எட்டு காலாள் இருப்பார்கள். ஆகவே இவ்வாட்டத்தில் ஒரு அரசன் தன் சேனையுடன் மற்றொரு அரசனோடும் அவன் சேனையோடும் போர் புரிவது நோக்கமாகும். சாதாரணமான யுத்தத்தில் ஒவ்வொரு அங்கத்திற்கும் விதம் விதமாக பலமும் சாமர்த்தியமும் எவ்வாறு இருக்குமோ. அதைப்போலவே இந்த ஆட்டத்திலும் ஒவ்வொரு காய்க்கும் அதற்கு ஏற்றபடி பல இருக்கும். காலாட்கள் முன்னோக்கி மாத்திரம் செல்லலாம். மற்றொரு காலாளை மாத்திரம் அடிக்க முடியும். யானை எதிரே மாத்திரம் சென்றடிக்கும். குதிரை குறுக்காகவும் போகும். ஒட்டகம் ஒன்று விட்டு ஒன்று போகும். மந்திரியும் அரச

னும் எல்லா இடங்களினும் செல்லலாம். இவ்விதிகளைத் தவிர இன்னும் பல விதிகள் உண்டு. இவ்விதிகள் நாம் முன்னமே சொன்னபடி தேசத்திற்கு ஏற்றாற்போல் மாறி யிருக்கும். முன் காலத்திலிருந்த பல விதிகள் இக்காலத்தில் மாறியிருக்கின்றன.

ஐரோப்பாவில் ஆடும்படியான சதுரங்கத்தில் காய் களின் பெயர்கள் மாறியிருக்கின்றன. அரசனுடைய பெயர் அதுவே. மந்திரியை அவர்கள் இராணி (queen) என்று சொல்லிப் பெண்பாலாக்கிவிட்டார்கள். ஒட்டகம் ஐரோப் பாவி லில்லாததினால் அதனை மதகுரு ஆக்கிவிட்டார்கள். குதி ரைக்குப் பதிலாக குதிரையின் மேல் ஏறிவரும் போர் வீரனாக்கி விட்டார்கள். யானை என்பது ஐரோப்பாவில் காணாத மிருகமாகையால் யானையைப் போன்ற பலமும் அரணும் வாய்ந்த துர்க்கம் அல்லது கோட்டை ஆக்கி விட்டார்கள். மற்ற எட்டு காலாள்களும் அங்கேயும் காலாள் களாகவே இருக்கிறார்கள். காய்களினுடைய பெயர்கள் மாறினது மாத்திரமேயன்றி ஆட்டத்தினுடைய விதிகளும் பல மாறி யிருக்கின்றன. அவைகளை விவரித்து எழுதினால் மிகப் பெருகும் ஆகையால் இங்கே எழுதவில்லை.

ஐரோப்பாவிலும் பல தேசங்களில் பலவாறாக இவ் வாட்டம் இருக்கக் காண்கிறோம். இவ் வாட்டத்தின் விதிகளை நன்றாக ஆராய்ந்து எழுதின புஸ்தகங்கள் பல ஐரோப்பிய பாஷைகளில் உண்டு. இதற்காகத் தனியான சபைகளும் அங் கங்கே ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். போட்டிப் பந்தயங்களும் வைக்கிறார்கள். அவ்விதப் பந்தயங்களில் உலகத்தில் பல நாடுகளிலிருந்தும் கைதேர்ந்த நிபுணர்கள் சென்று விளையாடு வார்கள். அப்படிப்பட்ட உலகப்பிரசித்தி பெற்ற போட்டிப் பந்தயங்கள் வருடந்தோறும் ஒவ்வொரு ஊரில் நடந்து வரு கின்றன. அதில் வெற்றி பெருகிறவர்களுக்கு விலையுயர்ந்த பரிசுகள் கொடுப்பதுண்டு. சென்ற 80 வருடங்களாக நடந்த பந்தயங்களில் இன்னின்னார் இன்னின்ன பரிசுகள் பெற் றார்கள் என்ற விவரமும் பிரசுரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இன் னின்ன தேசத்தில் இன்னின்ன நிபுணர்கள் இருந்தார்கள் என் பதைப் பற்றியும் விவரமாய் எழுதி யிருக்கின்றார்கள்.

இவ்வித ஆட்டங்களில் ஆடுபவர்கள் நேரேயிருந்து ஆடு வது மாத்திரமே யன்றி ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குக் கடிதப் போக்கு மூலமாகவும் தந்தியின் மூலமாகவும் தம்

எண்ணத்தைத் தெரியப்படுத்தி ஆடுவதும் உண்டு. சிறந்த நிபுணர்கள் சில தடவைகளில் மாதக் கணக்காகவும் வருட வாரியாகவும் முடிவு பெருமல் ஆடுவதுண்டு. சமீப காலத்தில் பத்திரிகைகளிலும் இவ்வாட்டத்தில் ஒரு சட்டத்தை வெளிப் படுத்திப் பின் ஆடக்கூடிய விதத்தை யார் தெரியப் படுத்து கிருர்களோ அவர்களுக்குப் பரிசு வழங்கப்படு மென்று பிர சுரிப்பதுண்டு. சதுரங்க விளையாட்டிற்காகவே தனிமையான பத்திரிகைகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன, புத்தகங்களுக்கோ அளவில்லை. கடினமான ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் விளக்கிச் சித்திரங்களும் வெளியிட்டிருக்கின்ருர்கள். ஐரோப்பாவி லுள்ள ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஏராளமான புத்தகங்களைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் வெளியிட்டிருக்கின்ருர்கள்.

இந்தியா தேசத்தில் சதுரங்கத்தை ஒரு பிரியமான ஆட்டமாக தனவந்தர்களும், உயர்தரக் குடும்பத்தார்களும் கொண்டிருக்கிருர்கள். வெகு பண்டைக் காலத்திலிருந்து இவ்விதமாகவே இவ்வாட்டம் ஆடப்பட்டு வருகிறது. ஆனல் இதனைப்பற்றித் தனியாக எழுதின நூல் ஒன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாட்டத்தின் விதிகளெல்லாம் வழக்கத்தி லேயே தெரிந்து கொள்ளப்படுகின்றன. அரசர்கள் யுத்தம் செய்யும் காலத்தில் சேனைகளை அணி வகுத்து எவ்விதமாகப் போர் புரிந்தார்களோ அவ்விதமே யுத்தமில்லாமல் அரண் மனையில் வேலையில்லாத காலத்தில் பொழுது போக்கிற்காக அந்த யுத்த ஞாபகம் கொண்ட இவ்விளையாட்டைக் கைக் கொண்டு ஆடிவந்தார்கள். அவ்விதமே அரசனுடைய பரிவார ஜனங்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும், தனவந்தர்களும், வியா பாரிகளும் பொழுது போக்கிற்காக இவ்வாட்டத்தைக் கைக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போதுங்கூட அரண்மனைகளிலும், செல்வந்தர் வீடுகளிலும் இவ்வாட்டம் விளையாடப்பட்டு வரு கின்றது. இராஜபுதனத்து மன்னர்களுக்கு இவ்வாட்ட மானது மனதிற்கிசைந்த ஆட்டமாகும். சில மன்னர்கள் இரவும் பகலும் ஓயாமல் ஆடுவதுண்டு. இவ்விதமாய் ஆடு வதில் யுத்தங்களில் எவ்விதமாகக் கோபமும் தாபமும் உண் டாகுமோ அவ்விதமாகவே இவ்வாட்டத்திலும் ஏற்படுவ துண்டு. சில தடவைகளில் பெருத்த கலகங்களும் கொலை களும் ஏற்படுவதுண்டு. விளையாட்டு வினையாக முடிவது இவ்வாட்டத்தினுடைய செய்கையாகும். (தொடரும்)

அறிவியற் பகுதி - Science

பொருள்களின் ஆக்கப்பாடு

[திரு. T. V. அருணசலம் பிள்ளையவர்கள், B. A., (Hons]

(முன் கசகூ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

முதன் முதல் மின்மயத்தைப்பற்றி ஆராயப்புகுந்தோர் கண்ணாடியாலுண்டாகிற மின்மயத்தை [1] "ஆடிமின்" என்றும் முத்திரை மெழுகிலிருந்து உண்டாவதை [2] "பயின்மின்" என்றும் வழங்கினர்கள். பேஞ்சமின் பிராங்க்லின் [3] என்பவருக்கு மின்மயமானது ஒரு விந்தையான நீர்ப்பொருள் [4] என்று தோன்றிற்று. அவர் கண்ணாடியினல் மின்மயம் ஊட்டப்பெற்ற ஒரு பொருளில் மின்மய நீர் மிகுதியாயிருக்கிறதாக முடிவு கட்டி அதற்கு "மிகுமின் [5]" என்று பெயர் கொடுத்தார் இதற்கு நேர் மாருக முத்திரை மெழுகினல் மின்மயம் ஊட்டிய ஒரு பொருளில் மின்மயநீர் குறைவாயிருக்கிறதாகத் தீர்மானித்து அதற்குக் "குறைமின்" [6] என்று பெயரிட்டார். வேறுவகையாகக் கூறுமிடத்து இதன் கருத்து, முறையே கண்ணாடி மிகுமின் மயத்தையும், முத்திரை மெழுகு குறைமின்மயத்தையும் உண்டு பண்ணுகின்றன என்பதாம். "மிகுமின்" "குறைமின்" என்னும் குறியீடுகளைப் பார்க்கிலும் "நேர்மின்" "எதிர்மின்" என்பன பொருத்தமுடையன.

சிறிது காலம் செல்ல, மின்மயத்தை ஒரு நீரென கொள்வது நகைக்கிடமானதென்று மக்கள் கருதலாயினர். ஆனல் "மிகுமின்" "குறைமின்" (நேர்மின், எதிர்மின்) என்னும் குறியீடுகளைப் பயன்படுத்தியே வந்தார்கள். இக்காலத்தில் மின்சாரத்தைப் பற்றி நாம் கொண்டிருக்கும் கருத்துக்கள் பிராங்க்லினுடைய "நீர்க்கொள்கையை" [7]ச் சிறிது ஒத்திருக்கின்றன. இதை நாம் நன்கறிய வேண்டுமானல், பரமாணுக்களைப்பற்றிய இக்காலத்துக் கொள்கைகளைச் செவ்வனே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதற்கு ஈண்டிடமின்மையின், இயற்கையிலுள்ள பரமாணுக்களிற் சில நேராகவும், வேறு

---

1. Vitreous Electricity.
2. Resinous Electricity.
3. Benjamin Franklin.
4. Fluid.
5. Positive Electricity.
6. Negative Electricity.
7. "Fluid Theory".

சில எதிராகவும் மின்வலி வாய்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன என்றறிந்தாற் போதும். ஒன்றற்கொன்று மாறான மின் சாரமுடைய இரண்டு பொருள்கள் ஒன்றையொன்றுஇழுத்துக் கொள்வதையும் அறிந்திருக்கிறோம். நீரிய வளிப்பரமாணு நேர்மின்மயமுடையது. உயிரிய வளிப்பரமாணு எதிர்மின் மயமுடையது. ஆகையால் இவை யிரண்டும் ஒன்றை யொன்று கவர்ந்து மின்மயப்பாங்கில் ஒன்றி விடுகின்றன. இவ்வொன்றுதலைத்தான் இயைபு[1] என்று கூறுகிறோம். பரமாணுக்கள் எங்ஙனம் மின்சாரம் ஊட்டப் பெறுகின்றன என்று நாம் அறியும் வரை இந்தப் பொதுப்படையான கூற்றை ஏற்றுக்கொள்வதோ டமையவேண்டும்.

இதுவரைக்கும் கூறியன கொண்டு அணுக்களின் ஆக்கத்தைப் பற்றிப் பயனுடையதோர் அகக்காட்சியைப் பெற்றிருக்கிறோம். இருவேறு திறத்த மின்மய முடைய, பகாப் பொருள்களின் பரமாணுக்கள் இயைர்து[2] இடைநிலையிலுள்ள அணுக்கள் உண்டாகின்றன. ஆனால் இந்த அணுக்கள்கூட மிக்க ஆற்றலுடைய உருப்பெருக்கிகளின் உதவி கொண்டும் பார்க்க முடியாதவை. கண்ணுக்குத் தெரியாத நுண்கூட்டைப் பழையபடி நம் நினைவுக்குக் கொண்டு வருவோம். இந்த நுண்கூட்டில் எத்தனையோ கோடி அணுக்கள் இருப்பதையும் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பல பரமாணுக்கள் இருப்பதையும் உணர்கிறோம். இதிலிருந்து, ஓர் இரும்புத் துண்டானது கண்ணுக்குத் தெரியாத எண்ணிறந்த பரமாணுக்களால் அமைந்தது என்று கருதுகின்றோம்.

கட்டியானதோர் பொருள் கட்புலனாகாத துணுக்குகளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்னும் உண்மை சிலர்க்கு மருட்சியைத் தரலாம். ஆனால் இதில் விந்தை யொன்று மில்லை. நீங்கள் நாட்டுப்புறத்தில் ஓரிடத்தில் நிற்பதாகக் கற்பித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் முன்னே மிகப் பரந்ததும், புழுதிபடிந்ததுமான ஒரு பாட்டைச் செல்கின்றதென்றும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அந்தப் பாட்டைப் பலவளைவுகளாய்ச் சென்று வெகு தொலைவிலிருக்கிற ஒரு மலையின் அடிவாரத்தைச் சேர்ந்து, அதன்மேல் மலைச்சாரலின் வழியாய்ச் செல்வதாயும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள். பாட்டை வெண்மை நிறமுடையதாயும் அகலமானதாயு மிருப்பதால், அது தொலைவிலிருக்கும் மலைச்சரிவின் வழியாய்ச் செல்வதை நம் கண்களாற் பார்க்கமுடியும். இனி, இந்தப் பாட்டையின் வழியாக மலையை நோக்கி ஒரு மனிதன் நடப்பதைப் பாருங்

---

1. Chemical combination. 2. Neutral.

கள். அவன் நடந்து செல்லச் செல்ல உருவத்திற் சிறிய வனுய்த் தோற்றுகிருன். கடைசியில் அவன் அவ்வெண்மை யான பாட்டையில் ஒரு சிறு புள்ளியினளவாகவேனும் கண் ணுக்குப் புலப்படுகின்றுனில்லை. இப்பொழுது, அவ்விசால மான பாட்டையில், மனிதன் எந்த இடத்தில் நம் கண்ணுக்கு மறைந்தானே அந்த இடத்தில் பத்து நூறுயிரக் கணக்கான காலாட்கள் அடங்கிய ஒரு பெரும்படை வருகின்றது என்று வைத்துக்கொள்வோம். இப்படை ஓர் இருண்ட படலம் போல் நம் கண்ணுக்குத் தோன்றும். ஆகவே கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஒரு மனிதன் நின்ற விடத்தில் பற்பன்னூறுயிரம் மனிதர்கள் தொகுதியாய் நிற்கும்பொழுது அவர்கள் கட் புலனுகின்றுர்கள். இதுபோலவே தான் கண்ணுக்குத் தெரி யாத பரமாணுக்கள் பன்னூறு கோடி சேரும்பொழுது அவற்றின் தொகுதி கண்ணுக்குப் புலனுகின்றது. மேற்கூறிய எடுத்துக் காட்டில் இரும்புக் கட்டியும், அதன் பரமாணுவும். முறையே பெரும்படைக்கும் தனி மனிதனுக்கும் ஒப்பாவன.

நாம் ஓர் இரும்புத் துண்டைக் கையில் எடுத்தால் அதன்கண் அடங்கியிருக்கிற கண்ணுக்குத் தெரியாத அணுக்கள் ஒன்றையொன்று மிகுந்த வலியுடன் இழுத்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தோற்றுகிறது. இங்ஙனம் அணுக்களை ஒன்றோடொன்று பிணித்து வைத்திருக்கும் ஆற்றலுக்கு [11] அணுக்கவர்ச்சி என்று பெயர். அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருக்கும் வலுவைக் கணக்கிட்டுக் காட்டுவது எளிது. ஏனென்றுல், ஒரு சதுர அங்குலம் குறுக்குப்பரப்புள்ள ஓர் இரும்புப் பட்டையை ஓரிடத்தில் இருபுறமும் இழுத்துப் புய்ப்பதற்குச் சுமார் 25 டன் வலு வேண்டு மென்று கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில எஃகுக் கம்பிகள் சதுர அங் குலத்துக்கு 100 டன் வலுவுடைய ஈர்ப்பையும் தாங்குவன. அணுக்களை வேறு பிரித்துவிட்டோமானுல், பழையபடி அவற் றைப் பொருந்தச் செய்வது கடினம். ஆகையால் அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பற்ற வேண்டுமானுல் அவை மிக அண்மையில் இருக்கவேண்டு மென்று தெரிகிறது. கூறு பட்ட இரும்புப் பட்டையின் இரு பகுதிகளையும் நன்முய்ப் பழுக்கக் காய்ச்சி அடைகல்லின் மேல் பொருந்த வைத்து சம்மட்டியால் அடித்து ஆறவிட்டுப் பார்த்தோமானுல் அவை முன் போல் ஒன்றியிருக்கக் காணலாம். ஆண்டு நிகழ்ந்த தின் தன்மையை யறிய நாம் நிண் பொருள்களின் ஆக்கத்தை நம் மனக்கிழியில் படமெழுதிக் காணவேண்டும்.

---

11. Molecular attraction.

அணுக்கள், ஒன்றோடொன்று நெருங்கிச் சேர்ந்திருக்கும் சிறு செங்கல்கள் போன்றில்லை. அணுக்களுக்கிடையில் இடைவெளியுண்டென்பதைக் கண்கூடாகக் காட்டமுடியும். எல்லாவகைப் பொருளும்—எத்துணைத் திட்பமுடியதுங் கூட—உண்மையில் [12]புரையுடையன வாயிருக்கின்றன. எஃகு, சக்கிமுக்கிக் கல், சலவைக்கல், கண்ணாடி முதலியவெல்லாம் புரையுடையன.

மேலும் கண்ணுக்குத் தெரியாத இவ்வணுக்களின் [13] அனுக்கம்தான் பொருள்களுக்கு வெம்மையைக் கொடுக்கிறதென்றும், இவ்வெம்மையின் எற்றத் தாழ்வே வெப்பதட்ப நிலையென்றும் நாம் உணரவேண்டும். [14] நீராவிச் சம்மட்டியினுல் ஓர் இரும்புத்துண்டை யடித்தால் இரும்பு அணுக்களை மிக விரைவாய் அனுங்கும்படி செய்யலாம். அது, சிறிது நேரத்திற்குள், நாம் கையினுல் தொடமுடியாத அளவு சூடாய்விடுகின்றது. விடாமல் அடித்தால் இரும்புத் துண்டு பழுக்கக் காய்ந்து விடுகிறது. ஒவ்வொரு பொருளிலும் வெம்மை யிருக்கிறது. வெம்மை மிக்க குறைவாயிருப்பின் அது குளிர்ந்திருக்கிற தென்று சொல்லுகிறோம். இங்ஙனம் கூறுவது ஒப்பிடுமுறையாலே யன்றி வேறல்ல. நாம் இருக்கும் அறையிலுள்ள காற்று 100°F வெம்மையுடையதென்று வைத்துக்கொள்வோம். இதைப் பொறுக்க முடியாத வெப்பம் என்கிறோம். அதே வெப்பமுடைய வெந்நீரை ஒருவர் நமக்குப் பருகக் கொடுப்பின் "சூடு காணுது" அல்லது "ஆறிவிட்டது" என்கிறோம். குளிர்ச்சியுடையதாக நாம் கருதும் ஒரு பொருளை மேலும் குளிரச் செய்தல் கூடும். ஆகையால் அதில் வெம்மையிருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். எனவே எவ்வகைப்பட்ட வெப்பதட்ப நிலையிலிருப்பினும் எல்லாப் பொருள்களினுடையவும் அணுக்கள் அனுங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்று நாம் உணர வேண்டியதிருக்கிறது.

எத்துணைச் செறிவுடைய பருப்பொருளும் தனித்தனி அணுக்களால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதும் இவற்றினூடே இடைவெளியுண்டென்பதும், இவையொன்றையொன்று தொட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை யென்பதும், ஓயாமல் அனுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன வென்பதும் மேற்கூறியவற்றால் அறியப்படும்.

---

12. Porous. 13. Vibration. 14. Steam Hammer.

தமிழ் அளவைநூற் சொற்கள்

[திரு. மா. பாலசுப்பிரமணியம், எம். ஏ.]

(சிலம்பு-௧௪ ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

(உரிமை ஆக்கியோர்க்கு)

201. சாதர்மிய சமை—ஒப்பியல்சார் போலி உவமை
202. வைதர்மிய சமை—வேற்றியல்சார் போலி உவமை
203. உத்கிருஷ சமை—மீவியல்சார் போலி உவமை
204. அபகிருஷ சமை—குற்றியல்சார் போலி உவமை
205. வர்ணிய சமை—புகழுரைசார்போலி உவமை
206. அவர்ணிய சமை—பழியுரை சார்போலி உவமை
207. விகற்ப சமை—இயல்பிறழ்ந்துரை போலி உவமை
208. சாத்திய சமை—துணிபொருள்சார் போலிஉவமை
209. பிராப்தி சமை—அடைவுசார் போலி உவமை
210. அப்பிராப்தி சமை—அடைவின்மைசார் போலி உவமை
211. பிரசங்க சமை—இயலாக்க முற்றொடர்ச்சிப் போலி [உவமை
212. பிரதிதிருஷ்டாந்த சமை—வேற்றெடுத்துக் காட்டுப் [போலி உவமை
213. அநுத்பத்தி சமை—தோற்றமுன் சார்போலி உவமை
214. சம்ஸய சமை—ஐயங்கிளர் போலி உவமை
215. பிரகரண சமை—பிறிதுசார்பு நவில்போலி உவமை
216. அஹேது சமை—சார்பின்மை நவில்போலி உவமை
217. அருத்தாபத்தி சமை—பொருட்கற்பனை சார்போலி [உவமை
218. அவிசேஷ சமை—சிறப்பின்மை சார்போலி உவமை
219. உபபத்தி சமை—கூட்டுக்கற்பனை சார்போலி உவமை
220. உபலப்தி சமை—துணிபொருளுண்மை பிழைத்து நவில் [போலி உவமை
221. அநுபலப்திசமை—துணிபொரு ளின்மை பிழைத்து [நவில் போலி உவமை
222. நித்திய சமை—அழிவின்மைக்கூற்று சார்போலிஉவமை
223. அநித்திய சமை—அழிவுண்மைக் கூற்று சார்போலி [உவமை
224. காரிய சமை—ஆக்கநிலை போலி உவமை
225. வாக்குச் சலம்—சொல்வன்மையான் பிழைத்துத் தூற் [றல்
226. சாமாநிய சலம்—கல்வி வன்மையான் பிழைத்துத் தூற் [றல்

227. உபசார சலம்—நுணுக்கம் பிழைத்துணர்ந்து தூற்றல்
228. விசேஷண சித்தம்—பண்பியல் முடிவிலாச் சார்பு
229. விசேஷ்யா சித்தம்—பொருண்மை முடிவிலாச் சார்பு
230. அசமர்த்த விசேஷண சித்தம்—முறைபிறழ் பண்புச் [சார்புப் போலி
231. அசமர்த்த விசேஷ்யா சித்தம்—முறைபிறழ் பொருண் [மைச் சார்புப் போலி
232. பிரகரண சமம்—இருமை சார் சார்புப் போலி
233. காலாத்திய யாபதிட்டம்—காலப்பிழைபாட்டுச் சார் [புப் போலி
234. பாதித விஷயம்—காலப் பிழைபாட்டுச் சார்புப் போலி
235. விஷயபரி சோதகம்—தொடர்பு சார்ந்த கழித்தறிதல்
236. வியாப்திக் கிராககம்—நிறைவு சார்ந்த கழித்தறிதல்
237. ஆத்மாசிரயம்—தற்பற்றிக் கழித்தறிதல்
238. அந்நியோந்நியாசிரயம்—இருமைச் சார்புபற்றிக் கழித் [தறிதல்
239. சக்கிரிகை—பன்மைச்சார்புபற்றிக் கழித்தறிதல்
240. அநவஸ்தை—முடிவின்மை
241. பிரமாணபாதிதார்த்தப் பிரசங்கம்—அளவை கழிந்த [பொருண்மைப்பேறு
242. இதரேத ராசிரியம்—இருமைச் சார்பு பற்றிக் கழித்தறி [தல்
243. வியாகாதம்—இருபண்பு முரணிலே
244, பிரதி பந்தி—ஐயவடைவு அமைதி
425. கற்பனுலாகவம்—பொருட் சிறுமைக் கற்பனை
246. கற்பனு கௌரவம்—பொருட்பன்மைக் கற்பனை
247. வைஜாத்தியம்—கேள்வி யடைவின்மையான் வெற்றென [விருத்தல்
248. சர்வதந்திரம்—முழுதும் உடன்பாட்டு முடிபு அல்லது [யாவருங் கொண்ட உடன்பாட்டு முடிபு
249. பிரதிதந்திரம்—சார்பி னுடன்பாட்டுமுடிபு அல்லது [ஒருசா ருடன்பாட்டு முடிபு
250. அதிகரணம்—இருமைச் சார்பி னுடன்பாட்டு முடிபு
251. அபியுபகம்—பிறிதுகோ ளுடன்பாட்டு முடிபு
252. சாதர்மிய திருஷ்டாந்தம்—ஒத்த பண்பின் எடுத்துக் [காட்டு
253. வைதர்மிய திருஷ்டாந்தம்—வேற்றுப்பண்பின் எடுத்துக் [காட்டு

(தொடரும்)

மதிப்புரை

“தஞ்சைப் பெருங்கோயில்”:—தஞ்சை அரண்மனைக் கோயில் வட்டம் கண்காணிப்பாளர் திரு. ஜே. எம். சோமசுந்தரம் பிள்ளை பி. ஏ., பி. எல்., எழுதியது. சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலைக் கண்காணிப்பாளர் எஃப். எச். க்ரேவ்லி அவர்கள் எழுதிய முகவுரையுடன் கூடியது. அழகாய் அச்சிட்டுக் கட்டப்பட்ட ஆங்கில நூல். 89 பக்கங்களும் 25 நிழலுருப்படங்களுங் கொண்டது. விலை ரூ. 1. தஞ்சை மாநகரின் பண்டைப் பெருமையை நன்கு விளக்குவது. வெளிநாட்டார்கட்கும், ஆராய்ச்சியாளர்கட்கும் பெரிதும் பயன்படுவது. “செந்தமிழ்ச் செல்வி” நிலையத்திற் கிடைக்கும்.

* * *

“பேரம்பலப்புலவர் நினைவுமலர்”:—யாழ்ப்பாணத்து வேலணையூரின்கண் பிறந்து தமிழ்ப்புலமை சிறந்து தம் எழுபத்தைந்தாம் வயதிற் காலஞ்சென்ற திரு. கோ. பேரம்பலப்புலவர் நினைவிற்கறிகுறியாக அவர் தொண்டாற்றிய மூளாய் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைத் தலைமையாசிரியருமாகிய பண்டிதர் திரு. கா. பொ. இரத்தினம் அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. புலவரது வரலாறும், அவர் இயற்றிய “வண்ணைச் சிலேடை வெண்பா” “வேலணை இலந்தைக் காட்டுச் சித்திவிநாயகர் இரட்டை மணிமாலை” ஆகிய இரண்டும், மற்றும் புலவர்மீது அவர்தம் மாணவர்களும், அன்பர்களும் பாடிய இரங்கற்பாக்களும் கொண்டது. அழகிய சிறுநூல்.

“நரவாகன தத்த சரிதம்”:—இலக்கண விளக்க ஆசிரியர் பரம்பரை, ச. சோமசுந்தர தேசிகர் அவர்கள் இயற்றியது. 74 பக்கங்கள் கொண்டது. 20 பக்கங்கள் கொண்ட “உதயணன் சரிதை”யை இணைப்பாய்க் கொண்டது. விலை அணா 10. கிடைக்குமிடம்: சதாசிவம் பிரதர்ஸ், மயிலாப்பூர், சென்னை.

குணாட்டியர் பைசாச மொழியில் எழுதிய பிருகத்கதையை யொட்டித் தமிழில் எழுந்த பெருங்கதை உதயணன் வரலாறு கூறுவதாகும். அவ்வுதயணனுடைய மகனும் வித்தியாதர அரசனுமான நரவாகன தத்தன் வரலாறு கூறுவது இந்நூல். நூலாசிரியரின் எளிய இனிய தமிழ் நடை போற்றத்தக்கது.

“வேளாண்மைக் கடன்”:—திரு. பா. நடராஜன், எம். ஏ., அவர்கள் தமிழில் எழுதிய மொழிபெயர்ப்பு. 76 பக்கங்கள் கொண்ட அழகிய நூல். விலை ரூ. 1

பயிரிடுங் குடி மக்கள் கடன் நிலையைக் குறித்துப் புள்ளி விவரங்களோடு ஆய்ந்தெழுதப்பட்ட ஆராய்ச்சி நூல். தமிழ் நாட்டாரால்

படிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு நூல். இதைப்போன்று தற்கால வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பல நூல்கள் மேலும் மேலும் வெளிவருதல் வேண்டும். இந்நூல் கிடைக்குமிடம்: D. M. ராசப்ப உடையார். 48B முதல் தெரு, புதுப்பேட்டை, மவுண்ட்ரோட், சென்னை.

"ஸ்வயம்பிராகாச விஜயம்":—வரகவி திரு. அ. சுப்ரமணிய பாரதி எழுதியது. ஸ்வாமிகள் வரலாறும், அவர்கள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அரிய உபந்யாஸங்கள், பிரஸ்னோத் தரமாலிகா முதலியவை அடங்கியன. இந்நூலை வெளியிட்டவர் ஸ்வாமிகளின் சிஷ்யராகிய துரியானந்த ஸ்வாமிகள். இதன் விலை ரூ. 2-8-0 கிடைக்குமிடம்: விசாக விஜயம், 26 சுபத்திராள் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

"தேவிகாலோத்ர ஆகமம்—தமிழ் மூலமும், தேவகோட்டை சிவாகம சங்கத்துச் சித்தாந்த சாத்திர போதகர் தூத்துக்குடி திரு. பொ. முத்தைய பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய சித்தாந்த ரத்ந மென்னும் விருத்தியுரையும் ஆக 101 பக்கங்கள் கொண்ட இவ்வரிய சித்தாந்த நூலின் விலை அணு 10. உரையாசிரியர் உயர்திரு. முத்தையபிள்ளை அவர்களைப் பற்றியோ அவர்கள் சித்தாந்த சாத்திரப் பயிற்சித் திறத்தைப்பற்றியோ தமிழர்கட்கு, அதிலும், சைவர்கட்கு எடுத்துரைத்தல் மிகையாகும். இத்தகையதோர் உரையை எழுத இவர்களே முற்றிலும் உரியார். வேண்டுவோர் ஆசிரியர் பொ. முத்தைய பிள்ளை சிவாகமசங்கம், தேவகோட்டை என்ற இடத்திற்கு எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ளவும். கழகத்திலும் கிடைக்கும்.

"ராஜேந்திர பிரஸாத்":—திரு. எம். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர் எழுதியது. அலையன்ஸ் கம்பெனிப் பதிப்பு. விலை அணு 4 கிடைக்குமிடம்: அலையன்ஸ் கம்பெனி, மயிலாப்பூர், சென்னை.

"தமிழ்வடிவ ஆராய்ச்சி":—திரு. அ. சி. சுப்பையா என்பார் இயற்றியது. உயர். திரு. ஈ.வே. இராமசாமி நாய்க்கர் அவர்கள் மதிப்புரையுடன் ஈரோடு பகுத்தறிவு நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. விலை அணு 3.

தமிழ் வரிவடிவில் ஊ, ஞ, ரூ, லை, ளை, னை, ணை, ஈ முதலிய எழுத்துக்கள் வளர்ச்சி முறைச் கொவ்வாதவாறு யாரோ சிலரால் இடைக்காலத்தில் மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று புலப்படுவதால் அவற்றை ணா, னா, றா, லை, ணை, னை, என்று எழுதுவதனல் பல நலங்கள் உண்டாமென இந்நூல் கூறுகிறது. இந்நூலாசிரியர் கூறியபடி இதனைத் தேர்ந்த புலவர் மகாநாடு ஒன்றுகூடி ஆராய்ந்து முடிவுகட்டுதல் சிறந்ததே.

இஃதொரு புறமிருக்க, தமிழின் தனிப்பெருமையையும், பிறமொழிக்கலப்பினல் அதற்கெய்தக்கடவதாய பெருங்கேட்டையும் அறிய விரும்புவோர் இந்நூலை வாங்கிப் படித்தல் இன்றியமையாததாகும்.

கதிரைமலைப் பள்ளு

புதிதாக வெளியிடப்பட்ட இந்நூலின் ஒரு பிரதி வரப் பெற்றோம். இது யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கும் மூன்று பள்ளுகளில் காலத்தால் முதன்மை பெற்றது. மற்றைய இரண்டு பள்ளுகளுக்கும் வழிகாட்டியாய் அமைந்தது. பள்ளென்பது இயல் இசை நாடகம் ஆகிய மூன்று இலக்கணங்களைக் கொண்ட ஒரு வகைப் பிரபந்தம். உழத்திப் பாட்டென்றும் பெயர் பெறும். விவசாய சம்பந்தமான நூல். நெல் வகையையும் மீன் வகையையும் பள்ளர்கள் தொழிலையும், நாட்டின் வளப்பத்தையும் விளக்குவது.

இந்நூல் கதிர்காமத்தில் கோயில் கொண்டுள்ள முருகப் பிரான் மேலது. கதிர்காமத்தின் மகிமையை நன்கு தெரிவிப்பது. கதிர்காமத்தின் சிறப்பு என்னவெனின் அது சைவர், வைணவர், பௌத்தர், மகமதியர் முதலிய எல்லோராலும் சாதி மத வித்தியாசமின்றி வணங்கப்படுவதேயாம். நூலில் குறிக்கப்பட்ட திரிகோண மலை, திருக்கேதீச்சரம் முதலிய தலங்களின் வரலாறும் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்நூல் அழகு பெறப் புதிய முறையில் அச்சிட்டு அரும்பதவுரை ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு முதலியவற்றுடன் விளங்குகின்றது. தமிழ் மாணவர்களுக்கும் சரித ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் பெரும்பயன் தரத்தக்கது. விலை அணா 12.

பிரதிகள் கழகத்திற் கிடைக்கும்.

செய்திகளும் குறிப்புகளும் :
News and Notes

சைவசித்தாந்த சபை—தூத்துக்குடி

இச்சபையின் 52 ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா, நிகழ் டிசம்பர் 28-29 ஆம் (மார்கழித் திங்கள் 13-14 ஆம்) நாட்களில் நடைபெறும். அவ்விழாவின் பேரவைக்குப் பம்பாய் டிப்டி அக்கவுண்டெண்டு ஜெனரல் சைவத் திருவாளர் T சிவராமசேதுப் பிள்ளையவர்கள் M. A., B. L., I. A. A. S. தலைமை வகிக்க அன்புடன் ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

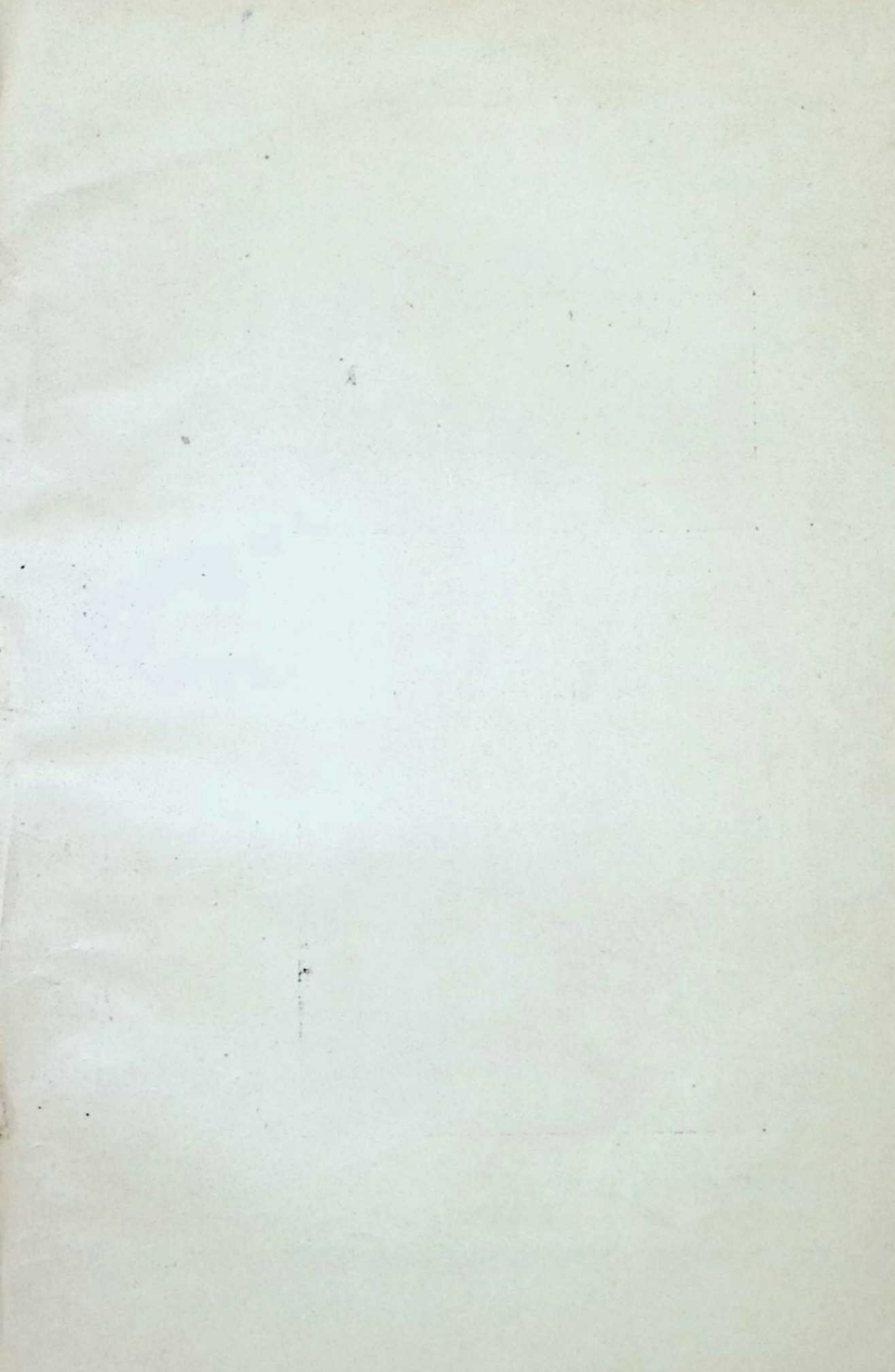
மதிநுட்பம் நூலோடுடைய அறிஞர் பலர், சித்தாந்தம், தமிழ் இலக்கியம், ஒழுக்க முதலிய பொருள்கள் பற்றிய சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்துவார்கள். அன்றியும், சித்தாந்த சைவர்களின் முன்னேற்றம், தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி முதலியவற்றிற்குரிய தீர்மானங்களும் செய்யப்பெறும். அன்பர்கள் அனைவரும் வந்து விழாவினைச் சிறப்பிக்கவும், சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு இன்புறவும் வேண்டுகின்றோம். விபரமான நிகழ்ச்சிக் குறிப்பைக் காரியதரிசிகளிடம் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நமது கழக வழக்கு முடிபு

திரு. தி. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளையவர்களை அமைச்சர் வேலையினின்றும் நீக்கியது சரியே.

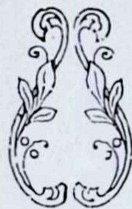
நாளது ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் ஆரும் நாள் வெள்ளிக் கிழமை யன்று சென்னை உயர்தர நீதிமன்ற நடுவர் திருவாளர் **வேங்கடரமண ராவ நாயுடுகாரு** நமது கழகத்தின்மீது திரு. தி மாணிக்கவாசகம் பிள்ளையவர்கள் தாக்கல் செய்திருந்த இரண்டாவது அப்பீல் வழக்கில் தீர்ப்பு அளித்தார்கள்.

திருநெல்வேலியில் 1928-ஆம் ஆண்டு மேத் திங்கள் 26-ஆம் நாளில் கூடிய கழகத்தின் விசேட மகா சபையில் கழகக் கூட்ட யாதாஸ்து (Memorandum) 4 வது பாரா 3 வது பிரிவு (C) உட்பிரிவின்படி வாரீசு முறையில் அமைச்சரான திரு. தி. மாணிக்கவாசகம் பிள்ளையவர்கள் **'தகுதியற்றவர்'** என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு வேலையினின்றும் நீக்கப்பட்டார்கள். அதன் மேல் திரு. தி. மா. அவர்கள் திருநெல்வேலி ஜில்லா முனிசிப் கோர்ட்டில் வழக்குப் பதிவு செய்து மேற்படி உட்பிரிவின்படி தம்மைக் கழகத்தினர் நீக்குதற்கு உரிமை கிடையாது என்று வாதாடினார்கள். 20-6-1930-ல் ஜில்லா முனிசீப் திரு. R. வேம்பு அய்யரவர்கள் திரு. தி மா. அவர்களைத் தகுதியற்றவர் என நீக்கியது சரியே என்று செலவுத் தொகைகளுடன் வழக்கினைத் தள்ளிவிட்டார்கள். பின்பு திருநெல்வேலி சப் கோர்ட் அப்பீல் வழக்கிலும் சப் ஜட்ஜ் திரு. இரவி வர்ம ராஜா அவர்கள் முனிசிப்கோர்ட்டுத் தீர்ப்பினை செலவுத் தொகைகளுடன் உறுதி செய்தார். பின்னர் உயர்தர நீதி மன்றத்தில் 30-11-31-ல் தாக்கல் செய்யப்பட்ட இரண்டாவது அப்பீல் வழக்கிலும் கீழ்க்கோர்ட்டின் தீர்ப்பு உறுதி செய்யப்பட்டு வழக்கு செலவுத்தொகைகளுடன் தள்ளப்பட்டது.

திரு. ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை
பி.ஏ., எல்.டி.

திரு. வி. கலியாணசுந்தர
முதலியார்

சிலம்பு-கச] யுவ—மார்கழி [பரல்-ரு

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

அன்பினா லடியே னாவியோ டாக்கை
யானந்த மாய்க்கசிந் துருக
என்பரமல்லா இன்னருள் தந்தாய்
யானிதற் கிலனோர்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மானே
சீருடைச் சிவபுரத் தரசே.

பதவுரை :—

முன் ஆய் உம்—(உலகந் தோன்றுதற்கு) முன்னிருந்தவனாகியும்,

பின்பு ஆய் உம்—உலகம் அழிந்த பின்பும் இருப்பவனாகியும்,

முழுதும் ஆய் உம் பரந்த—உலகந் தோன்றுதற்கும் அழிதற்கு மிடையே உள்ள திதிக்காலத்தில் உயிர்ப்பொருள் உயிரில்லாத பொருள் எல்லாவற்றினும் ஊடுருவிக் கலந்துள்ளவனாகியும் நிறைந்து பரந்த,

முத்தனே—(இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்து நிறைந் திருந்தாலும் அவற்றிற்குரிய மலங்கள் சிறிதுந் தோய்ந்து

மாறுதலடையாமல்) அநாதியே மலநீக்கமுடையவனு யிருக்கின்றவனே

முடிவிலாமுதலே—(பிறப்பும்) இறப்புமில்லாத முதற்பொருளே

தென்பெருந்துறையாய்—தென் திக்கிலுள்ள திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கின்றவனே

சிவபெருமானே—எல்லா உயிர்களுக்கும் இன்பாலஞ் செய்தருளுகின்ற தலைவனுகிய சிவபெருமானே

சீருடைச் சிவபுரத்தரசே—(எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலாய்)ச் சிறப்புடையதாய் விளங்குகிற சிவலோகத்துக்குத் தலைவனுயுள்ளவனே

அடியேன்—சிறியேனுகிய நான்

அன்பினுல்—(உயிர்ப்பற்று, பொருட்பற்றுக்களாகிய உலகப்பற்றுக்களை யெல்லாம் விட்டு உன்னை மட்டும்) பற்றச் செய்கின்ற பேரன்பினுல்

ஆவியோடு ஆக்கை—என் உயிரும் உடம்பும், (உன்வயம் ஒரு வழிப்பட்டு அடங்கி நின்று)

ஆனந்தமாய் கசிந்துருக—பேரின்ப மடைதற்கு ஏதுவாய் (நீ எனக்குச் செய்தருளிய, காட்டும் உதவியையும், காணும் உதவியையும் எனது உள்ளமானது நினைந்து நெக்கு நெக்காகக்) கசிந்துருகும்படி

என்பரமல்லா இன்னருள் தந்தாய்—என் சார்பு என்னைவிட்டு முற்றும் நீங்கும் வண்ணம் இனிமையாயுள்ள பேருளொளியை எனது உள்ளத்தில் விளங்கச் செய்தாய்

இதற்கு நான் ஓர் கைம்மாறு இலன்—நீ இவ்வாறு அருள்செய்து பேரின்பம் அளித்ததற்கு உனக்கு நான் செய்யக்கூடிய மாற்றுதவி ஒன்றுமில்லை.

விளக்க உரை :—

முன்பு ஆய் உம் பின்பு ஆய் உம்—முன்பு என்ற சொல்லைச் சேர்ந்திருக்கிற ஆய் என்பதனைப் பின்பு என்றசொல்லோடும்சேர்க்க. ஈரிடத்தும் ஆய் என்பதனை உம் என்பதற்கு முன் வைத்துப் பொருள் கொள்க.

முழுது ஆய் உம்பரந்த முத்தனே—முழுதும் ஆய் என்ற சொற் றொடரை முழுது உம் ஆய் எனப் பிரித்து முழுது ஆய்உம் என உரைநடை செய்க.

முழுது ஆகியும் பரத்தல் என்பது உலகமுற்றிலும் அணுவில் அணு வாய் அண்டத்தில் அண்டமாய் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல உயிர்க்குயிராய் எங்கும் ஊடுருவி நிறைந்து வீற்றிருத்தல். அவ் வாறு இறைவன் உலகில் நிறைந்திருக்காவிட்டால் உயிர்களுக்கு அவன் கருதும் இன்ப நலம் உண்டாகமாட்டாது. இறைவன் அவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்து நிறைந்திருப்பினும் அவற்றால் அவன் தொடக்குண்ணாதும் அவற்றைக் கடந்து மிருத்தல்பற்றி அடிகள் இறைவனை முத்தனே என்று விளித்துக் கூறினார். முழுது ஆயும் பரந்த முத்தனே என்பதற்கு முழுது ஆகியும் பரந்திருப்பினும் முத்தனே எனப் பொருள் கொள்க.

முடிவிலா முதலே—முடிவு - அழிவு, இறுதி; இனம்பற்றிப் பிறப்பு மில்லாதவன் எனக் கொள்க. முதல்=முதற்பொருள். எல் லாப் பொருள்களும் அழிப்புக்காலத்தி லொடுங்குதற்கும் படைப் புக் காலத்தில் தோன்றுதற்கும் காரணப்பொருளாய் இருத்த லின் இறைவன் முதற்பொருளாய் இருக்கின்றான் என்று அடி கள் கூறினார். "பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத முதற்பொருளாய் நீ இருத்தலால் பிறப்பிறப்புக்களுடையவனாய் இருந்த என்னைப் பிறப்பு இறப்புக்களினின்று நீக்கி, ஆண்டு பேரின்பம் அருள் செய்தாய்" என்று குறிப்பிப்பாராகிய அடிகள் (பிறப்பு) முடி விலாமுதலே என்று இறைவனை விளித்தார்.

தென் பெருந்துறையாய்—அடிகள் தமக்கு இறைவன் அடியார் களுடன் திருப்பெருந்துறைக்கு அந்தணன் வடிவில் வந்து ஆண்டு அருள்செய்ததை நினைந்து தென் பெருந்துறையாய் என்றார்.

சிவபுரத்து அரசே—இறைவன் சிவபுரத்திலிருந்து திருப்பெருந் துறைக்கு வந்து ஆண்டவன் என்னும் நிலையில் தம்மை அடிமை யாகக் கொண்டு அருள்செய்தான் என்று குறிப்பிப்பான் அடி கள் சிவபுரத்து அரசே என்று கூறினார். அச்சிவபுரமானது சத்திநிபாத நிலை அடைந்த அடியார்கள் பேரின்ப நலம் நுகரும் இடமாதலால் அதனை அடிகள் சீருடைச் சிவபுரம் என்றார்.

அன்பினால்—இங்கே அன்பு என்பது பிறிதொன்றும் வேண்டாது இறைவனுடைய திருவடிகளையே பற்றச்செய்யும் அயராப் பேரன்பு ஆகும். இறைவன் எல்லா உயிர்களும் தன்னை அடைந்து இன்ப நலம் பெறுதல் வேண்டும் என்ற அன்புடையவனாதலின் ஒருவர் எல்லா உயிர்களிடத்திலும் அன்பு செய்தாலன்றி இந்த அயராத பேரன்பை அடைதல் முடியாது. இறைவன், தமக்குச் செய்கிற அருள் விளக்கத்தினால் ஒருவர் தமக்கும் உயிர்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமையினின்று முற்றிலும் நீங்கி இந்த வியாபக அன்பை அடைதலின் அது அருள் அன்பு ஆகும். இந்த அன்பே பேரா இயற்கைப் பேரின்ப மடைவதற்கு ஏதுவா யுள்ளது.

அடியேன்—கிடைத்தற்கு அரிய பேரின்பமானது "யாவர்க்குங் கீழாமடியேனுக்கு யாவருக்கும் மேலா மளவிலாச் சீருடைய இறைவனாலே" தமக்கு கிடைத்தது என்று குறிப்பிப்பார் தம்மை 'அடியேன்' என்று கூறினார்.

ஆவியோடு ஆக்கை—உடல் ஐம்பொறி வயப்பட்டு ஐம்புலன் வழியே செல்லுதலும் உயிர் இறைவனை நோக்கி அவன் வழிச்செல்லுதலு மின்றித் தம் உயிரும் உடலும் ஒருவழிப் பட்டனவாகி இறைவனையே நினைந்து கசிந்துருகின என்று பொருள்படுதற்கு அடிகள் ஆவியோடு ஆக்கை என்றார். அவ்வாறு கசிந்து உருகுதலில் உயிரும் உடம்பும் ஒருவழிப்பட்டனவாயும் உயிரில்லாத உடல் உயிரின் கண்ணொடுங்கி அதன் ஏவல் செய்ய நின்றது என்பதைக் குறித்தற்கும் வீடுபேற்றின் காலத்தில் உடலை ஆக்குகின்ற தத்துவங்கள் முதலியன உயிரிலடங்கி அவ்வாறு தன்னில் தத்துவ முதலிய பாசங்களடங்கிய உயிர் அருட்பேரொளியில் அடங்குகின்றது என்பதைக் குறித்தற்கும் அடிகள் ஆக்கையோடு ஆவி என்னாது ஆவியோடு ஆக்கை என்று கூறினார்.

என்பரம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய்—பரம் என்ற சொல் இங்கே பக்கம் அதாவது சார்பு என்னும் பொருள்பட நின்றது. 'அல்லா' என்பதில் 'து' விகுதி தொக்கி நின்றது. "என்பரம் அல்லா இன்னருள்" என்ற சொற்றொடர் என்பரம் அல்லாது இருத்தற்குக் காரணமாயுள்ள இன்னருள் என விரியும். அதாவது, உலகத்தைச் சாராது உன்னையே சார்ந்திருத்தற்குக் காரணமாயுள்ள இனிய அருள். என் அறிவு வேட்கை செயல்கள் எனது சார்பி லிரா

மல் எங்கும் நிறைந்து இருக்கிற உன்னுடைய அறிவு வேட்கை செயல்களுக்குள் தன்முனைப்பு சிறிதுமின்றி அடங்கி இருக்கச் செய்கின்ற இனிய அருள் என்பது பொருள். எப்பொழுதும் அருள் உயிர்களுக்கு இன்ப நலத்தையே செய்தலால் அதனை இன்அருள் என்றார்.

இன்அருள் தந்தாய்—என்பது இன்றெனக்கருளி என்ற முதற்குறிப்புப் பாட்டில் அடிகள் கூறியபடி எனது உள்ளத்தில் அதன்கண்ணுள்ள மலஇருள் முற்றிலும் நீங்கும்படி இனிய அருட்பேரொளி விளங்கச் செய்தாய் என்று பொருள்படும். கோயிற்றிருப்பதிகம் கடைசிப் பாட்டில் 'தந்தது உன்றன்னை' என்று அடிகள் கூறி இருத்தல் காண்க.

யான் இதற்கு ஓர் கைம்மாறு இலன்—(மாயா தத்துவங்கள் எல்லாம் அடங்கி நான் உன்னிடம் அடங்கியிருக்கும் உண்மை நிலையில்) தாம் யாதொரு கைம்மாறும் இறைவனுக்குச் செய்யமுடியாது என்று அடிகள் கூறினார்.

அடிகள் அநுபோக இலக்கணம் கூறுகிற கோயிற் றிருப்பதிகம் "இன்றெனக் கருளி" என்னும் முதற்குறிப்புடைய எழாவது பாட்டிற் கூறுகிறபடியே அதே பதிகம் இரண்டாவது பாட்டாகிய இந்தப் பாட்டிலும் மலநீக்கத்தா லுண்டாகும் (1) அறிவு நிலையும், அருள் விளக்கத்தா லுண்டாகும் (2) அன்பு நிலையும், இன்ப விளக்கத்தா லுண்டாகும் (3) செயல் நிலையும் ஆகிய மூவகைச் சிறப்பு இயல்பு அத்துவித அநுபோக நிலைகளையும் கூறி அருளினர். ஆனால் அந்தப் பாட்டிற் கூறப்பட்ட முதலாவது நிலையை இந்தப் பாட்டில் மூன்றாவதாகவும், இரண்டாவது நிலையை இந்தப் பாட்டில் முதலாவதாகவும் மூவகை நிலைகளுக்குமுரிய ஏதுவும் பயனும் ஆகிய முறைமைக்கு மாறின்றி அடிகள் கூறினர்.

—மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை.

சென்னை மாகாணத் தமிழர் இரண்டாவது மகாநாடு

திருநெல்வேலி.

தலைவர்

திருவாளர் வி. நாடிமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் M. L. C.,

நிகழ்த்திய

தலைமைப்பேருரை.

மருந்தவை மந்திரம் மறுமைநன் னெறியவை மற்றுமெல்லாம்
அருந்துயர் கெடுமவர் நாமமே சிந்தைசெய் நன்னெஞ்சமே
பொருந்துதண் புறவினிற் கொன்றைபொன் சொரிதரத் [துன்றுபைம்பூஞ்
செந்திசெம் பொன்மலர் திருநெல்வே லியுறை செல்வர்தாமே.

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்.
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித்தோனை விளங்கு வள்ளிக்
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துணைப் போது மறவாத வர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த ஆன்றோர்களே !
தமிழ்த்தாயின் மீது பேரன்பு பூண்டொழுகும் பெரியோர்களே !!
சகோதரி, சகோதரர்களே ! அனைவர்க்கும் என் வந்தனம்.

எந்நாட்டிலும் முன்னுடைனப் போற்றும் இத் தென்னாட்டின் கண் உள்ள சிவத் தலங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஒப்புயர் வில்லாது விளங்குவதும், திருஞான சம்பந்தப் பெருமானால் தேவாரத் தீந் தமிழ்ப் பதிகம் பெற்றுப் பெருஞ் சிறப் பெய்தியதும், முருக வேளின் திருவருள் பெற்ற அருணகிரியாரால் உலகினர் உய்வான் வேண்டிப் பாடிய திருப்புகழ் வண்ணங்களையுடையதும், புனிதமிக்க தாமிரபரணி நதியால் சூழப் பெற்றதும், பாண்டிய நாட்டிற்கும் தமிழிற்கும் புத்துயிர் அளித்த பெருமை யுடையதும், அன்பர்கள் நினைத்தமாத்திரத்தால் முத்தி இன்பத்தை அளிக்க வல்லதும், பவக் கடல் கடக்கத் தவக்கலம் நடத்துவோர் முத்திக்கரையை முன்னுற வேண்டி, எத்திக்கினும் பார்த்து மருண்டிராது, முத்திக்கரை யிதுவாமெனக் காட்டும் கலங்கரை விளக்கமாக விளங்குவதும்,

தமிழ்த்தாயின் பிறப்பிடமாகக் கூறப்பெறும் அகத்திய முனிவர் தவப்பெரும் மலையாகிய பொதியிலைத் தன்னதாக்கொண்டிருப் பதும், மக்கட்கு என்றும் இடையறா இன்பத்தை அளிக்கும் நீர் அருவிகளாலும் அழகிய மலர்ச் சோலைகளாலும் இத்தகைய பல் வேறு வளங்களாலும் சிறப்புறப் பெற்றதும், நீர் நிறைந்த தாமரைத் தடாகங்களாலும் பொய்கைகளாலும் படிந்தவர் குற்றமகற்றும் பல் பெரும் தீர்த்தங்களாலும் குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணை வளங்களாலும் பார்ப்பவர் கண்களைக் கவரும் காட்சியை உடையதாகியதும், மாட கூடங்கள், தெற்றிவரிசைகள் நிறைந்து அழகினைச் செய்வதும், காந்திமதி யம்மையை இடமாகக் கொண்ட நெல்லையப்பர் அமர்ந்த திருக்கோட்டம் வானுற வோங்கி மாண்புறத் திகழ்வதும், தொண்டர் கள், அறவோர் முதலியவர்களுக்கு அன்னம் ஆர்விக்கும் அறச் சாலைகள் அணிபெற நிலவப் பெற்றதும், கற்போர் இன்புறும் கல்விச் சாலைகள் கவினுற வோங்கப் பெற்றதும், அவநெறி நீக்கிச் சிவநெறியளிக்கும் அன்பர் மடங்கள் செறியப் பெற்றதும், நாதாந்த மாக்கிப் போதாந்த மளிக்கும் வேதாந்த சித்தாந்தத் திருமடங்கள் விளங்கப் பெற்றதும், தமிழ்த்தாயைப் போற்றிப் பாதுகாத்து நீங்காப் புகழ்பெற்று நின்று நிலவுகின்ற தமிழ்ச் சங்கம் கவினப் பெற்றதும், இன்னோரன்ன பல சிறப்புக்களை யுடையதுமான இத் திருநெல்வேலியில், இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழ் மொழிக்கும், அம்மொழியினைத் தாய் மொழியாகக் கொண்ட தமிழருக்கும், இடையறாது அரிய தொண்டினை ஆற்றி வருகின்ற இத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் இவ்வாண்டுவிழாவிற்குக் கல்வி, கேள்விகளில் மிகவும் இளையேனாகிய என்னைத் தலைமை தாங்கப் பணித்தமை சிறி யேன்கண் இச் சங்கத்தினர் கொண்டுள்ள பேரன்பின் பெருக்கி னையே காட்டுவதாகும்.

அன்பரீர்! இத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதற் காரணமாக நின்ற சென்னை மாகாணத் தமிழர் மகாநாட்டின் முதலாம் ஆண்டு விழாவில் நந்தமிழ் மொழியிலும் அரசியல் மொழியாம் ஆங்கிலத்திலும் சட்டப் புலமையிலும் நிறைந்த அறிவு, ஆற்றல், வண்மை, வாய்மை, எடுத்துக் கொண்ட காரியத்தைத் திறமையாக முடித்தல், பக்தி முதலிய உயர்ந்த குணங்களிலும் செயல்களிலும் சிறப்புற்று விளங்குவாரும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவரும், செந்தமிழ்ப் புரவலரும், ஆகிய இராவ்சாகிப் திரு த. வே. உமாமகேசுவரம் பிள்ளை அவர்கள் தலைமையுரையினை அன்புடன் கேட்டு மகிழ்ந்தீர்கள். இச்சங்க ஆண்டு விழாவில் ஆண்டிலும் அறிவிலும் இளையேனாகிய யான், தலைமை தாங்கி என்ன பேருரையை நிகழ்த்தப் போகின்றேன்? ஏதோ, தலைவர் என்பார்க்கு உரிய கடமையின்படி, எனக்குத் தோன்றும் சிலவற்றைக் கூறுகின்றேன்.

அன்பர்களே! இப்பெருமையை எனக்கு அளித்த பெரியா ராகிய உங்களுக்கு என் என்றும் மறவாத நன்றியறிதலையும் வந்த னத்தையும் தெரிவித்துக் கொண்டு மேற்செல்லுகின்றேன்.

மெய்யன்பர்களே! மக்கள் முன்னேற்றத்திற்கு உரிய முதன்மையான காரணம், மொழியின் முன்னேற்றமே என்பது உலகத்தார் கண்டறிந்த உண்மையாகும். மேனுடுகளும் ஜப்பானும் முன்னேற்றமடைந்த காரணம் அந்நாட்டினர் தங்கள் தங்கள் மொழிகளை வளப்படுத்திக் கொண்டு, அவற்றின் பயிற்சியால் தாங்கள் முன்னேற்றமடைந்ததேயாகுமன்றே! எந்தமொழி, மக்கள் தொடங்கிய கால முதலாக அவர்கள் பேச்சு வழக்கிற்கு ஏற்றதாகிய தொன்மை பெற்றுளதோ, எது இடையருது என்றுமுள்ள **மொழியாக** வுள்ளதோ, எது சிறந்த இலக்கிய இலக்கணச் சிறப்பு வாய்ந்ததாக உள்ளதோ, எது பிறமொழியிலுள்ள எல்லாக்கலைகளையும் ஏற்றுக்கொள்ள இடம் தருவதாக உள்ளதோ, எது மக்கள் வாழ்வின் முடிந்த பயனுக உள்ள அறம் பொருள் இன்பம் வீடுகளைப் பெறச் சாதனமாக உள்ளதோ, எது தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததாக உள்ளதோ, அந்த மொழியே மொழிகட்கெல்லாம் முதன்மைபெறும் **உயர்தனிச் செம்மொழி** யாகும். இங்ஙனமாகிய சிறப்புக்களை யெல்லாம் ஒருங்கு கொண்டது நம் தெய்வச் செந்தமிழாகும் என்பது புனைந்துரைக்கும் புகழ்ச்சியுரையாகாது.

நமது தாய்மொழியாகிய தமிழ் மொழியில், **தொல்காப்பியம்** என்பது இப்பொழுதுள்ள இலக்கணங்களிலெல்லாம் மிகப்பழைய இலக்கணமாகும். இதுதோன்றி ஏறத்தாழ ஐயாயிரம் ஆண்டுகள் ஆயின என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இந்தப் பழைய நூலாசிரியரே, தமக்குமுன் எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த பழைய இலக்கண நூலாசிரியர்களைத் தமது நூலில் ஆங்காங்குக் குறிக்கின்றனர்; 'தோலென மொழிப **தொன்மொழிப் புலவர்**' என்றெல்லாம் கூறுகின்றனர். இதனுல் தமிழ் மொழியிலுள்ள இலக்கணங்களின் பழைமையை யாவரே எண்ணியறியவல்லார்! **அன்பர்களே!** சிறந்த இலக்கணங்கள், ஒரு மொழியில் தோன்ற வேண்டுமாயின், அம்மொழியில், அதற்குமுன் பல ஆண்டுகளாகவே, சிறந்த இலக்கியங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும்.

'இலக்கியங் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பலின்' என்பர். அங்ஙனமே ஒரு மொழியில் சிறந்த இலக்கியம் தோன்றவேண்டின், அம்மொழி தோன்றி எத்தனையோ ஆண்டுகள் கடந்திருக்க வேண்டும். இவற்றை யெல்லாம் நோக்கின், நமது மொழி, படைப்புக்காலம் தொடங்கியே இருக்கும் ஒரு அநாதிமொழிஎன்பதற்குத்தடையென்ன? இவ்வளவு காலமாக மக்கள் வழக்கில் இருந்து வந்தும், நம் மொழி, இது காறும் ஒரு சிறு தளர்ச்சியும் உருது, கன்னித்தமிழாகவேயிருத்தலின், இது, இந்த உலகம் உள்ளளவும் அழியாது நிலவும் எனற்கும் தடையென்ன? இங்ஙனம் நமது தமிழ்மொழி நமது சிவபெருமானைப்போல என்றும் உளதாயிருத்தலினன்றே, இதனை, '**என்றுமுள தென்றமிழ்**' என்று கவிச்சக்ரவர்த்தி கூறுவாராயினர். இனி, நமது மொழியின் இலக்கணச் சிறப்பினை எடுத்துரைக்க யாவரால் இயலும்? பிறமொழிகளின் இலக்கண மெல்லாம் எழுத்து, சொல், யாப்பு,

அணி—என்றிவைகளுக்கு இலக்கணம் கூறிச்செல்லும் நம் தமிழ் மொழியோ, அவற்றோடு பொருளிலக்கணம் எனும் ஒன்றையும் சிறப்பாகப் பெற்றுளது. இலக்கண நூல்களின் பயன், சொல்லை மாத்திரமன்றி, மொழியை மாத்திரமன்றி, மக்களின் ஒழுகலாற்றினையும் வரையறுப்ப தென்பது, நம் தமிழ்மொழியாலேயே கண்டறியப்படுவது. மக்கள் ஒழுகலாற்றினை, அஃதாவது, வாழ்க்கை நெறியினை, அகம் என்றும் புறம் என்றும் வரையறுத்துக் கூறுவதே, தமிழ் இலக்கணத்திலுள்ள பொருளதிகாரமாகும். இலக்கணத்தின் முக்கியமான பயனே பொருளதிகாரத்தால் கூறப்பெறும் அகம் புறம் எனும் வாழ்க்கை நெறிகளை வரையறுப்பதே யாகும் என்பதனை, "எழுத்தும் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே" என்று கூறும் இறையனாரகப் பொருளுரையால் அறியலாகும். இம்மட்டோ, மக்கள் வாழ்க்கையின் பயன், வீட்டுலகம் அடைதலேயாகலின், அதனையே வலியுறுத்திக் கூறுவதும் நம் தமிழ் இலக்கணமேயாகும். உள்ளத்து உறவு பூண்ட தலைவன் தலைவியென்பவர்கள், இல்லறம் நடத்தி, பின்பு நிலையாமையுணர்ந்து, உள்ளத் துறவும் பூண்டு, வீடு பெறும் நெறியையடைதல் வேண்டும் என்னும் உண்மை,

> "காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை
> ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
> அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்
> சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே"

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் வற்புறுத்தப் பெறுதல் காண்க. இங்ஙனமாகிய இத்தொல்காப்பியத்திற்கு இணையாய் இலக்கண நூல் வேறு எம்மொழியில் உளது? இவ்வாறு பலவாய தமிழ் இலக்கண நூல்களின் பெருமையையெல்லாம் எடுத்துக்கூற என்னால் இயலாது. இங்குள்ள புலவர்கள் கூறல் வேண்டும். இயல், இசை, நாடக மாண்புகளை முற்ற ஆராய்ந்து இலக்கணங் கூறியதனால், 'முத்தமிழ்' என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றது, நம் அரும்பெறல் அமிழ்தமாகிய தமிழேயன்றோ!

அன்பர்களே! இனி நம் தமிழ் மொழியிலுள்ள இலக்கியச் சிறப்புக்களை எடுத்துரைப்பின், அதுவே தனி விரிவுரையாகும். அவற்றையெல்லாம் எடுத்துரைக்க வல்லார் மேற்கூறியபடி இங்குள்ள புலவர்களேயாவார். சுருங்கக்கூறின், சங்ககாலத்து நல்லிசைப் புலவர்கள் அருளிய பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலாய எண்ணரும் சங்க இலக்கியங்களும், விண்ணகம் போற்றும் கண்ணகியின் கற்புமாண்பை விரித்துக் கூறும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சிந்தாமணி முதலாக உள்ள ஐம்பெரும் காப்பியங்களும், கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், சேக்கிழார் முதலியோர் பாடியருளிய தீந்தமிழ் நூல்களும் தமிழ் மக்களாகப் பிறந்தோர் ஒவ்வொருவரும் கற்றுக் கேட்டுப் பருகவேண்டிய மண்ணக அமிழ்தமல்லவா?

உலக மெங்கணும் சிறப்புற்று நிற்பது, திருவள்ளுவ ரியற்றிய தமிழ்மறை என்பது யாவர்தா னறியார்? இது நிகர்க்குஞ் செவ்விய நூலினை, வேறு எம்மொழி யாயினும் பெற்ற பெருமையுடைத் தாயிற்றோ? பொய்யில் பொருளைத் தன்னகங்கொண்டு பொலிவதனு லன்றோ, மேல் நாட்டிலுள்ளவர்களும், கீழ்நாட்டி லுள்ளவர்களும், தத்தம் மொழிகளில் இதனை மொழிபெயர்த்துக் கற்று இன்புறலா யினர். இத்திருக்குறள், இருபத்தெட்டு மொழிகளுக்குமேல் இது காறும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதுபோன்று, வேறு எம்மொழியிலுள்ள எந்நூலாவது மொழிபெயர்த்துக் கற்கப்படும் தகுதியுடையதாக விருக் கின்றதா? இந்நூலின் அருமையை அறிந்தன்றோ, டாக்டர் G. U. போப் முதலிய ஆங்கிலப் புலவர்கள், இதற்கிணையாகும் மெய்ந் நூலொன்றை, எம்மொழியினும் காண்பதரிது எனக்கூறிப் போற்றலா யினர். மேலும், இத்தமிழ் மறையினைத் தங்கள் வேதம்போலவே வைத்துப் போற்றுவாரு மாயினர். இந்நூல், தன்னைக் கற்பவர் மனத்தையும், கேட்பவர் செவியையும், பகர்வோர் வாயையும், இன் புறுத்துவதன்றித் தொடர்ந்து துன்புறுத்துகின்ற இருவினைகளும் இரிய ஈர்க்கும் அரிய மருந்து மாகுமென்று புலவர் பறைசாற்று கின்றனர். இவ்வரிய தமிழ் மறையைத் தமிழ் நாட்டிலுள்ள தமிழர் களில் எத்துணைப்பேர் படித்து இன்ப மெய்துகின்றனர்? அங்ஙனம் கற்று இன்புறாமை நம் நாட்டின் தவக்குறையே யன்றோ?

இத்தகைய தமிழ் இலக்கியங்களன்றோ, நம் முன்னோர் களாகிய சமயகுரவர்கள், தொண்டர்கள், புலவர்கள், மன்னர்கள், பொதுமக்கள் ஆகிய இவர்களது பத்திநெறி, புலமைத் திறமை, ஆட்சித் திறமை, வாழ்க்கை வரலாறு, நாடு, நகரச் சிறப்பு, வள் ளன்மை, வீரம் முதலாயவற்றை நாம் அறிந்து மகிழச் செய்வன. திருக்குறள், நாலடியார் முதலாகிய அறநூல் நீதி நூல்களா லன்றோ, நாம், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் இவற்றின் இயல்பும், இவைகளைப் பெறும் நெறியும் அறிகின்றோம். இனி நமது மனத்தை உருக்கி எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவடியைச் சேர்ப்பிக்கும் தோத்திரங்களாகிய பக்தி நூல்கள், நம் தமிழ்மொழியில் இல்லாதன வேறு எங்குள்ளன? தேவாரம், திருவாசகம், திவ்யபிரபந்தம் முதலிய பத்திச் சுவைகள் மலிந்த தோத்திர நூல்கள்; அவற்றை ஓதும் மக்களை மட்டுமா உள்ளங் கனிவிக்கின்றன? அவற்றைக் கேட் டருளும் மூர்த்திகளையும் உருகச் செய்து ஆட்டுவித்தன அல்லவா?

> தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும் முதலை
> யுண்டபாலனை யழைத்தது மென்புபெண் ணுருவாக்
> கண்டதும் மறைக் கதவினைத் திறந்ததும் கன்னித்
> தண்டமிழ்ச் சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

என வரும் இவ்வரிய பாசுரத்தினுல், சமயகுரவர்கள் மூவரும், தாம் அருளிய தேவாரத் தீந்தமிழ்ப் பதிகங்களினுல், தமிழ்மொழி முத் தொழின்மையினையும் நடாத்தும் ஆற்றலுள்ள தென்பதை மெய்ப்பிக்

கின்றனர் என அறிகின்றோம் அல்லவா? நம் நாட்டில் வழங்கும் மொழிகளில், வேறு எம்மொழி, எல்லாம் வல்ல இறைவனை மேற் கூறியபடி தூதுபோகத் தூண்டியது? அங்ஙன மெல்லாம் செய்தது நம் பைந்தமிழன்றோ! இங்ஙனம் இறைவனையும் ஆட்டிவைக்கும் இறைமையினால் தலைசிறந்து நின்றது நமது உயர்தனிச் செம்மொழி யன்றோ! இன்னும் நீர்வற்றிய குளத்தில் நீரையும், அதன்பால் முன்னிருந்த முதலையையும், அம்முதலை வயிற்றிலிருந்து உரிய வயதுவரை வளர்ந்த பிள்ளையையும் அழைப்பித்துத் தந்தது நம் தீந் தமிழன்றோ! சிவநேசச் செல்வராகிய வணிகர் பெருமானார் சேமித்து வைத்த என்பினை, "மட்டிட்ட புன்னையங்கானல்" என்ற இன் னிசைத் தீந்தமிழன்றோ பெண்ணுருவாக்கியது! ஒரு நாவால் உரை செயற்கரிய உயர்வினைப் பெற்ற திருநாவுக்கரச ரோதிய "பண்ணி னேர் மொழியாளுமை பங்கரோ" என்ற பண்ணிசைப் பதிகமன்றோ, கண்பெறு பயனையடையப் பண்புடைக் கதவைத் திறக்கப்பண்ணி யது! மணிவாசகனார் அருளிய திருவாசகம், கோவையார் இவைகள், தீந்தமிழின் இனிமையைத் தெரிக்கும் தெய்வ நன்மொழிக ளென் பதை யாவரறியார்? மேல்நாடுகளில் வானசாத்திர விற்பன்னர்கள் எழுதிய பல பெரிய நூல்களிலுள்ள தத்துவங்கள், திருவாசகத்தில் திருவண்டப் பகுதியென்ற பாசுரத்தின் மூலமாக அறியக்கிடக் கின்றன வன்றோ!

தொல்காப்பியர் "மந்திரப் பொருள்வயின் ஆஅகுநவும்" என்று கூறியவாறு, நம் தமிழ் மொழியில், மந்திர நூல்களும் பிறவும் இருந் தனவே! இனி, இங்ஙனமாகிய சிறந்த நூல்களைத் தோற்றுவித்த நல்லிசைப் புலவர்களோ எண்ணிறந்தவர்கள் ஆவர். திரிபுரமெரித்த விரிசடைக் கடவுளும், குன்றமெறிந்த குமரவேளும் முதலாய தெய்வங்களே, புலவர்களாகிச் சங்கம் வீற்றிருந்த சிறப்புடைய தன்றோ நம் தமிழ் மொழி! பண்டைக்காலந் தொட்டு இத் தமிழ் நாட்டை யாண்டு வந்த மூவேந்தரும், குறுநில மன்னரும், வள்ளல் களும், பிறரும் புலவரைப் போற்றித் தமிழை வளர்த்து வந்தார்கள். அதனால், கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, காளமேகம், ஔவை முதலிய தமிழ்ப் புலவர்கள் தோன்றிக் கம்ப ராமாயணம் முதலிய அரிய நூல்களையும் தனிச் செய்யுட்களையும் இயற்றித் தமிழிற்குத் தொண்டு செய்த வரலாறுகள் அளவிடற்பாலன வாமா? இதுகாறும் கூறியவற்றால் பண்டைத் தமிழர்களாலும், தமிழ்ப் புலவர்களாலும், அவர்கள் இயற்றிய நூல்களினாலும் தமிழின் பல்வகைப் பெருமையையும் அதனால் தமிழ்நாட்டின் உயர்வையும் ஒருவாறு அறிந்தோம்.

அன்பர்காள்! பண்டைக்காலத்தே யிருந்த நம் தாய் மொழி யின் உயர்தரக் கல்வியின் பெருமையினைப் பாருங்கள். அக்காலத்தே இக்காலத்துள்ள பள்ளிக்கூடங்கள் (Schools) கல்லூரிகள் (Colleges) முதலியன இருந்தனவாகக் காணமுடியவில்லை. ஆசிரிய மாணவ பரம்பரையாகவும், ஏட்டுச் சுவடிகள் வாயிலாகவும் பயிலப்பட்டு

வந்ததாகவே அறியப்படுகின்றது. இக்காலத்தோ பள்ளிக்கூடங்கள், கல்லூரிகள், வகுப்புகள், பரீட்சைகள் முதலாய நெறிகளுடன் எளிதிற் கிடைக்கும் புத்தகங்கள் வாயிலாக நிகழும் கல்வி வசதிகள் மிகப்பலவாகுமே! "பொருள் நனி கொடுப்போன்" "வழிபடுவோன்" என்று இன்னவரேயன்றி, எல்லோர்க்கு மிப்போது உண்டிச்சாலை முதலிய வமைத்தும் கல்வி கற்பிக்கப்படுகின்றதே. என்றாலும், பண்டைக் காலத்தேபோல் பற்பல சிறந்த புலவர்கள் இப்போது தோன்றாமைக்குக் காரணம் என்ன?

பண்டைக் காலத்தே, ஆசிரியரும் அவரைச் சார்ந்த சில மாணவருமாகப் பயிலப்பட்டுவரினும், அத்தகைய பயிற்சி, ஊர் ஊராக, நாடு நாடாக, எங்கெங்கும் பரவியிருந்தது. சிறந்த ஆசிரியர்களில்லாத ஊரும், அவர்பாற் கல்வி பயிலாத மாணவரும், கல்வி பயிலாத காலமும் இருந்தில. இப்போதோ உயர்தரக் கல்லூரிகள் இருக்குமிடங்களோ, மிகச் சில. இச் சென்னை மாகாணத்திற்கே அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், தஞ்சை மாநாட்டாண்மைக் கழகத்தைச் சார்ந்த திருவையாற்று அரசர் கல்லூரியிலுமே, தனித் தமிழ் வித்துவான் உயர்தரக் கல்விகள் பயிலப் பெறுகின்றன. தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் தலைவரது பெரு முயற்சியால், அச்சங்கத்தே அண்மையில் ஒரு தனித் தமிழ் வித்துவான் கல்லூரி தொடங்கப்படுமெனவும், தமிழ் மொழியும் சைவ உலகமும் செய்த தவப்பயனாக அவதரித்திருக்கும் திருப்பாதிரிப்புலியூர், ஸ்ரீ ஞானியார் மடாலயத் தலைவர்களாகிய சுவாமிகளது நன் முயற்சியால், அங்கு ஒரு தனித்தமிழ் வித்துவான் வகுப்புக் கல்லூரி தொடங்கப் பெறுமெனவும் அறிந்து மகிழ்கின்றேன்.

தனித்தமிழ் வித்வான் பயிற்சி பரவுவதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணமாக விருப்பது மற்றொன்றாகும். அது, திருப்பனந்தாள் மடாதிபதிகளாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிகள் தனித்தமிழ் வித்துவான் பரீட்சையில் முதன்மையில் தேர்ச்சியுற்றவர்கட்கு ஆயிர ரூபா பரிசு ஏற்படுத்தியிருப்பதாகும். தமிழ்த்தாயின் புதல்வர்களில் நம் சுவாமிகள் தலைசிறந்தவர்களன்றோ!

இங்ஙனம் இம்மாகாணம் முழுவதற்கும் இரண்டொரு கல்லூரிகள் போதியனவாகுமா? பொருளுடையோ ரெல்லாரும் ஆங்கிலக் கல்வியின் ஆசைமேலீட்டால், தம் மக்களை ஆங்கிலக் கல்லூரிகட்கு அனுப்பி விடுதலின், பொருளில்லாதவரே, பெரும்பாலும் தனித் தமிழ்ப் பயிற்சியினையடைய விரும்புகின்றனர். எனவே, இத்தகைய பிள்ளைகட்கு உணவு உறையுள் முதலிய வசதிகள் செய்து தந்து, அறச்சாலைகள் வைத்து நடத்துதல் வேண்டியதாகின்றது. தஞ்சை நாட்டாண்மைக் கழகத்து ஆதரவில் திருவையாற்றில் நடக்கும் அரசர் கல்லூரியில் வடமொழி, தமிழ்மொழி ஆகிய இரு மொழிகளும் பயிற்றப் பெறுகின்றன. ஆசிரியர்களூதியம் உணவுச் செலவுகட்கெல்லாமாக, ஆண்டொன்றுக்கு இலட்சக்கணக்கான

ரூபா வேண்டப்பெறுகின்றது. இத்தகைய பெருஞ் செலவுகளை ஏற்று நடாத்துமிடம் இவ்வொன் றிரண்டுதானு மில்லையாயின், புலமைபற்றிய தனித் தமிழ்க் கல்லூரிகளோ, அவற்றிற் பயில்வாரோ இல்லையன்றே. இங்ஙனம் தனித் தமிழ்க் கல்லூரிகள் வைத்து நடாத்துவது, எல்லோருக்கு மியலாததாயினும், அரசாங்கத்தினர், மாநாட்டாண்மைக் கழகத்தினர், சைவ வைணவ மடாலயத் தலைவர்கள், மிக்க வருமானமுள்ள கோயில்களின் தருமகருத்தாக் கள், மிக்க செல்வவளம் பொருந்திய சிற்றரசர்கள், பெருஞ் செல்வர் என்று இன்னவர்கள் ஆங்காங்கு வைத்து நடாத்துதல் அரிய செயலாகுமா? கல்லூரியே வைத்து நடத்துவது இயலாததாயினும், இயன்ற அளவு மாணவர்கட்கு உணவு முதலிய வசதிகளளித்து, கல்லூரிகளிருக்குமிடங்களுக் கனுப்பியாவது படிப்பிக்கலாமன்றே? தஞ்சைமாநாட்டாண்மைக் கழகத்தினர், பிறர் இங்ஙனம் உதவி தந்து அனுப்பப்பெறும் மாணவர்க ளெல்லோரையும் ஏற்றுக் கொள்ளச் சித்தமாகவுள்ளார்கள். இவர்கள் உரத்தநாடு, இராசா மடம், நீடாமங்கலம் முதலிய விடங்களிலும், ஆரம்ப நடுத்தர உயர்தர ஆங்கிலப் பள்ளிக்கூடங்களை உணவு முதலிய வசதிகள் தரும் அறச்சாலைகளுடன் அமைத்து நடாத்திவருகின்றனர். ஆத லின், இன்னு மதிகமாகத் தனித்தமிழ் மாணவர்களை ஏற்க இயலாத வராகின்றனர். இங்ஙனம் பேரறங்கள் செய்வதற்கு உரிய பெருஞ் செல்வங்களைத் தருமத்திற்காக வைத்துப் புகழுடம்பு எய்திய தஞ்சை மன்னர் சரபோஜி மகாராஜாவுக்கு இத் தமிழுலகம் எத் துணைக் கடமைப்பட்டுளது! தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர் இத் தமிழ் மன்னரேயன்றே!

இனி, தனித் தமிழ் வித்துவான்கள் என வருவோரும், இன் னும் சின்னாளுள், B. A. முதலிய பட்டதாரிகளைப்போல, வேலை யில்லாக் குறைபாட்டினை எய்துவது திண்ணமாகும். இக்காலத்தே 'படிப்பும் படிப்பாளர்தம் பிழைப்பும்' என்பதே, பல அறிஞர்களும் கூடித் தீர்க்கவேண்டிய முக்கியமான ஆராய்ச்சியாக விருக்கின்றது. எண்ணிறந்த தொழில்களும், தொழிற்சாலைகளும் நிரம்பிய மேல் நாடுகளிலேயே, வேலையில்லாக் குறைகள் மிகவும் காணப்படுமாயின், அரசாங்க வேலைபோன்ற இரண்டொரு வேலைகளையன்றி யறியாத நம் நாட்டு மக்கட்கு வேலையகப்படாக் குறை மேருமலையினும் பெரிதாக வுள்ளதாகுமன்றே? அதிலும் அரசாங்கத்துப் பல்வகை வேலைகளுங் கிட்டாத தனித்தமிழ் வித்துவான்கள் நிலையினைக் கூறவும் வேண்டுமோ? பண்டைக் காலத்தேயுள்ள கல்வியாளர்கள் "யாதானு நாடாமால் ஊராமால்" என்னுஞ் செருக்கொடு வாழ்க்கை நடாத்திவரும் ஏதோ ஒரு தொழிற்றிறம் வல்லராயிருந்தனர். இக் காலத்தே காணப்பெறும் புலவர், வித்துவான், பண்டிதர் என்ற புலமைப் பட்டங்களைத் தரித்த பெயர்களின் மாறாக, பண்டைக் காலத்தே, கூலவாணிகன் சாத்தனார், மருத்துவன் தாமோதரனார், அறுவை வாணிகன் என்றின்னோரன்ன தொழிற்றிறம் வல்ல பட்டங் களைக்கொண்ட பெயர்களே பெரும்பாலும் பண்டைப் புலவர்கள்

பெயர்களாகக் காணப்படுகின்றனவன்றே! எனவே, அக்காலத்துக் கல்வியாளர்கள், இக்காலத்தேபோற் குறுகிய நெறிகளுட் புகுந்து, இடர்ப்படாது தத்தமக் கியன்ற தொழிற் றிறங்களையெல்லாம் நாடி, இனிது வாழ்க்கை நடாத்திவந்தனரென்பது அறியப்படுகின்றது. இதனால் நம் நாட்டில், கலைக் கல்விகளும், தொழிற் கல்விகளும் ஒருங்கு கற்பிக்கவேண்டும் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து நம் தமிழன்பர்கள் ஆங்காங்குச் செய்வதற்குரிய வேறு வேறு தொழில் முறைக் கல்விகளைப் புகட்டி வருவாராயின், கல்வி பயின்று வெளியேறும் மாணவர்கள் பிழைப்பிற்கு என்செய்வோமெனுங் கவலையின்றி வெளிவருவரென்பது திண்ணமன்றே! மேலும், அரசாங்கத்து வேலைகளுள், பத்திரப்பதிவு (Registration), பிரதி எழுதல் (Copyist) முதலாய பல அரசியல் வேலைகளைத் தமிழ்ப்புலம் வாய்ந்தவர்கள் திறம்படச் செய்யக்கூடுமாகையால், அத்தகைய வேலைகளெல்லாம் வித்துவான் முதலிய பட்டதாரிகளுக்கும் எய்துமாறு தமிழ் மக்கள் முயலவேண்டும். பள்ளிக்கூடங்களிலும் இவர்கள் தமிழ் மாத்திரமன்றி மற்றைச் சரித்திரம் முதலான தமிழ்ப் பாடங்களையும் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களாகவும் வரத் தமிழ் மக்கள் முயல வேண்டும்.

அன்பர்களே! இனி, பொதுவாக நம் நாட்டுக் கல்விப் பயிற்சியினையும் சிறிது ஆராய்வாம்.

கலைப் பயிற்சியானது எந்த நாட்டிலும் அதன் அதன் தாய் மொழி வழியாகவே நடைபெறுகின்றது. நம் நாட்டிலோ, பெரும்பாலும் ஆங்கில மொழியாலே பயிற்றப்பெறுகின்றது. இதனால், காலம் பெரிதும் வீணே கழிவதுமட்டுமன்றி, தாய்மொழிப் பயிற்சியும் குறைந்துபோகின்றது. இங்ஙனம் பிற மொழியாற் கலைப் பயிற்சி செய்யப்பெறுவதற்கு இரு காரணங்கள் உள்ளன. ஒன்று, கலைப் பயிற்சிக்கு உரிய நூல்கள் இல்லாமை. இரண்டு, அவற்றைத் தாய்மொழி வழியாகப் பயிற்றும் தாய்மொழி வல்லவர் இல்லாமை. இவ்விரு குறைகளும் நீங்கினாலன்றிக் கலைகளைத் தாய்மொழி வழியாகப் பயிற்றவேண்டுமெனக் கட்டாயம் செய்வதில் பயனின்று என்பது அனுபவமுடையார் அறிவார். ஆங்கிலம் ஒழிந்த பிற கலைகளெல்லாம் தாய்மொழி வழியாகப் பயிற்றுவது இயலாத காரியம் அன்று. இக்குறைகளுள் முதலில் நீக்கவேண்டுவது தாய்மொழியில் கலைகளையெல்லாம் ஆக்கவேண்டுவதே. இக்குறை தீர்ந்தால், தாய்மொழி வழியாகப் போதிக்கவல்ல ஆசிரியரில்லாக்குறை எளிதில் நீங்கிவிடும். இம் முதற்குறையினை நீக்குவதுபற்றி, நம் தமிழ்ச் சங்கம் வேண்டும் காரியங்களையெல்லாம் செய்து வருதலின், இது விரைவில் நீங்கும் என்பது திண்ணம். இங்ஙனம் தாய்மொழியிற் கலைகளை மொழிபெயர்த்துக் கற்பியாது, இப்போது உள்ள நிலையில் ஏனைய மொழிகளாற் கற்பிப்பதாயின் அது, தமிழ் மக்கள் எல்லோரும் ஒருங்கு கலைப்பயிற்சி அடையக்கூடியதாக இராது. அன்பர்களே! எந்த நாடு, தன் மக்கட்குரிய பொருள்களைத் தானே ஈட்

டித் தரவல்லதோ, அதுவே நாடு எனப்படுமென்றும், எந்த நாடு, தன் மக்கட்குரிய பொருள்களில் ஏதொன்றையும் பெறப் பிற நாட்டினை எதிர்நோக்குகின்றதோ, அது நாடு எனக் கூறலாகாது எனவும் கண்ட நமது தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்,

> "நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
> நாட வளந்தரு நாடு."

எனத் திருவாய் மலர்ந்திருக்கின்றனரன்றோ! இங்ஙனம் ஒரு நாட்டின் தேவையாகிய எல்லாப் பொருள்களும், அதுவே படைத்துக் கொள்வதாயின், இக்காலத்து, அந்நாடு, உலகிலுள்ள மற்றைத் தேசங்களிலெல்லாம் இயற்றப்பெறும் பொருள்களுள், தனக்கு இன்றியமையாதவற்றையெல்லாம், தானே தேடிக்கொள்ளல் வேண்டாமா? அங்ஙனம் தேடுவதாயின், அவ்வப் பொருள்களை ஆக்குந் தொழிற்சாலைகள் வேண்டாமா? தொழிற்சாலைகள் வேண்டுமாயின், அவ்வவற்றிற்குரிய தொழில் அறிவு வேண்டாமா? அவ்வறிவை யாவரும் எளிதிற் பெறவேண்டின், அக்கலைகளையெல்லாம் தாய் மொழியில் மொழிபெயர்க்க வேண்டாமா? இங்ஙனம் தொழிற் கல்விக்குரிய நூல்கள், நந் தாய்மொழியில் எத்துணையுள்ளன?

புதுவதாக வேண்டப்படும் எவ்வகை நூலினையும், வேண்டிய அளவு இயற்றிக் கொள்ளத் தொல்காப்பியமே வழி காட்டுகின்றது. தொல்காப்பியத்திற் கூறப்படும் நூல் வகைகளுள் "விருந்து" என்பதொன்றாகும். "விருந்து" என்பதற்குப் புது வகையான நூல்கள் என்பது பொருளாகும். இங்ஙனம் இக் காலத்திற்கு வேண்டிய நூல்களை இயற்றுவது, நமது மிக இன்றியமையாத முதற் கடமையாகும். இத்தகைய நூல்களை ஆக்குவதற்கு நமது தமிழ்ச் சங்கம் செய்து வரும் முயற்சி மிகவும் பாராட்டுவதற் குரியதாகும். வேற்றுக்கலைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்குமாறு, இந்தச் சங்கம் செய்து வரும் தொண்டே, தமிழ்த் தாய்க்குக் காலத்தினுற் செய்யும் பெருந்தொண்டாகும். இத்தகைய நூல்களை ஆக்குவதற்கு இன்றியமையாது வேண்டும் சொற்கள் நந்தமிழிலேயே ஆக்கிக் கொள்ளல் வேண்டும். மிக இன்றியமையாத விடத்து வேற்றுச்சொற்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், அவைகளைத் தமிழ் இலக்கண வரம்பிற்கு உட்பட்டு ஆக்கல்வேண்டும், இதனை நம் தமிழ்ச் சங்கம் உணர்ந்து திறம்படச் செய்து வருவது பாராட்டத் தக்கதாகும். இங்ஙனம் ஆக்கப்பெறும் புதுக்கலைகளால் மொழிவிரிந்து, தொழிலறிவு விரிந்து, தொழிற்றுறைகள் விரிந்து நாட்டின் வளம் விரிந்தாலன்றி, நம் நாடு ஏனைய நாடுகளின் பெருமைகளை எய்தல் இயலாது. இதற்குரிய முயற்சிகளைச் செய்யாமல், நம் நாடு நகரங்களைப் புராண முறைப்படி பாராட்டிக் கொண்டிருப்பதிலும், நமது தாய்மொழியின் பண்டைப் பெருமையினைப் பாராட்டிக் கொண்டிருப்பதிலும், பெரும்பயன் எய்திடாது. சுருங்கக்கூறின், நமது நாட்டுக் கல்விப் பயிற்சியை, ஆங்கிலம் ஒழிந்த கலைப்பயிற்சிகளை யெல்லாம் தாய்மொழி வழியாக நடைபெறச் செய்யவும், தாய்மொழியில் புலமைப் பயிற்சியோடு பன்

ளுட்டுக் கலைப்பயிற்சியும், தொழிற் கல்வியும் சேர்த்துப் பயில்விக்கச் செய்யவும், நாம் முற்படவேண்டும். (தஞ்சை மாநாட்டாண்மைக் கழகத்தினர் இருபதினுயிர ரூபா செலவில் மாணவர்கட்கு இயந்திர அறிவைப் புகட்டும் கலைப் பயிற்சியையும் சேர்த்துப் பயில்விக்க வேண்டும்ஏற்பாடுகளைச் செய்துவருகின்றனர்). அரசியலாரும் மாநாட்டாண்மைக் கழகத்தாரும் இத்தகைய காரியங்களில் தத்தமக் கியன்றவைகளைச் செய்ய முற்படுவார்களாயின், நம்நாடு விரைந்து முன்னேறும் என்பதிற் றடை என்னை? இனி, தாய்நாட்டில் அன்பும், தாய்மொழியிற் பற்றும், சுதந்தர உணர்ச்சியும் இளைஞர்கள் உள்ளத்தே நிலை நாட்டத்தக்க நூல்கள் எண்ணிறந்தன பிற நாடுகளில் கல்விப் பயிற்சியில் விரவியுள்ளன. அவற்றால் அவ்வத் தேயங்கள் அடைந்துள்ள நன்மைகளை நாமும் அடையவேண்டின் அத்தகைய நூல்கள் நமது நாட்டுக் கல்விப் பயிற்சியில் கலந்திடல் வேண்டும்.

இனி, மேனுட்டார், தமது தாய்மொழி வளங்குறித்துச் செய்வனவற்றைப் பார்ப்போம். தமது மொழியுள், உலகில் உள்ள எல்லாக்கலைகளையும், மொழி பெயர்த்து அமைத்துக் கொள்ளுகின்றனர். இலக்கணஇலக்கியங்கள் வல்லவர்களேயன்றி, எல்லோரும் அறியுமாறு, அவைகளை எளிய வசன நடைகளாலே, ஆக்கிக்கொள்ளுகின்றனர். அந்நூல்களை, மாணவர்களே யன்றி, வயதானவர்களும் அறியுமாறு, புத்தகாலயங்கள் ஆங்காங்கு நிறுவுகின்றனர். ஊர்தோறும் ஊர்தோறும் அப்புத்தக நிலையங்களை எடுத்துச்சென்று, வலிதில் வீடு வீடாகச் சேர்த்துப், பயிலச்செய்கின்றனர். புத்தகாலயங்களில் யாரும் எந்தநேரத்திலும் சென்று எந்த நூலினையும் எளிதில் எடுத்துப் பயிலலாம். ஐயம் வரும் இடங்களை விளக்கிச்சொல்லும் சிறந்த ஆசிரியர்கள் நூல் நிலையங்களில் எந்தவிடத்திலும் காத்திருப்பர். நிலையங்களிற் படிப்பதன்றி, வீடுகளுக்கும் எடுத்துச் செல்லலாம்; படித்து முடித்துப் பின் கொடுக்கலாம். சிறந்த நூல்களை அரசாங்கத்தினர் பணவுதவி தந்து எழுதச் செய்வர். தாமே செலவு செய்து அச்சிடுவோர்க்கும், பணவுதவி செய்து பற்பல பிரதிகளைப் பெற்றுக் கல்லூரி கலாசாலைகளுக்கு வாங்கியளிப்பர்: பொது மக்களுட் செல்வராகவுள்ளார் யாவரும், தத்தம் இல்லங்களில் அரிய நூல்களின் நிலையங்கள் அமைப்பர். இங்ஙனமாக மேனுட்டார், தம் தாய் மொழிப் பயிற்சி பற்றிச்செய்யும் தொண்டுகள் மிகப்பலவாகும். உலகிலுள்ள எல்லா மொழிகளின் அரிய நூல்களும், மேனுட்டார் பெரு நூல்நிலையங்களுட் காணலாகும். நமது தாய்மொழியிலுள்ள பழைய எட்டுச் சுவடிகள் பலவும், 'லண்டன்' 'பாரிஸ்' முதலாகிய பெரு நகரங்களிலுள்ள பெரும் நூல்நிலையங்களுள் இன்றுங் காணலாகும். மேனுட்டார் செயல்கள் இவ்வாறாக, நாம், நமது தாய்மொழி வளம்பற்றி என்ன செய்கின்றோம்? இன்னும் நமது தாய்மொழியில் வெளிவராத எட்டுச்சுவடிகள், எத்தனையோ பலவுள்ளன. மிகவும் முயன்று ஏட்டுச்சுவடிகளைத்தேடி அச்சிடும் உபகாரிகட்கு உதவிசெய்வார் பலருளரேல், அத்தகைய அரிய சுவடிகளெல்லாம்

வெளிவந்து விடுமெனல் திண்ணம். அரசியலாரும் மாநாட்டாண்மைக் கழகத்தினரும், பண்டை எட்டுச்சுவடிகள் பல இறந்து போகாமல் காப்பாற்றும் கடமையினை இயன்றவளவு மேற்கொள்ளல் வேண்டும். தமிழ்ச் சங்கங்களும், தமிழகத்துச் சமய மடங்களும், தமிழ்ச் செல்வர்களும், இத்தகைய தொண்டுகளில் ஈடுபடுதல் வேண்டும். மேனாட்டாரைப் போலவே கற்றோரேயன்றி மற்றோரும் படித்துணரும்படி வசன நடையில் கலைகள் எழுதி வெளியிடல் வேண்டும். தமிழ்த் தொண்டே கருதி நடக்கும் அரிய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளை யெல்லாம் யாவரும் ஆதரித்தல் வேண்டும்.

அன்பர்காள்! இனி இத்தகைய தொண்டுகள் பலவற்றையும் செய்யவே முன்வந்து, செய்துவரும் இத்தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு, இத்தொண்டுகளில் இனி ஈடுபட விருக்கும் இளையனாகிய யான், இவைகளை யெல்லாம் கூறுவது பயனில்லாததாகும். சிறியேன் இனித் தங்கள் தொண்டுகளில் கலந்துகொண்டு, என்னால் இயன்றனவெல்லாம் செய்வதே என் கடமையாகும். இத்தொண்டுகளில் முன்னின்று உழைக்கும் பெரியாராகிய இச்சங்கத் தலைவர் திருவாளர் K. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A.. M.L., அவர்கட்கும் அதன் அங்கத்தினர்களுக்கும் தமிழ் உலகமே மிகவும் கடமைப் பட்டுள்ளது. இதற்குமுன் என்றும் யாரும் செய்தறியாத தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து முடித்திருக்கும் பெரியராகிய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் முதலிய பலரையும் நாம் இப்போது நினைந்து நன்றி பாராட்டக் கடமை பூண்டுளோம். பல அரிய தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்து வரும் தமிழ்ப் பெருந்தொண்டர்களாகிய தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தாரே இது பொழுது தமிழ்த் தாய்க்குப் புத்துயிரளித்து வருவாராவர். இக்கழகம் நீடு வாழ்க. இக்கழகத்தினருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன். பெரியோர்களே! பலவிடங்களிலுமிருந்தும் தத்தம் அரிய வேலைகளை விட்டு, இங்குவந்து கூடியிருக்கும் உங்கள் வாய்மொழிகளைக் கேட்கவும், அரிய பெரிய முடிபுகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும், உரியதாகிய இந்தக் காலத்தை, என் எளிய உரையினை வளர்த்துப் பயனில்லாமற் கழிப்பது பொருந்தாதென எண்ணி, இம்மட்டுங்கூறி நிறுத்துகின்றேன். அன்பரீர்! இதுகாறும் பொறுமையுடனிருந்து, என் எளிய உரைகளைக் கேட்டிருந்த உங்கட்கெல்லாம் பன்முறையும் எனது வணக்கத்தினைச் செலுத்தி, எல்லாம் வல்ல இறைவனும் இறைவியுமாகிய நெல்லையப்பர் காந்திமதியம்மையின் திருவடிகளை வணங்குகின்றேன்.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி-Research

"வெண்பாவில் புகழேந்தி"*

[வேலணையூர் பண்டிதர். திரு. கா. போ. இரத்தினம் அவர்கள்]

அருந்தமிழ்த் தாயின் பெருந்தவப் புதல்வர்களே!

நம் தாய் மொழியாம் தமிழ்மொழி இற்றைஞான்று இறந்தொழியும் நிலையிலுள்ள, ஆரியம், இலத்தீன் முதலிய தொன்மொழிகள் தோன்றிய காலத்துத் தோன்றியதென்பதையும், இற்றைஞான்று புகழ்பெற்றிலங்கும் ஆங்கிலம், பிரான்சு முதலிய புது மொழிகளிலும் பார்க்கச் சிறந்தமைந்த நல்லிலக்கண வரம்பையுடைய தென்பதையும், கடவுளரும் காதல்கொள்ளும் இனிமையாம் குணத்திசைந்து தட்பமும் தகவும் ஒட்பமும் ஒருங்கமையப்பெற்ற தென்பதையும், பல்லுயிரும், பலவுலகும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் எல்லையறு பரம்பொருள்போல் முன்னைப் பழமொழிகட்கு முன்னைப் பழமொழியாய்ப் பின்னைப் புதுமொழிகட்கும் அப் பெற்றித்தாய் விளங்குகின்ற தென்பதையும், எம்மொழியகத்தும் காணக்கிடையாப் பொருளிலக்கணப் பாகுபாடு உடையதென்பதையும், பிறமொழிக் கலப்பின்றித் தனித்தியங்கும் தன்மையுடைய உயர் தனிச் செம்மொழி என்பதையும், குமரியொடு வடவிமயத்தொரு மொழி வைத்துலகாண்ட சேரலாதனால் இந்தியா முழுவதற்குமே இறைமொழியாக வழங்கப்பட்ட தென்பதையும், இன்னும் இன்னோரன்ன பல சிறப்பியல்களையும் நீங்கள் நன்கறிவீர்கள். ஆகையால் இவைபற்றி விரித்தல் வேண்டியதின்று.

இத்தகைய அமிழ்தினுமினிய நந்தமிழ்மொழி நச்சும் பெருமை முச்சங்கத்து ஆலவாயவிர்சடைக்கடவுள், அகத்தியர், முருகவேள், பெருந்தேவனார் முதலிய முத்தமிழ்த் துறையின் முற்றப்போகிய முதுபுலவர்களால் முற்காலத்தில் வளர்க்கப்பட்டது. (இச்சங்க வரலாறுகளை இறையனார் அகப்பொருளுரையிற் கண்டுகொள்க). நல்லிசைப் புலவர்கள் நல்குரவால் நலியாது வள்ளல்கள் உள்ளத்தால் உவந்தளித்த பொருள்பல பெற்றுத் தம் வாழ்க்கையினை நடத்தினர். அதனால், அவர்

---

*யாழ்ப்பாணக் கலாநிலையத்தில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்.

கள் தம் ஆயுள் முழுவதையும் அருநூல்கள் அமைப்பதிலேயே கழித்தனர். நாளுக்குநாள் நயமுடை நன்னூல்கள் தோன்றின. இயல், இசை, நாடகம், என்னும் முத்தமிழ் நூல்கள் தோன்றின; மருத்துவ நூல்கள், சோதிட நூல்கள், பொருள் நூல்கள், வான நூல்கள், உலக புராணங்கள் முதலியன தோன்றின.

இவ்வாறு பெருகிய தமிழ்நாற்கடல் கொடுங் கடலாற் கொள்ளை கொள்ளப்பட்டது. முத்தமிழ் நூல்களும் பிறவும் அழிந்தொழிந்தன. பெருநாரை, பெருங்குருகு, இசைநுணுக்கம், இந்திரகாளியம் முதலியன, புகழுடம்பை நிறுத்திப் பூதவுடம்பைப் போக்கினர்போற் றம்பெயரை நிறுத்தித் தாமழிந்தன. இருந்தன சிலவும் எரியாலும், செல்லாலும், இன்னும் பிற ஏதுக்களாலும் அழிந்துகொண்டே வந்தன. இறுதியில், இப்பொழுது நமக்குக் கிடைத்திருப்பன இடைச்சங்க காலத்து இருந்த ஒல்காப்புலமைத் தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்ட தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட பனையளவு காட்டும் படித்தாய்ச் சிற்றளவினவாகிய சொற்றொடர்களில் சிறந்தமைந்தனவாகிய பெரும் பொருள்கள் தோன்றத்திகழும் தொல்காப்பியமும், கடைச்சங்ககால நூல்களாகிய அன்பினைந்திணைக் களவினைக் கூறும் களவியல், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள், அருங்காவியங்களாகிய பாரதம், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியனவுமே. இவற்றிலும் சிலவற்றில் சில பகுதிகள் இல்லாதிருத்தல் துயரத்திற் கிடமானதே. முன்னைய இரண்டும் இலக்கண நூல்கள். மேற்கணக்கு நூல்கள் ஐவகைப் பாக்களாலும் அகப்புறப் பொருட்டுறைகள் பற்றித் தொகுக்கப்பட்டவை. கீழ்க் கணக்குநூல்கள் அறம், பொருள், இன்பம், அடுக்கித்திறம்பட வெண்பாவால் யாக்கப்பட்டன. பின்னைய மூன்றனுள் பாரதம் வெண்பாவும் அகவலும், உரையும் விராய்த் திருந்திய செந்நாவுடையிருங்கலைப் புலவராய பெருந்தேவனாராலும், சிலப்பதிகாரம் அகவலால் அரசிளம் புலவராய இளங்கோவடிகளாலும், மணிமேகலை அகவலால் தண்டமிழ்ச் சாத்தனாராலும் இயற்றப்பட்டன. இவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கையுங்கூறும் காப்பியங்களாம். இவற்றின் பின்தோன்றிய சிறந்த காவியங்களாகிய சிந்தாமணி, இராமாயணம், சூளாமணி, நைடதம் முதலியனவும், புராணங்களும், பிறவும் சங்ககாலத்தி லிலங்கிய வெண்பா அகவல் முதலியவற்றால் ஆக்கப்படாது இலங்காத விருத்த பேதங்களால் திருத்தமுற யாக்கப்பட்டன.

இவற்றையெல்லாம் நன்கு சீர்தூக்கி ஆராயின், விருத்தங்களால் காவியங்களைக் கவினுற இயற்றுவது இலகுவானதென்பதும், அகவலால் அழகுற அமைப்பது சிறிது கடினமானதென்பதும், வெண்பாவால் பண்புறப்பாடுவது அரிதானதென்பதும் தெற்றெனப்புலனும். இது, காவியக்கடலுள் புலவர் திலகராகிய புகழேந்திப்புலவர் இயற்றிய நளவெண்பா ஒன்றே முழுவதும் வெண்பாவினால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலினாலும் விளங்கும் இவ்வருஞ் செயலைச் செய்தமையாற்றான்.

"வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான்
விருத்தமென்னும்
ஒண்பாவில் உயர்கம்பன் கோவை உலா அந்தாதிக்கு
ஒட்டக்கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற்கு இரட்டையர்கள் வசைபா
டக்காளமேகம்
பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலா தொருவர் பகரொணாதே."

என்னும் இன்னின்ன செய்யுள் செய்தற்கு இன்னாரின்னாரே சிறந்தார் என்று கூறும் இச்செய்யுள் புகழேந்திப் புலவரை வெண்பா இயற்றுவதில் சிறந்தாராக எடுத்துக் கூறிற்று என்னலும் சாலும். அறிஞர்களே! இஃதொன்றே புகழேந்திப் புலவர் வெண்பாவில் புகழ் ஏந்தி என்பதை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் விளக்காதா?

இவர், கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் ஒளவையார் முதலிய சிறந்த புலமைமிக்க கலைவாணர்கள் இலங்கிய காலமாகிய பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர். இக்காலத்தைக் கடைச்சங்க காலத்தின்பின் தமிழ் வளர்ச்சி ஓங்கிய காலங்களிற் றலைசிறந்ததெனலாம். செங்கற்பட்டை யடுத்துள்ள பொன்விளைந்த களத்தூரில் தொண்டைமண்டல வேளாளகுலத்திற் பிறந்தவர். களத்தூரில் வசித்திருந்த ஒரு வண்மைநிறைந்த வேளாளனது வயலினுள் நெற்கள் பொற்கதிரீன்றன—என்றும் அதனால் அவ்வூர் பொன்விளைந்தகளத்தூரென்று அழைக்கப்பட்டதென்றுங் கூறுவர். "சடைச்செந்நெல் பொன் விளைக்கும்" என்னும் புகழேந்தியார் கூற்றும் இக்கதையை வலியுறுத்துகின்றது.

நளவெண்பா ஏடுகள் சிலவற்றில் சிவபிரானுக்கும், சிலவற்றில் திருமாலுக்கும் உரிய காப்புச் செய்யுள்கள் காணப்படுதலினாலும், நூலினுள் சிவபிரானைக் குறித்து "வையத்தாருண்ணக் கடுவிடத்தை உண்ட ஒரு மூன்று கண்ணனைப் போன்றனளே" "பொடியாடி கொன்றதெல்லாம் பொய்"

"நெற்றித் தனிக்கண் நெருப்பைக் குளிர்விக்கும்" என்று மூன்றிடத்தும், திருமாலைக் குறித்து,

"செங்கண்மாலல்லனேல்," "மிக்கோனுலகளந்த மெய்யடியே சார்பாகப் புக்கோர் அருவினைபோற் போயிற்றே," "நாராயணாய நமவென் றவனடியிற் சேராரை வெய்துயரம் சேர்ந்தாற்போல்" "மையாழி யிற்றுயிலும் மாலனையான்" என்று நாலிடத்தும் கூறப்பட்டிருத்தலினாலும் இவர் சைவ சமயத்தினரா? வைணவ சமயத்தினரா? என்று ஒருதலை துணிதற்கு முடியாதிருக்கிறது. கர்ண பரம்பரைக் கதைகளாலும் பிறவற்றாலும் பலரிவரை வைணவ சமயத்தினரென்பர். கலி நளனைச் சேர்ந்தான் என்பதை "நாராயணாய நமவென் றவனடியிற் சேராரை வெய்துயரம் சேர்ந்தாற்போல்" சேர்ந்தான் என்றும், நளனது தேர்ப்பாகன் வடிவு நீங்கியது எனுமிடத்தில் "மிக்கோனுலகளந்த மெய்யடியே சார்பாகப் புக்கோர் அருவினைபோல்" நீங்கியது என்றும் புலவராற் கூறப்பட்டிருப்பன அவர் கூற்றை வலியுறுத்தும். இதனை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து உண்மையை எடுத்து உரைப்பார்களாக. இவருடைய கல்வி யறிவைக் கண்ட செண்பக மாறன் என்னும் பாண்டிய னிவரைத் தன்னுடைய ஆத்தான வித்துவானாக்கினன். வேறு கூறுவாருமுளர். அவனுடனிருந்த நாட்களில் அவன் மகளுக்குக் கல்வி கற்பித்து அவளைப் பண்டிதை ஆக்கினர். இங்ஙனம் இருக்கும் நாட்களில் பொன்னி நாடாளும் புரவலனாம் குலோத்துங்கனுக்குப் பெண் கேட்கும்படி அவன்றன் ஆசிரியரும் ஆத்தான வித்துவானுமாகிய ஒட்டக்கூத்தர், பாண்டியனிடம் வந்து பேசிக் கொண்டிருக்கையில், பாண்டியன் பரிகாசமாய்ச் "சோழன் பாண்டிய குலத்துப் பெண்ணைக் கொள்ளத்தக்க உயர்ச்சி உடையவனா? அவனுடைய சிறப்புக்கள் யாவை? சொல்லும்" என்று கேட்டான். உடனே, கூத்தர் சோழனுடைய குதிரை, நதி, மலை, குலம், வீரம், கொடி, நகர், தேசம் எனும் எட்டிற்கும் பாண்டியனுடைய குதிரை முதலிய எட்டும் ஒப்பாகா எனும் பொருளமைந்த,

"கோரத்துக் கொப்போ கனவட்டம் அம்மானே
கூறுவதும் காவிரிக்கு வையையே அம்மானே
ஆருக்கு வேம்புநிகர் ஆகுமோ அம்மானே
ஆதித்தனுக்கு நிகர் அம்புலியோ அம்மானே
வீரர்க்குள் வீரனொரு மீனவனோ அம்மானே
வெற்றிப் புலிக்கொடிக்கு மீன்கொடியோ அம்மானே
ஊருக்கு உறைந்தநிகர் கொற்கையோ அம்மானே
ஒக்குமோ சோணாட்டைப் பாண்டி நாடுஅம்மானே"

எனும் பாடலைக் கூறினர். இதைக் கேட்ட புகழேந்திப் புலவர் அதற்கு மாறாகப் பாண்டியனுடைய மலை, நகர், கொடி, குலம், ஆறு, மாலை, வீரம் என்பன சோழனுடைய மலை முதலிய ஏழினும் சிறந்தன என்பதைக் காரணங் காட்டி நிறுவிப் பாண்டியன்றன் பராக்கிரமம் பகரவரிது என்றும் பாடினர்.

“ ஒருமுனிவன் நேரியிலோ உரைதெளித்தது அம்மானே!
ஒப்பரிய திருவிளையாட்டு உறந்தையிலோ அம்மானே!
திருநெடுமால் அவதாரஞ் சிறுபுலியோ அம்மானே!
சிவன்முடியில் ஏறுவதும் செங்கதிரோ அம்மானே!
கரையெதிரல் காவிரியோ வையையோ அம்மானே!
கடிப்பகைக்குத் தாதகியங் கண்ணியோ அம்மானே!
பரவை பணிந்ததும் சோழன் பதந்தனையோ அம்மானே!
பாண்டியனார் பராக்கிரமம் பகர்வரிதே அம்மானே.”

என்பதே அச் செய்யுளாகும். இச் செய்யுளிலிருந்தே புகழேந்தியரது விரிந்த அறிவையும் நுண்மாணுழை புலத்தை யும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

பாடியவுடன் கூத்தர் பின்னும் தம் அரசனைப் புகழ வேண்டி “வென்றிவளன் விறல்வேந்தர் தம்பிரான்”, என்றும் “முதுகிக்கிடான் கவசம்—துன்றும்” என்று கூறி ஆலோசிக் கப் 'புகழேந்திப் புலவர் “வெறியார் தொடை கமழும் மீனவர்கோன் வைவேல், எறியான் புறங்கொடுக்கின்.” என்று தம் அரசனை வீரவேந்தனைக்கிப் பாடிமுடித்தார். இன்னணம் தாம் பாடியவற்றிலும் சிறந்த பாடல்களைப் பாடிய புகழேந்திப் புலவர்மீது கூத்தருக்குப் பொறாமை உண்டாயிற்று.

தனித்தமிழும் கலப்புத்தமிழும்

[மறைமலையடிகள் மகனார் வே. மாணிக்கவாசகம் எழுதியது.]

(கசடு ஆம்-பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஆகவே, உலகத்தின்கணுள்ள மேற்கூறிய மதத்தவர்க ளெல்லாருந் திருவள்ளுவர் திருக்குறளைத் தத்தமக்குரிய பொதுநூலாகக் கைக்கொண்டு பாராட்டுவரென்று தாங்கள் சொல்லுவது பொருந்தாததா யிருக்கின்றது. அங்ஙன மானால், எல்லா மதத்தவரும் திருக்குறளைத் தத்தம் நூலா கக்கொண்டு பாராட்டுவரென்று பழைய தமிழ்ப் புலவரொரு

வர் கூறியது ஏனென்றால், ஒவ்வொரு மதத்திலும் உள்ளாரில் உண்மை காணும் விருப்பமும் முயற்சியுமுடைய நடுநிலையாளர் இருப்பராதலால், அவர்கள் தம் மதத்துக்கு ஆகாத கொள்கைகள் திருக்குறளில் இருந்தாலும், அக்கொள்கைகள் எல்லாருந் தழுவத் தக்கமெய்ம்மை உடையனவாயுந் தம்மதக் கொள்கைகள் அம்மெய்ம்மை இல்லாதனவாயும் இருத்தலை ஆராய்ந்து காண்பராதலின், அத்தகையவர்களே திருக்குறளைப் பாராட்டுவர் என்பதே அந்நல்லிசைப் புலவரின் கருத்தாகும். கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை ஆகிய திருவள்ளுவரின் கொள்கைகள், அக்கொள்கைகட்கு மாறான கிறிஸ்தவ, மகமதிய, பௌத்த, நாத்திக மதத்தவர்களில் நடுநிலையாளரால் இக்காலத்தில் தழுவப்படுதல் எவரும் அறிந்ததேயாகும்.

இனி, மேற்கூறிய மதங்களுள் ஒன்றனிடத்திலுஞ் சேராத திருவள்ளுவர், சைவசமயத்துக்கே உரியவர் என்பது எதனாலெனிற், சைவர்கள் பிறப்பு இறப்பு இல்லாத ஒரு முழுமுதற் கடவுளையே வணங்குதல்போலத் திருவள்ளுவரும் வணங்குதலாலும், உயிர்கள் எக்காலத்தும் உள்ள முதல்கள் என்று சைவர்கள் கூறுதல்போலவே திருவள்ளுவரும் 'மன்னுயிர்' 'மன்னுயிர்' என்று உயிர்களை அடுத்தடுத்துச் சொல்லுதலாலுஞ், சைவர்கள் ஊழ்வினையும் மறுபிறப்பும் உயிர்களுக்கு உண்டென்று கூறுதல் போலவே அவை யிரண்டும் உயிர்களுக்கே உண்டென்று திருவள்ளுவருங் கூறுதலாலும், கொல்லாமை, புலாலுண்ணாமை ஆகிய அறம் சைவசமயத்துக்கே முதன்மையானவை என்பதற்கு எல்லா மதத்தவரும் ஊனுண்ணாமையைச் சைவமென்று அழைத்தலாற் பெறப்படுதலின் அத்தகைய கொல்லா அறத்தைத் தமது நூலெங்கும் வலியுறுத்துந் திருவள்ளுவரும், அதனாற் சைவ ஒழுக்கமே யுடையவரென்பது பெறப்படுதலாலுஞ்.

"சார்புணர்ந்து சார்புகெட வொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்"

என்னுந் திருக்குறளால் இறைவன் திருவருளைச் சார்ந்தார்க்கே அவரைப் பற்றிய இருவினையும் அறியாமையுமாகிய நோய் நீங்குமென்று இவர் கூறும் முடிந்த நிலை சைவசித்தாந்த முடிந்த நிலையாதல் இத்திருக்குறளை, எடுத்துக்காட்டி அந்நிலையை விளக்குந் திருக்களிற்றுப்படியார் என்னுஞ் சைவசித்தாந்த நூற்பாவினால் நன்கு அறியப் படுதலாலும் இவர் சைவ சமயக்கொள்கை யொன்றே உடையரென்பது ஐயமின்றித் தெளியப்படும்,

இங்ஙனமாகச், சைவக் கொள்கை ஒன்றே யுடைய திருவள்ளுவர் சைவத்தின் வெளி யடையாளங்களான திருநீறுஞ் சிவமணியும் அணியாமல் வேறு எந்த மதத்தினடையாளத்தை அணியக்கூடும்? அரசன் தனக்குரிய அடையாளங்களாக மணிமுடிகவித்துச் செங்கோல் பிடித்தலும், அமைச்சன் தனக்குரிய அடையாளங்களாக அரசியல் நூல் கையேந்தியிருத்தலும், இல்லறத்தார் தமக்குரிய் அடையாளங்களாக வெள்ளாடையுடுத்தி அணிகலன்களணிதலும், துறவறத்தார் காவியாடையுடுத்து முக்கோலேந்துதலுஞ் சைவப் பெரியார் திருநீறுஞ் சிவமணியும் அணிந்து சடை வளர்த்தலும், பழைய காலத்திலிருந்தே நடந்து வருகின்றன. மற்றைச் சமயத்தாரிலும் அவர்க்குரிய அடையாளங்களாக உள்ளவை எத்தனையோ பல. இவ்வடையாளங்களை யெல்லாம் எடுத்துவிட்டுப் பிறந்த வடிவத்தோடு இருக்க வேண்டுமென்று ஒருவர் எண்ணுவாரானல், எல்லாரும் அம்மணமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். அங்நிலைக்கு மற்றையவர்கள் தாந்தாங்கொண்ட அடையாளங்களை விடாதிருக்கையிற் சைவர்களுக்கு மட்டும் ஒருவர் அறிவு சொல்ல வருவதற்குச் சைவர்கள் தாமா இளைத்தவர்கள்? அது நிற்க.

கடவுளை நெருப்புருவில் வைத்து வணங்கி, அந்நெருப்பினல் உள்ளும் வெளியுமுள்ள அழுக்குகள் எரிக்கப்பட்டுத் தூய்மையாவதற்கு அடையாளமாகவே திருநீற்றைச் சைவர்கள் அணிகின்றார்கள். அத்திருநீற்றைக் கையிலெடுக்கும் போது இறைவன் எல்லா அழுக்குகளையும் எரித்துத் தூய்மை செய்கின்றான் என்னும் நினைவு எமக்கு வருதலால் அதனை அந்நினைவுக்கு அடையாளமாகப் பூசுவது குற்றமாகுமா? உலக நினைவிலேயே இழுப்புண்ணும் எமது உள்ளத்துக்குக் கடவுள் நினைவை எமக்கு உண்டுபண்ணும் இவ்வடையாளங்களுந் திருக்கோயில்களுஞ் சிறந்தன வல்லவா? தாழ்ந்த எண்ணங்களை உண்டு பண்ணும் அடையாளங்களாகிய கள்ளுக்கடை, கஞ்சாக்கடை, இறைச்சிக்கடை முதலானவைகளையும் இறுமாப்புக்கு இடஞ்செய்யும் ஆடை யணிகலன்களையும் நீக்குவது பொருந்தும். ஆனல், உலக நிலையாமையினையுங் கடவுள் அருள் நிலையினையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவருந் திருநீறு முதலியவைகளை நீக்குதலால் மக்களடையும் பயனென்ன? இவ்வடையாளங்களை நீக்கினவுடனே எல்லா மதங்களும் எல்லாக்கொள்கைகளும் ஒன்றாகிவிடுமா? என்று தாங்கள் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும்.

திருவள்ளுவரின் திருவுருவமானது சைவ அடையாளங்கள் உடையதாக மைலாப்பூர் திருவள்ளுவர் கோயிலிற் பழைய காலத்திலேயே அமைத்துவைக்கப்பட்டிருந்ததால், அதனை அப்படியே ஓவியமெடுத்து அதனால் அவரை நினைந்து வணங்கும் எம்மனோரை ஒருவர் குற்றஞ் சொல்வது பொருந்துமோ? நாங்களே புதிதாக அச்சைவ கோலத்தை அத்திருவுருவத்திற்கு அமைத்திருந்தாலன்றோ எங்கள்மீது குற்றஞ் சுமத்தலாம்? ஆனாற் பழைய நாளிலேயே அமைக்கப் பட்ட அதனை அப்படியேவைத்து வணங்கும் எம்மனோரைப் பழித்தல் அடாது. சைவ அடையாளங்களை விட்டாலுந் திருவள்ளுவர் சைவரேயாவர். வெளிக்கோலத்தைப்பற்றி எங்களுக்கு அக்கரையில்லை. கொள்கையே பெரிது. எங்கள் சைவப் பெரியாராகிய சேக்கிழார் அடிகளே "எந்நெறியில் நின்றாலும் எக்கோலங்கொண்டாலும் மன்னியசீர்ச்சங்கரன் றாள் மறவாமை பொருள்" என்று எங்களுக்கு அறிவு புகட்டி யிருப்பதை, நாங்கள் மறந்தவர்களல்லேம். அது நிற்க,

இனித், தமிழைச் சைவப்பசை கொண்டு ஒட்டியிருப் பதைப் புய்த்துவிட வேண்டுமென்று சொல்லுகின்றனர். புய்த்துவிட்டாற் புத்தர் சமணர் முதலான எல்லாரிடத்துந் தமிழன்னை துள்ளிக் குதிப்பாளென்று கிளர்ச்சியோடு எழுது கின்றனர். ஆனால், தமிழ் மொழியி னுண்மையோ அதனை வழங்கி வளர்த்த தமிழ் மக்களின் கொள்கையாகிய சைவத்தைத் தனக்கு உயிராய்க் கொண்டு உலவுகின்றது. அவ்வுயிரைப் போக்கி விட்டால் தமிழ் துள்ளிக் குதிப்ப தெங்ஙனம்? பண்டைக் காலந் தொடங்கித் தமிழை வழங் கினவர்களும், வளர்த்தவர்களும் சைவர்களே யல்லாமல் மற்றைய மதத்தவர்களல்லர். இடைக்காலத்து வந்த புத்தர் சமணர்கள் தமிழைக் கைக்கொண்டது தங் கொள்கைகளை அதிற் புகுத்தவே யல்லாமல் வேறன்று; கிறிஸ்துவ, முகமதி யருந் தமிழைக் கையாளுவது அதில் தமது கொள்கையைப் புகுத்தவே யல்லாமல் வேறன்று. தன்மதிப்பியக்கத்தாராகி ஒருவர் அதனைக் கையாள்வதும் அவர் கொள்கையை அதிற் புகுத்தவேயல்லாமல் வேறன்று. இவைகளையெல்லாம் அவர் சிறிதாயினும் நினைத்துப் பார்ப்பாரானால் மொழி யானது அம்மொழியை வழங்கும் மக்களின் கொள்கை களை விட்டுத் தனித்து நடவாதென்பதைத் தெரிந்து கொள்ள லாம்.பிற்காலத்திற் புதியபுதியவாகத் தமிழிற்புகும் கொள்கை களெல்லாம் தமிழுக்கு உரியனவுமல்ல; தமிழை வளர்க்க வந்தனவுமல்ல. அவைகளெல்லாம் தமிழை வளர்க்க வந்தன

வல்லவென்பதற்கு அக்கொள்கையினையுடையார் வடமொழி முதலான பிறமொழிச் சொற்களை அதனுள் வரை துறையின்றிப் புகுத்தி, ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்ச் சொற்களை வழங்க விடாமற் செய்த கொடுமையால் நன்றாக அறியலாம். மற்றுத் தமிழுக்கேயுரிய தமிழ் மக்கள் சைவர்களா யிருந்தமையால் அவர்கள் அதனைத் தூயதாகவே வழங்கி வளர்த்து வந்திருக்கின்றார்கள். அதனாற் சைவக் கொள்கையானது தமிழுக்கு உயிர்போல்வதென்பதும், அதனை அதிலிருந்து பிரித்தல் இயலாதென்பதும் அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

ஒருவர் உண்மையிலேயே தமிழை வளர்க்கும் எண்ணமுடையவர்களா யிருந்தால், மக்கட் கூட்டம், மக்களினம், மக்கள் தொகுதி முதலான தமிழ்ச்சொற்களிருப்ப அவற்றையெல்லாம் விட்டு "மனித சமூகம்" என்ற வடசொல்லை எழுதுவாரா? கடலூர் வாணர் என்னுந் தமிழ்ச்சொல்லிருக்கக் 'கடலூர்வாசி" என்று எழுதுகின்றனர். விடையென்னுந் தமிழிருக்கப், "பதில்" என்னுந் தலுக்குச் சொல்லை வரைகின்றனர். அவா, ஆவல், விருப்பம் என்னுந் தமிழ்ச்சொற்களிருப்ப அவற்றை விட்டு "ஆசை" என்றும், மொழி, சொல், கட்டாயம், ஒலி, ஓசை, மொழி, அறிவு நூல், கலைநூல், புலவர், அறிஞர், கற்றார், நேரம், உதவி, பொருள், திருநீறு, சிவமணி, எல்லாம், ஓவியம், முறை, ஒழுங்கு, சிறிது, நினைத்து, சூழ்ந்து, ஆராய்ந்து, அன்பு, மகன், ஆண்மகன், ஆடவன், ஆள், முதன்மை, வலம்வருதல், வணக்கம், செலுத்துதல் என்னுந் தூய தமிழ்ச் சொற்களிருப்ப, இவற்றை யெல்லாம் விடுத்துப், பதம், வாக்கு, வார்த்தை, அவசியம், சப்தம், பாஷை, விஞ்ஞானம், பண்டிதர், சமயம், உப, விஷயம், விபூதி, உருத்ராட்சம், சகலம், படம், நியாயம், கிரமம், கொஞ்சம், யோசித்து, தயவு, மனிதன், முக்கியம், திக்குவிஜயம், தண்டம், சமர்ப்பித்தல் முதலான வடசொற்களைக் கலந்து எழுதுகின்றனர். தமிழ்ச்சொற்களை வெட்டி வீழ்த்தி வடசொற்களைக் கொண்டுவந்து விதைப்பது தானா தமிழை வளர்ப்பது? நன்றாக எண்ணிப்பார்த்தல் வேண்டும்.

திருவள்ளுவர் சமயம்

[தூத்துக்குடி போ. முத்தையா பிள்ளை அவர்கள்]

திருக்குறளாசிரியராகிய திருவள்ளுவரை சைனர், பௌத்தர், வைணவர், சைவராகிய ஒவ்வொருவரும் தத்தஞ் சமயத்தினரென்றும், வேறு சிலர் அவர் ஒரு சமயத்தையும் சார்ந்தவரல்ல ரென்றும் கூறுவர். இவ்வாறு கூறுதற்குக் கடவுளைச் சமயத்தார் இட்டுவழங்கும் சிறப்புப்பெயராற் கூறாது பொதுப் பெயரானும் இலக்கணவகையானும் கூறியிருத்தலே காரணமாகும். ஆயினும், எந்தச் சமயத்தின ரென்று நிச்சயிப்பதற்கு அவர் வழிகாட்டாமலுமில்லை. அவ்வழியைக் கண்டு பிடித்து முடிவுகூறுதலே இக்கட்டுரையின் கருத்தாகும்.

யாதானும் ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்து நின்று அச்சமயக் கடவுளை வழிபட்டாலன்றி, மக்கட் பிறவியைப் பெற்றதனாலாயபயனை அடைதல்கூடாது. ஆதலின், ஒரு சமயத்தையுஞ் சார்ந்தவரல்லரென்பார் கூற்று பொருந்தாது. ஒருவனை நாயகனாகக்கொண்ட நாயகி, ஏனைய புருடர்களை சகோதரராகக் கொள்ளுமாறு போல, ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்து நிற்பவரும் ஏனைய சமயங்களை இகழ்ந்திடாமல் ஏற்றுப் போற்றுதலே முறையாகும். ஆனால் பலசமய நூல்கள் பிறசமயங்களைத் தாழ்த்தியும் தம் சமயத்தை உயர்த்தியும் கூறுகின்றன. அவ்வாறாயின், உண்மையான உயர்ந்த சமயம் யாதென ஆராயப் புகுவார்க்கு இதுவாகும் அதுவல்லதெனும் பிணக்கதின்றி நீதியினால் இவை எல்லாம் ஓரிடத்தே காணநின்றது யாதொரு சமயம் அதுசமயமெனப் பெரியார் கூறியுள்ளார். திருவள்ளுவர், அத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த சமயத்தினராதலின், எல்லாச் சமயத்தினரும் தத்தஞ் சமயத்தினரென்று பாராட்டிப் போற்றும் வண்ணம் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறினர்.

இனி, திருவள்ளுவர் எச்சமயத்தின ரென்பதைப் பற்றி ஆராய்வாம். ஒரு சமயத்தின் கொள்கை முற்றும் இருக்க வேண்டு மென்பதில்லை; சில இருப்பினும் அமையும். ஆனால் அந்தச் சமயத்தின் கொள்கைகளுள் சில மறுக்கப்படினும், குறளில் கூறப்பட்ட கொள்கைகளுள் யாதானுமொன்று ஒரு சமயத்தில் இல்லையெனினும் அந்தச் சமயத்தினராகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது.

திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்தில் பகவன், வாலறிவன், மலர்மிசை யேகினன், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலான்,

இறைவன், பொறிவாயிலைந்தவித்தான், தனக்குவமை யில்லாதான், அறவாழி அந்தணன், எண்குணத்தானெனக் கடவுட் பெயர் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் பகவனென்பது பொதுப்பெயர். வாலறிவன் என்பது முதல் அறவாழி அந்தணன் என்பதீறாக வுள்ளபெயர்கள் இலக்கண வகையால் எல்லாச் சமயத்தினர்க்கும் பொதுவாகும். ஆதலின் ஒவ்வொருவரும் தத்தஞ் சமயத்தின ரென்று கூறலாம்.

சைனருக்கு உலகம் ஒருவனால் படைக்கப்பட்ட தென்பதும், பிரமசரியமுதலிய நான்கு நிலைகளும் உடன்பாடில்லை.

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டில் பரந்து
கெடுக உலகியற்றி யான்.

இல்வாழ்வா னென்பான் இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றி னின்ற துணை.

என்னுங் குறள்களால் உலகத்தைப் படைத்தவன் உண்டென்பதும், நான்கு நிலைகள் உண்டென்பதும் விளங்குதலால் சைனரல்லர்.

பௌத்தருக்கு ஐந்துபூதங்கள் உடன்பாடில்லை.

வஞ்சமனத்தான் படிற் றொழுக்கம் பூதங்க
ளைந்தும் அகத்தே நகும்,

என்பதனால் பௌத்தரு மல்லர்.

வைணவ சமய நூல்களில் கடவுள் எண்குண முடையானென்பது கூறப்பட வில்லை.

கோளில் பொறியில் குணமிலவே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை.

என்பதனால் வைணவரு மல்லர்.

முடிவான சமயக்கடவுளின் சிறப்புக்குணம் எண் குணமென்பது அறிவித்தற் பொருட்டே அதனை இறுதியிற் கூறினாரென்பது கவனிக்கத் தக்கது.

எண்குணத்துளோனே, எண்குணம் செய்த ஈசனே, எட்டுவான் குணத்தீசன் என்பன வாதியாக சைவசமயத்திற் றான் கடவுளுக்கு எண்குணம் உடைமை கூறப்பட்டிருக்கிறது. வைணவ நூலைப் பல இடங்களில்மேற்கோளாகக்காட்டிய உரை

யாசிரியர் பரிமேலழகரும், எண்குணத்தின் பெயரை எடுத்துக்காட்டி இவ்வாறு சைவாகமத்துக் கூறப்பட்டன என்றனர். வைணவ நூலில் கடவுளுக்கு எண்குணம் உடைமை கூறப்பட்டிருப்பின் அவர் கூறுதுவிடார்.

உயிருக்குச் சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மை உண்டென்பதும், சாரப்படும் பொருள் கடவுளும் கட்டுமே யென்பதும், கடவுளோடுள்ள சார்பு எக்காலத்தும் பிரிக்க முடியாததென்பதும், கட்டோடு உள்ளசார்பு.ஒருகாலத்தில் பிரிக்க முடியுமென்பதும், பிரிக்க முடியாதிருத்தலை உணர்தலே கடவுளை அடைதலென்பதும் சைவசமயத்தினுள்ள சிறப்பான கொள்கைகள். இவ்வுண்மைகளை,

'சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின் மற்றழித்துச், சார்தரா சார்தரு நோய்,' என்னும் ஒரு குறளால் அறிவுறுத்துகின்றனர். எவ்வாறெனின், கூறுதும்.

சார்புணர்ந்து சார்புகெட என்றமையால் உயிர் யாதானுமொன்றனைச் சார்ந்து நிற்றலேயன்றித் தனித்து நிற்றலில்லை என்பதும், உணர்ந்து என்பதனால் கடவுளோடுடைய சார்பு பிரிக்க முடியாதென்பதும், பிரிக்கமுடியாமையை உணர்தலே அடைதலென்பதும், கெட என்பதனால் கட்டோடு உடைய சார்பு பிரிக்கப்படு மென்பதும் விளங்கினமை காண்க.

ஆகவே, கடவுளுக்கு எண்குணம் உடைமையினையும், உயிருக்குச் சார்ந்ததன் வண்ணமாந் தன்மையினையும் கூறுதலானும், சாரப்படும் பொருள்களும் சார்பின் வேற்றுமையும் கூறுதலானும், திருவள்ளுவர் சமயம் சைவசமயமே ஆகும்.

சைவ சமயந்தான், ஏனைய சமயங்க ளெல்லாவற்றையும் தனக்கு அங்கமாகக் கொண்டு இதுவாகும் அதுவல்லதெனும் பிணக்கதின்றி நீதியினால் இவையெல்லாம் ஓரிடத்தே காண இராஜாங்கத்தமர்ந்து நிற்கும் சிறப்பு வாய்ந்தது. இச்சமயக் கடவுளே திருவள்ளுவருக்கு வழிபடு கடவுளாகும்.

ஆயினும், எச்சமயத்தினரும் ஏற்றுப் போற்றி உய்யும் வண்ணம் கடவுட்பெயரைச் சிறப்பாக எடுத்துக்கூறுது இலக்கணவகையாற் கூறி நூல்செய்தனர். நூலிலே கூறப்பட்டவை அறம், பொருள், இன்பம் என மூன்று. வீடு இலக்கணவகையாற்கூற இயலாதாதலின் சாதனவகையால் துறவறத்துட் கூறப்பட்டது.

அறத்துக்கு விட்டுணுவும், பொருளுக்குப் பிரமனும், இன்பத்துக்கு உருத்திரனும் அதிதெய்வங்க ளாகுமாதலின், இம் மூவரையும் வணங்க வேண்டும். அவ்வாறு வணங்கின் எச் சமயத்தினரும் ஏற்றுக்கொள்ளா ரென்பது கருதி, மூவ ராகவும் மூவருக்கு முதல்வராகவு முள்ள ஒரு கடவுளை இலக் கண வகையால் வணங்கினர். ஆதலின் இவர் கூறிய கடவுள் வாழ்த்து வழிபடுகடவுள் வாழ்த்தாதலோடு ஏற்புடைக் கட வுள் வாழ்த்துமாயிற்று. வாழ்த்தப்பட்ட கடவுள் முதற் கடவுள் என்பது அறிவித்தற்கு ஆதிபகவன் என அடை கொடுத்தோதினர். மூவருக்கு முதலாக ஒரு கடவுள் உண் டென்பது உணர்ந்து அக் கடவுளை வழிபடும் திறனுடையரா யிருந்தாலன்றி நூலில் அக்கடவுள் வழிபாடு கூறுரென்பது கடைப்பிடிக்க.

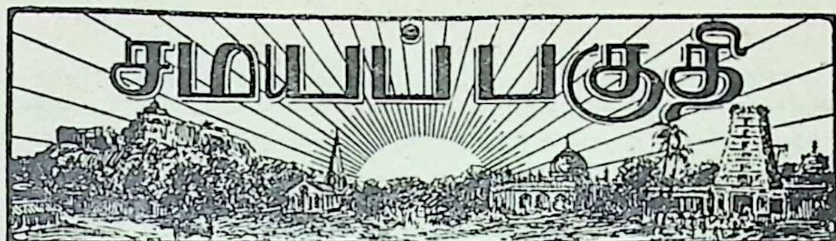
இவ்வாறு கடவுளைவாழ்த்திப் பொதுவாயும் சிறப்பாயும் உள்ள தருமங்களைக் கூறி உபகரித்தாராகலின், எல்லா நாட்டி னரும் எல்லாச் சமயத்தினரும் ஏற்றுப்போற்றிக் கொள்ளும் பெருமைவாய்ந்துள்ளது திருக்குறள்.

இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த திருக்குறளை அருளிச் செய்து உபகரித்த பெரியாராகிய திருவள்ளுவ தேவரை சம யப் பிணக்கின்றி எல்லாச் சமயத்தினரும் பாராட்டி வழிபடு தலே கடமையாகும்.

திருவள்ளுவ தேவர் திருவடிவாழ்க.

ஹட்கின்ஸன் பிரபுவின் தலைமையின்கீழ் எகுபதி (Egypt) யின்மீது படையெடுத்துச் சென்ற இந்திய சிப்பாய்கள் ஹாட்ஜா வில்ஷிலி என்ற ஊரிலுள்ள ஒரு பாழடைந்த கோயிலைக் கண்டவுடன் அது சிவன் கோயிலே என நம்பி, அக்கோயிலை அவ்வாறு பாழடைய விட்டமை நோக்கி அவ்வூர் மக்களைச் சினந்தனராம். எகுபதியின் கடவுளர் கள்.—ஓசிரிஸ்-பிரமா; ஹோரஸ்-விட்டுணு; டைஃபன்- சிவன்; ஈஷிஸ்-பார்வதி.

—தாமஸ் இன்மன் எம். டி.,

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு. மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, பி. ஏ.]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோற்குரியது

(முன் ௧௨௪-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

நான்காவது சூத்திரம் இரண்டாவது அதிகரணம்

34. மேலே, அறிவு இன்மையே (ஞானாபாவமே) அறியாமைக்குக் காரணம், ஆணவமலம் என்பதொரு பொருள் மிகையாம் என்பார் கொள்கையும் மாயையே ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்தற்கு அமையும், ஆணவமலம் மிகையாம் என்பார் கொள்கையு மறுக்கப்பட்டன. இன்னும் ஒரு சாரார் (ஏகான்மவாதி முதலியோர்) பிராந்திஞானமே ஆன்மாவுக்கு அறியாமையைச் செய்யும், ஆணவமல மென்பதொரு பொருள் மிகையாம் என்று கூறுவர். பிராந்திஞானம் என்பது கயிற்றைப் பாம்பு எனக் காணுதல்போல ஆன்மா, தானல்லாத உடலைத்தான் எனவும் நிலையில்லாத உலகவாழ்வை நிலைபேறுடையதெனவும், மயங்கி அறியும் மயக்க அறிவு. அம்மயக்க அறிவானது உண்மைப் பாம்பையும் உண்மைக் கயிற்றையும், முன் கண்டறிந்த ஒருவனே ஞாயிற்றினொளி மழுங்கின மாலை நேரத்தில் நீண்டு வளைந்து கிடக்கிற கயிறொன்றைக் கண்ட பொழுது அக்கயிற்றை உண்மைப் பாம்பென மயங்கி அறிகின்றான்; உண்மைப் பாம்பை முன் கண்டறியாத ஒருவன் கயிற்றை உண்மைப் பாம்பென மயங்கி அறியான். இம் மயக்க அறிவு ஞாயிற்றினொளி மழுங்கின மாலை நேரத்திலே கண் பார்த்த காரணத்தினா லுண்டாயிற்று. அதுபோல உடலைப்பற்றியும் உலகைப்பற்றியும் உண்மை அறிவுடைய ஆன்மாவே அவ்வறிவு மறைக்கப்பட்டிருத்தலால் அவற்றைப்பற்றி மயக்க அறிவும் (பிராந்தி ஞானமும்) உடையதாயிருத்தல் வேண்டும். ஆதலின் ஆன்மாவின் உண்மை அறிவைக் கெடாதபடி மறைத்தற்குக் காரணமாய் ஆணவமலம் உண்டு என அறிக.

35. இன்னும் ஒரு சாரார் தமோகுணமே ஆன்மாவின் அறியாமைக்குக் காரணம், ஆணவமலம் வேண்டப்படுவதில்லை என்று கூறுவர். அசுத்தமாயா கலையினின்று உண்டான மூலப்பகுதியானது சிகண்ட ருத்திரராற் கலக்கப்பட்ட பொழுது அதினின்றுங் குணதத்துவந் தோன்றியது. இந்தக் குணதத்துவம் தொழிற்படுங்கால் தாமதம், இராசதம், சாத்துவிகம் என மூன்று குணங்களாய்ப் பிரிகிறது. இம்மூன்று குணங்களாலாகிய மயக்கமானது பிரகிருதி மாயையின்கண் வைகும் ஆன்மாக்களுக்கன்றி பிரகிருதி மாயா தத்துவங்களுக்கு மேற்பட்ட அசுத்த மாயா தத்துவங்களின் வைகும் பிரளயாகல வருக்க ஆன்மாக்களுக்கும் அவர்களுக்கு மேற்பட்ட விஞ்ஞானகல வருக்க ஆன்மாக்களுக்குமில்லை. இங்ஙனம் பிரகிருதி மாயா தத்துவங்களின் உச்சியிலுள்ள மூலப்பகுதியின் காரியமாய் இடையே தோன்றி இடையே அழிவதாகிய மூன்று குணங்களிலொன்றாகிய தமோகுணமானது சுத்த மாயா தத்துவங்கள் வரை வியாபித்து மூவகை ஆன்மாக்களின் அறிவையும் மறைக்கின்ற ஆணவமலம் ஆகமாட்டாது. இடையே தோன்றிய தமோகுணம் தூயதான ஆன்மாவை இடையே கட்டுறுத்தி மயக்கும் என்னில் அவ்வாறு தமோகுணம் ஆன்மாவை இடையே கட்டுறுத்தற்கு ஒரு காரணம் வேண்டும்; ஒரு காரணமின்றி அஃது ஆன்மாவைக் கட்டுறுத்தும் என்னில் ஆன்மா வீடு பேறுபெற்ற பின்னும் அதனைக் கட்டுறுத்தும் என்று நாம் சொல்லல் வேண்டும்; அப்பொழுது வீடு பேறு என்பதே இல்லையாக முடியும். ஆதலின் தமோகுணமானது அநாதியே ஞானதிரோதகமாய் ஆன்மாவைக் கட்டுறுத்தும் என்பார் கொள்கை பொருந்தாது என அறிக.

36. இன்னும் ஒரு சாரார் (சாங்கியர் முதலியோர்) ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து மயக்குதற்கு அவிச்சையே காரணம், ஆணவமலம் என்பதோர் பொருள் காரணமாகக் கொள்ளுதல் மிகையாம் என்பர். அவிச்சை என்பது நிலையில்லாததை நிலையுள்ளது என்றும் தூய்மை இல்லாததைத் தூய்மை உடையது என்றும் தானல்லாத பொருளைத் தான் என்றும் திரிவுபடக் காணும் உணர்வாம். அது பஞ்சக்கிலேசங்களுளொன்றாய் ஏனைய நான்கு கிலேசங்களுக்கும் காரணமாய்ப் பிரகிருதி மாயாபோகங்களை ஆன்மாச் சிறப்பு வகையால் நுகர்தற்கு ஏதுவாயுள்ள பும்சத்துவமலம் என்று கூறப்படும். இந்த பும்சத்துவமலமும் மூலப்பகுதித் தத்துவத்திலிருந்து இடையே தோன்றி இடையே அழிவதாயுள்ளது. இது

பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர் ஆன்மாக்களைக் கட்டுறுத்தாது. ஆதலின் மேலே தமோகுணம் ஆணவமலமாகாது என்பதற்குக் கூறப்பட்ட தடை உரைகள் இதற்கும் பொருந்தும் என அறிக.

37. ஒரு சாரார் சிவசத்தியானது ஞானதிரோதகமாய் நின்று ஆன்மாவைக் கட்டுறுத்தும் என்று கூறுவர். சித்துப் பொருளாகிய ஆன்மாவை அதற்குப் பகையாகிய சடப் பொருள் கட்டுறுத்துவதன்றி சித்துப்பொருளாகிய சிவசத்தி சித்து ஆகிய ஆன்மாவைக் கட்டுறுத்த மாட்டாது; அல்லதூஉம் அங்ஙனம் சிவசத்தி கட்டுறுத்தும் என்று கூறுதல் இறைவனது பெருங்கருணைக்கு இழுக்காய் முடியும், ஆதலின் சடப்பொருளாய் ஆன்மாவை அநாதியே கட்டுறுத்தும் ஆணவமலம் வேறுண்டு என்பது பெறப்படும்.

38. ஒரு சாரார் ஆணவமலம் சகசமலமாய் ஆன்மாவோடு அநாதியே உடனிற்றலின், ஆன்மாவின் குணம் என்று கூறுவர். ஆன்மாவினது குணம் அறிவு என்பது முன்னே மூன்றாவது சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டது. அறியாமையைச் செய்யும் ஆணவமலமும் அறிவும் ஆகிய இரண்டு மறுதலைக் குணங்கள் ஒரு பொருட்குக் கூடாது. மேலும் ஆணவமலம் ஆன்மாவின் குணமாயின் அதன் சத்தி இடையே அழியும் என்றல் கூடாது. ஆணவமலசத்தி இடையே அழியாதாயின் ஆன்மாவுக்கு வீடு பேறு இல்லையாக முடியும் ஆதலின் ஆணவமலம் ஆன்மாவின் குணம் என்றல் பொருந்தாது.

39. ஆணவமலமே விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் மூன்று வகை உயிர்ப் பாகுபாடுகளுக்குக் காரணமாயுள்ளது. சகசமலமாகிய ஆணவமல நீக்கத்தின் பொருட்டே உயிருக்கு (ஆன்மாவுக்கு) மாயை மலமும் வினை மலமும் (கன்மமலமும்) ஆகந்துக மலங்களாக இறைவனாற் கூட்டப்பட்டனஎன்பது மேலே கூறப்பட்டது. ஆணவம், வினை, மாயை மலங்கள் மூன்றினையுமுடையவர் சகலர். சகலர் என்றசொல் கலைகளோடு கூடியவர் என்று பொருள்படும். கலை அத்துவா, அதற்குக் கீழேயுள்ள தத்துவம், புவனம், மந்திரம், பதம், வர்ணம் என்னும் அஞ்சு அத்துவாக்களிலும் நிறைந்து அவற்றைத் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருத்தலால் கலை என்றசொல் எல்லா அத்துவாக்களாலும் உயிர்களுக்கு உண்டாகிற கட்டினை (பந்தத்தை)க் குறிக்கும். ஆகவே எல்லா அத்துவாக்களாலு முண்டாகிற கட்டினையுடையவர் சகலர் ஆவார். பிரளயாகலர் என்றசொல் பிரளயம் அகலர் என்ற

இரண்டு தனிச்சொற்களா லாக்கப்பட்டுப் பிரளய காலத்தில் அதாவது உயிர்களெல்லாம் ஒடுங்கி நிற்கிற சங்கார காலத்தில் கலை அற்றவர் என்று பொருள்படும். சகலர்க்கு உரியன போல அவர்களுக்கு முக்குணங்களால் உண்டாகும் மயக்க மில்லை. விஞ்ஞானகலர் என்ற கூட்டுச்சொல் விஞ்ஞானம் (மேலான ஞானம்) அகலர் (கலைஅற்றவர்) என்ற தனிச் சொற்களாலாக்கப்பட்டு மேலான ஞானம் அதாவது பதி ஞானத்தால் கலைஅற்றவர் என்று பொருள்படும். வடமொழிச் சந்தி இலக்கணப்படி விஞ்ஞாநகலர் என்று கூறற்பாலது விஞ்ஞானகலர் என மரீஇயது. ஆணவமலத்தினது உண்மையை அறியாத சமயங்கள் மூவகை உயிர்ப் பாகுபாடுகளையும் அவ்வவ்வுயிர்களுக்கு உரிய சத்திநிபாத முதலிய இலக்கண வேறுபாடுகளையும் அவ்வுயிர்களுடைய பக்குவத்திற்கு ஏற்றவண்ணம் இறைவன் அருள்செய்யும் தீக்கை வேறுபாடுகளையும் பிற உண்மைகளையும் அறியமாட்டா.

40. ஆணவமலமே கேவலம் சகலம் சுத்தம் என்னும் மூவகைக் காரணவத்தைகளுக்கும் காரணமா யமைந்துள்ளது. வண்ணானொருவன் அழுக்குப்பற்றிய ஆடைகளோடு பிறிதோர் அழுக்காகிய உவர்மண்ணைச் சேர்த்து வெள்ளாவியில் வைத்துத் துவைத்து ஆடையிலுள்ள அழுக்கை உவர்மண் அழுக்கோடு போக்கித் தூய்மை செய்தல்போல இறைவன், உயிர்கள்மேல் வைத்த பேரருளினால் ஆணவமல அழுக்குப் பற்றியுள்ள உயிர்களுக்கு மாயைவினை அழுக்குகளைக் கூட்டி தநுகரணங்களோடு கூடிய அவ்வுயிர்களைப் புவன போகங்களாகிய உலகில் வாழும்படி செய்து ஆணவமல அழுக்கை மாயை வினைமலங்களோடு போக்கித் தூய்மை செய்தபின், வீட்டின்பம் அளிக்கின்றான். இதனால் உயிர்கள் வீட்டின்பம் அடைதற்கு ஆணவமல சத்தியினின்று நீங்கிப் பக்குவப்படும் பொருட்டு உயிர்களுக்கு இத்துன்ப உலகவாழ்வு வந்தது என்ற உண்மை நன்கு தெளியப்படும். இங்ஙனம் இறைவன் உயிர்களுக்கு மாயைவினை மலங்களைக் கூட்டுதற்கு முன்னுள்ள அவத்தை கேவலாவத்தை என்றும், மாயை வினைமலங்களைக் கூட்டிய பின்புள்ள அவத்தை கலை முதலிய கருவிகளோடு கூடிய சகலாவத்தை என்றும், கருவிகளோடுகூடி உலகவாழ்வு வாழ்ந்து தூய்மை அடைந்த பின்னுள்ள கருவிகள் நீக்கிய நிலை சுத்தாவத்தை என்றுங் கூறப்படும். அவத்தை என்பது அறிவுநிலை (State of Consciousness) கேவலாவத்தை சகலாவத்தை சுத்தாவத்தை என்ற மூன்று அவத்தைகளையும் முறையே தனிநிலை, கருவிநிலை, தூய்மைநிலை என்று நாம்

தமிழிற் கூறலாம். இந்த மூன்று காரணாவத்தைபற்றி உயிர்களுக்கு உண்டாகின்ற சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் ஐந்து காரியாவத்தைகளும் ஆணவமல மறைப்பு நீக்கத்தின் பொருட்டே உண்டாகின்றன. இந்த ஐந்து காரியாவத்தைகளும் முறையே நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம் என்று தமிழிற் கூறப்படும். இந்த ஐந்து அவத்தைகளும் மூன்றாவது அதிகரணத்தில் விரித்துக் கூறப்படும். ஆணவம் வினைமாயைகளால் எல்லாக் கட்டுக்களுடனுங் கூடிய சகலருக்கு ஒவ்வொரு காரணாவத்தைக்கும் ஐந்து காரியாவத்தைகளாகப் பதினைந்து அவத்தை வேறுபாடுகளுள. (Different states of consciousness on account of the soul functioning in different Vehicles at different times). இந்த அவத்தை வேறுபாடுகளை எல்லாம் பிறசமயங்கள் அறியா; மேலைநாட்டு உளநூலாரும் (psychologists) அவற்றின் நுட்பங்களை அறியமாட்டார்.

41. மேலே கூறியவாற்றான் ஆணவமலமானது ஞானாபாவம், மாயை, பிராந்திஞானம், தமோகுணம், அவிச்சை, சிவசத்தி ஆன்மாவின் குணம், ஆகிய இவற்றின் வேறாய் உயிரின் அறிவு வேட்கை செயல்களை அநாதியே மறைத்துக் கட்டுறுத்துவதாய் அறியாமைக் குணமுடையதாய் அநாதியே செம்பிற் களிம்புபோல ஆன்மாவைப்பற்றியுள்ள சகசமலமாய், சடமாய் ஒன்றாய் ஒன்றாயினும் ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் மூவகை உயிர்ப்பாகுபாட்டிற்கு ஏதுவாய், நின்று மறைத்துத் தத்தங்கால எல்லையில் நீங்குமளவாகிய சத்திகள் பல உடையதாய், உயிர் கேவலம் சகலம் சுத்தம் என்னும் மூன்றவத்தையுறுதற்கு மூலகாரணமாய், நித்தமாய், வியாபகமாய், நிற்பதொரு பொருள் (திரவியம்) என்பது பெறப்படும். உயிரானது ஆணவமல மறைப்பினின்று நீங்கிப் பேரின்பத்தை அடையும் வழிகள் பின் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படும்.

42. உயிரின் அறிவை மறைத்துக் கட்டுறுத்துகிற ஆணவமலத்தினது உண்மையை அறியமாட்டாத சமயக்கொள்கையரும் தத்துவக் கொள்கையரும் அவ்வறியாமைபற்றி உயிரினது உண்மைத் தன்மையையும் நன்கு அறியமாட்டார். வைணவர் ஆகிய பாஞ்சராத்திரி முதலியோர், உயிரானது உடம்பினின்று நீங்கிப் போக்குவரவு புரிதலானும் உடம்பினுள்ளுஞ் சாக்கிரம் முதலிய ஐந்து அவத்தைகளுறுதலானும் அணுவடிவுடையது என்று கூறுவர். அவர்தாம்

கூறும் கொள்கைக்கு "உயிர் இதயகமலத்தின் புன்றுளிச் சிறு வடிவினதாயிருக்கும்" என்று வேதம் கூறுதலை மேற்கோளாகக் கூறுவர். உயிர் அணுவடிவினதாயின் நாம் கண்கூடாகக் காணுகிறபடி அதற்கு ஏகதேசத்திலன்றி உடம்பு முழுவதும் அறிவு நிகழ்தலும் சேய்மைக்கண்ணதாகிய துருவ மண்டலத்தை அறிதலும் எங்ஙனம் கூடும்? என்று அவரைக் கேட்பின் விளக்கின் குணமாகிய விளக்கின் பிரபை விளக்கு அளவில் நில்லாது பக்கங்களிற் பரந்து சென்று வியாபித்திருத்தல்போல உயிர் ஏகதேசமாயினும் உயிரின் குணமாகிய அறிவு வியாபகமாகலின் அங்ஙனம் அறிதல்கூடும் என்று அவர் விடைகூறுவர். இவ்விடை உரையைக் கேட்ட ஆசிரியர் மறுபடியும் கூறுகிறதாவது.—விளக்கின் பிரபை விளக்கின் சூக்கும உருவமாகிய திரவியமே அன்றி அதன் குணமாகாது. விளக்கின் பிரபையைக் குணமென்று நாம் கொண்டாலும் அது விளக்காகிய குணி அளவினன்றி வேறிடத்துச் சென்று வியாபிக்குமாறு இல்லை. ஆதலின் விளக்கொளி உவமை பொருந்தாது. உயிரானது பெத்தகாலத்தில் அணுவடிவிற்றாகிய சூக்கும தேகமாய் நிற்குஞ் செயற்கைபற்றி அஃது இதயகமலத்தில் அணுவடிவினதாயுள்ளது என்று வேதம் கூறுகிறதே அன்றி உயிரின் இயல்புபற்றி அஃது அணுவடிவினது என்று கூறுகிறதில்லை. உயிர் தன் இயல்பில் வியாபகமுடைய பொருள் என்றே வேதம் கூறுகிறது. ஆகமமும் அவ்வாறே கூறுகிறது. ஆதலின் வேதம் கூறுவதாய்ச் சொன்ன மேற்கோளும் பொருந்தாது. ஆன்மா என்ற சொற்குப் பொருள் வியாபகமாகிய நித்தசித்து என்பதே ஆகலானும் சேய்மைக் கண்ணும் வியாபித்து அறிவதாகிய உயிர் ஏகதேசமான அணுஅளவினது என்ற பாஞ்சராத்திரியர் கொள்கை பொருந்தாது.

43. ஆருகதர் உயிரினது அறிவானது உடம்பினிடத்தன்றி ஏனை இடங்களில் நிகழாமையால் உயிர் உடம்பு அளவில் வியாபகமாய் நிற்கும் என்று கூறுவர். உயிர் உடம்பினளவில் வியாபித்திருக்குமென்னில் அது யானை உடம்பில் யானை உடல்அளவு பெருத்தும், எறும்பு உடலில் எறும்பு உடல்அளவு சிறுத்தும், அவ்வாறே ஏனைய உடல்களிற் சிறுத்தும் பெருத்தும் உடலளவில் வியாபித்திருக்கும். அவ்வாறாயின் உயிரினது அறிவு தான் இருக்கும் உடலின் அளவு விரிந்தும் சுருங்கியும் விளங்குதல் வேண்டும். அப்படியல்லாமல் பேருடலில் சிற்றறிவும் சிற்றுடலில் பேரறிவும் விளங்கி நிகழ்தலை நாம் அநுபவத்தில் காண்கின்றோம். மேலும் அங்ங

னம் சுருங்கியும் விரிந்தும் விளங்குகிற அறிவு அவயவப் பகுப்புடைய உருவப்பொருளாதல் வேண்டும். உருவப் பொருள்களெல்லாம் அழிவு எய்துமாகலான் அவ்வறிவுடைய உயிரும் அழிவெய்தும் என்பதாக முடியும். உடம்பிலிருக்கிற மக்களுயிர் உடம்பினளவின்றி சேய்மைக் கண்ணேயிருக்கிற துருவ மண்டலத்தையும் அறிகின்றது. ஆதலின் உடம்பி னளவில் உயிர் வியாபித்து நிற்கும் என்ற கொள்கை பொருந் தாது என அறிக.

44. இன்னும் ஒரு சாரார் (நையாயிகர்) குணி நிற்பக் குணம் தோன்றி அழியும் என்று கொண்டு ஆகாயமானது நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்ப அதன் குணமாகிய சத்தம் தோன்றி அழிதல்போல, உயிரானது நித்தமாயும் வியாபக மாயும் தோற்றக் கேடின்றி நிற்பினும் அதன் குணமாகிய அறிவு ஏகதேசத்தன்மை உடையதாய்த் தோன்றி அழியும் இயல்புடையது என்று கூறுவர். இருளின் கண்ணுள்ள குடம் விளக்கினொளியுள்ள பொழுது விளங்கியும், விளக்கினொளி யில்லாதபொழுது விளங்காதும், நிற்றல்பற்றிக் குடம் தோன்றி அழிந்தது என்று நாம் கூறுவதில்லை. அதுபோல் ஆகாயத் தின் குணமாகிய சத்தமும் அதனை விளக்குதற்குரிய காரண முயற்சிகள் கூடியபொழுது விளங்கியும் கூடாதபொழுது அச் சத்த குணம் ஆகாயத்தில் அடங்கி விளங்காதும் நிற்றல் மாத் திரையேயன்றி அழிதலில்லை. குணிநிற்பக் குணந்தோன்றி அழிவது எவ்விடத்துமில்லை. தன் இயல்பில் நித்தமாயும் வியாபகமாயும் தோற்றக்கேடின்றி நிற்கும் உயிரின் குண மாகிய அறிவு ஒருகால் விளங்கியும், ஒருகால் விளங்காதும், இடத்தாலும் காலத்தாலும் ஏகதேசப்பட்டு நிகழ்தல் செயற் கையால் ஆகியது. அச்செயற்கைக்குக் காரணம் ஆணவமல மறைப்பு ஆகும். ஆதலின் உயிரானது நித்தமாயும் வியாபக மாயும் நிற்ப உயிரின் அறிவானது நித்தமாயும் வியாபகமாயும் விளங்காது தோன்றி அழியும் என்ற நையாயிகர் கொள்கை பொருந்தாது.

அறிவியற் பகுதி - Science

வடிவுதிருந்த அறிவு வளர்ந்த வகை

[திரு. பா. வே. மாணிக்க நாய்க்கர்—திரு. க. ப. சந்தோஷம்]

(முன் ௧௬௰-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

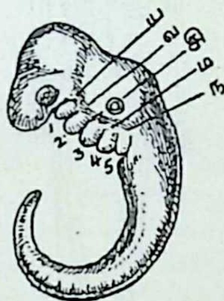
மேற்கண்ட எடுத்துக்காட்டுக்களி னுதவியால் உயிரின் வடிவம் கீழ்நிலையிலிருந்து மேல்நிலைக்கு ஏற, ஏற, எங்ஙனம் வேறுபடலாமென்பதை விளக்க முயன்றிருக்கின்றேன். கணக்கியலினும் அதையொத்தவேறு அறிவியல் துறைகளினும், கண்டதிலிருந்து காணுததைப் பெறுகின்ற முறையே பொதுவாக எடுத்தாளப்படுகின்றது. முந்திய சொற்பொழிவில் தமிழர்கள் கடவுளை அறிவு மயமாகக் கருதினர்களென்று மொழிந்தேன். இப்பொழுது கடவுளுக்குக் கைகளுந் தலைகளும் பல உண்டென்றதுடன், தலைகளுள் ஒன்று விசும்பிற்கு நேரே பார்வையுடையதாய் அமைந்திருக்கின்றதென்றும் பகர்ந்தேன். கண்டதிலிருந்து காணுததை அறியும் முறையைத் தழுவித் தமிழர்கள் கடவுளின் பண்புகளையும் பிறவற்றையும் அமைத்திருக்கும் வகையைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, அவர்களுடைய கருத்துக்கள் அறிவியலுக்கு முரண்படாவண்ணம் வடிக்கப்பட்டுள்ளனவென்று காண்கின்றேன். இவைகளெல்லாம் சைவசித்தாந்தக் கொள்கையிற் காணக்கிடக்கின்ற உயிர் வளர்ச்சி முறையை யொட்டியனவாம். இச்சைவசித்தாந்தக் கொள்கை அறிவியலாகிய உரைகல்லுக்கு நிற்கும். பிற கொள்கைகள் இதுபோல் நில்லா. மற்றக் கொள்கைகள் இத்துறையிற் குறையுடையனவென்று நான் கூற முற்படவில்லை. அவைகளைப்பற்றி யான் விரிந்த அறிவுடையவனல்லன். பிற கொள்கைகளைவிடச் சைவ சித்தாந்தத்தை நான் நன்கறிந்திருக்கின்றேன் என்பதுபற்றியே இவ்வாராய்ச்சி எழுந்தது. மற்றக் கொள்கைகளில் அழுந்தியவர் அவற்றி லாராய்ச்சியைப் புகுத்தி அறிவியல்முறைக்கவை ஒத்தனவென்று காட்டுவரேல் அதுவும் நன்மை தரக்கூடியதேயாகும்.

பழுத்தன வைந்தும் பழமறை யுள்ளே
விழித்தங் குறங்கும் வினையறிவா ரில்லை
எழுத்தறி வோமென் றுரைப்பர் களேதர்
எழுத்தை யழுத்து மெழுத்தறி யாரே.

ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே யுருவரு
ஓமெனு மோங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஓமெனு மோங்கார மொண்முத்தி சித்தியே. —திருமந்திரம்.

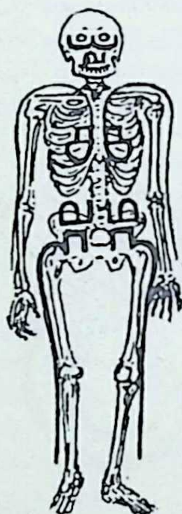
இன்று இவ்விரண்டு நவிற்சிகளையும் எடுத்தாராய்வது போதும். இவற்றிற் கூறப்பட்டிருப்பதை எடுத்துக்கொண்டு உயிரின் வளர்ச்சியைப் பற்றி நாமறியத்தக்க உண்மைகள் அதிலுளவோ வென்று பார்ப்பது நமது கடமை.

உரு, அரு என்பதை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம். இது கண்ணிற் கெட்டினவற்றையும் எட்டாவற்றையுங் குறிக்கின்றது. ஓங்காரத்தின் விளக்கங்கூறும் நூல்கள் பல உள. இவைகளிற் பலவற்றை நாம் படித்திருக்கின்றோம். ஆனால், அவற்றால் குறிக்கப்படும் பொருளை நாம் மெய்ப்பித்துப் பார்க்கவில்லை. வடிவங்கள் பலவற்றுள் ஓங்காரத்தினின்று மெழுகின்ற சிலவற்றைப் பார்ப்போம். இதில் அடிப்படையானவை உண்மையாயிருப்பின் பலவற்றை அறிவது எளிதாகும். ஐரோப்பியர்களால் எழுதப்பட்ட உயிர் வளர்ச்சி நூல்களை நான் படித்தபொழுது, அவர்கள் தங்கள் நூல்களில் உயிர்களின் பல வடிவங்களுக்குள்ள ஒற்றுமையைக் காட்டும் பொருட்டு, வெவ்வேறு உயிர்களின் கரு நிலையைப் படங்களால் விளக்கிக் காட்டியிருப்பதைப் பார்த்து வியப்புற்றேன்.

ஈண்டு நான் கருப்பையில் முதிராக் குழவியின் படமொன்றை வரைந்திருக்கின்றேன். பாம்பு, மீன், பறவை, விலங்கு ஆகிய எல்லா உயிர்களின் கருநிலையும், கருப்பையிலுள்ள முதிரா மக்கட் கருவும் ஒரே வடிவுடையனவாயிருக்கின்றன. முட்டையில் தோன்றும் கருவிற்கும் பையில் தோன்றும் கருவிற்கும் வேற்றுமையே இல்லை. இங்கு நாம் சிறப்பாய்க் கருதவேண்டியது யாவையெனின், முதிராக் கருவின்

கழுத்திலே தோன்றுகின்ற மடிப்புகளேயாம். எக்கருவாயிருப்பினுஞ் சரி, அதிலுள்ள மடிப்புகள் ஐந்தே என்பது உற்று நோக்கத்தக்கது. ஆயிரத்தில் ஒன்று ஆறு மடிப்புடையதாயிருக்கலாம். பொதுவாக நஞ்சுடன் (Placenta) சேர்த்து ஐந்து மடிப்புகளே தோன்றுகின்றன. கருவினுருவும் ஓங்காரத்தின் வடிவமாகும். இஃதொரு வியத்தகும் ஒற்றுமையன்றோ? இப்பொழுது ஐந்து மடிப்புகளையும் பிரித்துணரும்பொருட்டு அவற்றிற்கு ந, ம, சி, வ, ய என்ற எழுத்துக்களை அடையாளமாகக் கொடுப்போம். எல்லாஞ்சேர்ந்து ஓங்கார வடிவமாயிருக்கின்ற தென்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்வோம். யோகப் பயிற்சியில் அடியிலிருந்து இடுப்பு வரையுள்ள உடற்பகுதி நகார மெனப்படுகின்றது. இடுப்பிலிருந்து நெஞ்சுவரையுள்ள பகுதி மகார மெனப்படுகின்றது. நெஞ்சிலிருந்து நாடிவரை சிகாரமாம். (நாடியிலிருந்து மூக்கு வரை வகாரமாம்.) இதிலிருந்து உச்சந்தலைவரையிலுள்ளது யகாரமாம். வாஸ்து புருஷர் அல்லது விராட்புருஷர் என்பது இந்த வகுப்பைத் தழுவியதேயாம்.

பதினெண்சித்தர்பாடல் என்று கூறப்படுந் தமிழ்யோக நூலில் யாண்டுங் காணக்கிடக்கும் ஓர் உண்மையாகும் இது. இந்நூலில் நகரம் பிருதிவி என்றும், மகரம் அப்பு என்றும், சிகரம் தேயுவென்றும், வகரம் வாயுவென்றும், யகரம் ஆகாசமென்றும் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த

உடலின் வகுப்பு திருத்தமுடையதுதானோ என்பதைச் சிறிது நோக்குவோம். இடுப்பிற்குக் கீழேயுள்ள கால்கள் பிருதிவியின் இறுகிய தன்மையுடையனவென்பது யாவருங் காணக் கூடியது. இப்பகுதியில் வேறு பூதங்களின் சேர்க்கை மிகக் குறைவு. நகரப்பகுதியின்மேலே நெஞ்சுவரையிலுள்ள பாகம் மகாரமாகின்றது. இங்கே நீர்மிகுந்து காணப்படுகின்றது. இதற்குமேலே கழுத்தளவுமுள்ள பகுதி தீயின் தன்மை வாய்ந்தசிகாரமாகின்றது. இங்கே உடலிற்கு வெப்பந்தருகின்ற கருவிகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. இதற்குமேல் காற்றை உள் வாங்கி விடுகின்ற கருவிகள் அமைந்திருக்கும் பகுதி வகாரமாகின்றது. இறுதியில் யாவற்றிற்கும் மேலிருக்கின்ற ஆகாசத் தன்மையுடையதாகிய மூளை யகாரமாகின்றது. இவ்வமைப்பின் கருத்து உடலில் மாத்திரமன்றி மற்றெல்லாவற்றிலு மிருப்பதைக் காணலாம்.

ஈண்டுக் கூறியவை யெல்லாம் தமிழர்களின் விரிந்த ஞான நூல்களில் பரவிக் கிடக்கின்றன. இவை இக்காலத்துக் கல்வி பெற்றவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளும் வகையிற் கூறப்பட்டிருக்கவில்லை. இதுபற்றி யாரையும் நோவதிற் பயனில்லை. நாம் மேலை நாட்டாருடைய முறைகளுக்கேற்றவாறு கல்விப் பயிற்சி யடைந்திருக்கின்றோம். அவர்கள் தம்மாற்கூடிய அளவு கல்வியை நமக்கு ஊட்டியிருக்கின்றனர்.

நமசிவய என்று நம்மாற் பெயரிடப்பட்ட ஐந்து மடிப்புக்கள் கருவில் எங்ஙனம் வளர்ந்து வேற்றுமையடைகின்றனவென்பதைப் பார்ப்போம். நாளுக்கு நாள் கிழமைக்குக் கிழமை முதிராக் கருவளர்ச்சி யடைந்து கொண்டே வருகிறது. அந்த வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஒவ்வொரு மடிப்பு மறைந்து போகின்றது. ந என்று குறிக்கப்பட்ட மடிப்பு நீங்கும்பொழுது கருவின் கால்கள் தோன்றுகின்றன. இந்த நிலையில் குலை, கை முதலியவை தனியுருப்புக்களாய் விளங்குவதில்லை. இதற்கடுத்த நிலையில் மற்றொரு மடிப்பு மறைகின்றது. இங்ஙனம் எல்லா மடிப்புகளும் நீங்கியபின், கரு முற்றுப்பெற்றுத் தீர்ந்த வடிவமுடையதாகின்றது. மக்கட் குழவியாயினும், பறவை, மீன், பாம்பு முதலியவற்றின் குஞ்சாயினும் இவ் வொழுங்கையே பின்பற்றுகிறது.

மடிப்புகள் நீங்க நீங்க கருவின் வடிவம் முதிர்ச்சிபெறுதல், நமசிவய என்ற எழுத்துக்களை மக்கள் வடிவத்தில் அமைக்கின்ற இந்திய உண்மைநூலின் ஒழுங்கோடு ஒன்றியிருத்தல் கருதத்தக்கது. இப்பொழுது நமசிவய என்ற

எழுத்துக்களை நான் மந்திரமாக எடுத்தாராயவில்லை. இயற்கையில் நாம் காண்கின்ற வடிவின் வளர்ச்சிமுறைக்கொரு குறியீடாகவே அதைக் கொள்கின்றேன். இதிலிருந்து பருப்பொருளாராய்ச்சிசெய்யும் எல்லா அறிவியல் துறைகளை மாத்திரமேயன்றி நுண்பொருள் துறைகளையும் பெறலாம். சமூக அமைப்பு (Sociology) எனுந் துறையையும் அதிலிருந்து பெறலாம். பண்டைத் தமிழர்கள் மேற்கூறிய எழுத்துக்களை, இக்காலத்துக் கணக்கியலில் விரிந்த ஒருமுறையைச் சுருக்கிக் காட்ட ஆளப்படுகின்ற எழுத்துக்களைப்போல் (Formula) வழங்கியிருக்கின்றார்கள். உலகிலுள்ள அறிவியிற்பகுதிகளை விளக்குகின்ற குறியீடாகப் பயன்படுவதே மந்திரத்தின் இயல்பாம். ந. ம. சி. வ. ய. என்னும் எழுத்துக்களை பஞ்சபூதக் குறியீடு என்று நான் கூறுகின்றேன். அரசியற் சிக்கனம் முதலியவற்றிற் காணப்படுகின்ற சிக்கல்களையும் இதனுதவி கொண்டு அவிழ்த்திடலாம். சமூக அமைப்பு என்பதை எடுத்துக்கொண்டு அதில் ஏன் நாமிப்பொழுது இடையூறுகளுக்காளானோம் என்பதை விளக்கிக் காட்டுகின்றேன். இத்துறையில் நாம் பஞ்ச பூதக் குறியீட்டின் ஒழுங்கைச் சிதைத்துவிட்டோம். ந. ம. சி.வ. ய. என்றிருக்கவேண்டிய ஒழுங்கு தவறி சி. வ. ய. ந ம. என்று நின்றிடுமாயின், குறியீட்டின் மாறுதலுக்கேற்ப, குறிக்கப்பட்ட துறையிலும் நிலை மாறும். இங்ஙனந் தோன்றிய மாறுதல் குறியீட்டிலுள்ள ந. ம. சி. வ. ய. என்ற ஒழுங்கு திரும்பி வருமளவும் நிகழ்ந்து கொண்டே செல்லும்.

பண்டைத் தமிழர்கள் வகுத்த பஞ்சபூதக் குறியீட்டிலடங்கிய நனியகன்ற அறிவுக் களஞ்சியத்தில் இஃதொரு இம்மியேயாகும். அக்குறியீடு வடிவ வளர்ச்சியை மாத்திரமேயன்றி விண்ணிலும் மண்ணிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் சுருக்கிக் காட்டுகின்றது. கட்டிட அமைப்பியல் கருத்தாயினும், அறிவியற் கருத்தாயினும் எல்லாம் இக்குறியீட்டிலடங்கும். கட்டிட அமைப்பை எடுத்துக்கொள்வோம். நாமொரு வீடு கட்டும்பொழுது இக்குறியீட்டின் எல்லாப் பகுதிகளையும் எடுத்தாள்கின்றோம். ஒரு மனையை வகுக்குங்கால் அது நெடுநாள் உறுதியாய் நிற்கவேண்டுமென்பது நம்முடைய நோக்கமாகின்றது. உறுதியாய் ஒரு மனை நிற்கவேண்டுமாயின், அது, பஞ்சபூதக் குறியீட்டின் ஒழுங்கைப் பற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று தமிழர்களுடைய மனையடி சாஸ்திரங் கூறுகின்றது. குறியீட்டின் ஒழுங்கு யாண்டாவது பிறழுமாயின், அதற்கேற்ப வீட்டின் உறுதி நிலையும் பழுது

படும். ஒரு வீட்டினுள்ள ஐம்பூதங்கள் யாவை? ஈண்டு வீடு கட்டுவதில் நாம் வகுப்பனவற்றினுள்ள ஐம்பூதங்களையே நாம் கருதவேண்டும். ஏனெனின், நெருப்பென்பது ஒரு பருப் பொருளன்று. பருப்பொருட்களின் ஒரு நிலையே நெருப்பாகின்றது. ஆனால், பிருதிவி என்பது பருப்பொருளாகும். ஆதலின், ஐம்பூதச் சார்புள்ள பொருட்களையே நாமெடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், பிருதிவியின் தன்மை இறுக்கம்; இறுக்கமுடையவை பிருதிவியின் பாற்படும். அப்புவின் தன்மை புடைபெயர்ச்சியாகும். தேயுவின் தன்மை சூடாகும். ஒருவனுடைய புனையுமாற்றல் கொழுந்து விட்டெரிகின்றதென்று சொல்கின்றோம். (A man's imagination is on fire). இங்கே நெருப்பொன்றுமில்லை. ஆனால், ஆற்றல் உரத்துடன் வெளிப்படுவதை இவ்வாறு கூறுகின்றோம். வாயுவென்று சொல்லுங்கால் வெறுங் காற்றை மாத்திரம் நினைத்தல் கூடாது. ஆனால், எல்லா விடங்களையும் நிரப்புகின்ற தன்மையே வாயுவெனப்படுகின்றது. ஆகாசமென்பது நீக்கொணாதது. காற்றை நாம் நீக்கக்கூடும். ஆனால் விண்ணி என்ற ஈதரை (ஆகாசத்தை) நீக்குதல் கூடாது. நாம் எவ்வளவு முயன்றாலும் அஃது இருந்தே தீரும். ஈண்டுக் கூறிய இத்தன்மைகளே பஞ்சபூதங்களுக்கு அடையாளமாயெடுத்துக்கொண்ட ஐந்தெழுத்துக்களால் குறிக்கப்படுவன.

இத்தன்மைகள் ஒரு வீட்டின் அமைப்பில் எங்ஙனம் இடம் பெறுகின்றன என்பதைக் கவனிப்போம். ஒரு வீட்டின் அடிப்படை இறுகிய தன்மையுடைய பிருதிவியால் அமையவேண்டும். ஏனெனின் அடிப்படை வன்மையை அவாவுகின்றது. இதற்கடுத்தபடியில் அப்பு வரவேண்டும். இதற்கேற்ப, அடிப்படைக்குமேல் சாலகங்கள் அமையப் பெறுகின்றன. அடிப்படையிற் சாலகம் அமைப்பாருண்டு கொல்! சாலகத்திற்கு மேலும் கூரைக்குக் கீழும் உள்ள மூன்றாம் இடத்தில் தேயு இடம்பெறுகின்றது. தேயுவின் இடம் சாலகத்தின் அருகிலும் கூரையினருகிலு மிருத்தல் கூடாது. இதற்கு மேல் வாயுவின் இடம் வருகின்றது. வாயுவின் இடம் சாளரங்களாற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சாளரங்களமைக்கப்படுவது தரை மட்டத்தின் மேலும் ஆகாயத்திற்குக் கீழுமாம்.

எத்துறையை எடுத்து ஆராயினும் உறுதியுள்ளவற்றில் எல்லாம் பிருதிவி ஆள்கின்றதைப் பார்க்கலாம். அதற்கடுத்தபடியில் அப்புவும், அதற்கடுத்தபடியில் தேயுவும், இங்ஙனமே மற்றிரண்டும் இடங்கொள்கின்றன.

எழுத்துக்களை நான் மந்திரமாக எடுத்தாராயவில்லை. இயற்கையில் நாம் காண்கின்ற வடிவின் வளர்ச்சிமுறைக்கொரு குறியீடாகவே அதைக் கொள்கின்றேன். இதிலிருந்து பருப்பொருளாராய்ச்சிசெய்யும் எல்லா அறிவியல் துறைகளை மாத்திரமேயன்றி நுண்பொருள் துறைகளையும் பெறலாம். சமூக அமைப்பு (Sociology) எனுந் துறையையும் அதிலிருந்து பெறலாம். பண்டைத் தமிழர்கள் மேற்கூறிய எழுத்துக்களை, இக்காலத்துக் கணக்கியலில் விரிந்த ஒருமுறையைச் சுருக்கிக் காட்ட ஆளப்படுகின்ற எழுத்துக்களைப்போல் (Formula) வழங்கியிருக்கின்றார்கள். உலகிலுள்ள அறிவியிற்பகுதிகளை விளக்குகின்ற குறியீடாகப் பயன்படுவதே மந்திரத்தின் இயல்பாம். ந. ம. சி. வ. ய. என்னும் எழுத்துக்களை பஞ்சபூதக் குறியீடு என்று நான் கூறுகின்றேன். அரசியற் சிக்கனம் முதலியவற்றிற் காணப்படுகின்ற சிக்கல்களையும் இதனுதவி கொண்டு அவிழ்த்திடலாம். சமூக அமைப்பு என்பதை எடுத்துக்கொண்டு அதில் ஏன் நாமிப்பொழுது இடையூறுகளுக்காளானோம் என்பதை விளக்கிக் காட்டுகின்றேன். இத்துறையில் நாம் பஞ்ச பூதக் குறியீட்டின் ஒழுங்கைச் சிதைத்துவிட்டோம். ந. ம. சி.வ. ய. என்றிருக்கவேண்டிய ஒழுங்கு தவறி சி. வ. ய. ந ம. என்று நின்றிடுமாயின், குறியீட்டின் மாறுதலுக்கேற்ப, குறிக்கப்பட்ட துறையிலும் நிலை மாறும். இங்ஙனந் தோன்றிய மாறுதல் குறியீட்டிலுள்ள ந. ம. சி. வ. ய. என்ற ஒழுங்கு திரும்பி வருமளவும் நிகழ்ந்து கொண்டே செல்லும்.

பண்டைத் தமிழர்கள் வகுத்த பஞ்சபூதக் குறியீட்டிலடங்கிய நனியகன்ற அறிவுக் களஞ்சியத்தில் இஃதொரு இம்மியேயாகும். அக்குறியீடு வடிவ வளர்ச்சியை மாத்திரமேயன்றி விண்ணிலும் மண்ணிலுமுள்ள எல்லாவற்றையும் சுருக்கிக் காட்டுகின்றது. கட்டிட அமைப்பியல் கருத்தாயினும், அறிவியற் கருத்தாயினும் எல்லாம் இக்குறியீட்டிலடங்கும். கட்டிட அமைப்பை எடுத்துக்கொள்வோம். நாமொரு வீடு கட்டும்பொழுது இக்குறியீட்டின் எல்லாப் பகுதிகளையும் எடுத்தாள்கின்றோம். ஒரு மனையை வகுக்குங்கால் அது நெடுநாள் உறுதியாய் நிற்கவேண்டுமென்பது நம்முடைய நோக்கமாகின்றது. உறுதியாய் ஒரு மனை நிற்கவேண்டுமாயின், அது, பஞ்சபூதக் குறியீட்டின் ஒழுங்கைப் பற்றியமைக்கப்பட வேண்டுமென்று தமிழர்களுடைய மனையடி சாஸ்திரங் கூறுகின்றது. குறியீட்டின் ஒழுங்கு யாண்டாவது பிறழுமாயின், அதற்கேற்ப வீட்டின் உறுதி நிலையும் பழுது

படும். ஒரு விட்டிலுள்ள ஐம்பூதங்கள் யாவை? ஈண்டு வீடு கட்டுவதில் நாம் வகுப்பனவற்றிலுள்ள ஐம்பூதங்களையே நாம் கருதவேண்டும். ஏனெனின், நெருப்பென்பது ஒரு பருப் பொருளன்று. பருப்பொருட்களின் ஒரு நிலையே நெருப்பா கின்றது. ஆனால், பிருதிவி என்பது பருப்பொருளாகும். ஆதலின், ஐம்பூதச் சார்புள்ள பொருட்களையே நாமெடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். எங்ஙனமெனின், பிருதிவியின் தன்மை இறுக்கம்; இறுக்கமுடையவை பிருதிவியின் பாற்படும். அப்பு வின் தன்மை புடைபெயர்ச்சியாகும். தேயுவின் தன்மை சூடாகும். ஒருவனுடைய புனையுமாற்றல் கொழுந்து விட்டெரி கின்றதென்று சொல்கின்றோம். (A man's imagination is on fire). இங்கே நெருப்பொன்றுமில்லை. ஆனால், ஆற்றல் உரத் துடன் வெளிப்படுவதை இவ்வாறு கூறுகின்றோம். வாயு வென்று சொல்லுங்கால் வெறுங் காற்றை மாத்திரம் நினைத் தல் கூடாது. ஆனால், எல்லா விடங்களையும் நிரப்புகின்ற தன்மையே வாயுவெனப்படுகின்றது. ஆகாசமென்பது நீக் கொணாதது. காற்றை நாம் நீக்கக்கூடும். ஆனால் விண்ணி என்ற ஈதரை (ஆகாசத்தை) நீக்குதல் கூடாது. நாம் எவ் வளவு முயன்றாலும் அஃது இருந்தே தீரும். ஈண்டுக் கூறிய இத்தன்மைகளே பஞ்சபூதங்களுக்கு அடையாளமா யெடுத் துக்கொண்ட ஐந்தெழுத்துக்களால் குறிக்கப்படுவன.

இத்தன்மைகள் ஒரு வீட்டின் அமைப்பில் எங்ஙனம் இடம் பெறுகின்றன என்பதைக் கவனிப்போம். ஒரு வீட்டின் அடிப்படை இறுகிய தன்மையுடைய பிருதிவியால் அமையவேண்டும். ஏனெனின் அடிப்படை வன்மையை அவாவுகின்றது. இதற்கடுத்தபடியில் அப்பு வரவேண்டும். இதற்கேற்ப, அடிப்படைக்குமேல் சாலகங்கள் அமையப் பெறுகின்றன. அடிப்படையிற் சாலகம் அமைப்பாருண்டு கொல்! சாலகத்திற்கு மேலும் கூரைக்குக் கீழும் உள்ள மூன்றாம் இடத்தில் தேயு இடம்பெறுகின்றது. தேயுவின் இடம் சாலகத்தின் அருகிலும் கூரையினருகிலு மிருத்தல் கூடாது. இதற்குமேல் வாயுவின் இடம் வருகின்றது. வாயு வின் இடம் சாளரங்களாற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சாளரங்க ளமைக்கப்படுவது தரை மட்டத்தின் மேலும் ஆகாயத்திற் குக் கீழுமாம்.

எத்துறையை எடுத்து ஆராயினும் உறுதியுள்ளவற்றில் எல்லாம் பிருதிவி ஆள்கின்றதைப் பார்க்கலாம். அதற்கடுத்த படியில் அப்புவும், அதற்கடுத்தபடியில் தேயுவும், இங்ஙனமே மற்றிரண்டும் இடங்கொள்கின்றன.

இப்பொழுது நமது பஞ்சபூதக் குறியீடு ஓர் ஈருருளியில் எங்ஙனம் அமைகின்ற தென்பதைப் பார்ப்போம். ஈருருளி யில் அதன் சட்டம் பிருதிவித் தன்மையுடைய தென்பதை எவரும் ஒத்துக்கொள்வர். இதில், நீர் நெருப்பு ஆகியவற் றின் தன்மை வெளிப்பட்டு நிற்கவில்லை.

உருளைகள் சுற்றிச் செல்வதால் அவை, புடைபெயர்ச்சி யுடைய நீரின் தன்மையைப் பெறுகின்றன. ஆதலின், இங்கே உருளைகள் அப்புவின் பாற்படும். உருளைகள் சுழல் கின்றதன் பயனாக நெருப்பின் தன்மை யுண்டாகின்றது. இந்த ஒழுங்கு சரியாயிருக்கும் மட்டும் ஈருருளி செவ்வனே உருண்டு செல்கின்றது. இந்த ஒழுங்கைச் சற்றுப் பிறழச் செய்வோமாயின், உருளி கீழே விழ அதன் சட்டம் நிலத்திற் படிந்து உருளைகள் காற்றிற் சுழல்கின்றன. இவ்வுண்மையை எல்லா இயந்திர அமைப்புகளிலுங் காணலாம். ஒவ்வொரு இயந்திரத்திலிருந்தும் பெறக்கூடிய ஆற்றல் வெளிவரும் வண்ணம் பஞ்சபூதக் குறியீடு பற்பல வகையில் மாற்றி ஆளப் படுகின்றது. பற்பல பகுதிகளையுடைய ஒரு கப்பலும் இவ் வொழுங்கிற்குட்பட்டதே. அதன் புடைபெயருந் தன்மை யும் மிதக்குந் தன்மையும் வேறு பண்புகளும் நன்றாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வொழுங்கு சிறிது தவறிடின் இன்னல் விளைகின்றது.

ஈண்டு யான் கூறியவை பயனுடையனவாகவோ, பயனில் லாதனவாகவோ இருக்கலாம். ஆனால், இத்துறையில் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்துகின்றவருக்கு ஊக்கமளிக்கும் ஒரு கருத் தாய் இஃது இருக்குமென்று நினைக்கின்றேன். தொல்காப்பிய மரபியலில் ந. ம. சி. வ. ய என்ற முறை முற்றிலும் ஆளப்படு கின்றது. சமுதாய அமைப்புங்கூட இம்முறையைப் பின் பற்றியே எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. மரபியலின் பகுதிகள் உறுதியை நோக்கியே (நிலை பெற்ற தன்மை) ஒழுங்கு செய் யப்பட்டிருக்கின்றன. திருவள்ளுவரும் ஔவையும் செய்த அறநூல்கள் அவைகள் தோன்றிய நாட்டில் மாத்திரமே யன்றி அவைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கும் வேறு நாடுகளிலும் நிலையானவையாய் விளங்குகின்றன. அவை களின் உறுதி நிலைக்குக் காரணம் பஞ்சபூதக் குறியீட்டுக்கு ஒப்ப அவை இயற்றப்பட்டிருத்தலேயாம்.

(முற்றிற்று)

மொழி பெயர்ப்பு-Translation

குறுந்தொகை

(ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு)

திரு. T. B. கிருஷ்ணசாமி முதலியாரவர்கள் எம். எ., பி. எல்.

4. நெய்தல்

நோமென் னெஞ்சே நோமென் னெஞ்சே
இமைதீப் பன்ன கண்ணீர் தாங்கி
அமைதற் கமைந்தநங் காதலர்
அமைவில ராகுத னோமென் நெஞ்சே. —காமஞ்சேர் குளத்தார்

Pained is my heart, ay, pained is my heart and pained yet again is my heart, and my eyes are brimful of hot tears that scald the eyelids, at the departure of my lover who was inclined to abide with me!

—**Kamam-ser-kulathar.**

5. நெய்தல்

அதுகொல் தோழி காம நோயே
வதிகுரு குறங்கு மின்னிலைப் புன்னை
யுடைதிரைத் திவலை யரும்புந் தீநீர்
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லித ழுண்கண் பாடொல் லாவே. —நரிவெருஉத் தலையார்,

Is this the thing called love Oh friend, that sleep does not visit those collyrium-fed eyes of thine resembling the many-petalled lotus, ever since he departed the Lord of the quiet sea-port where the broken waves flinging forth the spray drench the tender leaves of the *Punnai* where herons sleep and abide.

—**Nari-veru-Thalai-yar.**

also மின்னிலை-shining leaves.

6. நெய்தல்

நள்ளென் றன்றே யாமஞ் சொல்லவிந்
தினிதடங் கினரே மாக்கள் முனிவின்று
நனந்தலை யுலகமுந் துஞ்சும்
ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே. —பதுமனார்.

Midnight hums with the sound '*Nal*'; speechless- and subdued by sleep lie the low among mankind: like- wise the high ones, of this loving wide-spread world. Alas, alas! I alone am sleepless! —**Padmanar.**

செய்திகளும் குறிப்புகளும்:
News and Notes

தூத்துக்குடி, சைவசித்தாந்த சபை
52-ஆம் ஆண்டுவிழா

1935-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர்த் திங்கள் 28, 29-ஆம் நாட்களில் தூத்துக்குடியில் சைவசித்தாந்த சபை 52-ஆம் ஆண்டு விழா திருவாளர் T. சிவராம சேதுப்பிள்ளை M.A.,B.L., F.C.S., அவர்கள் தலைமையில் மிகவுஞ் சிறப்பாக நடைபெற்றது. உயர்சைவத் திருவாளர் மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள் சபையினைத் திறந்துவைத்தார்கள்! அறிக்கை முதலியன படித்தபின் திருத் தலைவரவர்கள் முன்னுரையாக அரை மணி நேரம் தமிழும் சைவமும் என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசினார்கள். பின்னர்த் திருவாளர்கள் சாத்தூர் T. S. கந்தசாமி முதலியாரவர்களும், தஞ்சை பா. சிவகுருநாத பிள்ளை அவர்களும், லாலுகுடி வித்வான் அ. மு. சரவண முதலியாரவர்களும் நாகர்கோவில் ஆறுமுகம் பிள்ளை அவர்களும், பறங்கிப் பேட்டை வித்வான் பெரியசாமிப் பிள்ளையவர்களும், அண்ணாமலைநகர் R. P. சேதுப்பிள்ளை அவர்களும் இரண்டுநாட்களிலும் அவரவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட பொருள்களைப்பற்றி மிகவும் அழகுபடக் குறித்த நேரத்துக்குள் பேசினார்கள். ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட ஆடவரும், நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பெண்டிரும் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தனர். இரண்டாம் நாட் காலையில் சைவஇளைஞர் மகாநாடும் மூன்றாம் நாள் மாலையில் சைவமங்கையர் மகாநாடும் முறையே சிறப்புற நடைபெற்றன. சைவ இளைஞர் மகாநாட்டில் திரு. அ. மு. சரவண முதலியாரவர்கள் அருமைத் திருமகனார் ஞானசம்பந்தம் என்னும் மாணவர் 'காரைக்காலம்மையார்' என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசியது இளைஞர்கட்கும் முதியவர்கட்கும் ஒருங்கே மகிழ்வையும் ஊக்கத்தையும் அளித்தது. இரண்டாம் நாள் விழா முடிவில் அடியிற்கண்ட தீர்மானங்கள் நிறைவேறின.

This Conference is of opinion:—

(a) that Tamil lecturers in Colleges should be given the status and salary of the lecturers on other subjects.

கலாசாலைகளில் தமிழ்ப்பாடம் கற்பிக்கும் விரிவுரையாளர் (lecturers) க்கு மற்றைய பாடங்களைக் கற்பிக்கும் விரிவுரையாளருக்குரிய சம்பளமும் பதவியும் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று இம்மகாநாடு வற்புறுத்துகின்றது.

(b) that provision for higher studies in Tamil be made by instituting Honours Course in the Madras University.

சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியடைவதற்கு இன்றியமையாத பீ. ஏ. ஆனர்ஸ் வகுப்பு வைத்து நடத்த வேண்டுமென்று சென்னைச் சர்வகலாசாலையை இம்மகாநாடு கேட்டுக்கொள்கிறது.

(c) that the Vernacular be adopted as the medium of instruction in schools and colleges for all subjects other than English.

கல்லூரிகளில் ஆங்கில பாடமொழிய ஏனைய பாடங்கள் யாவும் நாட்டு மொழியின் வாயிலாகப் பயிற்றப்படவேண்டும் என்று இம்மகாநாடு தீர்மானிக்கின்றது.

———

திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்கரவர்கள்

நான்காம் ஆண்டுவிழா

1936-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித்திங்கள் 8-ஆம் நாள் 5-மணி முதல் 8-மணிவரை சென்னைச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக மேடையில் திவான் பகதூர் டாக்டர் C. நடேச முதலியாரவர்கள் தலைமையில் சென்னை வித்வான் பா. கண்ணப்ப முதலியாரவர்கள் 'தமிழ்ப் பெருமை' என்பது பற்றியும், சென்னை நகராண்மைக்கழகக் கல்வித் தலைவர் திருவாளர் S. சச்சிதானந்தம் பிள்ளையவர்கள் 'திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் வரலாறும் நூலராய்ச்சியும்' என்னும் பொருள் பற்றியும் மிகவும் திறம்படவும், கேட்பவருக்கு மகிழ்வும் ஊக்கமும் உண்டாமாறும் பேசினார்கள். பின் திருவாளர் செ. தெ. நாயகம் அவர்கள் திரு. நாயக்கரவர்களைப்பற்றித் தமக்குத் தெரிந்த இரண்டொரு சிறந்த குறிப்புக்களை நன்கு விளக்கிப் பேசினார்கள். பின் தலைவரவர்கள் முடிப்புரையாகத் திரு. நாயக்கரவர்களின் வியத்தகு புலமையினையும் ஆற்றலையும் பற்றிப் பேசினார்கள். பின் திருவாளர் வ. சுப்பையாபிள்ளை அவர்கள் திரு. நாயக்கரவர்களின் அருமைப் புதல்வர் திரு. முருகமாணிக்கம் என்பவர் கண்டுபிடித்திருக்கிற புதிய பொறிகளைப் பற்றியும், புதல்விகளின் கல்விப் புலமையினைப் பற்றியும் பேசித் திருத்தலைவரவர்கட்கும் சொற்பொழிவாளர்கட்கும் வணக்கவுரை கூறக் கூட்டம் கலைந்தது.

கூட்டத்துக்கு வந்திருந்த அன்பர்கட்குச் சிற்றுண்டியும் வழங்கப்பெற்றது.

புதிய நூல்கள்

திருப்புகழ் (1361 பாடல்கள்)	ரூ. 3	0
பெருங்கதை உரை 2-ம் பதிப்பு	7	0
புறநானூறு உரை 3-ம் பதிப்பு	5	0
சைவசித்தாந்த ஞானபோதம் (3-ம் பதிப்பு) மறைமலையடிகள்	3	0
சாமவேதம் (மொழிபெயர்ப்பு)	1	8

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
6. பவளக்காரத் தெரு, சென்னை.

செண்டார் கயற்கொடியை மகமேருவில் வரகுணத்
தென்னவன் பொறித்த பொழுதே
சேலைப் பருந்தொடா மற்காவ லாய்மேலே
தீட்டும்வ ளரிக் கொடியினர்
வண்டாரும் முல்லையந் தாரினர் துர்க்கைதர
வந்த மந்திர வாளினல்
மதுரா புரிச்சொக்க ருக்குள்ள விருதுகன
வரிசைபெறு தலைமைபெறுவோர்
வெண்டா மரைச்சரசு வதிநாவில் விளையாட
விசய மகள் நிர்த்த மாட
மேவல ருடன்பொரு சமர்க்களத் திற்பரியின்
மிசைப்பட்டு வித்துவசனங்
கொண்டாட வென்றட்ட திக்குந் திசைக்கம்ப*
கொடிகட்டி யுலகத்தில் வாட்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்களேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. ருரு

மாலைகள்நிறைந்த மீனக்கொடியை வரகுணபாண்டியன் மகா மேருமலையில் பொறித்தநாளில் அம்மீனைப் பருந்து எடாவண்ணம் அதன்கண் வளரி என்னும் ஆயுதத்தின் வடிவத்தையும் பொறித்தோர்; வண்டுகள் நிறைந்து மொய்த்த முல்லைமலர் மாலையை யுடையோர்; துர்க்காதேவியின் அருளால்பெற்ற சிறந்த மந்திர வாளாயுதத்தினல் மதுரைப்பெருநகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் சொக்கநாதப் பெருமானுக்குரிய சிறப்பான மரியாதைக்குரிய வரிசைகளைப்பெறும் தலைமையினை எய்தியவர்கள்; வெண்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் கலைமகள் நாவில்வந்து விளையாட; வெற்றிக்குரிய ஜல இலக்குமி பருத்த தோள்களில் நடனம்செய்ய; பகைவருடன் செய்யும் சண்டையில் யுத்தகளத்தில் குதிரைமீதமர்ந்து வித்துவான்கள் வெற்றியைப் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படி வெற்றியோடு பகைவர்களை அழித்தும் எண்திசைகளிலும் திசைக்கம்பம் கட்டிக் கொடிநாட்டி யுலகில் வாளாயுதங் கொண்டு கோட்டைகளைக் கைப்பற்றும்படை வீட்டவர்களான ஐந்து கோட்டை வளநாட்டவர்கள் மறவர்கள்.

---

* நிரைக்கம்பம் என்றும் பாடம்.

கையெடுப் பதுபரஞ் சோதியைக் கடவுளைக்
கைதவனை யன்றி வேறு
கையெடார் சந்திரா தித்தர்திசை மாறினுங்
கடவ ரிவராணை யுலகில்
மெய்யெடுத் தவர்களிரு கையெடுத்துப் பரவ
விசயஞ் செலுத்தி யாணை
மேதினி யெலாஞ்செல நடாத்துமாக் கினைசக்ர
வெயிலிடுங் காவலாளர்;
வையம்பி டிக்கின்ற வாளெடுத் துறைவிட்ட
மாத்திரத்திற் கருதலார்
வாடிவிட் டொருவரொரு வரைவிட்டு நிலைகெட்டு
மனைவிகளை விட்டுமேறும்
கொய்யுளைப் பரிவீதி போய்மீள வொருசாரி
கொண்டுபகை வென்றுவடிவாட்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்க ளேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. ருச

கைஎடுத்துக் குவித்து வணங்குவது மேலான ஒளிமயமாகிய கடவுளையே; கை எடுத்து அணைத்து அடக்கிக் கைக்குள் ஆக்கிக்கொள்வது வஞ்சகனை; அல்லாமல் பிறர் எவர்க்கும் கையெடுக்கமாட்டார்கள்; சூரிய சந்திரர்கள் திசைமாறி நடப்பினும் இவர் மறுவானையிற் கடவார்; உண்மையை யடுத்தவர்கள் தம் கைகளை எடுத்து வணங்க, வெற்றியைநாட்டித் தம் ஆணையை உலகமெங்கும் நடத்தும் ஆக்கினை சக்கரத்தின் ஒளியைப் பரப்பும் காவலாளர்; உலகத்தை எல்லாம் பிடித்துக்கொள்கின்ற வாளை உறையினின்றும் எடுத்தவிட்ட மாத்திரத்தில் பகைவர் வாட்டமுற்று ஒவ்வொருவரும் தத்தம் நிலைகெட, மனைவிகளை விடுத்தும் பிடரிமயிரையுடைய குதிரைமேல் ஏறிக் குதிரைப் படை செல்லும் (அரசுலாம்) தெருவழிச்சென்று மீண்டு ஒரு சவாரி செய்து பகைவர்களைவென்று வடிக்கப்பட்ட வாளாயுதங்கொண்டு கோட்டைகளைக் கைப்பற்றிக் காக்கின்ற படை வீட்டவர்களான ஐந்து கோட்டை வள நாட்டவர்கள் மறவர்கள்.

பெறுபே றினிற்றேவ ரிற்றலைவ ரிற்புவி
பிறங்கிட விளங்கு பேரோர்,
பிறவியுள சனனவா சனையின்மிக மனுமரபு
பெருகநிலை பெறுபுலமையோர்
சிறுவூழி யப்பரிச னங்கள்வள மிக்கினுஞ்
சேர்வைப்பினிற் பிறக்குஞ்
செல்வமக வாகினும் பெண்கொடார் தங்கள் முறை
செயலுங்கொடா மரபினோர்
உறுகால் வலிப்பெரும் படையாளர் செய்ந்நன்றி
யொருநாளு மறவாதவர்
உட்பகை விளைத்தகப டர்க்குமிடி யேறுதய
வுற்றவருயிர்க் குயிருளார்
குறுகார்க ளிட்டதளி யதிலேறி யவரிட்ட
கோட்டைதுக ளாக்கும் வடிவாட்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்க ளேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. ௬௫

அடையக்கூடிய சிறந்த பெயரில் தேவர்களிலும், தலைமையான வர்களிலும் பூமியில் விளங்கும்படியாகப்பெற்ற பெயரினையுடையோர்; பிறப்பையுடைய சனனத் தொடர்பில் மிக்க மனுகுலம் பெருகுதலா யிற் றெனும்படி நிலைமையான சிறந்த அறிவினையுடையோர்; சிறு தொண்டுகளைச் செய்யும் மக்கள், செல்வத்தால் மிகினும், சேர்ந்த நிதிக்குப்பையில் விளங்கும் செல்வம் பொருந்தியவர்களாயினும் பெண் கொடாதவர்கள்; தங்கள் குலத்திற்குரிய முறைமையையும் செயலை யும் கொடாதவர்கள்; வலிமைபெற்ற மிக்க செருவென்ற படையாள ரின் செய்ந்நன்றியை என்றும் மறவாதவர்; தம் கூட்டத்தார்க்குள் பகைமையை விளைவித்த கபடர்களுக்கு சிறந்த பேரிடி போன்றவர் கள்; தம் தயவையும் அருளையும் எதிர்நோக்கி நிற்பார்க்கு உயிரையும் அளிக்கும் தன்மையுள்ள உயிர்போன்றவர்; பகைவர்கள் எடுத்த அர சர்க்குரிய கோயில்களில் ஏறிச்சென்று அவர்கள் கோட்டையைப் பொடியாக்கும் வடிக்கப்பட்ட வாளாயுதத்தைக்கொண்டு கோட்டை களைக் கைப்பற்றிக்காக்கும் படைவீட்டவர்களான ஐந்து கோட்டை வளநாட்டவர்கள் மறவர்கள்.

செண்டுசெலா ராதுவச மண்டலா திபனுன
தென்னனிரு கண்மணியெனத்
தினவரிசை பெற்றரச நிலையிடும தாசூர
செயவிசய புயவலியினேர்
துண்டவான் மதியணி சடைக்கடவு ளிவர்வாய்ச்
சுவைத்தசையி மனச்சிறின்று
சுற்றங் கலந்தபின் வளப்பிலொரு பெண்ணவன்
ருேன்றலுக்குக் கொடுத்தோர்
கண்டுபா தங்கள்பணி கின்றிலா ரைப்புறங்
கண்டுகழு காடவென்று
கண்டநா டதுகொண்டு கொண்டநா டெதிர்கண்டு
கப்பங் கொடுத்தடிதொழக்
கொண்டநா டருமைகள் கைக்குநீர் வார்த்துக்
கொடுத்ததிசை யோருலகில்வாட்
கோட்டையிடு கின்றபடை வீட்டவர்க ளேவைந்து
கோட்டைவள நாட்டவர்களே. ௩௬

செண்டு செல்லாத இடமில்லாத கொடியையுடைய மண்டலாதிப னுன பாண்டியனுக்கு இருகண்மணிகளைப்போன்று, தினமும் அரசர்க்குரிய வரிசைகளைப்பெற்று அரசாட்சியை நிலைபெறச்செய்யும், ஆசுர வெற்றியும் வீரமும் வாய்ந்த புயவலிமையையுடையோர்; பிறைச் சந்திரனை யணிந்த கடவுளான சிவபெருமான் விளங்கிய தம் திருவாயால், மறவன் சுவைத்த மாமிச எச்சிலைத் தின்று; சுற்றத்தோடு உறவு கொண்டபின்பு வளப்பமான ஒருபெண்ணை அவன் மகனுக்கு அளித்தவர்கள்; தங்களைக்கண்டு பாதங்களைப் பணிகின்றவர்க ளல்லாத பகைவர்களை முதுகுகாட்டி யோடும்படிசெய்து அவர்கள் கழுகுகள் தின்னும்படியாகப் பார்த்தவர்களும் அவர்கள் நாட்டைக் கைக்கொண்டு, அவர்கண்டு தாம் கப்பம் இறுப்பதாக முறையிட்டு நாடளிக்குமாறு அடிகளில் வணங்க, தாம் கொண்ட நாட்டரசியின் கைகளில் நீர் வார்த்துக் கொடுத்தாற்போல் அவர்கள் நாட்டை யளிக்கும் கீர்த்தியை யுடையோர்கள்; உலகில் வாளாயுதங்கொண்டு கோட்டைகளைக் கைப்பற்றிக் காக்கின்ற படைவீட்டவர்களான ஐந்து கோட்டை வளநாட்டவர்கள் மறவர்கள்.

சே - சிவ, (சிவந்த நிறம் கோள்)

வினைச்சொல் ஏவல்

[ச்+அ - இ=இ - அ+உ+அ=சிவ=சே] நயமாகிய குளிர்ச்சி தட்டு நிலையில் தூரத்துக்கு ஒளிகொண்டே தடித்திருள்பட்டும் சமீபத்தில் மெலிந்து வெளிறியும் கறுப்பு வெள்ளை என்று சொல்லத்தகாத வேறோர் நிறமாகு என்னலின், சே=சிவ சிவந்த நிறப்படு எனல் ஆயிற்று.

சே - சிவப்பு

பெயர்ச்சொல்

[ச்+இ+உ—சிவ=சே] மேற்கூறிய அமைதியின் வண்ணமே—சே=சிவப்பு நிறம் எனலாயிற்று.

சே - சேமரம், சேரான்மரம், அழிஞ்சில் *

பெயர்ச்சொல்

[ச்+அ, இ. இ+அ+உ+அ=சிவ, சே] மேற்கூறிய சிவப்பு நிறம் அல்லது செங்காழ்கொண்ட ஓர் நிலையுயிர்ப் பொருள் என்னலின், சே=செம்மரம், சேரான்மரம், அழிஞ்சில் எனல் ஆயிற்று.

சே - விலங்கேற்றின் போது

பெயர்ச்சொல்

[ச்+ஏ=சே] இரைச்சலை ஏவிநிற்கும் அலை உயிர்ப் பொருள்களாதலின், சே=விலங்கேற்றின் பொதுவெனல் ஆயிற்று.

சே - எருது, குதிரை, புல்வாய் (மான்) †

பெயர்ச்சொல்

[ச்+ஏ=சே] இரைச்சலாகிய முக்காரங்கொண்டு, ஊர்தியாயமைதலின், நாட்டுச் சேவினமாய் எருதுக்கும், நாட்டினும் காட்டினும் செல்வதாய ஆண் குதிரைக்கும்,

---

* அங்கோலஞ் சேவழிஞ்சில் சேமரமென்றுமாகும்.
—சூடாமணி நிகண்டு.

† கடுவன், மா, ஒருத்தல், போத்துக், கலை, தகர், களிறு, சேவினொடு பகடும்ப லேறோ டேரி யீராறு மாண்பேர்.
—சூடாமணி நிகண்டு.

இரைச்சலுக்கு அஞ்சி அலைந்து காட்டில் உலவுவதாகிய மானுக்கும், சிறப்பிற்சேவினம் எனல் ஆயிற்று. "சே" என்பது ஒலிக்குறிப்பிற் சத்தத்தை ஏவி நிற்பது என்னும் குறிநிலைக்கு வழக்கத்தில், கூட்டமும் இரைச்சலும் கொண்ட ஓரிடத்தை "அங்கு சேசே எனக் கிடக்கின்றது" என்று சொல்லுதலானும் உணர்க.

சே - இடபம்

பெயர்ச்சொல்

[ச்+ஏ=சே] இடபவிராசி சேவினத்துண் முதன்மையான எருதுபோன்றுள்ள தென்பதால், சே=இடபவிராசி எனல் ஆயிற்று.

சே - (மேன்மை) உயர்வு

பண்புப்பெயர்

[ச்+ஏ=சே] மனக்குளிர்ச்சி பொருத்தும் நயத்தையேவி நிற்பதோர் குணமெனப்படுதலின், சே=மேன்மையாகிய உயர்ந்த என்னும் பண்பாயிற்று.

'சே' என்பது எதிர்மறைப்பொருள் ஆய உரப்பலின் ஏ=அடே என்பதுபோல, சே என்பது 'இது என்ன பேச்சு!' எனும் குறிநிலையில் எதிர்மறைப்படுவதாயிற்று.

தே - (கிருபை) அருள், இரக்கம்

பெயர்ச்சொல்

[த்+ஏ=தே - உ+உ=தே=தே] இம்மொழியை-ஓயா என்பதன் திரிபாய் வடசொல்லென்றே வழக்கும் பற்றும் பெற்று நின்றாலும் தமிழ்ச் சொல்லாக அமைத்துப் பார்ப்பதினும் அப்பொருளமைதி பெறுமற் போகவில்லை. எவ்வாறெனில் த்—அகமுக விழிக்குத் தோற்றப்படு நிலையில் தன்பாற்படும் ஒன்றை நல்ல நிலைமைக்குச் செலுத்தி நிற்கும் பண்பு அல்லது, தன்னுள் மிகுந்த துயரத்தோடும் வருந்திநிற்பாரைக் காணநேரின், அத்துயரமும் வருத்தமும் தன்னில் நிகழ்ந்தனவாகவே ஏற்று ஆகவேண்டுவன செய்துமாற்ற ஏவப்படும் பண்பு எனவும் அமைதிபெறுதலின், தே=தேவு-தயவு என்னும் அருள்—தே=தயை என்னும் இரக்கம் என்னும் பொருள் கொள்ளலாயிற்று எனக் காண்க.

---

* செருமலி குதிரை பெற்றம் புல்வாயே சேவென்றாகும்.
—சூடாமணி நிகண்டு.

தே - கடவுள்

பெயர்ச்சொல்

[த்+ஏ+உ+உ்=தேவு, தே] அகமுகப் பார்வைக்கு எட்டும் தோற்றங்களாகிய எல்லா உயிர்களிலும் ஏவியாண்டு நிற்கும் ஒப்பற்ற ஓர்பொருளாயும், முற்கூறிய அருளையும், இரக்கத்தையுமே வடிவாகக்கொண்டதாயும் உள்ளதே தேவெனப்படுதலின், தே=கடவுள் என்றாயிற்று. இது *தேவ: என்னும் வடமொழித் திரிபாக வன்று, இயன்மொழியாகிய தேவு—தே என்பதற்கே, மேற்கூறிய அமைதி என நன் குணர்க.

நே - நேயம் (நட்பு)

பெயர்ச்சொல்

[ந்+இ+உ+அ=நிவ—நே—ந்+இ. அ. அ. இ-நே] ந்-உயிர்த்துணைத்தன்மை இதுவே மற்றதுவென அமைவது என்றும், இதுதானே அது? அதுதானே இதுவென வினவு விப்பதென்றும் அமைதலால், நே=நேயம், நட்பு என்னலாயிற்று.

பே - நுரை

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஏ=பே] நீர்மேற் பொதிபொருளாய் நீரிலிருந்தும் ஏவப்பட்டமைந்த தோற்றமாதலின், பே=நீர் நுரை என்று யிற்று. வடநூலார் ஃபே-நுரை எனவும், அதன் திரிபே இதுவெனவும் கூறுவர். உரப்பலற்ற தமிழ்மொழியாகக் கொள்ளினும் மேற்பொருளமைதி ஒத்தே நிற்றல் காண்க.

பே - முகில்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஏ=பே] மண்ணிலிருந்தும் விண்ணுக்கு நீராவியா யெழுந்து விண்பொதி பொருள வுருக்கொண்டு பரந்துநின்று தன்னுள் அடங்கி நிற்கும் நீரை விண்ணிலிருந்தும் ஏவி மண் மேற்பொதி பொருளாகிய மழை பெய்வித்தலின், பே=முகில் எனலாயிற்று.

---

* ஈனமிலணங்கு புத்தேள் எற்றசூர் கடவுள் தேவே.

—சூடாமணி நிகண்டு.

மே - அன்பு

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஏ=மே] மனம் ஒப்புநிலே, மனநிறைவு, மன மகிழ்ச்சி, இன்பம் இவற்றைத் தன்னிலிருந்தும் ஒன்றுக்கு ஏவிப் பொருத்துவிப்பது அன்பே.—ஆதலின், மே=அன்பு என்னும் பண்புப் பெயராயிற்று.

மே - ஆசை

பெயர்ச்சொல்

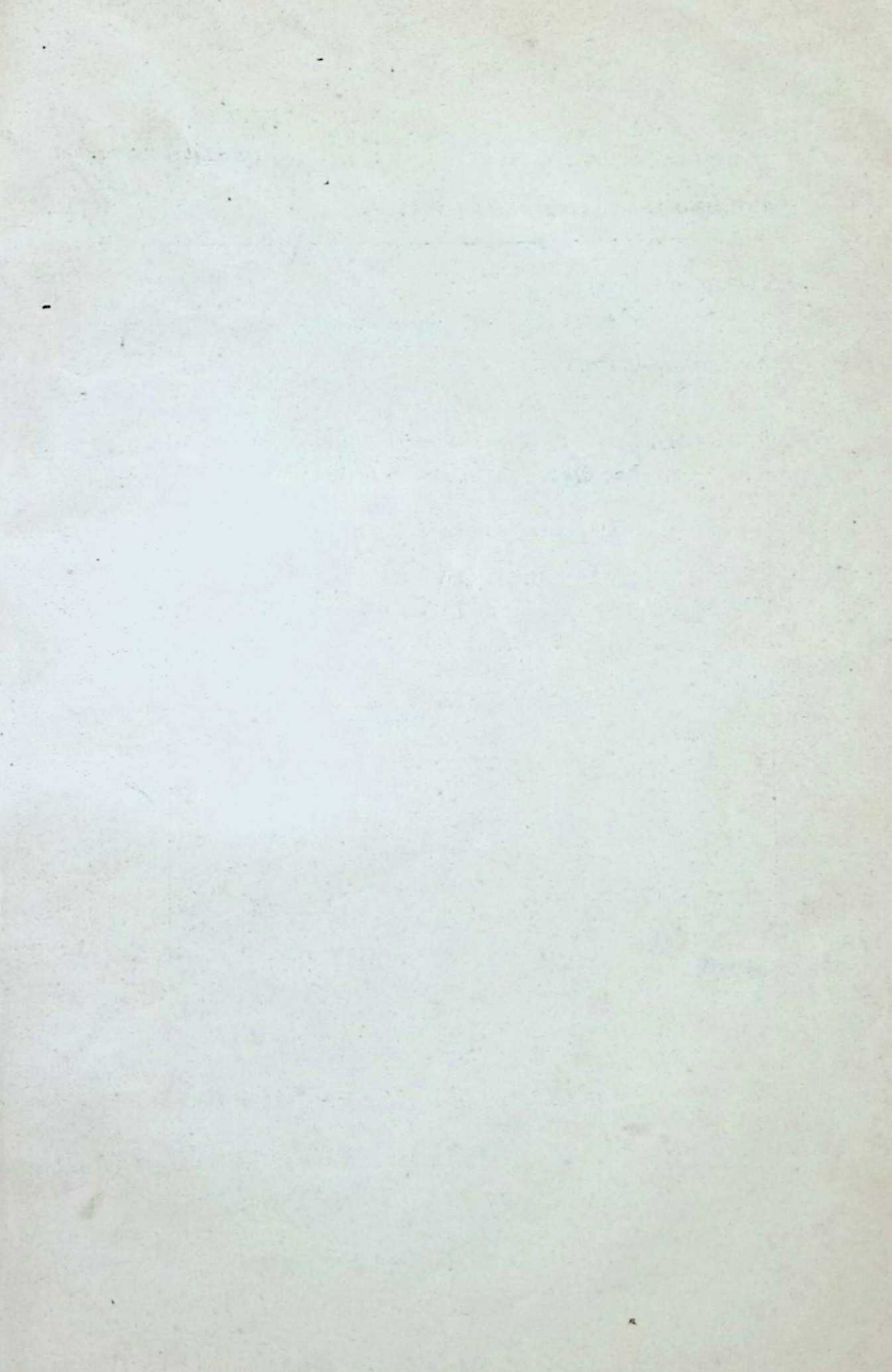
மேவு—மே என விகாரப்பட்ட வினைச்சொல்லாகுங்கால். [ம்+ஏவு] என்னும் அமைதியில், ஒப்புநிறைவு மகிழ்ச்சி இன்பு என்பவற்றை ஏவு-(அனுப்பு, எய், எழுப்பிவிடு, கட்டளை யிடு, கற்பி, செலுத்து, தூண்டிவிடு, என்ருகி, உண்ணல், ஒப் பாக்கல், சேரல், நிரவல், பொருந்தல் என ஆங்காங்கு குறி நிலைக்கோள் பெற்றமைதலின், இவையாவும் ஆசையின்பாற் படுவன ஆதலின், மே=மேவு—ஆசை எனல் அமையும்.

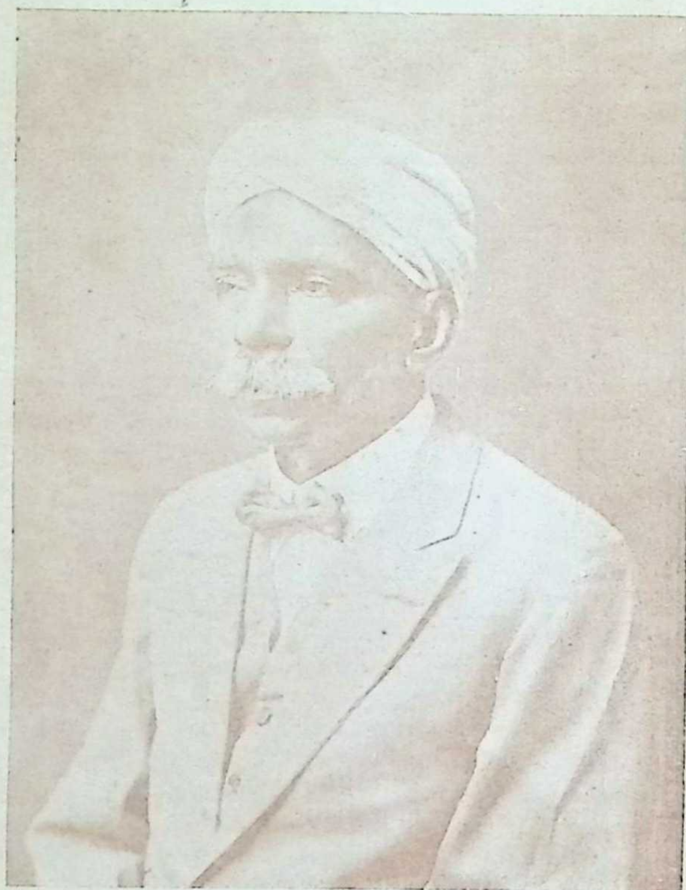
மே என்பது எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினை; வினைஎச்ச விகுதி உருபிடைச்சொல் ஆகுங்கால், உண்ணுமே போனுய்- உண்ணு நிலைமையில் மனவொப்புமேவிப் போனுய் என்னும் குறிநிலை யமைதல் காண்க.

வே - வேகு, அவி.

வினைச்சொல் ஏவல்

[வ்+இஃகு+அஃகு=வேகு=வே] வ்—உள்ளிலிருந்தும் வெளிப்படத்தக்க வலிமையை இப்புறம் போக்கித் தன்னி லொடுங்கி அஃகிவலி குறைந்தழிஎன அமைதலின், ஓர் பொருளை வேகுவித்தலும் நீரிற்பெய்து அடுப்பேற்றித் தீயிட் டெரித்து வேகுவித்தல், அப்பொருளில் முன்பு ஒத்திருந்த உறுதிப்பாடு ஒழிந்து மெலிந்து நொய்வதே அவிதல் என லால், வே=அவி, வேகு எனல் அமைந்தது. இவ்வினைச் சொல் சாவென்பது ஒரே முறை நிகழுந் தொழிலாய், மறு நிகழ்ச்சி இல்லாமையை விளக்க இறந்த காலத்துக்குச் செத்து, செத்த என்றுனற்போல, வே என்பதும் ஒரே நிகழ்ச்சித் தொழிலாதலின் வெந்த வெந்தது என வந்தமை காண்க.

தமிழ்ப் பெரியார்
கா. நமச்சிவாய முதலியார்.

சிலம்பு-கச] யுவ—தை [பரல்-சு

திருநாவுக்கரசு அடிகள் தேவாரம்

திருவையாறு—திருவிருத்தம்

சிந்திப்பரியன சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன்
முந்திப்பொழிவன முத்திகொடுப்பன மொய்த்திருண்டு
பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன பாம்பு சுற்றி
அந்திப்பிறை அணிந்தாடு மையாற னடித்தலமே.

பதவுரை:—

பாம்புசுற்றி (உம்.)—சடையினைச் சுற்றிப் பாம்பினைத் தரித்துக் கொண்டும்,

அந்திப்பிறை அணிந்து (உம்)—பகலுமிரவும் சேர்கிற அந்திநேரத்திலுள்ள செவ்வானம்போன்ற நிறத்தினையுடைய இளம்பிறைத் திங்களை அணிந்துகொண்டும்,

ஆடும்ஐயாறன் அடித்தலம்—(உயிர்கள் இன்பநலமடையும் பொருட்டு எப்பொழுதும்) பொதுவில் திருநடனம் செய்கின்ற திருவையாறு என்ற திருப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருவடிகள் இரண்டும்,

சிந்திப்புஅரியன—(நுகரப்படாமல் எஞ்சி நின்றதாகிய முன்செய்த தீவினையினால் தடைபட்டு முயலாதிருக்கின்ற உள்ளத்தை உடையவர்கள்) தங்கள் உள்ளத்தில் நினைந்து உருகி வணங்குதற்குக் கடந்திருப்பனவாயுள்ளன.

மொய்த்துஇருண்டு பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன—(முன்செய்த தீவினை தடைசெய்யினும், அதனைப்பொருட்படுத்தாது திருவருளை நினைந்து அதனைத் துணையாகக்கொண்டு முயலும் உள்ளத்தை உடையவர்களுக்கு) அவர்களைநெருங்கி அறியாமையைச் செய்து கட்டுறுத்தின பழையதீவினைப்பயனை நீக்குவனவாகி,

சிறந்துசெந்தேன் முந்திப்பொழிவன—அவர்களுடைய உள்ளத்தில் சிறப்பாகவிளங்கி நாவிற்கு இனியசுவைபயக்கும் சிவந்த தேனைப் போலச் சுத்தமாயா புவனபோக இன்பத்தை நினைந்தவுடனே இடையறாது அளிப்பனவாயுள்ளன;

முத்திகொடுப்பன—தீவிரதர சத்திநிபாதம் நிரம்பப்பெற்றுப் பக்குவ மடைந்தகாலத்தில் அவர்களுக்கு வீட்டின்பத்தையும் கொடுப் பனவாயுள்ளன.

விளக்கவுரை:—

பாம்புசுற்றி—பாம்பு என்பது குண்டலினி ஆகிய சுத்தமாயையைக் குறிக்கிறது. சிவபெருமான் சுத்தமாயையை நேரே இயக்குதலி ஞல் அவனைப் பாம்புசுற்றி நடனஞ்செய்கின்ருன் என்று அடி கள் கூறினர்.

அந்திப்பிறை அணிந்து—அந்திப்பிறை அணிந்து என்றதனுல் சிவ பெருமான் தன்னைஅடைந்தவர்களைக் காத்தருள்செய்கின்ருன் என்பது குறிப்பிடப்பட்டது.

அடித்தலம்—அடிகளாகிய தலம்; இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை —தலம் என்பது (அருள்) இடம்; எல்லாஉயிர்களும் வீடுபேறு அடைதற்கு உரிய இடமாயிருத்தலின் அடித்தலம் என்ருர். ஏ—அசை.

சிந்திப்பு அரியன—சிந்திப்பு என்பது நினைத்தல்; அதாவது சிவபெரு மான் தங்கள்பொருட்டுச் செய்துவரும் அருட்செயலை நினைந்து உருகி அன்புசெய்தல். அரியன—அருமையை உடையன; அருமைஇங்கே இன்மை என்னும் பொருள்பட நின்றது; இதனை அடுத்துப்பின் 'மொய்த்திருண்டு பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப் பன' என்று வருதலின் சிந்திப்பு அரியன என்பதற்கு நுகரப் படாது எஞ்சிநிற்பதாகிய முன்செய்த தீவினையினுல் தடைப் பட்டு முயலாதிருக்கின்ற உள்ளத்தை உடையவர்களுக்கு என்ற அவாய்நிலைக் கருத்தை வருவித்துப் பொருள்கூறப்பட்டது. அடிகள் சிந்திப்பரியன என்று கூறியபின் சிந்திப்பவர்க்கு என்று கூறுதலால் அவ்வாறு பொருள்கொள்ளுதல் பொருத்த முடை யது என அறிக. சிவபெருமானது திருவருளின் துணையால், முன் செய்த தீவினையின் பயன் நீங்கப்பெறும் என்று தேவார திருவாச கங்களில் பல பாட்டுக்களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன: "வாழ்கின் ருய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்—டாழ்கின்ருய் ஆழாமற் காப்பானை யேத்தாதே—என்று மாணிக்கவாசக அடிகள் திரு வாசகத்திற் கூறினமை காண்க.

மொய்த்திருண்டு பந்தித்துநின்ற பழவினை தீர்ப்பன—மொய்த்து= நெருங்கி; இருண்டு என்பது இருளானது கண்ணுக்குப் பக் கத்திலிருக்கிற பொருளைத் தெரியவொட்டாமல் மறைத்தல்

போல உலகவிடயங்களை அறியவொட்டாது மயக்கி என்று பொருள்படும். மொய்த்திருண்டு பந்தித்துநின்ற என்று பழ வினைக்கு அடைகொடுத்தலால் பழவினை என்பதற்குத் தீவினை என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. நல்வினையும் தீவினைபோல வீட்டுநெறியை அடைதற்குத் தடையாயிருப்பினும், அருளுக்கு மாறுகாத அறத்தின்வழி யொழுகுதலாலுண்டாகும் அவ்வினை அதனைச் செய்கிறவர்களுக்கு உலக இன்பத்தைப் பயந்து அவர் களுடைய உள்ளத்தில் அறஉணர்வை (Moral sensibility) உண்டுபண்ணி அதனால் அவர்கள் உலகநெறியைக்கடந்து வீட்டு நெறியை அடைதற்கு நேரே ஏதுவாயுள்ளது. தீவினையானது அதனைச் செய்கிறவர்களுக்குத் துன்பத்தைப் பயந்து அதனால் அவர்களை அதினின்றும் விலக்கி நல்வினையைச் செய்தலில் உறுதியாய் நிற்கும்படிசெய்து நல்வினைவழியாக வீட்டு நெறி யை அடைதற்கு ஏதுவாயுள்ளது. இந்தக்காரணத்தாலும் பழ வினை என்பதற்குத் தீவினைஎன்ற பொருள் பொருத்தமுடையது எனஅறிக. பழவினைதீர்தலும் பின்னே கூறப்படுகிற செந்தேன் பொழிதலும், ஏதுவும் பயனுமாயிருத்தலின் தீர்ப்பன என்ற வினைமுற்றைத் தீர்ப்பனவாகி என வினையெச்சப் பொருளாகக் கொண்டு பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

சிறந்து செந்தேன் முந்திப்பொழிவன—சிறந்து என்பது எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவாய் விளங்குவதுபோல அன்றிச் சிறப் பாக விளங்குகின்ற பொருளில் வந்தது.

செந்தேன்—தூய தேன் சிவப்புநிறமுடையதா யிருத்தலின் செந்தேன் என்றார். செந்தேன் பொழிவன என்பது உருவகம். நாவிற்கு இனியசுவைதரும் தூய தேன்போல, உள்ளத்தில் தூய இன் பம் பொழிவன என்பது அவ்வுருவகத்தின் பொருள். இந்த இன்பமானது அசுத்தமாயாபுவன போக இன்பம்போல அல் லாது சுத்தமாயா புவனபோக இன்பத்தைக் குறித்தற்கு அடி கள் செந்தேன்போல தூயதான இன்பம் என்று கூறினர்.

பொழிதல் என்பது இடையறாது மிகும்படி அளித்தல். முந்தி என்ற சொல் சிந்தித்தவுடனே இன்பம் அளித்தலைக் குறிக்கிறது. பின்னே முத்திகொடுப்பன என்று வருதலால் செந்தேன் என் பதற்குச் சுத்தமாயா புவனபோக இன்பம் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

இது அபரமுத்தி இன்பம்; பின் கூறப்படுகிற இன்பம் பரமுத்திஇன் பம் ஆகும்.

மா. வே. நெல்லையப்பபிள்ளை.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி-Research

"வெண்பாவில் புகழேந்தி"

(உஉசு-ஆம் பக்கத் தொடர்சசி)

[வேலணையூர் பண்டிதர் திரு. கா. போ. இரத்தினம் அவர்கள்]

இறுதிச் செய்யுள் இடைக்காலத் துள்ளவர்களால் புகழேந்தியாரை உயர்வுபடுத்தி ஒட்டக்கூத்தரை இழிவுபடுத்துவதற்காக ஆக்கப்பட்டு வழங்கப்பட்டு வருகின்றதோ? அன்றேல் அவ்விரு கலைவாணர்களும் பாடியதுதானே வெனத் தெரியவில்லை. அவ்விருவரும் பாடியதுதா னெனில் இவ்வெண்பாவிலும் புலவர் புகழேந்தியிருக்கிறார் என்பது வெள்ளிடை. என்னை? செம்பியனைச் சிறப்பிக்கும் நோக்கமாகப் பாடத் தொடங்கிய கூத்தர் தம் பாட்டின் பாதியை முடிக்க முன்னுவதற்குள் புகழேந்தியார், வெண்பா விசைப்பதில் தமக்குள்ள அளவிறந்த ஆற்றலால் முட்டின்றி யதனை முடித்துத் தம் மரையனைப் புகழ்ந்து செம்பியனைப் பழித்தமையினா லென்க.

வழுதி தன்வரமகளைப் பொன்னி நாடாளும் புரவலனுங் குலோத்துங்கனுக்கு மனைவியாக்க மனமிசைந்தான். கூத்தர் சோனுடு சென்று செய்தியைத் தெரிவித்தார். மணச்செய்தியை யறிந்த மாந்தரனைவரும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தனர்.

மணவினை மதுரைமாநகரில் பல சிறப்புக்களோடு நடத்தப்பட்டது. சில நாட்களில் சோழன் தன் மனைவியுடன் தன்னுடு சென்றான். புகழேந்தியாரும் அந்நாடு சென்றார். புகழேந்தியாரது வருகையையறிந்த கூத்தர் முன்னரே அவர் மீது தமக்கிருந்த புலமைக் காய்ச்சலால் அவரைச் சிறைசெய்வித்தார். ஊழ்வினை உயர்வு தாழ்வு பாராது எவரையும் ஒரு தன்மையராகவே மதித்துத் துன்புறுத்தும் வன்கண்மையுடையது.

"ஒள்ளியர் தெள்ளியராயினும் ஊழ்வினை வைபயநுழைந்துவிடும்" என்பதை நம் புகழேந்திப்புலவர் நன்கறிந்தவ ராதலால், அவர் தமக்கு நேர்ந்த விதியை வெறுத்துரையாராய் அதனைத் துய்த்து வந்தார். இன்னுமிவர் தமது நளவெண்பாவில் இவ்விதியைப்பற்றி இடையிடையே "கடப்பாரெவரே

கடுவினையை'' "பண்டைவினைப்பயனைப் பாரிடத்தில் யார் கடப்பார்"? " மாயம் பல சூழ்ந்து தெய்வங்கெடுத்தாற் செய லுண்டோ '' எனக்கூறியிருப்பன ஈண்டுக் கவனித்தற்குரியன. சிறையிலிருந்த புலவர் அவ்வழியால் தண்ணீர் மொள்ளச் செல்லும் பெண்கள் காதுக்கு இனிமையாயும் எளிதிற் பொருள் விளங்கும்படியாயும் பாரதத்தின் சிலகதைகளை அல்லியரசாணி மாலை, பவளக்கொடி மாலை, முதலிய நூல் களாகச் சொற்சுவை, பொருட் சுவை தோன்ற யாத்து அவர் கள் கேட்கும்படி கூறினர்.

அவர் கூறியன யாவும் மாதர் நிறையினை விளக்கி அவர் மனதை ஈர்க்கும் இயற்கை நலம் வாய்ந்திருந்ததினால் அப் பெண்கள் பல உணவுப் பொருட்களைக் கொடுத்து அவரை உபசரித்தனர். இவ்வாறு இவர் சிறையிலிருப்பதை யறிந்த பாண்டியன் திருமகள் தன் நாயகனுற்றும் அரசியல் வழுவால் தன் ஆசிரியராகிய தண்டமிழ்ப் புலவர் சிறையிலிடப் பட்ட னர் என்றெண்ணி அதனைத் தீர்ப்பதற்காக அரண்மனையின் பொற்கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டாள். அரசியின் செயலிற் குக் காரணம் விளங்காத அரசன் தேவியின் ஊடலைத் தணிப் பதற்குத் தனது தமிழ்ப்பேரவையின் தமிழ்ப்புலவரும் தனது ஆசிரியருமான ஒட்டக்கூத்தரை யழைத்து, அரசியின் பிணக் கைத் தீர்க்குமாறு அனுப்பினன். கூத்தரு மரசன் விருப்பப் படி அந்தப்புரத்தை யடைந்து தாழிட்ட கதவின் அருகி லிருந்து பாடினர். அவர் பாடலைக் கேட்ட பாண்டியன் மகள் மிகுந்த சிற்றமுடையவளாய் 'ஒட்டக்கூத்தர் பாட்டிற்கிரட் டைத்தாழ்' என்று மற்றொரு தாழையும் சடக்கென இட்ட னள். கூத்தர் மிகவும் வெட்கமும், துக்கமு முடைய வராய்க் குலோத்துங்கனிடஞ் சென்று நிகழ்ந்ததை யுரைத் தனர். பின்னர், புகழேந்தியாரைச் சிறையிலிட்டமையே அரசியின் ஊடலுக்குக் காரணமென உணர்ந்த அரையன் அவரைச் சிறையகத்தினின்றும் அழைப்பித்து இன்னுரை கூறி அரசியின் ஊடலைத் தணிக்குமாறு அனுப்பினன். புலவர் பாண்டியன் புதல்வியின் பள்ளியறையின் பொற்கதவு அருகு போய்.

"நானே யினியுன்னை வேண்டுவதில்லை நளின மலர்த்
தேனே கவாடம் திறந்திடுவாய் திறவா விடிலோ
வானே றனைய இரவி குலாதிபன் வாசல் வந்தால்
தானே திறக்கு நின் கைத்தல மாகிய தாமரையே''

எனும் விழுமிய பொருளையுடைய இனிய செய்யுளைச் செப் பினர். இச்செய்யுளைக் கூத்தர் கூறியதாகக் கூறுவார் கூற்

றப் பொருத்தமுடைய தொன்றன்று. இச் செய்யுளில் "நளினமலர்த் தேனே"யென வழுதிமகளை அன்பு கலந்த இன் சொற்களா லழைத்தமையும் 'இரவிகுலாதிபன் வந்தவிடத்து, கைத்தலமாகிய தாமரை கதவைத்திறக்க வேண்டு'மெனக் குறித்தமையும், வியக்கத்தக்கன. புலவர் செப்பிய செய்யு ளின் நுண் பொருள் நலத்தைத் தெள்ளிதி னுணர்ந்த பாண் டியன் புதல்வி புனிற்றுவின் குரலைக் கேட்டுச் செல்லுமிளங் கன்றைப்போல் கவாடத்தைச் சடக்கெனத் திறந்து அவ ரருகு சென்று வணங்கினுள். அவர் அவளுக்குப் பல ஆறுதல் மொழிகளை யறிவுறுத்தி அவளுடைய சிற்றத்தையும், துக்கத் தையுமாற்றினர். அப்பால் புலவர் புரவலனால் மிகவும் போற் றப்பட்டு அவன்றனவைக்களப் புலவராய் விளங்கிவந்தார். சில நாட்களின் பின்னர் புகழேந்தியார் சோணுடு நீங்கி, புலவர் களைப் பொன்போற் போற்றுவதிலும் தமிழாராய்வதிலும் மிகவும் சிறப்புடையவனுய் விளங்கிய மள்ளுவநாட்டுக் குறுநில மன்னனுகிய சந்திரன் சுவர்க்கியிடம் சென்றனர். புலவரைக் கண்ட புரவலன் மனமிக மகிழ்ந்து வரவேற்று, இருக்கை நல்கி, இன்னுரை கூறி உபசரித்தான். நம் புலவர் அவனது அருந்தமிழ் அவையில் தலைமை தாங்கி அவனுடனுறைந்து வந்தார். அருந்தமிழ் அன்னையாகிய ஔவையாரைப் பாந்த னென்பானும்; கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பரைச் சடையப் பவள்ளலும்; வில்லிபுத்தூராழ்வாரைக் கொங்கர் கோமானும்; மண்டல புருடரை, விஜய நகரத்து வேந்தனும் எவ்வாறு போற்றி யாதரித்து வந்தனரோ அவ்வாறு புலியேறுபோன்ற புகழேந்திப் புலவரைச் சந்திரன் சுவர்க்கியு மன்புடன்போற்றி யாதரித்து வந்தான்.

இவ்வாறு, ஆதரித்துவரும் நாட்களில், புரவலன் புக ழேந்திப் புலவரை நோக்கி வடமொழிப் பாரதத்திலுள்ள நளனது வரலாற்றைச் செந்தமிழ்ப்பாவிற் செவ்வனே பாடித் தமிழுலகத்துக்கு நல்விருந்தளிக்க வேண்டுமென்று கேட் டான். அதனைச் செவிமடுத்த செந்தமிழ்வாணர் அவனது செவ்விய உள்ளத்தையும் பிறர்க்குதவும் பான்மையையும், புலவரை யாதரிக்கும் தன்மையையும், தமிழிடத்துக் கொண்ட ஆர்வத்தையும், தமது நன்றியறிதலையும், சூதாடலின் தீமையையும், பண்டைவினைப் பயனைப் பாரிடத்தில் ஆர் கடப் பார் என்பதனையும், இன்னும் பன்னீதிகளையும் உலகினர்க் கறிவிக்க எண்ணி, 'புலவர்க்கு வெண்பாப்புலி' யெனச்சிறப் பித்தோதப்பெறும் வெண்பாயாப்பில் நானூற்றுக் கதிகமான செய்யுட்களால் நள சரித்திரத்தைத் தெண்டிரை அமுது

மொவ்வாத் தீஞ்சுவை நனி சொட்டச் செவ்விதிற்பாடி, யாவ ரும் கேட்டு இன்பவாரிதியி லழுந்துமாறு, அவனது அவைக் களத்தில் அரங்கேற்றினர்.

நளவெண்பா வென்பது நளனுடைய சரித்திரத்தைக் கூறும் வெண்பாவாலாகிய நூலெனப் பொருள் படுதலின் அடையடுத்த கருவியாகு பெயர். இதற்கு முதனூல் வியாச பாரதத்திலுள்ள நளோபாக்கியனம் என்பர். இது பாயிரம், கலிதொடர் காண்டம், கலி நீங்குகாண்டம், சுயம்வர காண் டம் என நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. வட மொழி நைடதத்தின் வழிநூலாக அதிவீரராம பாண்டிய னியற்றிய நைடதமும் நள சரித்திரமே கூறுகின்ற தெனினும் புகழேந்தியார் கூற்றிற்கும் பாண்டியனுடைய கூற்றுக்கும் பல வேற்றுமைகள் காணப்படுகின்றன.

தேவர்களால் தூதனுக அனுப்பப்பட்ட நளனொடு தமயந்தி உரையாடினுளென்று நளவெண்பா கூற, நைடதமோ தோழியர்களே உரையாடினுர்களென்று கூறுகிறது. நைட தத்திற் கூறப்படும் நளன் தமயந்தியிடம் தூதுசென்று மீண்ட பின் அன்னம் தமயந்தியைச் சந்தித்தது என்பதும், தமயந்தி நளனுக்குச் சுயம்வர மாலை சூட்டியதைப் பொருத இந்திர னேவலால் மற்றைய அரசர்கள் அவனோடு பொருதனர் என்ப தும், நள வெண்பாவிற் காணப்பட்டில. இன்னும் வேடனை நீருக்கியபின் தமயந்தி வணிகனொருவனைச் சந்தித்தாளென் றும் அவனுற் சேதிநகர்க்கேகும் வழியை யறிந்தாளென்றும் நளவெண்பா கூற நைடதம், அவள் முனிவர்களைச் சந்தித்தா ளென்றும், வணிகர்கள் பலரைக் கொன்ற யானையொன்றைச் சந்தித்தாளென்றும் கூறுகிறது. இவ் வேறுபாடுகளுக்கு இவற்றின் முதனூல்கள்தாம் காரணம் போலும். நிற்க.

முதல் முதல் நள சரித்திரம் சுருக்கமாகப் பொறிக்கப் பெற்றுள்ள தமிழ்நூல் சேரர் சிகாமணி செய்த சிலப்பதிகார மேயாகும். அதில்.

“வல்லா டாயத்து மண்ணர சிழந்து
மெல்லியல் தன்னுடன் வெங்கா னடைந்தோன்
காதலிற் பிரிந்தோ னல்லன் காதலி
தீதொடு படூஉஞ் சிறுமைய ளல்லள்
அடவிக் கானகத் தாயிழை தன்னை
இடையிருள் யாமத்திட்டு நீக்கியது வல்வினையன்றோ”

எனமிக நன்ருய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

மெய்யறிவின் மாண்பு*

[திரு. வித்துவான் S. மஹாலிங்கம் அவர்கள்]

உலகிலுள்ள உயிர்ப்பொருள்கள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு வகையில் அறிவுடையனவாகவே தோன்றுகின்றன. இயற்கையாக அமைந்த அறிவுக்கு மேன்மேலும் பயிற்சி அளிக்கப் படும்பொழுது நாற்புறமும் தீட்டப்பெற்ற வைரம் போன்று ஒளிவிட்டு இலங்குகிறது. இன்றேல் தீட்டப்பெறாத வைரக் கல் போன்று ஒளியிழந்து கிடக்கின்றது. நன்கு பண்படுத்தப்பட்ட அறிவானது, நமது கண் மறைவில் நின்று உலகினை இயக்கிவரும் இறைவன் போன்று மக்களது புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் நின்று உலகினை உய்விக்கின்றது. அவ்வறிவு ஒருவனுக்கு நல்வழி உய்க்கும் நற்றுணையாகவும், பேரின்பமளிக்கும் பெருஞ் செல்வமாகவும், பகைவரை அழிக்கும் படைக்கலமாகவும் உதவுகிறது.

இத்தகைய ஆற்றலை அறிவானது புத்தகக் கல்வியால் மட்டும் அடைய இயலாது. நூல் நிலையங்களில் காணப் படுகின்றகோடிக் கணக்கான நூல்களெல்லாம் நம் முன்னோர்களின் அனுபவ அறிவினால் ஆக்கப்பட்டனவே யன்றி வேறல்ல. ஆதலால் சிறந்த அனுபவ அறிவின்றி நிறைந்த நூலறிவால் மட்டும் அடையும் பயன் அதிகம் இல்லை. ஒரு நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைத் தம் அறிவிற்கும் அனுபவத்திற்கும் ஏற்றனவா என்று ஆராய்ந்து தாம் கொள்ளும் முடிவுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கையின் போக்கினை ஒருவர் செப்பஞ் செய்தல்வேண்டும். ஆனால் நூல்களைக் கணக்கின்றிப் படிக்கிற பெரும் பாலோரிடம் இதனைக் காண்பதரிது.

அவ்வாறு படிப்போருட் பலர் தமக்கென ஒரு குறிக்கோள் இன்றிக் கண்ணில் காண நேரும் நூல்களையெல்லாம் ஆழ்ந்த கவனமின்றிப் படித்துப் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர். அவர்கள் பயின்ற நூல்களிற் சில சிறந்த நூல்களாய் இருந்த போதிலும், அவற்றில் கூறப்பட்ட பொருள்கள் நன்கு ஆராய்தலின்றி விடப்பட்டமையால் அவர்தமது கல்வி "சமயத்திற்கு உதவாக் கல்வியாக" ஆகிவிடுகிறது. இங்ஙனமின்றி ஒருநூலில் கூறப்படும் கருத்துக்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வருதலும் அனைவருக்கும் இயலக்

---

* [G. S. Marden அவர்கள் இயற்றிய Push to the Front என்ற நூலில் Tact or Common Sense என்ற கட்டுரையின் சில கருத்துக்கள் இங்கு ஆளப் பட்டுள்ளன]

கூடியதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில் அதற்குப் பெரும் உழைப்பும் பொறுமையும் வேண்டும். மேலும் மிக நுட்பமாகவும் தர்க்கமுறையினும் ஆராய்ந்து கொள்ளும் முடிவுதான் பிறரால் அசைக்க முடியாத திண்மையுடன் காணப்படுகிறது. அவ்வாறு பேருழைப்புடன் புரியும் ஆராய்ச்சியும் அவரவரது சக்திக்கு ஏற்பச் சிறிதுசிறிது அளவு தூரஞ் சென்று நின்று விடுகிறது.

ஆதலால் கற்றவன் எனப்படும் ஒருவனது உள்ளமானது பெரும்பாலும் பிறருடைய கருத்துக்களால் (அதாவது புத்தக ஞானத்தால்) நிரம்பப் பெற்றிருத்தலையே அனுபவத்தில் காண்கின்றோம். அவன் இயற்கையறிவு பெற்றிருப்பினும் அது மேலும் நன்கு வளர்க்கப் படாமையால் வலிகுன்றிய நிலையில் காணப்படுகிறது. ஆதலால், அவனுக்குத் தன் திறமையினும் பகுத்தறிவினும் இருக்கும் நம்பிக்கை அகன்று விடுகிறது. அவன் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தவோ நூல்கள் எழுதவோ தலைப்பட்டால் அவற்றில் பிறருடைய கருத்துக்களைத் தவிர வேறு காண்பதரிது. அவன் புத்தகக் கடலிலேயே மூழ்கியவனாக இருக்கலாம்; ஆனால் அவனுக்கு மக்களைப் பற்றியோ, தொழில் வகைகளைப் பற்றியோ, உலக இயல்புகளைப்பற்றியோ ஒன்றுமே தெரிவதற்கிடமில்லை. ஆகையால் அன்றாட வாழ்க்கையில் அவன் ஒரு பச்சிளங் குழந்தையே. அவன் சுலபமாக ஏமாற்றப்படலாம்; சிறு துன்பங்களுக்குப் பெருங்கலக்கம் அடையலாம்; மிக இழிந்த காரியங்களைத் தனது அறியாமையால் செய்யலாம்.

இஃது ஒரு புறமிருக்க, புத்தக அறிவுமட்டும் நிரம்பப் பெற்றோரைப் போலவே, கல்வியின் ஒரு துறையில் மட்டும் தமது வாழ்நாளைக் கழித்த பெரும் புலமையாளருட் சிலரும் பிற உலக நிகழ்ச்சிகளில் தமது நுண்ணறிவைச் செலுத்தாமல் நகைக்கத்தக்க வகையில் நடந்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக, விஞ்ஞான உலகில் தலைசிறந்து விளங்கும் ஐஸாக் நியூடன் என்பாரைப் பற்றிய நிகழ்ச்சி யொன்றைக் கீழே தருகிறேன். ஒருநாள் நியூட்டன் தமது வீட்டின் கதவினருகில் ஒரு நூலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது அவர் வீட்டுப் பூனையும் அதன் குட்டிகளும் உள்ளே நுழைவதற்காக வெளியில் கத்திக் கொண்டிருந்தன. இதனை உணர்ந்த நியூட்டன் தமது இருக்கையினின்றும் எழுவதற்குச் சோம்பலுற்றுத் தமது அருகிலுள்ள, மெல்லிய பலகையால் செய்யப்பட்ட கதவில் பூனை வருவதற்கு ஒரு பெரிய துவாரமும்,

அதன் குட்டிகள் வர ஒருசிறு துவாரமும் செய்தார். பூனைக்குச் செய்யப்பட்ட பெருந்துவாரத்தின் வழியாய்க் குட்டிகளும் நுழையக்கூடும் என்பது அவரது புலமை நிரம்பிய அறிவுக்குத் தோன்றவில்லை.

இதுபோன்ற மற்றொரு நிகழ்ச்சியையும் இங்குக் கூறுகிறேன். இங்கிலாந்து தேசத்திலுள்ள ஒரு கல்லூரியிலே கணிதப் பேராசிரியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கணிதத் துறையிலுள்ள கணக்கிறந்த நூல்களைப் பயின்று பெரும் புலமை பெற்றிருந்தாரேனும் உலகறிவு ஒரு கடுகளவும் இல்லாதவர். ஒருநாள் அவர் மனைவியார் அவரைத் தாம் அருந்துதற்குத் தேநீர் வாங்கிவருமாறு கடைக்கு அனுப்பினர். அங்கே கடைக்காரன் அவரை 'உமக்கு' எவ்வளவு வேண்டுமென்று கேட்டான். அதற்கு அவர், "என்மனைவி இவ்வளவு வேண்டுமென்று என்னிடம் கூறவில்லை. ஆனால் ஒரு புஷல் அளவுள்ள தேனீர் வேண்டியிருக்கலாம் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றாராம். ஒரு புஷல் (Bushel) என்பது எட்டு காலன் (Gallon) கொள்ளத்தக்க ஓர் அளவு. இவ்வளவுள்ள கருவியைத் தானியங்களையும் பழங்களையும் அளக்கவே பயன் படுத்துவர். ஆதலால் இவர் இவ்வாறு பதில்கூறியது பெருநகைப்புக்கு இடமன்றோ?

இவ்வாறு நூலறிவோடு அமையாது தமது நுண்ணறிவையும் வளர்த்துத் தம்முடைய விவேகத்தாலும், யுக்திகளினாலும் பெருஞ்சிறப்புப் பெற்றிருக்கின்ற பல பண்டைக்காலப் பெரியோர்களைப்பற்றி அவர்களது சரித்திரவாயிலாக நன்கு அறிகிறோம். அவற்றுள்ளும் சில நிகழ்ச்சிகள் வருமாறு:—முற்காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த செந்தமிழ்ப் புலவர்களில் காளமேகப் புலவரும் ஒருவர். அவர் ஒரு சமயம் திருமலைராயன் சபைக்குச் சென்றார். அவரது தோற்றத்தைக் கண்ட அரசன், இவர் இன்னார் என்று அறியாது, வெறுப்போடு "இவர் என்ன அண்டங்காக்கையா?" என்றான். அவன் தம்மை அறியாமல் கூறிய புன்மொழிக்குச் சினமுறாது "நீதான் அண்டங்காக்கை, உன் தந்தை அண்டங்காக்கை, உன் முன்னோர் அண்டங்காக்கை" என்று அமைதியாகக் கூறினர். அரசன் "என்னை இழித்துக் கூறற்குத் துணிந்த உமது ஆண்மைதான் என்ன? நீர் யார்? கூறும்," என்றான். அதுகேட்ட புலவர் பெருந்தகையார், "மாநிலம் புரக்கும் மன்னவ! நான் புகன்ற மொழிகளில் இழிவு என்பது எள்ளளவும் இல்லை; அண்டம் என்றால் உலகம்; காக்கை என்றால் காத்தற்றொழிலையுடையை; ஆகவே உலகம் புரக்கும் வேந்தனே!

என்று புகழ்ச்சியுறவல்லவோமொழிந்தேன்" என்று மன்னவன் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஒருங்கெய்துமாறு கூறினர்.

ஒருசமயம் கொலம்பஸ் அமெரிக்க நாட்டுப் பழங்குடிகளாகிய செவ்விந்தியர் தலைவர்களிடம் பின்வருமாறு கூறினர். "சில வாரங்களாக நாங்கள் உங்களிடையே இருந்து வருகிறோம். முதலில் நீங்கள் நண்பர்களைப்போல எங்களை அன்புடன் நடத்தினீர்கள். இப்பொழுதோ எங்களிடம் பொறுமை கொண்டு எங்களை ஒட்டிவிடவும் முயல்கின்றீர்கள். முன்பு அளவிறந்த உணவுப் பொருள்களை அளித்துவந்த நீங்கள் இப்போது மிகச் சிறிதே அளிக்கிறீர்கள். அதுவும் வரவரக் குறைந்து கொண்டே போகிறது. நீங்கள் எமக்கு வாக்களித்தபடி நடக்காமையால் எல்லாம் வல்ல இறைவன் உங்கள் மீது கடுஞ்சினம் உற்று இருக்கின்றார். அவருடைய கோபத்தை உங்கட்குத் தெரிவிக்க அவர் சூரியனைக் கருமையாக்கி விடப் போகிறார்" என்பதாகும்.

இவர் சூரிய கிரகணம் வரப்போவதை முன்னமே உணர்ந்திருந்தார். ஆதலால் தமக்கு நேரவிருந்த பேராபத்தைத் தமது விவேகத்தால் நேராமல் தடுக்கவே இவ்வுபாயம் செய்தார். ஆனல் அப்போது செவ்விந்தியர் அவர் மொழியை நம்பாமல் மேலும் மேலும் உணவைக் குறைத்துக் கொண்டே வந்தனர். சூரிய கிரகண நாளும் வந்தது. கிழைத் திசையிலே ஞாயிறு எழுந்து களங்கம் சிறிதுமின்றி மேல் எழுவதாயிற்று. அதுகண்ட செவ்விந்தியர் நகைப்பும் பகைப்பும் தோன்ற தமது தலைகளை ஆட்டினர். ஆனல் சிறிது பொழுது கழிந்ததும் பரிதியில் ஒருசிறு கோடுபோலக் கருநிறம் பற்றத் தொடங்கிப் பொழுது ஏறஏற அதுவும் பெரிதாகிக் கொண்டே வந்தது. உடனே அம்மக்கள் அச்சத்தால் உடல் நடுங்கி, கொலம்பஸ் இருந்த பாசறைக்கு ஒடி, தம்மைக் காக்குமாறு அவர்தம் தாள்களில் விழுந்து வேண்டினர். இவ்விவேகியும் தம்மால் இயன்றவரையில் அவர்களைக் காப்பதாக உறுதி கூறினர்.

கிரகணம் விடப்படும் நேரத்திற்குச் சிறிது முன்பாக வெளியே வந்தார். அவர்கள் அவருக்கு யாதொரு இடையூறும் இழைக்காமல் வேண்டிய உதவிகளையும் புரிவதாயிருந்தால் கடவுள் அவர்களை மன்னிப்பதாகவும், இனி என்றுமே சூரியனை அவ்விருள் நிறமான அரக்கன் பற்றுதிருக்குமாறு செய்வதாகவும் தம்மிடம் கூறியதாகக் கூறினர். மறு வார்த்தை யுரையாமல் அம்மக்களெல்லாம் தம்மாலியன்ற

உதவியனைத்தும் செய்வதாக ஆணையிட்டு மொழிந்தனர். கருநிறமும் சூரியனை விட்டுச் சிறிதுசிறிதாக அகன்றது. செவ்விந்தியரும் மகிழ்ச்சி பொங்க ஆடினர், பாடினர்; இவ்வறிஞரை மனமாரப் புகழ்ந்தனர். அன்றுமுதல் கொலம்பஸ் தேவையான பொருளனைத்தும் எய்தி இன்புற்றார்.

ஈடெடுப்பில்லாத போர்மறவனாகக் கருதப்படும் ஜூலியஸ் ஸீஸர் ஒருகாலத்தில் அகில மெல்லாம் கட்டி ஆளும் பிரிட்டனையும் வெல்லக் கருதிப் படையெடுத்துச் சென்றார். அந்நாட்டுக் கடற்கரையில் செல்லும்போது திடீரெனக் கால் இடறி விழுந்துவிட்டார். விழுந்த விநாடியிலேயே ஒருபிடி மண்ணைப் பற்றிக்கொண்டு நிமிர்ந்து நின்று, கைகளை மேலுயர்த்தி "பின்வரும் பெருவெற்றிக்கு முன் அறிகுறியாக ஒருபிடி மண்ணும் பற்றிவிட்டேன். வெற்றி திண்ணமாக நம்முடையதே" என்று கூறிப் போர்வீரர்களுக்கு ஆண்மை ஊட்டினராம். விழுந்தது உண்மையில் கெட்ட சகுனமேயாகும். என்றாலும் அதனைத் தம் வீரர்கள் உணர்ந்துவிடின் மனம் தளர்ந்து பின்வாங்குவர் என்று கருதி அதனை எப்பொழுதுமே மறையுமாறு அவ்வாறு செய்தனராம்.

மேலை நாட்டிலே ஹென்ரி வார்டு என்ற இளைஞர் ஒருவர் சிறந்த சொற் பொழிவாளராக விளங்கினார். அவர் ஒருநாள் கிறிஸ்துவ இளைஞர் சங்கத்திலிருந்து தந்தியொன்று கிடைக்கப் பெற்றார். அதில் "புகழின் பொருட்டு நீர் எமக்கு உபந்யாசம் செய்வீரா?" (Will you lecture for us for fame?) என்றிருந்தது. அதுகண்ட நுண்மதியுடைய அவ்விளைஞர், "Yes, F. A. M. E. Fifty and My Expenses" என்று பதில்தந்தி அனுப்பினராம்.

ஐரோப்பியர் நாட்டிலுள்ள பல்கலைக் கழகமொன்றில் பயின்றுவந்த மாணவனொருவன் மிகவும் கர்வமுள்ளவனாக இருந்தான். அவன் ஒரு சமயம் தலைவர் வேலாண்டு என்னும் அறிஞருடன் பேசும்போது "சாலமனுடைய பழமொழிகளில் மிக உயரிய அறிவுரைகள் நிறைந்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவற்றினும் பதின் மடங்கு சிறந்ததாக அனேக பழமொழிகளை என்னால் இயற்ற இயலும்" என்றான். அவனுடைய உண்மையான இயல்பை உணர்ந்திருந்த வேலாண்டு அவனைப் பார்த்து, "சரி, அப்படியானால் நாளைக் காலையில் இரண்டு பழமொழிகளை நீயே செய்துகொண்டுவா பார்க்கலாம்" என்று பதில் இறுத்தார். இப்பதிலை எதிர்பாராத அம்மாணவன் முதலில் திகைப்

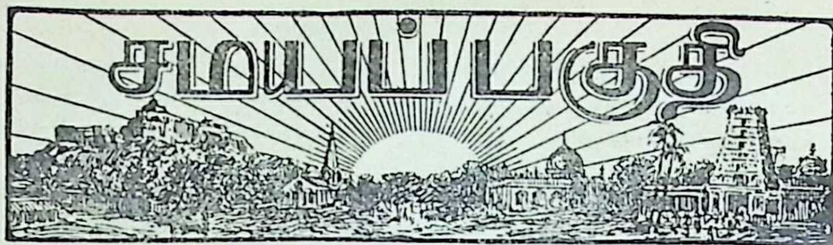
படைந்து பிறகு காலையில் செய்துகொண்டு வருவதாகக் கூறிச்சென்றான். ஆனால் அவன் பின்னர் திரும்பவே இல்லை.

இவைபோலும் அறிஞர் வரலாறுகளில் எண்ணிறந்த நிகழ்ச்சிகள் காணப்படுகின்றன. அவைகளைப் பயில்வதால் நாம் அடையும்பயன் நம் வாழ்க்கையில் நேரும் திகைப்புண்டு பண்ணும் சமயங்களில் மனம் தடுமாறாமல் விவேகத்துடன் நடந்துகொள்வதேயாகும். நம்மில் பலர் பிறரால் பரிகசிக்கப் படும் பொழுது அவர்களது நாவின் துடுக்கடக்க வழியறி யாது விழிக்கின்றனர். சிலர் அவர்களோடு பகைத்தும் கொள்கின்றனர். அதனால் நகைப்பு அதிகப்படுகின்ற தேயன்றி வேறல்ல.

இவ்வாறு பலர் கூடிக்கொண்டு ஒருவனைக் கேலிசெய் வதும், அவன் விழித்தால் கடைசியில் அவனுக்கு முட்டாள் பட்டம் கட்டிவிடுவதும் ஆங்கிலக் கல்லூரி மாணவர்களிடையே பெரிதும் காணப்படுகிறது. இச்ச மயங்களில் தந்திரமாகப் பதிலிறுக்க வழியறியாத மாண வர் நிலை இரங்கத்தக்கதாகும். சமயம் நேர்ந்தால் உரை யாடும் சமயங்களில் வஞ்சப் புகழ்ச்சியாகப் பேசிப் பிறரைத் தலையிறங்கச் செய்வதும் இக்காலத்தில் ஒரு திறமையாக ஆகிவிட்டது. ஆகையால் இக்குணமுடையோர் நம்மிடத்தும் அவரது திறமையைக் காட்ட முயல்வராயின் அக்காலங்களில் அவர் முறையைக் கொண்டே அவர்களைப் படியச்செய்வது அறிஞர் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு இழுக்கு நேராமல் காக்கும் வழியாகும்.

பண்டைக்காலத்திருந்து இறந்த மொழிகளின் பொருட்செறி வையோ, இற்றை நாளில் வழங்கும் மொழிகளின் பொருட்செறி வையோ அறிவதற்கு மக்கள்தம் பெயர்களும் ஊர்களின் பெயர் களுமே மக்கட்டொகுதியால் உதவப்படும் கருவிகளாம்.

—சர். டி. பிலிப்ஸ்.

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு மா. வே நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A.]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது

(உசக-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

நான்காவது சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணம்

45. இன்னும் ஒரு சாரார் (சாங்கியர்) உயிர் குண குணித்தன்மை இன்றிக் கேவலம் அறிவு மாத்திரமாய் நிற்கும் இயல்பு உடையது என்று கூறுவர். அறிவு மாத்திரையாய் நிற்கும் இயல்புடைய உயிரின்கண் நாம் காணுகிற படி அறிவு வேட்கை (இச்சை) செயல்கள் நிகழ்தற்குக் காரணமில்லையே என்று அவரைக் கேட்பின் உயிரின்சந்நிதியில் உடலின்கண் கரணங்கள் செயற்படுதல் பற்றி அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழும் என்று அவர் விடை பகர்வர்: அவ்வாறுயின் உடல் பிணமாகிற காலத்திலும் உறங்கும் காலத்திலும் அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழ்தலை நாம் காணவில்லையே என்று அவரைக் கேட்பின் கரணம் ஒடுங்கினமையால் உடலின்கண் அறிவு வேட்கை செயல்கள் அப்பொழுது நிகழவில்லை என்றும் உயிரின் சந்நிதி என்பது எங்கும் நிறைந்து நிற்றல் (வியாபகம்) என்பது அல்லாமல் காந்தத்தின் முன் இரும்பு தொழிற்படுதல் போல உயிரின் முன் உடல் தொழிற்படுவதற்கு ஏதுவாயதோர் குண விசேடமே என்றும் அவர் விடை கூறுவர். சந்நிதி என்பதற்குச் சாங்கியர் கூறுகிற பொருள் கொண்டாலும் காந்தமானது தன் முன்பாக உள்ள இரும்பைத் தன் பக்கம் வரும்படி இழுத்தல் அல்லாமல் அதனைத் தன்னினின்றும் அகற்றுதல் செய்யாது; ஆனால் உயிரானது உடலினால் நினைத்தல் மறத்தல்களாகிய மாறுபட்ட தொழில்களையும் நிற்றல் இருத்தல்களும் ஓடல் நடத்தல்களும் ஆகிய மாறுபட்ட தொழில்களையும் செய்கின்றது. ஆதலால் காந்தமுன் இரும்பு போல உயிரின் சந்நிதியில் உடல் சேட்டிக்கும் என்று சாங்கியர் கூறும் கொள்கை பொருந்தாது என்று சைவ ஆசிரியர் கூறியருளினர்.

46. இன்னும் புராணிகர், கவுணர், பாதஞ்சலர், மிருதி நூலார், ஐக்கவாத சைவர் முதலியோர் ஆணவ மலத்தினுடைய உண்மையையும் இயல்பையும் அறியாமை காரணமாக உயிரின் இயல்பு பற்றி வேறு வேறு கொள்கைகள் கூறுவர். அக்கொள்கைகள் பற்றியும், அவை ஒன்றும் பொருந்தாமாறில்லை என்பது பற்றியும் ஆசிரியர் கூறிய உரைகளைச் சிவநேயர்கள், சிவஞான சித்தியாரில் காண்க. அவற்றையெல்லாம் இங்கே கூறப்புகின் உரை மட்டின்றி விரியும்.

47. இனி, மேலே கூறியவாறு ஆசிரியர் உயிரின் இயல்பைப் பற்றிய பல வேறு சமயக்கொள்கைகளையும் தத்துவக் கொள்கைகளையும் மொழிந்து அவையெல்லாம் உண்மைக்குப் பொருந்துவன அல்ல என்று மறுத்தபின் ஆன்மாவின் உண்மை இயல்பு குறித்து அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்.— உயிர், என்றும் அழிவின்றி யிருக்கும் நித்தியப்பொருளாயும் எங்கும் நிறைந்திருக்கும் வியாபகப் பொருளாயு முள்ளது. குணமானது குணியினின்றும் பிரிக்கப்படாத தன்மையுடையதாதலின் உயிரின் குணமாகிய அறிவும் அவ்வாறே நித்தியமாயும் வியாபகமாயு முள்ளது. நித்தியம் என்பது என்றும் அழிவில்லாது நிற்குந்தன்மை (immortality); வியாபகமென்பது எங்கும் நிறைந்து மேலிட்டிருக்கும் தன்மை (that which pervades) வியாப்பியம் என்பது வியாபகப்பொருளில் நிறைந்து அதன்கண் அடங்கியிருக்குந் தன்மை (That which is pervaded) வியாத்தி என்பது சம நிறைவு. வியாபகம், வியாப்பியம், வியாத்தி என்னும் வடமொழிச் சொற்களுக்கு முறையே ‘மேலிடும் நிறைவு’ ‘அடங்கும் நிறைவு’ ‘ஒப்பு நிறைவு’ என்று நாம் தமிழ்மொழியிற் கூறலாம். உயிரின் வியாபகமானது ஒன்றனைச் சார்ந்து நிற்கும் வசித்துவரும் வியாபகமாகும். உயிரின் வியாபகம் சிவத்தினுடைய வியாபகம் போல் ஒரு பொருளைச் சாராது தனித்து நிற்கும் வியாபக முடையதன்று. உயிரும் சிவமும் வியாபகப் பொருள்களாயினும் உயிர் சிவத்தினால் அறிவிக்கப்படும் தூல சித்து; சிவம் எவராலும் அறிவிக்கப்படாமல் தானே தனிப்பேரொளிப் பொருளாய் எவற்றையும் அறியுஞ் சூக்கும சித்து; சிவம் அருட்சித்து; “உயிர் அவ்வருளைச் சேருஞ் சித்து. சிவம் உயிரினது பிறப்பு இறப்புக்களைக் கெடுத்துப் புத்தி முத்தி அளிக்குஞ் சித்து.” உயிர் அப்புத்தி முத்தி போகங்களில் அழுந்துஞ் சித்து. இங்ஙனம் உயிர் தன் இயல்பில் (சொரூபஇயலில்) நித்தியத்துவமும் வசித்துவரும் வியாபக முடையதாயினும் செம்பிற் களிம்புபோல அநாதியே அதனைப் பற்றியுள்ள ஆணவமல மறைப்பால் தனது அறிவு வேட்கை (இச்சை)

செயல்கள் கெடாத வண்ணம் மறைக்கப்பட்டு அறியாமை (அவிச்சை) யை அடைந்து மலத்தன்மையாகிய பசுத்துவ முடையதாயிற்று. பசுத்துவ மடைந்த உயிர், கருவிகளைச் சாராத கேவல நிலையில் ஆணவமலத்தை மாத்திரம் சார்ந்திருத்தலினல் விறகிற்றீப்போல ஆணவமலத்தின் அளவு வியாபக முடையதாயிருக்கும் பின் உயிரின் அறியாமை நீங்கும் பொருட்டு, தோற்றுவிக்கும் முறையில் முறையே அசுத்தமாயா காரியங்களாகிய காரண சரீரம், கஞ்சுக சரீரம், குணசரீரம், சூக்கும சரீரம், தூல சரீரம், ஆகிய கருவிகளுடன் இறைவனல் சேர்க்கப்படுகின்றது; காரண சரீரமுதலிய ஐந்து அசுத்தமாயா உடல்களைக் குறிக்கிற வடமொழிப் பெயர்களுக்கு முறையே காரண உடல், சட்டை உடல், குண உடல், நுண் உடல், பரு உடல் என நாம் தமிழிற் கூறலாம்.

48. உயிர் எதனை எதனைப் பற்றியதோ அதன் அதன் மயமாய் வியாபித்து நிற்கும் இயல்புடையது ஆதலின் அது காரண சரீரம் முதலிய ஐந்து உடல்களில் எதனை எதனைப் பற்றியதோ அந்த அந்த உடல் மயமாய் அந்த அந்த உடலோடு ஒற்றித்து நிற்கும் வியாத்தி உடையதாய்த் தனது அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்துகின்றது. இவ்வாறு உயிருக்கு அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழுங்கால் அந்த அந்த உடலாகிய கருவியில் விளங்கும் அருளொளியே அவ்வறிவு வேட்கை செயல்கள் விளக்க முறுதற்குத் துணையாயிருந்து அவ்விளக்கத்திற்குத் தக்கவாறு உலக போகத்தை நுகரச் செய்கின்றது. ஒடுக்கமுறையில் உயிர் கீழே முறையே தூல உடலிலிருந்து ஒவ்வொரு உடலினும் விளங்குகிற அருளொளிக்குள் அடங்கித் தன் அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்தி ஒழுகும் பொழுது அவ்வுடல்களில் வியாபகமுடையதாய் அவற்றை யெல்லாம் முற்றிலும் தன்னுளடங்கித் தொழிற் படும்படி செய்து அவற்றின் பற்றுக்களை விட்டு நீங்குகிறது. இங்ஙனம் உயிர் அசுத்தமாயா கருவி உடல்களில் வியாபக மடைந்தபின் சுத்தமாயா கருவிகளினல் சுத்தமாயா உலக போகத்தை நுகர்கின்றது. பின் உயிர் சுத்தமாயா கருவிகளினும் வியாபகமும் அவ் வியாபகத்துக்குரிய நித்தியத்துவமும் அடைந்து அதன் பற்றையும் விட்டு நீங்கி மேலான வீட்டின்பம் பெறுகின்றது.

49. மேலே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்ட உயிரின் சகல நிலை வளர்ச்சி முறைமையினல் உயிரானது மலமறைப்பினல் அடைந்திருக்கிற வியாபகத் தடையையும் நித்தியத்துவத் தடையையும் தன்னை விட்டு நீக்கும் பொருட்டு அதற்கு உலக

வாழ்வை இறைவன் பேரருளினால் தந்தருளினன் என்பதும், உயிரானது எந்தெந்தக் கருவியில் விளங்கும் அருளொளிக்குள் ளடங்கி ஒழுகுமோ அந்த அந்தக் கருவியில் வியாபகமாயிருக் கிற மலமறைப்பினின்று நீங்கி, மலமறைப்பு நீங்கின அளவுக் குத் தக்கவாறு வியாபகத்துவத்தையும் நித்தியத்துவத்தையும் அடையும் என்பதும், உயிரானது உலக வாழ்வில் தன் அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்தி அநுபவமடைந்து அவ் வநுபவத்தின் பயனாக அறிவு வேட்கை செயல்கள் திருந்தப் பெற்றுச் சுத்த மாயா புவன போகத்தைச் சுத்த மாயா கருவி களால் நுகர்தற்கு ஆயிரக்கணக்கான பிறவிகளும் வினைச் சட்டமும் (Law of Karma) இன்றியமையாது வேண்டப் படுவன என்பதும் தெளிவாகும். உயிரானது அசுத்த மாயை யின் தொடர்பையும் சுத்தமாயையின் தொடர்பையும் விட்டு நீங்குதற்கு வேண்டப்படும் சாதனங்களும் சாதனங்களாற் பெறப்படும் பயன்களும் பின்னர் உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படும்.

(தொடரும்)

பண்டைத் தத்துவம்

[காழி. சிவ. கண்ணுசாமி B. A.]

நமக்கு மேலும், கீழும், நம்மைச் சுற்றிலுமுள்ள இவ்வுலகம் எல்லாம்வல்ல ஒரு பொருளாற் படைக்கப்பட்டது. அப்பொரு ளின் ஆற்றலை மக்களாய்ப் பிறந்தவர்களாற் கணக்கிட்டறிய முடியாது; அப்பொருளுக்கு எத்தகைய இயற்பெயருங் கிடை யாது; ஏன்? பெயரென ஒன்றிருந்தால் ஒரு தனிப்பட்ட ஆள் இருத்தல் வேண்டப்படுமாகலின். எனவே, பெயர் குறி யாமலும், பரம்பொருள் ஒன்று உண்டென்பதை மட்டுங் குறிக்கும் வகையிலும் "நான்" என்றும், "அவன்" என் றும் "கடந்த அறிவினன்" என்றும் அப்பொருள் வணக்கத் துடன் கூறப்பட்டு வந்தது.

ஒருவரும் "அவனை"த் தேடிக் கண்டறிதல் முடியாது; எனினும், அவனுடைய படைப்புக்களை நோக்கி ஆழ்ந்து உன் னிய ஞானிகள் மட்டும் அவனைப்பற்றிய சில உண்மைகளைக் குறிப்பாய் அறியக்கூடும்.

அவனால் உலகிற் படைக்கப்பட்ட இயற்கைப் பொருள் கள் பலவற்றுள்ளுஞ் சிறந்தவையாக மக்களனைவர்க்குந் தோன்றியவை ஞாயிறும், திங்களும், நாள்களும், திரிதரும்

ஏனைய கோள்களுமே யாம். அவற்றின் செலவு நுட்பங்களை ஆய்ந்து கற்றலே அவற்றைப் படைத்தவனை ஆராய்ந்தறிவ தாகும். எனவே, கோணூல் என்னும் ஒளிநூலறிவு வளர வளரத் தத்துவம் வளர்ச்சியுற்றது. ஞாயிறு பருவத்திற் கேற்றவாறு பெயர் மாறுவானாயினன். கோடைப் பருவத்திற் படைப்பவன் என்றும், கூதிர்ப்பருவத்திற் காப்பவன் என்றும், மாரிகாலத்தில் அழிப்பவன் என்றும் அவனுக்குப் பெயர் கள் உண்டாயின. அதன்பின் மக்கள் தம் பகைவர்களை அழிக்கக்கருதிய காலத்தில் ஞாயிற்றின் அழித்தற் பெற்றி யைப் பராவுதலும், இனவளர்ச்சியையோ செல்வ வாழ்க்கை யையோ விரும்பியபோது முறையே படைத்தற் பெற்றியை யும் காத்தற் பெற்றியையும் பராவுதலும் இயற்கையாயின.

இவ்வாறு ஒன்றாக வெழுந்த ஞாயிற்றிற்குப் பலவாகிய பெயர்கள் உண்டாகவே, அப்பெயர்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் நாளாவட்டத்தில் ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட வடிவு படைக்கப் படுவதாயிற்று. ஒரு பொருளுக்கு வடிவு படைக்கவேண்டு மென்றால் மக்களறிவைப் பொறுத்தவரையிற் பால் குறி யாமற் படைத்தல் என்பது முடியாது. பழக்க அறிவினால் பெண்ணைவிட ஆணை சிறந்ததென்று மக்கள் கண்டிருந்தார் களானாலும், ஆணும் பெண்ணுமாகிய அவ்விரண்டும் இல்லா விடின் உயிர்வளர்ச்சி யென்பதில்லை என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்திருந்தார்கள். உணரவே, கதிரொளி வீசும் ஞாயிறு ஆணென்றும், (பகலவன்) அக்கதிர்களை ஏற்கும் நிலம் பெண் ணென்றும் (நிலமகள்) இயல்பாக வகுத்துக்கொண்டார்கள்: இக்கொள்கை இந்நிலத்திற் பிறந்த மக்கட்கு உரியதேயா யினும், வானுலகங்களினுள்ளோராகக் கருதப்படுவர்களுக்கு ஏற்றதாகாது என்பதை எளிதில் உணர்ந்தார்கள். ஆகவே முற்கூறிய இரண்டு உணர்வுகளையும் ஒன்றுபடுத்திப் பரம் பொருள் என்பது ஆணும் பெண்ணுமாகிய இருவடிவுங் கலந்த ஒன்று என்ற முடிவிற்கு வந்தனர் (அம்மையப்பன்). எனினும், மக்களைப்போன்றே இருபெற்றித்தாய இப்பரம் பொருளும் இணைவிழைச்சு வேண்டுமென்றல் கடவுட் பழி யாமாதலின் பெண்பெற்றி என்றும் முதிரா இளங்கன் னியே என முடித்தனர்.

> "அகிலாண்டகோடி யீன்ற அன்னையே பின்னையுங்
> கன்னி யெனமறைபேசும் ஆனந்த ரூப மயிலே."

என்றார் தாயுமானார்.

[இக்கட்டுரை தாமஸ் இன்மன் என்ற ஆங்கிலப் பேரறிஞரின் கருத்தைத் தழுவியெழுதப்பட்டதாகும்.]

இலக்கணமும் இலக்கியமும்:
LANGUAGE AND LITERATURE

குறுந்தொகை

[இலந்தையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

(முன் கஙக-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

தமிழ்நூல் தொகைகளுள் எட்டுத்தொகை நூலைச் சார்ந்த குறுந்தொகை என்னும் நூல் மிகப் பழமையானது. அத்தொகை நூல் பூரிக்கோ என்பவரால் தொகுக்கப் பட்டதாகும். அந்நூல் செம்மையான முறையில் திருத்தமான பாடங்களுடன் செய்யுட்கள் பதிப்பிக்கப்பெற்றுக் கிடைக்கப்பெறாமை வருந்தத்தக்கது. எனினும் அக்குறைபாட்டினை ஒருவாறு நீக்குதற் பொருட்டுச் சென்னைச் சர்வகலாசங்கத்தார், திரிசிபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை யவர்களின் மாணவரும், புறநானூறு, மணிமேகலை, பெருங் கதை, சிலப்பதிகாரம், பத்துப்பாட்டு, ஐங்குறுநூறு, பரிபாடல் முதலாய பன்னூற் பதிப்பாசிரியருமான மகாமகோபாத்தியாய, தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதய்யர் அவர்களைக் கொண்டு பதிப்பிக்க ஏற்பாடுசெய்துள்ளமை நந்தமிழுலகம் அறிந்ததே.

குறுந்தொகையில் ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் விழுமியபொருளும் சொற்சுவையும் அமைந்து விளங்குவதைக் காணலாம். ஆயினும் பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு செய்யுளும் பல்வேறான பாடங்களைக் கொண்டுள்ளது. செய்யுட்களின் ஆசிரியர்கள் பெயர்களிலும் பாட பேதங்கள் பலவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆசிரியர் பெயர் இல்லாப்பாடல்களும் பல உள. படுமத்து மோசிகீரனார், படிமத்து மோசிகீரனார், படுமரத்து மோசிகீரனார், படமத்து மோசிகீரனார், படுமாற்றூர் மோசிகீரனார் எனப் பெயர்கள் பல காணப்படுதலை அறிக. மேற்குறிக்கப்பட்ட பெயர்கள் யாவும் படுமாற்றூர் மோசி கீரனார் என்னும் ஒரு புலவரையே குறிக்கும் என்பது சற்று நுணுகி ஆராய்வார்க்குப் புலனாகாது போகாது. புலவர் பெயர்களே ஐயுறத்தக்க வாறு பல்வேறு பாடங்களுடன் காணக்கிடக்கும் நிலையில் அன்னார் தம் செய்யுட்களில்பாடபேதங்கள் பலவாகக் காணப்படுதலும் பெரு வியப்பாமோ? பன்னூறாண்டுகளாகச் செய்யுட்களைப்பெயர்த் துப் பெயர்த்து ஓலைகளில் எழுதிவந்தனர் நம் முன்னோர். ஓலையெழுத்துக்களின் வடிவநிலை எழுதுவோர் திறனுக்கேற்ப அமைந்து, கற்போர் தகைமைக்கியையப் பல்வேறு பாடபேதங் களுடன் பிற்காலத்தில் வெளிப்படலாயிற்று. ஏடெழுதுவோர்களால்

நிகழ்ந்துள்ள பிழைகள் மிகப் பலவாகும் என்பதை ஓலையினின்றும் ஒரு நூலைப் பெயர்த்தெழுதுவோர் தம் அநுபவத்தில் நன்கறிவர்.

பாடபேதங்கள் பலவாதலினால் செய்யுட்களின் செம்பொருள் காணலில் ஐயுறவு தோன்றுகின்றது. நேரான பொருளைவிடுத்து வலிந்து பொருள் கொள்ளவும் முரணான பொருள் கொள்ளவும் முந்துகின்றோம். அத்தகைய நிலையில் குறுந்தொகையில் பல செய்யுட்கள் உள்ளன. ஆராய்ச்சியில், செம்பொருள் காணுங்கால் பாடபேதங்கள் பலவற்றையும் கொண்டு பொருள்கண்டு அவற்றுள் விழுமியபொருளைக்கொண்டு பிறவற்றையும் குறிப்பித்திடின் பின்னர் அப்பகுதிகளை ஓதுவார் தம் ஆராய்ச்சிக்கு அவற்றைப் பெரிதும்பயன் படுத்திக் கொள்வர். நம் கருத்திற்குரிய பாடத்தைக்கொண்டு பிற வற்றை மிகைஎன்று குறிக்காது விடலும் நேரிதன்றாம்.

ஆதலின் ஒரு செய்யுளை எல்லாவகையிலும் ஆராய்தற்குரிய முறையை நாம் அமைத்தல்வேண்டும். சிறந்தபாடபேதமாக நமக்குப் பழைய ஏடுகளினாலோ, சான்றோர்கள் இலக்கண இலக்கிய உரை களில் உதகரித்துக் காட்டியுள்ள இடங்களினாலோ ஆதாரம் காட்டு தற் கில்லையெனில் நம் மதியூகத்தினால் இவ்வாறுதல் வேண்டும் எனத்திருத்தியமைத்தல் சிறந்ததன்றாம். அம்மட்டோ, பிற்காலத் தில் தோன்றும் தமிழ்நூற் பயிற்சிபெறுவார் தவறான நெறியில் பல பொருள்களைப் பயில்வாராகித் தமிழ்மொழி தன் பண்டைப் பெருமை யிழத்தற்குரிய நிலையை எய்துமாறு செய்திடத்தக்காரு மாவர். ஆதலின், நெறியின் ஆராய்ந்து பல்வேறு பாடங்களில் சிறந்த பாடத்தின் உண்மைப்பொருளை விளக்கிப் பிறபாடபேதங் களையும் கீழ்க்குறித்திடுதலே நன்முறையாம். அதுவன்றி, நமக்குத் தோற்றுமாறு பொருள் பொருந்துவதாயினும் பிறிதோர்பாடம் கற்பித்தல் தக்கதன்றாம். அந்நிலையில் குறுந்தொகையில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் அமைந்துள்ளன; எனினும் அவற்றில் ஒன்றை ஈண்டு ஆராய்வோம்:—

மருதம்

“நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
பொன்மலி பாடிலி பெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே.” (75)

என்பது தலைமகன் வரவுணர்த்திய பாணற்குத் தலைமகள் கூறியது. இதனை இயற்றியவர் படிமத்து மோசிகீரனார் என்பவர் ஆவர். குறுந்தொகையில் படிமத்து மோசிகீரன் பாடியதாக 33, 75, 383 என்னும் மூன்று செய்யுட்களும், படுமாற்றூர் மோசிகீரன் கொற்றன் பாடியதாக (376) ஒருசெய்யுளு முள்ளன. படிமத்து மோசிகீரனார் என்பது படுமரத்துமோசிகீரனார் என்றும் படுமாற்றூர் மோசிகீரனார்

என்றும் படமாத்து மோசிகீரனார் என்றும் காணப்படுகின்றன. படுமாற்றூர் மோசிகீரன் கொற்றனார் என்றும் ஒருபெயர் காணப்படுகின்றது. மோசி என்பதையடையாகக்கொண்டு எனிச்சேரிமுடமோசியார், மோசிகீரனார், மோசி கொற்றனார், மோசிக்கரையனார், மோசிசாத்தனார் என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. குறுந்தொகையில் 377-வது செய்யுளை பாடியவர் மோசிகொற்றன் என்றும் 59, 84-வது செய்யுட்களைப்பாடியவர் மோசிகீரனார் என்றும் அறியலாம். நினைவொடு ஆராயுமிடத்து மோசி என்பது ஒரூரின் பெயராகவும் கீரன் என்பது இயற்பெயராகவும் கொள்ளுதல் வேண்டும். சிலர் மோசி என்பது தந்தையின் பெயர் என்பர். படித்து, படமாத்து, படுமாத்து, படிமரத்து, என்பன யாவும் பாடபேதங்கள் என்பதும் படுமாற்றூர் சிவகங்கைக் கருகிலுள்ள ஓரூர் என்றும் அறியலாம். மோசிகீரன் என்னும் புலவரையே மோசுகீரன் எனவும் படிமத்து மோசிகீரன் எனவும், படமாத்து மோசிகீரன் எனவும், படிமத்து மோசிகீரன் எனவும், படிமத்து மோசிகீரன் கொற்றன் எனவும், படுமாற்றூர் மோசிகீரன் என்றும் கூறினர் என்பதும் புலனாகும். இப்பாடலை ஆராய்ந்துவிட்டு ஆசிரியர் மோசிகீரனாரைப் பற்றியும் அவரால் இயற்றப்பட்ட பிறபாடல்களைப் பற்றியும் ஆராய்வாம்.

படுமோற்றூர் மோசிகீரனார் பாடியது

படுமாத்து மோசி கீரனார் படுமரத்து மோசி கீரனார் படிமத்து மோசி கீரனார் படமரத்து மோசி கீரனார்	பிரதிபேதங்கள்

நீகண் டனையோ? கண்டார்க்கேட் டனையோ?
ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ;
வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
பொன்மலி பாடிலி பெறீஇயர்;
யார்வாய்க் கேட்டனை? காதலர் வரவே.

என்பது, தலைமகன் வரவுணர்த்திய பாணற்குத் தலைமகள் கூறியது. அதாவது, தலைவன் பரத்தையைச் சார்ந்தொழுகி வந்தமையை அறிந்த தலைவி ஊடினளாக; அதனை உணர்ந்த தலைவன் அவளது ஊடலைத் தணிப்பான் கருதிப் பாணனை வாயிலாக விடுப்ப, வந்தடைந்த பாணனை நோக்கித் தலைவி கூறியது என்க.

பிரதி பேதங்கள்

1. 'ஒன்று தெளிய நசையினம் மொழிமோ'—

(அ) 'என்று கேளிய தகையினை மொழிமோ'
(ஆ) 'ஒன்று தெளிய நகையின மொழிமோ'

2. பொன்மலி பாடிலி பெறீஇயர்'—

(அ) 'பொன் மலி பாடிலி பெறீஇயர்'
(ஆ) 'பொன் மலி பாடினி பொறீஇயர்'
(இ) 'பொன் மலி பாடினி பெறீஇயர்'

3. 'கண்டார் கேட்டனையோ'—
'கண்டார்க் கேட்டனையோ'

4. 'வெண் கோட்டியானை பூஞ்சுனை படியும்'—

(அ) 'வெண் கோட்டியானை சோனை படியும்'
(ஆ) 'வெண் கோட்டியானை பூஞ்சுனை படியும்'
(இ) 'வெண் கோட்டியானைச் சேரனைப் பாடியும்'
(ஈ) 'வெண் கோட்டியானைச் சேனை படியும்'

இவை பாடபேதங்களாகக் காணப்படினும் இவைகளில் ஒன்றைக் கொள்ளாது, 'வெண்கோட்டியானை சோணை படியும், பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்,' என்னும்பாடங் கொள்வாருமுண்டு. டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத அய்யரும் இப்பாடங் கொண்டுள்ளார் என்பது தெரியவருகிறது. அத்தகைய பாடம் பிரதிகளில் காணப்படவில்லை. ஆதலால் அது நுண்மதிகொண்டு ஆய்ந்து கூறும் பாடமாகும்.'கிடைத் துள்ள பிரதிபேதங்களைக்கொண்டு ஒருவகையான் உரைகூறிப் பின் பொருந்துமாறு ஊகித்த பாடவகையாலும் உரை காண்போம்.

பதவுரை

பாடுஇலி — பெருமையில்லாத பாணனே; (காதலர் வரவு— காதலர் வருகையை;) நீ கண்டனையோ — நீயே பார்த்தாயோ?; கண்டார்க் கேட்டனையோ — தலைவன் வருதலைக் கண்டவர்களைக் கேட்டு அறிந்தனையோ?; ஒன்று தெளிய நசையினம் — இவ்விரண் டில் ஒன்றை அறிந்துதேற விரும்பினேம்; மொழிமோ — சொல்லு வாயாக: வெண் கோட்டு யானைசோனைபடியும் — வெண்மையான கொம்பு (தந்தங்) களையுடைய யானை வெள்ளநீர்ப் பெருக்கிலேதான் படியும்; (அதுபோல், தலைவன் பரத்தையர் சேரியிற்றான் தங்கு வான்) பொன் மலிபெறீஇயர் — பொன்னை மிகுதியாகப் பெறும் பொருட்டு; காதலர் வரவு—(என்னை மகிழ்விக்க உரைக்கும்) காதலர் வருகையை; யார் வாய்க்கேட்டனை — எவரிடமிருந்து கேட்டாய்? ஏ—அசை.

"வெண்கோட்டியானை சோனை படியும்' என்றது, வெண் மையான கொம்புகளை யுடைய யானை வெள்ளநீர்ப் பெருக்கிலேதான் படியும். அதுபோலத் தலைவன் பரத்தையர் சேரியில் தங்கியவனாய் அவர்களைத் தனிவிடாது தானும் அவரோடு சென்று நீர் குடைந் தாடுவன் என்பது தோன்றக் கூறினள் என்க. இது தலைவி புலந்து கூறியமொழி.

இச்செய்யுள் மருதத்திணைக் குரியதாகலின் 'பூஞ்சுனை' என்பது பொருந்தாது. சுனை — குறிஞ்சித் திணையது. கண்டனையோ,

கேட்டனையோ — ஒகாரங்கள் வினப்பொருளன. நசை — விருப்பம். நசையினம் — தன்மைப்பன்மை. மொழிமோ — மோ — முன்னிலையசை. கோடுயானை — கோட்டியானை — இகரம், குற்றியலிகரம். பொன்மலி — மலிபொன் — நிறைந்தபொன் — முன்பின் மாறிய மொழித்தொடர். பாடு — பெருமை, பெறீஇயர் — உயிராளபெடை, பெறும் பொருட்டு என்னும் பொருளது. வரவு — தொழிற்பெயர்.

பாணனைப் 'பாடிலி' என்றாள், பாணன் தலைவனிடத்தும் தன்னிடத்தும், பரத்தையரிடத்தும், பொன்பெறற்காகப் பொய்யும் மொழிவான் ஆதலினாலும், முன்னர்ப் பலர், தலைவர்வரவு கூறிப் பொய்புகன்று தலைவியிடம் பொன் பெற்றுச் சென்றுள்ளார் ஆதலினாலும், அத்தகையாரிடம் வினவித்தெரிந்து வந்தவனோ என்பது கருதிப் பாடுஇலி எனவிளித்துப் பின் தன் ஆவல் மீதூரத் தலைவன் வருகையிற் றலைவி விருப்பு மிக்குடையாளாதலின் அவன் வரவுண்மையை அறிதல் வேண்டியும், 'கண்டனையோ? கேட்டனையோ? யார்வாய்க்கேட்டனை?' என்று வினவி, உண்மை புணர விரும்பினாள் என்க.

இச்செய்யுள் ஐந்தடிகளையுடையதாகக் காணப்படுகின்றது. இச்செய்யுள் தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியலில், நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணர் என்னும் இருபேருரையாசிரியர்களாலும் தரப்பட்ட இரண்டே இடங்களில் முழுமையும் கிடைக்கின்றது. தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கிளவியாக்கத்தில் ஓரிடத்தில் ஓரடிமட்டும் உதகரிக்கப்பட்டுள்ளது. 'வெண்கோட்டியானை சோனைபடியும்' என்னும் மூன்றாம் அடிக்கும், பொன்மலி பாடிலிபெறீஇயர்' என்னும் நான்காம் அடிக்கும் தொடர்பு நன்கு பொருந்துவதாக இல்லை. பொருந்துமாறு மூன்றாம் அடியை இயைத்து ஆங்கு வேண்டுவன தந்துரைக்கவேண்டி யுள்ளது. ஆதலின் இச்செய்யுளில் ஓரடி விடுபட்டிருத்தலும் கூடும் என்பதும் கருதற்குரியதே. ஆதலின் இச்செய்யுளின் உண்மை நிலை ஆராயத்தக்கதே.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. "நீகண்டனையோ......காதலர்வரவே"—
"இது தலைவன் வரவை விரும்பிக் கூறியது"

(தோல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல். 673 பக் (பவானந்)

2. "நீ கண்டனையோ...... காதலர்வரவே"—"இது வருகின்றான் என்று உழையர்க்குக் கூறியது"

தோல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், இளம்பூ-பக் 247-8.

3. "வெண்கோட்டியானை சேனைபடியும்"—"இனச்
சுட்டில்லாப் பண்புகொள் பெயர்க்கொடை,
வழக்காறல்ல செய்யுளாறே"

—(தோல், சொல்-சூ18, இளம்பூரணம்-மேற்கோள்.)

4. இச்செய்யுளைத் தலைவன்வரவை 'விரும்பிக்கூறியது' என்னும் துறைக்கு உதாரணம் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர்.

'வெண்கோட்டியானை பூஞ்சுனை படியும்' என்றுகொள்ளின், யானை-தலைவனாகவும், பூக்கள்-பரத்தையராகவும்; சுனை-பரத்தையர் சேரியாகவும், புலனாகுமாறு அமைத்தது உன்னி மகிழற்பாலது.

தலைவன் பரத்தையரோடு சென்று நீராடலுமுண்டு என்பதை விளக்குவதும் அறிக. இதனை, 'காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி' என்ற குறுந்தொகைச் செய்யுளாலும் அறிக. யாழ்ப்பாணம், திரு வாளர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை யவர்கள், தம் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பதிப்பில்,

"நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
வென்று கேளிய தகையினை மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை சோனை படியும்
பொன்மலி பாடிலி யெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே"

என, 382ம் பக்கத்தில் பதிப்பித்திருத்தல் அறிக.

மெய்ப்பாடு—இளிவரலைச் சார்ந்த நகை.

பயன்—ஊடலொழித்தல்.

நீகண் டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ
ஒன்று தெளிய நசையின மொழிமோ
வெண்கோட் டியானை பூஞ்சுனை படியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்
யார்வாய்க் கேட்டனை காதலர் வரவே.

என்று பாடங்கொண்டு,

"காதலர் வருகையை நீ கண்டயோ? கண்டாரைக்கேட்டு அறிந்தனையோ? யார்சொல்லக் கேட்டனை? இவற்றில் ஒன்றைத் தெளிய நாம் விரும்பினம்; சொல்லுக; வெண்மையான தந்தங்களையுடைய யானையானது பூக்கள் நிறைந்த சுனையிற் படியும் பொன்மிக்க பாடலி என்னும் (திருப்பாதிரிப் புலியூர்) நகரைப் பெறுவாயாக" என்று உரை கூறலும் பொருந்தும். பாணர்களுக்குப் பொன்னாற் செய்த தாமரை மலரை யளித்து வந்தமைபோலப் பொன்னாற் செய்த பாடலி மலரையும் அளித்து வந்தனர் என்க. பல்லவவரசர் காலத்தில் திருப் பாதிரிப்புலியூர் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தமையும், அதற்குப் பாடலிபுத் திரம் என்னும் பெயர் இருந்தமையும் அறிக. பெறீஇயர் என்பதை வியங்கோள் வினைமுற்றாக்கி உரை கூறியதாம். பொன்மிக்க பாடலி மலரைப் பெறற்பொருட்டு எனக்கொண்டு வினை யெச்சமாக்கி,

'வெண்கோட்டியானை சோணைபடியும்
பொன்மலி பாடலி பெறீஇயர்'

எனப்பாடம் கொண்டு 'வெண்மையான தந்தங்களையுடைய யானை சோணை நதியிற்படிகின்ற பொன்மிக்க பாடலிபுரத்தைப் பெறும் பொருட்டு' எனப்பொருளும் கூறுவர்! இயர், இய, என்பன எதிர் காலம் பற்றிவரும் வினையெச்சம்; தொல்-சொல்-வினை இயல் 228 (31.) பாடலிபுரத்தைப்போன்ற சிறப்பினைப் பெறுதல் என்க. இங்ஙனம் கூறலை நற்றிணை எட்டாவது செய்யுளாலு மறிக. சோணை, கங்கையின் உபநதி. அதன் கரையில் அமைந்தது கி. மு. 5 ம் நூற்றாண்டில் அஜாதசத்துருவால் நிருமிக்கப்பட்டு, கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுவரைச் சிறந்து விளங்கி அழிவுற்ற பாடலிபுரம். இந்நகர் பொன் முதலிய வளம் மிக்கது. அதனால் அந்நகரைப் பெறுதலைச் சிறப்பாகக் கொள்வர். சோணைநதிக்கரையி லிருக்கும் பாடலிபுரத்தைப்பற்றி, அகநானூற்றில், 265-ஞ் செய்யுளில்,

"பல்புகழ் நிறைந்த வெல்போர், நந்தர்
சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கை
நீர்முதற் கரந்த நிதியங் கொல்லே"

என்று கூறப்பட்டிருத்தல் அறிதற்பாலது. இவ்வடிகள் வந்த அகநானூற்றுச் செய்யுள் மாமூலனாரால் பாடப்பட்டது. அம் மாமூலனாரும் மோசிகீரனார் காலத்தவரே. இச் செய்யுள் பொருள் வயிற் பிரிந்ததலைவனது பிரிவிடை வேறுபட்ட தலைமகள் ஆற்றாமை மீதூரத் தோழிக்குக் கூறியது. "தோழியே, வெம்முனை அருஞ்சுரம் இறந்தோராகிய தலைவர், நம்மினும் வலிதாத் தூக்கிய பொருள், இமயச் செவ்வரை மானுங் கொல்லோ? பல்புகழ் நிறைந்த வெல் போர் நந்தர், சீர்மிகு பாடலிக் குழீஇக் கங்கைநீர்முதற் கரந்த நிதியங்கொல்லோ? எத்தகையது?" (நம்மினும் அது சிறப்பின் றாயின் நம்மைத் தனித்து விடுத்துப் பிரிந்து செல்வரோ) என்னும் பொருள்பட அமைந்திருத்தலை யறிக. சோணைநதிக்கரையில் கி. மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் நிறுவிய பாடலிபுத்திரம் பொன் மிகுதியும் வாய்ந்தது என்பது மெய்ம்மையே எனினும் இக்குறுந் தொகைச் செய்யுளில் அந்நகரையே குறித்தோதினர் ஆசிரியர் என் றற்குப் பிரசான்று ஒன்றுங்காணேம். பெறுதற்குரிய நகராகவும் அதுவே பேருகவும் கூறுதலில் ஏதேனும் சிறப்புப் பொருள் இருத் தல் வேண்டும். வடமொழி நூல்களில் அப்பொன்வளம் பழுநிய நன்னகர் குறிக்கப் பட்டிருத்தலில் யாதொரு வியப்பும் இன்று. என்னையோ எனின், சிறந்த வடமொழிவாணரிற் பல்லோர் வடநாட் டவரும், வடநாட்டு மன்னர்களால் போற்றிப் புரக்கப்பட்டவர் களுமேயாவர் ஆதலின் என்க. மற்றும் மோசிகீரனார் பாடியபாடற் றெருகுதிகளில் பிற செய்யுட்களில் யாண்டும் இப்பொன்மலி நன் னகரைக் குறியாதிருத்தலும் அறியலாம். தலைவன் தலைவி தமக் கிடைச்சென்று ஊடலொழிப்பான் புக்க பாணன் நகர் பெறற்கோ கருதுவன்! அவன் மகிழப் பொன்னோ, பொன்னாலாய பூணோபெறின்

அமையும் அன்றோ? ஆதலின் தமிழ்நாட்டில் நிகழ்வதாகக் கருதப் படும் ஒரு புலனறிவழக்கத்திற்கு வடநாட்டிலுள்ள ஓரூரினைப் பெறற்பொருட்டுத் தலைவன் வருகையைத் தலைவியிடம்சென்று பாணன் கூறியதாகக் கொள்ளல் வலிந்து பொருள் கொள்ளுதலாம். மற்றும், வடநாட்டுநகர் ஒன்று தமிழ் நாட்டுப் பழைமையான நூலில் காணக்கிடக்கின்றது. ஆதலின், தமிழர்க்கு அவ்வடநாட்டுச் சம்பந்த முண்டு எனக் கற்பிப்பதுவேண்டிக் கூறல் பொருந்துவதாமோ?

'பரத்தையர் தனித்தாராய்ச் சென்றாடவிடாது' என்பது ஆதார மின்றிக் கூறுவதுமன்றாம்.

> "காலை எழுந்து கடுந்தேர் பண்ணி
> வாலிழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற
> மல்லல் ஊரன் எல்லினன் பெரிதென" —நற். 45

என்னும் செய்யுளால் தலைவன் பரத்தையரோடு நீராடல் உண்டு என்பது புலனும்.

பாடலி—என்பதற்குப் பாடலமலர் (பாதிரிப்பூ) என்று கொள்ளுதலேனும், திருப்பாதிரிப் புலியூர் என்னும் தமிழ் நாட்டு நன்னகரையே கொள்ளுதலேனும் இயைபுடைத்தாமன்றோ! தென்னாட்டுப் பாடலிபுரமான திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்கு அத்தகைய பெருமையுண்டோ என்பதை ஆராய்வதும் நலமாகும். சரித்திர ஆசிரியரான ஸ்மித் துரைமகனார்:—'திருப்பாதிரிப் புலியூர் என்பதற்குப் பாடலி புத்திரம் என்றபெயர் உண்டு' என்பதை நன்குவிளக்குகின்றார். சமணர் காலத்து அந்நகர் பீடுற்றிருந்தது என்பது பெரிய புராணம் முதலிய நூல்களால் அறியலாம். மாணிக்கவாசகர் காலத்தும் அந்நகர் சிறப்புற்றிருந்தது. கடலூர் எனவழங்கும் நகர் பண்டு கூடலூர் எனவழங்கிவந்தது. அங்கு ஓராறு கடலோடு கலப்பதாம் என்பதும் அப்பெயரான் விளங்கும். அப்பேராறு கெடிலம் என்னும் பெயரோடு இக்காலத்து வழங்குவதும் அறிவோம். ஆதலின், 'வெண்கோட்டியானை சோனைபடியும், பொன்மலி பாடலி; என்று கொண்டு, 'வெண்மையான கொம்புகளையுடைய யானை, மழைநீர்ப் பெருக்கு மிக்குடையநீரிற் படியும் பொன்மிக்க பாடலிபுரம்' என்று தமிழ் நாட்டிலுள்ள திருப்பாதிரிப்புலியூரான பாடலிபுரத்தைக் குறித்தார் என்பதும் பொருந்து மன்றோ? சிலப்பதிகாரத்தில் சோனை, அல்லது சோணை என்னும் நதி வச்சிரநாட்டிலுள்ளதென்பது மட்டும் அறிகின்றோம். சோணை நதிக்கரைக்கண் இருந்த பாடலிபுரத்தைப்பற்றித் தமிழ்நூல்களில் பரக்கக் கூறக்காண்கிலோம். திருப்பாதிரிப்புலியூர்த் தலபுராணமேனும், சிலாஸாஸனங்களேனும், கெடிலத்திற்குச் சோணை என்னும் பெயர் உண்டு என்பதையும், அந்நகர்க்குப் பாடலிபுரம் என்னும் பெயர் உண்டு என்பதையும் வலியுறுத்துமாயின் தமிழ்நாட்டுப்பழம்பதியொன்றின் சிறப்பு விளங்குவதாகும். பாடலிமலரைப்போல் பொன்னாற் செய்து வழங்கும் மரபுஉண்டு என்பதைப் பழந்தமிழ்நூல்கள் வலி

யுறுத்துமாயினும் சிறந்ததாம். அவ்வாறு ஆதாரங்கள் கிடைக்கப் பெறாத வரையில், 'வெள்ள நீர்ப்பெருக்கிலேதான் யானை படியும். அதுபோல் பரத்தையர்சேரியிற்றான் தலைவன் உறைவான்; என் காதலன் வருகையை நீ—பொன்னை மிகுதியாகப் பெறும்பொருட்டுக்கூறினையோ? நீயே கண்டனையோ? கண்டாரைக் கேட்டனையோ? யார் வாய்க்கேட்டனை? இவற்றில் ஒன்றை அறியவிரும்பினம், சொல்' எனப் பொருள்கோடலே பொருத்தமாகும்.

மோசி கீரனாரைப்பற்றியும் அவருடைய செய்யுட்களைப் பற்றியும் அடுத்த இதழில் ஆராய்வோம்.

(தொடரும்)

அகப்பொருள் அழகு

[வித்துவான் மணி. திருஞானசம்பந்த முதலியாரவர்கள்]

(முன் ௧௭௬-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

நுகர்ந்த பின்னர் வெறுப்படையாமல் அவள் அருமைகளையும், பெருமைகளையும், அழகுகளையும் பற்பலவாறு புகழ்ந்து பிறரிடத்தில் கூறுவதற்கும், தானே உலகிலுள்ள பற்பல பொருள்களைக் கண்டபோது தான் இன்பம் புதிதாக வரப்பெற்று, அவளைத்தன் விருப்பின்படி தானே தலைசிறந்த நிலையில் புகழ்ந்து சொல்லிக் கொள்ளுவதற்கும் அகப்பொருளில் ஒரு துறை உண்டு. அதை "நலம்புனைந்துரைத்தல்" என்று அறிஞர் கூறுவர். அவ்விடத்தே நாயனார் ஒரு தலைமகன் தன் காதலியின் சிறப்பைக் குறித்துக்கூறுகின்ற விஷயங்களில்,

"நன்னீரை வாழி யனிச்சமே நின்னினு
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள்."

என்பது ஒன்று.

இங்குத் தலைமகன் தன் காதலியின் செவ்விய குணங்களை அறிந்துகொண்டதுமன்றி, மென்மைத் தன்மையின் மாட்சிமையை அறிந்து எய்திய இன்பத்தினை மிகவும் சிறப்பாகக் கூறுகின்றான். அவன் இன்பம் எய்திய பின்னர்ச் சிறிதும் சலிப்பும், வெறுப்பும் அடையாமல், முன்போல் விருப்பும், இன்பும் ஒருசிறிதும் குறையாமல் பெற்றிருக்கின்றான் என்பது அறியத் தக்க விஷயமாகும். பெண் மக்களுக்கே இயல்பாக ஒளிரும் பெருமை யாதெனின் மென்மைத் தன்மையாகும். ஆடவர்க்கும் வன்மையும், மாதர்கட்கு மென்மையும் இயல்

பாக அமைந்துள்ளன என்பது யாவரும் அறிந்த விஷய மாகும். மென்மைத் தன்மையில் மங்கையர்கட்கு ஒரு தனிச் சிறப்பும் உண்டு. அம்மென்மையின் மேன்மையை ஒரு தலை மகன் அவன் காதலியினிடத்தே இன்பம் நுகர்ந்த பின்னர் மிகவும் சிறப்பாகக் கூறுகின்றான். மலர்களே பொதுவாக மென்மைத்தன்மை வாய்க்கப்பெற்றவை. அம்மலர்களின் மென்மையை நம் பண்டைய புலவர் பெருந்தகையாளர்கள் மங்கையர் மென்மைக்கு ஒப்புமை கூறியதே மிகவும் பாராட் டத்தக்கதாகும். அத்தகைய மலர்கள் எல்லாவற்றினும் மென்மை உடையது அனிச்சமலராகும். அம்மலரின் மென் மையைக் காட்டினும் தான் அனுபவித்த தன் காதலியின் மென்மை அதிகம் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது எத்துணை அழகும், ஆழமும், அருமையும், அறிவும் பெற்று ஒளிர் கின்றது என்பதைச் சிறிது கூர்ந்து நோக்குங்கள். தலைமகன் அனிச்ச மலரை நோக்கி, "அனிச்ச மலரே! நீ வாழ்வாயாக! மென்மையால் நீ பிறமலர்கள் எல்லாவற்றினும் நல்ல தன்மை பெற்றுள்ளாய் எனபதில் ஐயமின்று. அங்ஙனமாயினும், நான் விழைகின்ற என் அருமைக்காதலியின் மென்மையோ உனது மென்மையைக் காட்டினும் சாலவும் பெரிதேயாகும் என்று நீ அறிவாயாக. இனி நீ, யானே எல்லா மலரினும் மென்மை யுடையேன்என்று இதுகாறும்கொண்டிருந்த செருக்கை ஒழிப் பாயாக." என்று கூறுவது எத்துணைய விழுமிய இன்பத்தை ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் கொட்டுகின்றது என்று இயம்ப வும் வேண்டுமோ? இத்துணையும் கூறியதின் காரணம் யாதெனின், ஓர் ஆடவன் தன் காதலியின் மாட்டு இன்பம் நுகர்ந்த பின்னர்ப் புதிய இன்பத்தை நாடுதல் கூடாது என் பதை விளக்கும் பொருட்டே யாகும்.

ஒரு தலைமகன் பெரிதும் விழைந்த தன்காதலியின் தலை சிறந்த இன்பத்தில் தவழ்ந்து, பின்னர் அவள்பால் அளப்பரிய அன்பு பூண்டு, தனது உள்ளத்தில் அவளை அழகுற அமைத்து, அவளைப்பற்றிப் பற்பல விழுமிய எண்ணங்கள் கொண்டு, தான் காணும் களிமிக நல்கும் பொருள்களிடத்தெல்லாம் தன் அருமை நாயகியின் பெருமையை நயந்துரைப்பான். அத் தகைய சீரிய எண்ணங்கள் பெறுகின்ற தலைமகன் எய்தும் இன்பத்திற்கு இணையான பொருள்கள் இப்பூவுலகில் ஒன்றுமே யில்லை. ஒருவன் தான் பெரிதும் விரும்புகின்ற தன் மகனையோ, மகளையோ பிறர் புகழக்கேட்டல் அவனுக்கு விழுமிய இன்பத்தை நல்குகின்றதன்றோ? அங்ஙனமே ஒரு தலைமகன் தான் சாலவும் காதலிக்கின்ற இளம்பாவையைப்

பிற மடவார் வர்ணித்துரைக்கக் கேட்டல் கூடுமாயின், அஃ தும் அவனுக்குப் பேரின்பத்தையே நல்கும் என்பதில் ஐய மின்று. ஆனால், அத்தகைய நிகழ்ச்சியை ஒரு தலைமகன் நேரில் காண்டல் அருமையான காரியமாகும். தன் காதலி யின் சிறப்பை விளக்க அவன் தனக்குத் தோன்றியவாறெல் லாம் தன் இன்பத்தின் பான்மையை விளக்குவான்.

அங்ஙனம் ஒரு தலைமகன் புகழும் புகழ்ச்சிக்கு ஓர் எல்லை வகுக்க ஒருவராலும் ஆகாது. அவன் புகழ்ச்சியின் அளவு அவன் தன் தலைவியின்பால் வைத்துள்ள அன்பின் அளவிற் கும், அவன் அவனைப் புகழப்பெற்றுள்ள கல்விக்கும், அறிவிற் கும், மனோபாவனையின் ஆற்றலுக்கும், விழுமிய குணத்திற்கும் ஏற்பச் சிறந்து ஒளிரும். அத்தகைய புகழ்ச்சி விளக்குவது யாதெனில், ஒரு தலைவன் தன் காதலியின்மாட்டு எத்துணை விழுமிய தலைசிறந்த அன்பு வைத்துள்ளான் என்பதே யாகும். ஒழுக்கத்தில் தலைசிறந்த புலவர் பெருந்தகையாராகிய பெரு நாவலர் ஒரு தலைவன் தன் உவப்புறு வாழ்வும், சிறப்பும், பூரிப்பும், செருக்குமாகத் துலங்கிய தன் தேவியை வாயாரச், சிந்தையாரத், தன் இன்னுயிர் இனிக்கப் புகழ்வதாகப் பாவித்து இசைத்த அரும்பாக்களின் அழகுகளையும், நயங் களையும் சிறிது ஆராய்வது அறிஞர்க்கு ஓர் இன்பத்தொழிலே யாகும்.

தலைவியின்மாட்டுப் பேரின்பத்தின் சுவையைப் பருகிய ஒரு தலைமகன் அவளைப் பிரிந்த பின்னர் அவள் கள்ளப்பார் வையையும், மென்சாயலையும், இன்பத்தோற்றத்தையும் தன் சிந்தையில் எழுதிவைத்துக் கொண்டவன்போல் அவையிற் றின் செம்மையில் திளைத்து, அவளைப்பற்றிக் கீழ்வருமாறு புகழ்கின்றான். அங்ஙனம் அவன் புகழ்வதாக நாயனார் கூறுகின்ற,

"நன்னீரை வாழி யனிச்சமே நின்னினு
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள்."

என்னும் பொன்வாக்கின் நயத்தைச் சிறிது ஆராய்வோம். மண்ணுலகில் மன்னுகின்ற மாண்பொருள்கள் அனைத்தினும் கண்ணிற்குக் காட்சியும், மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியும், பரிசத் திற்கு மென்மையும் அளிக்கவல்ல சிறந்த பொருள் மலரே யாகும். மலரினும் சிறந்த பொருளாக ஒன்றையும் இசைக்க இயலாது; அதன் மணமும், தனிச்சிறப்பும், எழிலும் ஒரு புறம் கிடப்ப, அதன் மென்மையை நோக்குகின்ற காலத்து, அம்மென்மைக்கு இணையான பொருள் உலகில் ஒன்றுமே

யில்லை என்பது வெளிப்படை. ஈண்டு நாம் மென்மையைத் தான் எடுத்துக் கொள்ளல்வேண்டும். ஏனெனில், மென்மை என்னும் ஒரு குணம் எல்லாப் பொருள்களினும் விழுமிதாக ஒரு தனிச்சிறப்பை அடைந்துளது. மென்மை என்பதையே ஓர் உருவாகப் பாவித்து அதனைச் சிறப்பாக ஒரு மாதினுக்கு அமைப்பதும் உண்டு. "மெல்லியலார்" என்று மங்கையர்களைக் கூறுகின்றோம் அல்லவா? அஃது எக்காரணம் பற்றி எனச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்போமாயின், மென்மையின் மேன்மை விளங்குமல்லவா? வன்மனத்தான் ஒருவனைக் காட்டினும் மென்மனத்தான் எத்துணைச் சிறந்த மனப்பான்மையுடையவன் என இயம்பவும் வேண்டுமோ? வன்பொருள்கள் அனைத்தினும் நம் உள்ளத்திற்கு விழுமிய இன்பம் ஊட்டவல்ல பொருள்கள் மென்பொருள்கள் அல்லவா? சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்து, "மென்மை என்னும் குணத்திற்குத் தனிச்சிறப்பும் தனியின்பமும் உண்டு எனவும், அதனை விரும்பாத ஆடவரும், மகளிரும் இலர் எனவும், விலங்குகளும், பறவைகளும் ஏனைய தாழ்ந்த உயிர்களுங்கூட மென்மையை விழைகின்றன" எனவும் அறிதல் வேண்டும்.

அத்தகைய தனிச்சிறப்பு எய்தியுள்ள "மென்மை" தலைசிறந்து ஒளிருமிடம் மலரகமேயாகும். மலரினும் மென்மையான பொருள் உலகில் ஒன்றில்லை; அம்மலர்கள் அனைத்தினும் சிறந்த மென்மையை உடைய மலர் "அனிச்ச மலரே" யாகும். ஆகவே, மென்மைக்கு இருப்பிடம் "அனிச்ச மலர்" என்றே கூறவும் தகும். அப்பெற்றித்தாய தலைசிறந்த மென்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள அனிச்சமலரும் தனது தலைசிறந்த பண்பினையும், சிறப்பினையும் இழந்துவிட்டதாம். எஞ்ஞான்று அங்ஙனம் அம்மலர் தனது பண்பினையும், சிறப்பினையும் இழந்ததெனின், ஒரு தலைமகன் ஒரு தலைமகளிடத்துச் சிறிய இன்பம் துய்த்து, அவன் அவள் மென்மையை அறிந்த பின்னரேயாகும். அவன் அதுகாறும் அறியாத மென்மையைத் தன் தலைவியின்மாட்டு அறிந்தானாகலின், அவன் அச்சிறப்புறு பொருளைப் புகழ்வானாயினன். அப்புகழ்ச்சியைத்தான் மேற்கூறிய அருமைப்பா இனிது விளக்குகின்றது.

இன்னும் விளக்கமாக உரைப்பின், ஒரு தலைமகன் விழுமிய தலைசிறந்த இன்பம் தன் மெல்லியலாள்மாட்டுத் துய்த்த பின்னர் அனிச்சமலரை நோக்கி, "ஓ! அனிச்ச மலரே! நீயே உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களினுஞ்

சிறந்த மென்மையை உடையாய் என இதுகாறும் செருக்கி வாழ்ந்திருந்தாய். ஆனால், நீ இனி உன் செருக்கை ஒழித்தல் வேண்டும். ஏனெனின், உன்னினும் சிறந்த மென்மையைத் தன்னகத்தே கொண்டவள் என் இன்பக்காதலி என்பதை நீ அறிவாயாக. அவளது மென்மையையும், உனது மென்மையையும் ஒருங்கு நோக்குமிடத்து, உனது "மென்மை" என்பது உலகில் உளதாகிய ஒரு பொருளாகவும் உரைக்க முடியாது. அத்துணைய வித்தியாசம் உனது மென்மைக்கும் என் காதலியின் மென்மைக்கும் அமைந்துளது என்பதை நீ அறிவாயாக. ஆனால், நீ அக்காரணம்பற்றி ஞானமடைந்து உயிர்துறத்தல் கூடாது. நீ வாழ்ந்திருக்கக் கடவாய். ஏனெனில், உன்னை உலகம் இழந்தால், என் காதலியின் மென்மையை, உலகில் எப்பொருளோடு நான் வேற்றுமை காட்டி விளக்கமுடியும்? ஆதலால், நீ இனிது வாழ்ந்திருத்தல் அத்தியாவசியமேயாகும்." என்று கூறுவதுபோல் பாவித்துத் தெய்வப்புலவர் ஆழ்ந்த செவ்விய பொருள்களின் நுணுக்கங்களை எங்ஙனம் செம்மையுற விளக்குகின்றார் என்று சிறிது சிந்திப்போமாயின் நமக்குள் நம்மை அறியாமல் எத்துணைய பேரின்பம் பொங்கி வழிகின்றது என்று பகரவும் வேண்டுமோ ?

தலைவன் பிறிதோரிடத்தில் தன் காதலியின் செவ்விய முகத்தின் இன்ப வொளியைத் தன் மனத்திற்குள் மகிழ்ந்து வெளியே புகழ்கின்ற ஞான்று, அவன் கூறுவதாகப் பாவித்து நாயனார் இயம்பிய ஒப்புயர்வற்ற பிறிதோர் செம்மையும், ஆழமும் பொதிந்துள்ள பொன்வாக்கு,

> "மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற்
> காதலை வாழி மதி."

என்பதாகும். தலைவன் உலகுக்கெல்லாம் இன்பம் நிறைந்த குளிர்ச்சி கெழுமிய ஒளியை நல்கும் சந்திரனை நோக்கி, "ஓ! வெண்மதியே! நீயும் வாழ்வாயாக! நான் இன்பம் துய்த்த என் அருமைக் காதலியின் பொலிவுள்ள முகம் ஒளி வீசுகின்ற தன்மையைப் போல் நீயும் ஒளி வீசும் ஆற்றலுடையையாயின், நான் அவளைக் காதலிப்பது போன்றே உன்னையும் காதலிப்பேன். ஆனால் உனக்கு அத்தகைய வன்மை அமைந்திலதே. அந்தோ! பாவம்! நீ என் செய்வாய்? உனக்கு இயற்கையாக மாசு அமைந்துளதே. நீ உலகுக்கெல்லாம் ஒளி கொழிப்பினும், உன் மாசு அனைவரும் அறிந்ததன்றோ? ஆதலால், உனது ஒளியின் மாண்பு ஒரு வழியில் பொலிவிழந்தன்றோ

நிலவுகின்றது. என் இன்பக்காதலியின் செவ்விய முகம் கொழிக்கின்ற என் உயிரைக்கவரும் ஒப்புயர்வில்லாத ஒளிக்கு நீயே ஒப்பாகமாட்டாய் என்றால், வேறுயாவர் இப்பூவுலகில் அவள் மாண்புறு இன்பம் செறிந்த ஒளிக்கு இணையாவார்? உனக்கு மறு இருத்தல் பற்றி உன்னால் தூயவொளியை வீச இயலவில்லை. ஆதலால், நான் உன்னைக் காதலிக்கவும் இயலாது. அந்தோ! பாவம்! நீ அங்ஙனம் மாசோடுகூடியே ஒளியைக் கொழித்தாலும், நீயும் உயிர் பெற்றிருத்தல் அத்தியாவசியமேயாகும். ஏனெனில், நீ உலகில் இருந்தால்தான் என் கண்மணியாகிய காமக்காதலியின் மாசில்லாச்செம்மை பொதிந்த இன்பவொளியின் மாட்சிமை இனிது புலனாகும். ஓ! மதியே! நீ வாழ்வாயாக!" என்று கூறுவதின் நயமும், அழகும் எத்துணைச் சிறந்தனவாக மிளிர்கின்றன என்று சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்ப்போமாயின், ஒரு தலைமகன் தன் காதலியின்மாட்டுக் கொண்டுள்ள தலையன்பின் மாட்சி இனிது விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் தலைவன் தன் காதலியின் சிறப்புக்களை அவ்வப்போது தன் சிந்தைமகிழ, உயிர் தளிர்ப்பப் புகழ்வது விளக்குவது யாதெனில், அவன் அவளையன்றிப் பிறிதோர் மகள் இந்திராணியைப்போல் எழில் நலம் பெற்றவளாக மிளிரினும் அவளைத் தினைத்துணையும் விரும்பான் என்பதேயாகும். (தொடரும்)

மலைபு வினாக்கள்

1. ஒன்றும் ஐந்தும் என்ன நிறம்?

   (கருநிறம்) (1=க; 5=ரு).

2. எந்த எண் பயிர்களை நன்றாய் விளையச் செய்யும்?

   75. (7-எ; 5-ரு=எரு.)

3. ஆறு பார்ப்பார்க்கு இரண்டு கண் எப்படி?

   (ஆற்றைப் பார்ப்பவருக்கு இரண்டு கண்)

—கா. சிவ. க.

புதுக் கவிகள் - Original Poetry

(தாயினும் இனிய நம் தமிழ் மொழியைப் போற்றுங்கள். எல்லா அறங்களிலும் தமிழை வளர்க்கும் அறமே சாலச் சிறந்தது.)

தமிழ் மொழி வாழ்த்து

'மாற்றறியாத'

தேனினும் இனியநற் செந்தமிழ் மொழியே
தென்னாடு விளங்குறத் திகழுந்தென் மொழியே
ஊனினும் ஒளிர்வுறும் ஒண்டமிழ் மொழியே
உணர்வினுக் குணர்வதாய் ஒளிர்தமிழ் மொழியே
வானினும் ஓங்கிய வண்டமிழ் மொழியே
மாந்தருக் கிருகண்ணு வயங்குநன் மொழியே
தானியல் சிறப்புறுந் தனித்தமிழ் மொழியே
தழைத்தினி தோங்குவாய் தண்டமிழ் மொழியே.

கா. நமச்சிவாயன்

தமிழ்மொழி வணக்கம்

பல்லுயிரும் பல வுலகும்
படைத் தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள் முன்
இருந்தபடி இருப்பதுபோல்,
கன்னடமுங் களி தெலுங்கும்
கவின் மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித் தெழுந்தே
ஒன்று பல ஆயிடினும்,
ஆரியம்போல் உலக வழக்
கழிந்தொழிந்து சிதையா உன்
சீரிளமைத் திறம் வியந்து
செயல் மறந்து வாழ்த்துதுமே.

கடல்குடித்த குடமுனியுன் கரைகாணக் குருநாட்டில்
தொடுகடலை உனக்குவமை சொல்லுவதும் புகழாமே?
ஒருபிழைக்கா அரனார்முன் உரையிழந்து விழிப்பாரேல்
அரியதுன திலக்கணமென் றறைவதுமற் புதமாமே?
சதுமறை ஆரியம்வருமுன் சகமுழுதும் நினதாயின்
முதுமொழிநீ அநாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே?
வேகவதிக் கெதிரேற விட்டதொரு சிற்றேடு
காலநதி நினைக்கவராக் காரணத்தின் அறிகுறியே.
கடையூழி வருந்தனிமை கழிக்கவன்றோ அம்பலத்துள்
உடையார் உன் வாசகத்தில் ஒருபிரதி கருதினதே.
தக்கவழி விரிந்திலகுஞ் சங்கத்தார் சிறுபலகை
மிக்கநலஞ் சிறந்த உன்றன் மெய்ச்சரித வியஞ்சனமே.
வடமொழிதென் மொழியெனவே வந்த இரு வழியவற்றுள்
கெடுவழக்குத் தொடர்பவரே கிழக்கொடுமேற் குணராரே.
வீறுடைய கலைமகட்கு விழியிரண்டும் மொழியானால்,
கூறுவட மொழிவலமாக் கொள்வர்குண திசையறியார்.
கலைமகள்தன் பூர்வதிசை காணுங்கால் அவள்விழியுள்
வலதுவிழி தென்மொழியா மதியாரோ மதியுடையார்.
பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில் கற்பனையே.

ராவ் பஹதூர் பி. சுந்தரம் பிள்ளை.

யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்
பாமரராய் விலங்குகளாய் உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொலப் பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றோ சொல்லீர்
தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.
யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல்
வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல்
பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை
உண்மைவெறும் புகழ்ச்சி யில்லை
ஊமையராய்ச் செவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றோம் ஒருசொற் கேளீர்
சேமமுற வேண்டுமெனில் தெருவெல்லாம்
தமிழ்முழக்கம் செழிக்கச் செய்வீர்.

சுப்பிரமணிய பாரதி.

திருவளரும் செந்தமிழாம் தேமலர்தா னெப்பொழுதும்
முருகு விரித்தொளிரும் மூவுலகும் அம்மானை!
முருகு விரித்தொளிரும் மூவுலகும் ஆமாயின்,
அருமைமிகு வானவரும் அணிவரோ? அம்மானை!
அங்கொன்றைத் தாரனுமுன் அன்புவைத்தான் அம்மானை!
தேங்குசுவை யில்கவினில் திகழ்பழமை யின்மிகுந்த
பாங்கி னுயர்மொழிநம் பைந்தமிழ்காண் அம்மானை!
பாங்கி னுயர்மொழிநம் பைந்தமிழே ஆமாயின்,
ஆங்கிலத்திற் பொருள்மிகவே அளித்திடுமோ? அம்மானை!
அகத்தும் புறத்தும் அளித்திடுங்காண் அம்மானை!

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

வானார்ந்த பொதியின்மிசை வளர்கின்ற மதியே!
மன்னியமூ வேந்தர்கள்தன் மடிவளர்ந்த மகளே!
தேனார்ந்த தீஞ்சுனைசால் திருமாலின் குன்றம்
தென்குமரி ஆயிடைநற் செங்கோல்கொள் செல்வி!
கானார்ந்த தேனே! கற் கண்டே; நற் கனியே!
கண்ணே! கண் மணியே!அக் கட்புலஞ்சேர் தேவி!
ஆனாத நூற்கடலை அளித்தருளும் அமிழ்தே!
அம்மே! நின் சீர்ப்பெருமை அறைதலியார்க் கெளிதே!

ரா. வேங்கடாசலம் பிள்ளை.

ஆதியில் உலகம் முழுதும் உலவிய
அமிழ்தெனுந் தமிழ் மொழியே
மாதொரு பாகன் மகிழ்ந்தெமக் கீந்த
மதுரத் தமிழ் மொழியே;
அன்று முதலா இன்று வரையில்
அழியாத் தமிழ் மொழியே;
என்றும் இளமை குன்றா தழகுடன்
இலங்குந் தமிழ் மொழியே;
காதுக்கினிய ஓசை ஒழுகும்
கன்னித் தமிழ் மொழியே;
ஓதற் கினிய மொழிக ளமைந்த
ஓங்குந் தமிழ் மொழியே;
தாயும் தந்தையுங் கொஞ்சி என்னைத்
தழுவிய தமிழ் மொழியே;
ஆயும் புலவர் கூடி நாடி
அறிந்த தமிழ் மொழியே;

தெலுங்கு கன்னடந் துளுமலை யாளந்
　　தோன்றுந் தமிழ் மொழியே;
இலங்குங் கோயில் எங்குந் தங்கும்
　　இசைமிகு தமிழ் மொழியே;
எந்தன் செந்தமிழ் எந்தன் செந்தமிழ்
　　என்று மகிழ் வேனே;
எந்தாய் மொழியென எந்தாய் மொழியென
　　எங்கும் புகழ் வேனே.

மணி. திருநாவுக்கரசு முதலியார்.

1935ஆம் டிசம்பர்மீ கிறிஸ்துமஸ் விடுமுறை நாட்களில்
சென்னைப் பல்கலைக்கழகச் 'செனெட்' மண்டபத்தில்
உயர்தரப் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ்ப்பாடம்
போதிக்கும் முறைபற்றிய விரிவுரைக
ளாற்றிய சென்னை நகராண்
மைக் கழகக் கல்வித் துறைத்
தலைவர்

திருவாளர்:

ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளையவர்கள் B. A., L. T.,

திறமையைப் பாராட்டிக் கூறிய

செய்யுட்கள்

வெண்பா

உச்சிதமா நந்தமிழை யோதுவிக்கு நன்முறையைச்
சச்சிதா நந்தப்பேர்த் தண்ணளியோன்—மெச்சும்வகை
ஓதி யுணர்த்தி யுதவினன் வாழியென்றும்
ஆதி பகவனரு ளார்ந்து. (க)

கட்டளைக் கலித்துறை

மறையிற் சிறந்தது வள்ளுவர் மாமறை மாண்புநிறை
பிறையிற் சிறந்தது மூன்றும் பிறையவை போற்பிறங்கு
துறையிற் சிறந்திடு தென்றமிழ் போதிக்குந் தூய்மைமிகு
முறையிற் சிறந்தது சச்சிதா நந்தன்மொ ழிமுறையே.(உ)

விருத்தம்

அன்றொருசச் சிதாநந்த னரனாற்கீழ் நால்வருக்கே
யருளிச் செய்தான்
இன்றொருசச் சிதாநந்த னரனாற்கீழ்த் தென்முகமா
விருந்த நேகர்க்
கென்றுமுள தென்றமிழைப்போதிக்குமெழின்முறையை
யினிது ரைத்தான்
நன்றறிசெந் நாச்செல்வீர் ! இருவர்தமி லெவனதிகன்
நவிலு வீரே. (௩)

குறிப்பு :—(1) சச்சிதாநந்தன்—அரன் = சிவன்
சச்சிதாநந்தன்—நரன் = (பொருள் வெளிப்படை)

(2) ஆல் கீழ்—கல்லாலமரத்தின் கீழ்
ஆல் கீழ்—ஸெனெட்ஹால் (Hall) மண்டபத்தில்

(3) தென் முகம்—தெற்கு முகம்
தென் முகம்—(அழகிய)சுமுகம்

(4) நால்வர்—சனகாதியர் நால்வர்
அநேகர்—பண்டிதர் பலர்

இங்ஙனம்,

போளூர் 28-12-35. } கருந்திட்டைக்குடி, வி. சாமிநாத பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர், போர்டு ஐஸ்கூல்.

அறிவியற் பகுதி - Science

புத்தகமும் வித்தகமும்

[திருமதி குண ஜனர்த்தனம் M. A., L. T.,]

புத்தகம் என்றால் என்ன? யாண்டும் புத்தகங்கள் பலவாக மலிந்து கிடக்கும் இந்நாளில், புத்தகம் என்றால் என்னவென வினுதல் பலருக்கு விந்தையாகத் தோன்றலாம். மனித உருவில் இருப்போர் அனைவரும் மக்களாவரோ? அவர்களிற் பெரும்பாலார் மாக்களேயாவர். ஒரு சிலரே மக்களெனக் கருதப்படுதற் குரியவராவர். இஃது யாவரும் அறிந்த தொன்றேயாம். அதுவே போல, அச்சிடப் பெற்ற பலகாகிதங்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுப் படங்கள் விரவியோ விரவாமலோ மேல் அட்டையிடப் பெற்றுப் புத்தக வடிவில் இருப்பன அனைத்தும் புத்தகமாகா. இற்றைநாள், புத்தகமாக வழங்குபவற்றுள் ஒருசிலவே புத்தகம் என்னும் பெயருக்கு உரிமையுடையனவாய் இருக்கின்றன.

புத்தகம் என்பது, பெரியார் ஒருவர் தாம் கண்ட உண்மையிலோ அல்லது அழகிலோ ஆழ்ந்து தாழ்ந்து அதன் பயனாக 'யாம்பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்னும் ஒரு செவ்விய நோக்கால் தூண்டப்பெற்று, அவ்வுண்மையையோ, அழகையோ பிறரும் உணர்ந்து இன்பமெய்த அவற்றினை எழுத்துக்களால் எழுதி விளக்குவதே யாகும்.

ஒரு நூலிற்கு ஏடுகள் இத்துணை தான் இருத்தல் வேண்டும்; படங்கள் இத்துணை வேண்டும்; அட்டை இன்னணம் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடுகள் இல்லை. ஒரோவொரு ஏடே புத்தகமாகலாம்; ஆயிரம் ஏடுகளிலிருந்தும் புத்தகம் ஆகாமலிருக்கலாம்.

செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்பொருளில் சீரிய கூரிய தீஞ்சொல் வௌவிய புலமை மிக்கவர்களால் இயற்றப்பெற்றவையே நூற்களாம். இவைகளைத் தற்காலத்து உலவும் போலி நூல்களினின்றும் பிரிப்பதற்காகவே, இவற்றிற்கு இலக்கியம் என்னும் சிறப்புப்பெயரும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அரும்பெருங் கருத்துக்கள் எழுத்து வடிவில் இருப்பதே புத்தகமாகும். அஃதன்றி, சீரிய மதுரம் வாய்ந்த மொழிகளால் மிகவுயர்ந்ததொரு பொருளைப்பற்றி ஒருவர் பேசினும் அப்பேச்சுப் புத்தகமாகாது. பேசப்படும் சொற்களை எதிர் நின்று கேட்போரே இன்பமெய்தலாம்; உய்யலாம். ஆனால் பிறர் எவ்வாறு அவற்றின் பயனை அடைதல் சாலும்? அச் சொற்கள் உலகத்துக்கே பயன் தரத்தக்கனவாகையானும், ஒரோ வொருவர் உலகமுழுதும் தாம்கண்ட உண்மையையோ, அழகையோ உரைக்க முடியாதாகையானும், தாம், அந்த உண்மையிலோ, அழகிலோ ஈடுபட்ட அந்த நேரமன்றிப் பிற நேரங்களில் அவ்வளவு சொல் நயத்துடன் பேச முடியாதாகையானும், அவர் இறந்துபட்ட பின்னும் பிறருக்குப் பயன் படவேண்டியதாகையானும், அச்சொற்களனைத்தும் எழுதப்படவேண்டி யிருக்கின்றன. இங்ஙனம் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் அவற்றை ஆக்கியோரையே காணலாம் (Author's personality is seen in his works). ஒருவர் கம்பர் கவி ஒன்றைப் படிக்குங்கால், கம்பரை அறிந்த (அவர்தம் சொன்னயம், பொருள்நயம் தெரிந்த) மற்றொருவர் அதனைக்கேட்ட அளவிலேயே 'இஃது கம்பர் கவியோ? அவருடையது போன்றிருக்கிறதே'. என்று கேட்பது இயல்பேயன்றோ? கம்பர் இன்ன கருத்துள்ள கவி பாடியிருக்கின்றார் என்பது தெரியவேண்டுவதில்லை. ஆனாலும் இன்ன கருத்தை இவ்வாறுதான் பாடுவார் என்பது, அவர்தம் மற்ற கவிகளைப் படித்துணர்ந்தோர் அறிவர். ஆகலின் ஆக்கியோரை அவரால் ஆக்கப்பட்டவைகளில் காணுதல் கூடும் என்பது இனிது விளங்கும்.

கடிதங்களில் யாம் ஒருவரை ஒருவர் காணுகின்றோமல்லமோ? அவையனைத்தும் இலக்கியமாகுமா? புத்தகமாகுமா? எனச் சிலர் ஐயுறலாம். கடிதங்களிலும் சில இலக்கியமாக விளங்குகின்றன. மேனாட்டு அறிஞர்களாகிய செஸ்டர்பீல்டு (Lord Chesterfield), மெக்காலே (Lord Macaulay) ஆகிய இன்னோரன்னவர்களால் இயற்றப்பட்ட கடிதங்கள் இலக்கியமாகவே கருதப்படுகின்றன.

ஆனால் யாம் எழுதும் கடிதங்களும் இலக்கியமாகுமோ எனச் சற்று ஆராய்வாம். செவ்விய மதுரஞ்சேர்ந்த நற்பொருளைச் சீரிய கூரிய தீஞ்சொற்களால் எழுதினால், அஃதே புத்தகமாகும் என முன்னரே கண்டோ மல்லமோ? நாம் எழுதும் கடிதங்களில் நம்மை, மிகக்குறுகிய நோக்கங்களுடைய நம்மை வேண்டுமானால், காணலாமேயன்றி, உயரிய

நோக்கமும் அதற்கேற்ற தீஞ்சொல்லும் அமைவது அருமை யினும் அருமையாகும்.

மகனொருவன் தன் தாய்க்குக் கடிதமொன்று எழுது கிறான். அம்மகனுக்குத் தன் தாயின்பால் எத்துணை அன்பு உண்டோ, அஃது ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும். நாளுக்கு, திங்களுக்கு, அல்லது ஆண்டிற்கு ஒருமுறையேனும் தன்னை ஈன்ற தாயின் அடிவீழ்ந்து அவன் பணிவானோ இல்லையோ தெரியாது. அங்ஙனம் பணிவதே, பிறர் நகைக்கத் தக்க மானக்கேடான செய்கையாகும் என அவன் கருதுபவனாகவே இருக்கலாம்.

இத்தகைய மகனொருவன் தன் கடிதத்தைத் தொடங்கும் வகையே கருதற்பாலது, "தேவரீர் அம்மா அவர்களின் திவ்விய பொற்பாத கமலங்களுக்கு அநேககோடி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து எழுதுவது" எனத் தொடங்குகிறான். அம்மையின் அடிகளே இத்துணை வந்தனைக் குரித்தாயிருந்தால் அவரது திருவுரு முழுதும் எத்துணை வழிபாடு பெறும் என்று நோக்குமின்கள். ஒன்றிரண்டு வந்தனைகளல்ல, அல்லது ஒரு கோடியுமல்ல, அநேககோடி வந்தனைகள்! இஃதே முறைமை யும், உலகவழக்காகவும் இருக்கிறது. இங்ஙனம் முதலிலேயே பொய்மையுடன் தொடங்கப்பட்டதாளில் அம்மகனைக் காண் பது எவ்வாறியலும்?

இது நிற்க, புத்தகமாவது அரும்பொருள்களைச் செவ்விய சொற்களால் எழுதப்பெற்றதே என முன்னரே கண்டோம். அப்பொருளையும் அச் சொற்களையும் நமக்கு ஆக்கித்தந்த ஆசிரியரைக்காட்டினும், அவரால் ஆக்கப்பட்ட அந் நூல் மிக்க பெருமை பொருந்தியதாகும். அஃதேனெனின், அப் பெரியாரை யாம் நேரில்கண்டு அவரடையும் இன்பப் பெருக்கை யாமும் அடைய வேண்டுமாயின் அவரது ஒய்வு நேரத்தை யாம் நோக்கியிருத்தல் வேண்டும்; நமக்கு வேண் டும்போது அவர் எடுத்துக் கூறப்போவதில்லை. அப்படி நமக்காக உரைசெய்தாலும், அவ்வுரை செவ்விய சொற்களால் இயல்பாய் அமைந்தவைகளாகா; வலிந்துவந்த சொற்களா கவே இருக்கும்; ஆனால் புத்தகமோ அப்படியன்று என்க.

நாம் ஆக்கியோன் செவ்வியை நோக்கியிருப்பது போக, அவரால் ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் நம்செவ்விநோக்கிக் காத்திருக் கும். நாம் எந்த நேரத்தில் விழைந்தாலும் அமுதூட்ட அவை காத்திருக்கின்றன. முகந்திரிந்து நோக்கக் குழையாவிருந்து அவையே ஆகும். விருப்பமில்லையேல் அவற்றைத் தூக்கிப்

போட்டு விடலாம். மறுமுறை விருப்பங்கொண்டு அவற்றைத் தேடின், முன் நாம் அவற்றை இகழ்ந்தமைக்காக அவை நம்மை இகழப்போவதில்லை. 'இன்னுசெய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண—நன்னயஞ் செய்து விடல்' என்ற பொய்யா மொழிக்கேற்ப, அவை நமக்கு நன்மை பயக்கவோ அல்லது இன்பத்தை ஊட்டவோ காத்துநிற்கும். ஆகலின் இத்தகைய உயர்ந்த குணங்களையுடைய புத்தகங்களைப் புறக்கணிப்பது பொருந்தாச் செயலாகும். ஆனல் புத்தக வடிவில் உலவி வரும் போலிப் புத்தகங்களைக் கண்டுமயங்கி விடலாகாது.

முற்காலத்தில் போலிப் புத்தகங்களைப் பற்றிய அச்சம் இல்லை. ஆனல் இக்காலத்திலோ அச்சுப்பொறிகள் இவ்வச்சத்தை உண்டாக்கிவிட்டன. பண்டைய காலங்களில் ஒரு புத்தகத்தின் பிரதி வேண்டுமானல் கையாலேயே எழுத வேண்டியதாயிருந்தது. ஆகலின் இக்காலத்தைப் போல் பல பிரதிகள் அடைவது இயலாததாயிருந்தது. பிரதிகளின் எண்ணிக்கைக் குறைவாயிருந்ததினல் அவற்றின் விலை அதிகமாக இருந்தது. ஆனல் இக்காலத்தில் அச்சுப்பொறிகளின் உதவியினல் ஒரே நாளில் ஆயிரக்கணக்கான பிரதிகள் வெளியிடலாம். அதற்கேற்பவே அவற்றின் விலையும் மிகக் குறைந்திருக்கிறது. இதனல் ஒரு வகையில் தீங்கும் உண்டாவதாயிற்று.

அஃதென்னவெனில், புத்தகம் என்னும் பெயருக்கு ஒரு சிறிதளவேனும் பொருத்த மில்லாதவைகளும், புத்தகவடிவாக, ஆயிரக்கணக்கில் வெளிவந்து விடுகின்றன. பொது மக்களும் அவற்றின் அழகிய உருவைக்கண்டு அவை புத்தகமெனவே மயங்கிவிடுகின்றனர். முற்காலத்தில் இயற்கைத் தேர்வு (Natural Selection) என்றதற்குத் தனியாட்சி இருந்தது.

இந்த இயற்கைத்தேர்வு யாண்டும் பரவ வேண்டுமாயின் அச்சுப்பொறிகள் ஒழியவேண்டும். அவை ஒழிந்தவுடனே இயற்கை அன்னை தக்கதைக்கொண்டு தகாததைத் தள்ளி விடுவள் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

பயனற்ற விகடத்துணுக்குகளும் உதவியற்ற தற்கால நாவல்கள் முதலிய நூல்களு மழியாமல் இருப்பதன் பொருட்டுப் பிரதி எடுக்க எவன்தான் முன்வருவான்? அப்படி ஒருவன் முன்வந்தாலும் அவனுக்குப் பிற்பட்டவரும் அந்த நூல்களை உயர்ந்தவையெனக் கருதினலல்லவோ அவர்கள், ஏற்கனவேயிருக்கும் பிரதிகள் அழியுமுன் வேறு பிரதிகள் எடுப்பர்!

இப்படியாக நாளடைவில் பயனற்ற நூல்கள் கழிக்கப்பட்டு விடும்.

இயற்கையின் பகுத்தறிவு இங்ஙனம் ஆட்சி புரிந்தால் தான் நமது கைக்கெட்டிய பண்டைய நூல்களனைத்தும் உயர்ந்த இலக்கியமாகப் போற்றப்படும். யாம் நல்லறிவும் இன்பமும் ஊட்டும் தலைசிறந்த இலக்கியங்களைப் பொறியின் உதவியினால் பெருக்குவதை விடுத்து, மிகக்குறுகிய காலத்தி லும் குறைந்த செலவிலும் வெளியிடத்தக்க பயனற்ற புத் தகங்களை மல்க விடுகிறோம். பொறியை இயற்கைக்குத் துணை யாகக் கொள்வதைத் தவிர்த்து, அதனை இயற்கையை எதிர்த் துப் போரிட விட்டிருக்கிறோம். நமது அறியாமைதான் என்னே!

இனி, புத்தகத்திற்கும் வித்தகத்திற்கும் உள்ள தொடர் பைக் கருதுவோம்.

தற்காலத்தில் ஆரம்பக்கல்வியென்றும், கட்டாயக் கல்வி யென்றும், உயர்தரக்கல்வி என்றும், பெண்கல்வி யென்றும் இத்தகைய சொற்கள் நம் காதில் விழுந்தபடியே இருக்கின் றன. இந்தக்கல்வி வேண்டும், அந்தக்கல்வி வேண்டுமெனப் பல சங்கங்களும், சபைகளும், கழகங்களும் கூடிக் கிளர்ச்சி செய்கின்றன. எந்தக் கல்விக்கும் தற்காலத்தில் புத்தகங்கள் இன்றியமையாதனவாய் இருக்கின்றன. ஆனால் பண்டைக் காலத்தில் நூல்கள் மூலமாகக் கல்வி கற்கப்படவில்லை என் றும், ஓர் ஆசிரியரிடமிருந்து அவர் வாய்மூலமாகவே மாணாக் கர் கற்று வந்தனர் என்றும் நாம் நூல்களில் படிக்கிறோம். தற்காலத்தில் தான் நூல்கள் கல்விக்கு இன்றியமையாதன வாக இருக்கின்றன.

புத்தகமின்றியும் வித்தகமடையலாமெனினும், அஃது ஒருசிலர்க்கே இயலும்.

> 'Tongues in trees, books in the running brooks
> Sermons in stones, and good in every thing'

மரங்களில் நாவும், ஓடும் ஓடைகளில் புத்தகங்களும், கல்லிற் பிரசங்கங்களும், இன்னும் எல்லாவற்றிலும் நன்மை யைக் காணக்கூடியவர்கள் மிகச் சிலரே. இத்தகைய அரும் பெறல் ஆற்றல் வாய்ந்தவருங் கூடப் புத்தகங்களால் (உண் மைப்புத்தகம்) இன்னும் அதிக நன்மையடைவார்களென்ப தில் ஐயமில்லை.

ஆகவே, இயற்கை கற்பிக்கும் அறிவுரைகளைக் கண்டு தெளிய முடியா நிலையிலிருக்கும் நாம், ஆன்றோர் கண்டு

தெளிந்து, நமது நன்மைக்கும் இன்பத்திற்கும் எழுதிப் போந்த புத்தகங்களையேனும் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடாதோ?

கல்வியில்லாதவன் கண்ணில்லாதவனென ஆன்றோர் கூறியிருப்பது காண்க.

'கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்'

ஆனால் தற்காலத்துக் கல்வி உண்மையில் கண் அளிக்கிறதா என்பது கவனிக்கற்பாற்று. வயிற்றுப் பிழைப்புக்கே இக்காலத்தில் கல்வி கற்கப்படுகிறது. அறிவுவளர்ச்சியின் பொருட்டுக்கல்வி கற்போர் மிகச்சிலரேயாவர்.

ஆன்ற பெரியோர்களால் சொல்நயம் பொருள்நயம்பட மிக அழகாக எழுதப்பட்ட நூல்களே வகுப்புகளில் பாட புத்தகமாக வைக்கப்பட்டிருப்பினும், மாணவர்கள் உண்மையில் அவற்றின் பயனை அடைகிறார்களா என்பதுதான் ஐயம். தேர்வுகளில் (Examination) முன்னணியில் தேரவேண்டும், அப்பொழுதுதான் எளிதில் வேலை கிடைக்கும் என்று எண்ணுகிற மாணவர்கள் அந்நூல்களின் இன்பத்தை எங்ஙனம் எய்தல்கூடும்? அந்த நூல்கள் அவர்களை வருத்த வந்த கூற்றுவனாக அல்லவோ கருதப்பட நேரும்.

தேர்ச்சியாளன் (Examiner) என்ன கேட்பானோ, அதற்குத் தக்க விடைகளைப் படித்துக்கொள்வோம்; அவன் இன்னானெனத் தெரிந்தால் அவனுக்கு இந்நூலைப்பற்றிய கருத்தென்ன என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாமே; அதற்கேற்றவாறு நமது விடைத்தாளில் (Answer papers) நாம் ஒத்துப்பாடி விடலாமே, என்று பெரும்பாலான மாணவர்கள் எண்ணுகிறார்கள். இங்ஙனம் பாடங்களைப்படிப்போர், எத்துணைப்பட்டம் பெற்றவர்களாயினும் கற்றவர்களாவரோ?

ஆக்கியோன் கண்கொண்டு, அவன் உள்ளத்திற் புகுந்து ஒருவன் ஒருநூலைக் கற்பானானால், அந்நூலின் உண்மைக் கருத்து என்றும் அவன் மனதில் வேரூன்றி அவனைத் தூய்மைப்படுத்தும். ஒரு ஏடானாலும் ஒருவன் இங்ஙனம் படிப்பானாயின் அவனை அதுவரை படித்தவனென்றுதான் கொள்ள வேண்டும். ஆயிரம் ஏடுகளானாலும், நுனிப்புல்மேய்வது போல் ஒருவன் படித்திருப்பானாயின் சிறிதளவும் அவன் கற்றவனாகான்.

ஆக்கியோன் காலதேசவர்த்தமானங்களைக் கொண்டும்

அவன் கருத்து இன்னதென அறிந்தும் படித்தால்தான் நூலின் பயனை நாம் அடைவோம்.

இயற்கையின் அழகைப்பற்றி அநேக பாக்கள் எழுதப் பட்டிருக்கின்றன. இயற்கையாவது நம் முன் காணும் இயற்கைதான் ; நமக்கு அகப்படாத தொன்றன்று. ஆனால் புலவர்மாட்டு அவ்வியற்கைப் பலவித அழகான உயர்ந்த எண்ணங்களைக் கிளப்பி விடுகின்றது. ஒவ்வொரு புலவனும் ஒவ்வொருவிதமாக ஓர் இயற்கையின் அழகை விவரிக்கிறான்.

நிலவைக் கண்ட ஒருபுலவன் அதை ஓர் அரசியாகவும் அதைச்சுற்றியுள்ள விண்மீன்களைப் பாங்கியராகவும் காண்கிறான் ; அந்நிலா மேகத்தில் மறையும் போழ்து, அவ்வரசி கொலு நீங்கி அந்தப்புரம் செல்வதாக எண்ணுகிறான்.

இந்நிலவே மற்றொருவனுக்குப் பெண்களின் முகத்தை நினைவூட்டுகிறது. அவன், அது மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட போது பெண்களின் அழகினுக்குத் தோற்று, தன் மாசு மறுவுகளைக் கண்டு நாணி மறைந்துகொள்வதாகக் காண்கிறான்.

இருபுலவரும் ஒரே பொருளைப்பற்றிக் கூறிய போதும் அவர்கள் கருத்து வெவ்வேறாக மாறுபடுகிறதன்றோ? இக் கருத்து வேறுபாடுகள் அவரவர் இயல்பைப் பொருந்தியன. அவரவர் நோக்கைப் பொறுத்தன. அறிவியல் நூல்களுக்கும் இலக்கிய நூல்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுதான்: அறிவியலிலோ எத்துணைபேர் எழுதப்புகுந்தாலும் கருத்து வேறுபாடு இராது ; ஆக்கியோன் இயல்பும் காண இயலாது. ஆனால் இலக்கியமோ அவ்வாறன்று. இது கம்பன் இது புகழேந்தி, இது ஔவையெனக் கூறத்தகுந்தவை.

உடலும் அறிவும் ஒவ்வொருவருக்கும் இயற்கையாக அமைந்துள்ளன. அவற்றிற்கு உற்ற பயிற்சியை நாளுங் கொடுத்து வந்தாலொழிய அவை செவ்வனே வளரா. அறிவின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதது புத்தகமாகும்.

மாந்தர்பால் அவ்வப்போது தோன்றும் தெய்வ உணர்ச்சி மறையா வண்ணம் காப்பது நூல்களே. வீண் காலப் போக்குக்காக எழுந்துள்ள விகடன்களும், நாவல் களும் நூலல்ல. அவை பண்புமில ; பயனுமில.

மக்கள் தத்தமக்குத் தெரிந்த மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களை ஊன்றிப்படித்து வருவரேயாயின், உலகு முன்னேற்றம் அடையுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. தமிழராகிய யாம் கம்

பரையும், வள்ளுவரையும், அகநானூறு, புறநானூறு முதலிய தொகை நூல்களையும், சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை முதலிய பெருங்காப்பியங்களையும் அடிக்கடி கையாண்டு வருவோமாயின், நாம் நன்மையும் இன்பத்தையும் அடைவது திண்ணம்.

சிறந்த இலக்கியங்கள் மூலமாக மேலோர் நம்முடன் உரையாடி தம் அரும் பெருங் கருத்துக்களை நமக்கு உதவுகின்றனர். தெய்வப்புலமையோர் செந்நாக்கவிஞர், நம் இல்லங்களில் வந்து தங்குவாராயின் நாம் எவ்வளவு எளியவராயிருந்தாலும், அனைத்து மடைந்தவரே யாவோம். இப் பெரும்புலவர்கள் வீற்றிருக்க வேண்டிய அரியாசனத்தைப் போலிப் புலவருக்கு நல்கி, அவர்களுக்கு அடிமையும் பட்டுக் கிடப்பவரின் அறியாமைதான் என்னே!

வள்ளுவர் உவந்து தம் முப்பாலையும் பொழியக் காத்து நிற்கிறார். கம்பர் முதலாய மற்றோர் தம் கற்பக தருக்களாகிய நூல்களினின்றும் வேண்டுவன வேண்டுபவர்க்கு அளிக்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை நல்வரவேற்போம்; இவர் தம் செவ்விய உரைகளைக் கேட்போம்; கேட்டு நற்பயனை அடைவோம்; இன்பமெய்துவோம். பிறருக்கும் இவ்வின்பத்தை எடுத்துக் காட்டி அவர்களும் அதை நுகருமாறு செய்வோமாயின் நம் வாழ்நாள் வீழ்நாளாகா.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்:
News and Notes

இங்கிலாந்தின் அரசரும் இந்தியச் சக்கரவர்த்தியாகவுமிருந்த ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் சென்ற ஜனவரித் திங்கள் 20-ம் நாளிரவு தம்முடைய எழுபதாவது ஆண்டில் உலக வாழ்வை நீத்தமை மக்களனைவரையும் மாபெருந்துயர்க் கடலில் ஆழ்த்திவிட்டது. காட்சிக் கெளியர்; மாட்சி மிக்கவர்: அன்புருவினர், ஆண்மை நிறைந்த ஆண்டகை; அந்தோ ஐந்தாம் ஜார்ஜ் மன்னர் மாண்டார்!

* * *

மாண்ட மன்னரின் மாண்மிகுமைந்தர், கண்டார்ப் பிணிக்கும் கவினர் இளவரசர் எட்வர்ட் என்பார், எட்டாம் எட்வர்ட் எனும் பெயர் தாங்கிப் பட்டத்திற்கு வந்துள்ளார்; அவர் வரவு நல்வரவாகுக. அகன்ற மன்னரின் அடிச்சுவடுபற்றி அரசியலை நடத்தப்

போவதாக உறுதி கூறிய மக்கள் நாயகம் எட்டாம் எட்வர்ட் நீடு வாழ்க!!!

சைவப்பெரியார் பிரிவு

திருவிதாங்கூர் எக்ஸைஸ் கமிஷனராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவரும், சைவசித்தாந்தத்தின்கண் அழுந்திய ஆராய்ச்சியுடையவரும், பல சைவசித்தாந்த சபைகளின் ஆண்டு விழாக்களில் தலைவராய் அமர்ந்திருந்தவரும் ஆகிய உயர் சைவத்திருவாளர் த. பொன்னம்பலம் பிள்ளையவர்கள் எல்லாம் வல்ல உமாசிவன் திருவடியடைந்த செய்தி சைவ மக்கட்குப் பெருந்துன்பந் தருவதாகும்.

தமிழ்ப் பேராசிரியர் கா. நமச்சிவாய முதலியார் அறுபதாம் ஆண்டுவிழா

திருவாளர் கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களைப் பற்றித் தமிழுலகில் அறியாதவர்களிரார். இவர்கள் எழுதிய பாடநூல்களைப் பற்றி அறியாதவர்களுமிரார். இவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின்வழி தமிழ்மொழிக்கும், தமிழாசிரியர்கட்கும் செய்த உதவி மறக்கற்பாற்றன்று. இவர்கள் தமிழாசிரியர்களை நன்குவரவேற்று இன்னுரை கூறி வேண்டுவன உதவி வரும் பெரியார். இவர்களுக்குத் **தமிழ்ப் புலவர்ப் புரவலர்** என்னும் பட்டத்தைத் தமிழ்மக்கள் சூட்டலாம். இப்பெரியார் தம் அறுபதாம் ஆண்டுநிறைவுவிழா பிப்ருவரி 27 ஆம் நாள் என்பதை யாவரும் முன்னரே பல செய்தித்தாள்கள் வழியும், அறிக்கை வழியும் அறிந்திருக்கக்கூடும். அந்நாளைப் பெருஞ்சிறப்புடன் தமிழ்நாடெங்கும் கொண்டாடுவது தமிழ் மக்களின் சிறந்த கடமையாகும். பொருளுதவ விரும்புவோர் விழாக் கூட்டத்தலைவர். இராவ் சாகிப் சி. பார்த்தசாரதி நாயுடு, கடலகம், சாந்தோம், மயிலாப்பூர் என்ற முகவரிக்கு அனுப்புவார்களாக.

சேந்தமங்கலம் சைவசித்தாந்த சன்மார்க்க சங்கம்
பன்னிரு திருமுறைப் பெருவிழா

. சேந்தமங்கலம் சைவசித்தாந்த சன்மார்க்க சங்கத்தின் சார்பாக யுவ வருஷம் தைமாதம் 17௳ தொடங்கி 18, 19, 20 வெள்ளி, சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மேற்படியூர் ஸ்ரீ சோமேஸ்வர ஸ்வாமி ஆலயத்தில் கோவை வழக்கறிஞர் திரு. சி. சே. சுப்பிரமணிய முதலியார் தலைமையில், அம்மூன்று நாட்களிலும், காலை மாலை பன்னிரு திருமுறைகளின் சார்பாகச் செந்தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்கள் பன்னிருவரால், பல அரிய சொற்பொழிவுகள் நடைபெற்றன. 20-ஆம் நாள் ஞாயிறு இரவு திருவீதிகளில் திருவுலா, மிகச் சிறப்புடன் நடைபெற்றது. அப்போது வேதாரண்யம் திரு. க. அருணாசல தேசிகர் குழுவினரால் பக்க மேளங்களுடன் தேவார பாராயணமும், மேளக்கச்சேரி, வாணவேடிக்கை முதலியவைகளும் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றன.

சாத்தான்குளம்

ராம. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை

இலவசவாசக சாலைத்திறப்புவிழா,

நாளது யுவ ஆண்டுத் தைத்திங்கள் 20-ம் நாள் (2-2-36) ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை 9-மணிக்கு ஷை வாசகசாலையின் திறப்புவிழாக் கொண்டாடப்பட்டது.

காலை 8-30-மணிக்கு ஷை வாசகசாலைத்திறப்புவிழாத் தலைவராகிய திருநெல்வேலி நாட்டாண்மைக் கழகத் (Tinnevelly Dt Board) தலைவர் சைவத்திருவாளர், மேடை தளவாய் குமாரசாமி முதலியார் அவர்களையும் அவைத்தலைவராகிய திருநெல்வேலி நாட்டாண்மைக் கழகத் (Tinnevelly Dt. Board) துணைத்தலைவர் சைவத்திருவாளர். T. M. குமாரகுருபரன் பிள்ளை B. A· B. L. அவர்களையும், ஷை யூரின் எல்லையிலமைக்கப்பட்டிருந்த பந்தலினின்றும் ஒரு பெரிய கூட்டத்தோடு, மேளம் பேண்டு முதலிய வாத்தியங்களுடன் ஊர்வலமாக வாசகசாலைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

9 மணிக்கு, திருச்செந்தூர் தேவார பாடசாலை மறைத்திரு சோமசுந்தர உபாத்தியாயரவர்களால் தமது குழாங்களுடன் கடவுள் வணக்கம் பாடப்பட்டதன் பின்னர், தலைவரவர்கட்கு ஒரு வரவேற்புரை வாசித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. பின்பு திறப்புவிழாத் தலைவர் சைத்திருவாளர், மேடை தளவாய் குமாரசாமி முதலியாரவர்கள் முன்னுரையாகப் பேசியதில், தற்காலத்தில் இத்தகைய வாசகசாலை இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதென்றும், இத்தகைய வாசகசாலையால் மக்கள் பெரும்பயனடையக் கூடுமென்றுங் கூறி, இவ்வாசகசாலை ஏற்படுத்திய, திரு. ராம. கோபாலகிருஷ்ண பிள்ளை அவர்களின் கொடைமடத்தையும் பாராட்டிப் பேசியதோடு, இவ்வாசகசாலை எல்லாவற்றிலும் சிறப்புற்று மக்கட்குப் பயன்படவேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டுவதாகவுங் கூறி, ஷை வாசகசாலையை வெள்ளித்திறவுகோலால் திறந்து வைத்தார்கள். பின்பு, கொழும்பு வீரகேசரி ஆசிரியர், திரு நெல்லையா அவர்களால் தலைவரவர்கட்கும், மற்றும் வந்திருந்த பெரியார்கட்கும் நன்றி கூறப்பட்டு, சந்தனம் தாம்பூலம் வழங்கியதும் நிழற்படம் ஒன்று எடுக்கப்பட்டுக் கூட்டம் இனிது நிறைவேறியது.

பின்னர், மாலை 4 மணிக்கு அவைத்தலைவர் சைவத்திருவாளர் T. M. குமரகுருபரன்பிள்ளை, B A. B. L. அவர்களின் சீரிய தலைமையின்கீழ் கீழ்க்கண்டவாறு சொற்பொழிவுகள் நடந்தன.

தலைவர் முன்னுரையாக வாசகசாலைகளால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளைப் பற்றிக்கூறி, ஆண்மக்கட்கேயன்றிச் சிறப்பாகப் பெண்மக்கட்கும் இத்தகைய வாசகசாலை பயன்தரக்கூடியதென்றும்,

அவர்களும் வாசகசாலைகளில் கலந்துகொள்ளப் பெற்றோர்கள் தக்கவசதிகள்செய்து கொடுத்தல்வேண்டுமென்றும் கூறினர்கள்.

பின்பு, திருச்செந்தூர், தேவார பாடசாலை மறைத்திரு. சோம சுந்தர உபாத்தியாயரவர்களால் "திருவாரூர்த் தியாகராஜா" என்னும் பொருளைப் பீடிகையாகக்கொண்டு, ஓர் அரியவிரிவுரை நிகழ்த்தப்பட்டது.

அதன் பின், திருநெல்வேலி மதுரை திரவியம் தாயுமானவர் இந்துகல்லூரித் தலைமைத் தமிழாசிரியர். திரு. வித்வான். P. K. அருணசலக்கவுண்டரவர்களால் 'திருநெல்வேலித் தமிழ்' என்னும் பொருள்பற்றியும் திரு. A. சீனிவாசராகவன் M. A. அவர்களால் "தற்காலத்திற்கு வேண்டியது யாது?" என்னும் பொருள் பற்றியும் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

அதன்பின்னர், நாகர்கோவில் ஆங்கில உயர்தரப்பள்ளித் தமிழாசிரியர். திரு. M. ஆறுமுகம்பிள்ளையவர்கள் 'கிழக்கும்மேற்கும்' என்னும் பொருள்பற்றி ஓர் அரியவிரிவுரை நிகழ்த்தினர்கள். கடைசியாகத் தலைவரவர்கள் தமது முடிவுரையில் விரிவுரைகளைப் பற்றிச் சில கூறியபின்னர், வாசகசாலையின் தலைவராகிய, திரு. ராம. கோபாலகிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் தன்னலமற்ற செயல்களையும், அவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இலவசவாசகசாலையின் பயனைப்பற்றியும் சிறப்பாகக் கூறி, இதுபோன்ற வாசகசாலை நமதுநாட்டில் ஒவ்வொரு ஊர்தோறும் ஏற்படுத்தவேண்டுமென்றும், அவ்வகையில் இவ்வாசகசாலை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவிளங்கவும் இவர்போன்ற பெரியார் பலருக்கும் இவர்செயல் ஒரு வழிகாட்டியாக இருக்கக் கூடுமென்றுங் கூறி முடித்தார்கள்.

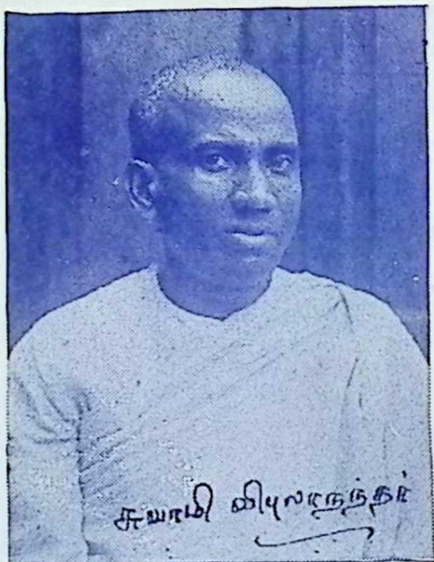
பின்பு, திரு. நெல்லையா அவர்களால் தலைவர் முதலியவர்கட்கு நன்றி கூறப்பட்டுக்கூட்டம் இரவு 8-மணிக்கு இனிது நிறைவேறியது.

மதிப்புரை

முஸோலினி:—இதனை மொழிபெயர்த்தியற்றியவர் திருவாளர் வேங்களத்தூர் சாமிநாத சர்மா ஆவார். இவர் யாவருக்கும் எளிதில் விளங்குமாறு இவ்வரலாற்றினை எழுதியிருப்பது பெரிதும் போற்றத்தக்கது.

இளமையில் உண்ண உணவின்றித் தம் முயற்சியினலும் உறுதியினலும் உலகம் மதிக்கத்தக்க நிலையினை அடைந்த இப்பெரியார் வாழ்க்கை வரலாற்றினை ஒவ்வொருவரும் விரும்பிக்கற்றல் இன்றியமையாததாகும். உலக வல்லரசுகளில் இத்தாலியும் மதிக்கப்பெறல் வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சிக்கு இவரே காரணராவர்.

இப்பதிப்பு உயர்ந்த காகிதத்தில் அழகாய் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. நங்கழகத்திற் கிடைக்கும். இதன் விலை ரூ. 1 6

சுவாமி விபுலாநந்தர்

பி. எஸ். ஸி. (இலண்டன்)

சிலம்பு-கச] யுவ—மாசி [பரல்-எ

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

அரைசனே யன்பர்க் கடியனே னுடைய
வப்பனே யாவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின் றுருக்கிப்
பொய்யிருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே
திரைபொரா மன்னு மமுதத்தெண் கடலே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யுரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோ ருணர்வே
யானுன்னை யுரைக்குமா றுணர்த்தே.

பதவுரை:—

அன்பர்க்கு அரைசனே—(நீ உயிர்கட்கு இடைவிடாது செய்யும் அருட்செயலை அறிந்து நினைந்து உருகி உன்னிடம் மெய் அன்பு செய்யும்) அடியார்களுக்கு நீயும் அன்புடையவனாயிருந்து அவர்களை அடிமையாக ஆண்டு அருள்செய்கின்ற தலைவனே

அடியனேனுடைய அப்பனே—(அவ்வாறு உனது தன்மையிருத்தலால்) சிறியேனாகிய என்னையும் மகன் என்கிற கேண்மையில் திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து ஆண்டருள்செய்த எனது தந்தையே

ஆவியோடு ஆக்கை புரைபுரை கனியப் புகுந்து நின்று உருக்கி—உயிரை உருக்குதலுடன் அவ்வுயிரிருக்கும் உடலிலுள்ள துளைகளெல்லாம் கனியும்படி அவற்றினுட்புகுந்து நிலையாகநின்று (உடல் பொறிகரணங்களையெல்லாம் நெக்கு நெக்காக) உருகும்படி செய்து

பொய் இருள் கடிந்த மெய்ச்சுடரே—அவ்வுயிரிலும் உடம்பிலும் நிறைந்துவிரவி உலகபோகத்தை நிலையாயுள்ளது எனமயங்கி அறியும்படி செய்கின்ற மலத்தன்மையை முற்றிலும் நீக்கி அருளிய என்றும் உளதாகிய அருட்பேரொளியே

திரை பொரா மன்னும் தென் அமுதக்கடலே—உலக இன்பதுன்ப அலைகளாகிய விகாரங்கள் மோதாது என்றும் ஒருதன்மைத்தாய் நிலைபெற்றிருக்கும் தெளிந்த அமுதம்போன்ற இன்பக்கடலே

திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே—திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந் தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானே

உரை உணர்வு இறந்துநின்று உணர்வது ஓர் உணர்வே—ஒருவர் நாவினால் உரைக்கப்பெறுஞ் சொல்லையும் மனதினால் அறியப் பெறும் சுட்டறிவினையுங் கடந்து (அன்பினாலுருகி நின்னோடு இரண்டறக்கலந்து) உணர்ந்து உணரும் தன்மையுடைய ஒப்பற்ற உணர்வுப்பொருளே

யான் உன்னை உரைக்கும் ஆறு உணர்த்து—இப்பேர்ப்பட்ட தன்மையை உடைய உன்னை உன்னின் வேறாகநின்று நாவினால் உரைக்கும் வழியை அறிவிப்பாயாக (நாவினாலுரைக்க முடியாது என்றபடி.)

விளக்கவுரை:—

அன்பர்க்கு அரைசனே—சிவபெருமான் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவாக ஆண்டவனாயிருப்பினும் தனது முழுமுதற் றலைமையை அறிந்து அத்தலைமைக்குள் அடங்கிநின்று தன்முனைப் பின்றி அன்புடன் வழிபடும் அடியார்களைச் சிறப்பாக ஆண்டருள் செய்தலின் அன்பர்க்கு அரைசனே என்றார். அரைசன் என்ற சொல் இங்கே ஆண்டு காத்தருளும் தலைவனைக் குறிக்கிறது.

அடியனேனுடைய அப்பனே—"என் அப்பன் என்னையும் ஆண்டு கொண்டருளிய அற்புதமறியேனே" என்று அடிகள் அற்புதப் பத்து ஏழாவது பாட்டிற் கூறியருளினமை காண்க.

ஆவியோடு, ஆக்கை புரை புரை கனியப் புகுந்து நின்று உருக்கி—புரை புரை கனிய என்ற சொற்றொடரை ஆக்கையைத் தழுவுவதாகக் கொள்க; அதாவது, ஆவியோடு, புரை புரைகனிய ஆக்கை (யிலும்) புகுந்து நின்று உருக்கி என இயைத்துப் பொருள் கொள்க.

உருகுதல் உடனிகழவதாகக் கூறப்பட்ட ஆவி ஆக்கை என்ற இரண்டு பொருள்களுள் ஆவி உயர்வுடைய பொருளாதலின் ஆவியோடு ஆக்கை என ஆவியைத் தலைமைப்பொருளாக வைத்து அடிகள் கூறினார். மெய்ச்சுடர் ஆவியுட்புகுந்து நின்று உருக்குதல் அவ்வாவியின்கண் பின் நிகழும் பொய்யிருள் கடிதலுக்கும்

மெய்ச்சுடர் புரை புரைகனிய ஆக்கை(யுட்) புகுந்து நின்று உருக்குதல் அவ்வாக்கையின்கண் பின் நிகழும் பொய்யிருள் கடிதலுக்கும் காரணங்களாய் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவன. குளிகையுடன் ஒரு குகையில் வைத்து உருக்கப்பட்ட செம்பு தன்னைச்சேர்ந்துள்ள களிம்பு நீங்கிப் பொன்னாக மாறுதல் போல உடலின்கண் மலத்தன்மையோடு சேர்ந்துள்ள சீவன் அருளை அறிந்து உருகி அருளைச்சார்ந்து அதன் வயப்பட்டபொழுது மலத்தன்மையோடுகூடிய சீவத்தன்மை நீங்கிச் சிவத்தன்மையாக மாறுதலடையப்பெறுகிறது என்பது உருக்கி என்றதனாற் போந்தபொருள்.

பொய் இருள் கடிந்த மெய்ச்சுடரே--பொய் என்பது நிலையாமை; அசத்து. அது இங்கே நிலையில்லாத உலக போகத்தைக் குறிக்கிறது. "பொய்யாய செல்வத்தே புக்கழுந்தி நாடோறும்" என்று திருக்கோத்தும்பி 17-வது பாட்டில் பொய்என்பது நிலையாமை என்று பொருள்படுதல் காண்க. இருள் என்பது மலத்தைக் குறிக்கிறது; அஃது ஊனக்கண்ணுக்குப் பொருளைத் தெரியவொட்டாமற் செய்தல்போல மலம் தான் விரவியுள்ள பொருளின் உண்மைத்தன்மையை மக்கள் அறியவொட்டாமற் செய்தலினால் மலம் இருள் எனப்பட்டது. பொய் இருள் என்பது நிலையில்லாத உலகபோகத்தை நிலையுள்ளது என மயங்கி அறியச்செய்கிற மலம் என்று பொருள்படும். மெய் என்பது என்றும் உள்ளது, சத்து; சுடர் என்பது முப்பத்தாறு தத்துவங்களையுங் கடந்து உளதாகிய அருட்பேரொளியைக் குறிக்கிறது. மெய்ச்சுடர் என்பது என்றும் உளதாகிய அருட்பேரொளி: மெய்ச்சுடர் ஆவியுட்புகுந்து நின்று பொய் இருள் கடிதல் என்பது ஞாயிற்றினொளியாவது ஒருவன் கண்ணுக்குப் புற இருளை நீக்குதல் போல அருட்பேரொளி சீவனிடத்துள்ள மலத்தினாலுண்டாவதாகிய அகஇருளை நீக்குதல் ஆகும். மெய்ச்சுடர் புரை புரைகனிய ஆக்கை(யில்) புகுந்து நின்று உருக்குதல் என்பது அருட்பேரொளியானது உடல் பொறிகரணங்களில் விரவியுள்ள மலத்தன்மையை முற்றிலும் நீக்கி அவற்றைச் சிவகரணங்களாக விளங்கச் செய்தல் ஆகும். புரை என்பது உட்டுளை. ஆக்கை புரை புரைகனியப் புகுந்து நின்று உருக்குதல் என்பது உடம்பினிலும் அதனிடத்திலுள்ள மயிர்க்காற்றுளைகள் எலும்புத்துளைகள் நரம்புத்துளைகள் முதலிய எல்லாவற்றிலும் ஊடுருவிக் கலந்து அவற்றையெல்லாம் இளகச் செய்து உருக்குதல். இவ்வாறு உடல் உருகினாலன்றி அது ஒருவழிப்பட்டு உயிரின்கண் அடங்கிநிற்ப அவ்வுயிரும் உருகி இறைவன் வயப்பட்டு அடங்கி நில்லாது ஆதலின் ஆக்கை புரை புரைகனியப் புகுந்துநின்றுருக்கி என்றார்.

திரை பொரா மன்னும் அமுதத் தெண்கடலே—திரை என்பது அலை. அது இங்கே உருவகமாய் உலகவாழ்விலுள்ள இன்ப

துன்பங்களைக் குறிக்கிறது. கடலில் எப்பொழுதும் அலைமோதி விகாரம் செய்தல் போல உலகவாழ்விலுள்ள இன்ப துன்பங்களால் மக்கள் மொத்துண்டு விகாரம் அடைகின்றார்கள்—பொராது என்ற வினையெச்சத்தில் 'து' விகுதி தொக்கி நின்றது. மன்னும் என்பது விகாரமடையாது என்றும் ஒரு தன்மைத்தான அமைதி நிலையோடு பொருந்தும் என்று பொருள் படும்; நிலையான பேரின்பம் அடைதற்கு நிலையான அமைதி இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலால் அடிகள் அவ்வாறு கூறியருளினர். அமுதம் என்பது அமுதம் போன்ற இன்பம். தெண் அமுதக்கடல் என்பது உப்பினோடுகலந்த கடல்போல அல்லாது தெளிந்த அமுதக்கடல். சிவபெருமான் அளவில் இன்பம் உடையன் ஆதலின் அவனை அடிகள் தெண் அமுதக்கடலே என்றார்.

உரை உணர்வு இறந்து நின்று உணர்வதோர் உணர்வே—உரை உணர்வு உம்மைத்தொகை. உரை என்பது பாசஞானத்தையும் உணர்வு என்பது பசுஞானத்தையும் குறிக்கும். "உரை உணர் விறந்த ஒருவபோற்றி" என்று போற்றித்திரு அகவலில் வருதல் காண்க. உணர்வது என்பது உயிர் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து நின்று உணர்வது ஆகும். அதாவது பாசஞானம் பசு ஞானங்களால் உணராது பதிஞானத்தால் மாத்திரம் உணர்வது ஆகும்.

யான் உன்னை உரைக்கும் ஆறுஉணர்த்து—சிவாநுபோகம் நாவினல் உரைக்க முடியாமையைக் குறிக்கிறது. இக்கருத்தை "எங்ஙனிருந்த தென்றெவ்வண்ணஞ் சொல்லுகேன் அங்ஙனிருந்த தென்றுந்தீபற, அறியுமறிவ தென்றுந்தீபற" என்று திருவுந்தியார் 4-வது பாட்டுக்கூறுகின்றது—அகத்திற்கண் கொண்டு காண்பதே ஆநந்தம் என்று திருமூலர் கூறியருளினர் (திருமந்திரம் 2944 வது பாட்டு.) இந்தப்பாட்டில் அடிகள் இறைவனை ஆவியோடாக்கை புரை புரைகனியப் புகுந்து நின்றுருக்கிப் பொய்யிருள் கடிந்த மெய்ச்சுடரே என்று விளித்துக் கூறியதனல் இறைவன் தமக்குத் தன்னையேஅறியும் தனி அறிவு நிலையை அறிவித்தான் என்பதும், உரை உணர்விறந்து நின்றதோருணர்வே என்று விளித்துக் கூறியதனல் இறைவன் தமக்குத் தன்னையே உணரும் தனிஅன்புநிலையை உணர்த்தினன் என்பதும், திரை பொராமன்னும் அமுதத் தெண்கடலே என்று விளித்துக் கூறியதனல் இறைவன் தமக்குத் தன்னுடைய திருவடிகளையே அடையும் தனிச்செயல்நிலையை அடைவித்தான் என்பதும் கூறியவாறாயின. இந்தச்சிறப்பு இயல்பு அத்துவித நிலைகள் மூன்றும் ஆன்மா பேரின்பநிலை அடைதற்கு முன்னுறுவனவாகிய அநுபோக இலக்கணங்களாகும். * யானுன்னை உரைக்கு

* இவ்வுண்மை "இன்றெனக்கருளி" என்னும் முதற்குறிப்புத் திருவாசகப்பாட்டு உரையில் விரிவாக விளக்கி கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மாறுணர்த்தே என்றதனல் இப்பேரின்ப அநுபோகம் இன்னது என நாவினல் உரைக்க முடியாது என்பது கூறப்பட்டவாரு யிற்று.

—மா. வே. நெல்லையப்பபிள்ளை.

திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்

திருவாலவாய்

வீடலால வாயிலாய்வி ழுமியோர்க ணின்கழற்
பாடலால வாயிலாய்ப ரவநின்ற பண்பனே
காடலால வாயிலாய்க பாலிநீள்க டிம்மதிற்
கூடலால வாயிலாய்கு லாயதென்ன கொள்கையே.

இத்திருநெறித்தமிழ் திருவருண்ஞானம் பக்தி கன்மங்களின் வைத்துச் சிவபோகம் விளைக்கும் ஆற்றல் உணர்த்திற்று.

இதன் பொருள்: வீடல்—சிவப்பேற்றை, ஆலவாயில்—கல்லாலின்புடை, ஆய்—ஆராய்கின்ற, விழுமியோர்—சனகாதி மேலோர் (பற்று ஆகிய), நின்கழல்—உமது திருவடியை, பாடலால்—(அன்பர்) பாடுகின்ற துதிகவிகளால், அவ்வாயிலாய்—அவர் நாவகத்து நிற்பீராகி, பரவ—துதிக்க, நின்ற—நிற்கின்ற, பண்பனே—உதாரகுண சீலரே, காடு அலால்—புறங்காட்டில் அன்றி, அவாய் இலாய்—விரும்பியிரீர், கபாலி—காபாலியே, நீர் கடிமதில்—நீண்ட அரணுள்ள மதில் சூழ்ந்த, கூடல் ஆலவாய்—கூடல், ஆலவாய், மதுரை யென்ற திருநகரின்கண், இல்லாய்—திருக்கோயில் கொண்டவரே, குலாயது என்ன கொள்கை—ஆடல் உகந்து எம்மகத்து மகிழ்ந்து விற்றிருப்பது என்ன தன்மைத்து! மிக்கவியப்பினைத்தருவது ஒன்ருதலின், அஃது நம்மைப் புரக்க.

"மங்கையர்க்கரசி" என்ற திருப்பாட்டை முன்னரும் இத்திருப்பாட்டைப் பின்னரும் ஓதிப் பதசாரம் காண்க. இதன்கண் முன்னிரண்டடிகளால் முனிவர்க்கரியவர் அடியார்க்கெளியராயினரென இறைவரது சௌலப்பிய குணமும் பின்னிரண்டடிகளான் புறங்காடரங்காகத் தமித்துத் தமது சத்தியை உட்கரந்து நின்ருடும் மாசங்கார கருத்தாவானவர் இத்திருநகரின்கண் மனைவிமக்களோடு வதியும் அன்பர் குழுவின் நடுவுள் உமாஸ்கந்தராய், இறைவராய், அரையராய்,

சுந்தரராய் ஆடல் உகந்து குலாவுகின்றார் என்னும் கல்யாண குணமும் விளங்கும். யோகியாய் யோகிகட்கு அருளும் அப் பரிசே போகியாய்ப் போகிகட்கும் வாய்த்தது.

சிவதருமம் முற்றிய முனிவர் ஆராய்ச்சி முடிவில் அனு பவித்தற்குரிய பேற்றைப்பெற அருந்தவமுழன்று கைலை சென்று ஆலடியில் உசாவிநின்ற பெரும்பெயரை அன்பர் தமது பாடலாற்பெற அவர்நாவினிடத்து வலிய வந்து நின்றார் என் றும், புறங்காட்டன்றி ஏனையிடங்களினில்லாதார் பிரமாவையுங் கடிந்த ஆற்றலாற் கடிம்மதிற்கூடலின்கண் சொக்கராயினு ரென்றும் இறைவர் தம் சொரூப தடத்த லக்ஷணங்களும் ஆட் பால் அவர்க்கு அருளும் ஆதிமாண்பும் விளக்கப்பட்டன. இறைவனது நிரேதுக கிருபை கேட்பான்புகில் கிளக்கவேண் டாத் தன்மையிற் பரந்து நின்று நம்மைப் பலபடித்தானும் புரக்கும் என்பது புலப்படும்.

வீடல்—பாசக்ஷயம், சிவப்பேறு, வீடு. பகுதி விடு எனக் கொள்ளின் அல் சாரியை. கம்பலங் கைத்தலம் தேம்பலஞ் சிற்றிடை என்னும் கோவைத் திருவாசகத்திற்குப் பேராசிரி யர் உரையிற் கண்டது. வாயில் ஏழனுருபு. ஆய் காலங் கரந்த பெயரெச்சம். ஆய்கழல், பாடலால், பரவ வாயிலாய் நின்றவென வியைக்க. விழுமியோர் ஆய்என மொழிமாற்றியும் ஆய் விழுமியோர் பரவ எனக்கொண்டுகூட்டியும் பொருள் கொள்ளலுமாம். விழுமியோர் ஆராய்ந்துணர்ந்த கழல் ஈண்டு அருள். இரண்டனுருபு தொக்கது. அல்லது பண்பன் கழல் என முதலும் சினையும் நின்ற என்ற வினையொடு முடிந்த தெனக் கோடலும் ஒன்று. அவாயிலாய் எச்சமுற்றாகலின் வலிமிகாது இயல்பாயிற்று. அலால்—தொகுத்தல். அவாய் செய்து என்னும் வாய்பாட்டைச் சார்ந்த வினையெச்சம். இலாய்-இன்மை பகுதி: இல் (கோயில்) பகுதி. ஆண்பாற் பெயரின் ஈற்றுனகரம் யகரமாகத் திரிந்தது விளித்தனு. கடிம் மதில்—ஒற்றில் வழி ஒற்று. நாமபேதங்கருதி மதுரை யுங் கூட்டப்பட்டது. கபாலி—குறுக்கல்விகாரம். அறு வகைச் சமயத்தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய் நிற்றலைக் காட்டக் கபாலி என்றார். நமக்கு எடுத்துக்கூறிய சமய குரவரது திருவாய் மொழி நம்மைப் புரக்க.

இத்திருப்பதிகத்தின் க, ரு, சு, கக இத்திருப் பாட்டுக் களையும் திருஞானசம்பந்தர் புராணம் அசுச—சு ருவிருத் தங்களையும் ஓதுக.

—ப. அ. முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளை.

புதுக் கவிகள் - Original Poetry

விருத்தம்

முன்னேபாணர் பரிபாடல் முழுதுங்கேட்ட முழுமுதலே
மூவாவமிழ்தே அருளளிக்கு முனிவாமுனிவ ரேறேசொல்
பின்னேசங்கப் பெரும்புலவர் பீடார்முருகாற் றுப்படையை
பேணிமகிழ்ந்தா யருட்சேந்தன் பெரியவிருத்த மதின்மகிழ்ந்தாய்
அன்னேநீபின் அருணகிரி அருட்பாப்புகழுன் செவிமடுத்தாய்
அடியேனின்னே மழைவரவொன் ரூர்த்துமேகம் பொழிந்திடவே
மன்னேபரங்குன் றுடையாய்முன் வழுத்தும்பாட லதுகேட்டு
மழையாய்ப் பொழிவாய் அருட்கருணை வடிவேலெடுத்து
[பெருமானே!

விரும்புமடியேன் தனதகத்துள் விளங்கும் விளக்கே வெளிகடந்த
வெளியின்ஒளியே ஒளிஒளிரும் வேலேந்தியமெய்ப் பெருமானே
அரும்புமலரும் காயுமென அதன்பின்கனிபோன் முயிர்களெலாம்
அருந்தப்புனலிங் கில்லாது வருந்தக்கிடத்த லழகோசொல்
கரும்புமமிழ்தும் தேனும்பால் கலந்தபாகும் போன்றினிக்கும்
கனியேகனியின் சுவையேயென் கருணைக்கடலே கடல்வளமே
திரும்பும்படிக்கு முகில்களெலாம் திரண்டுன்றலத்து மழை
[பொழிவான்
செய்வாய் பரங்குன் றுடையண்ணல் செய்வாயருணீ
[செய்வாயே!

—வித்துவான் மதுரஞ்சுந்தரபாண்டியனர்

இவை திருப்பரங்குன்றம் மழையில்லாது வருந்தியகாலத்து மதுரை வித்வான் மதுரஞ் சுந்தரபாண்டியனரவர்கள் முருகக்கடவுள் மீது பாடிய மழைபொழிபாடல்கள். இவை 1-10-34-ல் பாடப்பெற்றன. 5-10-33-ல் நல்ல மழை பெய்து நீர் நிலைகளெல்லாம் நிரம்பினவென்பது ஈண்டுக்குறிப்பிடத் தக்கது.

தமிழர் தொன்மை

ஒண்மை யறிவு மோர்வுமிக் கோரே
உண்மை கேண்மின் உண்மை கேண்மின் 2.

மீன்கொடி படைத்த மேன்மை மனுக்கள்
ஆன்ற பாண்டிய ரனைவருந் தமிழர் 4.

தெற்கட் பஃறுளி யாறு சீர்சால்
நற்புகழ் வடக்கண் நளிரிமை யார்மலை 6.

வரைதமிழ் நாடா வயங்கிய முற்கால்
திருவிட மெனும்பே ரதற்குச் சிறந்தது 8.

பின்னா ரியர்கள் பிறங்கின் னாட்டில்
உன்னிவந் தேகுடி யுறுமுன மிங்குத் 10.

தமிழ்மொழி வழக்குந் தகையொண் ணூலும்
இமிழிசை யைந்திணை இனமுந் தேவும் 12.

போற்றவர் யார்க்கும் பொதுச்சிவக் கோளும்
ஆற்றருந் தனியு மகத்தென் னெழுத்தும் 14.

நயமிகு மொழுக்கமும் நனிசீர்த் தேற்றமும்
உயிர்த்திருந் தனவற முணாற்றா சிருந்தது 16.

மற்றிவை யாவும் வான்றமிழ்ப் புலவர்
சொற்ற மொழிகள் தொகைப்படு வேதம் 18.

ஆகமம் புராண மவிரிதி காசம்
வாகய வார்சொல் மருளி லாங்கிலர்க் 20.

கற்றவர் கற்பொறி கவின்பந் தர்க்கார்
தத்தர் முன்னையர் தம்முறை வழியால் 22.

தூணியப் பட்டன, தொன்றீ ரினத்தில்
இணங்கா நாற்குல மியற்றினர் பின்னோர் 24.

என்னனு மொருதலை யிவையுண்
மன்னி யுணர்ந்து மயக்கொழி வீரே. 26.

— சாமி. விருதை. சிவஞானயோகி, கோவிற்பட்டி.

தமிழ்ப்பிரம சூத்திராசியர்

ஹிந்திமொழிப் பயிற்சியா?

[தி. சு. நடராச பிள்ளையவர்கள் பி. ஏ.]

இந்திய நாட்டின் பொது மொழியாய் இருக்க யோக்கியதையுள்ள மொழிகள் இரண்டு எனப் பல பெரியார்கள் கூறி வருகின்றனர். அவற்றுள் ஒன்று ஹிந்தி மொழியாம்; மற்றொன்று ஆங்கிலமாகும். இவ்விரண்டு மொழிகளில் எம்மொழி நம் நாட்டின் பொதுமொழியாய் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய சிறப்புப்பெற்றுள்ளது என ஆராய்வோம்.

ஹிந்தியைப் பொதுமொழியாக்க வேண்டுமென்பது நம் நாட்டவர்களில் ஒருபகுதியினரின் கருத்து. ஆங்கிலமே பொதுமொழியாய் இருக்கவேண்டும் என்பது மற்றொரு பகுதியினரின் கருத்து. இது சமயம் பொதுமொழியாய் இருந்து வருவது ஆங்கிலமே.

இனி நம் இந்திய நாட்டின் தேவைகளையும் நம் தாய் மொழியின் நன்மையையும் எடுத்துக்கொண்டு இரண்டிற்கும் எம்மொழி நன்மையளிக்கும் எனப் பார்ப்போம்.

நம் நிலை என்ன? இன்று நாம் அடிமைகளாய் இருக்கின்றோம், ஆண்மையற்றவர்களாய் இருக்கின்றோம்; ஏழைகளாய் இருக்கின்றோம். நம் தேவை என்ன? நாம் சுதந்தர மக்களாய் வலிவுள்ளவர்களாய் வாழவேண்டும்; நம் ஏழ்மை நிலை ஒழியவேண்டும் என்பதே.

ஹிந்தி நமக்குச் சுதந்தர மளிக்குமா?

நமக்கு உரிமை வேட்கை ஊட்டிய மொழி எது? எம் மொழியில் நமக்குத் தேர்ச்சி இருந்தால் நாம் நம்மை ஆள்பவர்களுடன் சரியாய் வாதாடமுடியும்? நமக்கு முதல் முதல் உரிமைவேட்கை ஊட்டி நம்மைத் தட்டி எழுப்பிய சொற்பொழிவுகள் எம்மொழியில் செய்யப்பட்டன? நமக்கு ஆங்கிலக்கல்வி கற்றுக்கொடுக்கப்படாவிட்டால் நமக்கு உணர்ச்சி இவ்வளவு விரைவில் எழுந்திருக்குமா என்பது சந்தேகம்தான். ஆங்கில நாட்டு வீரமக்களின் சரிதமே நமக்கு ஊக்கமளித்தது, இன்றும் ஊக்கமளிக்கின்றது எனக் கூறின் அது மிகையாகாது. ஜோன் ஆவ் ஆர்க்கின் சரிதம் எத்தனைபேர்கள் உள்ளங்களைக் கொள்ளைகொண்டுள்ளது? பதுமினியின் வீரமோ அல்லது ராணிலக்ஷ்மிபாயின் வீரமோ ஜோனின் வீரத்துக்கு இணைத்ததன்றெனினும் இது இந்நாட்டு மக்களில் ஒரு பகுதியினருக்கே, அதாவது,

இந்துக்களுக்கே, ஊக்கம் கொடுக்கக்கூடியதாய் இருக்கும். சிவாஜி மன்னரின் ஒப்புயர்வற்ற வீரதீரச் செயல்களைப் புகழ்வது முஸ்லீம் நண்பர்களுக்கு ஒரு சிறிது மனத்தாங்கலை உண்டுபண்ணவே செய்யும். இந்து முஸ்லீம் ஒற்றுமைக்கும் நம் சாத்வீகப்போர் முறைக்கும், ஆங்கிலப் பாராளுமன்றத்தில் வாதாடிய பிம் ஹாம்ப்டென் (Pym Hampden) என்பாரின் சரிதங்கள் ஊக்கமத்ளிது நம் தேசிய உணர்ச்சியை வளர்க்குமேதவிர ஹிந்திமொழியிலுள்ள சரிதங்களோ, ஹிந்தி மொழியின் அபிவிருத்தியோ பலனளிக்காது.

இனி வருங்காலம் குடியரசு ஆட்சிக்காலம். அவ் ஆட்சியைச் சென்ற ஆயிரமாண்டுகளாய்க் கையாண்டு வருகின்ற ஒரு நாட்டின் அநுபவங்கள் முழுதும் ஆங்கிலத்தில் காணக்கிடக்கின்றன. வருங்கால ஐக்கிய இந்திய அரசாங்கத்தின் அடிப்படை கோலவல்லாருக்கு ஆங்கிலம் பெரிதும் ஊன்றுகோலாய் உதவுமே யொழிய, சுதந்தரமே காணாத ஹிந்திமொழி பலனளியாது.

ஆனால் ஹிந்திமொழி பேசக்கற்றுக்கொள்வதால் வடநாட்டுப் பெரியார்கள் தங்கள் கருத்தைத் தென்னாட்டுப் பாமர மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறமுடியும் என ஹிந்தி மொழிப் பற்றுள்ளவர்களால் கூறப்படுகின்றது. இப்பொழுதும் புலாபாய் தேசாய் போன்ற பெரியார்களின் பேச்சை நம் நாட்டு மக்கள் அறிந்தேவருகின்றனர். நம் நாட்டுப் பெரியார் பலர் வடநாடு செல்வதும் இல்லை, வடநாட்டார் நம் "தியாகி"களை மதிப்பதாயும் காணப்பட வில்லை. ஆதலால் வட நாட்டுமக்களுக்கு நம் கருத்து விளங்கவேண்டியது இன்றியமையாத தெனத் தோன்றாத நிலையில் அவர்கள் கருத்துமட்டும் நமக்கு விளங்கவேண்டிய கட்டாயம் ஏனோ ?

நமது தேசீய வளர்ச்சிக்கு உயிர்நாடியாய் விளங்குவது ஆங்கிலம். ஆதலால் நம்நாடு சுயராஜ்ஜியம் பெற நாம் ஆங்கிலமே கற்கவேண்டும்.

இந்தியநாட்டின் சாதி, மதப்பிரிவினை ஒழிய ஹிந்தி உதவுமா?

ஹிந்தி நமது பழைய சாத்திரக்குப்பைகள் நிரம்பப் பெற்றதே ஒழிய ஒரு புத்துணர்ச்சி அளிக்கவல்ல ஆங்கிலத்தின் உயிர்ச் சக்தி அதில் இல்லை. ஒருகுலத்திற்கு ஒரு நீதி கற்பிக்கும் சாத்திரங்களே ஆண்டு உள. இராமாயணம், மகாபாரதம் தவிர ஏனைய சிறப்புப்பெற்ற காவியங்கள் அதில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நம்மை இன்னும் சாதி

மதம் என்னும் கட்டுபாட்டுக்களுக்காளாக்கி நம் ஆண்மையை அழிக்கும் சக்திதான் ஹிந்திக்கு உண்டே ஒழிய ஆங்கிலம் போல் கட்டுப்பாடுகளை விட்டு நீக்கிச் சுதந்தர உணர்ச்சி அளிக்கக்கூடிய சக்தி ஹிந்திக்கு இல்லை.

நமது ஏழ்மை நிலையை ஹிந்தி போக்குமா?

நம் ஏழ்மை நிலைக்குப் பல காரணங்கள் உள. அவைகளை ஆராயப்புகின் அதுவே ஒரு தனிக் கட்டுரையாய் விடும். நம் ஏழ்மைநிலை ஒழிய வேண்டுமானால் வியாபாரம் செழிக்கவேண்டும்; வேளாண்மை உயரவேண்டும்; கைத்தொழில் சிறக்க வேண்டும்.

அயல்நாட்டு வியாபாரம் (Foreign Trade) செழிக்க வேண்டுமானால் நமக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்தே தீரவேண்டும். நம் சென்னை நகரின் பல பெரிய வியாபாரிகளைக்கவனியுங்கள். சென்ற 25 ஆண்டுகளுக்குள் சென்னையின் பெரிய கடை வீதிகளில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்களைச் சற்று சிந்தியுங்கள். சென்னைவாசிகள் வியாபாரமிழந்து பிற மாகாணவாசிகள் வியாபாரத்தைக் கைப்பற்றி உள்ளதைக் காண்பீர்கள். காரணம் என்னை? ஆங்கில அறிவை வியாபாரத்திற் செலுத்தாததே அன்றோ? எங்குப் பொருள்கள் உற்பத்தியாகின்றன; எங்கு நம் பொருள்களுக்கு நல்ல விலை கிடைக்கும் என்பதை அறியாமையே அன்றோ? உலகில் வியாபாரத்தில் தலைசிறந்து விளங்கும் நாடுகள் ஆங்கிலத்திலேயே தங்கள் வியாபாரத்தை நடத்துகின்றன. நாம் ஜர்மனிக்கு ஹிந்தியில் கடிதம் எழுதுவதைக் காட்டிலும் ஆங்கிலத்தில் எழுதுவது நன்மை அல்லவா என்பதைச் சிந்தியுங்கள்.

வேளாண்மை உயர்வதற்கும் புதுமுறைக் கருவிகளை உபயோகிப்பதற்கும் பயிர்களைப் பூச்சி முதலிய நோய்களினின்றும் காப்பாற்றுவதற்கும் விளைபொருள்களை நல்ல விலைக்கு விற்பதற்கும் வேண்டிய பல வழிகள் நிறைந்த நூல்கள் பல ஆங்கிலத்தில் திகழ்கின்றன. (Agricultural Science) என்பது நம் நாட்டிற்கு உயிர் நாடியாம். இதை நாம் ஆங்கிலத்தில் கற்றுக்கொள்வது சுலபம். ஹிந்தி ஒரு நாளும் இந்த அறிவை நமக்குப் புகட்டாது.

கைத்தொழில் சிறக்க மின்சார சக்தியை உபயோகப் படுத்த வேண்டியதாகிறது. இதற்கும் ஆங்கிலமே உறுதுணையாம் என்பதை யாரே மறுக்கவல்லார்? தொழிற்கல்வி புது முறையில் புகட்டப்பட்டால் ஒழிய தற்காலத்தைய பொருளா

தார நெருக்கடி கழிந்து நம் நாடு செழிப்புற்று மேம்பாடு அடையாது. இன்றியமையாததான இத்தொழிற்கல்விக்கு ஹிந்தி பயன்படாது.

ஹிந்தி உலக சமுதாய வளர்ச்சிக்குத் துணையாகுமா?

இரண்டாவது மொழி பயில வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ள காரணம் என்னை எனின் அகில உலக சமுதாயம் தோன்றிவரும் நிலைமையேயாம். இவ்வுலக சமுதாய வளர்ச்சிக்கு ஆங்கிலம்தான் வழிகாட்டுமே அன்றி ஹிந்தி வழி காட்டாது. ஹிந்தி பழைய மூடப்பழக்க வழக்கங்களை, கடல் தாண்டுவது பாபம் என்பதுபோன்ற எண்ணங்களைக், கொண்டு முன்னேற்றத்திற்கு தடையாய் விளையுமே ஒழிய நன்மை பயக்காது. உலக சமுதாயம் அன்றி இந்திய தேசியவளர்ச்சிக்காவது பயன்படுமா என நடுநிலையாய் இருந்து ஆராய்ந்தால் அதற்கும் பயனளியாது என்ற முடிவிற்கே வரவேண்டியதாய் இருக்கிறது. இந்திய தேசியத்திற்கு இது போழ்து முட்டுக்கட்டையாய் இருப்பது இந்து முஸ்லீம் வேற்றுமை போன்ற மத வேற்றுமையும், தீண்டப்படாதவர் உயர்குலத்தோர் என்ற நிற வேற்றுமையுமே ஒழிய மொழிவேற்றுமை யன்று. இவ்விரண்டும் ஒழிந்து "இந்தியா ஒரு தனிநாடு; நாம் அனைவரும் இந்தியமக்கள்; இந்நாட்டு மன்னர்" என்ற எண்ணம் உண்மையில் ஒவ்வொரு இந்தியரின் உள்ளத்திலும் ஊற வேண்டுமானால் அது ஒரு புது, பொது, உயிருள்ள, மொழியால் தான் செய்ய முடியுமே தவிர ஹிந்திமொழியால் செய்ய முடியாது. ஒரு மொழி பயிலுவதினால் ஏற்படும் மாறுதல்களைச் சற்று சிந்திக்கவேண்டும். ஒரு மொழி பேசப்படுவது என்பது வெறும் வார்த்தைகளை மட்டும் பயிலுவதாகாது. அந்த மொழி பேசும் மக்களின் நாகரிகமும், பழக்கவழக்கங்களும் பயில்வதாகத் தான் முடியுமே ஒழிய, வெறும் வார்த்தைகள் பயில்வதாகாது. ஹிந்தி மொழி பேசும் மக்களின் நிலை நான் கூறவேண்டுவதில்லை. அவர்களின் பழக்க வழக்கங்களை நாம் கையாளுவதால் நிற வேற்றுமை ஒழியுமா? அல்லது மத வேற்றுமை ஒழியுமா? ஒற்றுமை உண்டாகுமா? ஆத்திரப்படாமல் சிந்தியுங்கள். நடுநிலை தவறாமல் நன்முடிவு காணுங்கள். வெல்ஷ், ஸ்காட்ச் முதலிய உள்நாட்டு மொழிகளைத் தன்னுள் கொண்டு அகில பிரிட்டானிய ஒற்றுமையை உண்டுபண்ணி, நிலைநாட்டி, அகில உலக ஒற்றுமையை வளர்க்கக்கூடிய உயர்சத்தி வாய்ந்த ஆங்கில மொழிக்கும் ஹிந்திக்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தை ஊன்றிக் கவனியுங்கள். நாம் ஆங்கில அரசாட்சியை ஒழித்து

விடலாம்; ஆங்கிலேயர்களும் நம் நாட்டைவிட்டுப் போய்விட லாம்; ஆனல் ஆங்கிலமொழி நம் நாட்டில் இருந்தே திரும். ஆங்கில நாட்டவரின் கலப்பால் பண்டைய பலதிறப்பட்ட சாதியினரின் தொகைக்குத் துணையாக ஆங்கிலோ இந்திய சாதியும் தோன்றியுளது. ஈண்டு அவர்களின் தாய்மொழி ஆங் கிலமாய் இருந்து வருகிறது. ஆங்கிலோ இந்தியர்கள், இந்தி யர்கள் அன்றே? "Sons of the Soil" என்று அவர்களுக்கு உலகம் போற்றும் உத்தமராம் காந்தி அடிகள் பெயரிட்டுள் ளார்கள். இச்சாதியாரில் பல பெரியார்கள் தோன்றியுள் ளார்கள், இனித் தோன்றவும் கூடும். இவர்கள் ஆங்கிலத் தைக் கைவிடப்போவதில்லை. எனவே ஆங்கிலம் இந்நாட்டில் இருந்தே தீரும். நாம் ஹிந்தியைத் தேசமொழி யாக்கினல் ஆங்கிலம் ஒரு சாதியார் பேசும் தனிமொழியாய், 226-வது இந்திய மொழியாய், இருந்தே தீரும்.

ஆதியிலிருந்து இற்றைவரை நம் நாட்டில் குடியேறியுள்ள ஆரியர், ஹூணர், அரேபியர், பட்டாணியர், மங்கோலியர், ஆங்கிலேயர் முதலிய மக்கட் கூட்டத்தினரின் தனி மனப் பான்மை ஒழிந்து, ஆங்கிலோ—இந்தியர் உள்பட யாவருக் கும் இந்தியமக்கள் என்ற ஒற்றுமை உண்டாக, இந்திய நாக ரிகம் சிறந்து பொலிவுற ஆங்கிலம் உறுதுணையாகுமே யன்றி ஹிந்தி பயனளிக்காது.

நமக்கு ஹிந்தி நாகரிக ஒளி காட்டுமோ?

ஒரு மொழி கற்பதால் நம் நாகரிகம் மேம்பாடடைய வேண்டும். நமக்குப் புதுக்கருத்து உண்டாகவேண்டும். சுருங் கக்கூறின் புத்துயிர் அளிக்கக்கூடியதாய் இருத்தல்வேண்டும். ஹிந்தி மொழியின் இலக்கியப் பெருமையையும் ஆங்கில மொழியின் இலக்கியப் பெருமையையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங் கள். ஹிந்தி இலக்கியங்கள்! பண்டை நாகரிகச் சிறப்பு வாய்ந்த பாரசிக, எகிப்திய, கிரேக்க, உரோமநாட்டு, இலக் கியங்கள், தற்கால நாகரிகம்பெற்று விளங்குகின்றன, பிரான்சு, ஜர்மனிய நாட்டு இலக்கியங்கள் எல்லாம் ஆங்கில உடைபெற்று அழகுடன் திகழ்கின்றன. ஆங்கில இலக்கியக் கடலுக்குமுன் ஹிந்தி இலக்கியம் எம்மட்டு?

கல்வியின் பயன்தான் என்ன? ஏன் நாம் கல்வி கற்கவேண்டும்? கற்றனைத்தூறும் அறிவு முன்னேற்ற மடைந்து மக்கள் வாழ்வை நல்வாழ்வாக்குவதற்கன்றே நாம் இளமை தொட்டு மிகுந்த பொருட்செலவில் கல்விகற்று வரு

கின்றோம். நாம் இவ்வாழ்வான் இன்பசுகங்களை அனுபவிப்ப தற்கு (Homer, Dante, Shakespeare) போன்றபெரியாரின் பொன் மொழிகள் எத்துணைப் பயனளிக்கும் என்பதைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள்.

அமிழ்தினுமினிய நந்தமிழ்மொழிக்கு ஹிந்தியால் பயனுண்டா?

இரண்டாவது மொழி கற்பதால் தாய்மொழி புத்துயிர் பெறும் என்று மொழிவல்லுநர் பலர் பறை சாற்றுகின்றனர். நம் தாய் மொழியின் நிலையைச் சற்று ஆராய்வோம். ஹிந்தி மொழியின் கூட்டுறவால் நம் தாய்மொழியின் முன்னேற்றம் கைகூடுமா என ஆராய்வோம்.

கன்னித்தண்டமிழின் பெருமையை நமது பாவலரேறு ஆகிய பாரதி கூறவேண்டுமே ஒழிய என்போன்றார் கூறுவது சரியன்று.

உலகம் தோன்றிய காலமுதல் இன்றுவரை இம்மொழி யானது உலவி வருகின்றது. இம்மொழியில் தோன்றியுள்ள காவியங்கள் பல. இதன் இலக்கியப்பெருக்கைக் கூறுவது பண்டைப் பெருமையைப் பகருவதாகும். நம் தமிழ்மொழி யின் இற்றைநிலை என்ன? தமிழ்மொழியின் நிலை சீர்குலைந் திருக்கிறது. பாரதியார் கூறுவதுபோல் புதுச்சாத்திரங்கள் தமிழில் இல்லை. இப்புதுச் சாத்திரங்களைத் தமிழில் ஆக்க ஹிந்தி பயன்படுமா? ஹிந்தியில் புதுச்சாத்திரங்கள் முதலில் இருந்தன்றோ நமக்கு அது புதுச்சாத்திரங்களை உதவவேண் டும்? புதுச்சாத்திரங்கள் நிரம்பியுள்ள ஆங்கிலமொழியினுதவி கொண்டுதான் நாம் தமிழன்னைக்குப் புத்துடை அளிக்கக் கூடும்.

நிற்க, நம் தாய்மொழி சென்ற சில நூற்றாண்டுகளாக, அதாவது மணிப்பிரவாளநடை தோன்றிய காலந்தொட்டு, சுமார் 15-வது நூற்றாண்டிலிருந்து, வடமொழிக்கலப்பால், அழகுகுறைந்து, தமிழ்என்னும் தனிமொழி ஒன்று உண்டோ என்ற நிலைக்குக்கூட வந்துவிட்டது. அணிமையில் தான் தமி ழில் உரைநடை எழுதவும், தமிழின் பண்டை நூலாராய்ச்சி செய்யவும் தமிழரும் ஏனையரும் தொடங்கியுள்ளனர். இந் நிலையில் ஹிந்தி என்னும் வடமொழி தமிழ்நாட்டில் புகுவது தமிழ் வளர்ச்சியைக் குறைப்பதாகுமேயன்றி மிகுப்ப தாகாது. ஆங்கிலம் தமிழ்வளத்தைப் பெருக்கும். ஹிந்தி தமிழ் முன்னேற்றத்தைத் தடைப்படுத்தும்.

பண்டை நாளில் 18மொழிகள் பயின்ற இந்தியர்களுக்கு ஹிந்தி பயினுவது கடினமா என்ருல் அன்று என்றே கூறு வோம். பலமொழி பயிலவிரும்பும் தனிமனிதர்கள் ஹிந்தி மட்டுமன்று; பல மொழிகள் கற்கட்டும் அதைப்பற்றி யாரும் தடை கூறுவதற்கு இல்லே. ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாட மாகப் போதிப்பதையே நாம் கண்டிக்க வேண்டியதாகிறது. தலேபருத்து, உடல் சிறுத்து, புத்தக மூட்டையைச் சுமந்து செல்லும் தமிழ் மாணவனுக்கு ஹிந்தி என்னும் மூட்டையும் சேராது இருக்கவேண்டும் என்பதே எம் வேண்டுகோள்.

நகராண்மை, நாட்டாண்மைக் கழகங்களிலும், கல்வித் துறையிலும் உழைத்துவரும் பலபெரியார்களும் நன்ருக நடு நிலே கொண்டு ஆராய்ந்து இந்திய நாட்டிற்குப் பொதுமொழி யாய் இருக்கக்கூடியதும், இருந்து நன்மை பயக்கவல்லதும் ஆங்கில மொழியே எனக்கண்டு ஹிந்தியை ஒதுக்குமாறு செய்ய எல்லாம் வல்ல இறைவனே இறைஞ்சுவோமாக!

“இந்து” நாட்டாளின் ஜனவரித் திங்கள் 27-ம் நாளிதழில் பண்டிதர் சுந்தரலால் என்பவர் ஹிந்திமொழிப் பயிற்சியைத் தென்னிந்திய மக்கள் இந்து முஸ்லீம், பார்ப்பனர் பார்ப் பனரல்லாதார், காங்கிரஸ்காரர்கள் அரசாங்க அலுவலாளி கள் ஆகிய எல்லோரும் வேற்றுமையின்றி ஒருமனப்பட்டுப் பரிந்து விரும்புகிருர்கள் என்று எழுதியுள்ளார். தமிழ் மக்களே! இது நன்மைக்கா அல்லது அதன் மறுதலேக்கா என்பதை நீங்களே ஆராய்ந்து சிந்தியுங்கள்!

(ஆர். சே. சே.)

ஆராய்ச்சிப் பகுதி-Research

சதுரங்கம்

[இராவ்சாஹிப் C. M. இராமச்சந்திரஞ் செட்டியார் அவர்கள்]

(கசகூ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சரித்திர நிபுணர்கள் இவ்வாட்டம் இந்தியாவில்தான் ஆதியில் ஏற்பட்டதென்கிறார்கள். ஆனால் கிரீக்கர், ரோமர், பாபிலோனியர், எகிப்தர், யூதர், பாரசீகர், சீனர், அரேபியர், ஐரிஷ் முதலிய பல வகுப்பார்கள் தாம் தாம் இவ்வாட்டத்தை ஆதியில் சிருட்டித்தோம் என்று பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளுகிறார்கள். சில நூலாசிரியர்கள் இன்ன மனிதன் தான் இவ்வாட்டத்தைச் சிருட்டித்தவன் என்று எடுத்துச் சொல்லுவதுண்டு. ஆனால் அக்கதைகளை நாம் நம்புவதற்கு இடமில்லை. முதல் முதலாக சர். வில்லியம் ஜோன்ஸ் என்ற சம்ஸ்கிருதம் கற்ற ஒரு ஆங்கிலேயர்தான் இவ்விளையாட்டு ஆதியில் இந்தியாவிலிருந்து மற்ற நாடுகளுக்குச் சென்றது என்று எழுதினார். அவர் 1783-'89 ஆண்டுகளில் இந்தியாவில் பெரிய உத்தியோகத்திலிருந்தவர். வடமொழியில் பாண்டித்யம் வாய்ந்தவர். பவிஷ்ய புராணத்தில் இவ்விளையாட்டைப் பற்றிச் சொல்லி இருக்கிறதாக எழுதியிருக்கின்றார். ஆனால் பவிஷ்ய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கும் ஆட்டமானது சிறிது மாறுபட்டது. நான்கு பேர் குறுக்களவாகக் கோடுகள் இட்ட ஒரு பலகையில் கவறுகளைக் கொண்டு விளையாடும்படியான ஆட்டத்தைத்தான் அப்புராணத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் வியாசர், யுதிஷ்டிரருக்கு இவ்வாட்டத்தைக் கற்றுக் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுவே யுதிஷ்டிரரும், சகுனியும் ஆடின ஆட்டமாக விருக்கும். அப்படியெனில் அது சூதாட்டமே தவிர சதுரங்கமாயிருக்காது. இவ்விதமான அபிப்பிராயத்தைப் பின்னொரு ஆசிரியர் எழுதி ஜோன்ஸ் எழுதினதை மறுத்திருக்கிறார். ஒரு பெரிய பண்டிதரான இராதா காந்தர் என்ற வங்காளக் கவிஞர் சதுரங்கம் பழைய தர்ம சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்றும், அதை முதல் முதலில் கண்டுபிடித்தது இலங்கை அரசனான இராவணனுடைய பட்ட மகிஷியான மண்டோதரி என்றும், திரேதாயுகத்தில் இலங்கையை இராமன் முற்றுகை இட்டகாலத்தில் தன் கணவனை இராவ

ணை யுத்தக் கவலையினின்றும் விலக்கி உல்லாசப்படுத்துவதற்காக மண்டோதரியானவள் அதைக் கண்டு பிடித்தாள் என்றும் கூறுகிறார். ஆகவே, இவ்விளையாட்டு மிகவும் பழைமையானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. மேலும் இந்தியாவில்தான் இவ்விளையாட்டு ஆரம்பமானது என்று எல்லா ஆராய்ச்சியாளர்களும் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள்.

ஆறுவது நூற்றாண்டில் சதுரங்கம் இந்தியாவிலிருந்து பாரசீகத்திற்குச் சென்றது. இச்செய்தியை பர்தூசி (Firdusi) என்ற பாரசீகக் கவிஞர் தமது சரித்திர சம்பந்தமான காவியமாகிய 'ஷா நாமா' என்னும் நூலில் எழுதி யிருக்கின்றார். பாரசீகத்தில் நவ்சிரவான் என்ற ஒரு கீர்த்திபெற்ற மன்னன் 6-வது நூற்றாண்டில் ஆண்டனன். அவன் காலத்தில் இந்து தேசச் சக்கரவர்த்தி சில தூதர்களை அம்மன்னனிடம் அனுப்பினன். அத்தூதர்கள் தங்களோடு சதுரங்கப் பலகையையும் கொண்டு சென்றார்கள். பாரசீக மன்னர் அவ்வாட்டத்தினுடைய நுட்பங்களைத் தெரிவித்தாலன்றிக் கப்பங் கட்டிவர வேண்டுமென்று இந்தியச் சக்கரவர்த்திக்குச் சொல்லி அனுப்பியிருந்தார். அப்போதுதான் முதல் முதலாகச் சதுரங்கமானது பாரசீகத்திற்குச் சென்றது.

பாரசீகர்கள் தங்களுடைய பாஷையில் சதுரங்கம் என்று எழுத முடியவில்லை. அம்மொழியை அவர்கள் சத்ரஞ் என்று மாற்றி விட்டார்கள். இது வரைக்கும் பாரசீக பாஷையில் இவ்வாட்டம் அச்சொல்லாலேயே வழங்கி வருகிறது.

பிறகு 7-வது நூற்றாண்டில் அராபியர்கள் பாரசீகத்தை ஜெயித்தபோது இவ்வாட்டத்தைத் தெரிந்து கொண்டார்கள். 8-வது நூற்றாண்டில் அராபியர்கள் இவ்வாட்டத்தைப் போற்றி வந்த செய்தி சரித்திரத்தினால் அறிகிறோம். பாக்தாத் நகரத்துப் பெயர்போன காலிஃப் ஆள ஹரூன்-அல் ரஷீது என்ற மன்னனுக்கும் பைஜான்டின் (Roman) சக்கரவர்த்திக்கும் நடந்த கடிதப் போக்குவரத்திலும் சதுரங்கக் காய்களை உவமைகளாகக் கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆகவே சதுரங்கமானது உரோமானிய நாட்டிலும் அப்போது பரவ ஆரம்பித்தது.

அராபியர்கள் ஸ்பெயின் தேசத்தைப் பிடித்து ஆண்ட காலத்தில் ஸ்பானியர்கள் சதுரங்க விளையாட்டைத்தெரிந்து கொண்டார்கள். பிறகு ஸ்பெயின் தேசத்திலிருந்து வடக்கே பிரான்ஸுக்கும், இங்கிலாந்துக்கும் இவ்வாட்டம் சென்றது.

மேலும் கிறித்துவ சமயஸ்தலமாகிய எருசலம் என்ற ஊரைத் துருக்கியர்கள் பிடித்ததைக்கண்டு கிறித்துவ நாடுகளி லுள்ள கிறித்துவர்க ளெல்லோரும் ஒருங்கு சேர்ந்து அவ் வூரை மீட்பதற்காகப் பலதடவைகளில் படை எடுத்துச்சென் ருர்கள். அப்படை யெடுப்புகளுக்குக் க்ரூசேட் (Crusade) என்று பெயர் அப்படை எடுப்புகளில் சென்ற கிறித்துவப் போர் வீரர்கள் இவ்விளையாட்டைக் கற்றுக்கொண்டு மேற்கு நாடுகளில் புகுத்தி விட்டார்கள். சில பாதிரிமார்கள் இதனைச் சூதாட்டம் என்று சொல்லித் தடுத்தும் இருக்கிருர்கள். இங்கி லாந்து தேசத்தில் வில்லியம் I ஹென்றி I, ஜான் முதலிய அரசர்கள் இவ்வாட்டத்தில் பிரியம் வைத்திருந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கிலாந்து தேசத்துப் பிர புக்கள் சிலர் இக்காய்களைப்போல உருவங்களைத் தமது கொடி களிலும் எழுதியிருந்தார்களாம். இவ்விதம் இந்தியாவி லிருந்து ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இவ்வாட்டம் செல்வதற்கு வெகுகாலம் ஆனபடியினுல் ஆட்டத்தில் பலவித மாறுதல் களும் ஏற்பட்டு விட்டது இயல்பு அல்லவா?

15-வது நூற்ருண்டு முதல் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இவ் வாட்டம் அதிகமாகப் பரவ ஆரம்பித்தது. ஷாமாத், என்ற பாரசீக வார்த்தை ஆங்கில பாஷையில் (Check) செக் என்றும் (Mate) மேட் என்றும் மாறிவிட்டது. இதைப் போல மற்ற ஐரோப்பிய பாஷைகளிலும் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. பல பெரிய மனிதர்கள் இவ்வாட்டத் தில் நிபுணர்களாக இருந்திருக்கிருர்கள். அவர்களுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லப்புகில் மிகவும் நீளுமாகையால் இங்கே எடுத்துச் சொல்லவில்லை.

இவ்விதம் இந்தியாவிலிருந்து இவ்வாட்டம் மேல் நாடு களுக்குச் சென்றிருக்குமானுல் நமது தென்னுட்டிலும் தமிழ் மொழியிலும் இதைப்பற்றி வழங்கி வந்து இருந்ததா என்ற கேள்வி பிறக்கும். சதுரங்கம் என்ற பெயர் வட மொழி. அதற்குத் தகுந்த தமிழ்ப்பெயர் இல்லை. ஆகவே இவ் வாட்டம் ஆரியர்களிடமிருந்து தமிழர்களுக்குச் சமீப காலத் தில்தான் வந்திருக்க வேண்டும். தமிழ் மொழிகளிலும் இவ் வாட்டத்தைப்பற்றி விவரம் சொல்லப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை. நளவெண்பாவிலும், வில்லிபாரதத்திலும் சூதாட்டத் தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய சதுரங்கத்தைப் பற்றிச் சொல்லப்படவில்லை. நிகண்டுகளிலும் இப்பெயரைக் காணேம், சதுரங்கம், சாதுரங்கம் என்ற பெயர்கள் வரும்போ

தெல்லாம் நால்வகைச் சேனைகள் என்ற பொருளிலேயே புலவர்கள் எடுத்தாண்டிருக்கின்றார்கள். நளவெண்பாவில் 'சாதுரங்கம் என்றேன்' (கலித்தொடர் காண்டம் செ. 49) என்றதிலும் வில்லிபாரதம் 'சாதுரங்கமும் தந்திரத் தலைவரும் தரணி மன்னனும் சூழ' (சூதுபோர் சருக்கம் செ. 76) என்றதிலும், சாதுரங்கம் என்பதை நான்குவிதசேனைகள் என்றே கொண்டிருக்கிறார்கள். தாயுமானவரும் "சதுரங்க சேனையுடனே" என்றுதான் சொல்லியிருக்கின்றார், மன்னர்கள் ஆடினதாகச் சொல்லும் விளையாட்டுகளிலெல்லாம் கவறு அல்லது சொக்கட்டான் கொண்டு விளையாடும் சூதாட்டமே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சதுரங்க ஆட்டம் தமிழ் வழக்கத்திற்குப் புறம்பாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று யூகிக்கலாம்.

மாமண்டூர்க் குகைக் கோயில்கள்

[தமிழாசிரியர் திருவாளர் கி. சாமிக்கண்ணு அவர்கள்]

உயர்வற வுயர்நலமுடைய முழுமுதற் பொருளாகிய கடவுள், நிலனிடை விசும்பிடை யவரவரறி வறிவகையிலுருவங் கொண்டு முருவின்றியு மமைந்துலகோர் மயர்வற மதிநல மருளிக் கொள்ளக் குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந் தருங் கோதில்சீர்ப் பெம்மானுயுள்ளமையை; ஊரகத்துநின்றும் பாடகத் திருந்தும் வெஃகாவிற்கிடந்தும் ஒருமாவடியிற்றிகழ்ந்தும் காமக்கோட்டத்துக் காமக்கண்ணியாய்க் காட்சியளித்தும் பேரருளாளனாக எழுந்தருளியும் விளங்கும்முகத்தா னறிவுறுத்தும் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெற்றுள்ள குளனூர் கழனி சூழ் கச்சிமாநகரம், காஞ்சிபுரம் எனவும் அழைக்கப்பெற்று வருகின்றது.

கச்சிமாநகரிலிற்றைக் காயிரத்து முந்நூற்று முப்பத்தைந்தாண்டுகளின் முன்றொடங்கி யிருபத்தைந்தாண்டுகள் (கி. பி. ௬௱ முதல் ௬௱௨௰௫. வரை) ஆண்ட மன்னன் மகேந்திரப் போத்தரையனாவான். இவனுடைய தந்தை நரசிம்ம விட்டுணுவர்ம பல்லவன்; இவன் தாய் ஒரு தமிழ்ப்பெண். பல்லவவேந்தர்களுளிவனே முதன்முதலாகப் போத்தரையர் என்ற பட்டங்கொண்டவன். இவன்றன்னாட்சிக் குட்பட்டிருந்த தொண்டைநாடு, சோணாடு, கொங்குநாடு, கோதாவரிக்கரையிலிருந்து கடலைத்தழுவியுள்ள தெலுங்குநாடு, மகாநதிக்குத் தெற்குங் கோதாவரிக்கு வடக்குங் கடலோரமாயிருக்குங்

கலிங்கம் ஆகியவைகளிலிருந்த காடுகளை யழித்து நாடுகளாய்ச் செய்து மக்களுக்கு நன்மை புரிந்து, தனக்குந் தன்குடிக்குங் காடுவெட்டி, காடவர் என்ற பெயர்களேற்படுமாறு செய்து கொண்டான். அக்காலத்தில் வட இந்தியா முழுவதையுமொரு குடையின் கீழ்க்கொணர்ந்த அர்சதேவனைப் போரிற் றோற் கடித்த வீரனும், நிசாம் நாட்டிலழிந்து சிற்றூராக] விப்போ திருப்பதும் ஆரியத்தில் வாதாபியென்றும், மகாராட்டிரத்தில் பாதாமியென்றுந் தமிழில் வாதாவியென்றும் பெயருடைய தலை நகரிலிருந்தாண்டவனுமான தோள்வலியுடைய சளுக்கிய குடியினனான இரண்டாம் புலிகேசி யென்பவன் காஞ்சிபுரம் மதிலுள் புகவியலாது வடக்கு முகமாய்த்திரும்பினவுடனவனைப் புல்லலூரில் வென்று விரட்டியடித்தபின் நாட்டையமைதியுடனுண்டான். அக்காலத்தில் மிக்க செல்வாக்குடன் மிகப் பரவியிருந்த சமண நெறியில் முதலிலிருந்து அப்பரைத் துன் புறுத்தியவனாயினும் பின்னரவராற் சிவனடியானாகி யொளி மங்கித்தாணிலையடைத்திருந்த இறைநெறியை யுயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்த பெரியோன்; தமிழர் படித்துள்ளுருகி யுய்வதற் குதவுந் தமிழ்மறையாந் தேவாரம் பாடப்பெற்ற காலத்தவன்; திருவதிகையி லிறைவனுக்குக் குணதரவீச்சுரமென்ற சுடுமண் கோயிற்கட்டினவன். பகைவர்க்கிடி எனப்பொருள்படும் 'பகாப்பிடுகு' எனுந்தெலுங்குப்பட்டமும், கோயில்கள் கட்டு வித்ததால் சேத்தகாரி என்றபட்டமும், சித்திரவேலைகள் செய்வித்ததால் சித்திரகாரப்புலி என்ற பட்டமும், பாட்டில் மிகவூக்கமுமறிவும் பெரும் பயிற்சியுமுடைய புலவனாக விருந்த தாலும், தன்காலத்து மக்களின் நடைகள் வழக்கங்களாகிய வாழ்முறைகளைக்காட்டி மத்த விலாசப் பிரகசநம் என்றோர் நகைச்சுவை செறிந்த நாடக மியற்றியுள்ளமையாலும் மத்த விலாசன், அநித்தியராகன், புதுவதுபுனைபவனெனப் பொருள் படும் விசித்திரசித்தன் என்றபட்டங்களும், குணபரன், அவனி பாசன பல்லவன், லலிதாங்குரன், நரேந்திரப் போத்தரையன், சத்துருமல்லன், நயபரன், மகேந்திரவிக்கிரமன், கலகப்பிரியன், புருடோத்தமன், நரவாகனன், உதாரசித்தன், பிரகிருதிப் பிரியன், அலுப்தகாமன், நிரபேட்சன், சத்தியசந்தன், சிவிபுண்டுண்டு, நில்விலோ நய்யம்பு, பசரம்பு ஆகிய தெலுங் குப் பட்டங்களும் ஆரியப் பட்டங்களும் பெற்றிருந்தான். ஆரியமொழியினுரைநடை, எழுத்து நடையென்ற இருவகைத் தான பிராகிருத, சம்ஸ்கிருதங்களிலழகிய செய்யுள்களுமினிய நாடகங்களு மியற்றினவன். தமிழர் ஆரியம் பயின்றம் மொழி யிலரிய நூல்களியற்றுமாறு வழிகாட்டினவன். குளங்கள்

வெட்டிக் குடிகளுக்கு வளப்ப மேற்படுத்தியவன். தமிழக மெங்குங் கல்லுளிவேலை பரவச்செய்தவன்.

மகேந்திரப் போத்தரையன் காலம் வரையிற் கிருட்டினை யாற்றுக்குத்தெற்கிற் சுடுமண்ணாலும் மரத்தாலுமன்றிக் கற் கோயில்கள் கிடையா. இவன்றான் முதன்முதற் கற்கோயில்க ளமைத்தான். இவன் கற்களையடுக்கிக் கோயில்கள் கட்டவில்லை; மலைகளைக்குடைந்து செய்வித்தான். இக்கோயில்களைக் குகைக்கோயில்களென்றே சொல்லவேண்டும். இவற்றுட் சில அருகனுக்குஞ், சில இறைவனுக்குஞ், சில திருமாலுக்குமாக வமைந்துள்ளமையா லிவன் எந்நெறியிலுங் காழ்ப்பின்றி யொத்தபற்றுடையவ னென்றுய்த்துணரலாம்.

காஞ்சிபுரத்துக்குத் தெற்கே வந்தவாசிக்குச்செல்லும் பெருவழியி னலரை நாழிகைத் தொலைவில்(முக்கால்நாழிகைத் தொலைவு=ஒரு மைல்) மாமண்டூர் இருக்கிறது. அதற்குத் தென்மேற்கேயிருக்கும் நரசிங்கபுரத்திலுள்ள மலையில் மகேந் திரப் போத்தரையன் செய்வித்த ஐந்து குகைக்கோயில்கள் விளங்குகின்றன. இக்குகைக்கோயில்களெல்லாம் மலைச் சாரலிற் குடைந்து செய்தவை: மலையுச்சியிலுமில்லை, மலையடி யிலுமில்லை, மலையினதடிக்கும் முடிக்கும் நடுவிலிருக்கின்றன. பருத்ததூண்கள் கீழும்மேலும் சதுரமாயும், நடுவில் மூலை செதுக்கப்பெற்று மிருக்கின்றன. தூணினுயர மேழு முழம். மேற்சதுரமுங் கீழ்ச்சதுரமு மீரிரண்டுமுழம். திறமையான சிற்றுளிவேலைகளுடையவை; அழகிய தோற்றமுடையவை

இவற்றுள் முதலாவது குகைக்கோயில் கிழக்கு நோக்கி யுள்ளது. இதில் முன்கட்டும் (முன்மண்டபம்) ஓர் உள் ளிருக்கை (கர்ப்பகிருகம்) யுமிருக்கின்றன. உள்ளிருக்கையில் கடவுளுருவம் (விக்கிரகம்) இருந்த பள்ளமிருப்பதன்றி யிப் போதுருவ மெதுவுமில்லை. இதிலுள்ள தூணின் சதுரத்தில் மட்டும் தாமரைப்பூச் செதுக்கப் பெற்றிருக்கிறது. இதன் றென்சுவரிற் றமிழ்க்கல்வெட்டொன்றுளது.

இரண்டாவது குகைக்கோயில் முதற்கோயிலின் றென் பக்கமிருக்கிறது; கிழக்கு நோக்கியிருக்கிறது. இதில் முன்கட்டும் மூன்று உள்ளிருக்கைகளு மிருக்கின்றன. நடு விலுள்ள உள்ளிருக்கையில் மட்டுமொரு சிவலிங்கமிருக்கிறது. மற்றைய இரு உள்ளிருக்கைகளிலுங் கடவுளுருவங்களிருந்த பள்ளங்களிருக்கின்றன. உள்ளிருக்கையின் வாயிலின்பக்கத் தில் வாயிற்காவலருருவங்கள் செதுக்கப்பெற்றுள. வாயிற்

காவலர் தலையில் மகேந்திரன் காலத்ததைய வுயர்ந்த தலைப் பாகையிருக்கிறது. வாயிற்காவலர் வலதுகையை யிடதுகை மேல்வைத்தும் இடதுகையொரு பெருங்கதையைப்பிடித்து முடலதன் மேற் சாய்ந்தும் பார்ப்போரை யடிப்பார்போற் றோன்றுகின்றனர். இதன் றென்சுவரிலொரு தமிழ்க்கல் வெட்டும் வடசுவரிலொரு தமிழ்க்கல்வெட்டு மிருக்கின்றன. இக்கல்வெட்டுக்களும் முதற் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டு மேழாம் நூற்றாண்டிலெல்லோரு மெழுதிய தமிழ் எழுத்துக் களாலெழுதப்பெற்றவை. இடையிடையே கல்லுடைந்துள தாற்றொடர்ச்சியாய்ப் படிக்கவியல வில்லை.

மூன்றாவது குகைக்கோயில் இரண்டாவதன் றெற்கில் கிழக்கு நோக்கியிருக்கிறது. இது மிகப்பெரியது. முன் கட்டு மொன்பதுள்ளிருக்கைளு மிருக்கின்றன. இப்போதவற்றிற் கடவுளுருவங்க ளொதுவுமில்லை. ஆனால், இருந்த சுவடுஞ், சுவரிற் கல்லுருவங்களொட்டப் பெற்றோவல்லது செதுக்கப் பெற்றோஇருந்திருக்க வேண்டுமென்றாகிக்க இடந்தருமடை யாளங்களுமுள்ளன.

நான்காவது குகைக்கோயில் மூன்றாவதனோடியைந்ததன் றென்புறந் தென்றிசை நோக்கி யொரு கட்டுமட்டு முடையதா யிருக்கிறது. இதுவே மிகச்சிறியது.

ஐந்தாவது குகைக்கோயில் நாலாவதன் றெற்கே கிழக்கு நோக்கி யொரு கட்டு மட்டு முடையதாயிருக்கிறது.

இக்குகைக் கோயில்களெல்லா மரசியலாரின் கண்காணிப் பைப் பெற்றுள்ளன. எனினும் எஞ்சியுள்ளவைகளையாவது மேலும் மேலுங் கேடுறுதவாறுங் குப்பையு மழுக்குஞ் சேராத வாறும் பாதுகாத்துப் போற்றுதல் விரும்பத்தக்கதாகும்.

இவையன்றி மலைமேலிரண்டு கோயில்களுள. இவை கற்களையடுக்கிக் கட்டப்பெற்றவை. இவை மகேந்திரப் போத் தரையனுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திற் கட்டப்பெற்றிருக்க வேண்டும். இவை மூன்றாண்டுகளின்முன் றொருபெரியா ராற் புதுப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் வடக்கிலுள்ள கோயிலில் முன்கட்டு முள்ளிருக்கையு மிருக்கின்றன. உள் ளிருக்கையில் ஒசைதருங் கல்லில் மிக அழகாய்ச் செய்யப் பெற்றுள்ள வடுக நாதன் றென்முகம் நோக்கி நின்ற திருக் கோலத்தோடுள்ளார். அவர தூர்தியாகிய நாய் மேற்குப்புறந் தலையமையப்பெற்று வடுகநாதனின் பின்புறம் நிற்கின்றது. தெற்கிலுள்ள மற்றொரு கோயிலின் கிழக்குநோக்கிய திருமுன்

னில் ஒரு சிவலிங்கமிருக்கிறது. இந்தச் சிவலிங்கத்தின்றலையின் மேற்புறந் தட்டையாயுந் தலையைச்சுற்றிச் சிறிதளவு பட்டையாகவுமமைந்துள்ளது.

ஏரியிற்றண்ணீரிருந்தாற் குகையுள் தண்ணீர் சொட்டுமாம். இக்குகைக் கோயில்களைச் சித்தர்கள் மண்டபங்களென்றும் பஞ்சபாண்டவர் குகைகளென்றும் மக்கள் வழங்குகின்றனர். எனினுமிவை வெறும் மண்டபங்களல்ல. கடவுளுருவங்களிருந்த சுவடுகளுள்ளமையா லிவை கோயில்களே. எந்தெந்த நெறியைச் சேர்ந்த கடவுளுருவங்களிருந்திருக்கலாமென்றுணர அறிஞராராய்வாராக.

இக்குகைக்கோயில்களுள்ள மலையைத் தெற்கிலும் மற்றொரு மலையை வடக்கிலு மமைத்திடையே கீழ்கரை போடப்பெற்றுள்ள மிக அழகிய நானூறு வேலிப் பரப்புடைய பெரிய ஏரி ஏற்படுத்தப்பட்டு முப்பத்திரண்டூர்களுக்குப் பாசனவாதாரமாயிருக்கிறது. சேயாற்றினின்றும் பாலாற்றிலிருந்தும் பாய்கால்களிவ் வேரிக்கிருந்துமவை பலவாண்டுகளாய்த் தூர்ந்து கிடக்கின்றனவாகையா லிப்போதேரி நிறைவதில்லை. இவ்வேரி நிறைந்தாலிதனைச் சுற்றியுள்ள நிலங்கள் பயிர் செய்யப்பெற்று மக்கள் பசியும் பிணியும் நீங்கி நல்வாழ்வுறுவர். அஃதில்லா திப்போதடையுமல்லல் விரைவிலொழியக்காணுமாறரசியலார் செய்யவேண்டுவதவர்கள் கடமையாகும்.

சேதுபதிகளும் அவர்களுடைய நாணயங்களும்

[வித்துவசிகாமணி திரு. ப. அ. முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளை]

(கககக-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

பாலைப்பிரதேசத்தில் நாடானது ஈரமில்லாத வறண்ட பூமியாய் இருக்கும். அப்பாலைக்குரிய முதுவேனில் பருவத்துடன் வறட்டுப் பனிப்பருவமுமே நடுப்பகற்காலம்போல வெயில் எரிக்கும். அப்பாலைக்குரிய கருப்பொருள்கள் பின் வருமாறு:—

தேவதை—காளி அல்லது சூரியன்.
காதலன்—விடலை அல்லது காளை.

காதலி—மீளி அல்லது எயிற்றி.
குடிகள்—எயினர் அல்லது மறவர்.
மிருகம்—செந்நாய்.
பறவை—மணிப்புறு, கருடன், பருந்து, கழுகு
நகரம்—சிற்றூர், கிராமம்.
நீர்—கிணறு, கூவம்.
மரம்—ஆசு, குரா, மரா, உலிநர், பாலை, ஓமை, இலுப்பை.
தொழில்—ஆறலைத்தல், வழிப்பறி.
முரசு—துடி.
யாழ்—பாலையாழ்.
இராகம்—பஞ்சுரம்.

பாலையாகிய வறண்ட வெப்பமான திணையில்தான் காதலர் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிந்தபிரிவு நிகழ்ந்த இடமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் உரிப்பொருள் இதுவே.

புறம் என்பது அன்னியதேச அரசாட்சி சம்பந்தமான பொது அல்லது இராஜாங்க காரியங்களைப் பற்றியது. பாலைக்குப் புறப்பொருள் வாகை. வாகை என்பது பகைவரை வெற்றி கொள்ளுதல். வாகைமாலை சூடுதல் வெற்றிக்கோர் அறிகுறி. தர்மயுத்தம் செய்ய பிரவேசிக்கும் வீரனுக்கு வீரசொர்க்கம் கிடைக்கக் கடவுள் அனுக்கிரகம் செய்வார் ஆதலானும், பாலை ஏனைய நான்கு திணைகளின் இழிவுதான் என்று கூறுவர். ஆகவே பாலையில் புறப்பொருள் வாகையே. வாகை—ஞானிகளையும், முனிவர்களையும் புகழ்வது என்று தொல்காப்பியர் சொல்கிறார். வாகையைப்பற்றிய குண தோஷங்களைப்பற்றி நாம் ஆராயப் புகவில்லை. இராஜ்யத்தைப் பற்றியமட்டும் மறவர்களின் கடமை என்னவென்று அறிந்து கொள்வதே நமது நோக்கமாகும்.

இராஜ்ய பரிபாலனம் அறநிலை, மறநிலை என இருவகைப்படும். இரண்டில் ஒவ்வொன்றும் மூன்று உட்பிரிவையுடையது. இவற்றுள் மறநிலையும், அதன் பிரிவுகளும் தேசத்தின் பாதுகாப்பைக் குறிக்கும். மறநிலைப்பொருளாவது பகைவர்களை வருத்தி அடையும் கப்பத்துடன் நாட்டில் வசூலிக்கும் நிலவரியையும் சேர்த்து அடையும் செல்வம். இராஜத்துரோஹிகளையும், இராஜ்யப் பாதுகாப்பிலும் பகைவர் அபகரித்துக்கொண்டுபோன நிரையைத் திருப்பிக்கொணர்தலிலும் உதவாத சேனுவீரர்களையும், ஏனையோரையும் தண்டித்தல் மறநிலை அறம் எனப்படும்.

காளையடக்கல், வில்வித்தை முதலிய வீரச்செயல் ஒன்றால் ஒரு மனைவியை அடைதலால் நேரிடும் இன்பம் மறநிலை இன்பம்எனப்படும். இவர்களில் மறவர்கள் கொடுங்கோல் அரசாட்சியுற்ற தேசத்திலிருந்து கால்நடைகளைக் கவர்தலாகிய தொழிலையுடையவர் (வெட்சி). பகைவனால் கொண்டு போகப்பட்ட கால்நடைகளை மீட்டல் (கரந்தை). தொல்காப்பியர் பின்னதை வெட்சியில் சேர்த்துச் சொல்கிறார். அயல் நாட்டுக் கால்நடைகளைக் கவர்வதும் இழந்த நிரையை மீட்டலும் முறையே அயல்நாட்டு அரசாட்சி தவறாமல் செய்தற்கும், சொந்த நாட்டைப் பாதுகாத்தற்குமே செய்த செயல்களாகும். ஆகவே இவ்விரண்டையும் ஒரு வகுப்பில் சேர்த்தலே சரி. நாம் எடுத்துப் பேசும் மக்களினத்தின் சுபாவத்தைத் தழுவி அவைகளைத் தனித்தனி ஆராய்வோம். மறவர்களில் இருவகுப்பு; வெட்சிமாலை மறவர், கரந்தைமாலை மறவர். சேர வம்சத்தைச்சேர்ந்த ஐயனாரிதனார் என்பவர் தான் செய்த நூலில் 19 தலைப்பின்கீழ் வெட்சி மறவர்களின் செயல்களைப் பற்றியும், 13 தலைப்பின்கீழ் கரந்தை மறவர் செயல்களைப்பற்றியும், விரிவாய்ச் சொல்லி யிருக்கிறார். மேற்கண்ட தலைப்புகளில் சிலவற்றைப் புறநானூற்றில், (257—265) பாட்டுகளில், பல புலவர்கள் எடுத்துச்சொல்லி யிருக்கிறார்கள். யுத்தசம்பந்தமான பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி, ஐயனாரிதனார் சொல்லியிருப்பதற்கும், தொல்காப்பியர் சொல்லியிருப்பதற்கும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. இந்த வேறுபாடு அவரவர்கள் எடுத்துச்சொல்லும் வழியிலேயே ஒழிய வேறல்ல. அவர்களது திட்டமான அனுஷ்டானத்தில் வேறுபாடு சிறிதுமில்லை.

மறவர்கள் யுத்தத்தில் பிரியமுள்ள முரட்டு வகுப்பினராய் இருந்து வந்தனர். வில்வித்தையிலும், ஈட்டி, வாள் முதலிய ஆயுதப்பயிற்சியிலும் கைதேர்ந்தவர்கள். எறிதண்டு ஆயுதத்தையும் உபயோகித்து வந்தனர். போர்த்தொழிலிலேயே அவர்கள் பொழுது போக்கி வந்தனர். பயிர்த்தொழில் அவர்களுக்குரிய தொழிலன்று. மனோதைரியம் அவர்களது விசேஷ குணமாகும். மறப்போர்வீரன் தோற்றுத் திரும்பாமல் யுத்தகளத்தில் உயிர் விட்டாலும் விடுவான். தன் அரசன் தோற்றான் என்று கேள்விப்பட்டவுடன் போர்வீரன் தன்னைக் குத்திக்கொண்டு உயிர் விடுவதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். இவ்விஷயத்தில் மறஸ்திரிகளும் தம் புருஷர்களுக்குப் பின்னடைந்தவர்களல்லர். தாய், தன் சிறுமகனுக்குத் தானே ஆடை உடுத்திவிட்டுத் தேசப்பாதுகாப்பிற்கு அவனை

அருமையுடன் அனுப்புவாள். மேலும் பிள்ளைகளுக்குக் கதாரூபமாய், பிதாவும், பந்துக்களும் செய்துள்ள வீரச் செயல்களையும், போர்புரிந்த விதத்தையும், எப்படிக் கௌரவமாய் உயிர் நீத்தார்கள் என்பதையும், அவர்களுடைய ஞாபகார்த்தமாக உருவச்சிலைகளும், நடுகற்களும் கட்டப்பட்டிருக்கிற விதத்தையும் கூறி வீரத்தைப் புகட்டுவாள். மறம், இந்த வம்சத்தின் முக்கிய குணம். சுத்த வீரர்க்குரிய நான்கு குணங்களில் தலைசிறந்ததாகத் திருவள்ளுவர் தன் குறளில் படைமாட்சி என்ற அதிகாரத்தில் சொல்லியிருப்பது சரியல்லவா? அகம் 35, புறம் 259 வாகை 21—22, நொச்சி 9, கரந்தை 25 வால் 7—42 (Val).

மறவர்கள் உண்மையுள்ள ஜனங்கள். தங்கள் ஸ்திரீகளின் மானத்தை வெகு ஊக்கத்துடன் காக்குமியல்புடையோர். தாங்கள் கூடுமானஅளவு கஷ்டத்தை அனுபவித்தாலும் அனுபவிப்பார்களேயொழிய, தங்களை ஜயித்த எதிரிகளுக்குத் தங்கள் ஸ்திரீகளைக் கப்பமாகக் கொடுத்துத் தங்களை மீட்டுக்கொள்ள மாட்டார்கள். தங்கள் மானத்தைக் காத்துக்கொள்வதில் கண்ணுங்கருத்துமுள்ளவர்கள் என்பதற்கறிகுறியாக கவரிமான் மயிர்களின் கற்றையைத் தங்கள் கைக்குடையில் கட்டியிருப்பார்கள். மறவர்கள் சிவனை வழிபடுகிறவர்களாகத் தெரிகிறது. இராமநாதபுரம் தலைவர்கள் இராமநாதசுவாமிசகாயம் எனக் கையொப்பமிடுவார்கள். அவர்களது சைவமதப் பற்றுக்கு, இராமேசுவரம் கோவில் முதலிய சிவன் கோவில்களைக் கட்டியதும், பழுதுபார்த்து வந்ததும் சிறந்த சான்றாகும். தமிழகத்தின் முக்கிய தெய்வமாகிய முருகன் அவர்களால் மிகுதியும் பூசிக்கப்பட்ட போர்க்கடவுளாவர். அவர் பேராலேயே கூத்துக்களும் நடைபெறும். ஆண், பெண் இருபாலரும் அக்கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வார்கள். குலதெய்வமாயும் தங்கள் வீர சௌரியத்துக்குக் காரணகர்த்தாவாயுமுள்ள துர்க்கை பூசையை ஒருசமயமும் மறப்பதில்லை. பிற்காலத்தில் முகம்மதியர்களின் ஹிம்ஸையினின்றும் விஷ்ணு ஆலயங்களைக் காப்பாற்றும் நிமித்தமாகவும், குருந்தடி நம்பியின் கூட்டுறவாலும் மதுரை நாய்க்கர்களின் ஆதரவின்கீழ் இருந்ததாலும் வைஷ்ணவ மதத்தில் பற்றுள்ளவர்களாகச் சொல்லலாம்.

வெட்சி மறவர்கள் கொள்ளைக்கூட்டத்தார். பெரும்பாலும் திக்கற்ற பிரயாணிகளை வழிமறித்துக் கொள்ளையடித்தும், அரணில்லாக்கிராமங்களை அழித்தும், ஆடுமாடுகளைக் கவர்ந்தும் வந்தனர். சிலவேளைகளில், குறிப்பிட்ட

பரிசை உத்தேசித்து அரசர்களின்கீழ் ஊழியஞ்செய்தும் வந்தார்கள். தனிப்பட்ட பேர்களும் அவர்களை வேலையில் அமர்த்திக் கொள்ளலாம். சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரு ஸ்திரீயிடமிருந்து ஒரு புட்டி பெற்றுக்கொண்டு, மறவன், அவளுடைய காணாமற்போன பசுவைப் பிடித்துத்தருவதும் உண்டு. (வெட்சி)

கரந்தை மறவர்கள் மேற்கண்டவர்களைவிட நாகரிகமான ஓர் உள்வகுப்பினர். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தர்களாகிய சேர சோழ பாண்டியர்களுடைய சேனைகளில், கிரமமாய் வேலைக் கமர்வார்கள். அவர்கள் மிக்க ஆண்மையும் அஞ்சா நெஞ்சும் படைத்தவர்கள். அவர்கள் அரசர்களிடம் வைத்திருந்த அழியாத அன்பினாலும் விசேஷ நம்பிக்கையாலும், அவர்களுக்காகத் தங்கள் உயிரையுங் கொடுத்து உழைப்பதில் பெருமையுடையவர்கள். அரசர்களும், அவர்களது செய்கைகளை நன்கு மதித்து மிகுதியும் கௌரவப் படுத்தி வந்தார்கள். இந்தக் கரந்தை மறவர்கள் தாங்கள் ஊழியஞ்செய்த அரசர் பெயரால் சோழ மறவர்கள் என்றும், சேர மறவர்கள் என்றும், பாண்டிய மறவர்கள் என்றும் பிரிக்கப்பட்டனர். நாளடைவில் இந்த மறவர்கள் அரசர்களின் கீழ்க்குத்தகைதாரர்களாகி விட்டார்கள். (வாகை 30. அகம் 13-44-326 புறம் 173.)

தற்காலத்திய சேதுபதிகள், சோழகரந்தையர் என்னும் செம்பி மறவர்களின் சந்ததியார்கள். இவர்கள் முதல் முதலில் தஞ்சாவூருக்குக் கிழக்கிலும், தென்கிழக்கிலும் உள்ள பிரதேசத்தில் வசித்த குடிகள். சோழர் அதிகாரம் வலுத்துப் பரவிய காலங்களில் மறவர்களும் வலுத்து எங்கும் பரவினர். சோழர்கள் கப்பலேறி வியாபாரத்தை மேற்கொண்ட பொழுது, சோழநாட்டுக்கப்பாலுள்ள முக்கிய துறைமுகங்களுள் ஒன்று தொண்டியாகும். இலங்கைக்கு அருகாமையில் இருந்ததாலும் பாக்ஸ் ஜலசந்தியைத் தாண்டிச்செல்ல வசதியாயிருந்ததாலும் தொண்டி படைவகுப்புக்கிணக்கமான இடமாயிருந்தது. இந்த மறவர்களிற் சிலர் வியாபாரப் பாதுகாப்பின் நிமித்தம் அத்தொண்டியில் குடியேறினார்கள். அவர்கள் துறைமுகத்தில் வசித்ததால், சமுத்திர வாழ்க்கையில் இயற்கையான ஓர் பிரியம் ஏற்பட்டது. இவர்களில் ஒரு வகுப்பினருக்கு மரக்காயர்கிளை என்ற பெயரும் கிடைத்தது. மற்றவர்கள் கப்பல், தோணி மூலமாய் கடல் வியாபாரம் நடத்தியதால் கடற்பாய்ச்சி என்றும், ஆறுகளிலும், கால்வாய்களிலும் படகுதள்ளியதால் ஆற்றுப்பாய்ச்சி என்றும் பெயர் பெற்றனர். இவர்களில் சிலர் கப்பற் சேனையில் சேர்ந்தனர். சண்

டைக்கப்பல்கள், அவற்றின் முன்னணியிலுள்ள குதிரை, யானை, சிங்கம் இவைபோன்ற உருவச்சிலைகாரணமாக, பரிமுக அம்பி, கரிமுக அம்பி, அரிமுக அம்பி எனமுறையே பெயர் பெற்றன. இம்மறவர்கள் கடற்கொள்ளையை அடக்குவதிலும், வியாபாரப் பாதுகாப்பிலும் மிகுதியும் உதவி புரிந்தார்கள். அவர்கள் வட இலங்கையின்மேல் படையெடுத்துஞ் சென்றார் கள். அன்னியதேச வியாபாரத்துக்கு, கனராவுக்கு (Canara) வடக்கே, மேற்குச் சமுத்திரக் கரையைக் காட்டிலும், கொரமாண்டல் திறம் (Coramandal coast) மிக்க அனுகூல மாயிருந்தது. ஏனெனில்

1. மேலக்கடற்கரை கடற்கொள்ளைக் காரர்களால் நிரம் பியது.

2. பருவக்'காற்று' நாட்களில் கப்பல்கள் கரைக்கருகில் வரநேரிடும்.

3. கரையில் தள்ளப்பட்ட கலங்கள் துறைமுக அதிகாரி களின் சொத்தாயின. கப்பலிலுள்ள சரக்குகளை அந்தந்தத் துறைமுகத்தின் அதிகாரிகள் கைக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இப்பேர்ப்பட்ட பிரதிகூலங்கள் கீழ்க்கரையில் இல்லை. அதுவுமன்றிச் சில பிரத்தியேகமான அனுகூலங்களும் இருந் தன. குபசுல்கம் தவிர வேறு துறைமுகத்தீர்வைகள் கீழ்க் கரைக்கில்லை. இம்மறவர்கள் தொண்டியில் வந்து தங்கிய கார ணத்தால் சிலவேளைகளில் தொண்டியர் எனப்பட்டார். (சிலப்பதிகாரம் பக்கம் 336-337). இராமர் இராமேசுவரம் கோவில் ஸ்தாபித்த காலத்தில் மன்னார் வளைகுடாவிற்குள் நீட்டிக்கொண்டிருந்த இந்தியாவின் தென்முனைப் பாகத்தைப் பாம்பன் தீவோடு சேர்க்கும் பாறைக்கரையாகிய செய் கரையை-சேதுவை-க்காக்கும் பொருட்டு தொண்டியின் அரு காமையிலுள்ள சோழ கரந்தைமறவர்களை நியமித்தார். அக் காலந் தொடங்கிச் சேதுவுக்குத் தலைவர்களாயிருப்பதால் அவர்கள் சேதுபதிகள் எனப் பெற்றனர். சேதுத்துறையில் ஸ்நானம் செய்யத் திரள்திரளாக அங்கு வந்து கூடும் பிரயாணி களுக்கு யாதொரு தீங்கும் நேராமல் சுகமாய் யாத்திரை செய் வதற்கான பாதுகாப்புகளைச் செய்து வந்தார்கள். பிரயாணி களில் பெரும்பாலர் ஆரியர்களா யிருந்தமையாலும் அவர் களுக்கு உதவிய காரணத்தாலும், "ஆரியர் மானங்காத்தார்" என்ற பட்டப்பெயர் பெற்றார்கள். இராமரால் ஒப்படைக்கப் பட்ட இவ்வேலை தங்கள் சொந்த ஊரைவிட்டுத் தெற்கே வெகுதூரம் மாற்றிக்கொள்ள இடங் கொடுத்தது. கடல்

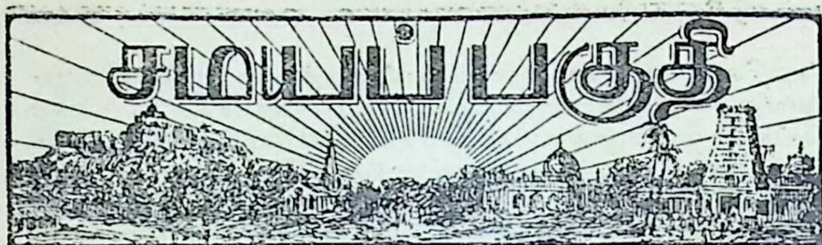
யாத்திரைப் பிரியர்களானபடியால் கடற்கரை ஓரமாய்க் குடியேறினார்கள். இராமநாதபுரம் என்று தற்காலம் வழங்கும் நாட்டில் முதல் முதல் நிரந்தரமாகக் குடியேறித்தங்கிய இடம் இது என்று வைத்துக்கொள்ளலாம். மேலும் வீரபாண்டியன் என்ற பாண்டிய அரசனைக் குலோத்துங்கசோழன் சுமார் கி. பி. 1064-ல், இலங்கையை ஜெயித்தபொழுது சோழ மறவர்கள் மற்றொரு முறை தெற்கே வந்து குடியேறினார்கள்.

இந்நாட்களில் மறவர்களின் பெருமையும் கீர்த்தியும் அதிகரித்தன. அரசர்களுக்கு வலுத்த அடிமைத்தொண்டர்களாயிருந்தார்கள். குலோத்துங்கன் இறந்த பின்பு சோழ ராஜ்யம், பாண்டியராஜ்யம் என்ற பிரிவு ஏற்பட்டது. அதனாலேற்பட்ட உள்நாட்டுப் போர்களிலும், சிறு சண்டைகளிலும் மறவர்களாகிய அடிமைகள் வலிமையடைந்து தங்களைத் தனித் தலைவர்களாக ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

நாமிதுவரையில் ஆராய்ச்சி செய்ததில் மறவர்களைப்பற்றி-முக்கியமாய்ச் சோழமறவர்களைப்பற்றி-சிலவிஷயங்களைத்தவிர தொடர்ந்த சரித்திரமாய் 17-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பம் வரையில் ஒன்றுந்தெரியவில்லை. சிங்கள வர்த்தமானப் பத்திரிகையாகிய மகாவம்சத்தில் நல்லூரைத் தலைநகராக வைத்துக்கொண்டு இலங்கையின்மேல் படையெடுத்துச்சென்று அங்கு ஜனங்களை வருத்தியதாக ஏழு சேதுபதி தலைவர்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. அது கி. பி. இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது நூற்றாண்டில் நடந்ததாகத் தெரிகிறது. இங்கே நல்லூரென்றது வீரவநல்லூராயிருக்கலாமென்று யூகிக்கப்படுகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சேதுபதிகள் கலந்துங்க சோழ நல்லூர், வீரயத்தகண்டன், செம்பி, கரந்தை, வீரை, தேவை, மணவை, மழவை, புகலூர் முதலிய பல்வேறு இடங்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசாண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம்.

ஒரு விருத்தாந்தத்தில் கி. பி. 1153-ல், பராக்கிரமபாகு காலத்தில் அவனுடைய சேனாதிபதி லங்காபுரத் தண்டநாதன் கி. பி. 1170-71ல் தென்னிந்தியாவின் மீது படையெடுத்து பாண்டியர்களை ஜெயித்ததாகவும் அப்போது சேதுபதிகளை, அடக்கியதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (அனேகமாய் இலங்கேசுரன்) அவன் இராமேசுரத்தில் ஒரு கோயிலைக்கட்டிக்கொண்டு சிலகாலம் தங்கியிருந்தான். அவன் இலங்கைக்குத்திரும்பிவருவதற்குமுன் சேதுபதிகளின் வீரத்தையும் வலிமையையும் கண்டு அவர்களைச் சுயாதிபதிகளாக்கினான்.

(தொடரும்)

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A.]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது

(உசுகூ-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

நான்காவது சூத்திரம் மூன்றாவது அதிகரணம்

50. ஆணவ மலமறைப்பினால் கேவல நிலையில் அறிவு விளக்க மில்லாதிருந்த உயிர், விடயங்களை அறியும் வண்ணம் அந்தக்கரணங்கள் முதலிய மாயாதத்துவக் கருவிகளைக் கூடி சகல நிலையை அடைவதாயிற்று என இரண்டாவது அதிகரணத்திற் கூறிய ஆசிரியர், அவ்வாறு சகல நிலையை அடைந்து அறிவதாகிய உயிர், சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் அஞ்சு அவத்தைகளையு முடையதாய் நின்று அறியும் என இந்த மூன்றாவது அதிகரணத்திற் கூறுகின்றார். இதனால் இரண்டாவது அதிகரணத்தில் இருளினால் ஒளி இழந்தகண், தனக்குக் காட்டாகிய விளக்கு ஒளியினால் பொருளைக் காணுதல் போல ஆணவமல மறைப்பினால் அறிவு விளக்க மில்லாதிருந்த உயிர் தனக்குக் காட்டாகிய அந்தக்கரண முதலிய தத்துவக்கருவிகளைக்கூடி விடயங்களை அறிவதாயிற்று என ஆசிரியர் தொகுத்துக் கூறிய உயிரின் செயலை மூன்றாவது அதிகரணத்தில் அவ்வுயிர் சாக்கிர முதலிய அஞ்சவத்தைகளையும் பொருந்தி விடயங்களை அறிகின்றது என விரித்துக் கூறுகின்றார் என்பதாயிற்று. அதிகரண இயைபும் இதனால் விளங்கும்.

51. "இனி இவ்வான்மா சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதமா யுள்ள பஞ்சவத்திதனாய் நிற்கும்" என்பது அதிகரணத்தின் மேற்கோள். இனி என்பதற்கு இரண்டாவது அதிகரணம் கூறியபின் என்று பொருள் கொள்க. இவ்வான்மா என்பது இரண்டாவது அதிகரணத்திற் கூறப்பட்டபடி அந்தக்கரணங்கள் முதலிய கருவிகளைக் கூடிய ஆன்மா (உயிர்). அவத்தைகள் சாக்கிரம் முதலியன அன்றி வேறு அவத்தைகளும் உளவாதலின் ஆசிரியர் சாக்கிரம்,

சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் அஞ்சு அவத்தைகளைப் பெயராற் குறிப்பிட்டு உரைத்தனர். அவத்திதன் என்று ஆன்மாவுக்கு 'அன்' என்ற ஆண்பால் விகுதி சேர்த்து ஆசிரியர் கூறியது வடமொழி இலக்கணவழக்குப் பற்றி. தமிழ்மொழிவழக்குப்படி பஞ்சவத்தையுற்று நிற்கும் என்பது கூறப்படும். பஞ்சு என்பது அஞ்சு. தமிழ்மொழியிலுள்ள எண்ணுப் பெயராகிய அஞ்சு என்ற சொல்லே பின்னர் வடமொழியில் அதிலுள்ள முதலெழுத்து-ப-ஆக மாறிப் பஞ்சு என ஆகியது. முதற்கண்ணிருந்த தமிழ்மொழியிலிருந்து பின் உண்டான வடமொழிக்குச் சென்ற சொற்களில் இச்சொல் ஒரு முதன்மையான சொல் ஆகும். அமைச்சரசேய்ப்ப என்ற உவமை அடைமொழிகளை இவ்வான்மா என்ற சொற்களுக்குப் பின்சேர்த்துப் பொருளுரைக்க. மேலே கூறப்பட்டவாறு இரண்டாவது அதிகரணத்திற் றெகுத்துக் கூறப்பட்டது, மூன்றுவது அதிகரணத்தில் விரித்துக் கூறப் படுதலால் அவ்வடைமொழிகளை ஈண்டும் சேர்த்துப் பொருளுரைப்பது பொருத்தமாகும். அமைச்சர் படைத்தலைவர் முதலியோராய பரிசனங்களுடன் தனது மாளிகையினின்றும் வெளியே உலாப்போந்த அரசன் திரும்பிவந்து மாளிகையின்கண் புகுப்பொழுது வாயில்கடோறும் தன்னுடன் வந்த பரிசனங்களிற் சிற்சிலரைக் காவலாளராக நிறுத்தி, முடிவில் அந்தப்புரத்துக்குத் தனியே செல்லுதல் போல, பஞ்சகஞ்சுகனுகிய புருடன் அந்தக்கரணங்கள் முதலிய மாயாதத்துவக்கருவிகளோடு சாக்கிரத்தானமாகிய புருவ நடுவில் விடயங்களை நுகர்ந்தும் மாயாதத்துவக் கருவிகளிற் சிலவற்றைப் பிரிந்து பிரிந்து விளங்குவதாயுள்ள சொப்பனத் தானமாகிய கண்டத்திலும் சுழுத்தி துரியத்தானங்களாகிய இதயம் உந்திகளிலும் அவத்தைகளையடைந்து சென்று சென்று அங்கங்கேயுள்ள விடயங்களை நுகர்ந்தும் துரியத்தில் பிராணவாயுவைக் காவலாக நிறுத்தி முடிவில் தனியே துரியாதீதத்தில் தன்னினின்றும் நீங்காதிருக்கு மூலப்பகுதியோடு கூடி பஞ்சக்கிலேசங்களில் மூலகாரணமாயிருக்கிற அவிச்சையை விடயித்து நிற்கும் என்பது மேற்கோளாற் போந்த பொருள் ஆகும்.

52. ஆசிரியர் கூறிய மேற்கோளைக் கேட்ட அந்தக்கரணான்மவாதி அடியில் வருமாறு தடை உரை கூறுகின்றான். கண்ணனது விளக்கொளியொடுகூடி அன்றிப் பொருளைக் காணுதது போலப் புருடன் ஆகிய உயிர் அந்தக்கரணங்கள் முதலிய மாயாதத்துவக் கருவிகளோடுகூடி யன்றி விடயங்களை அறியாது என்பது பொருந்தும். அவ்வாறு அந்தக்கரணங்

கள் முதலிய கருவிகளைக்கூடிய உயிர் ஒரு தன்மைத்தாக விடயங்களை அறியுமே அல்லாமல் சாக்கிரத்தின்கண் ஐம்புலனறிந்தும் சொப்பனத்தில் ஒடுக்கமறிந்தும் சுழுத்தி துரியங்களில் உண்டியும் வினையுமின்றிக் கிடந்தும் துரியாதீதத்தில் உணர்த்த உணர்ந்தும் என வேறு வேருக அஞ்சு அவத்தைகளை அடைந்து விடயங்களை அறியும் என்றல் பொருந்தாது.

53. அந்தக் கரணான்மவாதி கூறிய தடை உரையைக் கேட்ட ஆசிரியர் அடியிற்கண்டவாறு அமைதி உரை கூறுகின்ருர்.—ஒவ்வொரு இடத்திலும் அந்த இடத்திற் கூறப்படுகின்ற உண்மையை விளக்குதற்குத் துணையாக உவமை கூறப்படுகின்றது. இரண்டாவது அதிகரணத்தில் ஆணவமல இருளினுல் அறிவுவிளக்கமில்லாத உயிர்; அந்தக்கரணங்கள் முதலிய மாயாதத்துவக் கருவிகளைக் கூடி ஏக தேச அறிவு விளக்கம் அடைந்தது என்று தொகுத்துக் கூறப்பட்ட உண்மையை விளக்கும் பொருட்டு "கண் விளக்கொளி" உவமை கூறப்பட்டது. அவத்தைகள் விரித்துக் கூறப்படுகிற மூன்ருவது அதிகரணத்தில் கண் விளக்கொளி உவமை பொருந்தாது ஆதலின் "அமைச்சு அரசேய்ப்ப" என்ற உவமை பொருத்தமாயுள்ளதாகக் கூறப்பட்டது. உண்மையை விளக்குதற்குத் தக்கவாறு உவமை கூறப்படுகின்றது. இரண்டாவது அதிகரணத்தில் பொருத்தமாயுள்ளதாகக் கூறப்பட்ட கண் விளக்கொளி உவமையை மூன்ருவது அதிகரணத்தில் பொருத்தமுள்ளதாக் கொள்ளாமல், "அமைச்சு அரசேய்ப்ப" என்ற உவமையைப் பொருத்தமாயுள்ளதாகக் கொள்ளல்வேண்டும் என அறிவாயாக.

54. இன்னும் ஆசிரியர் தாங்கூறிய உண்மையை விளக்க "அதுதான் மல சொரூபத்தின் மறைந்து அரூப சொரூபியாய் நிற்றலால்" என்ற ஏதுவைக் கூறி அதனை வலியுறுத்துகின்ருர். அதுதான் என்பது அவ்வுயிர்தான். மல சொரூபத்தின் மறைந்வழி என்பது, மல சொரூபத்தின் மறைந்து எனத் திரிந்து நின்றது. ஆன்மா மல சொரூபத்தின் மறைந்து நிற்றல் இரண்டாவதுஅதிகரணத்தில் ஆன்மா சகசமலத்தினுல் உணர்வின்று என்பதனுல் கூறப்பட்டது. இதன் விளக்கம் மேலே இச்சூத்திரத்து 23, 24, பந்திகளிற் (Paras) கூறப்பட்டிருத்தலால் ஆண்டுக் காண்க. இரண்டாவது அதிகரணத்தில் கூறப்பட்டதை இங்கே திரும்பக் கூறுதற்குக் காரண மென்னவெனில், மலத்தில் மறைந்து நின்ற கட்டு நிலையில் ஆன்மா அரூப சொரூபியாய் நிற்குமன்றி வீடுபெற்றுழி ஆன்மா அரூப சொரூபியாய்நிற்றல் இல்லை என மாணவர் மயக்கமின்றித் தெளிவாய்

அறிதற்கு என்க. அருபசொரூபி என்பது கலைமுதலிய சூக்குமதத்துவங்களாலாகிய பரதேக (அரு உடம்பு) வடிவத்தையுடைய ஆன்மா. தத்துவங்களோடு கூடி அறிகிற ஆன்மா, மலத்தின், மறைந்து நின்றவழி, தன்னை அத்தத்துவங்களினின்றும் பிரித்தறியாது' அவற்றோடொன்றுபட்டு நின்று அத்தத்துவங்களியல்பே தன் இயல்பென மயங்கித் தத்துவவன்னரூபியாய் நிற்றலால் சில தத்துவங்களைக் கூடியும் சில தத்துவங்களைப் பிரிந்தும் அஞ்சவத்தைப் படுவதாயிற்று என்பது இந்த ஏதுவினாற் போந்தபொருள். ஆன்மா கேவல அவத்தையிலிருந்து சகல அவத்தையை ஒருசேர ஒரேகாலத்தில் அடைவதில்லை. அது சகல அவத்தையை அடைதற்கண் முதலாவது மேலே 47 வது பந்தியிற் கூறப்பட்டவாறு, தோற்று முறையில் முறையே காரண சரீரம், கஞ்சுக சரீரம், குண சரீரம் ஆகிய பரசரீரங்களைப் பொருந்தி மூலப்பகுதியோடு பிரிதலின்றி பும்சத்துவ மலமுடைய புருடனாய் போகம் நுகர்தற்குத் தகுதி உடையதாய் அரு உடம்பைச் சேர்ந்து உரு உடம்பை(தூல உடம்பு) இயக்கி விடயங்களை அறிந்து போகம் நுகர்கின்றது. இங்ஙனம் உயிர் எப்பொழுது எந்த எந்த உடலில் தங்கித் தொழில் செய்யுமோ அப்பொழுது அந்த அந்த உடல் அதற்கு இருப்பிடமாகின்றது. இவ்வாறு உயிர் மூலாதாரம், உந்தி, இதயம், கண்டம், புருவம், நடுஆகிய அஞ்சுஇடங்களிலும் முறையே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதிதம் ஆகிய அஞ்சு அவத்தைகளையும் அடைந்து ஒவ்வொரு அவத்தையிலும் அதற்குரிய விடயங்களை அறிந்து போகம் நுகர்கின்றது. ஆதலின் உயிர் அந்தக்கரணங்கள் முதலிய கருவிகளைச் சேர்ந்து ஒருதன்மைத்தாக அறியாமல், சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்னும் அஞ்சு அவத்தைகளை உடையதாகி நின்று விடயங்களை அறிதல், இன்றி அமையாது நிகழ்வதாகின்றது. இப்படி உயிர் எந்த எந்தக் கருவிகளைச் சேர்ந்துள்ளதோ அந்த அந்தக் கருவிகளில் வசித்துவ வியாபகமுடையதாய் நின்று விடயங்களை அறிதலினால் அதற்கு உளதாகிய வசித்துவ வியாபகத்துக்கும் இழுக்கில்லை என அறிவாயாக.

55. மேலே கூறப்பட்டவாறு புருவநடுவில் சாக்கிரத்தானத்தை அடைந்து அறிவு வேட்கை செயல்கள் ஏகதேசவிளக்கமுற்று நின்ற புருடன், அப்படி விளக்கமுற்று நின்றவாறே நில்லாது ஆணவமலத்தினது அதோநியாமக சத்தியால் உந்தப்பட்டுக் கீழ்நோக்கிச் செல்லுகின்றது. அது

கீழ்நோக்கிச் செல்லுகின்ற சாக்கிரம், ஒருவன் புறத்தொழிலை விட்டு விழிப்புநிலையிலிருந்து உறக்க நிலைக்குச் செல்லுங் காலத்திலுளதாகிய சாக்கிரம் ஆகும். அப்பொழுது புருவ நடுவாகிய சாக்கிரத் தானத்தில் மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஞானேந்திரியங்கள் ௫, அவற்றின் விடயங்களாகிய ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசைகள் ௫, வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்கள் ௫, அவற்றின் விடயங்களாகிய வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆநந்தம் ௫. மனம் அகங்காரம் புத்தி சித்தம் என்னும் அந்தக்கரணங் கள் ௪. பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என் னும் பிராணவாயுக்கள் ௧௦. புருடன் ௧. ஆக முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படுகின்றன. இக்கருவிகளன்றி சுத்தகத் துவங்கள் ௫. கலை வித்தை அராகம் காலம் நியதி ஆகிய வித் தியாதத்துவங்கள் ௫. மூலப்பகுதி ௧. ஆகிய பதினொரு கருவி களும் தொழிற்படுகின்றன. அவை ஏனைய கருவிகள் போல ஓர் அவத்தையிற் கூடியும் பிறிதோர் அவத்தையிற் பிரிந்தும் தொழிற்படுதலின்றி எக்காலத்தும் புருடனோடு உடனாய் நிற்ற லின் முப்பத்தைந்து கருவிகளுடன் சேர்த்து எண்ணப்பட வில்லை. புருடன் தன் கீழுள்ள முப்பத்தினான்கு கருவிகளைச் செலுத்துகிறதாயிருப்பினும், அதனையும் ஒரு கருவியாக வைத்து எண்ணப்பட்டது, யாது காரணம் பற்றி எனின் புருட தத்துவமுளதாதற்கு மூலப்பகுதியின் தொழிற்பாடும், கலை முதலியவற்றின் தொழிற்பாடும் மூலப்பகுதியையும் கலை முத லியவற்றையும் செலுத்துவனவாகிய அஞ்சு சுத்ததத்துவங் களின் தொழிற்பாடும் ஏதுக்களாயிருந்து அதனைச் செலுத்து தல் பற்றி என்க. இந்தக் கீழ்நோக்கிய சாக்கிர அவத்தையில் மண்முதலிய அஞ்சு பூதங்களும் அவற்றின் காரணங்களாகிய ஓசை முதலிய தன்மாத்திரைகளும் விடயங்கள் பத்தும் பிராணவாயுக்கள் பத்தும் ஒழிந்த ஒழிந்த நாற்பது தாத்து விகங்களும் தொழிற்படா. ஆதலின் அவற்றையின்றி வலி யில்லாத ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்களின் தொழிற் பாடும் மெதுவாக நிகழும். மெதுவாய் நிகழ்தல் என்பது புருடன் கண்டுங்காணாது கேட்டுங்கேளாது தீண்டியும் தீண் டாது சுவைத்துஞ் சுவையாது முரன்றும் முரலாது புறப் பொருள் விடய நுகர்ச்சியில்மேவி நிற்றல் ஆகும். பின்கண்டத் தானத்தில் நிகழ்வதாகிய சொப்பன அவத்தையில் மேலே கூறப்பட்ட முப்பத்தைந்து கருவிகளில் ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்கள் ஆகிய பத்துக்கருவிகளும் தொழிற் படா தொழிய, ஏனைய இருபத்தைந்து கருவிகளும் தொழிற்படும்

இந்த அவத்தையில் அந்தக்கரணங்கள் தொழிற்படினும் அந்தக்கரணங்களுக்குத் துணையாக நின்று வலி செய்யும் இருவகை இந்திரியங்களும் தொழிற்படாமையின் புருடன் புறப்பொருள்களை விடயித்தலின்றி அகத்தே அருவுடம்போடு (சூக்குமதேகத்தோடு) கூடிநின்று அதற்குரிய இருவினைப் பயன்களை நுகர்ந்து நிற்பதோடு கனாக்காண்டலும் செய்து நிற்கும். ஈண்டுக் கனாக்காண்டல் என்பது புருடன் நனவுலகில் (Physical World) உள்ள பொருள்களை உண்மையிற் காண்டல் முதலியன செய்து ஆண்டு உளதாகிய விடய நுகர்ச்சி செய்தல் போல, கனவுலகில் (Astral World) உள்ள பொருளை உண்மையிற் காண்டல் முதலியன செய்து ஆண்டு உளதாகிய விடய நுகர்ச்சி செய்தல் ஆகும். அது மாயாவாதி கூறும் பொய்க்கனவு அன்று. 'நனவின் பயனும் கனவின் பயனும் வினையின் பயனவை போய்யென வேண்டா' என்று சங்கற்ப நிராகரணம், மாயாவாதி நிராகரணத்தில் 134-வது வரி கூறுதல் காண்க. பின் இதயத்தானத்தில் நிகழும் சுழுத்தி அவத்தையில் மனத்தின் விருத்தியாகிய சித்தம் க, அகங்காரத்தாற் செலுத்தப்படும் பிராணவாயு க; புருடன் க; ஆக மூன்று கருவிகளும் தொழிற்படும். இந்த அவத்தையில் ஒன்றனை நிச்சயித்தற்கு ஏதுவாகிய புத்தி தத்துவ முதலியன தொழிற்படாமையின் கனவின்கண் அறியவாராததாய் ஒன்றனைச் சிந்தித்து நிற்கும் சித்தத்தின் தொழில் மாத்திரம் நிகழும். பின் உந்தித்தானத்தில் நிகழ்வதாகிய துரிய அவத்தையில் பிராணவாயு க; புருடன் க; ஆக இரண்டு கருவிகளும் தொழிற்படும். இதில் புருடன் உடம்பிற்குக் காவலாகிய பிராணவாயு ஒன்றனையே விடயிக்கும். பின் மூலாதாரத்தில் நிகழ்வதாகிய துரியாதீத அவத்தையில் பஞ்ச கஞ்சுகனாகிய புருடன் மாத்திரம் தன்னின் நீங்காத மூலப்பகுதியோடு கூடி அவிச்சையை விடயித்து நிற்கும். இங்ஙனம் சாக்கிரமுதல் கீழ்நோக்கிச் சென்று மூலாதாரத்தில் துரியாதீத அவத்தையை அடைந்த புருடன் மீள, மேல்நோக்கி மூலாதாரம், உந்தி, இதயம், கண்டம், புருவநடு என்ற ஐந்து இடங்களிலும் முறையே ஏறி ஏறிச் சென்று ஒவ்வொரு இடத்திலும் முன் கூறப்பட்ட முறைப்படி அதற்குரிய அவத்தையை அடைந்து அந்த அந்த அவத்தைக்குரிய அறிவு வேட்கை செயல்கள் விளங்கப்பெற்று விடயம் நுகர்ந்து செல்கின்றது. இவ்வாறு புருடன் மேலே நோக்கிச் செல்லுங்கால் அடையும் அஞ்சு அவத்தைகளும் கீழ்நோக்கிச் செல்லுங்கால் அடையும் அஞ்சு அவத்தைகளிற் போலவே புருடன் ஒவ்வொரு இடத்திலும் அதற்குரிய அவத்தையை

அடைந்து அதற்குரிய அறிவு வேட்கை செயல்கள் விளங்கப்பெற்று விடயம் நுகர்ந்து அதனை விட்டுச் செல்கின்றது. இந்த அவத்தையினும் புருடன் கண்டத்தில் கனாக் காண்டலுண்டு. ஆதலின் இவ்விருவகை அஞ்சு அவத்தைகளும் ஒரு தன்மையனவாக வெண்ணப்பட்டுக் கீழாலவத்தை என்ற ஒரே பெயராற் கூறப்படுகின்றன. அவை சகலத்திற் கேவலம் என்று கூறப்படும். ஆனால், புருடன் கீழ்நோக்கிச் செல்லுங்கால் ஒவ்வொரு அவத்தையினும் அறிவு சுருங்கிச் சுருங்கித் துரியாதீதத்தில் அறியாமையை அடைந்து நிற்கும்; மேல் நோக்கிச் செல்லுங்கால் ஒவ்வொரு அவத்தையினும் அறிவு பெருகிப் பெருகிச் சாக்கிரத்தில் உறக்கத்துக்குச் செல்லுங்காலத்திற் போல அறிவு மெதுவாக நிகழும்.

56. மேலே கூறப்பட்டவாறு புருவ நடுவில் சாக்கிரத்தை அடைந்த புருடன் அந்தப் புருவ நடுவி லிருந்துகொண்டே சாக்கிரம் முதல் அஞ்சு அவத்தைகளையு மடையும். இவை, சாக்கிர சாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சாக்கிரசுழுத்தி, சாக்கிரதுரியம், சாக்கிரதுரியாதீதம் என்று கூறப்படும்; இந்த அஞ்சு அவத்தைகளுஞ் சேர்ந்து மத்தியாலவத்தை என்றும் சகலத்திற் சகலம் என்றுங் கூறப்படும். இந்த அவத்தையில் புருடன் புருவநடுவி லிருந்துகொண்டே சாக்கிரமுதலிய அஞ்சு அவத்தைகளையு மடைந்து ஒவ்வொரு அவத்தைக்குமுரிய கருவிகளால் அறிவு வேட்கை செயல்கள் நிகழப்பெற்று விடய நுகர்ச்சி செய்தல், அரசனொருவன் தன்னுடைய அத்தாணி மண்டபத்திலிருந்துகொண்டே தன் ஒற்றர், அமைச்சர், படைத்தலைவர் முதலிய பணியாளர்களால் தான் ஆளும் நாட்டின் செய்திகளை யறிந்து தன்னுடைய ஆணையைச் செலுத்துதல் போலாம். முப்பத்தாறு தத்துவக்கருவிகளும் அறுபது தாத்துவிகங்களும் தொழிற்படும் இந்த மத்தியாலவத்தையில் புருடன் ஒவ்வொரு அவத்தையினும் ஆண்டு ஆண்டு விடயத்திற்குரிய கருவிகளால் ஆண்டாண்டு புலனாதற்குரிய விடயத்தை நுகர்ந்து விடயத்தைக் கண்ட கண்ட பொழுதே நீங்கி அயர்த்து விடுகின்றது. ஆதலின் புருடன் புருவநடுவில் நின்று ஒரு விடயத்தை அறியும்பொழுது அதனை விட்டுவிட் டறிவதல்லாமல் இடையறவின்றித் தொடர்ந்து அறியமாட்டாது. அங்ஙனம் விடயத்தை விட்டுவிட்டறிதற் கேற்ப கலை முதலிய கருவிகளைச் செலுத்தும்அஞ்சு சுத்த மாயாதத்துவங்களில் சிவதத்துவம் ஒன்று துரியாதீதத்திலும், சிவம் சத்தி இரண்டு தத்துவங்கள் துரியத்திலும் சிவம் சத்தி சாதாக்கியம் மூன்று தத்துவங்கள் சுழுத்தியிலும் சிவம், சத்தி, சாதாக்யம் மகேசுவரம் நான்கு தத்துவங்கள் துரியத்திலும்

சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், மகேசுவரம் சுத்தவித்தை அஞ்சு தத்துவங்கள் துரியாதீதத்திலும் செயற்படும். அங்ஙனம் செயற்படுதல் பற்றி விடயத்தின் நுகர்ச்சிதோறும் மிக்க நுட்பமாய் ஐந்து அவத்தைகளும் விரைந்து மாறிமாறிக் காற்றாடி சுழலுதல் போல நிகழும் இவ்வாறு புருடன் விடயங்களை அறியுஞ் செய்கை தோறும் ஐந்து அவத்தைகளும் மாறி மாறி நிகழ்ந்து நினைப்பும் மறப்பும் முறையே வினைப் பயன் நுகர்ச்சி (கன்ம நுகர்ச்சி)க்கும் வினைத் தேட்டத்துக்கும் (கன்ம ஆர்ச்சிப்பு) ஏதுக்களாகும்.

57. மத்தியாலவத்தையின்கண் நிகழும் ஐந்தவத்தைகளின் நுட்பமானது ஒருவன்தன் கைப்பொருளை வீழ்த்திய தனாலுண்டாகும் மூர்ச்சித்தல்முதலிய உவமைகளில் வைத்து விளக்கிக் காட்டப் படுகின்றது. ஒருவன் கையிலிருந்த பொருளொன்று தன்னை அறியாது விழ, அது விழுந்ததென அறிந்தபின் பிராண வாயு இயக்கமின்றி மூர்ச்சித்தல் துரியாதீதம், அம் மூர்ச்சை தெளிந்து சிறிது பிராணவாயு இயங்குதல் துரியம்; விழுந்த பொருள் எந்த இடத்தில் விழுந்ததென எண்ணுதல் சுழுத்தி; பொருள் விழுந்த இடம் இதுவோ அதுவோ என எண்ணுதல் சொப்பனம். விழுந்த இடத்தை இன்னது எனத் துணிந்து விழுந்த பொருளைக் கண்டெடுத்தல் சாக்கிரம்.

58. இங்ஙனம் மேலே கூறப்பட்ட இருவகை அஞ்சவத்தைகளாலும் ஆன்மாவக்குச் சகசமலத்துணராமையினுளதாகிய கேவல காரணவத்தையின் இயல்பு கூறப்பட்டது. ஏனைய காரணவத்தைகளாகிய சகலத்தினியல்பு அஞ்சாவது சூத்திரத்திலும் சுத்தத்தினியல்பு ஆறுவது சூத்திரத்திலுங் கூறப்படும்.

அறிவியற் பகுதி-Science

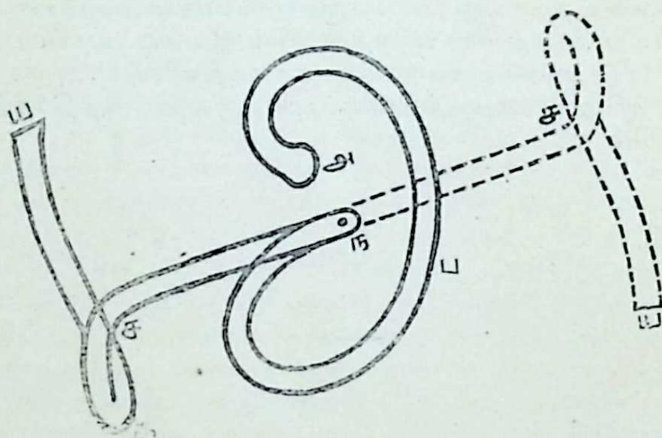
தமிழ் எழுத்துக்களின் நுண்மை விளக்கம்

(The Tamil Alphabet : Its Mystic Aspect)

[திரு. பா. வே. மாணிக்க நாய்க்கர்—திரு. க. ப. சந்தோஷம்.]

முளை எழுத்தென்றும் பிரணவ எழுத்தென்றுங் கூறப்படுகின்ற குறில் உயிராகிய ஒகரம் ஏனைய தமிழ் எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் விடச் சிறப்பாய்க் கருதுதற்குரியது. எழுத்துக்களின் உருவ வளர்ச்சியை உணர்ந்தோரும், பழமையாராய்ச்சிக்காரரும், கல், பட்டயம், நாணயம் முதலியவற்றிற் செதுக்கப்பட்ட சொற்களுக்குப் பொருள் காண்போரும் இவ்வெழுத் தெங்ஙனந் தோன்றிற்றென்று கூறவியலாதவர்களாயிருக்கின்றனர். இவ்வெழுத்தின் உருவம் பண்டையிலிருந்தவாறே இன்றுமுளது; வேறுபடவில்லை. தமிழ் எழுத்துக்கள் வேறு சிலவற்றின் உருவத்தைப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு உண்டு. காலம் வாய்ப்பின் இதுபற்றிப் பின்னர்க் கூறுவேன்.

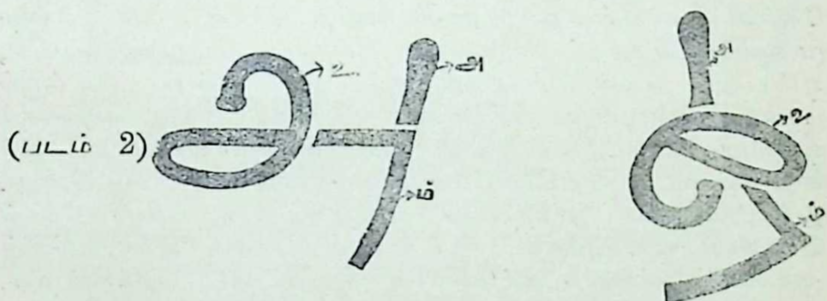
(படம். 1)

முதன் முதல், முளை எழுத்தாகிய மாறுத ஒகரம் பல் வேறுவகையில் உருமாறி அகரவெழுத்தாவதையும், பிறகு

வேறு எழுத்துக்களாகி, அடிப்படையான அடையாளங்களால்(எழுத்துக்களால்) அமைந்த மூலமந்திரங்களைத் தோற்றுவிப்பதையும், இளஞ்சிறுர்க்குக் கல்விபுகட்டுந் துறையில் ஆளப்படுகின்ற முறையைப் பின்பற்றி எடுத்துக்காட்டியபின், மூலமந்திரங்களின் உண்மை இயலை விரித்துக் கூறுவேன்.

முதற்பக்கத்தில் ஒகரத்தின் இயற்கைவடிவம் தடித்த கோடுகளால் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் மூன்று பகுதிகள் உள. இவற்றுள் அ, ப, ந என்று குறிப்பிட்ட வளைவு கருப்பையினுட் கிடக்கும் முதிராக்குழவியின் உருவத்தை யொத்தது. ந, என்ற மையத்திலிருந்து ந, ச, என்ற ஒரு சாய்வு கோடு வருகின்றது. இது குழவியின் தொப்புளை யொத்தது. மூன்ருவது பகுதி த, ச, ய, என்ற குறுக்கே செல்லுங்கோடு. இது கருப்பையின் நஞ்சை யொத்தது. இங்ஙனம் அமையும் ஒகர வடிவத்தின் வளைந்த பகுதி இருந்தவாறே இருப்ப, ந, ச, என்ற சாய்வு கோட்டையும், த, ச, ய என்ற குறுக்கு வரியையும் நேரே எதிர்ப்பக்கம் (180 டிக்கிரி) செல்லுமாறு சுழற்றுவோமாயின், ஒகரக் குறில் அகரக் குறிலாக மாறுகின்றது. இதை நோக்குமிடத்து, ஒகரத்தில் கீழ்நோக்கியும் குறுக்காகவும் செல்லுகின்ற வரிகள் அகரமாகும்போது வேறு இடங்களில் அமைகின்றன என்பதைத் தவிர்த்து, அகரத்திற்கும் ஒகரத்திற்கும் பிறவேற்றுமை ஒன்றுமில்லை என்பது புலனும்.

(படம் 2)

இரண்டாவது படத்தில் அகரத்தை அ, உ, ம் எனும் முப்பகுதிகளாகக் காட்டியிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு பகுதியும் தெற்றெனத் தெரியுமாறு அவற்றிற்கிடையே சிறு இடைவெளிகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. (படம் பார்க்க) இங்ஙனம் பெற்ற மூன்று பகுதிகளையும் மற்ெருரு வகையில் எடுத்தடுக்குவோமாயின், அவை ஒகரமாகின்றன. (படம் பார்க்க) அகரமென்று குறிப்பிடப்பெற்ற பகுதி ஒகரத்தின் மேலே வந்து நிற்கின்றது. இங்ஙனம் மேலே பெறப்படுங் குறியுடன் தோன்றுவதே ஒக

ரக்குறினுக்கு வடிவமாகும்; அஃதில்லாவிடின், ஒகாரமாகும். தொல்காப்பியம் முதல் நன்னூல் வரையினுள்ள எல்லாவிலக்கணங்களும் இதைக் கூறுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் இது பற்றிக் கூறும் விதிகள் இரண்டு. இவற்றுள் முதலாவது:—

'மெய்யினியல்பு புள்ளியொடு நிலையல்' என்பது

இரண்டாவது:—

'எகர ஒகரத் தியற்கையு மற்றே' என்பது. இவற்றால் எகர ஒகரமாகிய குறிலுயிர்கள் இவற்றால் புள்ளியுடன் தோன்ற வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது. இது குறித்து நன்னூல்,

'தொல்லை வடிவின வெல்லா வெழுத்து மாண்
டெய்து மெகர வொகர மெய்ப்புள்ளி'

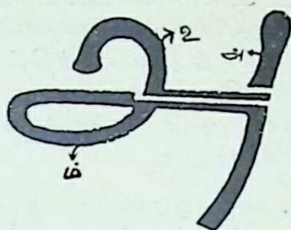
என்று கூறுகின்றது. மெய்யெழுத்துக்களைப் போன்றே எகர ஒகரங்கள் புள்ளிபெற வேண்டுமென்பது இலக்கணநூலார் அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டதொன்றே.

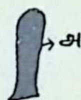
இப்பொழுது வழக்கிலிருக்கின்ற புள்ளி வட்ட வடிவமானது. ஆதலின், இலக்கணத்திற் கூறப்பட்டது இவ்வட்ட வடிவினது தானோ, அன்றி ஈண்டு நாம் கண்ட நீண்ட வடிவினதோ, அன்றி இருவடிவுங் கொண்ட ஒன்றோ என்ற கேள்வி பிறக்கின்றது. புள்ளி என்ற சொல் 'புள்' என்ற முதனிலையிலிருந்து வருவது. புள்ளைப் போன்றிருப்பது, என்பது அதன் பொருளாகும். புள் என்ற அடிக்குப் பறவை என்றாவது பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு வழங்கும் ஒருசிறு கட்டை என்றாவது பொருள் கொள்ளலாம். இச்சிறு கட்டை ஒகரத்தின் மேல் அமைகின்ற நீண்ட வடிவினது. இக்கட்டையை ஏற்றவாறு கீழேவைத்து, நீண்டகோல் கொண்டு ஒரு முனையைத்தட்டிச் சிறுவர்கள் விளையாடுகின்றார்கள். இங்ஙனந் தட்டுங்காற் சிறுகட்டை பறக்கின்றது. இது குறித்துப் பறவைக்கும் இச்சிறு கட்டைக்கும் புள் என்ற பொதுப்பெயர் வந்திருக்கலாம். புள்ளி என்பது வட்ட வடிவத்தையுங் குறிக்கும். ஆதலின் இவ்விரு புள்ளிகளில் எதை எவ்விடத்தில் வழங்கவேண்டுமென்பதை ஆராய வேண்டும்.

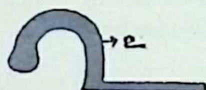
பழைய கல்வெட்டுக்களில் தோன்றுகின்ற புள்ளி, ஈண்டு நாம் பார்க்கும், தலைவிரிந்து அடி குறுகிய வடிவினது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் நந்தி விக்ரவர்மன் காலத்தில் எழுந்த கல்வெட்டுக்கள் இதற்குச் சான்றாகும். எனினும்,

இதன் பிறகு எட்டு நூற்றாண்டளவு புள்ளி என்பது மறைந்து போய் இக்காலத்தில் வட்டவடிவினதாய்த் தோன்றியுளது. ஆதலின், பழந்தமிழர் மெய்யெழுத்திற்கு இட்ட புள்ளி நீண்ட இலிங்க உருவினதே என்று காணக்கிடக்கின்றது. இன்று எழுத்துக்களின் வடிவ மாறுதலை உங்களுக்கு யான் எடுத்துக் காட்டுமுறையிலும் இந்த இலிங்க வடிவமே தோன்றுகின்றது. இத்சாறும், ஒகரம் அகரமாதலையும், அகரம் ஒகரமாதலையும் எடுத்துக் காட்டியுளேன்.

(படம் 3)

மூன்றாவது படத்தில் அகர உயிர் முன் பகுக்கப்பட்டவாறன்றி, வேறு மூன்று பகுதிகளாகப் பிளக்கப்பட்டுளது. பகுதிகள் செவ்வனம் விளங்குமாறு இடை வெளிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த மூன்று பகுதிகளையும் பிரித்தெடுக்குங்கால், இலிங்கவடிவமும் உ, ம என்ற எழுத்துக்களுந் தோன்றுகின்றன. உ ம என்பது பார்வதியைக் குறிக்கும். இதனால், அ, உ, ம என்ற மூன்றெழுத்துக்களையுந் தன்னிலடக்கிய ஓரெழுத்தாய் அகரம் விளங்குகின்றதைப் பார்க்கின்றோம். முழு எழுத்தும் அகரமாகின்றது; அதன் மேற்பாகம் உகரமாகின்றது; கீழ்ப்பாகம் தலைகீழாயமைக்கப்பட்ட மகர மாகின்றது. அ, உ, ம என்ற மூன்றெழுத்துக்களும் பிரணவமாகிய ஓகரத்தின் பகுதிகளாதலால் அகரம் பிரணவத்தின் பகுதிகளைச் சற்றுங் குறையாது தன்னகத்தே கொண்டு நின்று, மூன்றில் ஒன்றும், ஒன்றில் மூன்றும் இலங்குவதைக் காட்டுவதுபோலுளது. அகரத்தினின்றும் நாமெடுத்த உகர மகரங்களாகிய எழுத்துக்களை

மற்றும் பிரிப்போமாயின், உ, ம், அ, என்பவை தோன்றும். (ம=ம்+அ) இங்ஙனம், பிரணவத்தில் அ, உ, ம என்ற முறையிருக்க, உ, ம என்ற எழுத்துக்களிலிருந்து மேற்குறித்த மூன்று எழுத்துக்களே வேறொருவரிசையில் உ, ம், அ, என வருகின்றன. முதல் வரிசை மகர ஒற்றில் முற்றுப் பெற்று, சிவனுடைய ஆறியிருக்கும் நிலையையும், இரண்டாம் வரிசை அகர உயிரில் முற்றுப் பெற்று சக்தி அல்லது உமையின் இயங்குகின்ற நிலையையும் காட்டுவனபோல் தெரிகின்றன. அகரத்திலிருந்து பெறப்பட்ட உகர மகரங்களாகிய எழுத்துக்களைப் பிரித்தெடுத்தபின், இலிங்கவடிவினதாகிய புள்ளி மிகுந்து நிற்கின்றது. இதை எடுத்து மகரத்தின் மேல் வைப்போமாயின் மகர ஒற்றுத் தோன்றுகின்றது. இதனால், மகரம் அல்லது மாயை, சிவன் முன் ஆற்றலொடுங்கி அடங்கி விடுமென்பது காட்டப்படுகின்றது.

சக்தி, மாயை என்ற இரண்டும் இருதலைகளும் ஒருடம்பும் கொண்ட பேருருவமென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. இதனால் இவற்றின் இணைபிரியாமை வற்புறுத்தப் படுகின்றது. இக்கருத்து அகரத்தில் உகர மகரங்கள் இருதலைகளுடனும், ஒருடம்புடனும் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால் விளக்க முறுகின்றது.

உகரத்தையும் மகரத்தையும் பிரிக்கவேண்டு மாயின், அகர வெழுத்துக் குறுக்கே வெட்டப்பட வேண்டுமென்பதைப் படத்திற் கண்டுகொள்க.

ஈண்டு நாம் கண்டவற்றில் எழுத்துக்கள் எவ்வாறு மாறினும் இலிங்க வடிவமுடைய புள்ளி தனியே திரிபின்றி நிற்பதைக் காண்கின்றோம். சிவம் அல்லது பதியின் மாறாமை, அழியாமை, தானாயிருக்குந் தன்மை, ஒன்றேயாகும் பண்பு ஆகியவை இதனாற் குறிக்கப்படுகின்றன. எங்ஙனம் எழுத்துக்களைப் பிரித்தெடுத்துக் கூட்டினும், இலிங்க வடிவினதாகிய புள்ளியின் அடி (பாதம்) ஒன்றே மற்ற எழுத்துக்களோடு சேர்கின்றதென்பதை நாம் கருத்தில் வைக்கவேண்டும். அகரத்தின் பிறபகுதிகள் இத்தன்மைய வல்ல.

(தொடரும்)

பண்டைத் தமிழிசை ஆராய்ச்சி

[சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சார்பில் பல்கலைக்கழக மன்றத்தில் 22-2-36 சனிக்கிழமை தொடங்கி உயர்திரு. சுவாமி விபுலாநந்தர் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்]

சங்க இலக்கியங்களிலே விலை மதிக்கவொண்ணாத பொக்கிஷங்கள் இருக்கின்றன. அவை மூடுமந்திரங்களாகவே இருக்கின்றன. அப்பொக்கிஷங்களால் தற்காலத்துத் தமிழ் மக்கள் பலனடையவில்லை. அவற்றை அறிவு மேம்பாட்டிற்காக உபயோகித்துக் கொள்ளவுமில்லை. புராதனத் தமிழ்நாட்டு ஞானிகளின் அறிவுபதேசங்கள் தமிழ்மக்களுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கத் தக்கவையாகும். சங்க இலக்கியங்கள் வெளிவந்ததால் தமிழர் வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் புதிய சகாப்தம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும்; ஆனால், மேனாட்டுக் கல்வியும் தமிழ்ப் புலமையும் நிறைந்த பண்டிதர்கள் வெகு சிலராகையால், அத்தகையவர்களால் அச்சங்க இலக்கியங்களில் காணும் விலைமதிக்கவொண்ணாத மாணிக்கங்களைத் தமிழரனைவரும் அறிந்து பெரும்பலனைப் பெறும்படி செய்வது முடியாமற் போனது. தற்கால வாழ்க்கை அதிகப்படியாகப் பலன் தருவதாகச்செய்ய உதவியான படிப்பினைகளுக்காகவே நாம் பழமையான நூல்களையும், வாழ்க்கைமுறை முதலியவற்றையும் ஆராய்கின்றோம். இவ்விதமே பண்டைக்காலத்து சங்கீதம், சித்திரக்கலை, சிற்பக்கலை இவை எவ்வாறிருந்தன வென்பது பற்றி ஆராய்வோம். சங்கீதம், சித்திரம், சிற்பம் இவை கலையுணர்ச்சி சம்பந்தப்பட்டவையாகும். கலையுணர்ச்சி முதிர்ந்த காலத்தில் இக்கலைகளும் அபிவிருத்தி யடைந்திருக்கும். ஒரு நாட்டின் மக்களுடைய மனோநிலையும், கலையுணர்ச்சியும், நாகரிகமும், சங்கீதம், சித்திரம், சிற்பம் இவைகளாலேயே தெளிவாகும்.

தமிழர் பூர்வீகம்

தமிழர் மிக்க புராதன மக்கள். ஏசுநாதர் பிறப்பதற்கும் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர் எகிப்து, கிரீஸ் முதலிய அயல் நாடுகளுடன் வாணிகம் நடத்தி வந்தனர்; இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் வசித்து வந்தனர். அவர்கள் பூர்வீகத்தைப் பற்றி அபிப்பிராயபேதம் உண்டு. தமிழர் வேற்றுநாட்டிலிருந்து குடியேறியவர்களல்ல வென்பதற்கு ஆதாரங்கள் பல.

குமரிக்குத் தெற்கே தமிழர் வசித்து வந்த பெரும்பா

கத்தைக் கடல் கொண்டது. பழந்தமிழர் சங்கீதக்கலை மிக்க அபிவிருத்தி யடைந்திருந்தது.

காலப் பாகுபாடு

நாம் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம் சங்கீதமாகும். இது சம்பந்தமாகக் காலபாகுபாடு செய்துகொள்வது அவசிய மாகும். காலத்தை மூன்று பிரிவுகளாக்கலாம். முதல் பிரிவான சங்க காலமானது சரித்திர காலத்திற்கு முற்பட்ட தாகும். இடைக்காலம் 7-வது நூற்றூண்டிலிருந்து ஆரம்ப மாகிறது. அக்காலத்தில்தான் சோழமன்னர்களது ஆட்சி செழித்திருந்தது. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தோன்றி யிருந்தார்கள். சங்கீதக் கலையும் புத்துயிர் பெற்றது. கடைப் பாகம் 14-வது நூற்றூண்டிலிருந்து ஆரம்பமாகும். சங்க காலத்தையே இரு பிரிவுகளாக்கலாம். முதற் பகுதியில் பௌத்தசமயம் பரவவில்லை இரண்டாவது பகுதியில் பௌத்த சமயமும், சமண சமயமும் பரவி விட்டன. ஏசுநாதர் பிறப்பதற்குஇரண்டு நூற்றூண்டுகளுக்கு முன்பு பௌத்தர்கள் வட நாட்டிலிருந்து தமிழகம் புகுந்தனர். அதற்கு முன்பு தமிழ் மொழியும் தனி இயல்புடனிருந்தது.

பாணர் குணாதிசயங்கள்

நான் பேசப் போகும் பாணர், சங்க காலத்தவர்கள்; அவர்கள் கலையுணர்ச்சியே உருவானவர்கள் ; எனினும் ஏழை கள் ; அவர்களுக்குச் சொந்த வீடு வாசல்களில்லை; அவர்கள் தத்தம் மனைவிகளுடனும், யாழ்களுடனும் ஒரு குறுநில மன் னரது சபையிலிருந்து மற்றொரு குறுநிலமன்னரிடம் செல் லுவார்கள்; அம் மன்னர்களை மகிழ்வித்துப் பரிசில் பெறுவார் கள். பாணனது மனைவியின் பெயர் பாடினி; இவள் யாழ் வாசிக்க மாட்டாள்; நடனமே செய்வாள்.

தமிழ் மொழியிலே இலக்கிய சம்பிரதாயங்கள் இருக் கின்றன. காதல், இல்லறம் இவை சம்பந்தப்பட்டது அகத் திணையாகும். புறத்திணை போரிடல் முதலிய நடவடிக்கை களைக் குறிப்பதாகும். குறுநில மன்னரது இல்லற வாழ்க் கைக்குரிய பாத்திரங்களைக் கீழ்கண்ட தொல்காப்பியச் சூத் திரத்தால் அறியலாகும்:—

> தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்
> பாணன் பாடினி யிளையர் விருந்தினர்

கூத்தர் விறலிய ரறிவர் கண்டோர்
யாத்த சிறப்பின் வாயில்க ளென்ப.
கற்புங் காமமு நற்பா லொழுக்கமு
மெல்லியர் பொறையு நிறையும் வல்லிதின்

விருந்துபுறந் தருதலுஞ் சுற்ற மோம்பலும்
பிறவு மன்ன கிழவோன் மாண்புகள்
முகம்புகன் முறைமையிற் கிழவோற் குரைத்த
லகம்புகன் மரபின் வாயில்கட் குரிய.

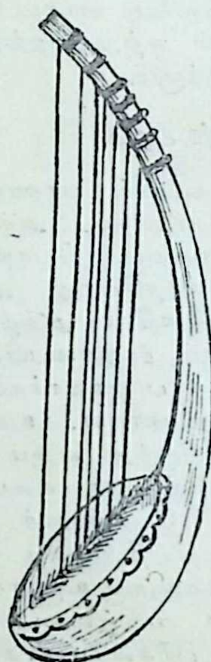
எக்காலத்திலும் காதல் வாழ்க்கை இடையூறுகளில்லா மலிருப்பதில்லை. புராதனத் தமிழ் மக்கள் நாகரிக மடைந்து விளங்கியதால் மனைவிமார்களுடன் சச்சரவு ஏற்பட்ட காலத்து அநாகரிக மக்களைப்போல் நடக்கவில்லை. சமாதா னத்திற்குச் சிறிய முறையையே கையாண்டனர். குடும்பத் தில் சச்சரவு ஏற்படுமானல் பாணன் அங்குச் சென்று தனது சாதுர்யத்தால் சச்சரவைப் போக்கிச் சமாதானம் செய்வான். பாணனுக்கு அந்தப்புரத்தில் செல்ல யாதொரு தடையுமில்லை. எனினும், இந்தப் பாணர்கள் ஊர்களுக்கு வெளியே தனியான இயற்கை வளப்பமுள்ள இடங்களிலேயே வாசம் செய்வார் கள். அவர்கள் வாழும் இடங்களின் சுற்றுப்புறங்கள் மன தைப் பரவசப்படுத்த வல்லதாக விருக்கும்.

புராதன வாழ்க்கையின் சிறப்பு

விழாக் காலங்களிலே ராஜ சபையில் பாணன் யாழ் வாசிப்பதும், பாடினி ஆடுவதும் வழக்கம். அக்காலத்து வாழ்க்கை தற்காலத்து வாழ்க்கையைப் போன்றதல்ல. ரோமாபுரி சாம்ராச்சியம் நிலைத்திருந்தபோது அந்நாட்டு மக்கள் எத்தகைய வாழ்க்கை நடத்தினரோ அத்தகையதே புராதனத் தமிழரது வாழ்க்கையுமாகும். ராஜசபையில் தங்கக் கிண்ணியிலே மதுவை எல்லோரும் பருகுவார்கள். அம் மதுவை இளம் பெண்களே வழங்குவார்கள். உள்ளூரிலே செய்த மதுவல்லாமல் அயல் நாட்டிலிருந்து வரும் மதுவை யும் பருகினர்களாம். பாணன் இன்றி ராஜ சபை பூரண மானதல்ல. குறுநில மன்னர்கள் போருக்குச் சென்று திரும்பிய போதும் வேட்டையாடித் திரும்பிய போதும் பாணன் தமது இன்னிசையால் அவர்களுக்கு உற்சாக மூட்டு வான். குறுநிலமன்னர்கள் மிக்க மகிழ்வடைந்தபோது பாணனுக்குப் பொன்தாமரையைப் பரிசளிப்பார்கள்; பாடி னிக்குப் பொன் மாலை அளிப்பார்கள். பாணனுக்கும், பாடி

னிக்கும் ராஜ சபையில் நன் மதிப்பும், சமத்துவமும் அளித்து வந்தனர். அவரது தொழிலுக்கும் மதிப்பிருந்தது. குறுநில மன்னர்கள் பாணனுக்கு எல்லாவித சௌகரியங்களையும் செய்து தங்களை விட்டு நீங்கவேண்டாமென்று வற்புறுத்தினும் அவன் ஓரிடமே இருப்பதில்லை. அவ்வப்போது கிடைத்த திரவியத்தைச் செலவிட்டு மற்றொரு ராஜசபைக்குச் செல்வதே வழக்கமாகும். இத்தகைய பாணர்கள் தங்கள் யாத்திரையின்போது நடுவழியில் ஒருவரையொருவர் சந்திப்பதுண்டு. ஒரு பாணன் மற்றவனுக்குத் தனக்கு பரிசு அளித்த வள்ளல் இருக்கும் இடத்திற்கு வழி சொல்வதுண்டு. பரிசில் பெற்றுேனொருவன் தனக்குப் பரிசில் அளித்தவரது வள்ளன்மைமையையும், அவரது நகரங்களினியல்பையும், அவற்றிலுள்ளாருடைய நற்குண நற்செய்கைகளையும், அவரது அரண்மனையின் சிறப்பையும், பல திறத்தினரும் ஏத்தும்படி பல குண விசேடத்தோடு அவர் வீற்றிருத்தலையும் பரிசில் பெறக் கருதிய பாணனொருவனுக்குக் கூறுவான். பாணர்கள் தேர், குதிரைகள், யானைகள் முதலியவற்றைப் பரிசிலாகப் பெறுவார்கள். குறுநில மன்னர்கள் இந்தப் பாணரை அன்புடனும், சமத்துவத்துடனும், நன்மதிப்புடனும் நடத்துவார்கள்.

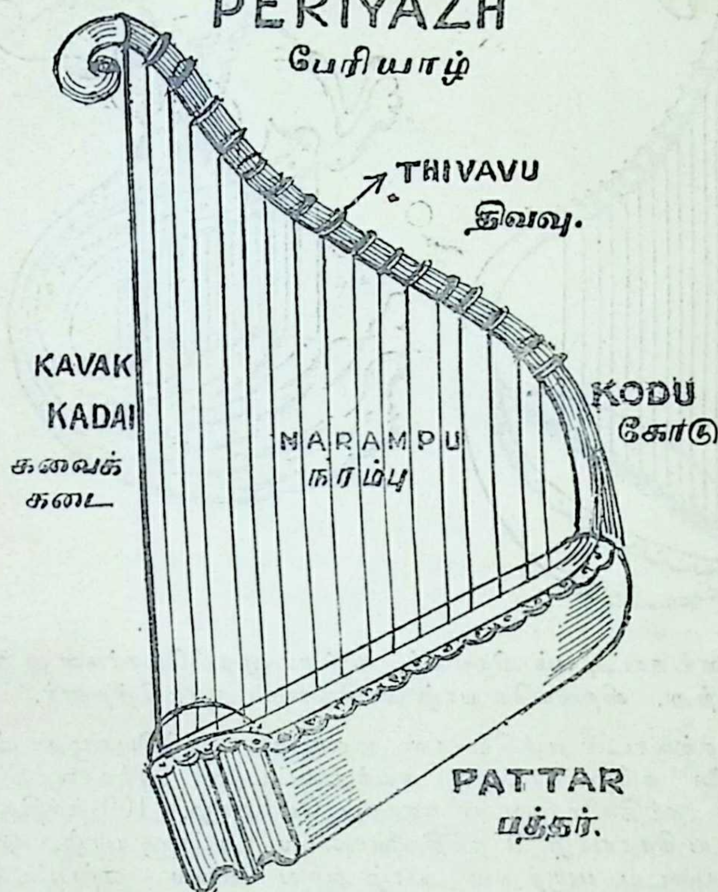
செங்கோட்டியாழ்

யாழ்கள்

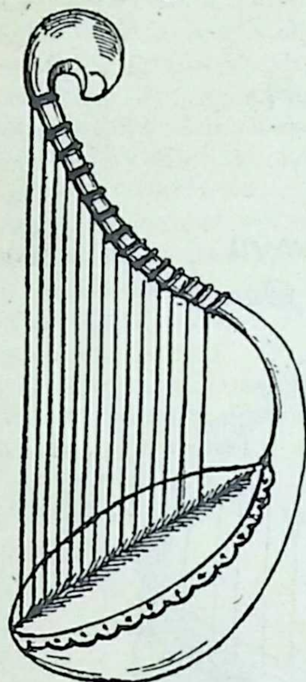
இந்தப் பாணர் எடுத்துச்செல்லும் யாழ்கள் இரு வகைப்படும். ஒன்று பேரியாழ்; மற்றொன்று செங்கோட்டியாழ்: இந்த யாழ்களின் வருணனையைப் பத்துப்பாட்டில் காணலாம். இந்த யாழ்களின் அமைப்பு எவ்வாறிருந்த தென்பதை யூகிக்கக்கூடும். இந்த வாத்தியங்கள் நாளுக்கு நாள் விருத்தியடைந்து வந்தன. சிறிது காலத்திற்குப்பின் மகரயாழ், சகோடயாழ் என்ற இரு புதிய யாழ்கள் தோன்றின. முதலிரண்டு யாழ்களும் சங்க காலத்தவை; செங்கோட்டியாழான சிறிய யாழுக்கு 7 தந்திகள்; பேரி

யாழுக்கு 21 தந்திகள்; சகோடயாழுக்கு 14 தந்திகள்; மகர யாழுக்கு 17 தந்திகள். மகரயாழும் சகோடயாழும் சிலப்பதிகார காலத்திற்குப் பிற்பட்டவையாகும்.

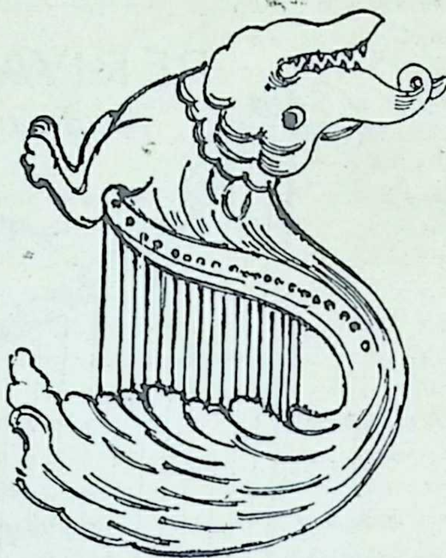

பாணனுடனே அவனது மனைவியான பாடினி உடன் செல்வாள்; பாணன் யாழ் வாசிக்கும்போது இவள் ஆடுவாள்; இவள் யாழ்வாசிப்பதே இல்லை. பாடினி கற்புடையவள் ; கற்புக்கு அறிகுறியான முல்லை மலரை அணிந்திருப்பாள். எனவே, கற்புடைய மாதர்கள் அக்காலத்தில் நாட்டியம் செய்தனரென்றால் அக்காலத்து நாட்டியம் விலைமாதருக்குரிய சலையாகிய க்ஷீணதசையையடையவில்லையென்பது விளங்கும்.

சகோடயாழ்

மகரயாழ்

பின்னர் நாட்டியம் விறலியர், கூத்தர் முதலியோர்களது கலை யாயிற்று. விறலியரே யாழ் வாசிக்கவும் ஆரம்பித்தனர்.

கல்லாடம் மத்தியகால நூலாகும். அப்பொழுது ஆரியக்கலை தமிழ் நாட்டில் கலந்துவிட்டது. அக்காலத்திலே 1000 தந்திகளையுடைய நாரதப் பேரியாழ், 100 தந்திகளையுடைய கீசகயாழ், 9 தந்திகளையுடைய தும்புரு யாழ், ஒரே தந்தியுடைய மருத்துவ யாழ் ஆகிய இவை ஏற்பட்டன. இந்த யாழ்களின் லட்சணங்களைக் கல்லாடம் என்னும் நூலில் காணலாம்.

இதுவரையில் எவரும் இந்தயாழ்கள் எவ்வா றிருக்குமென்பதை நிச்சயிப்பதில் சித்தியடையவில்லை யென்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

தற்போது பரதநாட்டியமும், சங்கீதமும் புத்துயிர் பெற்றிருக்கையில் புராதன தமிழர் கலையையும் ஆராய்வது பலனுடையதாகும்.

தமிழ் இசை ஸ்வரங்களும், கணித அளவும்

புராதனத் தமிழ் இசை வல்லுநர்கள் ஆரம்பத்தில் உபயோகித்து வந்தது இரு யாழ்களாகும். ஒன்று பேரியாழ்; மற்றொன்று செங்கோட்டியாழ். பேரியாழுக்கு 21 தந்திகள்; செங்கோட்டியாழ் அல்லது சிறு யாழுக்கு 7 தந்திகள். கிறிஸ்து பிறந்த இரண்டொரு நூற்றாண்டுகளில் 17 தந்திகளையுடைய மகரயாழும் 14 தந்திகளையுடைய சகோட யாழும் தோன்றலாயின. கி. பி. 10-வது நூற்றாண்டிலோ அல்லது, அதற்குப் பின்னரோ வாழ்ந்த கல்லாடர் என்ற புலவர் இதர நான்கு யாழ்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவையாவன:—1000 தந்திகளையுடைய நாரதப் பேரியாழ்; 100 தந்திகளையுடைய கீசகப் பேரியாழ்; 9 தந்திகளையுடைய தும்புருயாழ்; ஒரே தந்தியுடைய மருத்துவயாழ்; தும்புரு யாழும், மருத்துவ யாழும் வீணை போன்றவையாகும். நூல்களில் காணும் வருணையிலிருந்து அந்த இசைக் கருவிகள் அழகிய வேலைப்பாடமைந்தன வென்றும், விலையுயர்ந்த ரத்னங்களை அக்கருவிகளுக்குள் போட்டிருந்தனரென்றும் அழகிய மாதர்கள் உபயோகிக்கும் யாழ்களைப் பட்டால் செய்த அழகிய பெட்டிகளில் வைப்ப ரென்றும் தெரிகிறது.

யாழின் வருணனைகள்

யாழின் வருணனைகளை இரு பாணாற்றுப் படைகளிலும், பொருநராற்றுப் படையிலும், மலைபடுகடாமிலும், சிலப்பதிகாரம், கல்லாடம் இவைகளிலும் விரிவாகக் காணலாம். இனி நான் கூறப் போகும் விஷயங்கள் எல்லாம் அந்த வருணனைகளையே அடிப்படையாகக் கொண்டவையாகும். பேரி யாழ் கையில் தூக்கிச் செல்லக் கூடியதாகும்; பிற்காலத்து நாரதப் பேரி யாழ், தும்புரு யாழ் போன்றதல்ல. பேரி யாழ் மூன்று ஸ்தாயிகளிலும், ஏழு ஸ்வரங்களை ஒலிக்கும் 21 தந்திகளையுடையதாகும். 7 ஸ்வரங்களுக்கும் தமிழ்ப் பெயர்கள் வருமாறு:—

குரல்
துத்தம்
கைக்கிளை
உழை
இளி
விளரி
தாரம்

தாரம் என்பது சம்ஸ்கிருதச்சொல்லன்று. சமஸ்கிருதத்திலுள்ள தாரம் என்பதற்கு வேறு பொருள் உண்டு. புராதனத்

தமிழ் ஸ்வரங்கள் என்ன வென்பதையும், அவைகளுக்கும் தற்போதுள்ள ஸ்வரங்களுக்கு முள்ள சம்பந்தம் என்ன வென்பதையும் விவாதிக்கு முன், நாம் 7 ஸ்வரங்களின் தோற்றத்தைப்பற்றியும், பாணன் தமது யாழை எம்முறையில் வாசித்தானென்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். முதலில் தோன்றிய ஸ்வரம் தார மென்பதாகும். இதர ஸ்வரங்கள் எவ்விதம் தோன்றின வென்பது கீழ்க்காணும் பாட்டால் அறியலாகும்:—

"தாரத்துட் டோன்று முழையுழையுட் டோன்று
மோருங்குரல் குரலினுட் டோன்றிச்—சேருமிளி
யுட்டோன்றுந் துத்தத்துட் டோன்றும் விளரியுட்
கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு"

தாரத்திலிருந்து உழையும், உழையிலிருந்து குரலும், குரலிலிருந்து இளியும், இளியிலிருந்து துத்தமும், துத்தத்திலிருந்து விளரியும், விளரியிலிருந்து கைக்கிளையும் தோன்றியது. தமிழ்ப்பாணன் ஒவ்வொரு ஸ்வரத்தையும் இதர ஸ்வரங்களோடு கூட்டிக்கூட்டி வாசிக்க ஆரம்பித்தான். ஒரு ஸ்வரத்தையும் அதன் பஞ்சமத்தையும் கூட்டி வாசித்தபோது இனிமையான நாதம் ஏற்பட்டதைக் கண்டான். ஒரு தந்தியால் ஒரு ஸ்வரம் ஏற்பட்டால் அதன் மூன்றில் இரண்டு பாகம் அந்த ஸ்வரத்தில் பஞ்சமத்தையும், அரை பாகம் உச்ச ஸ்தாயியில் எட்டாவது ஸ்வரத்தையும் தோற்றுவிக்கு மென்பதைப் பாணன் ஆரம்பத்திலேயே கண்டுகொண்டானென்று தெரிகிறது. இந்த விஷயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இசைப் புலவனும், இசைக்கருவி செய்வோனும் சங்கீத சாஸ்திரமொன்றை சிருஷ்டித்தனர்.

தந்தி நீள கணிதம்

முதன்முதலாகப் பேரியாழின் 21 தந்திகளின் நீளத்தைக் கணித்துக்கொள்ளலாம். முதல் தந்தி 36 விரல் அளவு நீளமிருக்குமானல் 8-வது தந்தியும், 15-வது தந்தியும் முறையே 18 விரல் அளவும், 9 விரலளவு மிருக்கும். 5, 9, 13, 17, 21-வது இந்த தந்திகள் முறையே 21, 16, 10 2/3, 7 1/9, 4 20/27 விரல் அளவு இருக்கும். 16-வது தந்தி 9-வதை விட உச்சஸ்தாயியில் 8-வது ஸ்வரமாகையாலும், 2-வது தந்தி கீழ் ஸ்தாயியில் 8-வது ஸ்வரமாகையாலும் இவை இரண்டின் நீளம் முறையே, 8,32 விரல் அளவாகும். இது போலவே இதர தந்திகளின் நீளத்தையும் கணிக்க வேண்டும்.

சுருதி ஸ்தானங்கள்

பிறகு பாணன் ஸ்வர ஸ்தானங்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்து 7 ஸ்வரங்களோடு புதிய 5 ஸ்வர ஸ்தா

னங்களைக் கண்டு பிடித்தான். அடுத்தபடியாக 12 ஸ்வர ஸ்தானங்களைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து மேலும், 10 ஸ்வர ஸ்தானங்களைக் கண்டுபிடித்தான். ஸ்வர ஸ்தான மென்பதற்குத் தமிழில் அலகு என்பார்கள்.

கி. பி. 2-வது நூற்றாண்டிலேயே இந்த 22 சுருதி ஸ்தானங்களையும் தமிழர் கண்டு பிடித்து விட்டனர்; ஆனால், ஆராய்ச்சி அம்மட்டோடு நிற்கவில்லை. பாணன் அலகை (ஸ்ருதி ஸ்தானம்) பின்னப்படுத்திக்கொண்டே போனான். இதனால் 41 அரை சுருதி ஸ்தானங்களும், 94 கால் சுருதி ஸ்தானங்களும், 421 அரைக்கால் சுருதி ஸ்தானங்களும், 388 வீச (1/8) சுருதி ஸ்தானங்களும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. பாணனது 1000 தந்தியுடைய யாழ் அரைவீச (1/16) சுருதி ஸ்தானத்தையும் காட்டியது. அந்த யாழில் பெரிய தந்தியின் நீளம், 84 விரல் அளவாகும்; சிறிய தந்தியின் நீளம் 32 விரல் அளவாகும்.

22 அலகுகள் அல்லது, சுருதிகளைப் பாணன் கீழ்க்கண்டவாறு பாகுபாடு செய்தான்:

குரல்	4	அலகுகள்
துத்தம்	4	,,
கைக்கிளை	3	,,
உழை	2	,,
இளி	4	,,
விளரி	3	,,
தாரம்	2	,,

புராதன தமிழ் இசைக் கணிதத்தின்படி மாவே முதல் ஸ்வரமாகும். இதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உண்டு. இந்த ஸ்வரங்களைச் சில மிருகங்கள், பறவைகள் இவைகளின் சப்தத்தோடு தமிழர் ஒப்பிட்டுள்ளனர். புராதனத் தமிழரின் குரல்-ம; துத்தம்-ப; கைக்கிளை-த; உழை-நி; இளி-ச; விளரி-ரி; தாரம்-க.

புராதனத் தமிழர் சோதிட சாஸ்திரத்தையும், இசைக் கணிதத்தையும் சம்பந்தப்படுத்தியிருப்பது மற்றொரு விசேஷமாகும். கீழ்க்கண்ட செய்யுள் அதனை வலியுறுத்தும்:—

இளியிட பங்கற் கடகமாம் விளரி சிங்கம்
தளராத தார மதுவாந்-தளராக்
குரல்கோற் றனுத்துத்தங் கும்பங் கிளையாம்
வரலா றுழைமீன மாம்.

12 ராசிகளில் தமிழர் கீழ்க்கண்ட ஏழைமட்டும் தெரிந்து கொண்டனர்; ரிஷபம், கடகம், சிங்கம், துலாம், தனுசு, கும்பம், மீனம். இளியை ரிஷபமும், விளரியை கடகமும், தாரத்தை சிங்கமும், குரலை துலாமும், துத்தத்தை தனுசும், கைக்கிளையை கும்பமும், உழையை மீனமும் குறித்தன.

சிலப்பதிகாரத்தில், 7 இடைச்சிகள் குரவைக் கூத்தாடுகையில் மேலே கண்ட ராசிகளின் ஸ்தானங்கள் அமைந்திருப்பது போலவே வரிசையாக நிற்பார்களென்று கண்டிருக்கிறது.

தற்போது கர்நாடக சங்கீத சாஸ்திரப்படி அலகுகளைக் கீழ்க்கண்டவாறு பாகுபாடு செய்துள்ளனர். ச 4; ரி 3; க 2; ம 4; ப 4; த 3; நி 2.

(தொடரும்)

—விடுதலை.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்
News and Notes

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் சார்பில் சென்ற பிப்ரவரித் திங்கள் 22, 24, 25, 26, 28, 29-ஆம் நாட்களில் உயர்திரு. சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் பி. எஸ். ஸி. (இலண்டன்) "பண்டைத் தமிழிசை" என்ற பொருள்பற்றி நான்கு சொற்பொழிவுகளும், "தமிழ்க்கலையும் சிற்பமும்" என்ற பொருள்பற்றியும், "தமிழும் அறிவியலாராய்ச்சியும்" என்ற பொருள்பற்றியும் இரண்டு சொற்பொழிவுகளும் நிகழ்த்தினார்கள். பல அறிஞர்களும், மாணவர்களும், பொதுமக்களும் நாடோறும் பெருந் தொகையினராகக் குழுமி, பொருட்செறிவும் புதுக்கருத்துகளும் நிறைந்த அச்சொற்பொழிவுகளைச் செவிமாந்தினர். தலைமை தாங்கிய மகாமகோபாத்தியாய குப்புசாமி சாஸ்திரியாரவர்கள் சுவாமிகளின் அறிவுப் பெருக்கத்தையும் ஆராய்ச்சி வன்மையையும் வியந்து பாராட்டியதுடன் தமிழ் நூற்களில் இற்றை நாளுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவனவாய எல்லா அறிவியற் கருத்துக்களும் பொதிந்து கிடப்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும் என்றும், இந்திய நாட்டின் பண்டைய மக்களுக்குத் தமிழ் மொழியும் வடமொழியும் இரண்டுகண்களாகவே திகழ்ந்திருக்க வேண்டுமெனத் தாம் கருதுவதாகவும் கூறி முடித்தார்கள்.

* * *

தேங்காய் எவ்வெவ்வகையிற் பயன்படும்? இதற்கு விடை இலங்கைத் தேங்காய்க் களஞ்சியத்திற்கு அனுப்பப்பட்டுவரும் பொருள்களை ஆராய்ந்தால் எளிதிற் கிடைக்கும். தேங்காயெண்ணெய், தேங்காய்ச் சாராயம், தேங்காய் ரொட்டி, டாஃபி என்ற தின்பண்டம், தேங்காய் வெல்லம், தேங்காய் நறுமணப்பொருள்கள், தேங்காயோட்டினுற் செய்யப்பட்டுப் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் கட்டப்பட்ட நகைகள், கிண்ணங்கள், பொத்தான்கள், தீக்குச்சிகள் ஆகியவையும் இன்னும் இவைபோன்ற பிறவும் அப்பொருள்களாம்.

* * *

இராஜ புதனத்திலுள்ள கோட்டா சமஸ்தானத்தில் பண்டைக் கல்வெட்டுகளும் கட்டிடங்களும் இப்பொழுது முதன் முதலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. கண்டு பிடித்தவர் வாரணாசி இந்துப் பல்கலைக்கழகப் பண்டை வரலாற்றுக் கலைநூற் பேராசிரியர் டாக்டர் ஏ. எஸ். அல்டேக்கார் மனீந்திரசந்திர நந்தி என்பார். கல்வெட்டுகள் இதுவரையில் அப்பகுதியிற் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளவைகளெல்லாவற்றிற்கும் முற்பட்டவை; சிறிது திரிந்த வடமொழியிலுள்ள அவை விக்ரம சகாப்தம் 2391-க்கு உரியனவென்றும் கி. பி. மூன்றும் நூற்றுண்டிற்கு முன்பாகவே முகரி வழியினர் ஆங்கு அரசுரிமை பூண்டிருந்தனரென்பது அவற்றால் நிலைநாட்டப்படுகின்றனவென்றும் ஆசிரியர் கூறுகிறார். அக்கல்வெட்டுகளில் ஒன்று சிவலிங்கவழிபாடு குறிக்கின்றதாம்; ஒன்று சோமநாத சுவாமிக்குப் பல மானியங்கள் விடப்பட்டமையைக் குறிக்கின்றதாம்; ஒன்று ஜெயசிங்க மன்னன் அவனுடைய புலவர் நாயகமாகிய நாராயணு என்பவர்க்கு ஒரு சிற்றூரைப் பரிசிலாக அளித்ததைக் குறிக்கின்றதாம். வேலைப்பாடமைந்த பல கோயில்களும் ஆண்டுத் தோண்டப்பட்டுள்ளன.

* * *

சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில் சென்ற மார்கழி௴ ௰௬௨ (30-12-1935) திங்களன்று காலை 9½ மணிக்குச் சென்னை மாகாணத் தமிழர் இரண்டாவது மாநாடு மேலைத்தஞ்சாவூர் நாட்டாண்மைக்கழகத் தலைவர், திரு. வி. நாடிமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் தலைமையில் திருநெல்வேலிப்பாலம், இந்து கலாசாலையில் தொடங்கி நடைபெற்றது.

அக்காலை பத்துத் தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. அவை பின் வருவன:—

தீர்மானம் க.—திருப்பனந்தாள் மடாதிபதி மறைத்திரு காசிவாசி சுவாமிநாத சுவாமி அவர்கள் இச்சங்கத்தார் ஆக்கிவரும் தமிழ்க்கலைச்சொற்களை இருமுறை அச்சிடவும் முதற்பதிப்பிலுள்ள சொற்களைச் சீர்திருத்துவோர்களுக்குப் பரிசுகள் கொடுக்கவும் முன் வந்தருளியதை இம்மாநாடு போற்றுவதுடன் அன்னாருக்குத் தமது உளங்குளிர் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றது.

தீர்மானம் உ.—மொழிகளுள் தமிழ் மிகப் பழமை வாய்ந்ததும், பலதுறைக் கல்விகளும் அமைந்துள்ளதும், கிளைமொழி பல

உடையதுமாகையால், அதனை உயர்தனிச் செம்மொழி (Classical language) என்று கருதி நடத்தவேண்டுமென்று இந்த மாநாடு சென்னை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தார்களையும் சென்னைக் கல்வித்துறை அரசியல் அமைச்சரையும் ஆட்சியாளரையும் வேண்டிக் கொள்கிறது.

தீர்மானம் ௩.—கல்லூரிகளிலும் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஆங்கிலமொழிந்த எல்லாப் பாடங்களையும் தாய்மொழியிலேயே கற்பித்தல் வேண்டுமென்ற விதியை வற்புறுத்தி நடத்த வேண்டுமென்றும், இந்தச் சங்கத்தார் இயற்றியமைக்கும் அறிவு நூல் தமிழ்ச் சொற்களையே பயன்படுத்த ஏற்பாடுசெய்ய வேண்டுமென்றும் கல்வித்துறை ஆட்சியாளர்களையும் பொறுப்பாளர்களையும் இந்த மாநாடு வேண்டிக்கொள்ளுகிறது.

தீர்மானம் ௪.—ஆங்கில ஆசிரியர்களுக்குள்ள தகுதிகளும் பொறுப்புகளும் தமிழாசிரியர்கட்கும் இருத்தலினாலே, அவ்வப்பள்ளிக்கூடங்களில் உள்ள ஆங்கில ஆசிரியர்கள் ஏனைய ஆசிரியர்கள் இவர்களுக்குத் தருவதுபோலச் சம்பளம் தமிழாசிரியர்கட்கும் தர வேண்டுமென்று அரசியல் தலைவர்களையும் கல்லூரி நடத்தும் செல்வர்களையும் இம்மாநாடு வேண்டிக்கொள்கிறது.

தீர்மானம் ௫.—தமிழ்மக்கள் தாய்மொழியில் மிகுந்த பற்று வைத்து அதை வளர்க்க முன்வரவேண்டுமென்றும், கூடியவரை தமிழ்ச்சொற்களையே நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்றும், தமிழ்மக்கள் ஒருவர்க்கொருவர் தமிழிலேயே பேசவும் எழுதவும் வேண்டுமென்றும், தமிழ்த்தாய்க்கு என்றே ஆண்டில் ஒரு நாளைத் தனியாக ஏற்படுத்தித் தமிழ்நாடெங்கும் விழாவாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்றும் இந்த மாநாடு தமிழ்மக்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறது.

தீர்மானம் ௬.—ஆங்கிலத்திலும் வடமொழியிலும் இருப்பது போலத் தமிழிலும் துணைமொழி யில்லாமல் B. A., Hons, M. A., பட்டங்களுக்குத் தமிழிலேயே தேர்வு ஏற்படுத்தியிருக்கிற அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தாரைப் பாராட்டுவதோடு அப்படியே சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் ஏற்படுத்தப்படவேண்டுமென்று இந்த மாநாடு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தாரை வேண்டிக்கொள்கிறது.

தீர்மானம் ௭.—இப்போது தமிழ்நாட்டில் காணப்படுகிற தமிழ் அசைவொலிப்படங்களும் (Talkie pictures) பாடுதட்டுக்களும், (Gramaphone records) பல்வகைக் குற்றங்களுடையனவாய் இருப்பதுகண்டு வருந்துவதோடு, உண்மையில் அவை தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையையாவது மன நிகழ்வுகளையாவது காட்டுவன அல்ல வென்று உணர்ந்து இனிமேல் தமிழ்மணம் செறிந்தனவும் தமிழ் மக்களின் உயர்நிலைக்கும் பெருமைக்கும் பொருந்துவனவும் தமிழ் மக்கள் இயல்பை உள்ளவாறு காட்டக்கூடியனவும் ஆகிய படங்களையும் பாடுதட்டுக்களையும் ஆக்கத் தமிழ் மக்கள் முன்வரவேண்டும் என்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது.

தீர்மானம் அ.—அரசியல் பாடநூற் கழகத்தா (Text Book Committee)ரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட நூல்களிலும் அரசியலாரால் வெளியிடப்பட்ட பள்ளி இறுதித் தேர்தலுக் (S. S. L. C.) குரிய தமிழ்ப்பாடச் சுவடிகளிலும் பிழை மலிந்து கிடப்பதைக் கண்டு இந்த மாநாடு வருந்துவதோடு தக்க தமிழறிஞர்களை அக்கழக அங்கத்தின ராய் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அரசியல் தலைவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறது.

தீர்மானம் க:—இப்பொழுதிருக்கும் கல்விமுறையால் வேலை யில்லாக்குறைவு மிகுகின்றபடியால் பொதுக்கல்வியுடன் தொழிற் கல்வியும் சேர்த்துக் கல்விமுறை தக்கவாறு மாற்றியமைக்கப்பெற வேண்டுமென்று இம்மாநாடு தீர்மானிக்கிறது.

தீர்மானம் ம.—இதில் கண்ட தீர்மானங்களை அனுப்பவேண் டியவர்களுக்கு அனுப்பி வேண்டுவன செய்ய இந்த மாநாடு அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஆணை தருகிறது.

* * *

திருவள்ளுவர் திருநாட் கழகத்தினரால் வெளியிடப்பட்ட **1935**-ஆம் ஆண்டு நினைவுமலர் வெளிவந்து பார்வையிட்டோம். நினைவுமலர் கண்ணைக்கவரும் வனப்புடையதாய்ப் பல நிழலுருவப் படங்களோடு கூடியதாய், திருக்குறளைப் பற்றிய சிறந்த பல உண்மை களைக் கொண்டதாய்த் திகழ்கிறது. 160 பக்கங்ளுக்குக் குறையாமல் உயர்ந்த தாளில் மிகவும் அழகாக அச்சிடப்பட்டுள்ள இம்மலர்விலை அணா ஒன்பதே. நம்மிடங் கிடைக்கும்.

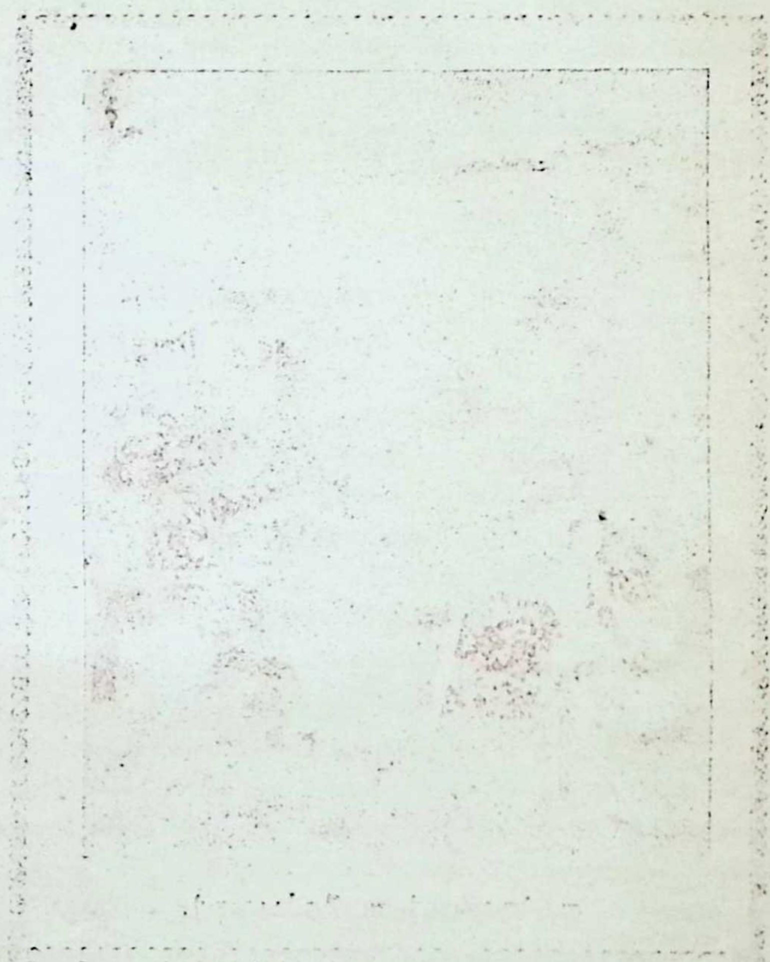
* * *

தேவார திருப்புகழ் இசைவாணர் வேலூர். மு. அப்பாத்துரை ஆச்சாரியார் அவர்கள் சென்ற 4-3-36 புதனன்று திடுமெனக் காலஞ் சென்றமை தமிழிசை யுலகிற்கும் தமிழுக்கும் ஈரப்பொணா இழப் பாகும். அவன் புகழை விண்ணுலகிற் பாடச் சென்ற பெரியாரின் உயிர் அமைதி யடைவதாக.

தமிழ்த்தாயின் தவப்புதல்வர்களிற் சிறந்தவரும், பல தமிழ் நூல்களுக் காசிரியரும், திருவள்ளுவர் திருநாட் கழகத்தலைவ ருமாயிருந்த புலவர்ப் புரவலர், மாபெரும் வள்ளல் உயர் திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியார், இத்திங்கள் 13-ஆம் நாள் இறைவன் திருவடி சேர்ந்தமை கேட்டு ஆருத்துயரடைகின் றோம். அவர் உயிர் அமைதி பெறுவதாக.

சென்னைப் பச்சையப்பன் கலாசாலை

"கட்டுக கோயில் வெட்டுக குளம்" என்பது பெரியோர் ஆணையாக விருந்த காலத்தில் அதற்கியைய பல கோயில்களுக்குப் பல்லாற்றானும் பொருளுதவி புரிந்து நிலம் மனைமுதலியவற்றை முற்றூட்டாக எழுதிவைத்த பெரியார் சென்னையில் முன்னை நாள் வதிந்த பச்சையப்ப முதலியாரவர்கள் ஆவர். நடுநாட்டிலும் சோழநாட்டிலும் உள்ள திருப்பதிகளுள் அவருடைய வள்ளற்றன்மை யென்னும் வலைக்கட்படாத பெருந் திருப்பதி எதுவும் இல்லையென்றே துணிந்து கூறலாம். அப் பெருவள்ளல் வருங்காலத்தின் தேவையை அப்பொழுதே நன்குணர்ந்த பெருமானாக இலகினார் என்பதற்கு அக் கொடைகளோடு அவர் கல்வித்துறையில் பல பள்ளிக்கூடங்களை நிறுவியமையே சான்றாகும். இம் மாகாணத்தின் தலைநகராகிய இச் சென்னை நகரின்கண் நடுநாயகமாய் விளங்கும் ஜியார்ஜ்டவுன் என்ற பகுதியின் நடுவண் அவர் அக்காலையமைத்த, அவர் பெயர் கொண்டு எழுந்துள்ள கலாசாலை எழிலுறத் திகழ்வது யாவருமறிந்ததே. தேர்ந்தமுறையிலும் சிறந்த மேற்பார்வையிலும் பொதுமக்களுக்குக் கல்வி வழங்கிவந்த அக் கலாசாலை இற்றைநாள் பொருள் வலிவு குன்றி ஆதரவுகுறைந்துவருவது வருந்தத்தக்கதாகும் அக் கலாசாலையின் ஆண்டுச் செலவை ஈடுசெய்வதே பெரிதுங் கடினமாக இருக்கிறதென்றும், தக்க பெருவள்ளல்களின் பேராதரவு இருந்தாலொழிய அக் கலாசாலை தான் மேற்கொண்ட பெருந்தொண்டை நன்காற்றி வருதல் முடியாதென்றும் தெரியவருகிறது. இந்நிலையறிந்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் ரூ. 10000 நன்கொடையாக இவ்வாண்டு உதவ முன்வந்துள்ளமை தமிழ்நாட்டாராற் பெரிதும் பாராட்டற்குரியதாகும். ஆயினும் இவ்வுதவி நிலையான அரணை அளிக்காதாகையால் அக் கலாசாலையிற் பயின்ற மாணவர்கள், பயிலும் மாணவர்கள் ஆகியோர் தத்தம்மாலியன்ற பொருளுதவியை யளிக்க முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறோம். "சிறுதுளி பெருவெள்ளம்". பெருவள்ளல்கள் பெரும் பொருளுதவுமாறு திருவுளம் பற்றின் அதுவும் தமிழ்நாடுசெய்த பெரும் பயனேயாகும்.

துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனுர்.

சிலம்பு-கச] யுவ—பங்குனி ❧ [பரல்-அ

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

அநுபோக இலக்கணம்

உணர்ந்த மாமுனிவ ரும்பரோ டொழிந்தார்
உணர்வுக்குந் தெரிவரும் பொருளே
இணங்கிலி எல்லா வுயிர்கட்கும் உயிரே
யெனைப் பிறப்பறுக்கு மெம்மருந்தே
திணிந்ததோ ரிருளிற் றெளிந்ததூ வெளியே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
குணங்கள் தாமில்லா இன்பமே யுன்னைக்
குறுகினேற் கினியென்ன குறையே.

பதவுரை :—

உணர்ந்த மாமுனிவர்—நின்னோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்று நின்னைச் சிறப்புவகையால் உணர்ந்து பொதுவகையால் மாத்திரம் அறிந்த பெரிய முனிவர்கள்

உம்பரொடு—தேவர்கள் ஆகிய இவர்களொடு

ஒழிந்தார்—பொதுவகையால் நின்னை அறிந்த ஏனைய மக்களும் தேவர்களும்

உணர்வுக்கும் தெரிவு அரும் பொருளே—நின்னைத் தங்கள் பொது இயல் அறிவால் அறிதற்கு அறியமுடியாத மெய்ப்பொருளே

இணங்கிலி—(எல்லா உயிர்களும் நின்னை அடைந்து பேரின்பம் நுகரல் வேண்டும், என்ற நின் கருத்தை அறிந்து) அக்கருத்துக்கு இணங்கி யொழுகாதிருக்கிற

எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே—(எல்லா உயிர்களுக்கும் அவற்றின் மேல் வைத்த பேரன்பால் அவை நின்னை அடைதற்குத் தகுதி பெறும் வண்ணம்) அவற்றொடு இரண்டறக் கலந்து நின்று இடையறாது அறிவித்தும் அறிந்தும் வருகின்ற பேரன்புப் பொருளே

திணிந்தது ஓரிருளில் தெளிந்த தூவெளியே—அவ்வாறு நின்னோடிணங்காத உயிர்களை நெருங்கி மறைத்துநின்று நின்னை அறியவொட்டாமற் செய்கிற ஒப்பற்ற ஆணவமல இருளோடு நீயும் தாக்கின்றி அருட்பேரொளியாய்க் கலந்து நிற்றல்பற்றி அவ்வுயிர்களிடத்திலுள்ள நெருங்கிய இருள் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து குறைந்து முடிவில் அவ்விருள் முழுவதும் நீங்கி அதனால் அவ்வுயிர்களில், தெளிவாய் விளங்கும் பேரொளிப் பொருளே

எனைப்பிறப்பு அறுக்கும் எம்மருந்தே—(இவ்வாறு நீ உயிர்களுக்கு எப்பொழுதுஞ் சலியாது செய்கிற முறைமைப்படி) என் மேலும் நீ பேரன்பு வைத்து (திருப்பெருந்துறைக்கு வந்து என்னை ஆண்டு அடிமை கொண்டு) மலத்தாலாகிய எனது பிறவிப்பிணி முற்றிலும் நீங்குதற்கு மருந்துபோ லிருந்தவனே

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே—திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே

குணங்கள் தாம் இல்லா இன்பமே—தாமதம், இராசதம், சாத்துவிகம் என்னும் மாயா குணங்களின் தொடர்பு சிறிதுமின்றி அருட்குணங்களோடு விளங்கும் பேரின்பப் பொருளே

நின்னைக் குறுகினேற்கு இனி என்ன குறையே—இவ்வாறு நீ என்னை ஆண்டருளியதனால் பேரின்ப நிலையடைந்த எனக்கு நான் கேட்டு நீ தரும்படி என்ன குறை இருக்கின்றது? (ஒரு குறையுமில்லை என்றபடி)

விளக்கவுரை :—

உணர்ந்தமா முனிவர் உம்பரொடு ஒழிந்தார் உணர்வுக்கு தெரிவரும் பொருளே—உணர்ந்தமா முனிவர் என்பதில் உணர்வு என்பது, இங்கே "உரையற் றுணர்வற்று உயிர்பரம் அற்று உணரும்" மோன நிலையிலுள்ள மெய்யுணர்வு அன்று (திருமந்திரம் 1593) நூல்களைக் கற்றுக் கேட்டு ஆராய்ந்து அறியும் உணர்வு. இந்த உணர்வு இறைவனோடு கலந்து நின்றுணராது அவன் பொது இயல்பை அவனின் வேறாய் நின்று அறியும் சுட்டுணர்வு, ஆத

வின் 'உணர்ந்த மாமுனிவ ரும்பரோ டொழிந்தார் உணர்வுக் குந் தெரிவரும் பொருளே' என்றார். அடிகள் அற்புதப் பத்து எட்டாவது பாட்டில் "ஓசையுணர்வார்க் குணர்வரிய வன்" என்று இதே கருத்தைக் கூறியருளினர். திருமூலர் 430-வது திருமந்திரத்தில் இந்த உணர்வை 'ஆயுணர்வு' என்றும், திருமாளிகைத் தேவர் தமது கோயில், திருவிசைப்பா முதலாவது பாட்டில் 'சூழ்உணர்வு' என்றும், இறைவன் இந்த சூழ் உணர்வைக் கடந்து நின்றதோர் உணர்வு என்றும் கூறி யிருத்தல் காண்க—முனிவர், உம்பர் என்று மக்கள் தேவர்கள் கூறப்பட்டதனுல் ஒழிந்தாரென்பதற்கு ஏனைய மக்களும் தேவ ரும் என்று உரை கூறப்பட்டது.

இணங்கிலி எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே—இணங்கு + இலி = இணங் கிலி; இறைவனது கருத்துக்கு இணக்கமில்லாது ஒழுகுகிற உயிர் கள். தங்கள் கட்டுநிலையில், இறைவன் தங்கள் பொருட்டுச் செய்யும் அருட்செயலை அறியாதிருத்தல் காரணமாக அவன் செயலுக்கு நேரொத்து ஒழுகாதிருக்கின்றமை பற்றி அவ்வுயிர் களை இணங்கிலிகள் என்று அடிகள் கூறினர். இறைவன் எல்லா வுயிர்களுக்கும் பிராணனுய் நின்று அவற்றை இயக்கியும் அறிவித்தும் செய்து வருதலால் அவனை அடிகள் எல்லா வுயிர் கட்கும் உயிரே என்றார்.

திணிந்தது ஓர் இருளில் தெளிந்த தூவெளியே--திணிந்த = நெருங்கிய; தூவெளி = ஞானகாசம்; சிதம்பரம். உயிர்களுக்குக் கட்டு நிலை யில் தன்னையடையும் பக்குவம் வருவிக்கும் பொருட்டு இறைவ னது அருட்சத்தியானது திரோதான சத்தியாய் நின்று உலக போகம் நுகர்வித்தும் பாகம் வந்த அளவில் அருட்சத்தியாக மாறி நின்றும் இவ்வாறு உயிர்களுக்கு முழுப்பக்குவம் வந்து மலம் நீங்கியபின் முழுவதும் அருட்சத்தியாக மாறி, தூவெளியில் பேரொளியாக விளங்குதலின் அடிகள் இறைவனைத் "திணிந்த தோரிருளிற் றெளிந்ததூ வெளியே" என்றார்.

எனைப் பிறப்பறுக்கும் எம்மருந்து—எனை = எனது; உருபு மயக்கம். உடற்பிணிக்கு மருந்துபோல உயிர்ப்பிணியாகிய தமது பிற வியைத் திருப்பெருந் துறைக்கு வந்து ஆண்டருள் செய்து நீக்கி னன் என்பார், 'எனைப் பிறப்பறுக்கும் எம்மருந்தே' என்றார். தம்மைப் போன்ற எல்லா உயிர்களுடைய பிறவிப் பிணிக்கும் இறைவன் மருந்தாகலின் அடிகள் 'எம்மருந்தே' என்று பன்மை யால் விளித்தார்.

குணங்கள்தாம் இல்லா இன்பமே—குணங்கள் என்பது இங்கே மாயையொடு தொடர்புடைய சாத்துவிகம் முதலிய மூன்று குணங்களையும் குறிக்கிறது. இறைவன் தன்வயத்தனுதல் முதலிய எட்டு அருட்குணங்களையும் உடையவன். உயிர்களுக்கு இறைவனை அடையும் பேரின்பம் அவன் அருட்குணங்களோட்

இயற்கையோடு மாறுபட்டது. மேலை நாடுகள் இற்றை நாள் செயற்கை வாழ்க்கையில் இறங்கி முன்னேறுவதைக் கண்டு, கீழ்நாடுகள் பல அவற்றைப் பின்பற்றுகின்றன. 150 ஆண்டு களாக ஆங்கில ஆட்சி நிலவினும், 150 ஆண்டுகளாக ஆங்கில மொழி பொதுமொழியாக வழங்கினும், இந்திய நாடு முழுவ தும் மேனாட்டார் வாழ்க்கை முறையைப் பின் பற்றிற்றோ? ஏன்? இந்திய நாட்டில்தான் இயற்கை இன்னமும் உரங் கொண்டு வாழ்கின்றது. இத்தகைய நாட்டில் வாழுமொரு வனைத் தாய்மொழிப் பயிற்சியாகிய இயற்கை வாழ்க்கையி னின்று வேற்று மொழிப் பயிற்சியாகிய செயற்கை வாழ்க் கைக்குத் திருப்ப முடியுமா? ஆங்கில மொழி அறிவோடுமட்டும் பிரயாணம் செய்வோர் சிலர் வங்காளத்தில் பிரயாணம் செய்வது எளிதில்லை என்பர். ஏனெனில் வங்காளிகள் ஆங்கிலம் அறிந்தாராயினும் தாய்மொழியிலேயே உரையாடு கின்றன ராம். உண்மைதான். செயற்கையில் ஒருவாறு ஒருமொழியைப் பேச அறிந்தும் இயற்கைக்குப் படிந்து உரையாடுவதே யார்க் கும் எளிதன்றோ! இன்பமு மன்றோ! செயற்கை மொழிப்பயிற் சியில் இறங்குவதென்றாலும் தமிழர்கள் ஆங்கிலத்தில் ஒரு வேளை இறங்கிவிடலாம். ஹிந்தியில் இறங்குவதென்றால் அரி தினும் அரிதே. ஏனெனில் தமிழ் மொழியாளர் ஒரே ஓசை யெழுத்துப்பயிற்சியோடு மூச்சுச்செட்டும் சொற்செட்டும் பொருந்தியதோர் இனியமொழியைப் பேசும் பழக்கத்தினர்.

ஹிந்தி மொழியை நிறுவமுயல்வோர் அதனால் இந்திய மக்களிடையில் ஓர் கட்டுணர்ச்சியும் திண்ண நிலையும் ஏற்பட லாம் என்பர். அவ்வித நிலையைத் தடுத்து நிற்பது நாட்டில் நிலவும் பல்வேறு மொழிகள் அல்ல என்பதை அவர்கள் ஓர்தல் வேண்டும். நந்தம் பல்வேறுய வர்ணக் கட்டுகளும் ஒழுக்க வேறுபாடுகளும் பழக்க வழக்கங்களும் நாட்டில் நிலவுங் கால மளவும் மக்களிடையில் ஓர் கட்டுணர்ச்சியைக் காண்பது கனவிலும் கூடாத தோர் காரியமே ஆகும். தமிழ் நாட் டின் கண்ணுள்ள தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தமிழ் மொழியே பேசுகின்றனர். மொழிஉரிமையில் ஒன்று பட்டிருந்தும் வாழ்க்கை முறையில் ஒத்த உரிமையை அவர்கள் அடைந் துளரோ? இந்நிலையையே தமிழ் நாடன்றி ஏனைய நம் நாடு களிலும் காணலாம். எனவே, ஒற்றுமையை உண்டாக்கற் பாலது வாய்ப்பேச்சு அன்று, உள்ளத்தின் தன்மையே என் பது கண்கூடு.

தவிர, நம்மக்களிடை மதப்பற்றும் மொழிப்பற்றும் ஒன்றை யொன்று விரவி விளங்குதலைக் காணலாம். மகம்மதி

யர் கொரானைப்படிக்க வேண்டுமானல் உருதுப்பயிற்சி உடையராதல் வேண்டும். பெரியபுராணம் தேவாரம் முதலிய நூல்களும் அந்நூல்களைக் கற்கும் தமிழ் ஆர்வமும் இந்து சைவர்களுக்கு இன்றியமையாததே. மதத்தோடு பொருந்திய மொழிப்பற்றே மதத்தை வளர்ப்பதற்கும் மொழியைப் பேணுதற்கும் கருவியாய் அமைந்துளது. ஒரே கடவுள் வழிபாட்டில் படியாமல் பல்வேறு கடவுள் வழிபாடுகளில் படிந்து, மதப்பற்றும் மதத்தை வளர்க்கும் மொழிப்பற்றும் வாய்ந்த இந்திய நாட்டு மக்களை யெல்லாம் மதத்தோடு கலவாத ஹிந்தி மொழி எவ்வாறு ஒரு முகப்படுத்த வல்லதோ? நாட்டில் நிலவும் பல்வேறு மதங்களையும் அறிவீனத்தையும் ஒழித்தாலன்றி ஈண்டு நிலவும் மொழிகளை ஒழிக்கவும் இயலாது, ஹிந்தி செழிக்கவும் இயலாது என்பது ஒருதலை.

ஹிந்தி பொதுமொழியாயின், ஏனையமொழிகளைப் போலவே தமிழும் தன்மணத்தையும் குணத்தையும் வலிமையையும் இழக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. நம்தமிழ்மொழி அந்நாண் முதல் பல்வேறு மொழிகளின் சேர்க்கையினல் பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்றுளது. ஆரியர்கள் இந்நாட்டில் குடியேறித் தங்கள் செல்வாக்கைத் தமிழர்மீது செலுத்தா நிற்கையில், அந்தோ! நம்தமிழ்மொழி பல்வேறு வடமொழிகளை விரவப்பெற்றது. நாலைந்து மொழிகளை ஈன்றும் நாளும் மாருக் கன்னித்தன்மை வாய்ந்த நம்மொழி ஆரியக்கலப்பின் காரணத்தால் வடமொழியினின்றும் வந்ததோ என்று பலரும் ஐயுறற்கு இடனய்த் தன் சிறப்பிழக்கப் பார்த்தது. பிற்றை நாளில் மகம்மதியர்களின் கூட்டுறவினல் ஹிந்துஸ்தானி பாரசிகம் முதலிய மொழிகளின் சேர்க்கையுற்று, கிராமமுனிசிபு, தாசில்தார் முதலிய அரசியல் அலுவலார் நந்தமிழரசில் இல்லையோ என்னும் ஐயத்தைக் கிளப்பிவிட்டது. நாயக்கர் அரசர்காலத்தில் தெலுங்குமொழி தமிழுலகில் அரசியல் மொழியாக நிலவிற்றென்பர். தெலுங்குமொழி தமிழ்த்தாயின் செல்வக் குழந்தைகளிலொன்ருகலின் அக்குழந்தையால் தாயானவள் ஒருவாறு கெடாது வாழ்ந்தனள் எனலாம். இக்காலத்தில் ஆங்கிலமொழி அரசியல் மொழியாக நிலவ, நந்தமிழ்மொழியும் தமிழ்மக்களும் மொழியளவில் அடைந்த அவநிலைமை மொழிதற்கு வெட்கமானதே. ஆங்கிலங் கற்ருர்க்கு நாட்டு மொழிப்பற்று ஒருவாறு அற்றது. அவர்களது உரையாடலும் உணர்ச்சியும் வேறுவழிக்குத் திரும்பின. அன்னவர்க்கும் அறிவிலார்க்கும் இடையில் கூட்டுறவு என்பது கடவுள்வந்து கூட்டினும் அமையாது போலும்! தமிழ் எழுத்தறியாதாரும் பேச்சுவழக்கில் ஆங்கிலமும் தமி

மூம் கலந்து உரையாடுகின்றனர். பின்னை ஆங்கிலம் கற்றவர்களைக் கேட்பானேன்.

இவ்வாறு கற்றோரது கல்வியானது கல்லாத நாட்டுமக்களுக்குப்பயன்படாது கழிதலின் நாடானது கல்வியில் முன்னேற்றங் கண்டபாடில்லை. இந்திய நாடுகள் எல்லாம் கல்வியிலும் ஒற்றுமையிலும் முன்னேற்றம் காணவேண்டுமானால் அவ்வந்நாடுகள் தத்தம் தாய்மொழிகளின் மூலமாகவே முன்னேற்றத்தைக் காணல் கூடும். இது ஏனைய நாடுகளில் கண்கூடாகக்கண்ட காரியம். இப்பரந்த கண்டத்தில் இந்நலங்களை வளர்க்கவேண்டுமானால் மொழிப்படர்ச்சியைப் பின்பற்றி மொழிவாரியாக நாடுகளைப் பிரித்து அந்தந்த மொழிவழக்கினருக்குள் அந்தந்த தாய்மொழிகளின் மூலமாகவே தொண்டாற்றுதல் வேண்டும். இவ்வாறு இந்நலங்களை அடைந்த பின்னரே ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதோர் கூட்டு வாழ்க்கைக்கு மக்களை எளிதில் வழிநடத்தலாம். தாய்மொழியின் மணமறிந்த மக்கள் நம்நாட்டிடை நூற்றிற்கு $6\frac{1}{2}$ பேர்கள்தான் உண்டு. ஹிந்தி ஒருமொழியாகி இற்றை நாளில் நன்மை செய்யக்கூடுமானால் ஏறிய அளவில் இந்த $6\frac{1}{2}$ பேர்களுக்கு மட்டுமே நன்மை செய்தல் கூடுமென்றே, ஹிந்திபரவுவதற்கு உழைக்கின்றவர்கள் தாய்மொழியும் பிறமொழியும் அறிந்த மக்களிடமே உழைக்கின்றனர்! அவர்கள் தாய்மொழி அறிவும் இல்லாது தயங்கும் நாட்டுமக்களுக்கு ஹிந்திமொழியைக்கற்பிக்க முனைந்துளரோ? அது அவர்களால் எங்ஙனம் கூடும்! நாவிலிருக்கும் தாய்மொழி அறிவே சாலாத மக்களுக்கு நாவுக்கடாத ஹிந்திமொழியைப்புகட்டுவது இயலாது என்பதை அவர்களும் அறிந்திருக்கின்றனர் என்பது வெளிப்படை. ஆதலின் நாட்டுக் கல்வியின் ஏழ்மை நிலையை உன்னி, மக்களை எம்மொழியின் மூலமாய்ச் செலவின்றியும் வீண்காலக் கழிவின்றியும் நாவுக்கு இடர் இன்றியும் உள்ளத்துச் சோர்வுக்கு இடனின்றியும் கல்விபயிற்றல் கூடுமோ அம்மொழியின் மூலமாகவே பயிற்றல் நன்று. அம்மொழி தாய்மொழியே என்பது அறிஞர் அனைவருக்கும் உடன்பாடு என்பது உறுதியாம்.

இப்படியிருக்க ஹிந்திமொழியைப் பொதுமொழியாக்க நினைப்பதன் காரணம் யாதோ? பரந்த வடநாட்டினர் ஒடுங்கிக் கிடக்கும் தென்னாட்டின்கண் தங்கள் செல்வாக்கைத் திணிக்க வேண்டுமென்று நினைப்பதாலோ? இது தொடங்கியநாள் தொட்டு வடநாட்டில் வேலையில்லாது திண்டாடிய சிலர் தென்னாட்டின்கண் நல்லூதியம் பெறுகின்றனர். ஹிந்தி நூல்கள் வெளியிடும் கடைகளும் போதிய பணவரவைப்

பெறுகின்றன. மாணவர்களில் பலர் ஹிந்திமொழியைக் கற்கப் புகுந்து தமிழ்த்தேர்ச்சி பெறுவதிலும் திண்டாடு கின்றனர். நாளடைவில் ஹிந்திமொழியாசிரியர்கள் தாய் மொழியாசிரியர்களைவிட உயர்வாகவே கருதப்படுவதும் எதிர்கொள்ளக் கிடக்கின்றது. ஆங்கிலம் கற்றவர்க்கே வேலை யில்லாத் திண்டாட்டமாயின் ஹிந்தியைக் கற்போருக்கும் அதே திண்டாட்டந்தானே? தவிர பிற மொழிகளை முதன்மை யாகக் கொள்வது கொண்டவர்மீது அடிமைத்தனத்தைச் சுமத்தியதே எனலும் இழுக்காகாது.

இதன் மற்றோர் காரணம் ஆரியர் சூழ்ச்சியோ என் றும் கொள்ளக் கிடந்தது. ஹிந்திமொழி பெரிதும் வட மொழிக்கலப்பும் வடிவமும் பொருந்தியது. அத்தகையதோர் மொழியைப் பழகுவது ஆரியக் கலப்புடையவர்களுக்கு எளி தாயும் சிறப்பாயும் அமைந்துளது. தவிர இறந்துபட்ட வட மொழி ஹிந்திமொழியால் உயிருடன் இயங்கமுயல்கின்றது என உள்ளத்தை ஆறுதல் செய்து கொள்ளவும் இடனுயுள்ளது. தற் போதைய இந்தியாவில் இறந்துபட்டதோர் மொழியை உடை யராய் நாட்டுமொழிப்பற்றின்றி வாழும் ஒரு குழுவினரே ஆங்கிலத்தைப் பற்றிக்கற்றதுபோல, ஹிந்தியையும் கற்கத் தொடங்கியிருப்பதிலிருந்து அவர்களாலாயே ஹிந்தி மொழிப் படர்ச்சி வளர்கின்றது எனலாம். ஆதலின் இக் கொள்கையை நாட்டினவர்கள் அவர்களேயோ என்று ஐயுற வேண்டி இருக் கின்றது. இதற்கு வடநாட்டினரோ பார்ப்பனரோ எவர் கார ணமாயிருந்தாலும், அத் தொண்டர்கள் தம் கருத்தை மற்றவர் மீது வற்புறுத்தி வருகின்றனர். ஜில்லாபோர்டு முதலிய பொது நிலையங்களின் பணங்களைக்கொண்டு ஹிந்தியைக் கற்பிக்க வேண்டுமென்று ஆணைகளை அமுலுக்குக் கொண்டுவருகின்ற னர். இடம் விட்டுப் பெயர இயலா எளிமை வாய்ந்த இந் நாட்டு மக்களுக்கு எள்ளளவும் பயன்படாத ஹிந்தி மொழி யைக் கற்பிப்பதற்குத் தம் சொந்தப்பணத்தை விடுத்துப் பொதுப்பணங்களை வாரி இறைப்பது நேரியது ஆகாது. தாய் மொழிப் பயிற்சியைத் தள்ளி ஹிந்தி மொழியை வற்புறுத்தும் பழக்கம் நாட்டிடை இப்பொழுதே தலைகாட்டத் தொடங்கி இருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதோர் செயலாகும். ஆதலின் கற்றவர்களிடை ஹிந்தி பரவுதலில் முயற்சி எடுக்கும் தொண் டர்கள் அதைவிடுத்துக் கல்லாத மக்களிடை அவரவர்கள் தம் தாய்மொழி அறிவை அடைய முயற்சி செய்வார்களாயின், நாடு விரைவில் புத்தறிவுற்றுத் தன் நெடுங்கால நிந்தையை நீக்கிக்கொள்ளும் என்பதை அனைவரும் அறிவார்களாக.

இலக்கணமும் இலக்கியமும் :
LANGUAGE AND LITERATURE

பாயிரப் பொருள் தோகையும் விரிவும்
[பேஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர்]

*பதிகத்துட் பொருட்டொகைப்பட வுரைக்குமாறு ணர்த்துதும். பதிகத்துள் தொகைப்படப் பொருளை யுரைத் துக் காட்டுந் தன்மையாற் கேட்பதற் கிணக்கமு மாசையு மற்றையவரிடத் துண்டாகவும், தன் பொருடெளிவொடு தோன்றவும், பதிகவுரிமை வழுவாதொழுகவு முரைப்பது முறையெனக்கொள்க. இவற்றுட் கேட்போரிடத்தி லிணக்க மாதற் கவையடக்கமாகும். கேட்பதற் காசையாவதற் கெடுத்தபொருளின் மாட்சியு மருமையும் பயனுங் காட்டுவ தாகும். தெளிவுண்டாவதற் கேற்ற பொருளொன்றுகச் சுருங்கச் சொல்லிப் பின்னதனுறுப்பென வதனை யிரண்டு மூன்று பிரிவாகப் பிரிப்பவு மூன்று பிரிவுமிக்கது சிறப்பு மன்று. மீண்டப் பிரிவிலொன்ருயினு முன்ருெகையாகச் சொன்ன பொருளிலடங்கா. பிரிதாய் நிற்றலும் வழுவே. அங் ஙனம், இந்நாட்டரசன் கைக்கிணையில்லையென்பது தொகையா யுரைத்த புகழின்ருேற்றப் பொருளாம். இனிப் பிரிவாக வவன்கை பொன்மழை வழங்க வின்மையொழிதலும் விண் மழை வழங்க வெம்பகை யொழிதலு மாமென்பது தொகைப் பொருளிரண்டாய்ப் பிரித்தவாறு. இவ்வாறன்றி யவனே சொன்மழை வழங்க வறியாமையொழியு மென்ருலிது முத் தொகையா யுரைப்பவெடுத்த பொருளிலடங்காமையால் வழு வெனக் கொள்க. பிறவுமன்ன.

அன்றியும், பதிகத்துரிமை வேண்டும். இஃது பொருட் குரிமையும் அளவிற்குரிமையும் என விருவகைப்படும். இவற் றுட் பொருட்குரிமையாவது, தான் விரித்துரைக்க வெடுத்த பொருட்கன்றியே மற்ருெரு பொருட்கேலாதாம்படி சிறப் பினையுடைய பதிகங்கூற லதன் பொருட்குரிமை யெனப்படும். இதனைப்பற்றி முன்னோர் பதிகமே நூன்முகமென்ருர்.

---

* இஃது இவ்வாசிரியர் எழுதிய 'தொன்னூல் விளக்கம்' என்ற நூலிற் கண்டது. இந்நூல் பதினெட்டாம் நூற்ருண்டின் முற்பகுதி யில் இயற்றப்பட்டு 1838-ல் முதன்முதல் அச்சிடப்பட்டது.

என்னை யோவெனில் அணியுடை முதலிய பலர்க்குப்பொது மையவாகச் செய்யினும் இருவர்க்கேற்கும் பொதுமுகச் சாயற்காண்பதரிது. அளவிற்குரிமையாவது; எலியுடற்கியானைத் தலையும் யானையுடற்கெலித்தலையு மேலாதனபோற் பொருளை விரித்தவளவிற்கதன் முகமாகிய பதிகவளவுந் தகுவதாத லளவிற்குரிமை யெனப்படும். ஆயினும் பதிகவுறுப் பின் மிக்கநெடுமையிற் குறுமை நன்றெனக் கோள்க.

இதற்கெலா முதாரணமாம்படி திருவள்ளுவநாயனார் பயனென்றெடுத்துத் தேற்றப் பொருள்வகைக் கியற்றமிழாய் விரித்துரைப்பப் பதிகமாவது, வேதநூன்முத லெவ்வகை நூலுங் கல்லாதுணரவுஞ் சொல்லாதுணர்த்தவும் வல்லவராகி, மெய்ஞ்ஞானத் திருக்கடலாகிய வொருமெய்க் கடவுடன்றிரு வடிமலரே தலைக்கணியெனக் கொண்டேத்தி, யிருளிரா விடத்து விளங்கிய வொருமீன் போலவும் பாலைச்சுரத்தரி தலர்ந்த பதுமம்போலவு மெய்யாஞ் சுருதிவிளக்காதிருளே மொய்த்த நாட்டின் கண்ணுங் கடவுளேற்றிய ஞானத் திரு விளக்கெறிப்பத் தெளிந்துணர்ந் தெங்குமொரு விளக்கென நின்றுயர்ந்த திருவள்ளுவருரைத்த பலவற்றொன்றை நான் றெரிந்துரைப்பத் துணிந்தேன். அந்நாயனார் தந்தபயனெனும் பெருங்கடலாழத்தின் மூழ்கி யாங்குடை யருமணி யொருங் கெடுத்தொரு சிறு செப்பினடைத்தாற் போலத் திருவள்ளு வரது பயனெலாம் விரித்துப் பகரும்படி நான் வல்லனல் லேனாகையினக் கடற்றுறை சேர்ந்தொரு மணியெடுத்துக் காட்டலுணர்ந்தேன். அவர் சொன்ன குறளினொன்றே யிங் ஙன நான் விரித்துரைப்பத் துணிந்தேன். அஃதாவது:—

“மனத்துக் கண் மாசிலனாத லனைத்தற
னாகுல நீர பிற”.

என்றது. இல்லறந் துறவறமென் றிவ்விரண்டனுள்ளு மடங்கி நிற்கு மெல்லா வறங்களு மனத்தின் றூய்மையாற் பெறும் பெருமையே தருமமெனவும், மனத்தினுண் மாசு கொண்ட வன் செய்யுந் தவமுந் தானமு மற்றையாவு மறத்தினாவ மாவதன்றி யறத்தின் பயனுள வல்ல வெனவு, மக்குறளிரு பயனிவை யென விரித்துக் காட்டுதும். விரிப்பவே மெய்யும் பொய்யும் விளக்கி யுட்பயன்றரு மெய்யறத்தின் றன்மையே வெளியாயிஃதொன்றுணர்ந்து நாமதற் கொப்ப நடந்தாலிது வீடெய்தும் வழி யெனக் காணப்படும். பெரும் பொருணோர்ந்து பொய்ம்மணி கொள்வது கேடன்றாயினும் பொருளை நேர்ந்து முடலை வாட்டியுமுயிரை வருத்தியு மேற்

கதி வீட்டிற்செல்லாச் சில பொய்யறங்களை யீட்டுவதிலுங் கேடாமன்றோ? இதனை விலகித் தன்னுயிராக்கங் காப்பது வேண்டியிக்குறட் பயனாராய்வது நன்றேயெனவிப்பதிகத்துரிய தெய்வவணக்கமுஞ் சொல்லக் குறித்த பொருளைத்தொகையா யுரைத்ததுந் தெளிவாயிரு பிரிவாக வகுத்ததுஞ் சேட்பதற் கிணக்கமாவதற் கவையடக்கமு மாசையாவதற் கப்பொருண் மாட்சியு மருமையும் பயனு முறையே வந்தவாறு காண்க. இசைத்தமிழ்ப் பதிகத் துதாரணமாகக் கம்பருரைத்த பதிக முப்பாப் பாயிரத்தைக் காண்க. அவற்றுண் முதற்பாத் தெய்வ வணக்கமும் பின்னிரு பாவுஞ் செய்பொருளுரைத் தலும் பின்னாற்பாவினோ டவையடக்கமு மற்றவை தன் கதை மாட்சியு மருமையும் பயனும் வந்ததறிக.

(தொடரும்)

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலங்கையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

பாலை

பொருள்வயிற் பிரிந்து செல்லுந் தலைமகனது கருத்தைத் தன் னிடம் சொல்லிய தோழிக்குத் தலைவி வருந்திக் கூறுவது.

கோப்பெருஞ்சோழன்

20. அருளு மன்பு நீக்கித் துணை துறந்து
பொருள்வயிற் பிரிவோ ருரவோ ராயின்
உரவோ ருரவோ ராக;
மடவமாக மடந்தை நாமே.

என்பது செலவுணர்த்திய தோழிக்குக் கிழத்தியுரைத்தது.

பதவுரை:—மடந்தை—தோழி, அருளும் அன்பும் நீக்கி—அருளையும் அன்பையும் நீக்கிவிட்டு, துணை துறந்து—துணை யானவர்களையும் நீக்கிவிட்டு, பொருள்வயின் பிரிவோர்—பொருள் காரணமாக அதனை விரும்பிப் பிரிந்து செல்பவர், உரவோராயின்—அறிவுடையோர் என்பாயாயின், உரவோர்

உரவோராக—அவ்வாறு பிரிந்து செல்லும் வன்மையுடையார் அறிவுடையோராகவே இருக்கட்டும், நாம் மடவம் ஆக—நாம் அறிவில்லாதவராகவே இருப்போம்.

அருள்—வருந்தும் எல்லா வுயிரிடத்தும் இயல்பாகச் செல்வதாகிய கருணை.

அன்பு—தொடர்புடையார் மாட்டே செல்வதாகிய நேசம்.

உரம்—வன்மை, அறிவு. மடவம்—அறியாத்தன்மை யுடையேம். மடமை—அறியாமை. மடந்தை—தோழி—அண்மைவிளி.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. 'அன்பிலன் அறனிலன்' —(கலி. 74—6)
2. "அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின்" —(குறள்-45)
3. 'அன்பும் அருளும் நீக்கி' —(புறம். 5—5)
4. 'பல்வேறு நிலையினும்' என்றதில் தோழி பிரிவுணர்த்திய வழிச் செலவழுங்கக் கூறியதற்கு இச்செய்யுள் மேற்கோள். —(தொல்—கற்பு—669)
5. 'மடவமாக மடந்தை நாமே'—வியங்கோள் ஐம்பால் மூவிடத் தும் வரும்; ஏவலுளடங்கா என்பதற்கு மேற்கோள் —(நன். மயிலை. பக். 212)
6. "அருளு மன்பு......மடந்தை நாமே" பிரிவுணர்த்திய தோழிக்குக் கூறியதற்குச் செய்யுள் —(தொல். அகத். இளம். சூ. 44-உரை)

உரன்—அறிவுடைமை, வலிமை

1. "உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து" —(குறள். 34)
2. கரவில் வளமலைக் கல்லருவி நாட
வுரவில் வலியா யொருநீ—யிரவின்
வழிகடாஞ் சால வரவரிய வார
விழிகடா யர்னை யெதிர். —(திணைமாலை. 150—11)

"மடவமாக மடந்தைநாமே" வியங்கோள்வினை முற்று வாழ்த்துதற் பொருண்மைக்கண் வந்ததற்கு மேற்கோள். —(இலக்கணவிளக்கம் பக். 213)

"தலைவர் உரனுடைமை மடமை, தலைவி மடமை உரனுடைமை" என்பது குறிப்பால் விளங்கிற்று.

மெய்ப்பாடு—அசைவுபற்றிய அழுகை
பயன்—செலவழுங்குவித்தல்.

முல்லை

கார்காலத்து மீள்வதாகக் கூறிச் சென்ற தலைமகன், அப்பருவம் வந்தும் வாராததனல், "இனித் தலைவியை ஆற்றுவிப்பது எவ்வாறு?" எனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைவி "ஆற்றுவல்" என்று கூறியது.

ஓதலாந்தையார் பாடியது

21. வண்டுபடத் ததைந்த கொடியிண ரிடையிடுபு
பொன்செய் புனையிழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் றோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்
கானங் காரெனக் கூறினும்
யானோ தேறே னவர்பொய் வழங்கலரே.

என்பது பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றுவித்த தோழி அவர் வரக் குறித்த பருவவரவின்கண், இனி ஆற்றுவிக்குமாறு எவ்வாறு என்று தன்னுள்ளே கவன்றாட்கு அவளது குறிப்பறிந்த தலைமகள், "கானம் அவர் வரும் கார்காலத்தைக் காட்டிற்றாயினும், யான் இது கார்காலம் என்று தேறேன், அவர் பொய் கூறார் ஆகலின்" எனத் தான் ஆற்றுவல் என்பது படச் சொல்லியது.

பதவுரை:—வண்டு படத் ததைந்தகொடி - வண்டுகள் மொய்க்கும்படியாக நெருங்கிய முல்லைக் கொடியின், இணர் இடை இடுபு—பூங்கொத்துக்களை நடுவில் அமைத்து வைத்து; பொன் செய் புனை யிழை கட்டிய மகளிர் - பொன்னாற் செய்த அழகிய ஆபரணங்களை யணிந்த பெண்களது, கதுப்பில் தோன்றும்—கூந்தலைப் போலக் காணப்படும், புதுப் பூங் கொன்றைக் கானம்—புதிதாகிய பூவை யுடைய கொன்றை மரங்கள் நிறைந்த காடு; கார் எனக் கூறினும் — கார் காலம் வந்து விட்டது என (பூ, காய்களைக் காட்டி) அறிவித்தாலும், யானோ—நானோ, தேறேன் - அதனைக் கார் காலம் என்று தெளிய மாட்டேன், (ஏனெனில்) அவர் பொய் வழங்கலரே அவர் ஒருகாலும் பொய் பேசமாட்டார் ஆதலின். யானோ - ஓகாரம் பிரிநிலை.

ததைந்த - நெருங்கிய. கொடி - கொன்றையைச் சேர்ந்த முல்லைக்கொடி. முல்லைக்கொடி கொன்றை மரத்திற் படர்ந்து இருப்பப் பூட்பித்துக் காய்த்திருப்பது பெண்கள் அணிகளணிந்து நிறைந்த கூந்தலோடு விளங்கும் காட்சி யைப் பொருந்தும். கொன்றை மரத்தைப் பெண்களா

கவும், தன் மீது படர்ந்திருக்கும் முல்லையின் பூ உடையாகவும், கொன்றையின் மஞ்சள் நிறப்பூக்கள் பொற்கலன்களாகவும், காய்கள் சுருண்டு அவிழ்ந்து தொங்கும் கூந்தலாகவும் கூறப் பட்டிருத்தல் அறிக. முல்லை நிலத்திற்குரிய முல்லையும் கொன்றையும் கார்காலத்தில் பூக்கு மியல்பின.

மேற்கோள் விளக்கம்

1. "வண்டுபட.........வழங்கலரே"—இதுபருவங் கண்டுழியும் பொய் கூறூர் என்று ஆற்றியிருந்தது.

—(தொல்—அகத். 46)

2. "வண்டுபட......வழங்கலரே"—இது கானங் காரெனக் கூற வும் வாரார் என்றவழி அது கூறினும் யான்தேறேன் எனப் பிரிநிலை ஓகாரத்தாற் பிரிந்தது. (தொல்—கற்பு. 666)

3. "யானே தேறேனவர் பொய்வழங்கலரே"—எனப் பிரி நிலைக்கு உதாரணம். (தொல்—எழுத்து—நச்—சூ 290)

—(தொல்—சொல்—சேனா—சூ 256)

4. "கானங்..........வழங்கலரே"—பிரிநிலைக்கு உதாரணம்

—(தொல்—சொல்—தெய்வ சூ 252)

'யானே தேறேன்'—'யானேதெறேன்,'—(பிரதிபேதம்.)

வண்டு படத்ததைந்த என்பதற்கு வண்டு வீழ்ந்து சிதறின என் றும் கூறலாம்.

"வண்டுபடத்ததைந்த கண்ணி" (அகநானூறு—களிற்றியானை நிரை 11)

பெண்கள் கூந்தலுக்குக் கொன்றைக்காய் உவமை கூறுவது இயல்பு.

"கொண்டலுங் கூந்தற் பனியும்
கொன்றைக் காயும் மிருளுந்
தண்டலை யுங்கார் மணலுஞ் சைவலமும்
வண்டினமுந் தண்குழலை யொப்பாம்"—

(உவமானசங்கிரகம். 1)

மெய்ப்பாடு-பிறன் கட்டோன்றிய வருத்தம் பற்றிய இளிவரல்
பயன்—ஆற்றுமாறு அறிவித்தல்

பாலை

தலைவனது செலவைக் குறிப்பால் அறிந்த தலைவி ஆற்றாளாக வருந்துவதைக்கண்டு தோழி, "தலைவர் கருதிய செலவு நின்னைவிட் டுப்பிரிந்து செல்லும் செலவன்று; நின்னை யுடன்கொண்டு செல்லும் செலவாகும்" எனத்தலைவியைத் தெருட்டி வற்புறுத்திக் கூறியது.

சேரமானெந்தை பாடியது

22. நீர்வார் கண்ணை நீயிவ ணொழிய
யாரோ பிரிகிற் பவரே சாரல்
சிலம்பணி கொண்ட வலஞ்சுரி மராஅத்து
வேனி லஞ்சினை கமழும்
தேமூர் எண்ணுதல் நின்னொடுஞ் செலவே.

என்பது செலவுக் குறிப்பறிந்து ஆற்றாளாகிய கிழத்தியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

பதவுரை:—நீர் வார் கண்ணை—(அழுவதால்) நீரைச் சொரிகின்ற கண்ணை யுடையவளாய், நீ இவண் ஒழிய—நீ இவ்விடத்தில் வருந்தியிருக்க, யாரோ பிரிகிற்பவரே—உன்னை விட்டுப் பிரிந்து செல்லற்கு வல்லார் யாவரே? சாரல்—மலைச் சாரலினிடத்து, சிலம்பு அணிகொண்ட வலஞ்சுரி மராஅத்து —மலை தனக்கு அழகுமிக்க அணியாகக் கொண்ட வலமாகச் சுழலும் சுழியினைக்கொண்ட மலர்களையுடைய வெண் கடம்பமரத்தினது, அம்சினை—அழகிய கிளைகள், வேனில் கமழும்—இளவேனிற் பருவத்து மணம் வீசுகின்ற, தேம் ஊர்—இனிய இவ்வூரிலுள்ளார், எண்ணுதல்—எண்ணுவது (என்னையோ எனின்), நின்னொடும் செலவே—நின்னை அவர் உடன் கூட்டிச் செல்லும் செலவினையேயாம். (ஆதலின் வருந்தாதே என்றவாறு.)

"தேம் ஊர் எண்ணுதல்—இனிய ஊருக்குச் செல்லத் துணிந்து தலைவர் எண்ணுதல், நின்னொடும் செலவே—நின்னையும் உடன் கூட்டிச் செல்லும் செலவினையேயாம்" என்று கூறுதலும் பொருந்தும்.

வார் கண்—வினைத்தொகை. கண்ணை—குறிப்பு முற்றெச்சம். யாரோ—ஓகாரம் எதிர்மறை. வலம் சுரி மராஅத்து—வலமாகச் சுழித்த பூக்களை யுடைய வெண் கடம்பு மலர் என்பதை

"கொடுங்கால் மராஅத்துக் குறுஞ்சினை பற்றி
வலஞ்சுரி வாலிணர் கொய்தற்கு." (ஐங். 383)

என்பதாலறிக.

வெண்கடம்பு இளவேனிற் பருவத்துப் பூக்கும்:—

"அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
வலஞ்சுரி மராஅம் வேய்ந்துநம்

மணங்கமழ் தண்பொழில்மலரும்பொழுதே'' (ஐங்.)
என்பதாலறிக.

சிலம்பு—மலை. தேம்—இனிமை. ஊர்—இடவாகுபெயர்.

மேற்கோள் விளக்கம்:—

'நீர்வார்கண்ணே.'—மூவிடத்து ஐம்பாலினும் தன்மைப் பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்றுவினை எச்சக்குறிப்பாயினதற்கு உதாரணம்.

(நன். சங்கர. பக். 185: நன். மயிலை. பக். 222.)

'நீர் வார்கண்'—'நீர்வார் கண்'—(புறம் 113-6)

'நீர் வார்கண்ணேம்'—(நற். 143.)

''தன்மைப்பன்மை வினைக்குறிப்பு முற்றுவினை எச்சக்குறிப்பாயினதற்கு மேற்கோள்''—(நன் மயிலை. சூ. 350: நன். விருத். சூ. 351: இலக் விளக்—சூ. 250—உரை)

மெய்ப்பாடு—பிறன்கண் தோன்றிய இழிவுபற்றிய அழுகை.

பயன்—ஆற்றுவித்தல்.

காணப்படாது காண்டல்

[திரு. அ. சிதம்பரநாதஞ் செட்டியார். B. A. (Hons.)]

ஆங்கிலப்புலவர்களுள் ஒருவராகிய ஸ்டிவன்சன் (Stevenson) என்பவர் எழுதிய கட்டுரையொன்றுள் * அவர் கூறியிருப்பதுகொண்டு அன்னார் மிசெண்டன் (Missenden) என்ற ஒரு நகரத்தின்கண் ஓரிரவிற் சுற்றிவருங்கால் ஓரோவியத்தைப் பிறராற் காணப்படாது கண்டதாகவும், அதனால் அளப்பரிய வுவகை யெய்தியதாகவும் அறிகின்றோம். அவ்வூரில் இருள் சூழ்ந்த ஓரிரவில் அவர் ஓர் இல்லத்தின் சாளர வழியே உள் நோக்கியதாகவும், அக்காலை ஆண்டுக் கவனித்துக் கேட்டுக் கொண்டு மடிமீதிருந்த ஒரு குழவிக்கு அழகுடைச்சிறுமி ஒருத்தி ஒரு கதை சொல்லிக் கொண்டிருந்ததாகவும், அவண் மருங்கே ஒரு கிழவி கணப்பின் முன்னர் அமர்ந்தவண்ணம் தூங்கி விழுந்து கொண்டிருந்ததாகவும், அதனைத் தாம் உள்ளிருப்பவர் காணாது கண்டதாகவும், கண்டு பெருமகிழ்ச்சியடைந்ததாகவும் அவர் வரைந்துள்ளார்.

இன்னணம், பிறராற் காணப்படாமல் பிறரைக்காணும் வழக்கம் தமிழரிடத்துமுண்டு என்பது தமிழிலக்கியத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது. காட்டாகச் சில ஈண்டுத் தருவல். சீவ

* Autumn Effect.

களைத் தனியளாய்ப் பிணமலிகாட்டில் விசயை யென்னும் அரசி பெற்றெடுக்க நேர்ந்த இடுக்கணைப் பலர் சீவகசிந்தாமணி யால் அறிந்திருப்பர். அவள் அவலித்திருந்துழிச் சண்பக மாலை யென்னும் தோழிவடிவு தாங்கி ஒரு தெய்வதம் அவள் பால் அணைந்து "இந்நம்பியின் ஆணைப்படி உலகமெல்லாம் பின்னர் நடக்கும். பகைவனை இவன் வெல்லும் பொருட்டு இவனை விரைவினில் ஒருவன் கொண்டுபோவன். நாம் மறை வது கடன்." எனக் கூறிற்று, அவளுங் குழவியிடம் விடை சொல்லிக்கொண்டு அத்தோழியோடு மறையநின்ருள். அவள் மறைய நின்றுழித் தற்செயலாக ஒருவன் வந்து அக்குழந் தையை எடுத்தணைத்துச் சென்ருன். அவன் குழவியை எடுக்குங்கால் அது தும்ம, தோழி "சீவ" என வாழ்த்தினுள். விசயையும் "பகைதவ நூறுவாயாக" என மனத்திற் கூறி யேத்தினுள். அவள் அந்நேரம் மறைய நின்றதைத் திருத்தக்க தேவர்,

"புல்லிய கொம்பு தானோர் கருவிளை பூத்ததேபோல்
ஒல்கியோர் கொம்புபற்றி ஒருகணுல் நோக்கி நின்ருள்"

என வரைகின்ருர். அவள் கொம்பின் பாங்கர் நின்ற தற்கு ஒப்பாகக் கொம்பைப் பற்றிநின்ற கருவிளைக் கொடி யையும், அவள் ஒரு கண்ணினுல் நோக்கியதற்கு ஒப்பாகக் கருவிளைக் கொடியிற் பூத்த ஒரு பூவினையும் வைத்தமைத்த தேவர்நயம் வியக்கற்பாற்று. அவள் ஒரு கொடியென்றும், அவளது கண் கருவிளைப்பூ என்றும் உவமம் பொருந்துமாறு வைக்கப்பட்டுள்ள சிறப்புக்கண்டு இன்புருது வேறென் செய் வது? கொம்பின் பக்கத்தே மறைந்து நின்ற அவள் இருகண் ணும் தோன்றுமாறு நின்றனளேயாயின், தனதாடை முதலான சிலவும் தோன்றுதலு மாகும் என அஞ்சி, ஒருசார் ஒதுங்கி, ஒரு கண்ணுல் குழந்தையது போக்கில் நோக்கம் வைத்து, வந்தவன் தன்னைக்காணுது, அவன் குழவியை யாது செய்கின்ருன் எனத் தான்மட்டும் பார்த்துநின்ற படத்தைத் திருத்தக்கதேவர் ஈண்டுத் தந்துள்ளார்.

இனி, சில பெண்டிருடைய இயல்பு பிறர் தம்மைக்காணுங் காற் காணுது, காணுக்கால் காண்பது என்பதைப் பண்டைத் தமிழர் கண்டறிந்திருந்தனர். அதுபற்றியே திருவள்ளுவரும்,

"யானோக்குங் காலை நிலனோக்கும்; நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும்."

எனக் "குறிப்பறிதல்" என்னும் அதிகாரத்தின் கண்ணே பொறித்து வைத்தார். "நோக்கினுலும் நோக்காமல், நோக்

காக்காலும் நோக்காமல் தலைகுனிந்தோ அன்றி வேறு பக்கம் பார்த்தோ அசட்டைசெய்து செல்லும் பெண்ணல்லள் உன்னை விரும்புபவள்'' என்பதை ஒவ்வொருவனும் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்று அவர் கருதினர்போலும்! ஆனால், அக்குறளை அறிந்த சில விலைமாதரும் பிறர் நோக்காக்காலும் தாம் நோக்காதிருத்தல் கூடும். அதுபற்றி அவர் நல்லார் எனக்கோடலோ, அன்றிக் குலமகளிர் சிலர் பிறர் நோக்குங்காலும் தாமும் நோக்குதலால் நல்லரல்லர் எனக் கோடலோ நியாயமன்று. பெரும் பான்மையும், பிறர் நோக்குழிப் பெண்டிர் நாணத்தாற் றலைகுனிவர் என்பதும், பிறர் நோக்காதகாலையில் தாம் பிறரறியாத விதத்தில் பார்த்துக் கொள்வர் என்பதுமே கொள்ளக் கிடப்பது. இனி, தனக்கினிய தலைவனைக் காணும் பெண், அவனோடு புணர்ச்சி தலைப்படாமுன், எதிரெதிர்நோக்காள் நாணத்தால் வெட்கி என்பதும் ஈண்டறியத்தக்கது. அவள் தன்னை அவன் பாராதநேரத்தில் தான்மட்டும் தனக்கினிய அவனைப் பார்த்து உள்ளத்தே கழிபேருவகை யெய்துவது தமிழர் மரபுவழிப் பட்டது என்பது முற்காட்டிய குறளால் இனிது விளங்கும்.

இங்ஙனம், பிறர் தன்னைக் காணாது தான் பிறரைக் காண்பதற்கு உதவியாயிருப்பன தூண், கதவு முதலியன. இவற்றையே பெரும்பாலும் பெண்டிர் துணைக்கொள்வது கண்கூடு. இலக்கியச் சான்றாகப் புறநானூற்றில்,

> "சிற்றில் நற்றூண் பற்றி நின்மகன்
> யாண்டுளனோ என வினவுதி"

என்னும் அடிகளைக் காண்கின்றோம். இதனால், காவற் பெண்டு என்ற செவிலித்தாயொருத்தியை ஒரு சிறு பெண் தனக்குரிய அவளது மகன் எங்குச் சென்றிருக்கிறான் என வினவினாளென்றும், வினவியக்கால் அவள் ஒரு நல்ல தூணைப் பிடித்துக் கொண்டு மறைய நின்றாள் என்றும் அறிகின்றோம்.

வினவப்பட்டார்க்குத் தான் தோன்றாது ஒருபுறம் மறையநின்று இச்சிறுமி கேட்டது போன்ற இன்னொரு படத்தை நாம் காணக்கூடும். அது சிலப்பதிகாரத்தே இளங்கோவடிகளாற் றீட்டப்பட்டுளது. கண்ணகியுங் கோவலனுஞ் சிலம்பினை விற்று வாணிகஞ் செய்ய மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டவர்கள் காட்டுவழியே சென்று ஐயையது கோட்டத்தை அடைந்தாராக, ஆங்கு வேட்டுவ மகளாகிய சாலினி என்னுந் தேவராட்டி சீறடி நொந்து வருந்தியிருந்த கண்ணகியை நோக்கி "இவளோ, கொங்கைச்செல்வி, குட

மலையாட்டி, தென்றமிழ்ப்பாவை செய்த தவக்கொழுந்து, ஒருமாமணியாய் உலகினுக்கு ஓங்கிய திருமாமணி'' என்று தான் தெய்வமுற்ற தன்மையினுற் கூறினுள். கணவனெதிரே இன்னனம் தன்னைப் புகழ்ந்த மூதுறவாட்டியின் மயக்கத்தை நினைந்து கண்ணகி வெட்கி நகைத்தாள். ஆனுல், இப் புன்னகை அத்தேவராட்டிக்குப் புலப்பட்டதோவெனின், இல்லை. ஏன்? கண்ணகி அங்ஙனம் மூரலரும்பினதைக் கண்டாளல்லள் தேவராட்டி. தன்முகத்தை மூடிக்கொண் டிருந்தனளோ தேவராட்டியெனின், அல்லள். பின் யாதே காரணம் அவள் காணுமைக்கு? கண்ணகி, தனது அரும்பெறற் கணவனது பெரும் புறத்து ஒடுங்கிய பின்னரே புன்முறுவல் பூத்தமை என்க. இயல்பாக அவள் முகத்தே புன்சிரிப்பு இருப்பதுண்டு. ஆனுல், தேவராட்டியின் சொல்லைக் கேட்ட வுடன் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியினுல் புதிதான ஒரு புன்னகை தோன்றிற்று. அத்தோற்றத்தைத் தேவராட்டி காணக் கூடாது என்பது கண்ணகியின் கருத்து. தான் புகழப்பட்ட அந்நிலையில் தன் முகத்தைக் கணவன் காணக்கூடாது என் பதுங் கண்ணகியின் கருத்து. அவள் அதனுல் கோவலனது முதுகுபுறமாக மறைந்து கொண்டு தேவராட்டியின் செயலைக் காண்பாளாயினுள். ஈண்டு, அவள் மறையநின்று காணத் தூணேபோல உதவியது கணவன்றன் தோளே என்க.

மற்ருேரிடத்தில், மறைய நின்று காணவுதவியது கத வொன்று என்பது அகநானூற்றுப் பாடலொன்றுல் புலப் படுகின்றது. பவளம் முன்னில்லாத வாயினையும், மாசில்லா அங்கையினையும், நகைபடு தீஞ்சொல்லினையும் உடைய பொலந் தொடிப் புதல்வனெருவன் சிறுதேருருட்டித் தெருவில் விளை யாடிக்கொண்டிருந்தான். அவன் தனியனு யிருத்தலையும், தன்னிடம் வந்து செல்வானை யொத்திருத்தலையும், காண்போர் இல்லாமையையும் நினைத்து, அவ்வழி வந்த ஒரு பரத்தை அவனை "என்னுயிரே, வருக" என மார்போடு அணைக்குந் தறுவாயில், ஒரு சொல்எழுந்தது. அது யாது? "என், குட்டி, மயங்குகிறுய்? நீயுந் தாயே இவற்கு" என்பதே. இதைக் கேட்ட பரத்தை தனது குட்டு வெளிப்பட்டதற்கு நாணி, கையொடுபட்ட கள்வனைப்போலத் தலைகுனிந்து நின்றுள். இவ்வளவுக்குங் காரணம் யாது? தெருப்பக்கத்துக் கதவண் டைப் பிறர் தன்னைக் காணுமற் ருன்மட்டும் நின்று தனது தனயனைப் பிறர் எடுத்துச் செல்லாவண்ணம் பார்த்துக்கொண் டிருந்த ஒரு பெண்மணியன்ருே? ஒருவருங் காணவில்லை என நினைத்துக் குழவியைப் பரத்தை எடுக்குங்கால், தன்வருத்தம் ஒருபுறம் இருப்ப, இப்பெண்மணி பரத்தையின் அறியாமை

காரணமாக எவ்வளவு நகைத்திருப்பள் என்பதை ஊகித்தறியின், காணப்படாது காண்டலால் வருமின்பத்தை நாம் அறிந்தவராவோம்.

இன்னொரு சிறந்த படத்தை மருதக்கலியிற் காணலாம். பரத்தை காரணமாகப்பிரிந்து சென்ற தலைவனால் நிகழ்ந்த நோயைத் தன் மகன்முகம் நோக்கித் தணித்துக்கொண்டு வந்தாள் ஒரு பெண். அவள்தன் புதல்வன் நடைவண்டியைச் செலுத்தி நடைபயின்று கொண்டு வந்தான். அவனை அவள் எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து "கண்ணே! உன்னை வளர்க்குந் தாயார் சொல்லித்தந்த சொற்கள் சில சொல்லு. அவை எனக்கு அமிழ்தம் போன்றிருக்குமே" எனக் கூறினள். கூறிய அக்காலையில், அவளது தோழியும் உடனிருந்தாள். புதல்வனோ "அப்பா, அப்பா" எனச் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தான். தாய்க்குச் சினம் உண்டாய் விட்டது. அவள் தோழியை நோக்கி, "பார்த்தாயா இதனை? கருணையற்ற அவர் இவன்வாயினின்றும் நீங்கவேமாட்டேன் என்கிறார்!" என்றாள்; என்று சொல்லி அவனைத் தனது தோளொடு சேர்த்து அவன் வாயை யடக்கமுயன்றாள். ஆனால், அவன் பின்னும் "அப்பா, அப்பா" என அழைத்த படியே யிருந்தான். திரும்பிப் பார்த்தனள் தாய். அவள் கண்டது யாது? தனது கணவனுருவம். அவர் வந்து முன்னரே ஆண்டு நின்று தன் செய்கையைக் கண்டுவந்தார் என்பதை அறிந்தாள், நாணினள், பேச்சை மாற்றினள். அவளாற் காணப்படாமல் அவள் செய்கையைக் கண்டு நின்ற கணவன் மனத்தெழுந்த உணர்ச்சி காணப்பட்டுக் கண்டக்கால் நிகழ்ந்திருக்காது என்பது திண்ணமேயன்றோ?

அன்பர்களே, காணப்படாது காணுங்கள். காணுங்கால், காணப்படாமல் யாவரையும் எதனையும் காண்பானொருவன் உளன் என்பதையும் நினையுங்கள். அந்நினைப்போடு காண்பீர்களாயின், அக்காட்சியான் வருமின்பம் மாட்சி மிக்கதாகும்.

விரைந்து பெறுமின்கள்　　விரைந்து பெறுமின்கள்

திருவள்ளுவர் நினைவுமலர் (1935)

அழகிற் சிறந்தது; படங்கள், நிறைந்தது

பொருள்வள மிகுந்தது

(நம்மிடங் கிடைக்கும்)　　குறைந்த விலை அணா 9.

உவகைப் பகுதி

மல்லிகையும் கனகாம்பரமும்

[திரு. வே. பா. கமலநாத முதலியார் அவர்கள்]

ஆகாயந்தன்னில் வாகாய்த் தோன்றி, அதனிடை ஊர்ந்து சென்று, பகலெல்லாம் வெந்தழலைப் பரப்பிய பரிதியும் மேற்கடலில் ஆழ்கின்றான்; வயிறாரப் புல் மேய்ந்த ஆனினங்கள் வீடு நோக்கி விரைந்து செல்கின்றன; புள்ளினங்களும் தத்தம் கூடும், மரப்பொந்தும் நோக்கிப்பறந்து செல்கின்றன; வண்டினமும் மலர்களில் மதுவுண்டு மயங்கி அமர்கின்றன. வெய்யவன் மேற்கடலில் படவே செய்யவளுடன் பிறந்தோனும், இன்னலுற்றார்க்கு இன்பம் நல்குவான்போல் அந்தரந்தன்னில் சுந்தரமாய்த் தோன்றுகிறான். பன்மீனடுவே வெண்ணிலவு தோன்றியது கண்ட தாமரையும் தன் கலையிதழ் மூடிக்கொள்கின்றாள்! நாயகன் வரவுகண்ட குமுதமும் அது கண்டு 'பக்கெனச் சிரிக்கின்றாள்'. மென்காற்றின் சுகத்தால் செடிகளும், கொடிகளும் தாபம் நீங்கி அசைந்தாடுகின்றன! எங்கும் பாலொளி! எங்கும் சாந்தம்!! எல்லாம் இன்பமயம்!!!

மதனபுரமென்னும் அழகிய ஜமீனின் சொந்தக்காரராகிய சுந்தரேசரின் மாளிகை இந்நிலவொளியில் வெகு அழகியதாய்க் காணப்படுகின்றது. சலவைக் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட அம்மாளிகை அதிகச் சித்திரப்பாடமைந்தது. அமரரும் விரும்பும் அழகினைப் பெற்று அது விளங்கியதென்பது மிகையாகாது.

இதோ! கண்கவர்வனப்பொடு திகழும் மாளிகையினின்றும் மங்கையரிருவர் வெளியே வருகின்றனர். இவர்கள் ஜமீன்தாரரின் பெண்கள்; மாளிகையின் எதிரிலிருந்த பூங்காவனத்தை நோக்கிச் செல்கின்றனர். இவ்விரு பூங்கோதையருள் மூத்தவளாகிய மோஹனா, அழகெலாந் திரண்டு ஒருருவெடுத்தாலன்ன பேரெழில் வாய்ந்து விளங்குகின்றாள். இளையவளாகிய சுலோசனாவோ சற்றுக் கறுத்து இருந்தாலும் நல்ல முகக்களையும் அழகுமுடையவளாய் இருக்கின்றாள். அழகுக்கேற்றவாறு அருங்குணமுமுடையவர்களாய் இவர்கள் இருந்தமை பொன்மலர் நாற்றமும் பெற்றதுபோலிருந்தது.

பூங்காவுட் புகுதலும், மோஹனா தன் தங்கையை நோக்கி, "தங்காய்! இந் நிலவு என்ன அழகாய் வீசுகின்றது! தாரகைக் கணங்கள் தன்னைச்சூழ, உடுபதி பவனி வருவது அரசர், அமைச்சர் முதலானோர் தம்மைச்சூழ உலாவிவருதல் போலன்றோ இருக்கிறது! நீலவானத்தில் கோலத் தாரகைகள், வைரக் கற்கள் பதித்தனபோல் விளங்கி, 'மினுக் மினுக்' எனக் கண் சிமிட்டுவதுபோல் ஒளி கால்வது என்ன அழகாக விருக்கிறது! மென்காற்றுச் 'சில்'லென வீசுவது உடலுக்கின்பம் தருகின்றது. கண்ணுக்கு இனிமையும், உடலிற்கின்பமும், மனத்திற்கு மட்டிலா மகிழ்ச்சியும் தரும் இந்நிலவொளியில் உல்லாசமாய் நாம் இந்தப் பூங்காவில் பேசிச் சுற்றிவரலாம் வா!" என்றாள் சுலோசனா. "அக்காள்! அப்படியே செய்யலாம். பாலொளி பரப்பும் அம்புலியைக் கண்டாலே கள்ளமனமுடையவர் உள்ளமும் குளிருமல்லவா? எங்கும் சாந்தமே நிலவும் இவ்வேளை நாம் ஏகாந்தமாய்ப் பூம்பொழிலில் ஓரிடமமர்ந்து இனிமையான பாட்டுக்களைப் பாடிக் களிக்கலாமே!" என்றாள். "அப்படியே செய்யலாம் வா" என்று மோஹனா தன் தங்கையின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு மெள்ளப் பூங்காவில் நுழைந்தாள்.

பூஞ்சோலை யினழகைக் கண்டு, உவகையுற்று உலாவிய பெண்மணிகள், ஆங்கிருந்ததொரு மல்லிகைச்செடியை நெருங்கிவரலும், திடுக்கென அசைவற்று அப்படியேநின்றுவிட்டனர். பேச்சரவம் ஆங்குக் கேட்டதே இவர்களுக்கு அச்சத்தை விளைத்ததுபோலும்! பேயோ, பிசாசோவென மருண்ட இவர்கள், பின்னர் ஒருவாறு மனந்தேறி மேற்சென்றார்கள். "ஒரு வேளை ஆதரம் பெருகும் காதலர் யாரேனும் கரந்து நின்று உரையாடக்கூடுமோ?" என்றாள் சுலோசனா. "மனித வடிவமே புலனாகவில்லையே, நிலவொளி பட்டம் பகலாய்க் காய்கின்றதே" என்று கூறிக்கொண்டே, சுற்றிலும் பார்த்த மோஹனா 'தங்காய்! இதென்ன ஆச்சரியம்! இதோ பார்!! இந்தக் கனகாம்பரமன்றோ பேசுகிறது!" என்றாள். தான் ஒன்றும் செடிகள் பேசுவதைக் கேட்டிராதவளாதலால் சுலோசனா, பெருவியப்புடன், "ஆம் அக்காள்! நாம் இங்கே மறைந்து நின்று கேட்போமா?" என்றாள். "ஆஹா! அப்படியே செய்யலாம்" எனக்கூறி, மோஹனாவும் சுலோசனாவும் மறைவில் நின்று, கனகாம்பரமும் மல்லிகையும் உரையாடுவதைக் கவனித்துக் கேட்டிருந்தனர்.

"மல்லிகையாளே! நான் பூக்கத் தொடங்கியபின் உன்னை இவ்விடம் இருப்பார் அதிகம் முன் போல் விரும்புவது

காணேமே! வர, வர, உன் மதிப்பே குறைந்துவிட்டதே! "கர்நாடகக்காரி" என்று உன்னைக் கருதி நாகரிக நாரீமணிகள் சட்டை செய்வதில்லைபோலும்!" என்று இறுமாப்புடன், மல்லிகையைப்பார்த்து, மஞ்சட் கனகாம்பரம் மொழியலுற்றது.

"அடடா! அப்படியா சங்கதி!! நன்று! நன்று! என்னைக் கேலிசெய்யவும் வந்து விட்டனையே! நேற்று வந்த உனக்கு, எங்கிருந்தடி அம்மா வந்தது இவ்வளவு செருக்கும் துணிச்சலும்! பார்ப்பாரும் பறிப்பாருமற்றுச் சாலைகளிலும், வேலிகளும், வயலிலும், பாதையோரங்களிலும் முளைத்து வெயிலிற்பட்டு வாடி உலரும் பூவாயிருந்த உன்னைச் சில காலமாகத்தையலர் தேடி வாங்கித் தலையிற்சூடும் மலராய் மாற்றினதாலோ, இவ்வளவு வாய்வீச்சு உனக்கு! காற்றிலகப்பட்டால் காததூரம், இலேசாய்ப் பறந்து செல்லும் பாக்கியமுடைய நீ என்னைப் பரிகசிக்கவும் வந்துவிட்டாய். குண நலம் சிறிதுமில்லாத விலைமகளை விரும்பும் காமுகர் போல, மண நலம் கொஞ்சமுமில்லாத "மேனுமினுக்கி" யாகிய உன்னைக் காரிகையார் விரும்புவது, உன் வண்ணப் பகட்டால் தானே! மலர்கடோறும் சென்று மது உண்டு களிக்கும் சுரும்புகளும் உன்னை விரும்புவது இல்லையே! எங்களைப்போல மண நலம் உனக்கு உண்டா? மணமில்லாப் பூவும் ஒரு பூவாமா? "மல்லிகை, முல்லை மலர்கொய்வோம்; மணமுள்ள மலர்ச்செண்டுகள் செய்வோம்" என்று முற்காலத்தில் பாவையர் பாடி விளையாடினதும் பாரறிந்தது தானே! மணப் பந்தலிலும், மணமக்கள் கழுத்திலும் நாங்களன்றே அழகுற விளங்குகின்றேம்! சீமந்தப் பெண்களுக்குச் சிங்காரமாய்த் தலையிற் சூட்டுவதும் மல்லிகைதானே! குழந்தைகள் தாலாட்டிலும் "மாமன் அடிச்சானே மல்லிகைப்பூச் செண்டாலே" என்றெரு அடி இருப்பதும் அறியாயோ? அன்று ஆயர்பாடியில் சோதைப் பிராட்டியார் கமலக் கண்ணனை மலர் சூடிக்கொள்ள அழைத்த காலை "மருவி மணங்கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய்'! என்று கூறியிருக்கிறாரன்றே? இப்போதும் குழந்தைகட்கு நிலாவைக் காட்டுவார், 'நிலா! நிலா! ஓடிவா!" நில்லாமல் ஓடிவா! மலைமேலே ஏறி வா! மல்லிகைப்பூக் கொண்டு வா!" என்றல்லவா பாடுகின்றனர். மற்றும், காமன் விடு கணைகள் ஐந்தினில் முல்லை மலரும் ஒன்றல்லவா? அதுவும் விடுத்த காலை, சென்று பாயுமிடம் உச்சியன்றே? மலர் தோறும் சென்று மதுவுண்டு மயங்கித் திரியும் மதுகரம் மல்லிகையே வெண்சங்காகக் கொண்டு ஊதுவதாய்க் கற்பித்து, எங்களைச்

சிறப்பித்தன்றோ பாடியுள்ளார் புகழேந்திப் புலவரும்! முற்காலத்துக் காவலரின் கன்னிகைகள் காதலோடும் மல்லிகைக் கொடிகளை அருமையாய் வளர்த்தார்களன்றோ? அக்கொடி மலர்ந்த காலத்து அதற்கு வசந்தகால விழாவை, மன்னரும் மகிழ்ந்திருக்கக் கொண்டாடுவது பண்டைய வழக்கல்லவா? விரகதாபந் தணிய மங்கையர் கொள்வது மல்லிகை மலர்ப்பாயல்லாது கனகாம்பாரப் பாயலோ? முல்லையினழகும் மணமும் உலகறிந்ததுதானே. முருகு விரியும் முல்லைக்கொடிக்கு அன்று கொழுகொம்பிலாது அது அலைதலைப் பொறுத பாரி தன் தேரையே ஈந்தது பாரறிந்தது தானே! விரிவஞ்சி இதோடு நிறுத்துகின்றேன். இனியேனும் எங்களை அறியாது அலர்தூற்ற முற்படாய் என்று எண்ணுகிறேன். எங்களை மக்கள் அறவே விரும்பாதிரார். எவ்வாறு நம் தமிழ் நாட்டினில் பல்வேறு சமயங்கள் தோன்றிப் பரவி அழிந்தும் பண்டைச் சமயமாகிய இந்து சமயம் மாத்திரம் இன்றும் அழியாது நிலவுகின்றதோ, எவ்வாறு தமிழ்த் தாய் தன் பண்டைப் பொலிவினை இழந்து, தன் மக்கள் ஆதரவும் குன்றி, தளர்வுற்று நிற்பினும், சீரிளமையுடனும் திடமனத்தோடும் நற்காலம் நோக்கி இருக்கின்றனளோ, அவ்வாறே, பன்னெடுங் காலமாய்ப் பெருமையுடன் வாழ்ந்து வரும் நாங்களும் விதவிதமான மலர்கள் தோன்றி மக்கள் மனதைக் கவர்ந்து நின்றும், சீரும் சிறப்புமாய்த்தா னிருந்துவருகிறோம். மக்களும் எங்களை ஆதரித்துத்தான் வருகின்றனர். "ரோஜா" மலரை "ஜோராய்"த் தலையில் அணிய சிலர் விரும்பலாம்; சிலர் தாழம் பூவைச் சடை தைத்துக்கொள்ள விரும்பலாம்; மற்றுஞ் சிலர் லில்லிப் பூக்களை அடுக்காய்த் தொடுத்து அணியலாம்; வேறு சிலர் *செத்த குரங்கைத் தலைமேற்சூடி உகக்கலாம். நாகரிக நாரீ மணிகள் உங்களைத் தலைமேல் 'அரி' 'அரி'யாய்ச் சுமந்து உவகையடையலாம். இதெல்லாம் அவரவர் விருப்பம். இதனாலே மல்லிகையை அவர்கள் அறவே வெறுப்பதாகக் கொள்ளுவதோ? நீங்களுங்கூட இப்போது மெள்ள மெள்ள எங்களுடைய தொடர்பைப் பெறத்தானே விழைகின்றீர்கள்? இதிலிருந்தேனும் எங்கள் மதிப்பு விளங்கவில்லையா?" என்று இடித்துரைத்தது. கனகாம்பரம் தலை குனிந்து, வாளாநின்றது.

மல்லிகையும் கனகாம்பரமும் இவ்வாறு உரையாடியதெல்லாம் மறைவில் கேட்ட மங்கையர் மகிழ்ச்சியுடன் மேற்சென்று தாங்களன்போடும் வளர்த்த மல்லிகைக் கொடியைப் பார்த்துவிட்டு மாளிகைக்குத் திரும்பினர். மாளிகையை

*செத்த குரங்கு என்பது சாமந்தி.

அடைந்ததும், மோஹனை "தங்காய்! மணமில்லாத பூ என் மனதிற்கு பிடிக்கவில்லை. இனி, மல்லிகையே நான் உகந்து சூடுவேன்" என்றாள். "ஆம் அக்காள்! காகிதப் பூ போன்ற கனகாம்பரத்தை அணிவதில் எனக்குக்கூட விருப்பமில்லை. அது உள்ளே சென்றாலும் உயிரே போய்விடுமாம்" என்றாள் சுலோசனை.

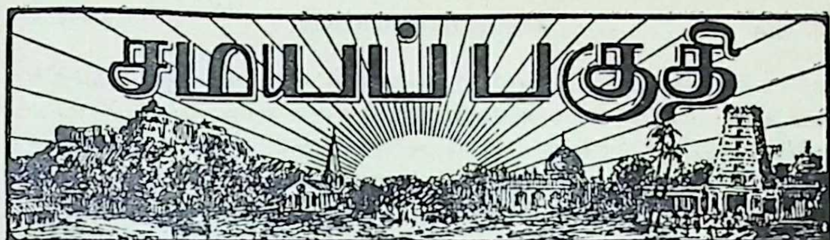
மலைபுத்தொடர்கள்

"பண்புளோர்க்கொரு பறவை பாபத்திற் கோரிலக்கம்
நண்பிலரைக் கண்டக்கா னற்காலி"

(பறவை - ஈ (கொடு). இலக்கம் - அஞ்சு (அச்சங்கொள்). நாற்காலி - விலங்கு.)

சென்னிமலை வேலவர்க்குச்
சேர்ந்த கொம்பு இரண்டு முண்டு
கன்னிகுற வள்ளியர்க்குக் கையில்லை
ஆட்டுக்குக் கொம்பில்லை ஆனைக்குக் காலில்லை
பாட்டுக்குள் ளாராய்ந்து பார்.

(கொம்பிரண்டு - "ெ" "ே" (சென்னிமலை வேலவன்). கன்னி என்பதில் கன்னிகை என்பதற்குரிய "கை" இல்லை. ஆடு என்பதில் "ே" கொம்பில்லை. ஆனை என்பதில் "ா" காலில்லை.)

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு. மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A.]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது

(௩௩௭-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்

மேலே நான்காஞ் சூத்திரத்தில் உயிரினிலக்கணங் கூறு முகத்தான் சகசமலமாகிய ஆணவமலத்தாற் கட்டுண்டு உணராதிருக்கும் உயிரினுடைய கேவலாவத்தையினியல்பை விளக்கிக் கூறிய ஆசிரியர் அடுத்த ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தில் சகலாவத்தையினியல்புபற்றி உயிருக்கு முதல்வனுணர்த்தும் முறைமை கூறுகின்றார். இங்ஙனம் நான்காஞ் சூத்திரத்திற்கும் ஐந்தாஞ் சூத்திரத்திற்குங் கூறப்பட்ட முறைமை பற்றிய இயைபினால் சூத்திர இயைபு விளங்கும். சூத்திர இயைபு, பாத இயைபு என்றுங் கூறப்படும்.

2. பிரமாண இயல் முதலாவது சூத்திரத்தில் உலகிற்கு நிமித்த காரணாகிய பதியினது உண்மை கூறிய ஆசிரியர், அடுத்த இரண்டாஞ் சூத்திரத்தில் அப்பதி ஐந்தொழில் செய்தற்கண் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதாய் எஞ்சி நின்ற முதற்காரணம் துணைக்காரணங்களினது உண்மை கூறியவாறே, இலக்கண இயல் நான்காஞ் சூத்திரத்தில் உயிரினிலக்கணங் கூறிய ஆசிரியர் அடுத்த ஐந்தாஞ் சூத்திரத்தில் உயிரினது இலக்கணமாகிய அறிவு விளங்குதற்கு இன்றி அமையாது வேண்டப்படுவதாய் எஞ்சி நின்ற முதல்வனது அருட்சத்தியாகிய திரோதான சத்தியினிலக்கணங் கூறுகின்றார். மாயையும் கன்மமும் திரோதான சத்திக்குக் கருவிகளாயிருத்தலின் அதனுள் அடங்கும். இதனால் பாசஇலக்கணங் கூறப்பட்டவாறாயிற்று. இங்ஙனம் அவாய்நிலைபற்றிய இயைபினால் இயல்இயைபு விளங்கும். இயல்இயைபு, ஒத்தியைபு என்றுங் கூறப்படும்.

3. ஆசிரியர் நான்காஞ் சூத்திரம் மூன்றும் அதிகரணத்தில் உயிர் கருவிகளோடுகூடி அஞ்சவத்தைப்பட்டு வினைப்பயன் நுகரும் என்று கூறினர். அவ்வாறு உயிர் வினைப்பயன் நுகர்தற்கு முதல்வனது உதவி வேண்டப்படுமோ வேண்டப்படாதோ என்னும் ஆசங்கை (ஐயம்) நிகழ்கின்றது. ஆசிரியர் அவ்வாசங்கையை நீக்கி ஐந்தாம் சூத்திரம் முதல் அதிகரணம் இரண்டாம் அதிகரணங்களில் வினைப்பயன் நுகரும் உயிர்க்கு முதல்வனது உதவி இன்றியமையாது வேண்டப்படும் என்று கூறுகின்றார். முதல் அதிகரணம், இரண்டாவது அதிகரணப்பொருளை விளக்கும் உவமையாய் அதனுள் அடங்கி நிற்றலால் இரண்டு அதிகரணங்களும் சேர்ந்து கூறப்பட்டன. இங்ஙனம் ஆசங்கைபற்றி ஆசிரியர் கூறும் இயைபான் அதிகரண இயைபு நன்கு புலனும்.

4. இச்சூத்திரம் இரண்டு அதிகரணங்களை உடையது. அவை பின்முறைமையிற் கூறப்படும்.

முதல் அதிகரணம்

5. "ஈண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவானுணரும்" என்பது முதல் அதிகரணத்தின் மேற்கோள்:—ஈண்டு என்பது இம்முதல் அதிகரணத்தில். ஐ உணர்வுகள் என்பது இங்கே உணர்வுகளுக்கு ஏதுவாயுள்ள செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு என்னும் ஐம்பொறிகளைக் குறிக்கிறது. உணரும் என்பது சத்தபரிச உருவரச கந்தங்களாகிய விடயங்களைக் குறிக்கிறது. ஆகவே முதலாவது உலகவிடயங்களை அறிதற்குக் கருவிகளாயமைந்துள்ள செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு என்னும் ஐம்பொறிகளும் உயிரினுல் விடயங்களை அறியும் என்பது மேற்கோளின்பொருள் ஆகும். ஐம்பொறிகளும்உயிரினுல் அதிட்டிக்கப்பட்டு விடயங்களை யறியுமேயன்றித் தாமாகஅறியமாட்டா; அங்ஙனம் விடயங்களை அறிகின்ற தம்மையும் அறியமாட்டா—இங்கே ஐ உணர்வுகள் என்றதனுல் இனம்பற்றிப் பிறகருவிகளும் கொள்ளப்படும்.

6. பற்றுஅற்ற புருடன் சந்நிதியில் புத்திதத்துவமானது விடயங்களை அறியுமன்றிப் புருடன் ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகளோடு சேர்ந்து விடயங்களை அறியவேண்டுவதில்லை என்று கூறும் சாங்கியர் கொள்கையை மறுத்தற்கு எழுந்தது இம்முதல் அதிகரணம்—ஆசிரியர், சாங்கியர் கொள்கையை மறுத்துக் கூறும் மறுப்புரையானது மேலே நான்காவது சூத்திரம் 45-வது பந்தியில் விரிவாய்க் கூறப்பட்டிருத்தலால்

ஆண்டுக்காண்க (பரல் 6 பக்கம் 266 பார்க்க)—முதல் அதி கரணமானது சாங்கியர் கொள்கையை மறுத்து ஐம்பொறிகள் முதலியன ஆன்மாவாலுணரும் என்ற சைவசித்தாந்தக் கொள்கையை நிலைநாட்டுதலுடன் இரண்டாவது அதிகரணப் பொருளுக்கு உவமையாக அமைந்து அதனை விளக்குவதாயு முள்ளது.

7. ஆசிரியர் தாம்கூறிய மேற்கோளை ஒரேதுவினால் வலியுறுத்துகின்றார்—"அவற்றினுன் ஆன்மா ஒற்றித்துக் காணின் அல்லது அவையொன்றையும் விடயியா ஆகலான்" என்பது அவ்வேது. அவற்றினுன் என்பது செவி, மெய், கண், வாய், மூக்கு என்ற ஐந்துபொறிகளோடு.—உயிரானது ஐம் பொறிகள் முதலியவற்றோடு கூடி அதுவதுவாய் ஒன்று பட்டுக் காணினல்லது யாதொரு உலகவிடயத்தையும் அறிந்து விடயிக்கமாட்டாது என்பது ஏதுவினாற் போந்தபொருள். அரசனொருவன் அத்தாணி மண்டபத்தில் வீற்றிருந்து அரசி யற்றொழில் செய்யும் அமைச்சர் முதலாயினோரை அவரவர்க் குரியதொழிலைச் செய்யும்படி ஏவித் தன் ஆணையைச்செலுத்தி அரசகாரியம் செய்தல் போல, புருடன் சாக்கிரத்தில் புருவ நடுவில் நின்று ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகளை ஆண்டு அந்தஅந்தக் கருவிக்குரிய விடயங்களை விடயிக்கும்படி ஏவித் தன் ஆணையைச்செலுத்தி அவற்றால் விடயங்களை யறிந்து நுகர்கின்றது. அமைச்சர் முதலிய அதிகாரிகள் அரசன் ஆணையை மீறிச்செல்லாததுபோல ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகளும் புருடன் ஆணையைக் கடந்துசெல்லா.

8. ஒருவர் தன்கண்முன், பழகின நண்பர் ஒருவர் வந்து நின்றாலும் அந்நேரத்தில் தம்முடைய அந்தக்கரணங்கள் யாதாமொரு விடயத்தை நினைத்து நிச்சயித்தற்கண் ஈடுபட் டிருப்பின், தம் நண்பர் நின்று கொண்டிருத்தலை அறிய மாட்டார். இது உலக அநுபவத்தில் நாம் காண்கிற உண்மை. இங்கே கண்முன்னே நண்பர் நின்றாலும் கண் உயிரோ டொற்றித்து நின்று காணவில்லை யாதலின் நண்பர் உருவம் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை—ஆசிரியர் இந்த அநுபவ உண்மையை ஏதுவாகக் காட்டி முதல் அதிகரணப்பொருளை வலியுறுத்துதலை அறிக.

9. ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவின் சந்நிதியில் புத்திதத்து வத்தினால் விடயங்களை அறியும் என்று சாங்கியர் கூறும் கொள்கையினும் ஆன்மாவின் சந்நிதி இன்றியமையாமை கூறப்படுகின்றது. அங்ஙனமாயின் ஆன்மாவின் சந்நிதி என்

பதற்குச் சாங்கியர் சைவசித்தாந்தம் கூறுகிறபடி ஆன்மா ஐம்பொறி முதலியவற்றோடு ஒற்றித்து நின்று சங்கற்பித்துக் காணுதல் என்று பொருள் கொள்ளாமல் காந்தத்தின் முன் இரும்புபோல அபிமுகம் என்று மாத்திரம் பொருள் கொள்ளுதலால் கருத்து வேறுபடுகின்றனர்—"மன்னு சிவன் சந்நிதி" என்ற இரண்டாவது அதிகரணவெண்பாப்பாட்டில் வருகிற "சந்நிதி" என்ற சொல்லுக்குச் சிவஞான சுவாமிகள் "சிவசத்தி அவ்வக்காரியங்களில் உன்முகமாதலாகிய சங்கற்பமேயன்றி அவிகாரவாதிகள் கூறும் அபிமுகம் மாத்திரை அன்று" என்று கூறுதல் காண்க.

10. ஐம்பொறிகள் உயிரையின்றி விடயங்களையறியாதிருத்தல்போல உயிரும் ஐம்பொறிகளையின்றி விடயங்களை அறியா—இவ்வுண்மை உயிரானது ஐம்பொறிகள் நீங்கிய கனவுநிலையில் விடயப்பொருள்களைத் தூலமாய்க் காணாது நிற்றலால் நாம் அறியலாம். ஆனால் உயிர் விடயத்தையறிதற்கு ஐம்பொறிகள் முதலியன இன்றியமையாதிருத்தல் அதன் கட்டு நிலையில் மாத்திரமேயன்றி வீட்டுநிலையிலில்லை என்பதறிக.

"F" (எஃப்) என்னும் எழுத்து எபிரேய மொழியிற் கிடையாது.

* * *

மீன் என்பது பெண்பாலுக்குரிய சின்னம். அதனாலேயே அஃது எப்பொழுதும் சத்திவடிவமாகிய இறைவியுடன் தொடர்பு படுத்தப்படுகிறது.

* * *

பேய்பிசாசு முதலியவற்றிற்கு அஞ்சுந்தன்மை சில மக்களிட மட்டுமன்று; நாய்கள், கரடிகள், புலிகள் முதலிய விலங்குகளிடமும் காணப்படுவதாகும். இடியோசை கேட்ட எல்லா விலங்குகளும் நடுக்க முறுகின்றன. உடையேதுமில்லாத ஒரு திருடனைக்கண்ட நாய் குலைப்பதில்லை. ஒரு சங்கிலியை எடுத்து ஒரு குதிரையின் அருகில் ஆட்டி ஓசையுண்டாக்கினால் அது மிகவும் மருட்சி கொள்ளும்.

புதுக் கவிகள்-Original Poetry

தமிழ் அருமை வெளிப்படுத்தல்

[திரு. பெ. கோவிந்தன் அவர்கள், கோடுமுடி.]

அஞ்சிறைய மடவண்டே அழகியசெந் தமிழ்மணம்போல்
நெஞ்சினுக்கும் நாவினுக்கும் நிமிர்செவிக்கும் மூக்கினுக்கும்
எஞ்சுதலி லாதுமணம் ஈயவல்ல மலமணர்மொன்
றஞ்சுநிலத் தறுகாலோ டலையும்நீ அறிவாயோ 1.

தண்டலையம் வண்டினமே சாருமையம் உண்டினமே
கண்டாலும் உரைத்தாலும் காதாலே கேட்டாலும்
உண்டாலும் தித்திக்கும் ஒண்டமிழ்த்தேன் போலொருதேன்
கண்டீரோ கண்ணாலே காதாலும் கேட்டீரோ 2.

மன்றலிளந் தென்றால்நீ வந்தெமக்கு நல்குமணம்
குன்றிலுள்ள அகில்மணமோ குளிர்நெய்தற் பூமணமோ
துன்றுபொழிற் கனிமணமோ தொன்னகர்ப்பெண் குழல்மணமோ
ஒன்றியியைந் தடைமணமோ ஒண்டமிழின் தொடைமணமோ

பூந்தொடையின் தேனுண்ணும் பொறிவண்டே இனிப்பன்றித்
தீந்தமிழின் தொடையிலெங்கும் திகழ்கின்ற எண்சுவையும்
மாந்திமகிழ் வுறவுனக்கு வழியுண்டோ நிறமுருவம்
ஆய்ந்தறித லன்றிப்பத் தழகறிய வல்லுநையோ 4.

மயிலேநீ ஆடுகின்றாய் வண்டேநீ ஊதுகின்றாய்
குயிலேநீ பாடுகின்றாய் கொண்மூநீ கொட்டுகின்றாய்
மயலேய்ந்த கொன்றாய்பொன் வழங்குகின்றாய் தமிழ்நடிப்பை
அயலேவந் தறிவித்தோர் ஆரென்று கூறுவீரோ 5.

காட்டினுறை பைங்கிளியே கன்னிச்செந் தமிழ்த்தாயை
வேட்டணையின் சிலம்புமணி மேகலையா ரொடுபத்துப்
பாட்டறிவாய் பொருளறிவாய் பலதொகைமுப் பால்பெறுவாய்
கேட்டுவக்கும் திருப்புகழும் கிடைக்கும் நினைப் புனக்குண்டோ

இன்றமிழ்ப்பண் பலபாடும் இளம்பூவாய் நாற்புறமும்
வென்றிசைகொண் டுயிர்வாழ விருப்புண்டோ வெல்லுவையால்
தென்றமிழ்ச்சொல் லென்றுரைக்கத் தெரிந்தாரு மில்லைஅவர்
என்றுமுயன் றாலும்அதை எழுதஎழுத் தும்மில்லை 7.

அலைகின்ற இளங்காற்றே அறிவையுல கத்தனையும்
இலையென்னு தெங்நாளும் ஈவோர்கள் வாழ்நாடு
கலைதெரிந்தோர் வாழ்நாடு கற்புடையோர் வாழ்நாடு
தலைமையறம் வாழ்நாடு தமிழ்நாடோ பிறநாடோ. 8.

ஆழ்கடலின் வாழ்முதலாய் அன்பின்றி நின்னோடு
வாழ்மீனைக் கொன்றுண்பாய் வள்ளுவர்செல் வழிச்சென்று
மூழ்கிச்செந் தமிழ்க்கடலில் முப்பாலுண் டெப்பாலும்
தாழ்வாகும் கொலைவிடுத்தோம் தமிழ்க்கடற்கன் றேவுயர்வு. 9.

இருநாட்டுக் கிடைநின்றே எப்புறமும் காண்கின்ற
கருங்கோட்டு வேங்கடமே களங்கமனத் தாரியப்பெண்
பெருங்காட்டைச் சென்றடையப் பேசுந்தோ றெமக்கினித்து
மருளோட்டுந் தமிழ்க்கன்னி வாழும்வகை யறிவாயோ. 10.

வரலாற்றுப் பகுதி History & Biography

தெலுங்குமொழிப் புலவர் பெருமக்கள்

[கோவை. திரு. சி. கு. நாராயணசாமி முதலியாரவர்கள்]

ஆந்திரம் எனப்படும் தெலுங்குமொழி நூல்களுள், அம்மொழியில்வல்ல புலவர் பெருமக்கள் வரலாறுகள் காணப் படுவபோல், பிறமொழிகளில் வரலாறுகள் காணப்படுவ தில்லை. ஆந்திர அரசர்களும், பிற பிரபுக்களும் தெலுங்கு மொழியில் மிக்குயர்ந்த புலமைக்கு அரசராக விளங்கிய கவிவாணர்களையும், அவர்கள் இயற்றிய அரும்பெரும் நூல் களையும் அன்புடன் வரவேற்று, பெரும்பொருளுதவிப் பெரி தும் பேணி வந்தார்கள். இவற்றால் அம்மொழி வளர்ச்சி பெற்று ஆந்திர நாடனைத்திலும் தெலுங்கு மொழிப் புலவர் கள் பெருக்கமடைந்து பெயர் சிறந்து விளங்கலாயினர். இங்ஙனம் பெருக்கமடைந்த புலவர்களுள் முதன்மையாக வைத்தெண்ணக்கூடிய தகுதியும், புலமை ஆற்றலும் வாய்ந்த புலவர் பெருமக்கள் சிலர் விளங்கிப் பெயர் சிறந்திருந்தனர். அவர்கள், வால்மீகி முனிவரது வடமொழி இராமகாதையைத் தெலுங்குமொழியில் இயற்றிய 'பாஸ்கரன்,' சமஸ்கிருத வியாசபாரதத்தை ஆந்திரபாஷையில் செய்த 'திக்கன்ன சோமயாஜி'; மார்க்கண்டேய புராணத்தைத் தெலுங்கிலாக்கிய மாரன்னகவி'; 'பிரதாப ருத்ரீயம்' என்ற அலங்கார நூலை, உலகம் உள்ளளவும் நிலைபெறும்படி பாடியருளிய 'வித்யா நாதன்,' நீதிகள் நிரம்பிய வேமன்ன பத்தியத்தை இயற்றிய 'வேமனகவி;' 'பத்தேன்னகவி;' விடலராசன்,' 'கோளபுத்தா ரேட்டி;' 'திம்மரசு' முதலிய புலவர் திலகர்களாம். இவ் வரும்பெருங் கவிவாணர்கள், அரசர்களாலும், அறிவுடை யோர்களாலும் பெரிதும் பாராட்டப்பெற்றுப் பொன்னு பரணங்களும், பொற்றுகிலும், வெண்பட்டுச் சால்வைகளும் பரிசுகளாகப் பெற்றிருந்தனர். இங்ஙனம் மதிப்புக்கும், புகழுக்கும் உரியராக விளங்கிய கவிவாணர்களின் கவிகளையும் பிரபந்தங்களையும், ஓதியும், உணர்ந்தும், குணதோஷங்களை ஆராய்ந்தும் கூறக்கூடிய அறிவுமிக்க ஆந்திரப்பிரபுக்களும், அரசர்களும் ஆந்திர நாட்டிலிருந்ததாக அறியப்படுகிறது. இங்ஙனம் செல்வர்களும் அரசர்களும், புலவர்களைப் போலவே இலக்கிய இலக்கணங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுக் கவிபாடவும், பிரபந்தங்கள் புனையவும், காவியங்கள் இயற்றவும்

ஆற்றல் பெற்றிருந்தார்களென்றால், அந்நாட்டினரது மொழிப் பற்று எவ்வளவு உயர்வு பெற்றிருக்கவேண்டுமென யூகித்துக் கொள்ளலாம். இம்முயற்சியினால் ஆந்திரமொழி மிகவும் முன்னேற்ற மடைந்து ஆந்திராநாடனைத்தும் மிகுதியாகப் பரவி வியாபகம் பெற்றுக் கீர்த்திசிறந்து விளங்கியது. ஆந்திர அரசர்களும், புலமை சிறந்து திகழ்ந்தார்களென்பதற்கு விஜயநகர வேந்தன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயனும், நிஜாம் ராஜ்யத்திலுள்ள 'ஓரங்கல்' (வாரங்கல்) இரண்டாம் பிரபுட தேவராயனும், அவர்களியற்றிய "ஆமுக்த மால்யம்' 'பிரதாப ருத்ரீயம்" என்ற நூல்களுமே சிறந்த சான்றுகளாம்.

அன்றியும், ஆந்திரநாட்டரசர்களும், செல்வர்களும் தெலுங்கு மொழிவாணர்களைப் பெரிதும் பேணியும், ஆதரித்தும்; அவர்கள் அருமையாகவியற்றிய பிரபந்தங்களுக்குப் பாட்டுடைத்தலைவர்களாவும் இருந்ததனால், ஆந்திரப்புலவர்கள் பெயர் சிறந்து, கீர்த்தியையும் நிலை நாட்டினார்கள். அப்புலவர்கள் சிலருடைய வரலாறுகளைச் சுருக்கமாகத் தருகின்றோம்:

1. நன்னய சோழகவி

இவர், தெலுங்கு மொழிப்புலவர்களுள், முதன்மையாக வைத்தெண்ணக்கூடிய பெருமை சிறந்தவர். இப்பெரியார் வடமொழிப் பயிற்சியிலும் வல்லாராய்ப் பெரும்புலவரெனப் பெயர்சிறந்தும் விளங்கினர். இப்பெருமான், சோழநாட்டுத் திரிசிரபுரத்துள்ள உறையூரை இராசமாநகரமாகக் கொண்டு அதனையும்; கோதாவரி நதிக்கரைப் பிரதேசங்களையும்; சிங்கள மத்தியபூமியிலுள்ள நாடுகளையும் அரசு செய்து வந்த சோழ மன்னர்களின் வமிசத்தைச் சார்ந்தவர். மிகவும் பிரசித்தி பெற்றவர். இப்புலவருடைய தந்தை 'சோழவல்லி பாகநாடு' என்ற ஊருக்குத் தலைவராக விளங்கியிருந்தார். நம் நன்னய கவிவாணர் வாழ்ந்திருந்த காலம் கி. பி. 1650 என்று மான பல்லி ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணகவி கூறுகின்றனர். "ஆந்திரப் புலவர்கள் வரலாறு" என்ற நூலை எழுதிய ஸ்ரீ வீரேசலிங்கம் பந்துலு அவர்கள், நன்னய்யருடைய காலம், கி. பி. 1153-ஆம் ஆண்டென்று தமது நூலில் விளக்கியிருக்கின்றனர். நன்னய கவியின் காலம்பற்றி மானபல்லி இராமகிருஷ்ண கவிக்கும், ஸ்ரீவீரேசலிங்கம் பந்துலுக்கும் பத்திரிகைகளில் வாதப்பிரதிவாதம் நிகழ்ந்து வந்தன. இந்நன்னய சோழகவி சிவத்தொடர்புடைய சைவசமயத்தில் பெரும்பற்றும், சிவபெருமானிடத்தில் பெருகிய அன்பும் வாய்ந்தவர். இவ்வுண்மை இப்புலவர் இயற்றிய "குமார சம்பவம்" என்ற நூலினால்

விளக்கமாம். இவ்வரிய நூல், பிறமொழிகளில் சிறந்ததாக மதிக்கப்பட்டுக் கொண்டாடப்படுகின்ற உயர்ந்த காவியங்கட்கு எவ்வகையிலும் தாழ்ந்ததன்று. குமார சம்பவ காவியத்தின் உயர்வைப்பற்றி, தேருமல்லி ஸ்ரீ ராஜகோபால ராவ் அவர்கள் சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலை மாதப்பத்திரிகை ஒன்றில் அடியில் வருமாறு எழுதியிருக்கின்றனர்:—

"Kumarasambavamu is the Paradise Lost of the Telugu Language; only the theme is set in an oriental atmosphere under oriental conditions"

இயற்கையையும், அதன் பேரழகையும் உண்மையாகவே அறிந்து, திறமையாக வருணிக்கும் பேராற்றலுடைய ஆங்கில மகாகவி "வோர்ட்ஸ்வர்த்" தைப் போலவே, ஆந்திர மொழியில் மிகத்தேர்ந்து பெரும் புலவராகப் பெயர்சிறந்த நன்னய கவியும், ஆந்திர மொழியில் இயற்கையை நன்றாகவும், அழகாகவும் வருணித்து அதன் ஒப்பற்ற சௌந்தர்யத்தை வியந்து அற்புதமான கற்பனைகளால் கவி புனைந்து பாடியிருக்கின்றனர். இக்கவிராயரவர்களது புலமையையும், புத்தமுதமனைய கவிகளையும் புலமையறிவு பெற்றவர்கள் சுவைத்து, "இது அற்புத விவேக சம்பத்துடையது; சுவையமுதம் நிரம்பியது" என்று மனமாரப் பெரிதும் போற்றிப் புகழ்ந்து கூறியிருக்கின்றனர். இதனால், நன்னய கவியினுடைய பேறிவும், பெரும்புலமையும் எத்துணை உயர்வுடைத்தென விளக்கமாகின்றது. உதாரணத்திற்குக் குமார சம்பவத்திலிருந்து சிலபகுதிகளைக் காட்டுகின்றோம்.

I. குமாரசம்பவத்தின் நான்காம் அதிகாரத்தில் சிவபெருமானுடைய விரதத்தைப் பங்கம் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் மன்மதன் தோன்றியதை விளக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் நன்னய கவியால் வருணிக்கப்பட்ட வசந்தருதுவின் சிறப்பு மிகவும் அற்புதமானது. தெலுங்குமொழி நூல்களில் காணப்படும் திவ்விய வருணனைகளில் இதுவே தலைசிறந்ததென்று கூறினும் மிகையாகாது. அல்லாமலும் வாசகர்களின் மனக்கண்களின் முன்னே இயற்கைக்கவர்ச்சி, புலவர் புனைவாற்றல் ஆகியவைகளைத் தோற்றுவித்து நிகரற்றதெனக்கூறும்படி செய்வதில் இப்புலவர் பிரானுக்குச் சமானமான புலவர்களும் உளரோ! என்ற ஐயத்தையும் கொள்ளச் செய்கிறது. ஆதிகவியாகிய வால்மீகி முனிவர் ஒருவர்மட்டும் மேற்குறித்த வருணனைகளில் நன்னய கவியவர்களுடன் போட்டியிடத் தகுதியுடையவராவர். பிற

மொழிப்புலவர்கள் கூட பிரகிருதியின் சாரமான கவிதையின் சிருஷ்டியைக் கற்பித்தனரே யன்றி, இக்கவியைப்போல் கற்பனை வாயிலாக நூற்றுக் கணக்கான உருவங்களை வாசகர்களின் உள்ளக் காட்சியில் இடைவிடாமல் உண்மைக் கவியின் மகிமையைக்கொண்டு சிருஷ்டித்து, "பயாஸ் கோப்" சித்திரங்களைப்போல் தோன்றச் செய்தாரில்லை. ஆனதால், இவ்வகையிலிவரைவிடச் சிறந்த புலவரைக் காணமுடியாது. மேலும், குமாரசம்பவத்தில் சில பாகங்களை வாசிக்கும்போது கவியின் மனோபாவம், வானளாவிய மலைச்சிகரத்தைப்போல் உயர்ந்து காண்கின்றது. இயற்கையழகின் மென்மையும், உயரிய தன்மையும் படிப்போர் உள்ளத்தில் பதிந்து வியக்கும்படி அவ்வளவு மேலானமுறையில் தமது கற்பனை சக்தியைக் கொண்டுவருணித்திருப்பது கவியின் திறமைக்கும், உயர்ந்த புலமைக்கும் எடுத்துக் காட்டுக்களாம். இவ்வகைச் சாமர்த்தியங்களில் சில ஆந்திரக் கவிராயர்கள், தெலுங்கு மொழியில் சிலகவிகளை இயற்றியுள்ளா ரெனினும், அவை நன்னய கவியின் வருணனைகளுக்குமுன்னே தலையெடுக்கமாட்டாமல் வெட்கித் தாழ்ந்து போகின்றன.

II. கவிதா சிருஷ்டியில் தான் இவ்வாறெனில், எண்ணத்தின் உயர்விலும், நன்னய மகாகவியை வெல்லவல்ல ஆந்திரக் கவிகள் யாருமேயில்லையென்று உறுதியாகக் கூறலாம். பிரகிருதியினால் ஒன்றுபட்ட எண்ணத்தின் உயர்வினால் கற்பிக்கப்பட்ட கதாபாகத்தில், சிவபெருமானைக் கணவனாகப் பெறுவதற்கு மலையரசன் மகளாகிய அம்பிகை தபசு செய்வதற்கு வனத்தை நோக்கிச் செல்லும் பகுதி, இனிமையும், மனோகரமும் சிறந்து காண்கின்றது. இந்தக் கட்டத்தை வாசிக்கின்ற அன்பர்களது மனம், சுவை மலிவு, சொற்சாதுரியம், பொருள் வனப்பு, வாக்கியாலங்காரம் ஆதிய சிறப்புக்களால் வியப்புற்றுப் பெருகிய களிப்பினால் பூரித்து விடுகின்றது. இத்தகைய பூரிப்பினால் பேரானந்த வாரிதியில் ஆழச் செய்யும் பகுதிகள் குமாரசம்பவத்தில் மிகுதியாக வுள்ளன.

ஏற்ற சொற்களையும், தொடர்களையும், கற்பனைகளையும் தங் கவிகளில் பெய்து பாடுவதில் கவிராயரவர்களுக்கிருந்த இத்தகைய சக்தியைத் தெரிந்துதான் ஆந்திர அரசன் நன்னய மகாகவிக்கு, "கவிராஜ சிகாமணி" என்ற விருதுப் பெயரை வழங்கினன் போலும். அங்ஙனமாயின், அவ்விருதுப் பெயர் இவர்க்குப் பெரிதும் தகுதியுடையதேயாம்.

திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியார் வரலாற்றில் ஒருகுறிப்பு

[திரு. சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை அவர்கள்]

திங்களணி திருவால வாயெம் மண்ணல்
திருவிளையாட் டிவையன்பு செய்து கேட்போர்
சங்கநிதி பதுமநிதிச் செல்வ மோங்கித்
தகைமைதரு மகப்பெறுவர் பகையை வெல்வர்
மங்கலநன் மணம்பெறுவர் பிணிவந் தெய்தார்
வாழ்நாளு நனி பெறுவர்......

என்னுந் திருவிளையாடற் செய்யுளிற்கு இலக்கியமாக விளங்கினர் காலஞ்சென்ற நமச்சிவாய முதலியார் என்பதனை அவர் வாழ்க்கைப் பகுதியிலிருந்து காட்டுவாம்.

இற்றைக்கு 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் முதலியாரைத் தமிழுலகம் அறியாது. முதன்முதல் அவரை அறிய நேர்ந்தது அவர் 1901-ம் ஆண்டில் வெளியிட்ட திருவிளையாடற் புராண வசன சஞ்சிகையாலேயாம். புராண மஞ்சரி என்னும் வரிசையில் திருவிளையாடற் புராணம், பெரிய புராணம், கந்த புராணம் முதலியவற்றையும் பாகவதம், இராமாயணம், பாரதம், முதலிய பத்திநூல்களை எளியவசன நடையில் எழுதிக் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கக்கருதி 32 பக்கம் "பாக்கெட்" (Pocket) (அளவில்) வாரசஞ்சிகை யொன்று காலணு விதம் வெளியிட்டுவந்தனர். முதலில் திருவிளையாடற் புராண வசனம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அதில் 35 சஞ்சிகைகள் விரைவில் வெளிவந்து நின்றது. அப்போது முதலியார் பிடாரியார் கோவில் தெருவில் 12-வது இல்லத்தில் வசித்து வந்தனர். பிறகு யாது காரணத்தாலோ புராணமஞ்சரி வரிசை கைநெகிழ விடப்பட்டது. மஞ்சரி வெளிவந்ததன் பின்னர்த்தான் முதலியார் பள்ளிப்புத்தகங்கள் எழுதத் தொடங்கியதும் விவாகம் செய்துகொண்டதும், செல்வம், அதிகாரம் கௌரவம் முதலியவற்றால் சிறப்புற்று விளங்கியதுமாகும். இவற்றால் முதலியாரை ஊக்கிவிட்டது திருவிளையாடற் புராணமென்பது வெளியாகின்றது. அவர் அப்புராணத்தை முழுவதும் வெளியிட்டிருந்திருப்பாராகில் இன்னும் மேம்பாடுற்று விளங்கியிருப்பார் என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

சிலப்பதிகாரம் : அரங்கேற்று காதை

(3-வது பிரசங்கம்)

[திரு. சுவாமி விபுலாநந்தர்]

சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்று காதை என்பதுபற்றி தமது 3-வது பிரசங்கத்தில் சுவாமி விபுலானந்தா பேசினார்கள். அப் பிரசங்கத்தில் அவர் குறிப்பிட்டதாவது:—

சிலப்பதிகாரத்தில் அரங்கேற்று காதை மாதவி என்ற நாட்டியப்பெண் அரங்கேறியதுபற்றியும், கி. பி. ஆரம்ப நூற்றுண்டுகளிலே தமிழரது நாகரிகம் எவ்வாறிருந்த தென்பதைப்பற்றியும் விபரமாகக் கூறுகிறது. '1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழர் நிலை' என்ற தலைப்புடன் கனகசபை பிள்ளை வெளியிட்ட நூலிலிருந்து ஒரு பாகத்தை வாசித்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன். 'சமூக வாழ்க்கை' என்ற அத்தியாயத்திலே அந்தத் தமிழறிஞர் கூறுவதாவது:—அக்காலத்தில் நடிகச் சிறுமி 5-வது பிராயத்தில் கல்விகற்க ஆரம்பிப்பாள்; 3 வருஷகாலம்தொடர்ச்சியாகக் கல்வி கற்பாள். அச்சிறுமியின் கல்வி தற்காலத்தில் பூரண கலையுணர்ச்சியுள்ள மாதரின் படிப்புக்குக் குறைவானதல்ல. அவளுக்கு ஆடவும், பாடவும், வசீகரத்துடனிருக்கவும் கற்றுக் கொடுத்தனர். யாழ், குழல், மத்தளம் இவை வாசிக்கவும், அயல்நாட்டு பாஷைகளில் இயற்றிய பாடல்களைப்பாடவும், சித்திரம் எழுதவும், உல்லாசமாக நீராடவும், நல்ல நிறமுள்ள மாவுகளை (பவுடரை)ப் பூசிக்கொள்ளவும், அழகிய மாலைகள் தொடுக்கவும், நகைகளால் தன்னைத்தானே அலங்கரித்துக் கொள்ளவும், படுக்கையை அழகாகப் போடவும், பருவகாலங்களைக் கவனிப்பதோடு அந்தந்த பருவத்திற்கு பொருத்தமானது எதுவென்பதை அறிந்துகொள்ளவும், பதவித கலைகளின் முக்கிய விஷயங்களைப்பற்றி விவாதிக்கவும், மற்றவர்களது எண்ணங்களைத் தெரிந்து கொள்ளவும் கற்றுக்கொடுத்தனர் ஆடவரது மனதை வசீகரப்படுத்துவதற்கானதும் அவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டு பண்ணுவதற்கானதுமான ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் அவள் கற்றுக்கொண்டாள். 12-வது வயதில் அவள் மன்னர் முன்பும், பிரபுக்கள் முன்பும் அரங்கேறுவாள். அவளுடன் ஒரு கவிஞனும், ஒரு இசையாசிரியனும், யாழ் வாசிப்பவன் ஒருவனும், குழல் வாசிப்பவனொருவனும் மத்தளக்காரன் ஒருவனும் இருப்பார்கள். அரங்கமானது இரண்டி

உயரம், 14அடி அகலமும், 16 அடி நீளமுள்ள மேடையைப் போன்றிருக்கும். தூண்களின் மேல் மேடைக்கு மேல் 8 அடி உயரத்தில் விமான மொன்று அமைப்பார்கள். அந்த விமானத்தின் மீது இஷ்ட தெய்வங்களின் படங்கள் இருக்கும். விமானத்தின் நாலா பக்கங்களிலும் திரைகள் விட்டிருப்பார்கள். இரவிலே அரங்கத்தை தீபாலங்காரம் செய்த பிறகே ஆடல் ஆரம்பமாகும். மேடையின் முன்பாகத்தில் 6 அடி அகலத்தை நடிகப்பெண்ணுக்காக ஒதுக்கியிருப்பார்கள். அவளுக்குப்பின் இரண்டு அல்லது மூன்று பழைய நடிகப் பெண்கள் நின்றவண்ணம் அவ்வப்போது சொல்லிக்கொடுப்பார்கள் அவர்களுக்குப் பின் இசைகாரர்கள் சிலரிருப்பார்கள். இவர்கள் இடையிடையே பாடுவார்கள். அப்போது நடிகச் சிறுமி ஓய்வு எடுத்துக்கொள்வாள். திரையைத் தூக்கியதும் மிக்க அலங்காரம் செய்து கொண்டிருக்கும் அச்சிறுமி தோத்திரம் செய்வாள். பிறகு பல பாடல்களைப் பாடுவாள், ஆடுவாள்; வசீகரத்துடன் அபிநயங்கள் செய்வாள். அவள் தனது யௌவனத்தாலும், அழகாலும் இனிய குரலாலும் வசீகரத் தோற்றத்தாலும் இசை வல்லமையாலும் சபையினரது உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொள்வாள். அரசன் 1008 பொன்காசு விலையுள்ள பொன் மாலை யொன்று வெகுமதியாகக் கொடுப்பான். அதுவே பெரிய வெகுமானமாகும்.

ஒரு நாடகக் கணிகை அரங்கேறுவதற்கு அவசியமானவர்கள் வருமாறு:—

1. நாடகக் கணிகை
2. ஆடலாசிரியன்
3. இசையாசிரியன்
4. கவிஞன்
5. மத்தளக்காரன்
6. குழலோன்
7. யாழிசைப்போன்
8. அரங்கம்
9. அரங்கத்தின் மீது ஆடல்

அரங்கேறுவது சம்பந்தமாக சிலப்பதிகாரத்திலுள்ள செய்யுட்களில் பல விபரங்களைக் காணலாம். அரங்கேற்று காதையில் 70-வது வரி முதல் 94-வது வரிவரையில் யாழிசைப்

போனைக் குறிக்கின்றன. அந்த வரிகளுக்குப் பூரணமாக அர்த்தம் தெரிந்து கொண்டால் பண்டைத்தமிழ் இசையினர் பொக்கிஷத்திற்குத் திறவுகோல் கிடைத்துவிடும். 5 வருஷ காலத்திற்கு மேலாக நான் ஆராய்ச்சி செய்ததன் பலனுக சிறிது ஒளி கிடைத்துள்ளது. அந்த வரிகளுக்கு அடியாருக்கு நல்லார் வியாக்கியானம் எழுதவே இல்லை. அடியார்க்கு நல்லார் காலத்திலேயே பண்டைத் தமிழ் இசை புறக் கணிக்கப் பட்ட தென்று தெரிகிறது. மத்திய காலத்தில் கலை வல்லவர்களாக விருந்த ஜெயின சன்யாசிகளும், பௌத்த சன்யாசிகளும், ஆடல், பாடல் என்ற இருகலைகளையும் புறக் கணித்தனர்.

நாடகக் கணிகை அரங்கேறும் போது மகரயாழையே உபயோகித்தனள். இந்த யாழுக்கு 14 நரம்புகளிருந்த தோடு அந்தரக் கோல்களும் இருந்தன. இந்தயாழால் நி முதல் த வரையில் 14 ஸ்வரங்களில் மூன்று ஸ்தாயிகள் வாசிப் பார்கள். நி, ச, ரி, க, இந்த நான்கு ஸ்வரங்களும் கீழ் ஸ்தாயி; ம, ப, த, நி, ச, ரி, க, இந்த 7 ஸ்வரங் களும் மத்திம ஸ்தாயி; ம, ப, த, இவை மேல் ஸ்தாயி. புல் லாங் குழலையே முதலில் வாசிப்பார்கள்; பிறகு யாழ், மத் தளம் முதலியவற்றை வாசிப்பார்கள்.

ஏக காலத்தில் குழலால் கோடிப்பாலை வாசிக்க ஆரம் பிப்பார்கள்; யாழால் செம்பாலை வாசிப்பார்கள்.

பண்டைத் தமிழிசை உயிர் பெறவேண்டுமானல் புராதன கருவிகளும் தோன்ற வேண்டும்.

குரவை, வரிக் கூத்துகளைப்பற்றிச் சிறிது கூற விரும்பு கிறேன். குரவைக் கூத்து என்பது பலர் சேர்ந்து ஆடுவதா கும். வரிக் கூத்து ஒருவரே ஆடுவது.

குரவைப் பாட்டென்பது பலர் சேர்ந்து தெய்வ வழிபாடு செய்வது. வரிப்பாட்டு ஒருவரது கருத்துத் தோன்றப் பாடு வது.

(தொடரும்.)

—"விடுதலை."

செய்திகளும் குறிப்புகளும் :
News and Notes

"சைவசித்தாந்தம்" என்ற பொருள் பற்றிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியனுப்பிய திருமதி வயலெட் பரஞ்சோதி என்னும் இந்தியக் கிறித்தவ அம்மையாருக்குச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் பிஎச். டி. என்ற பட்டத்தை வழங்கியுள்ளார்கள்.

* * *

"இந்திய வரலாறும் சிற்பமும்" என்ற துறையில் ஆராய்ச்சி செய்து வந்த திருமதி மீனாட்சி என்ற அம்மையாருக்கும் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் பிஎச். டி. பட்டம் அளித்துள்ளார்கள்.

* * *

காலஞ்சென்ற திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்கள் இறுதி நாட்கடன் சென்ற மார்ச்சுத் திங்கள் 29-ம் நாள் சிறப்பாக நடைபெற்றது. அன்று மாலை திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியார் அவர்கள் தலைமையில் பெரியதொரு கூட்டம் கூட்டப்பட்டது. திரு. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, அலர்மேல்மங்கைத்தாயார், பாரிப்பாக்கம் கண்ணப்ப முதலியார் முதலிய பல அறிஞர்கள் பாராட்டுரை பகர்ந்தார்கள்.

* * *

ஆந்திரப் பல்கலைக் கழக வைஸ் சான்ஸெலராக இருந்த புகழ்மிகு ஸர். எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் என்பார் ஆக்ஸ்ஃபோர்டு பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த "கீழ் நாட்டு மதங்கள், நீதிகள்" என்ற துறையின் பேராசிரியராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது மிகவும் பாராட்டற்குரியதாகும்.

மதிப்புரை

தஞ்சைவாணன் கோவை:—மூலமும் குன்றத்தூர் அஷ்டாவதானி சொக்கப்ப நாவலர் உரையும் வித்துவான் ந. சுப்பைய பிள்ளை அவர்கள் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும். இந்நூல் யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையாரின் 46-வது வெளியீடாகும். நம்மிடமும், யாழ்ப்பாணம், வண்ணார்பண்ணை "இந்து சாதன" ஆபீஸிலுங் கிடைக்கும். விலை ரூ. 3-8-0; காலிக்கோ கட்டடம் ரூ. 4

அகப்பொருட்டுறைக்கு அருமணி விளக்காகிய செம்மைசால் இக்கோவை நூலுக்கு ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களோடு கூடியதொரு விளக்கவுரை இல்லாமலிருந்தமை தமிழுக்கே ஒரு பெருங்குறையாகும். அக்குறையை மிகவும் முயன்று உழைத்து வியந்து பாராட்டத்தக்க வகையில் நிரப்பி வைத்த இயற்றமிழ்ப் போதாகாசிரியர் திரு. ந. சுப்பையா பிள்ளை அவர்களின் பேராற்றல் பாராட்டற்பாற்று. ஆண்டிற் சிறியராயினும் அறிவில் முதிர்ந்தவராகிய இப்பதிப்பாசிரியர் இன்னும் பற்பல இலக்கிய நூல்களை இவ்வாறே செம்மை செய்து திறம்படப் பதித்துதவுவார்கள் என நம்புகிறோம். பல பழைய ஏட்டுச் சுவடிகளைத் துருவியாராய்ந்து கண்ட வியத்தக்க குறிப்புக்கள் இந்நூலின்கண் சேர்க்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தருமபுர ஆதீன வித்துவசிகாமணி காழி. ப. அ. முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளை அவர்கள் இந்நூலுக்கு ஓரணிந்துரை பாடி யுதவியுள்ளார்கள்.

* * *

கபிலர்:—சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து ஓரியண்டல் ரிசர்ச் இன்ஸ்டிட்யூட் தமிழ் இளஞ்சொற்பொழிவாளர் வித்வான் திரு. வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் எழுதியது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினரின் 5 வது வெளியீடு. விலை ரூ. 2

கீழ்நாட்டுமொழி யாராச்சிக் கழகம் ஒன்றை நிறுவியதன் பயனாக இத்தகையதொரு சிறந்த புதுமுறை ஆராய்ச்சி நூல் ஒன்று வெளிவந்தது புகழ்தற்குரித்தாகும். தமிழ் நூல்களில் தமிழ்ப் புலவர்களைக் குறித்த முறையான வரலாற்றாராய்ச்சி நூல்கள் மிகவுஞ் சிலவே இதுகாறும் வெளிவர்துள்ளன. அவற்றுள்ளும் "பரணர்" என்ற சீரிய ஆராய்ச்சி நூல் திரு. ரெட்டியாரவர்களின் அறிவுக் கொடையே யாகும். திரு. ரெட்டியார் அவர்கள் வடமொழி, தெலுங்கு, கன்னடம், தமிழ் ஆகிய பலமொழிகளில் மிகவுந் தேர்ந்தவர்கள்; இலக்கணக் கடலின் கரைகாணும் பெற்றியர்கள். இப்பெரியார் தம் ஆராய்ச்சி நூலாக இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள கபிலர் என்னும் இந்நூல் பல்லாற்றானும் தமிழாராய்ச்சிக்குக் கைகொடுத்துதவுவதாகும். ஆராய்ச்சி உணர்ச்சி மிக்குள்ள இந்நாளுக்கேற்ற நூல் இதுவாகும்.

பைந்தமிழ்ச்சோலை : சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் எழுதியது. சிங்கப்பூர் டாங்க்ரோட்டு 11-ம் எண் அன்பு நிலைய வெளியீடு. விலை அணா 4.

தமிழின் பெருமை, உயர்நிலை, பிறப்பு, வளர்ச்சி, வளமை, நூற் சிறப்பு ஆகிய பல பொருள்களை நெஞ்சு பிணிக்கத்தக்க வகையில் மொழிநயம் புலப்படுமாறு வரைந்துள்ள சுவாமி சுத்தாநந்த பாரதி யாரின் தமிழ் அறிவும் பிறமொழி அறிவும் மட்டற்று வரையும் ஆற்றலும் தமிழ் நாட்டார் நன்கறிந்ததே. பல தாள்களில் எழுதப்பட்டு வந்த பல கட்டுரைகளை இவ்வாறு சீரிய முறையிற் கோவை செய்து குறைந்த விலைக்கு வெளியிட்டுதவும் அன்பு நிலயத்தார் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறோம்.

* * *

சாயத்தொழில் மாணவன் : திரு. மே. சக்கரவர்த்தி நயினார் எழுதியது. அரசியலார் ஒப்புக்கொண்டது. குடிசைத் தொழில் வரிசை மலர். க. விலை அணா 4.

அழகிய இச் சிறுநூலின்கண் சாயம் உண்டு பண்ணும் முறைகளும், அவற்றை ஆடைகளுக்குத் தோய்க்குமுறையும் மிகவுந் தெளிவாக எளிய தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளன. பள்ளிமாணவர்களுக்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்படுவதாகும். நாட்டுக் கைத் தொழில் சிறக்கப் பெரும்பாடுபட்டு வரும் இக்காலத்தில் இத்தகைய பயன்தரும் பலநூல்கள் வருவது இன்றியமையததாகும்.

* * *

திருவருணை யமக அந்தாதி: (முதற்பாகம்) சேலம் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர் கவிராஜ பண்டிதர் திம்மப்ப ஐயர் அவர்கள் இயற்றியது. விலை அணா ஒன்று. வகை தொகையற்ற சொற்சேர் புகளெல்லாம் செய்யுள்களாகவும் ஒண் புலமையாகவும் பாராட்டப் படும் இக்காலத்தில் உண்மைக்கவிப்புலமை யறிவிக்கும் வகையில் யமக அந்தாதி பாடிய ஆசிரியர் திம்மப்ப ஐயரவர்களைப் பாராட்டுகி றோம்.

* * *

நவீனம் : இஃது திங்கள்தோறும் வெளிவரும் ஒரு புதினப் பத்திரிகை. இதன் ஆசிரியர் திருக்குறள் அறத்துப்பாலுக்கு விருத்தி யுரை யொன்றெழுதி மங்காப் புகழீட்டிய நாகை. சொ. தண்ட பாணிப் பிள்ளையின் மகனார் திரு. குமாரசாமியாராகும். வேண்டு வோர் வி. எஸ். டி. சாமி அண்டு கோ வேப்பேரி, சென்னை என்ற முகவரிக்கு எழுதிக்கொள்ளவும்.

ஓர் அறிவிப்பு

ஆயிரம் ரூபாய் தமிழ்ப் பரிசு

இப்போது திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீ காசிமடத்து அதிபர்களாக எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீலஸ்ரீ காசிவாசி சாமிநாத ஸ்வாமிகளவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தனித்தமிழ் வித்வான் முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதன் முறையிலேயே முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேறும் ஒருவருக்கு ஆயிரம் (1000) ரூபாய்ப் பரிசை வருஷந்தோறும் சாசுவதமாக அளித்து வருதற்கு ஒரு மூலதனம் இருக்கும் பொருட்டு ரூபாய் நாற்பதினாயிரத்துக்குத் தமது ஆயுளை அமெரிக்கா கண்டத்தில் டாரன்டோ என்னும் நகரத்திலுள்ள "தி மானுபாக்சரர்ஸ் லைப் இன்ஷ்யூரேன்ஸ் கம்பேனி"யில் இன்ஷ்யூர் செய்து கி. பி. 1943-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டுமீ 1உ பூர்த்தியாகிற 4,46,416 நெம்பர் பாலிஸியை 1928-ஆம் வருஷம் ஆகஸ்டு மாதம் 1-ஆந்தேதியில் எடுத்துக்கொண்டிருப்பதில் நாளது வரையில் பிரீமியம் தொகை ரூபாய் இருபத்தைந்தாயிரத்தெண்பது (25080) செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

மேற்கண்டவாறு 1929-ம் வருஷம் முதல் நாளது வரையில் எழு (7) வித்வான்கள் தேர்ச்சியடைந்து ரூபாய் எழாயிரம் (7000) பரிசு பெற்றிருக்கிறார்கள்.

வடஆர்காடு ஜில்லா திருப்பத்தூர் தாலூக்கா திருப்பத்தூரில் இருக்கும் வித்வான் M. வரதராஜ முதலியார் நாளது வருஷம் அவ்விதம் தேர்ச்சியுற்று ரூபாய் ஆயிரம் (1000) பரிசு பெற்றிருக்கிறார் என்பதை மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கின்றேன்.

இந்த வித்வான் முடிவுப் பரீக்ஷையில் முதன் முறையிலேயே முதல் வகுப்பில் முதல்வராகத் தேறுபவர்களில் ஒருவருக்கு மேற்பட்டவர்கள் சமமான மார்க்குகள் வாங்குவார்களாயின் அவர்களுடைய பெயர்களைத் தனித்தனியே சீட்டுக்களில் எழுதித் தக்கவர்கள் முன்னிலையில் அவற்றைக் குலுக்கிப் போட்டு எடுப்பதில் தெய்வ சம்மதமாக எவருடைய பெயர் கிடைக்கிறதோ அவரே ஷை பரிசைப் பெறுவதற்கு உரிமையுள்ளவராவர்.

இதனைக் கண்ணுறும் தமிழ் மாணக்கர்கள் இந்தப் பரிசைப் பெறும்படி விசேஷமான முயற்சியுடன் தமிழைப் படிக்கும்பொருட்டு இவ்வாறு தெரிவிக்கலானேன்.

இங்ஙனம்
சுப்பராய பிள்ளை,
சூபர்வைசர்.

வே - கோடுமை கோள், வன்கண்ணூறு

வினைச்சொல் ஏவல்

[வ்+இஃகு+அஃகு=வேகு=வே] உள்ளிலிருந்து புறப் படத்தக்க கோபத்தை வெளிப்படுத்தி ஓங்கி எழுதலின், வே=வன்கண்ணூறு எனல் ஆயிற்று; (வன்கண்=கொடுமை).

வே - மனம் புழுங்கு, எரிந்து விழு, காய்

வினைச்சொல் ஏவல்

[வ்+இஃகு+அஃகு=வேகு=வே] உள்ளில் சமாதானத்தை இப்புறம் போக்கிப் பொறுமை கோபமுதலியவைகள் மேற்கொண்டோங்க உள் எரிந்து நில் என அமைதலின், வே=மனம் புழுங்கு, எரிந்துவிழு, காய் எனலாயிற்று.

வே - அணி, தரி, மூடு

வினைச்சொல் ஏவல்

[வ்+இ+அ+இ=வேய்-வே] தன்னிலிருந்தும் பின்விடுபட்டுப்போகும் தன்மையுள்ள ஆடை, அணிகலன், போர்வை முதலியவற்றை, ஏற்றுத் தரித்துக்கொள் எனவாகலின், வே= (வேய்) அணி, தரி, மூடு என்னலும் ஆயிற்று.

வே - (மனப்புழுக்கம், எரிச்சல், காய்வு) வேவு

வினைமுதல் தொழிற்பெயர்

[வ்+இஃகு+அஃகு=வேகு=வே] வேவு—மனப்புழுக்கம், எரிச்சல், காய்வு என்னும் பொருள்படத்தக்கதாய் அவ்வினையினின்றும் மேற்கூறியபடி ஆயிற்று.

வே - ஒன்று, ஒற்றர், (வேவு)

பெயர்ச்சொல்

[வ்+ஏ+உ=வேவு=வே] தன்னிடமிருந்தும் ஏவப்பட்டு வெளிப்போய் உளவறிந்து வரும் தொழிலுக்கும், அத்தொழில் புரிவோர்க்கும் அமைதலின், வே=வே வென்னும் ஒற்று, ஒற்றர் எனல் ஆயிற்று,

* ஐ - அழகு

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] மருணிலையில் அதுவோ இதுவோ எது வென நிற்கும் ஏகாரக் குறிநிலைப்பொருளைப்போல் ஆகாது, ஐகாரம் தெருணிலையில், அதுவே இதுவென்னும் மெய்ந்நிலைத் தேற்றம் தரும். ஆகையால், ஒருவன் எவ்வடிவம் நல்வடிவம் என எண்ணிநிற்கின்றானோ அவ்வடிவமே இவ்வடிவம் பார் என எதிர்ப்படுவது போல வாய்த்துக் கொள்ளும் தோற்றமே அழகாதலின், ஐ=அழகு என்றது.

ஐ - அரசன்

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] ஒருவன் கண்ணாடிக்கருகில் நின்று மகிழ் முகங்கொண்டு பார்த்தால் தன்மனங்குளிர மகிழ்ந்த முகமும், கோபத்தோடும்வெறுப்பான பார்வையாகப் பார்த்தால் தனக் கே பயங்கொள்ளத்தக்க வெறுப்பான தோற்றமுடைய முகமு மாக யார்யார் எப்படித்தன்னைப் பார்க்கின்றார்களோ அதுவே தன் வடிவமென நல்லார்க்கு நல்லன், தீயார்க்குத் தீயன், உறவுக்கு உறவு, பகைக்குப் பகையாக எண்ணும் அவ்வண்ணம் தோற்றி நிற்பதே அரசன் இயல்பாகையால், ஐ=அரசன் எனக் கொள்ளல் ஆயிற்று.

ஐ - ஆசான் (கல்விகற்பிப்போன்)

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] எவ்வகைக் கல்வி தன்னிடம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமெனத் தன்னை அடைகின்றானோ அவ்வகைக் கல்விக்குத்தான் தான் இருப்பிடமாகவுள்ளவன் என நின்று மெய்ப்பிக்கின்றவனே ஆசிரியனாதலின், ஐ=கல்விகற்பிப் போன் ஆகியஆசான் என அமைந்தது.

ஐ - ஞானசிரியன்

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] உடல், பொருள், ஆவி மூன்றும் தன் னுடையதாக ஏற்றுக்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானப் பொருளை உப

---

* ஐயழகிடைச் சொல் கோழை,
அரசனோடிருமல்சாமி. —சூடாமணி நிகண்டு

தேசிக்கும் மாணாக்கனுக்கு அவ்வுபதேசச் சுட்டுப்பொருளே தானாக விளங்க ஆண்டருள்கின்றவனே ஞானாசாரியன் என்பதால், ஐ=ஞானகுரு எனலாயிற்று.

ஐ - கடவுள் (சுவாமி)

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] கல்வி, கேள்வி, ஆராய்ச்சியாலும் ஞானகுருவின் உபதேசக்குறிப்பாலும் தெரிந்து வழிபட நிற்கும் பொருளெதுவோ அதுதான் இறைவன் என்னப்படுதலின், ஐ=கடவுள் எனலாயிற்று.

ஐ - இருமல்

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] இன்ன நோய் என்று சொல்ல வாயெடுக்கு முன், அது தான் இது, அது தான் இது எனத்தானே எதிர்ப்பட்டு நின்றாற்போல அடுத்தடுத்துவரத் தக்கது இருமலே ஆதலின், ஐ—இருமல் எனலாயிற்று.

ஐ - கோழை

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] வாய்க்குள் வருவதும் தொண்டைக்குட் புகுவதுமாக, அது தான் இது, அது தான் இது என நெடுநேரம் காணத்தக்க விதத்திலும் நின்று வெளிப்படுவதாதலின், ஐ=கோழை எனலாயிற்று.

ஐ - கபம்

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] உயிர்க்கிறுதியாகிய வேளையில் அச்சாக் காட்டுக்குரிய குறிப்பே இதுவெனப் போவதும் வருவதுமான மூச்சுக்கொண்டு வருந்தச் செய்வது கபமேயாதலின், ஐ=கபம் எனலாயிற்று.

ஐ - சிவன்

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] பாசமுடைய பசுக்களாகிய உயிர்களுக்குப் பதி தான் தான் என அமைதலின், ஐ=சிவன் எனலாயிற்று.

ஐ - இறைவன்

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] எதற்கும் தானே தலைவன் எனவேற்று முன்னின்றுள்பவனாதலின், ஐ=இறைவன் என்பது.

ஐ - சவ்வீரம்

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] உட்கொண்டவுடனே, சிறிதும் பின்னிடையாது, தன் கடுமையைக்காட்டித் தான்தான் உட்சென்றது வென உணர்த்துவதாதலின், ஐ=சவ்வீரம் எனலாயிற்று.

ஐ - நுண்மை

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] புலப்படாது தேடிப் பார்க்கும் நிலைமையில் ஆராயுங்கால் நெடுநேரம் வரைக்கும் தோற்றாது பின் அதுவே தான் எனக் காண்பது நுண்மைப்படு பொருளாதலால், ஐ= நுண்மை எனப்பட்டது.

ஐ - தந்தை

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] தான் ஆளாவதற்கு வேண்டுவன வெல்லாம் உதவிக் காப்பதற்குரியவனும் பின் தன்னால் காக்க வேண்டியவனுமாயுள்ளவன் இம்மையில் தான்தான் என வரும் தந்தையே ஆதலின், ஐ=தந்தை எனலாயிற்று.

ஐ - யானையைப் பாகன் அதட்டும் ஓசை

பெயர்ச்சொல்

[அ+இ=ஐ] யானை மதங்கொண்டு அகங்கரித்து எழுங் காலத்து அதை அடக்கி ஆளுவதற்குரிய அங்குச முதலி கருவிகளைக்கொண்டுத் தக்கபடி ஒறுத்து அடங்கிநிற்க நிறுத்தியவன் தானேனனத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு, ஐ என்றதட்டலின் அவன்தான் இவன் என அறிவித்தல் எனல் ஆயிற்று. இது ஒலிக்குறிப்பிடைச் சொல்லாயினும். பெயர்ச்

சொல்போல வேற்றுமை ஏற்கவும் ஆகலின், பெயர்ச் சொல் வரிசையிற் கொண்டதென்க.

ஐ என்பது இண்டாம் வேற்றுமை உருபிடைச் சொல்லாக ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், நீத்தல், ஒத்தல், உடைமை என்னும் பொருளை ஏற்று நிற்கும் பொழுதும், ஐ='அப் பொருளாகிய இதனை' என்னும் குறிநிலைக்குப் பொருந்தும்.

ஐ என்பது முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று விகுதி உருபிடைச் சொல்லாகுங்கால் அன்சாரியை பெற்றே 'அன்னவன் நீ ஆனய்' என்னும் குறிநிலைக்குப் பொருந்தும்.

ஐ என்பது தொழிற்பெயர் விகுதி யுருபிடைச்சொல் ஆகுங்கால், 'அச் செயலே இது' என்னும் குறிநிலைக்குப் பொருந்தும்.

ஐ என்பது வினைமுதற் பொருண்மை, கருவிப் பொருண்மை, செயப்படு பொருண்மை விகுதியுருபிடைச் சொல் லாகுங்கால் 'அதுவே இது' என்னும் குறிநிலைப் பொருத்தமே கொள்ளும்.

ஐ என்பது பண்புப்பெயர் விகுதி உருபிடைச் சொல் லாகுங் காலத்தும் 'அத்தன்மையே இத்தன்மை' என்னும் குறிநிலைக்குப் பொருந்தும். ஐ—பெயர் விகுதியாமிடத்தும் மற்றும் இங்ஙனமே, குறிநிலைக்குப் பொருந்தி நிகழும் என்க.

* கை - கைப்பாகு-வெறு, மனங்கச

வினைச்சொல் ஏவல்

[க்+ஐ=கை] அது அதுவெனப் புதுமையாக விரும்பி நின்ற ஒன்று தன் கைவசபட்ட ஒன்றேதான், புதுமையாக நாட ஒன்றுமில்லை யெனத் தீருங்கால் உடன் நிகழ்வது மனக் கைப்பேயாதலின், கைதொடப்படக் கூடிய நிலைமையில் அதுதான் இதுவென அமைந்த கை என்பது மனம்கச, கைப் பாகு, வெறு எனலாயிற்று.

கை - அழகுசெய், அலங்கரி

வினைச்சொல் ஏவல்

[க்+ஐ=கை] தன் கைக்கெட்டிய ஒரு பொருளே நெடு நாளாக ஆவலித்து நின்ற ஒரு பொருள் இதுதான் எனவும்

* கையிடம் படையுறுப்பொப்
பனைசெங்கை சிறுமை சீலம். —சூ. நிகண்டு

அப்பொருளைக் கைக்கொண்டு பேணி நின்றால் விருப்பம் கைகூடும் எனக் கண்டவுடன் அம் முயற்சியில் முற்படச் செய்யத்தக்கது, அலங்கரிப்பே யாதலின், கை=அலங்கரி, அழகுசெய் என்றாயிற்று.

கை - அலை (அலைப்புறுத்து)

வினைச்சொல் ஏவல்

[க்+ஐ=கை] ஒரு பொருளைப்பற்றி இன்ன இன்ன இயல்பினையுடைய அது தான் இது வெனக் கேள்வி பெறுங் கால் அதைப் புலப்படப் பார்க்கவேண்டுமென எழும் முயற்சி யிலும், திரிபாகக் கைக்கொண்டு வெறுப்பதினும் அலைத் தலையே கொள்ளவேண்டு மாகலின், கை=அலைத்தலைக்கொள் என்றாயிற்று.

கை - வெகுள் (கோபி)

வினைச்சொல் ஏவல்

[க்+ஐ=கை] தொடவும் படவுங் கூடிய ஒரு பொருளை அவாக்கொண்டு மேலும் மேலும் விரும்புங்கால் கிட்டத்தக்க அவ்வளவு இவ்வளவுதான் எனத் தீரும்பொழுது நிகழ்வது கோபமென்னும் வெகுளியே ஆதலின், கை=வெகுள் (கோபி) என ஆயிற்று.

கை - கைப்புறு, கச

வினைச்சொல் ஏவல்

[க்+ஐ=கை] இனிப்பும் அளவுக்குமேற்பட்டதாய் ஓர் பொருளில் விராவி அதுவே இதுவென நிற்குங்காலத்தும், இனிய பாகை அளவிலதிகம் காய்ச்சி முறுகிய காலத்தும், கைப்பே முந்துறு மாகலின் கை=கைப்புக்கொள், கச வென் றாயிற்று.

கை - இடம்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] தன்னை ஒருவர், தொடப்படக்கூடிய பொருளொன்றைப் பற்றித் தன்னிடம் கேட்குங்கால், அது தான் இது, என எடுத்துக்காட்டல், தன் கைவசமாய்த் தன் னிடமிருந்தாலே பொருந்தும் ஆதலின், தொடப்படக்கூடிய

அது தான் இது என்னும் குறிநிலை கொண்ட கை என்பதற்கு இடம் என்னும் பொருள் வழங்கலாயிற்று - இஃது இடப்பெயர். கைப்பணம், கைப்பண்டம், கைப்பொருள், கைம்முதல்; கைத்து (தன்னிடம் உள்ளபொருள்) கையிருப்பு, கைவசம், என்பவற்றுள், கை=இடம், என்றே பொருள்பட்டு நிற்றல் காண்க; மேலும், கைதட்டியது, கைகடந்தது, கைதப்பியது, கைநெகிழ்ந்தது என்பன தன்னிடமிருந்து நீங்கியது தன்னிடத்தில் இல்லை என்றே பொருள்படும்.

கை - உடனே (அதேவேளையில்)

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] புலப்படக்கூடிய நிலையில் எண்ணம் நிறைவேற்றம்பெறும், அக்காலமே இக்காலம், என ஆகலின் உடனே என்றமைதலால், கை=உடனே, (அதேவேளையில்; என ஆயிற்று. கைகடன் - உடன் தீர்ப்பதாய்ப்பெறுங்கடன்) கைகண்டது—உடன் பலிக்கத்தக்கது, தேறினது; கைச்செட்டு உடனைக் குடன்கொண்டு விற்றடையும் செட்டு; கைம்மாற்று உடன் மாற்று, கைம்மேலே - உடனே, கையுடனே, கையோடே என்று வழங்கல் காண்க.

கை - ஒப்பனை

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] புலப்படும் விதத்தில், உன்னுடைய இன்பமாகிய அதுவே இதோ இங்கு நிகழும் என்னுடைய இன்பம், உன்னுடைய துன்பமாகிய அதுவே, இதோ என்னுடைய துன்பம் கண்டுகொள் எனக் காட்டி நிற்பதே ஒப்பனை என்னும் தொழிற் பண்பாகலின், கை=ஒப்பனை என வழங்கலாயிற்று. கைக்கீறு, கைக்கீறல், கை நாட்டு, கை போடு, கை யிடு, கையளி, கைஎடு, கைஒப்பம், இவ்வகை வழக்கச் சொற்றொடர்களுள் கை=ஒப்பனை ஒப்புஎன்னும் பொருளே கொண்டு நிற்றல் காண்க. (கைகுளிர்=ஒப்பு.) வினை.

கை - ஒழுக்கம் (வணக்கம், பழக்கம்)

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] புலப்படக்கூடிய நிலைமையில் நல்லவனே இவன் என மதித்தற்கு முற்படக் காணவேண்டியது, நல் ஒழுக்கம், வணக்கம் என்பனவேயாகலின், கை=ஒழுக்கம்

(வணக்கம்) எனல் ஆயிற்று. கைகட்டு (வணக்கம் காட்டி நில்) கை குவி, கை கூப்பு, கை கூம்பு, கை தொழு - (வணங்கு) கை யறி=(நல்வழிப் பழகு) கை எடு=(வணங்கு), கை ஒழுக்கம் (நற்செய்கை) கை வாரம்=(வாழ்த்து). கை வந்த (பழக்கம் கொண்ட) கை வாக்கு, கை வாறு, கை வாசி, கை வேலை என்பவற்றுள் காண்க.

* கை - கை (கரம்)

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] தொடப்படக்கூடிய விதத்தில், எதையும் எடுத்தாளத்தக்கதாய் அதுவே இது அதுவே இது வெனக் காட்டுவதுபோல, தன் இருப்பை விட்டெழுந்து நடைகொள்ள அங்குபோய் இங்கு மீள்வதாய் முன்போய்ப் பின்னாகிய தன்னிலைக்கு மீண்டு தொழிற்படும் உறுப்புக் கையே யாதலின், கை=கரம் என்னும் கை எனல் ஆயிற்று. எண்ணிய தொழில் எதுவோ அதனை இதுதானெனெ நடத்துறுப்பு.

கை - கையளவு பிடியளவு

பெயரெச்சம்

[க்+ஐ=கை] முற் கூறியவண்ணமே அமைதி பெற்ற கை என்னும் உறுப்புத் தனக்குள் அடக்கிப் பிடிக்கும் பிடியளவுக்குக் கை எனவும் வழங்கலாயிற்று. 'கற்றது கைம் மண் அளவு கல்லாதுல களவு' என்பதில், கைம் மண்=கைப்பிடிக்குள் அடங்கிய மண் எனவும், இச் சோற்றில் ஒரு கை காக்கைக்குப் போடு, என்பதில், கை=கை அளவு எனவும் பொருள் படல் காண்க.

கை - முழக்கம், நாதம், (தோனி)

பெயரெச்சம்

[க்+ஐ=கை] எண்ணும் தொழிலை அது தான் இது வென முடித்துக் காட்டும் கையால் தோற்கருவியாகிய முழவு என்னும் மத்தளம், தவில், முரசு முதலியவைகளையும், துளைக் கருவியாகிய நாகசுரம், புல்லாங்குழல் முதலியவைகளையும், நரம்புக் கருவியாகிய யாழ், வீணை முதலியவைகளையும் கஞ்சக்

---

* செயல், முறை, நடை, ஆசாரம் செய்தி,
கை யறையே கையே. —சூடாமணி நிகண்டு

திரு. பா. மா. முருகமாணிக்கம்
புதிதாயமைத்த காற்பொறி
(Windmill)

௪௪௪-ம் பக்கம் பார்க்க.

சிலம்பு-கச] தாது—சித்திரை [பரல்-கூ

திருஞானசம்பந்த அடிகள் தேவாரம்

திருப்பைஞ்ஞீலி

மருவிலார் திரிபுர மெரிய மால்வரை
பருவிலாக் குனித்த பைஞ்ஞீலி மேவலான்
உருவிலான் பெருமையை யுளங்கொ ளாதவத்
திருவிலா ரவர்களைத் தெருட்ட லாகுமே.

பதவுரை :—

மருவிலார் திரிபுரம் எரிய—தன்னைச் சாராத அரக்கர்களுடைய திரிபுர நகரானது தீயினால் எரிந்து அழியும்படி

மால்வரை—பெரிய மகாமேரு மலையை

பருவிலா குனித்த—பெரிய வில்லாக வளைத்த

பைஞ்ஞீலி மேவலான்—திருப்பைஞ்ஞீலி என்ற திருப்பதியில் (திருக்கோயில் கொண்டு) வீற்றிருக்கிறவனும்

உருவிலான் பெருமையை—யாதொருவடிவமு மில்லாதவனுமாகிய சிவபெருமானது அருட் பெருந்தன்மையை

உளம்கொளாத—மனதில் நினைந்து அறியமாட்டாத

அத்திருவிலா அவர்களை—அந்த அருளில்லாத மக்களை

தெருட்டலாகுமே—(அவ்வருட் பெருந்தன்மையை அறிந்த ஒருவர்) அறிவுறுத்தித் தெளிவாய் அறியும்படி செய்யமுடியாது.

விளக்கவுரை :—

பருவிலாக் குனித்த—பரு வில்லாக என்பது பருவிலா எனத் தொக்கு நின்றது தொகுத்தல் விகாரம். இதனுல் சிவபெருமானுடைய பேராற்றல் குறிப்பிடப்பட்டது.

உருவிலான் பெருமை—உருவில்லான் என்பது உருவிலான் எனக் குறைந்துநின்றது. இனம்பற்றி அருவமும் அருவுருவமும் இல்லாதவன் என்பதும் கொள்ளப்படும். சிவபெருமான் உயிர்கள் பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்தற்கண் அருவம் அருவுருவம் உருவம் ஆகிய வடிவங்களைக் கொள்வானுயினும் தனது சிறப்பு நிலையில் உருவமுதலியன இல்லாதவன் என்பார், 'உருவிலான்' என்ருர். "சிவனருவுருவு மில்லான்" எனச் சிவஞான சித்தியார் கூறுதல் காண்க (முதலாவது சூத்திரம் 71-வது பாட்டு). பெருமை என்பது இங்கே அருட்குணங்களால் நிறைந்தபெருந்தன்மை; எல்லா உயிர்களும், தம்மை அநாதியே சேர்ந்துள்ள மலங்களினின்று நீங்கி மெய்யறிவு விளங்கப்பெற்று இன்பநலம் அடையக்கருதி எப்பொழுதும் அருட்செயல்கள் செய்துவரும் பெருந்தன்மை. "பெருமைக்கும் நுண்மைக்கும் பேற்றினருமைக்கு மொப்பின்மையான்" என்ற திருவருட்பயன் முதலாவது அதிகாரச் செய்யுட் கருத்தைநோக்குக.

உளம்கொளாத அத்திரு இல்லார் அவர்கள்—கடவுளிலக்கணம் உயிரிலக்கணம் கடவுளுக்கும் உயிருக்கும் உளதாகிய அத்துவித இலக்கணமாகிய இவ்வுண்மைகளை நூல்கள் ஓதி அறிந்தும், ஓதி அறிந்தவர்பாற் கேட்டும் தெளிந்தவர்கள் மாத்திரம் கடவுளின் அருட்பெருந்தன்மையைத் தமது உள்ளத்தில் விளங்கும்படி அறிவாரன்றி ஏனையோர் அறியார்ஆகலானும், அவ்வாறு, தெளிவாய் அறிதற்குத் திருவருளின் துணைவேண்டுமாகலானும் 'உளங்கொளாத அத்திருவிலார்' என்ருர். அத்திருவிலார் என்பதில் 'அ'என்பது அறிசுட்டுப் பெயராய் உலகில் இக்காலத்தைப் போல் முற்காலத்திலும் காணப்பெறும் கடவுட் கொள்கையில்லாதவர்களை (நாஸ்திகரை)க் குறிக்கிறது. அவர்கள் பகுதிப் பொருள் விகுதி.

தெருட்டலாகுமே—ஏகாரம் இங்கே தெருட்டலாகாது என்ற எதிர்மறைப்பொருள் தந்துநின்றது. தெருட்டல்—பிறவினை; தெருள்—தன்வினை; தெருள்வித்தல்;—தெளிவாய் அறியும்படி செய்வித்தல்; இக்கருத்தைத் திருமூலர் திருமந்திரம் 2327-வது பாட்டில் "அறிவிக்கவேண்டா அறிவிற்றயர்வோர்க்கு" என்று கூறினர். மாணிக்கவாசக அடிகள் "கொடிறும் பேதையும் கொண்டது விடா" என்று அத்திருவிலானை அஃறிணைப் பொருளோடு ஒப்பக்கூறினர்—போற்றித்திரு அகவல், 63-வது வரி: திருவாசகம்.

—மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை.

தமிழ்த்தாயின் தண்ணொளி

[செஞ்சி திரு. S. K. இராமசாமி பிள்ளை அவர்கள்]

கட்டுரைப் பொருள் தமிழ், தாய், தண்மை, ஒளி, என நான்கு சொல் மூன்று சந்தியால் ஆன தொடர் ஆம். இங்கு தமிழ் என்பது இனிமை எனும் பொருளில் வரும். அருள், சாந்தம், பெருமை உடைய இடத்துத் தாய்மை விளங்கும். தண்மை குளிர்ச்சி என்பதாகும். ஒளி - பிரகாசம்; இங்கே கீர்த்தி எனும் பொருளில் அடங்கும் ; அதாவது, தாய்மை உடைய தமிழ்தனது கீர்த்தி என்பதாம்.

உலகில் பிறந்த மக்கட் கூட்டத்தினருள் ஜப்பானியர், அமெரிக்கர், மேலையர் இவர்கள் எல்லாம் தம் தாய்மொழிக்கு மதிப்புத் தந்து, பின் பிறமொழியைப் பயில்வர். அதனால் அவர்கள் எல்லை கடந்த பெருநிலை உற்று வருகின்றமை புலப் படக் காண்கின்றோம். அப்படியே தமிழினிடம் ஆர்வம் உள்ள தமிழனும் முன்னேற்றம் அடைவான் என்பதில் ஐய மில்லை.

தமிழ் நம் நாட்டில் எக்காலத்துத் தோன்றியது எனக் காண்கின்றார்கள்! இதற்கு இன்னும் காலவரையறை காண முடியவில்லை. ஆனால் தமிழரோ பேச்சு வழக்கில் தேய்ந்து பிற பாஷையாளர்களாகவும் சிலர் மாறிவிட்டனர். அவர் கள் பாஷை தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் ஆம். இதனைத்தான் திரு. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள்

"கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையாளமும் துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும்"

எனப்பாராட்டிப் புகழ்ந்தார்.

தமிழில் மிக்கசுவை, கருத்தமைவு, நோக்கப்பெருக்கம் காணலாம். சிலபாஷைகளில் இலக்கண அமைதி இருக்காது. தமிழினிடம் இத்தகைய குறை காணமுடியாது. பாஷை தத்துவம் உணர்ந்தவர்கள் பிறபாஷையின் இன்சுவையைக் காட்டினும் தமிழினிடம் சுவை மிகுதி இருக்கக்கண்டுளோம் எனக்கூறியுள்ளார்கள். இதை நம் பாரதியார் பிரபந்தத்தில்,

"யாம் அறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்கும் காணோம்"

என்றார். நுட்பம், திறமை, கவர்ச்சி இவைகள் ஒவ் வொன்றினும் பொதிதல் வேண்டும். அவை முற்றும் நம்

தமிழினிடம் இருக்கக் காணலாம். அச்சம், வன்பு முதலிய செருக்குச் சொற்கள் தமிழினிடம் அதிகம் கிடைக்கக் காணேம். அன்பு, தலைமை முதலிய அமைந்த தொடர்களை மிகைபடக்காணலாம்.

இத்தமிழ், பிறபாஷையினிடமிருந்து வந்ததா? அன்றி பிற பாஷையின் உதவியை நாடியயேயுளதா? தனித்தியங் குஞ் சக்தி உண்டா? என்றின்னேரன்ன வினுக்களை வெளி யிட்டு இடர்ப்படலும் உண்டு. தமிழினிடம் மேலே கண்ட குறைபாடு ஒன்று மில்லை. தமிழ் தமிழரதேயாம். ஆங் கிலத்தில் 1000 ஆண்டிற்கு முன்னிருந்த கருத்துச் சொற் கள் எல்லாம் இப்போது மாறி இருக்கக் காணலாம். ஆங்கிலர் அடுத்தடுத்து மாற்றியதைப்போல் இன்றி, ஒன் பதாயிரம் ஆண்டிற்கு முன்னிருந்த தமிழ்க்கருத்து நடை முதலியன இப்போதும் அப்படியே இருக்கக் காண்கின் ரேம். ஆனல் ஆயிரம் ஆண்டிற்குமுன் வட்டெழுத்தாக இருந்ததை மாற்றி இப்போதிருக்கும் எழுத்தாக ஆக்கி னர். இந்த ஒரு மாறுதல்தான் தமிழினுக்குண்டு.

தமிழினுக்குத் தண்ணெளி வர ஒரு காரணம் உண்டு. பிறபாஷைகளில், முன்னர் கதைகள் (இதிகாசம்) தோன்றின; பின்னர் தான் நீதிகள் ஏற்பட்டன. தமிழர் நாகரிகத்தில் மூத்தவர் என்பதற்கு உதாரணமாக "ஆயுந்தொறும் இன்பம் தரும் கல்வி" எனத் தணிகைப் புராணத்தும், "தேருந் தோறும் இனிதாந்தமிழ்" எனக் கோவை ஆராய்ச்சியிலும் விளங்க வைத்துள்ளனர். தமிழில் நீதி முன்னே தோன்றி பின் இதிகாசம் ஏற்பட்டது. இது நம் தமிழினுக்கு ஒரு பெருங் கீர்த்தி விளைப்பதாகும். நம் தமிழ் அறிவுறுத்துவதில் எவ் வளவு ஆழ்ந்த கருத்தை உடன் கொண்டு நிலவவல்லது என் பதைக் காண்பாம். இது,

"கல்வி மம்மர் அறுக்கும் மருந்து"

"உறுங்கவல் ஒன்று உற்றுழியும் கைகொடுக்கும்"

"உற்றுழி உதவும் கல்வி"

"நெஞ்சின் மெலிவிற் கோர் துணையுமாகும்"

என்பனகாணின் புலனும். அன்றியும் கல்வியை மிகை படுத்த எண்ணிய நமது மூலர், கடவுளை யடைதலுக்கும் கல்வி இன்றி அமையாதது என்பதை உட்கொண்டு "எல்லா உயி ருக்கும் இறைவனே ஆயினும் கல்லார் நெஞ்சத்துக்காண

ஒண்ணாதே'' என்றார். "கற்றிலனாயினும் கேட்க அஃ தொருவற் கொற் கத்தினாற்றாந் துணை'' என வள்ளுவர் கேட் டலின் சிறப்பை ஓதுவாராயினர். இங்ஙனம் இதன் புகழ் கேட்கப்புலனாம். உண்மையில் தமிழினிடம் ஒரு பெருஞ்சக்தி உண்டு. ஒருவன் தமிழ் கற்கின் அவன் பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படிவான்; தீயசெயலுக்கு அஞ்சுவான்; கடவுளைப் போற் றுவான். பிறபாஷையில் இவைமுடியா. 'அவலைநினைத்து உரலை இடிப்பதா' என்பதுபோலப் பிற ஏதுக்களை நம்பித் தமிழை விடுகின்றனர். இஃது பெற்ற தாயினை மறந்து செவிலித்தா யினைப் பெற்றதாயெனக் கொள்ளுமாறொக்கும். இது சரி யன்று. தமிழின் தண் ணளியை உய்த்துணரின் பின் பெருமை பெருகும்.

இந்து சீன நாகரிகம்

நான்கு ஆண்டுகட்கு முன், ஜப்பானியர் செய்த வெடிகுண் டொன்று வெடித்ததினால் பண்டைக்காலத்ததாகிய "சைனீஸ் வால்'' என்ற சீனச்சுவரின் ஒரு பகுதி வெடித்துச் சிதறியது. அதிலிருந்து ஒரு சீன ஏடு அகப்பட்டது. அதை ஸர் அகஸ்டஸ் பிட்ஸ் ஜீயார்ஜ் என்ற பெரியார் விலைக்கு வாங்கி இலண்டனுக்குக் கொண்டுவந்து சீனப் பண்டை வரலாற்றாராய்ச்சிக்கழகத்தாரிடங்கொடுத்து ஆராய்ச்சி செய்தார். அதன் பலனாகப் பின்வரும் விந்தையான உண்மைகள் வெளியாகின்றன:—

1. வேதமொழியில் 10,000 ஆண்டுகட்குமுன் எழுதப்பட்ட மனுநீதி நூலைப்பற்றிய குறிப்புகள். அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு சீனச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

2 புல்லாகிப் பூடாகிப் புழுவாகி மரமாகி என்ற வளர்ச்சி நெறி முறை அதிற் குறிக்கப்பட்டுளது.

3. காயகற்பங் கண்டுபிடிக்கும் வழி சீன மக்கட்குத் தெரிந் திருந்ததாகப் புலப்படுகிறது.

4. இந்தியா, அமெரிக்கா, சீனா ஆகிய மூன்று நாட்டு மக்க ளிடையே பல ஒற்றுமைக ளிருந்தமைக்குச் சான்றுகள் கிடைக் கின்றன.

(கா. சிவ. க.)—"இந்து''

புதுக்கவிகள்-Original Poetry

"செந்தமிழ்ச் செல்வி"

[வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவ சர்மா எழுதியது.]

படிபுகழ் செந்தமிழ்ச் செல்வி பண்பெலாம்
முடிமுதல் அடிவரை முழுதுஞ் சொற்றிடக்
கடிகண பதிபதம் கருத்தி ருத்தியே
அடிமையிற் சிறியனே னன்புசெய் வேனே.

திருவளர் தெய்வத் தமிழ்மொழித் தாய்க்குப்
பெருமை தருசீர்த் தலேயணி செப்பிற்
சீரார் சித்தாந் தசிகா மணியொடு
பேரார் சூளா மணி,சூ டாமணி;
செந்தமிழ்ச் செல்வியின் செவ்விய கேசம் 5
முந்தையோர் போற்றும் முதுமைசால் நீல
கேசியு மதன்தெருட் டுரையுமாங் கிளப்பின்;
வாசமார் கேசப் பானுறுப் பைந்தும்
பஞ்சம ரபோடு, பஞ்சபா ரதீயம்
என்றே புகல்வர் எழில்நூற் புலவர்; 10
தண்டமி ழன்னையின் தலேத்தெய் வமாலே
விண்டிடக் கேட்பின் வியந்தே வாரமே:
நாட்டுறு புகழ்கொள் நலமிகு மன்னே பூச்
சூட்டுதான் யாதெனில் சுட்டுவன் கேண்மோ
ஆத்தி சூடியு மணிபெருங் குறிஞ்சியும் 15
ஏத்திடு கோன்றை வேந்தனு மென்பரால்;
அற்றெனி லன்னே த னணிதிரு முகத்தைத்
தெற்றெனக் கூறெனிற் றெரிப்பன் கேட்பீர்
பீடார் களிற்றுப் பிறங்குநல் முகம்போல்
ஈடிலா வேழ முகமென இயம்புவன்; 20
சால்புடைக் கண்கள் சச்ச புடமோடு
நூலாம் முத்தோள் ளாயிரம் பகர்ந்தேன்;

மணிநிகர் சொற்கள் மாண்புற மொழியும்
அணிபெறு வாய்திரு வாய்மொழி அறிவீர்;
பற்கடாம் நித்தில வரிசைகொள் முறுவல், 25
கற்பார் விழையுங் கவின்திருப் பல்லாண்
டாமென மொழிவர் அருந்தமிழ்ப் புலவோர்;
தேமொழி வாசகம் திருவா சகமே;
இசையோ என்னில் இசைப்பன் கேண்மோ
நசையுறு சிற்றிசை, பேரிசை நவின்றேன்; 30
ஈரெண் கரண கலைக ளியம்பிடில்
பாரெலாம் புகழிசைத் தமிழோடு பத்தும்
ஆறுங் கூட்டிய படலமாம் அறிவீர்;
வீறுடைத் தமிழ்த்தாய் வியந்திடுந் தெய்வ
இசையின் நுட்பமோ இசைநுணுக் கமேயாம்; 35
இசைப்பா வென்னெனில் எழில்திரு விசைப்பா;
குண்டல மாகுமால் குண்டல கேசியே
கண்டிகை வியாழ மாலையாங் கணிப்பீர்;
சங்கத் தலைவராஞ் சாற்றுநக் கீரர்சொல்
அங்கதப் பாட்டே அணிமிகு தோள்களாம்; 40
வஞ்ச மில்லா நெஞ்சென மிளிர்வது
நெஞ்சு விடுதூ தெனுந்தமிழ் நூலே;
அன்பி னைந்திணை யெனுமடி முதலும்
நன்பொருட் களவியல் நன்பெரு முயிரே;
தோலா நாவின் மேலோர் மொழிகொள் 45
நூலாம் மங்கல நாணென வறிக;
பெருகுறு மன்பு பிறங்கிடக் குருகும்
பெருங்குரு கும்மாம் பீடார் தனங்கள்,
நார்மிகு தமிழ்த்தாய் நலமார் சிறப்பொடு
வார்கட் டியாதென வகுத்திடில் யாப்புக் 50
காரிகை தன்னொடு கவின்யாப் பருங்கலம்
பேரிசை கொள்மா மூலர் யாப்பும்
மகேச்சுரர் யாப்பும் மாண்புறப் பொருந்தும்;
பாகே யனைய பைந்தமிழ் மொழியாட்
கொத்த தனவடம் நித்திலக் கோவையே; 55
புறமுது கதுவே புறத்திரட் டாகும்;

புறமுது கனிதான் புகலக் கேண்மோ
புறப்பொருட் பன்னிரு படலமுஞ் சிறந்த
புறப்பொருள் வெண்பா மாலையு மாகும்;
பலதமிழ் அறிஞர் பிறந்தநல் வயிறே 60
உலகெலாம் புகழ்யசோ தரகாப் பியம்மே;
உந்தியோ அழகார் திருவுந்தி யாரே;
விந்தையா மிடையோ வியன்துடி நூலே;
மேகலை தானும் மணிமே கலையே;
நாகரும் போற்றும் நந்தமிழ்ச் செல்வியின் 65
காஞ்சியோ முதுமொழிக் காஞ்சியும் மதுரைக்
காஞ்சியும் மார்க்கண் டேயனர் காஞ்சியும்
ஆமென வறைகுவ ரருந்தமிழ் அறிந்தோர்;
சீரார் கோவை திருக்கோ வையாரே;
ஏரார் பருமம் எழிலார் செய்யுட் 70
கோவையென் றுரைப்பர் கோதிலா அறிஞர்;
விரிசிகை தானும் வியன்பெறக் கூறின்
தெரிதரு தொண்ணூற் றறுவகைச் சாத்திரக்
கோவையென் றுரைப்பர் கோதில் புலவர்;
பாவைதன் கடிதடம் பகர்தரு புலவோர் 75
அரும்பைத் தொள்ளா யிரமென அறைகுவர்;
விரும்பும் தமிழணே வியப்ப விளங்கும்
திவாகரம் கயாகரம் திகழ்தரு கரங்களாம்;
அவாவுறு கைவளை அணிவளை யாபதி;
மோதிரந் தானும் மோதிரப் பாட்டே; 80
சீதமார் கமலத் திருவடி தானும்
அலைகட லுலகத் தனைவர் நெஞ்சமும்
கலைகடல் மூழ்கிக் கவின்பெறச் செய்தே
தமிழகந் தனக்கே தனிப்பெரும் பெருமை
இமிழ்திரை ஞால மேத்த வளித்த 85
வள்ளுவர் செய்திரு வள்ளுவர் ஆகும்;
தெள்ளிய சிலப்பதி காரம் தமிழணை
உள்ளி யணிந்த உயர்பெறு சிலம்பே;
ஓசைசெய் தளையு மோரின் குறுங்கலி
காசில் கலி,பெருங் கலித்தொகை என்பர்; 90

அணியை நோக்கின் அணியியல் அதனொடு
மணிநூ லாகும் மாறன் அணிநூல்,
தண்டியின் அணிநூல் ஆமெனச் சாற்றுவர் ;
அன்னபே ரழகும் அறையக் கேண்மோ
முன்னிய பெருங்கலம் மாபுரா ணம்மே; 95
ஒப்பனை தானும் ஓவிய நூலே;
செப்பில் விரையும் களரியா விரையே;
அரண்மனை திருமந் திரமாம் அனைக்கே;
முரண்பகை முருக்கும் மலையரண் கூறின்
கூடற் குழகனைக் கூறுகல் லாடமும் 100
நாடுறு நாக காப்பியம் மேரு
மந்தர புராணம் ஆமென மொழிவர்;
அந்தமார் நீரரண் அணிபெரு நாரையே;
குடியிருப் பதனைக் கூறிடுங் காலை
படிபுகழ் தோல்காப் பியமெனப் பகர்வர்; 105
ஆணை அகத்தியர் ஆணையென் றறிக;
மாண்புறு கொடியோ மணியார் கோடிக்கவி;
பரதம் பகரின் பரதம் செந்தமிழ்ப்
பரத சேனு பதீயம் சுத்தா
நந்தப் பிரகா சமாமென நவில்வர்; 110
எந்தாய்க் ககப்பொருள் இசைப்பன் கேண்மோ
அந்தமில் சிறப்பார் அகநா னூறே;
புறப்பொரு டானும் புறநா னூறே;
இறப்பில் புகழ்பெறு மிசைத்தமி ழனைக்குக்
கைத்தண் டதுவாய்க் கலைக்கோட் டுத்தண் 105
டித்தரை போற்று மெழிற்பெருங் கதையெனப்
புகலுவர் ; மணிசிந் தாமணி புகன்றேன் ;
இகல்மிகு சக்கர மிசைத்திடின் நேமி
நாதம் என்ப ; நவிலங் குழூவும்
ஓதுறு ஐங்குறு நூறும் ஓர்ந்திடின் ; 120
அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழி யனைக்குத்
தமிழ்விடு தூதே தகைசான் றிலங்கும் ;
எண்வகை ஆயம் எட்டுத் தொகையே ;
பண்பார் தசாங்கம் பத்துப் பாட்டே;

அறுமூன் றடக்கிய ஆயம் அறைந்திடில் 125
சிறுபெரு நூற்களாய்ச் சிறந்திடும் பதினெண்
கீழ்க்கணக் கென்ப ; கிளரைந் திணையும்
தாழ்ச்சியில் ஐந்திணைத் திறன்தெரி குறிஞ்சி
முல்லை பாலை மருதம் நெய்தலே
சொல்லிய நூற்களுஞ் செப்புதற் குரித்தே ; 130
பட்டப் புரவியோ பரிபா டலாமே;
பட்டிற் சுற்றிப் பாவிடுஞ் சைவ
சித்தாந் தசாத்திரம் செப்பும் உண்மைகொள்
கொத்தார் நாலில் குலவுறு களிற்றுப்
படியே அரசுவா பகர்ந்திடி லிணைக்காம் ; 135
துடியே ரிடைகொள் தூய்தமி ழன்னையின்
மேலாங் கூத்தோ கூத்தும் கூத்த
நூலொடு சிறந்த நுண்மதி வாணன்
நாடகத் தமிழும் நவிலுவர் புலவர்;
பீடார் தமிழ்த்தாய் பிறங்க வாளம் 140
தாள சமுத்திரம், தாளவோத் தாகும்;
இன்னன கொண்ட வெமதனை யாகும்
பொன்னிகர் செந்தமிழ்ச் செல்வியாம் பைந்தொடி
குணகடற் குடகடற் குடகம் வேங்கடம்
எனுந்தமிழ் நாட்டி னெழிலர சேற்றுத் 145
தவமார் மதுரைத் நலைநகர் அமர்ந்து
புவனம் போற்றப் புரந்து பொலிவாள்
நலமிகு நான்மணி திரைகொண்
டுலகோர் பரவ உவகையிற் சிறந்தே. 149

வாழிநம் செந்தமிழ்ச் செல்வியார் வாழியே
வாழிநம் வள்ளுவர் வாய்மொழி என்றுமே
வாழிநம் தமிழகம் வாழிநம் புலவர்கள்
வாழிநம் பனுவல்கள் வாழிய உலகெலாம்.

இலக்கணமும் இலக்கியமும் :
LANGUAGE AND LITERATURE

பாயிரப் பொருள் தொகையும் விரிவும்

[பெஸ்கி என்னும் வீரமாமுனிவர்]

(௩௬அ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

விரிவு

விரிவெனினும் பரவெனினு மொக்கும்; (மேற்) பதிகத் துதாரணமாக வெடுத்த குறளுண் முதற்பயனாகிய மனத்தின் றூய்மையா லறமெலாம் பெறும் பெருமையு முடையன வென்பது பலவகத்திணையால் விரித்து விளக்கியவாறு. அற மென்னப் பட்ட யாவு மன்னுயிர்க்கோருயிராகவு மனத் திற்கோரணியாகவு நெஞ்சத்திற்கொரு செல்வமாகவும் வழங்கு மியல்பினையுடையன வாகையிற் புறத்துத் தோன்றும் வேற்றுருக் கோலங் காட்டி யகத்துண்ணுழையா வறமோ வறத்தின் பேறும் பெருமையு முடைய வென்பர். எப்பொரு ளினு மதனுண்மை யுணர்தலே ஞானம். உணர்ந்த பொருளி னிவையே நல்லவை யெனவு மிவையே யல்லவையெனவுந் தெளிதலே காட்சி. தெளிந்தவழியே யல்லவை யொருவி நல்லவை மருவியொழுகலே யொழுக்கம். இந்நல்லொழுக் கமே யனைத்தறனுகையிலிவையெலா மனமுயற்சியாலாகவேண் டுழி மனமொவ்வா வறனெல்லாம் பொய்யென விகழப்படு வதுமுறையே யென்பது. இவையு மித்தொடக்கத்தன பலவும் இயல்பகத்திணையாம்.

அன்றியும் பிறர் நோய் கண்டகத்திரங்கா னேயோவென வாய் பொய்த்த விரக்கங்காட்டல் தயையோ! நெஞ்சங் கடுத்த சுடும்பகை கொண்டான் முகநகநட்பது நட்போ! ஒன்றீந் தொரு பத்தடித்துக் கொள்ளத் துணிந்தான் பிறர்க்கீந்துத வுதல் கொடையோ! மனை நகர்நாடு மகல நீக்கி யுட்பொரு ளின்ப மனுகு மாசை நீங்கான் மறுதுணையில்லா வனம்புக் குறைதல் துறவோ! பிணியுறப் பசிமிகப் பகைப்பட மொய்த்த துன்ப மின்பமென வுணர்ந் தகங்கலங்காதான் புறத்தும் புலம்பாதிருப்பது பொறையே. பிறரழகாசை மனம்புகாத் தன்னிறைகாத்த மகளிர் புறத்துக் காட்டு மொடுக்கமுங் கற்பே. தன் மனக்கோட்டங் கண்டு நாணு

தல் நாணமே. மனத்திலிறைஞ்சிப் பிறரைப் பணிவான் புறத்துப் பொய்யாச் சொல்லின் வணக்கமும் பணிவே. உள்ளத்திற் கலங்கா தெதிர்வெம்போர் முகத்தஞ்சான் றுணிவாய சேவகந்தானும் வீரமே. இவ்வாறனைத்தறன் மனத்துக்கண் மாசிலனாதலாகுமன்றோ என்பதிவையு மித்தொடக்கத்தன பலவும் வகையகத் திணையாம்.

அன்றியும் உள்ளொவ்வாமற் புறத்துத் தோன்றுஞ் சித்திர வறத்தின் சாயலும் பயன்றரு நல்லறமெனப் படுமாயின் நாண் கொண்டாட்டிய புன்மரப் பாவையுங் களி கொண்டாடிய கருங்கட் பாவையும் வேறுபாடின்றி யொக்கு மெனவும், கண்ணே கனிய வழகு காட்டி யுள்ளுயிர் கொல்லு நஞ்சுடைக் காஞ்சிரப் பழனும், புறத்து வீசு மணமே யொப்பவகத்து மினிய தேறல் கொண்ட மாங்கனி தானுமொன்றெனவும், ஒளி பெற வெழுதிய வோவியப் படமு முயிர் பெற்றிமிழ் வாழுடலு மொன்றெனவு மிவை வேறல்லவென்புழி யன்றோ மனமுள்ளொவ்வா வரைந்தோன் முகத்தெழும் பொய்யறச் சாயலு நெஞ்சில் வீற்றிருந் தினிதிற் புறத்துத் தோன்று மெய்யறமாட்சியு மொன்றெனச் சொல்லவும் படுமே. பசிய பொற்றூணிரைத்து நாட்டி, நெற்றியிற் பவள போதிகையேற்றுபு, வயிர நன்மணி யுத்திரம் பாய்த்திப் பளிக்குச் சுவர்மேன் முகிலகடுரிஞ் சுயர் சிகர மொளியின் மணியாற் கூட்டி, வானிகர் மாளிகை யருந்தொழிற்றச்சர் வழுவற முடிப்பினு முள்ளாளரசன் கொடுங்கோலோச்சுங் குரூரனாயி னுலகிலாய வொரு பயனுண்டோ? அவ்வா றொருவனரு மறையோதினும், அரும் பெருகலை நூலளவறக் கற்கினும், பல நதியாடினும் பல தலஞ் சேரினும், வரைவில் கொடுப்பினும், வழுவில் நடப்பினும், கோயின் மண்டபங் குளமுதற் பற்பல வாயிற் றரும மெனவுவந் தியற்றினும், திரட் பொருளீட்டிய செல்வந் துறப்பினும், மனை நகர் நாடு மகார்மனை சுற்றமுந் துறந்தரும் வனத்திடை துணையற உறையினும், இன்புறு சுவை சுகமெல்லா மறுத்தே யைம்பொறி கொன்றுடலழிய நோற்பினும், ஈரறவழியெலா நேரச் செல்லினும், மனத்தூடிய வினை மாசுளனாயிற் றனக்கொரு பயனுந் தகாதென வுணர்க. ஒளிபெறப் பசும்பொன் புறத்துப் பூசி யுளுப்பாந் தழிமரப் பாவையாகவும், அழகிடத் தீட்டிய கோலங் காட்டித் தீண்டா வங்கப் பானையாகவும், வெருவிடக் கொடும்புலி நெடுந்தோற்போர்த்துப் பசும்புன்மேயிழிவுறுங் கோவாகவும், நன்மனத்தூய்மை நண்ணு வறனெலா முட்பயன் கண்டவ்வளவி லனைத்தையு மெண்ணு மிறைவன் முகத்துத் தோன்றுமே, என்பதிவையு மித்

தொடக்கத்தன பலவும் உவமை யகத்திணையா யெதிர்நிலையும் வகையுஞ் சிறப்புங் கலந்தவாறு காண்க.

அன்றியு மிவற்றிற் கெல்லாங் காரணமியாதெனி னுயிரு முடனுமென விரண்டொன்றாய்ச் சேர்ந்த பொருளே மனித னுகையி லவற்று ளுயிரளவின்றி மிக்கதா யுயிர்சேரறமு மிக்க வெனப்படும். உடற்கொண்டறத்திற்குரிய செயினு மவை யறமல்ல, வற வுடலாயவற்றுள்ளமுங் கூடி-னுயிருள வறமாம். நிறநன்றாயினுங் காஞ்சிர நன்றோ? மீளவு முல கிருளகலச் செங்கதிர் பரப்பிய பருதியே போல மனவிரு ளிரியத் திருவொளிக் கதிரென வேதநூலுரைத்துத் தந்த விறையோன் விலக்கின நீக்கலும் விதித்தன வாக்கலு மெய் யற மாகையி லவற்கோரிருளில தெளிவிற் றோன்றுமனத் துட்டீயவை யுளவெனிற் புறத்துக் காட்டிய நல்வினை யற மெனப் படுவதோ? இறைவற்கேற்பன செயலே யறமெனின் மனத் தழுக்காறவற் கேலாதிருக்க மைந்தர்ப் புகழ்வதியற் றலா லாவதென்னோ? தானே விதித்த வறநல் வினைக்குத் தானே பயன்றரத் தருவனுகையி னுள்ளுந் தெரிந்த தன்கண் வெறுப்ப வொருவன்கொண்ட மனமா சுளவெனி லினித்தா னவற்கறப் பயனைத்தருவனோ! தோன்றியொழியுமின்னொளி போல வுட்பயனறியா மாந்தர் வாய்ப்புகழொன்றேமனமா சொவ்வாப் புறத்தறன் சென்ற பயனெனத் தெளிவிற்றேறிப் பொன்றின பின்னிவனுல் வரும் புகழா நிற்புழி, தானெரி நிலத்தின் வருந்தி நிந்தைப்படுவதே நீர்மையன்றெனச் சிந்தையின் மாசில சீரறம் போற்றுக என்பதிவையு மித் தொடக்கத்தன பலவுங் கருவி காரிய மேன் றீரகத்திணை வந்த வாறு காண்க.

அன்றியுங் கயவருந் தாமொரு காயுங் கனியு முயிரறக் கொய்த வொரு மரக் குறையுமற்றெப் பொருளும் வந்து கொளுங்கா லுட்குறையின்மை யுணர்ந்துநாடி, கட்கினி தாகிய காஞ்சிரமொருவி முட்புறவுட்சுவை முதிர்கனி நன் றென நோக்கியும், புறமெனு துள்ளுழி வுற்றன நீக்கியுட் டகையது கொள்வாரன்றோ வெஞ்ஞான்றும் வானமேலினி தினழியா மெஞ்ஞானப் பயன் றரு மெய்யறமொன்றே யிவ் வாறெண்ணுதிவையே யுட்பயனவ்வவர் தாயினுமைந்தர் புக ழூறப் புறத்துச் சாயல் போது மென்றறத்திறத்துத் தானு ளுந் தெளியா தென்னோ? என்பதிவையு மித்தொடக்கத்தன பலவும் ஆக்கப் புறநிலையகத்திணையாமெனக் கொள்க.

அன்றியு "மனவிருளிரிய மணி விளக்காகத் தனி யரு ளிறைவன் றந்த மறைநூ லாய்ந்துழி யீண்டி யானறைந்த

யாவும், வாய்ந்த மெய்யென வழங்கித் தோன்றுமே, நம்வா யென்புகழ் நுவன்று பாட, வெம்வா யெரிப்பெலி மென் மேற் கொன்றிட, வப்புகழ்ப் பெலியனையறும் மன, மொப் பிலா தென்னையொருவி நிற்றலா லவையெலாம் பொய்ப் பொருளாகக் கைக்கொளா நவையென வெறுத்தனே நானே'' யெனவும்........''மாசிலான் மறையென வறைந்தபின் மனத் துண் மாசிலனுதலே மாண்புறு மனைத்தறனல்லது தீயவை யகத்தொளித்தினிய வல்லுருக் காட்டன் மாணற மென் பவோ'' என்பதிவையு மித்தொடக்கத்தன பலவு நூற்புறத் திணையாம்

அன்றியும் 'ஈண்டுப்பிறிதின் வேறொரு சாட்சி, வேண் டுமோ தனக்கு மெய்தானுரைப்பிற், புறத்தறச் சாயல் புகயிப் பிறர்மெய்த் திறத்துளத் தம்மை தியெனச் சுடச்சுடச் செறி வாய் மருளறத்தெளிந்து மெய்ம்மை கண்டறிவாரறப் பய னுசை யுட்பட்டார்'' இதனுலன்றே ''வானுயர் தோற்ற மெவன் செய்யுந் தன்னெஞ்சந் தானறிகுற்றப்படின்'' என்று ரன்றியும்,— ''நீட்டிய சடையுமாகி நீர்மூழ்கி நிலத்திற் சேர்ந்து வாட்டிய வுடம்பின் யாங்கள் வரகுதி விளக்குமென் னிற் காட்டிடைக் காடிபோகிக் கயமூழ்கிக் காட்டினின்றும் வீட்டினை விளக்கும் வேண்டும் வெளிற்றுரை விடுமினென் றுன்''...........இங்ஙனே புறத்தவ வேடமன்றி யுள்ளத்தூய்மை யில்லா முனிவர்க்குச் சிந்தாமணியிற் சீவகன் சொன்னுன். ''வானோர் புகழ்ந்து வணங்கிய துறவுந் தானோர் பயனிலை தாராதகத்தழுக் காறுளதே யெனி லகத்துளறத்தின் பேறுள தென்பது பிழையோ வென்பர்'' என்பதிவையு மித்தொடக் தன பலவுங் கரிப்புறத்திணையாம். இவ்வாறேனைத் திணை வேண்டுளி விரித்துக் கூறுக.

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலங்கையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

பாலை

தலைவியை விட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தான் மீண்டு வருவதாகக் குறித்த இளவேனிற் பருவம் வரவும் வந்திலனுகலின் அவன் வரவு காணுது ஆற்ருளாகிய தலைவி தோழிக்குத் தன் மெலிவு உரைத்தது.

பரணர் பாடியது

24\. கருங்கால் வேம்பி னொண்பூ யாணர்
என்னை யின்றியுங் கழிவது கொல்லோ
ஆற்றய லெழுந்த வெண்கோட டதவத்
தெழுகளிறு மிதித்த வொருபழம் போலச்
சிதைய வெமைநீத் தகன்ற
நாம்வெங் காதலர் நல்கார் கொல்லோ.

என்பது பருவங்கண்டு ஆற்ருளாகிய கிழத்தி யுரைத்தது.

பதவுரை:—கரும் கால் வேம்பின் ஒண் பூ யாணர்—பெரிய கால்களுடைய வேம்பினது ஒள்ளிய பூக்களின் புது வருவாயையுடைய இளவேனிற்காலம், என்னை இன்றியும் கழிவது கொல்லோ—என் தலைவனை நான் கூடுதலின்றியும் கழிந்திடுவதாகுமோ? ஆற்றயல் எழுந்த வெண்கோட்டு அதவத்து—ஆற்றின் கரையில் உயர்ந்தோங்கி வளர்ந்த வெண்மையான கொம்புகளையுடைய அத்திமரத்தினது, (உதிர்ந்த) எழுகளிறு மிதித்த ஒரு பழம்போல—ஆற்றில் நீராடியெழும் யானை காலால் மிதித்துச்சிதைத்த ஒரு பழத்தைப்போல, சிதைய எமை நீத்து அகன்ற—எம் நலனழிந்து சிதையும்படி நீக்கிப் பிரிந்துசென்ற, நாம் வெம்காதலர் நல்கார் கொல்லோ—நாம் விரும்பும் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்ததினுல் கொடுமையை நமக்களிக்கும் தலைவர் காலமறிந்து நம் நலனழி வுருதபடி வந்து காக்க மாட்டாரோ?

"தலைவன் பிரிந்து சென்றபோது குறித்தகாலம் இளவேனிற் பருவம். அப்பருவம் வந்தது; இன்னும் அவர் வந்திலர். என்நலன் அழிகின்றது. இது அழியாதபடி தாம் குறித்தகாலத்தை அறிந்து அத்தலைவர் வாராரோ தோழி!" எனத்தலைவி வருந்தினள் என்க.

வேம்பு இளவேனிற் காலத்தில் பூக்கும் இயல்பினது. அத்திப்பழத்தை யானை காலால் சிதைத்தல் போல் தலைவியின் மென்மை வாய்ந்த எழில் நலம் யானைபோன்ற தலைவரது பிரிவினுல் அழிதலுற்றது.

யாணர்—புதுவருவாய். ஆகுபெயர். "யாணர் வைப்பு" (அறம்-2-11) "பிரசந்தூங்கும் அறாஅயாணர்" —(புறம்-375-9)

'அரூஅயாணர்'—(பொருந-1-ந) 'இடையறூத செல்வ வருவாய்,—நச்சர் (பொருந-1.) என்பன காண்க. "யாணர் ஊரன்"

—(குறுந்-85)

அத்திமரக் கொம்பு வெண்மையானவை என்பது "வெண் கோட்டதவம்" என்பதாலறிக.

எழுகளிறு—வினைத்தொகை.

இச்செய்யுளில் ஈற்றிலுள்ள ஈரடிகளும் கீழ்வருமாறு காணப் படுகிறது:—

"குழையகக் கோடியோர் நாவே
காதல ரகலக் கல்லென் றவ்வே" என்பது

பிரதிபேதம். இது கொள்ளத்தக்கதாயின்,

"தலைவரது நாவாற்கூறிய சொல் என்மனம் வருந்துமாறு கோடியது; காதலரது நெஞ்சம் கல்லைப்போல் வலிமையுற்றது" எனத்தலைவி வருந்திக் கூறியதாகும்.

கல்லென்றவே—என்பது கல்லென்றவ்வே—விரித்தல் விகாரம்.

"குழையக் கோட்டியோர்
நாம் வெங் காதலர்க் கலவென் றவ்வே"

—(பிரதிபேதம்)

"குழையக் கொடியோர் நாவே
காதல ரகலக் கல்லென் றவ்வே"

—(பிரதிபேதம் இஃதாயின்)

குழைய—காதலர் பிரிவால், களிறுமிதித்த அத்திப்பழம் குழைவது போல நம் மனம் குழைய, காதலர் அகல—தலைவர் விட்டுப் பிரிந்துசெல்ல, கொடியோர் நா—கொடியவர்களுடைய நாக்கள், கல்லென்றவ்வே—பழிச்சொற்கள் கூறுவனவாயின—என்க.

"காதலர் நம்மைவிட்டுப் பிரியவே, களிறு மிதித்த அத்திப்பழம் குழைவதுபோல, நாம் உள்ளங்குழையுமாறு, கொடியோர் பழிச்சொல் கூறுவாராயினர்"—பரணர்—(வே. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார்)—(பக்-47)

இதுவும் சிறப்பின்மை யறிக.

"பெரியதாளையுடைய வேம்பினது விளங்கும் மலரின் புதுவருவாயையுடைய இப்பனிக்காலந்தான், எனது தலைவன் இல்லாமலுங் கழிந்திடுமோ? ஆற்றின் அயலிடத்து எழுந்த வெள்ளிய கோட்டினையுடைய அதவத்தினது, எழுகின்ற களிறு மிதித்திட்ட ஒரு பழத்தைப் போலக் குழையும்படி நம்மைத் தந்திறத்து வளைத்துக்கொண்டோராகிய நாம் விழைந்த காதலர்க்கு உண்டாயின வல்ல; எனதுதுயர் போன்ற துயர்கள் ஆதலின்" என உரைகூறுவாரும் உண்டு.

என்னை—என் தலைவன்.

"அன்னை என்னை என்றலு முளவே"—(தொல்—பொருள்—பொருளியல்-52) என்பதால் தலைவி தலைவனை என்னை என்றாள். தவ்—என்று கொள்வராயின் அது குறிப்புமொழி; துயரத்தைக் காட்டிற்று. இது குறிப்புமொழியாதலை, வள்ளுவரும், "கவ்வையாற் கவ்விது காமமதுவின்றேற் தவ்வென்னுந் தன்மை யிழந்து"—(குறள்—அலர் அறிவுறுத்தல்-4) என்றதுங் காண்க.

மெய்ப்பாடு—இழிவுபற்றிய அழுகை.

பயன்—அயர் வுயிர்த்தல்.

திரு. ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் தலைமைப் பேருரை *

தமிழின்பால் உள்ள அன்பு மிகுதியால் இங்கே கூடியிருக்கும் உடன் பிறப்பாளர்களே! நுங்களால் இக்கூட்டத்திற்குத் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற யான் வழக்கம்போல் முன்னுரையாகச் சில பேசவேண்டு மென்றும், பேசுவேன் என்றும் நீங்கள் விரும்புவதும், எதிர் பார்ப்பதும் இயல்பே. இச்சங்கத்தின் பெயரையே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு எனக்குத் தோன்றுங் கருத்துக்கள் சிலவற்றை இப்பொழுது வெளியிட விரும்புகின்றேன்.

தமிழின் பெருமை

இது "கம்பர் செந்தமிழ்ச் சங்கம்" எனப் பெயரிடப் பெற்று வழங்கி வருகிறது. செந்தமிழ் என்றால் என்னை? ஆன்றோர் பலரும் நம் தமிழ் மொழியின் பெயர் கூறும்பொழுது செந்தமிழ், பைந்தமிழ் இன்றமிழ், மென்றமிழ், வண்டமிழ், ஒண்டமிழ் என்று இங்ஙனம் சிறந்த அடைமொழிகளோடு சேர்த்துரைப்பது வழக்கமாக உள்ளது. அவ்வடை மொழிகளெல்லாம் தமிழின் சிற்சில சிறப்பியல்புகளைக் குறிப்பனவாக வுள்ளன. செந்தமிழ் என்பது திருந்திய தமிழ் என்னும் பொருளுடையதாகும். தமிழ் மொழியானது நெடுங் காலத்தின் முன்பே திருத்தமான நிலையை அடைந்துளது. திருத்தமாவது இலக்கண வரையறை செய்யப்பெற்றுப் பெரும்பாலும் அவ்விதிகளுக்கு இணங்கி நடைபெற்று வருவது. மொழியானது ஆதியில் வழக்கும செய்யுளுமாக வளர்ச்சியுற்று வரும்பொழுது அவற்றின் சொற்கள் இடந்தோறும், நாள்தோறும் வடிவு திரிந்தும், பொருள் வேறுபட்டும் செல்வது இயல்பாகலின் அவற்றை அங்ஙனமே விட்டுவிடின்

---

* இஃது 1936-ம் ஆண்டு மார்ச்சு 21, 23-ந் தேதிகளில் துழிந்நலை, கம்பர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தின் பதினோராம் ஆண்டு விழாவின் போது, சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. பண்டிதர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் தலைமை தாங்கி நிகழ்த்தியதாகும்.

எண்ணிலாத மாற்றங்களுக் குட்பட்டு முன் பின் தொடர்பின்றி யொழியு மென்பது கருதி, அக்காலத்து நன்மக்களின் வழக்கினையும், செய்யுளையும் நன்கு ஆராய்ந்து பேரறிஞர்கள் இலக்கணம் வகுப்பா ராயினர்.

இலக்கணம்

உதாரணமாக ஒன்று காட்டுகின்றேன். யான், யாம் எனத் தன்மையிலும், தான், தாம் எனப் படர்க்கையிலும் இருப்பதுபோன்றே முன்னிலைப் பெயரும் நீன், நீம் என ஆதித் தமிழில் இருந்தனவாதல் வேண்டும். வேற்றுமை யுருபேற்கும் பொழுது ஏனையவை போலவே நின்னை, நின்னால் என முதல்குறுகி, னகர வொற்றோ டிருப்பது கொண்டும் அவற்றின் முதற்பெயர் 'நீன்' என்று தெளியலாகும். யாங்கள், தாங்கள் என்பவற்றின் முதல்நிலை யாம், தாம் என்பனவாதல் போல நீங்கள் என்பதன் முதல்நிலையும் நீம் என்றிருப்பது முறையன்றோ? அங்ஙனமாகவும், முதனூலாசிரியர் இலக்கணம் வகுத்த காலையில் அச்சொற்களின் உருவம் சிதைந்து நீ, நீயிர் எனவே நன் மக்கள் வழக்கிலும், செய்யுளிலும் காணப்பட்டமையால் அவையே முன்னிலைப் பெயராகக் குறிக்கப்படலாயின. இவ்வாறாக ஆன்றோரால் வகுக்கப் பெற்ற இலக்கண வரம்புகளோடு பொருந்திச் சிதைவின்றி வழங்கிவரும் மொழியே செந்தமிழ் எனப்படுவதாகும். ஆதித்தமிழ் சிற்சில இடங்களில் நாடோறும் உருச்சிதைந்து வெவ்வேறு வகையாக மாறுதலடைய, அவை கன்னடம், தெலுங்கு முதலிய வெவ்வேறு திராவிட மொழிகளாயின. அம்மொழிகள் தாமும் காலத்துக்குக் காலம் பெரிதும் மாறுபா டெய்தி வந்து தம் முன்னைய வுருவினை முற்றிலும் இழந்து நிற்கின்றன. செந்தமி ழொன்றுமே எஞ்ஞான்றும் உருச்சிதையாது வழங்கி வருகின்றது. அதற்குக் காரணம் அதன் இலக்கண வரம்புடைமையே. அதனாற்றான், தமிழினைப் பாராட்டப் புக்க பெருமக்கள்,

> "கண்ணுதற்பெருங் கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து
> பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை
> மண்ணிடைச்சில இலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
> எண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ"

என்றிங்ஙனம் இலக்கணத்தை விதந் தெடுத்துரைத்து, அதன் பெருமை தெரிப்பாராயினர். பண்டுதானே இலக்கணம் நன்கமையப் பெற்ற மொழி, பின் பெரிதும் சிதைவுறுதற்கு இடனின்று. ஒரோ வழிப் பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் உள. அவற்றிற் கேற்பப் பின்வருஞ் சான்றோர்கள் வழிநூல் இயற்றிப் போதருவர்.

இலக்கியம்

தமிழ்மொழியிலே பண்டை யிலக்கியங்களாக விளங்குவன கடைச் சங்கப் புலவர்களியற்றிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு முதலியன. அவை இற்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முற்பட்டவையாகும். தொல்காப்பியம் என்னும் தமிழிலக்கணம்

அவற்றிற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளின்முன் தோன்றியதென நிலை நாட்டப்பெறுகின்றது. அந்நூல்தான் வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆராய்ந்து முந்து நூல்கண்டு இயற்றப் பெற்றதெனக் கூறப்படுகின்றது. தொல் காப்பியர் தமது நூலிற் பலவிடத்து முன்னையோர் துணிபினைக்குறிப் பிட்டுச் சொல்வதிலிருந்து அதற்கு முன்பே இலக்கண நூல்பல வழங் கினமை புலனாகின்றது. இவ்வாற்றால், பழந்தமிழ் செந்தமிழாகத் திருத்த முற்றதும் எத்தனையோ பல ஆயிர ஆண்டுகளின் முன்பு என் பது பெறப்படும்.

கம்பர்தம் பெருமை

இனி, இச்சங்கத்தின் பெயரோடு தொடர்புற்றுள்ள கம்பர் என் னும் புலவர் பெருமானைப்பற்றித் தமிழ்நாட்டில் அறியாதாரிலர். கல்வியிற் பெரியர் என்றும், கவிச் சக்கரவர்த்தி என்றும் யாவரும் அவரைப் பாராட்டுவர். அவரது கவிபாடும் ஆற்றலைக் குறித்துக் "கம்பன்வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்" என ஒரு பழமொழியும் வழங்கிவருகின்றது. அவரது இத்தகைய பெருமைக்குக் காரணம் அவரியற்றிய இராமாயணம் என்னும் ஒப்பற்ற பெருங் காப்பியமே யாகும். ஆனால், கம்பர் செந்தமிழ்ச் சங்கம் என்பதிலுள்ள செந்தமிழ் என்பது இராமாயணத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதற்கு இட னின்று. இச்சங்கத்தினர் பொதுவாகத் தமிழ் வளர்ச்சியே கருதி முயன்றுவருதலின், ஈண்டுச் செந்தமிழ் என்பது தமிழ்மொழியையே குறிப்பதாகும். ஆயின், கம்பரது தமிழ் என்று கூறுதற்குரிய இயைபு தான் என்னையெனின், அவர் தமிழ்மொழியைப் பலபடியாகப் பாராட்டி யிருத்தலாலும், தாம் இயற்றிய காப்பியத்தின் மூலமாகத் தமிழன்னைக்கு உலவாப் புகழ்தேடித் தந்து பெருமையெய்தியவ ராக லானும் தமிழைஅவருக்கு உரிமையாக்கிக் கம்பரது தமிழ் என்று கூறு தல் பெரிதும் பொருத்தமுடைத்தேயாம். முடியுடை வேந்தரும் சிவிகை சுமக்குமாறு வாழ்ந்த அவரது பெருமித வாழ்க்கையானது பொதுவாகக் கல்விக்கும், சிறப்பாகத் தமிழ்க்கல்விக்கும் பெருமை யளிப்பதொன்றன்றோ?

"நல்லாண்மை யென்ப தொருவற்குத் தான்பிறந்த இல்லாண் மையாக்கிக் கொளல்" என்றார் திருவள்ளுவர். தம் அறிவாலும், ஊக்கத்தாலும் தாம் பிறந்த குடியை உயரச்செய்து அதனை ஆளுதற் குரியரே நல்லாண்மையுடையராவர். பிறந்த குடி என்பது அறிவு டைய பெருமக்களுக்கு அவரவர் அறிவுக்கும், பெருமைக்கும் ஏற்ப ஒரு நாடாகவும், தேசமாகவும் இருக்கும். உலக முழுதுமாகவும் இருக்கும். அவற்றை விளங்கச் செய்தலால் அவர்கள் பெயரால் அவை வழங்குதற்குரியனவேயாம். இத்தேசத்தினைப் பரதகண்டம் என வழங்குவது இதுபற்றியன்றோ? இரகுவின் வமிசம், பூருவின் மரபு, குருநாடு என்றிங்ஙனம் வழங்குவனவும் காண்க. அவ்வாறே நாமும் நம் தமிழ்நாட்டைக் கரிகாலன் நாடு, நெடுஞ்செழியன் நாடு, செங்குட்டுவன் நாடு என வழங்குவோமாக; அதனைப்பார்க்கிலும், தொல்காப்பியர் நாடு, திருவள்ளுவர் நாடு, கம்பர் நாடு என்று இங்ஙனம் கூறுதல் சிறப்புடைத்தாம். அங்ஙனமே தமிழையும்

வள்ளுவர் தமிழ், நக்கீரர் தமிழ், கம்பர் தமிழ், சேக்கிழார் தமிழ், சம்பந்தர் தமிழ், சடகோபர் தமிழ் என்று கூறிப்பாராட்டுவோமாக.

இனி, கம்பர் தம் தாய்மொழியாகிய தமிழை எங்ஙனம் பாராட்டியுளாரென்பதை நோக்குங்கள். அவர் அகத்தியனாரைக் குறிக்குமிடங்களில் 'தழற்புரை சுடர்க்கடவுள் தந்த தமிழ் தந்தான்'' என்றும் ''நீண்ட தமிழால் உலகை நேமியின் அளந்தான்'' என்றும் ''என்றுமுள தென்றமிழியம்பியிசை கொண்டான்'' என்றும் கூறுகின்றார். ''செவ்விய மதுரஞ் சேர்ந்த நற்றமிழ்'' என்று தமிழின் இனிமையையும் திருந்தியதன்மையையும் பாராட்டுகின்றார். கோதாவிரியாற்றையும், பம்பைப் பொய்கையையும், இராமாயணத்தையும் வருணிக்குமிடங்களில் செந்தமிழ்ச் சான்றோரியற்றிய கவிதைகளை உவமையாகக் கூறுகின்றார். சீதாபிராட்டியையும் ''செஞ்சொற் கவியின்பம்'' என்று கூறி மகிழ்கின்றார். இவை போல்வனவற்றிலிருந்து, தமிழின் சுவையும், சான்றோர் கவியும் அவருள்ளத்தை எவ்வளவு கொள்ளைகொண்டுவிட்டன என்பது புலனாகின்றது. இப்பொழுதும் பலர் தமிழைப் பாராட்டுகின்றனர். ஆனால், அவர்கள் தமிழ்நூற்களைக் கற்பதில்லை; அவற்றின் பொருளை அறிவதில்லை; சுவையை நுகர்வதில்லை. தமிழே உயர்ந்தது என்கின்றனர். அங்ஙனம் கூறவேண்டாம் என்பது என் கருத்தன்று. அவ்வளவில் அவர்கள் நின்று விடலாகா தென்றே கூறுகின்றேன். கம்பர் தமிழன்பு அவரைக் கவிச்சக்ரவர்த்தியாக்கிற்று; ஆக்கியபின் அவர் மேலும் மேலும் தமிழன்னையிடத்து அன்பு பெருகுவாராயினர். தமிழ் நாட்டினிடத்தும் அவருக்குள்ள பற்று அளவிடற் பாலதன்று. கோசலநாட்டைக் கூறும்பொழுது ''காவிரிநாடன்ன கழனி நாடு'' என்றும், கங்கையாற்றைக் கூறும்பொழுது ''தெய்வப் பொன்னியே பொருவுங்கங்கை'' என்றும் உரைப்பன போல்வன அவரது நாட்டின் பற்றை நன்கு விளக்குகின்றன. மற்றும் அவர் இராமாயணத்திற்குச் சிறப்பளிப்பன தமிழ்மக்களின் சீரிய வழக்க வொழுக்கங்களையும், தமிழ் வேந்தர்களின் நீதி முதலியவற்றையும் உள்ளத்திற் கொண்டு, அவற்றிற்கேற்ப இராமாயணத்து வரும் நன் மக்களின் பண்புகளை அமைத்துச் செல்வது போல்வனவாம். மகளிர்க்கு உயிரினும் நாண் சிறந்தது என்றும், நாணினும் கற்புச் சிறந்தது என்றும்தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. அத்தகைய தமிழ் நங்கையரின் உயரிய கற்பொழுக்கத்தைப் பற்றிய உணர்ச்சியால் உந்தப்பெற்றே அவர் எவ்விடத்தும் மாதர்களின் கற்புக்கு இழுக்குண்டாகாவாறு பாதுகாத்தும், பெருமைப்படுத்தியும் கூறிச்செல்கின்றனர். நாகரிக மக்களின் உள்ளப்பான்மையைத் தெள்ளிதின் விளக்குவதில் கம்பர் நிகரற்றவர். இவ்வுலகிலே தனி முடி தரித்தரசாளும் இன்பத்தினும் வானுலகிற் கற்பகக் காவிழலில் எய்தும் இன்பத்தினும், கம்பராமாயணம் கற்பதனால் எய்தும் இன்பம் பெரிதென ஒருவர் கூறியது சிலருக்கேனும் உண்மையாயிருக்கு மென்பதில் ஐயமில்லை. உலகிலே பல மொழிகளினுமுள்ள உயர்ந்த காப்பியங்களைக் கற்றுணர்ந்த அறிஞர் சிலர் கம்பராமாயணமே சுவையில் பிறவற்றின் விஞ்சி

யுள்ளது எனப் புகன்றுள்ளனர். இவ்வாற்றால், கம்பர் தமது காப்பியத்தால் தமிழுக்குப் பெருமை தந்துளர் என்பதில் இழுக்கென்னை? இங்ஙனம் கூறுவதிலிருந்து கம்பருடைய தத்துவங்கள் எல்லாம் யாவரும் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடியன வென்று நான் புகல்வதாக நினைத்தலாகாது. யாதொரு நூலின் கொள்கையும் யாவர்க்கும் முற்றிலும் உடன்பாடாகுமென்று கூறவியலாது. இராம காதையே புனைந்துரையாயினும் ஆகுக. அதன் கோட்பாடுகள் பல பொருத்தமற்றவையாயினும் ஆகுக. ஒன்பான் சுவையும் ஒருங்கு பெய்து வைத்தகொள்கலம் போன்ற கம்பராமாயணத்தைக் கற்றுக் கவிச் சுவையை நுகர்ந்து இன்புறுதலும், அதில் வந்துள்ள நன்மக்களின் பண்புகளையறிந்து பயனெய்துதலும் யாவர்க்கும் கடனாம்.

உழவு தொழில்

கம்பர் தமக்கு முன்பிருந்த சங்கத்துச் சான்றோர்களிடத்திலும், திருவள்ளுவர் முதலானவர்களிடத்திலும் அளவற்ற அன்பும் மதிப்பும் வைத்துள்ளவர். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார் ஒப்பற்ற தமது திருமறையின் கண் உழவு என்று ஓர் அதிகாரம் வகுத்துள்ளார். அதில் நாட்டிற்கு உழவு தொழிலின் இன்றியமையாமையை நன்கு உணர்ந்து அத்தொழிலை மற்றெல்லாத் தொழிலினும் சிறந்தது என்றும், உழவு தொழில் .செய்வார் ஏனையோரை யெல்லாம் புரக்கும் ஆற்றலுடையவர்களாக இருத்தலின் பெரு மதிப்பிற்கு உரியவரென்றும் கூறியிருத்தலைக் கற்றோர் யாவரும் அறிவர். கம்பநாடர் திருக்குறளிலுள்ள எத்தனையோ பல பாக்களைத் தமது காப்பியத்தில் எடுத்து அமைத்துப் பாராட்டி யிருப்பதுடன் திருவள்ளுவர் கொள்கையைப் பின்பற்றி உழவின் மேன்மை புலப்பட ஏரெழுபது என்ற ஒரு நூலும் இயற்றினர். சங்கப் புலவர்களும் இத்தொழிலின் மேன்மையை நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். சோழ நாட்டிலே ஒரு காலத்தில் சிலர் அரசனுக்கு நிலவரி கொடுக்க முடியாத நிலைமையிலிருந்தனர். அப்பொழுது நிலவுரிமையு முடையரா யிருந்த ஒரு புலவர் அரசனை அணுகி "வேந்தே! நினது குடையானது வெயிலை மறைப்பதற்குக் கொண்டன்று, வருத்தமுற்ற குடிகளின் துன்பத்தை மாற்றுவதற்கு அடையாளமாக எடுத்ததாகும். உன் படை வீரர்கள் மாற்றாரை வென்று உனக்குத் தருகின்ற வெற்றியும் உழுகின்ற கலப்பை சென்ற படைச்சாலின் பக்கத்திலே பயிர்கள் நன்றாக விளைந்ததன் பயனேயாகும். ஆதலால், நீ உழு தொழில் செய்வாருடைய துன்பத்தை நீக்கி அவர்கள் குடியைப் பாதுகாப்பாயாயின் பகைவர்களெல்லாம் நின்னடியின்கீழ் வணங்கி நிற்பர்" என்று கூறினர். அதனால் அவ்வரசன் ஆறில் ஒன்றாகத் தான் வாங்கிக்கொண்டிருந்த நியாயமான வரியையும் அப்போது வாங்காது விட்டுவிட்டான். இங்ஙனம் எத்தனையோ பல சான்றுகள் சொல்லக்கூடும். இதிலிருந்து ஒரு அரசனுடைய அரசியல் நன்கு நடப்பதற்கே உழு தொழில் செய்யும் குடிகள் நலனுடன் வாழ்தல் இன்றியமையாதது தென்பது பெறப்படும். இக்காலத்தை நோக்குங்கள். நிலத்தின் இலாபத்தில் செம்பாதி அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்தவேண்டிய வரியாக விதிக்கப் பெற்

றுளது. உண்மையை ஆராய்ந்தால் இப்பொழுது நிலவரி பாதியள வில் நிற்கவில்லை. குடிகள் வரி கொடுக்க முடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இது குறித்து எவ்வளவு முறையிட்டாலும், அரசாங்கத்தார் செவியில் ஏறுவதில்லை. குடிகள் படுகின்ற இந்தத் துன்பம் அரசியலில் பெரிய குழப்பம் உண்டாவதற்கு ஏதுவாகவும் கூடும் என்பதனை ஆட்சியை நடாத்துபவர்கள் உணர்தல் வேண்டும். தேச ஆட்சியில் பொறுப்புள்ள பதவிகளை வகிக்கும் பெருமக்களெல் லாம் நம் பழ நூல்களைக் கற்றுணர்ந்து அவற்றிற் கேற்ப நடக்க வேண்டுமென்னும் உணர்ச்சி யுடையராகுங் காலமே நாட்டிற்கு நற் காலமாகும்.

சங்கங்கள்

அன்பர்களே! இதுகாறும் செந்தமிழ் இன்னது என்பதையும், கம்பருக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள இயைபினையும், கம்பருடைய பெரு மையையும் ஒருவாறு கூறினேன். இனி, சங்கம் என்பது குறித்துச் சில சொற்கள் சொல்ல விரும்புகின்றேன். பண்டை நாளிலே சமயத் தைப் பரப்புவதற்கும் மொழியை வளர்ப்பதற்கும் சங்கங்களிருந்தன. தமிழை வளர்ப்பதற்கென்று முன்பு மூன்று சங்கங்கள் நடைபெற்ற செய்தியைக் கேட்டிருக்கின்றோம். அதனாலேயே நம் தமிழானது சங்கத் தமிழ் என்றும் வழங்குகிறது. தமிழ்மொழி, பழைய நாளிலே தான் மிக உயரிய நிலையில் இருந்தது. பின்பு காலத்துக்குக் காலம் அதன் பொலிவு சிறிது குறைந்தே வந்தது. பாட்டுக்களின் உண்மைத் தன்மை குறைந்து எல்லாவற்றையும் உயர்வு நவிற்சியாகப் புனைந்து ரைக்கும் பொய்ம்மை மிக்கது. நம் தமிழ் வளம்பெற வேண்டுமானால் இடைக்காலத்தே வேறு சிலரால் நேர்ந்த குறைகளை ஒழித்து, பழம் புலவர்களின் சிறந்த நெறியையே கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். அதற் குப் பழைய இலக்கிய இலக்கணங்களின் ஆராய்ச்சி இன்றியமையா தது. சில ஆண்டுகளாக 'வித்துவான்' தேர்வு முதலிய குறித்து 'தொல்காப்பிய'ப் பயிற்சியும் சங்க இலக்கியங்களின் பயிற்சியும் ஏற் பட்டு வருதல் மகிழ்ச்சிக் குரியதேயாகும். எனினும் ஊர்தோறும் சங்கங்கள் நிறுவி, தமிழை வளர்த்தற்கு யாவரும் முயலுதல் வேண்டும். தமிழ் ஆராய்ச்சியைக் குறித்து இரண்டொரு சொற்கள் சொல்ல விரும்புகின்றேன். "காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒரு பொருட்கண் ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே" என ஆன்றோர் விதித்துளார். உண்மைப் பொருள் காணவேண்டுமென்பதே ஆராய்ச்சி செய்வாரின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். அதனோடு, இவ்வாராய்ச்சியால் மக்க ளுக்கு நன்மை விளையுமா தீமை விளையுமா என்றும் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். தமிழாராய்ச்சி செய்வோர்கள் தமிழைப் புறம்பழித்தும் தமிழ் மக்களை இழிவுபடுத்தியும் காட்டவேண்டுமென்ற நோக்கத் துடன் ஆராய்ந்தால் அது மிகவும் கொடுமையாகும். நம் முன்னோர் களைப் பற்றியும் மொழியைப் பற்றியும் பெருமிதமான உணர்ச்சி யுண் டாகும்படியாகப் பேசுவதும், எழுதுவதுமே உண்மைத் தமிழன்பர் களின் செய்கையாதல் வேண்டும்.

—'விடுதலை'

ஆராய்ச்சிப் பகுதி : Research

சேதுபதிகளும் அவர்களுடைய நாணயங்களும்

[வித்துவசிகாமணி திரு. ப. அ. முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளை]

(௩௨௯-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இலங்கேசுரன் இலங்கைக்குத் திரும்பிய கால முதல் கி. பி. 1604 வரையில் இருந்த சேதுபதிகளின் பெயர் அடங்கிய பட்டி ஒன்றுதான் கிடைத்திருக்கிறது. அவர்களாண்டகாலம் தெரிவதற்கில்லை.

1 ஆதிரகுநாத சேதுபதி
2. ஜயதுங்கரகுநாத சேதுபதி
3. ஆதிவீர ரகுநாத சேதுபதி
4. வரகுண ரகுநாத சேதுபதி
5. குலோத்துங்க சேதுபதி
6. சமரகோலாகல சேதுபதி
7. மார்த்தாண்டன் பரவ சேதுபதி
8. சுந்தரபாண்டிய சேதுபதி
9. காங்கேய ரகுநாத சேதுபதி
10. விஜயமுத்து ராமலிங்க சேதுபதி

சேதுபதிகளால் கோவில்களுக்கு விடப்பட்ட மானியங்கள், கோவில் திருப்பணி ஆகிய இவை சம்பந்தமான கல்வெட்டுகளினின்று இந்த ஜாப்தா தயாரிக்கப்பட்டது. கல்வெட்டுச் சாசனங்கள் அநேக வருஷங்களில் காணப்படுகின்றன. கி. பி. 1414, 1484, 1500, 1540 வரை மான்யங்கள் விடப்பட்டிருக்கின்றன.

(குறிப்பு:—பார்வையிடப்பட்ட புத்தகங்கள் 1. R. Sevail என்பார் எழுதிய தென்னிந்திய வம்ச வரலாறு. (2) நெல்சன் துரையால் இயற்றப்பட்ட மதுரைநாடு (3) ராஜாராம் எழுதிய இராமநாதபுரம் (Manual, Madura Country) (4) Sevail-ன் பூர்வகாலங் குறித்த அட்டவணை.)

இதனால் மதுரையிலிருந்த முத்துகிருஷ்ணப்ப நாய்க்கர் காலத்தின் இரண்டு தலைமுறைக்குட்பட்ட சரித்திரந்தான் தெரிய வருகிறது. அவர் சேதுபதி ராஜ்யம் ஒழுங்குதவறியிருப்பதை அறிந்து சடைக்கதேவர் உடையார் என்ற

ஒரு மறவத்தலைவரை கி. பி. 1604-ம் ஆண்டில் சேதுபதியாக நியமித்தார். இந்தச் சடைக்கதேவர் உடையார் தான் தற்காலத்தில் ஆண்டுவரும் சேதுபதி வம்சத்தின் மூலபுருஷன். அவருக்குப்பின் தொடர்ந்து ஆண்டவர்களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு :—

1.	சடைக்கதேவர் உடையார் சேதுபதி	1604-1621
2.	குட்டன் சேதுபதி	1621-1635
3.	தலவை சேதுபதி	1635-1645
4.	ரகுநாத சேதுபதி, திருமலை சேதுபதி	1645-1670
5.	ராஜசூரிய சேதுபதி	1670-1673
6.	கிழவன் சேதுபதி	1673-1708
7.	திருவாடயத்தேவர்	1708-1723
8.	தாண்டவத்தேவர்	1723-1724
9	பவானி சங்கரத்தேவர்	1724-1728
10.	குமாரமுத்து விஜய ரகுநாத சேதுபதி	1728-1734
11.	முத்துக்குமார சேதுபதி	1734-1747
12.	ராக்கதேவர்	1747-1748
13.	செல்லத்தேவர்	1748-1760
14.	முத்துராமலிங்க சேதுபதி	1760-1794
15.	ராணிமங்களேசுர நாச்சியார்	1803-1812
16.	அண்ணுசாமி சேதுபதி	1812-1815
17.	ராணி முத்துவீராயி நாச்சியார்	1815-1829
18.	ராமசாமி சேதுபதி	1829
19.	ராணிமங்களேசுர நாச்சியார்	1829-1838
20.	ராணிதுரைராஜ நாச்சியர்	1838-1845
21.	ராணிபர்வத வர்த்தனி நாச்சியார்	1845-1868
22.	முத்துராமலிங்க சேதுபதி	1868-1873
23.	பாஸ்கர சேதுபதி	1873-1903
24.	ராஜராஜேஸ்வர சேதுபதி	1903

இதற்கு முன் சொல்லியிருக்கிறபடி. சேதுபதி ராஜ்யம் என்பது தற்போதுள்ள இராமநாதபுரம், சிவகங்கை, புதுக்கோட்டை ஆகிய மூன்று சமஸ்தானங்களும் அடங்கியது. ரகுநாதகிழவன் சேதுபதி, (1673-1708) முற்பட்ட தலைவர்களில் பிரசித்தியானவன். பூர்வம் இந்த வம்சத்தாரது வாசஸ்தலமாகிய புகலூரைவிட்டு இராமநாதபுரத்தை ராஜதானியாக்கிக்கொண்டான். அந்நகருக்கு அரணும் கட்டினன். முன்பு கட்டாயத்தால் விட்டுவிட்டு வந்த தஞ்சை ராஜ்யத்தைச் சேதுபதிகள் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக ஆக்கிரமித்துக்கொண்டார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பானது

1646-லும், 1677-லும், மன்னார்குடி வரையில் வியாபித்தது. 1725-ல் கிழவன் சேதுபதிக்குப்பின் அவனது சுவீகாரபுத்திரன் விஜயரகுநாதன் பட்டத்துக்கு வருவதை முன்னிட்டு உண்டாகிய உள்நாட்டுச் சண்டைகளால் மறவநாடு மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது. பாத்தியமில்லாத ஒருவன் தஞ்சாவூர் அரசன் உதவியால் சேதுபதியானன். திருச்சிராப்பள்ளி நவாப் உண்மையான பாத்தியஸ்தனுக்கு உதவிபுரிந்தான். தஞ்சாவூர் அரசனல் ஆதரிக்கப்பட்டவன் அடிமைகளைக் கொடுமையாக நடத்தினன். சில விஷயங்களில் தஞ்சாவூர் அரசனுக்கும் வருத்தம் ஏற்படும்படியாக நடந்துகொண்டான். ஆதலால் அடிமைகளில் ஒருவன் நியாயமான வாரிஸுடனும், தஞ்சாவூர் அரசனுடனும் சேர்ந்துகொண்டு அவனை வென்ருன். வெற்றியடைந்தவர்கள் தங்களுக்குள் ராஜ்யத்தைப் பங்கிட்டுக் கொண்டார்கள். பாம்பன் நதியின் வடக்கிலுள்ள பாகத்தைத் தஞ்சாவூரரசன் தன் நாட்டுடன் சேர்த்துக்கொண்டான். மீதியான பாகத்தைக் கலகம் செய்தவனும் உண்மையான பாத்தியஸ்தனும் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். அதில் உத்தமமான 5-ல் 2-பாகம் அடிமைக்கும், 5-ல் 3-பாகம் கிரமமான பாத்தியஸ்தனுக்கும் கிடைத்தன. அந்த அடிமை வீரன்தான் தற்போதைய சிவகங்கை சமஸ்தானத்தின் மூல புருஷன். புதுக்கோட்டை ஜமீன் ரகுநாத கிழவன் மனைவியின் சகோதரனுக்கு 1650-ல் கொடுக்கப்பட்டது.

நாணய சம்பந்தமான சரித்திரத்தை நன்கறிவதற்குப் போதுமான வரையில் சேதுபதிகளின் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்திருக்கிறோம். அவர்கள் சம்பந்தமான மற்ற விஷயங்கள் இராமநாதபுர சமஸ்தான வித்வான் இராகவய்யங்கார் இயற்றிய "சேதுபதிகளும் தமிழும்", என்ற புத்தகத்தில் காணப்படும். அவைகளை இங்கே மறுமுறை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. வேறொரு விஷயத்தை இங்கே குறிப்பிடலாம். சேதுபதி மறவர்களைப்பற்றிச் சொல்லியுள்ளபோதே பாண்டிய மறவர்களைப்பற்றியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பாண்டிய மறவர்களில் கோட்டை மறவர்கள் என்ற ஒரு வகுப்பினர் முக்கியமானவர்கள். அவர்களைப்பற்றிய பழங்கதை ஒன்றுண்டு:—மீனாக்ஷியம்மையின் அருளால் உக்கிரபாண்டியனோடு ஐந்து மறவர்கள் பிறந்தார்கள் என்றும், அம்மையினிடமிருந்து ஒரு வாள் பெற்றனர் என்றும், உக்கிரபாண்டியன் திக்குவிஜயம் செய்த காலத்தில், அவர்கள் அவனுக்கு உதவிபுரிந்தனர் என்றும் புராணம்

கூறுகிறது. (திருவிளை—மேரு-23) பின்னர் பாண்டிய தேசத்தில் பாதியை அவர்கள் அடைந்தனர்.

நாணய நூல் நாணயங்களையும், பதக்கங்களையும் பற்றிக் கூறும். இந்தியாவில் இக்காலத்தில் உள்ளவைபோல உருவங்கள் பொறித்த நாணயங்கள் இருந்திருக்கவில்லை. பிரபலமான விஷயங்களின் ஞாபகார்த்தமாக முன்னுளில் கட்டடம் கட்டல், வார்சுதார்களுக்குப் பட்டம் கொடுத்தல், ஆபரணங்கள் அளித்தல், கழல்கள் வழங்குதல் முதலியவைகள் இருந்தன. மற்றெல்லாத் தேசங்களில் இருந்ததுபோல பண்டமாற்று மூலம் வியாபாரம் நடந்தேறியது. தற்போதும் சில பட்டணங்களில் பண்டமாற்று அல்லது பரிவர்த்தனை இருந்து வருகிறது. ஓர் ஊரில் வசிக்கும் ஜனங்கள் தங்கள் ஊரின் விளைபொருள்களைக் கொடுத்து மற்ற இடங்களில் விளையும் விளைபொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்வது சகஜமாயிருந்தது. வெவ்வேறு தேசங்களின் விளைபொருள்களைக் கொண்டு பண்டமாற்று செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டது. இதற்குச் சான்றாகத் திருவிளையாடல் முதலிய புராணங்களில் பண்டமாற்றுகளைக் குறித்த செய்யுட்களிருக்கின்றன.

இந்தியாவில் நாணயங்கள் வெகுகாலத்துக்கு முன்னமேயே உண்டாக்கப்பட்டன. முதல் முதலில் அது வர்த்தக வகுப்பினர்களுக்குள் மட்டும் செலாவணியாக விருந்தது. பொதுஜன உபயோகத்திலில்லை. வியாபாரிகளாலும், அவர்கள் அரசனாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சில வர்த்தக சங்கத்தார் தங்கள் சௌகர்யத்துக்கென்று நாணயங்கள் அடித்து வழங்கினார்கள். சாமான்ய ஜனங்களுடன் செய்யும் வியாபாரத்தில் பண்டமாற்றே நடந்து வந்தது. இந்தக் கர்மபூமியில் ஜனங்களின் தொழில்முறைகள் கல்வி, விவசாயம், கைத்தொழில்கள், வியாபாரங்கள், சித்திரவேலை, சிற்பவேலை முதலியன. பற்பல தேசங்களைப் போலவே இந்தியாவிலும், பணத்துக்குப் பதிலாகச் சரக்குகளையே உபயோகப்படுத்தி வந்தார்கள்.

விரைந்து பெறுமின்கள் விரைந்து பெறுமின்கள்

திருவள்ளுவர் நினைவுமலர் (1935)

அழகிற் சிறந்தது; படங்கள் நிறைந்தது

பொருள்வள மிகுந்தது

(நம்மிடங் கிடைக்கும்) குறைந்த விலை அணு 9.

பண்டைத் தமிழிசை ஆராய்ச்சி

[சுவாமி விபுலாநந்தர்]

(4, 5-வது சொற்பொழிவுகள்)

இசைவரலாறு

காலம் செல்லச் செல்லத் தமிழ்ப் பாணனின் நிலை எவ்வாறு மாறுதலடைந்ததென்பதைக் கவனிக்கலாம். கி.பி. 7-வது நூற்றாண்டில் தமிழ் நாட்டில் அரசியல் துறையில் கலாபிவிருத்தி சம்பந்தமாகவும் புதிய சகாப்தம் ஏற்பட்டது. அக்காலத்தில்தான் சைவப் பெரியார்களான திருஞான சம்பந்தரும், அப்பரும் தோன்றினார்கள். அவர்களது தோற்றம் புதிய சகாப்தம் ஏற்பட்டதற்கு முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றாகும். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரும் அவரது மனைவியான விறலியாரும் திருஞான சம்பந்தரைச் சந்தித்தனர். அக்காலத்தில் ஞானசம்பந்தரது பக்திரசம் ததும்பும் பண்கள் எல்லோரது மனதையும் உருக்கி வந்ததோடு அவர்களது மனம் சீரிய லட்சியங்களை நாடும்படியும் செய்தது. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனாரது இசைக்கு மிக்க மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. பாணனைப்போல வறுமையுடையவரல்லர் நீலகண்டர்; பெரிய பக்தர்; வறுமையில்லாமலே இருந்தார். ஞானசம்பந்தரும் நீலகண்டரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்ததிலிருந்து இருவரும் பிரியா நண்பர்களாயினர். ஞானசம்பந்தரது பண்களுக்குத் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணரும் அவரது மனைவியும் ஸ்வரம் சேர்த்து யாழில் பாடுவார்கள். தருமபுரத்தில் யாழில் வாசிக்க முடியாதவாறு திருஞானசம்பந்தர் யாழ்மூறி என்ற பண்ணை இயற்றிய சம்பவமும், திருநீல நக்கர் என்ற பிராமண பக்தர் தீண்டாதவரான திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணருக்கும், அவரது மனைவிக்கும் தமது வீட்டிலே பூசை அறையில் இடமளித்த சம்பவமும் சேக்கிழாரின் பெரிய புராணத்தில் விரிவாகவுள்ளன. சைவப் பெரியார்களின் தேவாரப் பண்களும் வைஷ்ணவப் பெரியாரான நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழியும் இசையபிவிருத்திக்குச் சாதனங்களாக விருந்தன. தமிழ் மொழியிலே இன்று வரையில் அவைகளைவிட மேலாக பக்திரசம் வாய்ந்த பாடல்களில்லை.

1904-வது வருஷத்திலே புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்திலுள்ள ஸ்ரீ கந்தசாமி கோவில் மலையில் கண்ட கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்து அந்தக் கல்வெட்டுகளில் கண்ட விஷயங்களை ராவ்பகதூர் பி. ஆர். பந்தர்கார் பிரசுரித்துள்ளார். 7-வது நூற்றாண்டின் இசையைப் பொறுத்த வரையில் அந்தக்கல்வெட்டுகளை முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும். அந்தக் கல்வெட்டுகளில் 7 பகுதிகள் உண்டு. அந்தக் கல்வெட்டுகள் தேவநாகரி எழுத்துகளிலுள்ளன. அவைகளின் அடியில் தமிழில் 'எட்டுக்கும் ஏழுக்கும் இவை உரிய' என்று கண்டிருக்கிறது. இவ்விஷயங்கள் ஆராய்ச்சிக்குரியனவாகும்.

9-வது நூற்றாண்டிலே பக்திமான்களான இரு பாணர்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களில் ஒருவரான பாணபத்திரனார் என்பவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும், சேரமான் பெருமானும் இருந்த காலத்திலிருந்தவர். மற்றொருவர் திருப்பாணாழ்வார்.

பெருங்கதையும், சீவகசிந்தாமணியும் 10-வது நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை. யாழ் வாசிப்பதுபற்றி அவ்விரு நூல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. கதாநாயகன் கதாநாயகிக்கு இசைசொல்லிக்கொடுப்பதும் இருவருக்கும் இசைப்போட்டி நடப்பதும் வழக்கமென்று அவ்விரு நூல்களும் குறிப்பிடுகின்றன.

13-வது நூற்றாண்டிலே சாரங்கதேவர் சங்கீத ரத்னாகரத்தில் தமிழ்த் தேவாரப் பண்களைப் பற்றிச் சில இடங்களில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். அவ்விஷயங்களை உதவியாகக்கொண்டு தேவாரப் பண்களை நிச்சயிக்கக் கூடும். தேவார ராகங்கள் பல தற்போது மறைந்து விட்டன.

17-வது, 18-வது நூற்றாண்டுகளிலே தஞ்சையில் அரசாண்ட நாயக்க மன்னர்களும், மகாராஷ்டிர மன்னர்களும் சங்கீதத்தை ஆதரிக்க ஆரம்பித்தனர். அப்பொழுது புராதனத் தமிழிசை முற்றிலும் மறைந்தது. அதற்குப்பதிலாக புதியமுறை தோன்றியது. வேங்கடமஹியின் 'சதுர்தண்டி பிரகாசிகை' (1660) தோன்றியது முதல் சங்கீத முறையில் புதிய சகாப்தம் ஏற்பட்டது. அது இன்றைக்கும் மாறவில்லை. ஷாஜி (1687-1711) சங்கீத அபிவிருத்தியை ஆதரித்தார். அவரும் ஒரு சங்கீத வித்வானே. அவரது ராஜ சபையில் திருவாரூர் கிரிராஜ கவியும் ஒரு சங்கீத வித்வானவார். கிரிராஜ கவியின் பேரனே திருவையாறு தியாகராஜசுவாமிகள். பிறகு (1763—1787) அருணாசலக் கவிராயர் ராமாயண கீர்த்தனம் பாடினார். அதன்பின் எட்டியாபுரம் சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த முத்துசாமி தீக்ஷிதர் (1775). திருவாரூர் சாமசாஸ்திரியார் இவர்கள் தோன்றினார்கள்.

தற்போது சங்கீதத்தில் ஜனங்களுக்கு விசேஷசிரத்தை ஏற்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தவர்கள் சுயமாக சங்கீத அபிவிருத்தி வேலை செய்வார்களென்றும், புதிய முறைகளை சிருஷ்டி செய்து சங்கீதத்தை ஜீவசக்தியுடையதாக்குவார்களென்றும் நம்புவோமாக.

சிற்பக்கலைகள்

சங்க நூல்களிலும் இதர பழைய நூல்களிலும் அரண்மனை, ஆலயங்கள், மாளிகைகள், நந்தவனங்கள், நாடக மேடை முதலியவற்றின் வர்ணனை உள்ளது. நமது முன்னோர்கள் நமக்கு விட்டுச் சென்றவை இலக்கியம் மட்டுமன்று; அழகிய ஆலயங்களில் செதுக்கியுள்ள தெய்வச் சிலைகள், சித்திரங்கள் முதலியனவாகும். தமிழ்ச் சிற்பக்கலை வல்லுநர்கள், சித்திரக் கலை வல்லுநர்கள் இவர்களது திறமை மறைந்துபோய் விடவில்லை. அதனைத் தற்போதும் தமிழ் நாட்டிலும்

இலங்கையிலு முள்ள கோயில்கள் முதலியவற்றில் காணலாம். சங்க நூல்கள் முதலியவற்றில் காணும் புராதனத் தமிழ்நகரங்களின் வருணனையை ஆதாரமாகக்கொண்டு அந்நகரங்கள் எவ்வாறிருந்தன வென்பதை ஒருவாறு யூகிக்கலாம்.

சோழ மன்னரது தலைநகரமான காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் வருணனையை மணிமேகலையில் காணலாம். பௌர்ணமி தினத்தில் அந்நகர் எப்படியிருந்த தென்பதை அந்நூல் கூறுகிறது. அந்நகரை ஒரு அழகிய பெண்ணுக்கு ஒத்திட்டும், நகரின் நடுவிலுள்ள அரசன் மாளிகையை அப் பெண்ணின் முகத்திற்கும், நகரின் இரு கோடிகளிலு முள்ள கற்பக விருக்ஷக் கோட்டத்தையும் வச்ராயுதக் கோட்டத்தையும் அப்பெண்ணின் ஸ்தனங்களுக்கும், கீழ்த்திசையில் எழுந்திருக்கும் சந்திரனையும், மேற்றிசையில் மறையும் சூரியனையும் அப்பெண்ணின் காதணிகளுக்கும் ஒத்திட்டுக் கூறியுள்ளனர். அரசனது அரண்மனை நகரின் நடுவிலிருக்குமென்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது. எல்லைகளில் மதில்களிருக்கு மென்பது காஞ்சிநகர் வருணனையிலிருந்துபுலப்படும்.

சிற்பக்கலை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் நாம் எதனையும் இழந்து விடவில்லை. கோபுரமானது பிற்கால சிருஷ்டியன்று. ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே கோபுரமானது அமைக்கப்பெற்று வந்ததென்பதற்கும் அது நீளமான தென்பதற்கும், வாசல்கள் விசாலமானவை யென்பதற்கும் பலஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. புராதன நகரில் அரசர், மந்திரிகள், பார்ப்பனர், நெசவுகாரர், பொற்கொல்லர், தையல்காரர் முதலியவர்களுக்குத் தனித்தனியாக வீதிகளிருந்தன. நகரில் ஸ்நான மண்டபங்களும் சோலைகளும் இருந்தன. அயல் நாட்டினர் வாசம் செய்து வந்த துறைமுகப் பட்டினங்களும் இருந்தன. நகரிலே பலவித ஆலயங்கள் இருந்திருக்கின்றன. இருபுறங்களிலும் யானைகளுடன் லட்சுமி சிலை அமைப்பதோ, சித்திரப் படம் எழுதுவதோ நீண்ட காலமாகவே இருந்து வருகிறது. உயரமான கட்டிடங்களே அமைத்து வந்திருகின்றனர். உயரிய நோக்கமுடையவர்க ளென்பதற்கு அது அத்தாட்சியாகும். மூன்றடுக்கு மாளிகை கட்டியுள்ளனரென்பதற்கும் சிலப்பதிகாரத்திலேயே ஆதாரமிருக்கிறது.

அக்காலத்திலே சிற்பிகளுக்கும் ஓவியக்காரர்களுக்கும் மிக்க மதிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. அவர்கள் சிலைகளை மண்ணுேடியைந்த மரத்தால் அமைத்தனர். கீர்த்தியுடையவர்கள் இறந்தபின் அவர்களைப் போல் உருவச் சிலைகள் அமைத்தனர்.

அரங்கேற்று காதையில் நாடகமேடையின் வருணனையைக் காணலாம். அம்மேடையின் நான்கு பக்கங்களிலும் தேவதைகளின் உருவப்படங்களை எழுதி வந்தனர்.

புராதன சிற்பிகளும், சித்திரக்கலை வல்லுநரும் தங்களது தொழிலின் ரகசியங்களை வெளியிடுவதில்லை. தங்களது சந்ததியாருக்குப் போதித்து வந்தனர். சிவாகமங்களில் பல நகர அமைப்பு, கோயில் அமைப்பு முதலிய விஷயங்களையே குறிக்கின்றன. அக்காலத்து சிற்பி

கள் சாமான்யரல்லர் ; புலமை வாய்ந்தவர்கள் ; அனுபூதிபெறத் தகுதியுடையவராக விளங்கினர் தங்களது கலையின் மேம்பாட்டிற்காகச் சன்மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். உபாசனை செய்தே எந்த தெய்வத்தின் உருவத்தையும் அமைத்தனர். அவ்விதம் நன்ருக அமைந்த உருவத்தில் தெய்வம் குடிகொள்வது வழக்கமாய்ப் பளிங்கு மாடம் அமைத்துள்ளன ரென்பதற்கு மணிமேகலையில் அத்தாட்சி இருக்கிறது. விக்ரகங்களைக் கற்களிலேயே செதுக்கி வந்தனரென்றும் தெரிகிறது. ஒருவன் தான் காதலிக்கும் பெண்ணைப்பெற முடியாவிட்டால் தனது துயரினை ஊராருக்குத் தெரிவித்து அப்பெண்ணை மணக்க மடல் ஏறுதல் வழக்கம். அவ்வாலிபன் தனது கையில் தான் காதலிக்கும் பெண்ணின் உருவத்தை வைத்திருப்பான். இதிலிருந்து பண்டைக்காலத்தில் சித்திரக் கலையும் சிறப்படைந்திருந்த தென்பது விளங்கும். முகாம் அமைக்கத் துணியை உபயோகிப்பது புராதனத் தமிழ் வழக்கம். தமிழர் போரிடுவதில் ஆர்வ மிக்கவராக விருந்தபோதிலும் அவர்கள் கலாபிவிருத்தியிலும், சௌகரியங்களைச் செய்து கொள்வதிலும் விருப்புடையவராக விளங்கினர்.

—'விடுதலை'

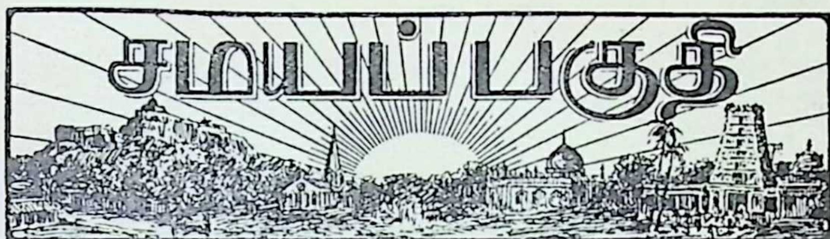
வேண்டுகோள்

சருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக்கும்
புள்ளில்வளை தமிழோர்கொண்ட
வெருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக்கு
மையன்சகனூர் மேவுசீர்போற்
றருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக்குக்
கனியெனச்செய் தாளாசங்க
திருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக்கு
மரியொடணை செங்கண்மாலே.

—காவடிச்சிந்து பாடிய அண்ணுமலை ரெட்டியார்

இச்செய்யுளுக்குப் பொருள்காண்போர் பொதுநலம் விரும்பி இச்செல்வியில் வெளியிட வேண்டுகிறோம்.

—(பொதுநலம் விரும்பி)

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு. மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A.]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது.

(சிலம்பு-கச பரல்-அ : ௬அகூ-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஐந்தாஞ் சூத்திரம், இரண்டாம் அதிகரணம்.

11. மேலே முதலாவது அதிகரணத்தில் ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவினுல் விடயங்களை அறியும் என்ற உண்மையைக் கூறி, சாங்கியர் கொள்கையை மறுத்து நிலைநாட்டிய ஆசிரியர், அவ்வுண்மையை உவமையாகவுங்கொண்டு ஆன்மாவும் முதல்வனுலே விடயங்களை அறிந்து நுகரும் என்ற உண்மையை இரண்டாவது அதிகரணத்திற் கூறி நிலைநாட்டுதற்கு ஈசுரவிகாரவாதி முதலியோர் கொள்கையை மறுத்துக் கூறுகின்ருர். இதனுலே அதிகரண இயைபு விளங்கும்.

12. இரண்டாவது அதிகரணத்தின் மேற்கோள் "இனி இதுவும் தமது முதலாலே உணரும்" என்பது. இனி என்பது முதல் அதிகரணங்கூறப்பட்டபின், இரண்டாம் அதிகரணங் கூறுதலைக் குறிக்கும். இது என்னும் சுட்டுப்பெயர் முதலாவது அதிகரணத்திற் கூறப்பட்ட ஆன்மாவைக் குறிக்கிறது. அது சாதியொருமையாய் ஆன்மாக்களை எல்லாங் குறிக்கும். 'உம்' என்பது அறிவுப்பொருளாயுள்ள ஆன்மாவும் என்ற சிறப்புக் குறித்துநின்றது. முதல் என்பது முதல்வனுகிய இறைவன். முதல் என்ற சொல்லானது ஆன்மாவின் அறிவு வேட்கை (இச்சை) செயல்கள் நிகழ்தல் இறைவனுடைய அறிவு வேட்கை செயல்களை இன்றி யமையாதென்றதைக் குறிப்பாலுணர்த்துகின்றது. "என் வாழ்முதலாகிய பொருளே" என்று மாணிக்கவாசக அடிகள் திருவாசகம் திருப்பள்ளியெழுச்சி முதற்பாட்டில் இறைவனை விளித்தல் காண்க. உணரும் என்பது சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிய உலக விடயங்களை அறிந்து நுகரும் என்றபடி. இந்த அதிகரணத்தின் மேற்கோளை உவமைப் பொருளோடு சேர்த்துக்கூறின், ஐம்பொறி

கள் ஆன்மாவினால் விடயங்களை அறிந்து நுகர்தல்போல அறிவுப்பொருளாயுள்ள ஆன்மாவும் தன்னுடனின்றறிவிக்கிற முதல்வனால் சத்த பரிச ரூப ரச கந்தங்களாகிய உலக விடயங்களை அறிந்து நுகரும் என விரியும்.

13. ஈசுவரவவிகாரவாதி முதலியோர் அடியில் வருமாறு தங்கள் கொள்கையைக் கூறுகின்றார்:—ஐம்பொறிகள் அறிவில்லாத சடப்பொருள்களாதலின் அவை ஒரு விடயத்தையும் அறியா என்பது நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதாகப் பொருந்தும். ஆன்மா அறிவுப்பொருளாகலின் விளக்கொடு கூடிய கண் "பொருள்களைக் காணுதல்போல, ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகளைக் கூடியபொழுது விடயங்களை அறிந்து நுகரும்" என்பது பொருந்தும். அவ்வாறின்றி, ஆன்மா தன்னுடனின் றறிவிக்கும் முதல்வனால் விடயங்களை அறிந்து நுகரும் என்பது பொருந்தாது. மேலும் ஆன்மா, தான் விடயங்களை அறிந்து நுகருமிடத்து முதல்வனது உதவியை அவாவிநிற்குமென்னில், முதல்வனும் அவ்வாறே தனக்கு மேலான பிறிதொரு பொருளினுதவியை அவாவுமெனப்பட்டு மேலும் வரம்பின்றியோடும்.

14. ஈசுரவவிகாரவாதி முதலியோர் கூறிய தடைஉரையைக்கேட்ட ஆசிரியர் ஒரேதுக்கூறி அதனை மறுத்துத் தமது மேற்கோளைச் சாதித்து வலியுறுத்துகின்றார்.

15. "இவ்வான்மா தன்னாலேயுணரு மிந்திரியங்களைப் போலத் தானும் தன்னையுணராது நிற்றலான்" என்பது அந்த ஏது. இவ்வான்மா என்பது சாதியொருமைப் பெயராய் எல்லா ஆன்மாக்களையுங் குறிக்கிறது. உணரும் என்பது விடயிக்கும். இந்திரியங்கள் என்பது ஐம்பொறிகள். தன்னை என்ற சொல்லை இரட்டுற மொழிதல் என்னு முத்தியால் தன்னை என்றும், அதாவது, ஆன்மாக்களை என்றும், தன் ஐ (முதல்வன்) என்றும், அதாவது, ஆன்மாக்களுடைய முதல்வனையும் என்றும் உரைத்துப் பொருள்கொள்க. உணராது என்பது அறியாது. விடயங்களை விடயித்தற்கண் ஐம்பொறிகள் தம்மையும் தம்மைச் செலுத்தி நிற்கும் ஆன்மாவையும் அறியாதிருத்தல்போல, ஆன்மாக்களும் தம்மையும் தம்முடனின்றறிவித்து நிற்கும் முதல்வனையும் அறியமாட்டா என்பது ஏதுவினாற் போந்தபொருள். ஐம்பொறிகளும் ஆன்மாக்களும் முறையே உயிரில்லாத சடப்பொருள்கள், அறிவுப்பொருள்கள் என்பனபற்றி வேறுபாடுடையவாயினும் தம்மையும் தமது முதலையும் அறியமாட்டாமைக்கண் ஒக்கும் ஆகலின்,

ஆன்மாக்கள் தமது முதல்வன் உடனின்றறிவிக்க விடயங்களை யறிந்து நுகரும் என்பது கருத்து. இந்த ஒற்றுமைபற்றி முதல் அதிகரணத்தில் எவ்வாறு, ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகள், ஆன்மா சம்பந்தமாகச் சாங்கியர் கொள்கை மறுக்கப்பட்டு ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகள் தம்முடன் ஆன்மா ஒற்றித்துக் காணினல்லாது ஒன்றையும் விடயியா என்ற உண்மை வலியுறுத்தப்படுகின்றதோ, அவ்வாறே, இரண்டாம் அதிகரணத்தில் ஆன்மா முதல்வன் சம்பந்தமாக ஈசுரவவிகாரவாதிகள் முதலாயினோருடைய கொள்கை மறுக்கப்பட்டு ஆன்மாக்கள் தம்முடன் முதல்வன் ஒற்றித்து நின்று காணினல்லது ஒன்றையும் அறிந்து விடயியா என்ற உண்மை வலியுறுத்தப்படுகின்றது. முதல்வன் அநாதிமுத்தத் தனி முதற்பொருள் என்பது மேலைய சூத்திரங்களிற் கூறப்பட்டது. அவன் தனக்கு மேலாயும் ஒப்பாயும் ஒரு பொருளையுமுடையவனல்லன். ஐம்பொறிகள் முதலிய தத்துவங்களுக்கும் ஆன்மாக்களுக்கும் மேலாக முதலுண்டேயன்றி முதல்வனுக்கு முதலில்லை. ஆதலின் முதல்வனும் தனக்குமேல் பிறிதொரு பொருளினுதவியை அவாவி நிற்கும் என்று நீ கூறியது பொருந்தாது என அறிக.''

16. ஆசிரியர் கூறிய மறுப்புரையைக் கேட்ட ஈசுரவவிகாரவாதி மற்றுமோர் தடைஉரை கூறுகின்றான்:-ஆன்மாக்கள் விடயங்களை நுகர்தற்கண் முதல்வன் ஆன்மாக்களுடனின்று அறிவிப்பன் என்னில் ஆன்மாக்கள் இன்பதுன்பங்கள் நுகர்ந்து விகாரமடைதல்போல் முதல்வனும் இன்பதுன்பங்கள் நுகர்ந்து விகாரமடைவன் எனப்பட்டு வழுவாம்.

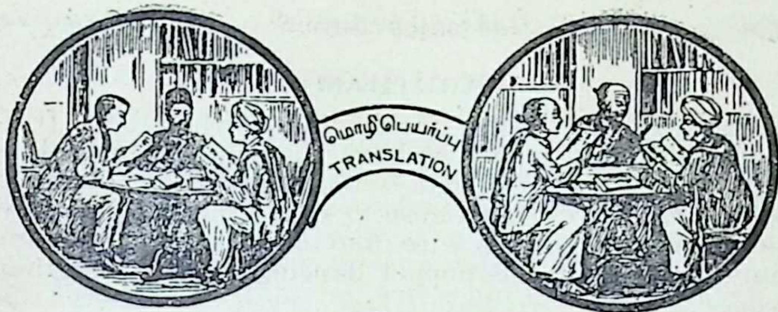
17. ஈசுரவவிகாரவாதி கூறிய தடை உரையைக்கேட்ட ஆசிரியர் மறுபடியும் கூறுகின்றார்:—ஞாயிற்றின் சந்நிதியில் தாமரைப்பூ மலர்தலும் வாடுதலும் நிகழ்கின்றன. அதுபோல முதல்வன் சந்நிதியில் உயிர்கள் சேட்டித்துத் தங்கள் அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்தி விடயங்களை நுகருகின்றன. சந்நிதி என்பது இங்கே ஈசுரவவிகாரவாதி கூறும் அபிமுகம் (Presence) அன்று, சிவசத்தி அவ்வக்காரியங்களினுன்முகமாதலாகிய சங்கற்பமே சந்நிதி என்ற சொல்லின் பொருள். ஞாயிற்றின் சந்நிதியில் தாமரை மலர் மலர்தலானும் வாடுதலானும் ஞாயிறு யாதொரு விகாரமுமடையாதது போல முதல்வன் சந்நிதியில் உயிர்கள் சேட்டித்து அறிவு வேட்கை செயல்களை நிகழ்த்தி, விடயங்களை நுகருதலால் முதல்வன் யாதொரு விகாரமு மடைவானல்லன். இவ்வுண்மை ஆகமங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது. ஐம்பொறிகள் தாம் ஆன்மா

வோடு ஒற்றித்துக் காணினல்லது ஒன்றையும் விடயியா என்ற உவமையில் ஒற்றித்துக் காணுதலால் வரும் அறிதற்பயன் ஆன்மாவுக்கன்றி சடப்பொருள்களாகிய ஐம்பொறிகளுக்கில்லை. ஆன்மாக்கள், முதல்வன் தம்முடன் ஒற்றித்துக் காணினல்லது ஒன்றையும் விடயியா என்ற உவமேயத்தில் ஒற்றித்துக்காணுதலால் வரும் இன்பதுன்பப்பயன் ஆன்மாக்களுக்கன்றி முதல்வனுக்கில்லை. இவ்வேறுபாட்டை நீ அறிவாயாக. உயிர்கள் தம்மோடுடனாய் நின்று முதல்வன் கண்ணுக்கு விளக்குப்போல காட்டாகி நிற்ப, தாம் செய்த வினைக்கு ஏற்ப விடயங்களை அறிந்து நுகரும். அங்ஙனம் உயிர்கள் விடயங்களாலாகும் இன்பதுன்பங்களை நுகருங்கால் முதல்வன் தன்முன் அசத்தாகிய உலகம் விளங்கித்தோன்றாது; ஆதலின் அவ்வின்ப துன்பங்களை அநுபவியான்.

18. மேலே முதல்வன் சந்நிதியில் உயிர்கள் சேட்டித்துத் தாம் செய்த வினைக்கேற்ப விடயங்களை அறிந்து இன்பதுன்பங்களை அநுபவிக்கும் என்றதால் முதல்வன் உயிர்களோடும் உடனின்றறிந்து விடயங்களை நுகரில் விகாரமடைவன் என்னும் ஈசுரவவிகாரவாதி கொள்கையும்; உயிர்களுக்குக் கன்மமே பலன் கொடுக்கும், முதல்வன் வேண்டாம் என்னும் பூர்வ மீமாம்சகர் கொள்கையும்; முதல்வனே எல்லா உயிர்களுக்கும் உடனின்று அறிவிப்பானேல் எல்லா உயிர்களுடைய அறிவுகளும் ஒருதன்மையவாக ஒத்திருக்க வேண்டுமென்பார் கொள்கையும் மறுக்கப்பட்டன.

(தொடரும்)

மேன்மை உடையதாகிய வாணிக முயற்சியைச் செய்யப் புகுவோர் எல்லாரிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களாயும், மக்களுக்கு வேண்டிய பல பண்டங்களின் வகையும் அவை உண்டாகும் இடங்களின் வரலாறுந் தெரிந்து அவற்றைக் குறைந்த செலவில் வருவித்து எல்லார்க்கும் நயமாக ஒரே விலை கூறி முகமலர்ந்து இனியசொற் பேசி விற்கும் அறிவுந், திறமானசெய்கையும் வாய்ந்தவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும். —மறைமலையடிகள்.

குறுந்தொகை

[திரு. T. B. கிருஷ்ணசாமி முதலியார் B. A., B. L, L. T.]

பாலை

வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்
மெல்லடி மேவன சிலம்பே நல்லோர்
யார்கொ லளியர் தாமே யாரியர்
கயிறாடு பறையிற் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற் றொலிக்கும்
வேய்பயி லழுவ முன்னி யோரே. எ

—பெரும்பதுமனார்.

PALAI

7. They alone are hero's anklets which are borne on the ankles of this archer! They alone are real *chilambu* (women's leg ormanents) which are worn on the soft feet of this lady whose arms are adorned with gold bracelets! Who are these beautiful people? The wind beats rough like the rope-dancer's drum; much shaken, the dry white pods on the *vagai* (rain-tree) keep sounding. These are to be pitied who at such a season seek to go across the close-grown bamboo-jungle.

Perum-Padumanar

மருதம்

கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉ மூரன்
எம்மிற் பெருமொழி கூறித் தம்மிற்
கையுங் காலுந் தூக்கத் தூக்கும்
ஆடிப் பாவை போல
மேவன செய்யுந்தன் புதல்வன் றாய்க்கே. அ

—ஆலங்குடி வங்கனார்.

MARUTHAM

8. The Lord of the fertile land, where the fruit fallen from the tree growing on the edge of the field is caught up by the carp that lives in the water adjoining, spoke great words of promise to come back to me; but the moment he saw his wife and child, he has become unto them, a veritable puppet dancing to any tune they please.

Alangudi Vanganar

நெய்தல்

யாயா கியளே மாஅ யோளே
மடைமாண் செப்பிற் றமிய வைகிய
பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே
பாசடை நிவந்த கணைக்கா னெய்தல்
இனமீ னிருங்கழி யோத மல்குதொறுங்
கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானுந்
தண்ணந் துறைவன் கொடுமை
நம்மு னாணிக் காப்பா டும்மே. ௯

—கயமனார்.

NEYDAL

9. She who by her chastity has been as a mother unto all, she whose soft body has been of mauve colour, has like an unworn flower shut fast in an air-tight casket, languished: what shall we say of the cruel absence of her Lord, Lord of the coast where the shining green-leaved, stout-stemmed blue-lily resembles the eyes of women who bathe in the tank as often as the water rises and the fish abound? Ashamed of him, we shall observe silence.

Kayamanar

மருதம்

யாயா கியளே விழவுமுத லாட்டி
பயறுபோ லிணர பைந்தாது படீஇயர்
உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்
காஞ்சி யூரன் கொடுமை
கரந்தன ளாகலி னாணிய வருமே. ௰

—ஓரம்போகியார்.

MARUTHAM

10. She who by her chastity is as a mother unto all, she who by marriage rites is the chief lady of the house, never disclosed the cruel absence of her Lord, the lord of the land abounding in *Kanji* trees, whose tender boughs bowed down by ploughmen, scatter on them, from fragrant flowers, soft pollen, green as the green gram. I think he will come to-day to falsify my fears.

Oram-pogiar

பாலை

கோடீ ரிலங்குவளை நெகிழ நாளும்
பாடில கலுழுங் கண்ணொடு புலம்பி
ஈங்கிவ ணுறைதலு முயங்குவ மாங்கே
எழுவினி வாழி னெஞ்சே முனாஅது
குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
வல்வேற் கட்டி நன்னாட் டும்பர்
மொழிபெயர் தேத்தா ராயினும்
வழிபடல் சூழ்ந்திசி னவருடை நட்பே. கக

—மாமூலனார்.

PALAI

11. The spotless white and radiant conch-cut bracelets slip and fall ; the eyes sleepless suffer from weeping. Rather than live here, we shall settle there ; where in front of us, we see the battle-field of the Telugus who wear a coronal of *kullai* flowers ; their land abounding in *acacia* trees is better: though the language of the land be different, rise, let us go forth and seek their friendship and prosper.

Ma-mula-nar

எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய
உலைக்கல் லன்ன பாறை யேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்குங்
கவலைத் தென்பவவர் தேர்சென்ற வாறே
அதுமற் றவலங் கொள்ளாது
நொதுமலற் கழறுமிவ் வழுங்க லூரே. கஉ

—ஓதலாந்தையார்.

12. Many are the springs small as the ant-holes; like to the anvil is the rock, ascending whereon the foresters shoot at wayfarers. Many-branched are the roads; (it is easy to lose one's way and come to harm) that way my Lord's chariot went. This wretched town, not anxious for him, is worried about a multitude of other things.

Othal-anthai--yar.

குறிஞ்சி

மாசறக் கழீஇய யானை போலப்
பெரும்பெய லுழந்த விரும்பிணர்த் துறுகற்
பைதலொருதலை சேக்கு நாடன்
நோய்தந் தனனே தோழி
பசலை யார்ந்தநங் குவளையங் கண்ணே. கங

—கபிலர்.

KURINJI

13. Clean-washed like an elephant are the rough rocks after a heavy rain. My Lord, abiding on one side of them causes terror all over. He gives me the pain of separation, O, companion mine, and my eyes, beautiful as the blue lotus, are now filmed over.

Kapilar

அமிழ்துபொதி செந்நா வஞ்ச வந்த
வார்ந்திலங்கு வையெயிற்றுச் சின்மொழி யரிவையைப்
பெறுகதில் லம்ம யானே பெற்றாங்
கறிகதில் லம்மவிவ் வூரே மறுகில்
நல்லோள் கணவ னிவனெனப்
பல்லோர் கூறயா அ நாணுகஞ் சிறிதே. கச

—தோல்கபிலர்.

14. O Lady, with the tongue packed with nectar, let me with your help get that maid with the regular row of teeth and few words! After I get her, let all the city know it. I am averse to doing that which will make all the passers by say with pity, how richly this youth deserves her!

Tholkapilar

(This has reference to the old time practice of a rejected lover mounting a horse of palmyra-fronds in front of the loved one's house, to excite the pity and evoke the interest of passers-by on his behalf.)

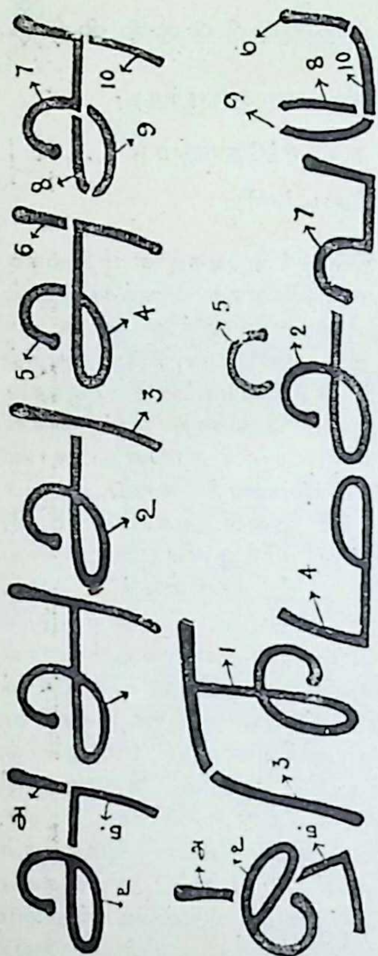
அறிவியற் பகுதி - Science

தமிழ் எழுத்துக்களின் நுண்மை விளக்கம்

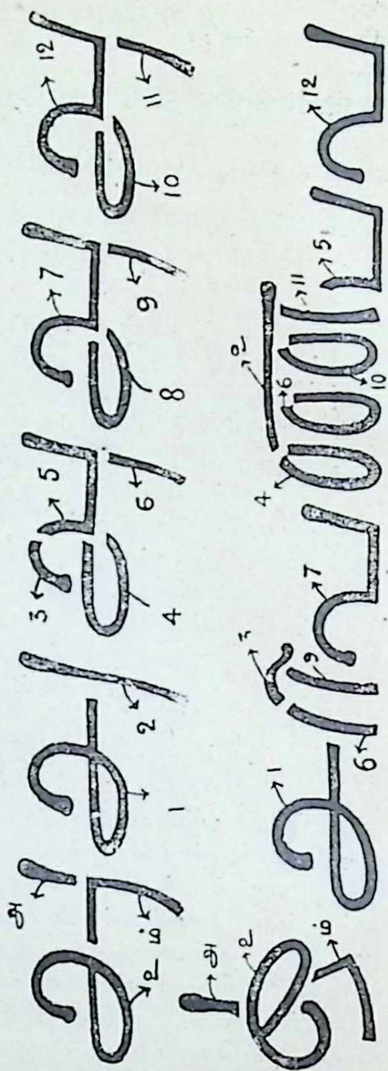
[திரு. பா வே மாணிக்கநாயக்கர்—க. ப. சந்தோஷம் B. A. L T.]

(௩௪௨-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பின்வரும் நான்காவது படத்தில் ஐந்து அகர எழுத்துக்களிருக்கின்றன. இவை பல்வேறு பகுதிகளாக வகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. முதலில் வருகின்ற அகரவெழுத்து அ, உ, ம என்று குறிப்பிடப்பெற்ற மூன்று பகுதிகளாயுளது. அதற்கடுத்த அகரம் 1. என்ற எண்ணுல் குறிக்கப்பட்டுப் பகுக்கப்படாது நிற்கின்றது. அடுத்தது 2, 3 என்ற எண்களால் குறிக்கப்படுகின்ற இரண்டு பகுதிகளை உடையதாயுளது. நான்காவதாகிய அகரம் 4, 5, 6 என்ற என்களால் காட்டப்படும் மூன்று பிரிவுகளையுடையது. இறுதியிலுள்ள அகரம் 7, 8, 9, 10 எனும் எண்கள் கொண்ட நான்கு பிரிவுகளையுடையதாய் நிற்கின்றது. இங்ஙனம் பெறப்பட்ட பகுதிகளை எடுத்து வேறு வகையில் புணர்த்துவதால் (ஓ, ந, ம, சி, வ, ய என்ற) மூலமந்திரம் தோன்றுகின்றது. அ, உ, ம என்ற எழுத்துக்களால் குறிக்கப்படும் முதல் அகரத்தின் மூன்று பகுதிகளும், மந்திரத்திலுள்ள ஓகரத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றன மிகுந்த நான்கு அகரங்களும் பற்பல வகையில் பத்துப்பிரிவுகளாய் நின்று பஞ்சாக்ஷரம் அல்லது ஐந்து எழுத்தாகிய 'ந, ம, சி, வ, ய,' என்ற எழுத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ந, ம, சி, வ, ய என்ற எழுத்துக்கள் ஐந்து, சிவனுடைய முகங்கள் ஐந்து; இவ்வைந்தெழுத்துக்களும் பத்துப் பிரிவுகளாலாயவை; சிவனுடைய கரங்கள் பத்தாம்; இவ்வொற்றுமை கருதற்பாலது. ஐந்து அகரவெழுத்துக்களை எடுத்து இவற்றைப் பகுதிகளாக வகுத்து ந, ம, சி, வ, ய என்ற ஐந்தெழுத்துக்களைப் பெறுகின்றோம். இங்ஙனமாயினும், பிரணவமாகிய ஓகரவெழுத்து இவற்றிலமையாது அதிகப்பட்டு நிற்கின்றது. இஃது ஈஸ்வரனின் மாறுத நிலையைக் குறிக்கும். ந, ம, சி, வ, ய என்ற எழுத்துக்கள் சிவனுடைய ஐந்தொழில்களாகிய சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், த்ரோபவம், அநுக்ரகம் என்பவற்றின் குறியீடுகளாம். ந, ம, சி, வ், ய என்ற எழுத்துக்களின் தத்துவம் அல்லது உண்மை இயல்,

படம் 4.

படம் 5.

முதலெழுத்தாகிய ஓகரம் அல்லது அகரத்தின் எவ்வெப் பகுதியிலிருந்து இவ்வெழுத்துக்கள் ஆக்கப்படுகின்றன வென்பதை நன்கு நோக்குவதால் தெளியப்படும். இதைக் கூறப்புகின், எடுத்துக்கொண்ட பொருள் இடர்ப்படுமாறு நீண்ட சொற்பொழிவொன்றுற்ற வேண்டுமாதலின், இதை விடுத்து மற்றொரு மூலமந்திரத்தை எடுத்துக்கொள்கின்றேன்.

ஐந்தாவது படத்தின் மேற்பகுதியில் வெவ்வேறு பிரிவுகளையுடையனவாய் ஐந்து அகர வெழுத்துக்களிருக்கின்றன. முதல் அகரவெழுத்து, அ, உ, ம என்ற குறிகளையுடைய மூன்று பகுதிகளாலாயது. மிகுந்த நான்கு அகரவெழுத்துக்களும், பன்னிரண்டு பிரிவுகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்றுமுதற் பன்னிரண்டுவரையிலுள்ள எண்களால் இப்பிரிவுகள் குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கின்றன. தலைப்பிலுள்ள அகரத்தின் மூன்று பிரிவுகளுந் திருப்பியடுக்கப்பட்டு முளையெழுத்தாகிய ஓகரத்தின் வடிவம் பெறுகின்றன. எஞ்சிய நான்கு அகரவெழுத்துக்களின் பன்னிரண்டு பகுதிகளும் ஷடாக்ஷரமாகிய "சரவணபவ" என்ற மூலமந்திரத்தின் எழுத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. "சரவணபவ" என்பதிலுள்ள எழுத்துக்கள் ஆறு; முருகனின் முகங்கள் ஆறு; "சரவணபவ" என்பதிலுள்ள ஆறுஎழுத்துக்களும் பன்னிரண்டு பிரிவுகளாக பகுக்கப்பட்ட நான்கு அகரவெழுத்துக்களிலிருந்து பிறக்கின்றன; முருகனின் கரங்கள் பன்னிரண்டு; இவை உற்று நோக்கற்பாலன. முன்கண்டவாறே ஈண்டும் முளையெழுத்தாகிய ஓகரம் ஆறு எழுத்துக்களோடு ஒன்றிவிடாது பிரிந்து நின்று ஈசுவரனுடைய திரிபின்மையைக் குறிக்கின்றது. இம்மந்திரத் திலடங்கிய தனித்தனி எழுத்துக்களின் தத்துவமும், அஷ்டக்கிரியைகள் என்ற கருத்தை இவ்வெழுத்துக்கள் எங்ஙனம் விளக்குகின்றன என்பதும், மூல எழுத்தின் எவ்வெப் பகுதிகளினின்றும் இவை ஆக்கப்பெறுகின்றன என்பதை நோக்குவதால் தெளிவாகும்.

பஞ்சாக்ஷரம், ஷடாக்ஷரமாகிய இருமந்திரங்களும் ஐந்து அகரவெழுத்துக்களி லிருந்தே பிறக்கின்றன வென்பதைக் கருத்தில் வைக்கவேண்டும். இம்மந்திரங்களாற் குறிக்கப் படுகின்ற சிவனும் முருகனும், (சாஸ்திரங்கள் கூறுமாறு) ஒரே ஈஸ்வரனின் இரண்டு வடிவங்களே என்ற உண்மை இதனல் வெளியாகின்றது. ஐந்து பிரணவ அகரங்களிலிருந்து இருமந்திரங்களுந் தோன்றுவது கொண்டு முருகனுஞ் சிவனும் ஒருவரே எனல் புதிதன்று. இருவருடைய முகங்

கள், கைகள், கண்கள் ஆகியவற்றைக் கூட்டி எண்ணி, சாஸ்திரங்களே இருவரும் ஒருவரென விளம்புகின்றனவென்று திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் சுவாமிகள் எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றார்கள். சிவனுடைய ஐந்து முகங்களும் பத்துக் கைகளும் பதினைந்து கண்களுஞ் சேர்ந்த தொகை முப்பது. முருகனுடைய ஆறுமுகங்களும் பன்னிரண்டு கரங்களும் பன்னிரண்டு கண்களுஞ்சேர்ந்த தொகை முப்பது. சிவனை நோக்குமளவில், கண்களின் தொகை பெரிது. முருகனைப் பார்க்கும்பொழுது, கரங்களின் தொகை உயர்ந்தது. இதனால் முருக மந்திரமாகிய ஷடாக்ஷரம், அஷ்டக்கிரியைகளுக்குச் சிவமந்திரத்தைவிட வாய்ப்புடைத்தென்பது காட்டப்படுகின்றது.

செய்திகளும் குறிப்புகளும் :
News and Notes

சிவபுராண மகிமை

இந்திரராகிப் பார்மே லின்பமுற் றினிதுமேவிச்
சிந்தையி னினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற்சேர்வர்
அந்தமி லவுணர்தங்க ளடல்கெட முனிந்த செவ்வேள்
கந்தவேள் புராணந் தன்னைக் காதலித் தோதுவோரே.

என்னுங் கந்தபுராண நூற்பயன் செய்யுளுக்கு இலக்கியமாக விளங்கினார். காலஞ்சென்ற திரு. சே. சிவஞானம் பிள்ளை என்பதை அவர்தம் வாழ்க்கையின் ஓர் கூற்றினால் மெய்ப்பிக்கின்றேன்.

பிள்ளை யவர்களுக்கு இளமை தொடங்கிச் சிவபுராண படனத்தில் பத்தியுண்டு. ஒவ்வொரு நாளிரவிலும் திருவிளையாடற்புராணத்தில் சில செய்யுட்களைப் படித்தபிறகே போசனஞ் செய்வார். பெரியபுராணமும் அவ்வப்போது (விசேஷமாகச் சமயகுரவர் குருபூசைக் காலங்களில்)படனஞ்செய்வார். 1903ம் வருடத்தில் சபாபதி நாவலர் மருகரும் மாணக்கரு

மாகிய ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதரோடு இவருக்குப் பழக்கம் ஏற்பட்டது. அவரிடம் கந்தபுராணம், திருவானைக்காப் புராணம் முதலியவற்றுள் சிற்சில பாகங்களைப் பாடங்கேட்டார். அதுமுதல் கந்தபுராணப்பற்று அதிகரித்தது. அருமையான பாடல்களை நெட்டுருச்செய்து ஒப்பிப்பார். பிரதிதினமும் கந்தபுராண பாராயணஞ் செய்யும் நியமத்தினைப் பூண்டிருந்தார். இதற்கு அடுத்த வருடமே இவருக்குத் தமிழ்ப் பரீக்ஷகர்வேலை கிடைத்தது. இக்கடமையைச் சில வருடம் செலுத்தினர். இதனால் இவருக்கு அதிக வருமானம் வந்தது. 1904 ம் ஆண்டு முதல் காலஞ்சென்ற கா. நமச்சிவாய முதலியாரோடு சேர்ந்து பள்ளிக்கூடத்துத் தமிழ் வாசக புத்தகங்கள் எழுதலானர். இவருடைய சார்பினலேயே அப்புத்தகங்கள்விருத்தியுற்றன என்பது முதலியாருடைய அபிப்பிராயம். இதனைத் தமிழுலகமும் அறியும். இப்புத்தகக் கூட்டுறவால் இவருக்கு வருமானம் மேன்மேலும் பெருகிற்று. உத்தியோகத்திலிருந்து இளைப்பாறிய பின்னர் வாகனம், மாடமாளிகை முதலிய சுகங்களைப்பெற்று வாழ்ந்தார். இத்தகைய மேலானபதவிக்குக் கொண்டுவந்தது கந்தபுராணமேயாம். உண்மை இவ்வாறிருக்க, புராணங்களைத் தற்காலச் சைவப்பிரசாரகர்கள் புறக்கணிப்பது என்னே? இவர்கள்,

பிறையணி சடைமுடிப் பிரான்தன் காதைகள்
இறையுமோர் மறுவில யாவு மேன்மையே
மறைபல சான்றுள வாய்மையே யவை
அறிஞர்கள் நாடியே அவற்றைக் காண்கவே.

என்னும் பாசுரத்தையும், அப்பர் சுவாமிகள் தசபுராண தேவாரத் திருப்பதிகத்தையும் சிந்திப்பார்களாக.

—சே. வே. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை.

போர் முடிவு

எதிர்பாராதவகையில் சென்ற ஏழு மாதங்களாக நடைபெற்று வந்த இத்தாலிய அபிசீனியப் போர் ஒருவாறு முடிவு பெற்றது. அபிசீனியா தோல்வியுற்றது; அதன் மன்னர் தம் மனைவி மக்களுடன் நாட்டைத் துறந்து பாலஸ்தீனம் புறப்பட்டார். குண்டுக்கு மிஞ்சிய நீதியுண்டோ?

முகப்புப் படம்

சென்னை அரசாங்கக் கன்காணிப் பொறிவலாளராகவும் சிவபுரம் பெருநிலக் கிழவராகவு மிருந்து காலஞ்சென்ற தமிழுன்னையின் திருமகனுர் உயர்திரு பா. வே. மாணிக்கநாய்க்கர் அவர்கள் பொறிநூலிலும், புதுப்பொறிகள் அமைப்பதிலும் தமிழ்நாட்டில் தலைசிறந்து விளங்கியவர்கள் என்பது ஒருதலை. அவர்மாட்டுச் சுடர்விட்டு மிளிர்ந்த அவ்வொட்பம் அவருடன் மறையாமல் அவர் வழித்தோன்றலாகிய அவர் மகனுர் திரு. பா. மா. முருகமாணிக்கத்தினிடம் தொடர்ந்து காணப்படுவது பெரிதும் போற்றி மகிழ்தற்பாற்ரும். திரு. முருக மாணிக்கம் பதினுருண்டு நிரம்பிய இளைஞர். இவர் பிள்ளைமைப் பருவத்திலிருந்தே பொறியமைக்குந் துறையிற் காட்டி வந்த நுழைபுலம் வியக்கத்தக்க தாகும். அண்மையில், குறைந்த செலவில் இந்நாட்டிற் கிடைக்கக்கூடிய பொருள்களையே கொண்டு இவ்விளைஞர் பெரியதொரு காற்பொறி (Wind mill) அமைத்துள்ளார். இப்பொறி எத்திசையில் காற்று வழங்கினும் இயங்க வல்லதாயும், மேனுட்டில் அமைக்கப்படும் பொறிகள் சேந்தும் நீரைவிட மிகுதியான நீரைச் சேந்த வல்லதாயும் இருப்பதுங் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும். இப்பொறி சென்ற மார்ச்சுத் திங்களில் முதன் முதல் இயக்கப் பட்டது.

முகப்புப் படத்தில் தாமமைத்த காற்பொறியருகில் இளைஞர் திரு. முருக மாணிக்கம் காணப்படுகிறார்.

கருவியாகிய தாளம், சேகண்டி என்னும் சேமக்கலம் முதலிய வைகளையும் முறைப்படி இசைக்கிணங்க முழக்கப்புகுங்கால் முற்பட்டெழுவது நாதமேயாதலின், கை=தொனியாகிய நாதம் என அமைந்தது. இசைக்கருவி ஐந்தனுள் இயற்கை வடிவமாகிய மிடற்றுக் கருவியொன்றன்றி, செயற்கைவடிவ மாகிய மேற்கூறிய நால்வகைக் கருவிகளையும் கைகொண்டே ஓசை எழுப்பிப் பயனுறுத்தவேண்டியிருத்தலின், மிகுதிபற்றி இப்பெயர் வாய்ந்ததெனக்கொள்க. மேலும், ஒவ்வோர் வாத் தியமும், முறைப்படி கையாடப்பெற்று, அது கைக்கும் நாதமே பயனாய் நிற்றலால் இப்பெய ரமைந்ததெனலும் பொருந்தும். மத்தளிகன் இப்பொழுது கொட்டிய கை இன் னும் ஒருமுறை கேட்கவேண்டும்; வீணைப்பயிற்சியில் அவர் கை மிகவும் நயம், என்னும் வழக்கும் காண்க.

கை - படைவகுப்பு, வரிசை

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] முற்கூறியவண்ணம் எண்ணும் தொழில்க ளெல்லாம் கை கொண்டே யமையப்பெறுதலின், போர் நிகழ்ச்சியில் இருவகையாரும் கை கொண்டே வெற்றி தோல்வி பெறவேண்டுமாதலின், கை=படைவகுப்பு எனலாயிற்று. பாரதப்போரில், பாண்டவர் ஒருகை, துரியோதனன் முதலி யோர் ஒருகை, ஆக நின்று போர் புரிந்தார்கள் என்பதனால் உணர்க. (கை=வரிசை).

கை - திறம், வல்லமை (சாமர்த்தியம்)

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] முற் கூறிய அமைதிப்படி கையினால் நடை பெறும் வெற்றிக்குரிய செயல்கள் யாவும், திறத்தால் ஆன தென்பதே துணிபாதலின், கை=திறம், வல்லபம் எனல் ஆயிற்று. உன் மனம்போல் விட இடமில்லை, இனி உன்கையால் ஆகுமட்டும் பார்—என்பதில் கை=திறமை என்றுதல் காண்க (கைகோள்=ஒழுக்கம்).

கை - சிறுமை

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] எண்ணிய வண்ணம் கை கூடாமல், கையறு நிலையில் ஆகுங்கால், காணத்தக்கது சிறுமையாத

லின், கை=சிறுமை எனலாயிற்று. கைத் தொண்டு, கைத் தொழும்பு, கைப்பணி, கைப்பாடு, கையர், கையாள், கையுழைப்பு—இவற்றுள் கை=சிறுமை, கீழ்மை - என்னும் பொருளேற்று நிற்றல் காண்க - (கைவாய்க்கால், வாய்ச்சி).

கை - பங்கு

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] எப்பொருளையும் பிரித்துப் பங்கிட்டு எடுப்பது கையேயாதலின், கை=பங்கு எனலாயிற்று. கணக்கில்லாமல் வாருதல் அழகன்று, கைக்கு இரண்டு இரண்டு கனிகள் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்—என்பதில் கை=பங்கு என ஆதல் காண்க.

கை - பக்கம்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] கையின் நிலையாகிய இரண்டு பக்கங்களுக்கும் ஆகுபெயரமைதியாய் கை என்று வழங்கலாயிற்று. நீ இடது கைக்கு வா, அவன் வலது கைக்கு நிற்கட்டும் என்பதில் பக்கம் எனவே அமைதல் காண்க.

கை - தங்கை (கையை)

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] புலப்படக்கூடிய தோற்றத்தில் தன்னையே போன்றவளென மதிக்கத் தன்கைக்கீழாய்ச் சிறுமியாய் நிற்றல்பற்றி, கை=கையை என்னும் பெயரிய தங்கை என்னலாயிற்று. (அக்காள்—தான் அஃகு ஆள்பவள்)

கை - துதிக்கை

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஐ=கை] கை என்னும் உறுப்புக்குரிய வடிவம் தொழில் முதலிய யாவும் பெற்றுத் துளையையும் பொருந்தி நிற்பதே யானைத்துதிக்கையாதலின், கை=யானைத் துதிக்கை என்னலாயிற்று. (உவமை யாகுபெயர்)

கை - உதவி, செய்கை

தொழிற்பெயர்

[க்+ஐ=கை] பிறர் தன்கண் விரும்பும் எண்ணத்தை நிறைவேற்றி அதுதான் இதுவென ஒப்படைத்தலானும், தான் எண்ணும் கருத்தைப் பிறர்க்குப் புலன்பட ஒற்றுமையாகவோ, வேற்றுமையாகவோ நிகழ்வித்தலானும் கை என்பது இருசொல் ஒருமொழிப்பட்டு வருதலின் முன்மொழியாய், கை=உதவி, கை=செயல். என அமையும்.—உதவி—கைகாவல், கைகொடுத்தல், கைதரல், கைதூக்கல், கைம்மாறு, கையடை, கையமர்த்தல், கையாற்றி, கையுதவி, இவைகள் உதவி உடம்பாடு. கைகழுவு (தீர்த்துத்தள்—குற்றத்துக்கு விலகு) கைசருவு, கைநெகிழ், கைம்மறித்தல், கைம்மறுத்தல், கையறல், கையிறங்காமை, கையிறுக்கம், கைவிடல், கைவிரித்தல், கையிகத்தல் - இவை உதவிஎதிர்மறை. செய்கை - கைகலத்தல் (கூடல் - போரிடல்) கைகோத்தல் (கூடிக்கொள்ளுதல், கைகோள் (ஒழுக்கம்), கைசெய்தல் (அலங்கரித்தல்), கைதூவாமை (ஒழியாவொழுக்கம்), கைதொடல் (உண்ணல், தொடங்கல், மணத்தல்) கைபடிதல் (கைதிருந்துதல்), கைபழகல் (பழக்கமாக்குதல்), கைபுனைதல் (அழகுசெய்தல், பூத்தொடுத்தல்), கைப்பழக்கம் (செய்கைப்பழக்கம்), கைந்நன்றி (செய்நன்றி), கைப்பற்றல் (கைப்பிடித்தல், மணஞ்செய்தல்) கையறிதல் (பழக்கம் செய்தல்), கையாடுதல் (கையாளுதல் (எடுத்து வழங்கல்), கையிடுதல் (செயலைத்தொடங்குதல்), கையொழியாமை (ஒழியாவொழுக்கம்), கைவரல், (செயற்பழக்கம்), கைவல்லபம் (செய்கைத்திறம்), கைவினை (செய்தொழில்), கைவேலை (செய்யும் செயல்), கைவை (செய்ய ஏற்படு, செய்யத்தொடங்கு) - இவைபோல்வன உடம்பாட்டுச் செயல்களாம். கைகுறண்டு, கைமுடங்கு, (செயலற்றிரு) கைசலி, கைதளர், (செய்கையிற்சோர்) கைபிழைபாடு, கைமோசம் (செய்கைப்பிழை) கையிளைத்தல், கையறை, கையறுத்தல், கையறுதல் (செயலழிதல்) - இவைபோல்வன எதிர்மறைச் செயல்களாம்.

கை - பெயர் விகுதியுருபிடைச்சொல்லாகுங்கால் உயர்திணைப் பெண்பாலில் முறைப்பெயர் விகுதியாகி, அத்தன்மையளே இவள் என்னும் குறிநிலை கொள்ளும் (எங்கை).

கை - தொழிற்பெயர் விகுதியுருபிடைச் சொல்லாகுங்கால், அச்செயலே (பகுதிப்பொருள் உணர்த்தும் செயலே) இதுவென்னும் குறிநிலைகொண்டு நிற்கும்.

சை, ஞை.

இகழ்ச்சிக்குறிப்பிடைச் சொற்கள்

[ச்+ஐ=சை] அப்பதனழி தன்மையிலுள்ள இரைச்சற் பேச்சுத்தானே இதுவென்னும் குறிநிலையில் - சீ! கெட்டது என்பதற்கிடாய் - சைஎன்னல் ஆயிற்று. (ஞை - என்பதும் இதைஒத்தது - குறிநிலை பதனழிதன்மைப் பேச்சின் உண்ணிலைதானே இதுவெனல் (ஞ்+ஐ=ஞை). (இசைநூல் வழக்கில் ஞைஞையுற்றேன் எனவும் நன்னூலுள் ஞை எனல் அமையாதெனவும் காண்கின்றது. ஆனல் இதுமொழியுமன்று. நை என்பதே ஞை எனவாயிற்று என உணர்க.

தை - அடை (அடைத்தலைச்செய்)

வினைச்சொல் ஏவல்

[த் + ஐ = தை] கட்புலனுக்கெட்டும் தோற்றத்தில் அமைந்த ஓர் பொருளில் ஓட்டை, இடைவெளி உண்டாகுமாயின் அதற்கு அவ்வகைப் பொருளைக்கொண்டே ஒட்டுத் தெரியாமல் முன்னிலைமைய அதுவே இதுவெனத் தைத்தலே அடைத்தலாதலால், தை=அடைத்தலைச் செய்யென்னும் அடை எனல் ஆயிற்று.

தை - ஆணி ஆப்புமுதலியவற்றை அறை

வினைச்சொல் ஏவல்

[த்+ஐ=தை] கட்புலனுக்கெட்டும் தோற்றத்தில் ஓர் பொருளில் ஒன்றைப் பொருத்துங்கால், ஆப்பு அல்லது ஆணி தைத்தே பொருத்தி அதுவே இதுவென அமைக்க வேண்டுமாதலின், தை=ஆணி ஆப்பு முதலியவற்றை அறை எனல் ஆயிற்று.

தை - கணக்குப்பதி, தோகை தை

வினைச்சொல் ஏவல்

[த்+ஐ=தை] கண்ணுக்குக் காணும் தோற்றத்தில் ஒரு கணக்கினுள்ள தொகைவிபர முதலியவைகளை வேறுபாடில்லாமல் அவைகளே இவைகளென மற்றொரு கணக்கில் பதி என அமைதலின், தை=கணக்குப்பதி, தொகை தை என்றாயிற்று.

தை - தைத்திணக்கு, மூட்டு

வினைச்சொல் ஏவல்

[த்+ஐ=தை] கட்புலனுக்கெட்டும் தையல் உடுப்பு அங்கி முதலியவற்றையும் கிழிந்த உடை முதலியவற்றையும் அமைக்குங்கால், அவ்வவ்வுறுப்புக்களுக் கியைந்தபடி கீறித் தைத்திணைத்தே குறித்த விதத்துள்ள உடுப்புக்கள் இவைகளெனக்காட்ட நிகழ்வதால், தை=நூல் ஊசிகொண்டு மூட்டி இணக்கு—தைத்தலைச் செய் எனல்ஆயிற்று.

தை - படு

வினைச்சொல் ஏவல்

[த்+ஐ=தை] கண்ணுக்கெட்டும்படி முள், அம்பு முதலியவைகள் உடலில் தைத்து நெடுநேரம் காணுமல் பின் தேடிய ஒன்றுதான் தான் என வெளிப்படுவதாய் நிகழ்தலின், தை=படு எனலாயிற்று. இஃது சிறுபான்மை அகமுகப் பார்வைக்கு நெடுநேரம் ஒருவர் எடுத்துக்காட்டியும் தோற்ருமல் பின் நாடி யாராயுமிடத்து அது இன்னதுதான் என வெளிப்படும் கருத்துக்கட்கும் உவமையாகுபெயராய்ப் பொருந்தும்.

தை - மரத்தின் இளங்கன்ருகிய தை

பெயர்ச்சொல்

[த்+ஐ=தை] புலப்படத்தக்க நிலைமையுள்ள பொருளாய்த் தன்னினமே தானென்ன வரவர வளர்ந்துண்டாகும் ஓர் நிலையுயிர்ப் பொருளென அமைதலினுலும், அங்ஙனம் வளர்ந்தோங்க நிலத்திற்பதித்து நட்டுவைக்கத் தக்கதாதலினுலும், தை=தைத்து நடத்தக்க மரத்தினிளங்கன்று என்னலாயிற்று. (தை என்பது தெங்கந்தை, பலாந்தை என்ருற் போல்வது). இது மலைநாட்டின்கண் வழங்கும் திசைச்சொல் என்க.

தை - தை மாதம்

பெயர்ச்சொல்

[த்+ஐ=தை] கண்ணுக்குப் புலப்படுநிலையில் சூரியன் வடபுறம் சார்ந்து செல்லும் உத்தராயணம் இம்மாத முதற்ருன் என்னும் குறிப்புத் தோற்றுவித்து அவ்வகை ஆறு

மாதங்கட்கும் முதன் மாதமாயமைதலின், தை=தை மாதம் எனக்கொள்ளலாயிற்று.

தை - மகரவிராசி

பெயர்ச்சொல்

[த்+ஐ=தை] சூரியன் மகரவிராசியில் நிற்கும் முறைமை தை மாதத்திலேதான் கண்டுகொள்ளத் தக்கதாதலின், தை=மகரவிராசி எனலாயிற்று.

தை - பூசநாள்

பெயர்ச்சொல்

[த்+ஐ=தை] இத் தைமாதத்தில், சமயக்கோட்பாட்டின்படி பூசத்திருநாள் நடாத்தப்பெறுமாதம் இதுவேயாதலின், தை=பூசநாள் எனலாயிற்று.

தை என்பது பெயர்விகுதியுருபிடைச் சொல்லாகும் போது, அத்தோற்றமே இத்தோற்றம் என்னும் குறிநிலை கொள்ளும். (எந்தை=தந்தை, குழந்தை).

தை என்பது தாளவோத்தின் வாய்பாட்டின் ஒன்றும் வழங்கும்.

நை - இரங்கு

வினைச்சொல் ஏவல்

[ந்+ஐ=நை] ஒருவர் அடையுந் துன்பம், வருத்தம் கண்டு, அத்துன்பமும் வருத்தமும் உள்ளவாறுள்ளபடி, பிடிபாட்டின் கோட்பாடாகத் தனக்குற்றதாகவே எண்ணுவது இரக்கம் கொள்வதாதலின், நை=இரங்கு என அமைந்தது. (உயிர் நலத்துக்கா நிகழ்ச்சி).

நை - கெடு (உள்வலியொழி)

வினைச்சொல் ஏவல்

[ந்+ஐ=நை] உயிர்நலமாகிய உள்ளுறுதி, அதுதான் இது, அதுதான் இதுவென்று சிறிது சிறிதாகத் தன்னுட்கொண்டொழிக்கும் கவலைக்கிரையாக்கி நிற்றலே கேடாதலின், நை=கெடு எனல் ஆயிற்று.

நை - தளர்

வினைச்சொல் ஏவல்

[ந்+ஐ=நை] மேல் நை=கெடு என்ற அமைதிப்படி, உயிர் நலம் அல்லது உள்வலி வரவரக் குன்றுமாயின் தளர்வே மேலிடு மாதலின், நை=தளர் என்றாயிற்று.

நை - துயரடை, துன்புறு

வினைச்சொல் ஏவல்

[ந்+ஐ=நை] மேற்கூறிய வண்ணம் உயிர்நலம் அல்லது உள்வலி அதுதான் இதுவென வெறுக்கச் செய்யும் கவலைக் கிரையாக்கி நிற்பதில் அடுப்பது துயரமும் துன்பமுமே யாதலின், நை=துயரடை, துன்புறு என்றாயிற்று.

நை - அழிவுறு, வருந்து, மனம்வாடு

வினைச்சொல்-ஏவல்

[ந்+ஐ=நை] இம்மொழி, கெடு, தளர், துயரடை, துன்பப்படு என்றான் அமைதிபோலவே, பொருந்தி நிற்குங் கால், உள்வலி கெட்டு நிற்கையில், அடுத்து நிகழ்வன அழி மதி, வருத்தம், மனவாட்டம் இவைகளேயாதலின், நை+அழி வுறு, வருந்து, மனம் வாடு என்றாயிற்று. நை - இரங்கு, கெடு, தளர், துயரடை, துன்புறு, அழிவுறு, வருந்து, மனம் வாடு என்னும் இவைகள் யாவும் தன்வினைகள்.

நை-கேடுறுத்து, தளர்த்து, துயரப்படுத்து, அழிவி, வருத்து, வாட்டு.

வினைச்சொல் ஏவல்

[ந்+ஐ=நை] பிறவுயிர்களின் உயிர்நலம் அல்லது பொருள்களின் உள்வலி குறைக்கும் பகையே தானென அமை யுங்கால் நைத்தல் என்னும் தொழில்கொள்ள நிகழ நை என்பதே பிறவினைக்கும் பொருந்துமாதலின், நை=கெடச் செய், தளரச்செய், துயரப்படச்செய், அழிந்துபோகச் செய், வருத்தப்படுத்து, வாட்டங்கொள்ளச் செய் என்னல் ஆயிற்று. (இவை பகைநிலையின் எழும்செயல்கள்).

நை - பழிப்பு, இகழ்ச்சிக்குறி, ஏளனம்.

பெயர்ச்சொல்

[ந்+ஐ=நை] உன் உயிர்நலத் தன்மை அல்லது உள் வலியே இவ்வளவுதானே என ஒன்றை முன்னிலையாக் கொண்டு பழிக்கும் நிகழ்ச்சியில், நை=பழிப்பு, இகழ்ச்சிக் குறிப்பு என்னலாயிற்று - நை என்பது நைக்காட்டல், நையாண்டி=இகழ்ச்சி- விளையாட்டுச்சேட்டை, ஏளனம் எனப் பொருள் பெறலின், மேற்கூறிய குறிநிலை விளக்கல் காண்க. நை என்னும் இகழ்ச்சிக்குறிப்பின் மரூஉதான் 'ஞை' என்பதும்.

பை - அழகு

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] ஓர் பொருளின், பொதிநிலையாகிய நலமே இதுவெனக் காட்டல் அழகாதலின், பை=அழகு என்னல் ஆயிறறு.

பை - குடர்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] உட்கொள்ளும் உணவு, அவ்வுணவின் ஆக்கமாகிய தாது, உணவின் நீக்கமாகிய மலம், நீர் முதலிய வைகளை உள்ளில் அமைக்கும் பொதிவே இதுவென நிற்பது இரைப்பை முதலிய குடராதலின், பை=குடர் என வழங்கல் ஆயிற்று.

பை - துணிப்பை, தோற்பை, சாக்கு.

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] ஒன்றைப் பொதிபொருளாகியது தானெனக் காணப்படுவதே பணப்பையாகிய துணிப்பை, சணற்பையாகிய சாக்கு ஆதலின், பை=துணிப்பை, தோற்பை, சாக்கு என்னல் ஆயிற்று.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த, தமிழாராய்ச்சிக் கழகத் தலைவராய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட

திருவாளர் S. வையாபுரிப் பிள்ளை, B.A., B.L.

சிலம்பு-கரு] தாது—வைகாசி [பரல்-க௦

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அமுதே
　　ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
　　மனத்திடை மன்னிய மன்னே
சிறைபெறு நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
　　திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
இறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாய்
　　இனியுன்னை யென்னிரக் கேனே.

பதவுரை :—

ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே—அழியாது எப்பொழுதும் எங்கும் நிறைந்து அசையாதிருக்கும் நிலையான பேரொளி மலையே

குறைவிலா நிறைவே—யாதொரு குறைவுமின்றி நிறைந்த அறிவுப் பொருளே

கோதிலா அமுதே—துன்பம் சிறிதுங்கலவாத பேரின்பப் பொருளே

சிறைபெறுநீர்போல்—அணைக்கட்டினாற் றடுக்கப்பட்டுத் தேங்கிநின்ற ஆற்று நீரானது அவ்வணைக்கட்டு உடைந்தபொழுது விரைந்து கடலைச்சேர்ந்து அதினினின்றும் மீளாது அக்கடல்நீராய் அடங்கி நிற்றல்போல்

சிந்தைவாய் பாயுந் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே—ஐம்பொறிகள் முதலிய கருவிகளானாகிய பாச ஞானத்தாற் றடைப்பட்டு ஏக தேசப்பட்டிருந்த எனது உள்ளமானது அப்பாசஞானத்தடை நீங்கியபொழுது சிவத்தினிடம் விரைந்து கலந்து அச்சிவமே

யாய் அடங்கியும் திருப்பெருந்துறையிலும் வீற்றிருந்தருளும் சிவபெருமானே

மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்து—வேதாகமங்களாயும் அவ்வேதாகமங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிற முழுமுதற் பொருளாயும் விளங்கி

என் மனத்திடைமன்னிய மன்னே—எனது உள்ளத்தில் நிறைந்த அறிவுப்பொருளாய் நிலைத்து நிற்கிற பொருளே

இறைவனே—என்னை அடிமையாகக்கொண்டு ஆண்டு அருளிய தலைவனே

நீ என் உடல் இடம் கொண்டாய்—எனது உடலையும் (உடலின் கண்ணுள்ள உள்ளத்தையும்) நீ கோயிலாகக்கொண்டு நிலையாக எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பிடமாகக் கொண்டருளினுய்

இனி உன்னை என் இரக்கேன்—(அவ்வாறு நீ என் உடலிலும் உள்ளத்திலும் நிலையாக வீற்றிருந்து 'நான்' 'நீ' என்னும் வேற்றுமையின்றி என்னுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து பேரின்பம் அளித்து அப் பேரின்பப்பேறு பெற்ற நான்) உன்னிடத்தில் கேட்டுப் பெறவேண்டியது என்ன இருக்கின்றது? (ஒன்றும் இல்லை என்றபடி).

விளக்கவுரை :—

ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே—ஈறு என்பது அழிவு. கொழுமை என்ற அடைமொழியானது ஒளி மிகுதியைக் குறிக்கிறது. கோடி ஞாயிற்றினொளித் தொகுதியும் அவ்வொளிக்கு ஈடாகாது. குன்று என்பது மாறுதலின்றி நிலையாயிருத்தலைக் குறிக்கிறது.

சிறைபெருநீர்போல்—சிறை என்பது தடை. அது இங்கே ஆற்று நீரைத் தடைசெய்கிற அணையைக் குறிக்கிறது. சிறைபெருநீர் என்றதனுல் நீர் என்பது ஆற்றுநீர் என்னும் பொருள்பட நின்றது—சிவஞானபோதம் எட்டாவது சூத்திரம் "சிறைசெய்ய நின்ற" என்னும் முதற்குறிப்பு வெண்பாப்பொருளை நோக்குக.

சிந்தைவாய் பாயும் திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே—வாய் இங்கே* ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. பாயும் என்பது விரைந்து செல்லும் என்ற பொருள்பட நின்றது. அது சிவன் என்னும் பெயர் கொண்டு முடிந்தது.

* சிந்தை வாய் பாயும் சிவன். திருப்பெருந்துறை(யில்) உறை(யும்) சிவன் என முடிக்க.

மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் என்மனத்திடை மன்னிய மன்னே—மறை என்றசொல் இங்கே பொதுப்பெயராய் இறைவனை அடைதற்கு வழிகாட்டும் வேதாகமங்கள் முதலிய கலைக

ளைக்குறிக்கிறது. பதிபசுபாசங்களைத் தெரித்துணர்த்தும் பலகலை யாகமவேதங்கள் பசுவுக்குப் பாசத்தடையை நீக்க வழிகாட்டிப் பதியை யடையச்செய்தலால் மறையுமாய்மறையின் பொருளு மாய் என்றும், அவற்றைக் கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்து நிட்டை கூடியதனாலுண்டாகும் பதிஞானமானது சிவகரணமாய் மாறிய நிலையிலுள்ள தமது உள்ளத்தில் அநுபூதி ஞானமாய் விளங்குதலால் என்மனத்திடை மன்னிய மன்னே என்றும் அடிகள் கூறினர். மனம் என்பது இங்கே சிவனையே பற்றுகிற மனம்; அதனைத் திருமூலர் திருமந்திரம் 620-வது பாட்டில் 'மன்மனம்' என்று கூறுகின்றார் திருநாவுக்கரசு அடிகள் இந்த மனதைத் தமது தேவாரத்தில் 'மனமணி' என்றும் உலகபோ கத்தைப் பற்றும் கீழ்மனதைக் 'கடிமனம்' என்றும் கூறுகின்றார். (76-4.) அடிகள் கோயிற்றிருப்பதிகம் 10-வது பாட்டில் "சிந் தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்" என்று கூறுகின்றார்.

நீ என் உடல் இடம் கொண்டாய்—"ஞானிக்குக் காயம் சிவமே தநு வாகும்" என்று திருமூலர் திருமந்திரம் 2135-வது பாட்டில் கூறுதல் காண்க.

இனி உன்னை என் இரக்கேன்—அடிகள் தாம் திருப்பெருந்துறை யில் சிவபெருமானால் ஆண்டருளப்பெற்றுப் பேரின்பப்பேறு அடைந்தபின் பெறத்தக்கது ஒன்றுமில்லையாதலின் 'இனி உன்னை என் இரக்கேன்' என்றார். இரக்கேன் என்பதில் 'கு' என் பது எதிர்காலம் காட்டும் விகுதி. ஏ.—ஈற்றசை.

இந்தப்பாட்டில் அடிகள் முதற்கண் முதலாவது அடியில் சிவ பெருமானை "ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க்குன்றே" என்று விளித்து அவனுடைய சத்துத்தன்மையையும், "குறைவிலா நிறைவே" என்று விளித்து அவனுடைய சித்துத் தன்மையையும், "கோதிலா அமுதே" என்று விளித்து அவனுடைய ஆநந்தத்தன்மையையும் குறிப்பிட்டுப் பின்னர் அச்சத்துத் தன்மைபற்றி அவன் தமக்கு அருள்செய்ததை மூன்றாவது அடியில் "சிறைபெறுநீர்போல் சிந்தைவாய்ப் பாயும் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே" என்றும், அச்சித்துத்தன்மைபற்றி அவன் தமக்கு அருள்செய்ததை இரண்டாவது அடியில் "மறையு மாய்மறையின் பொருளுமாய் என் மனத்திடை மன்னிய மன்னே" என்றும், ஆநந்தத்தன்மைபற்றி அவன் தமக்கு அருள்செய்ததை நாலாவது அடியில் "இறைவனே" நீ என்னுடலிடங் கொண்டாய் இனி உன்னை என் இரக்கேனே" என்றும் கூறியருளும் அழகை நோக்கி அகமகிழ்க. அடிகளுடைய நிறைவுபெற்ற அறிவு, அன்பு, செயல்கள் மூன்றும் சிவபெருமானுடைய சத்து, சித்து, ஆநந்தம் என்ற மூன்றையும் அடைதற்கு முறையே ஏதுக்களாய் இருத்தல் காண்க.

—மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை

புதுக்கவிகள்-Original Poetry

தமிழ்நாட்டுச் சிறப்பு

[வித்வான் பே. கோவிந்த மூப்பனார் அவர்கள்]

முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குத் துகிலும்
  மூதறி வௌவைக்கு மூவா
நெல்லியும் நல்கிப் பெரும்புகழ் கொண்ட
  நிலமன்னர் வாழ்ந்த தென்னாடு
பல்வகைச் செடியும் கொடிகளு மலர்ந்து
  பண்பயி லளிக்குநெல் முளைக்கும்
பில்குதே னளித்து மனவிரிந் துவக்கும்
  பீடுசால் செந்தமிழ் நாடு. 1

கணவன்முன் னிறக்கப் புகழினை நிறுத்திக்
  கடிதுயிர் துறந்தமா தேவி
மணமலர்க் கூந்தற் கண்ணகி தேவி
  மனையறம் புரிந்த தென்னாடு
இணைபிரி வில்லா திரையெடுத் தன்பால்
  இன்புதுய்த் திறுதியி லிறக்கின்
துணையொடு மிறக்கும் அன்றில்கள் வாழும்
  தூய்மைசால் செந்தமிழ் நாடு. 2

தங்குலம் பழித்த விசயனே கனகன்
  தானையை வென்றவர் தலையில்
மங்கைகண் ணகிக்குக் கல்லினைக் கொணர்ந்த
  மன்னவன் வாழ்ந்த தென்னாடு
வெங்கரி பருத்துக் கோடுகை கொண்டு
  விளங்கினும் எதிர்ப்புக்கஞ் சாது
பொங்கிமிக் கெழுந்து பாய்ந்துயிர் போக்கும்
  புலியுறை செந்தமிழ் நாடு. 3

போர்புரிந் தைவர் நூற்றுவர் புலம்பப்
　புதியசோ றுதவிநீங் காத
பேர்பெறு பெருஞ்சோற் றுதியன்சே ரலர்கோன்
　பிறந்தர சாண்டதெந் நாடு
நீர்நிலை காய்ந்து நிலஞ்சுடும் வெயிலில்
　நீள்மரக் கனியொடு தேனைக்
கார்நிறக் கரிக்கு மந்தியீந் துவக்கும்
　காடுசூழ் செந்தமிழ் நாடு.　　4

தங்கள்நன் னாட்டைத் தமரொடுங் காத்துத்
　தமக்கெதி ரின்மையைக் காட்டக்
கங்கையை வென்றும் கலிங்கத்தை வென்றும்
　காவலர் காத்த தெந்நாடு
எங்கெங்குச் செலினும் எதிர்விலங் கடக்கி
　எதிர்தமக் கின்மையைக் காட்டிச்
சிங்கங்கள் தங்க ளினத்தொடுந் திரியும்
　சேடுயர் செந்தமிழ் நாடு.　　5

இசையி லக்கணமும் இயலி லக்கணமும்
　இயங்குநா டகவிலக் கணமும்
வசையிலா அகத்துப் புறத்திலக் கணமும்
　வகுத்தவர் வாழ்ந்ததெந் நாடு
அசையளி பாட அணிமயி லாட
　அழகழ கென்றுபுள் ளியம்ப
இசைவுறப் பெடைக ளிசைவுறப் பாம்பும்
　எதிர்வரும் செந்தமிழ் நாடு.　　6

பிறவியால் மூப்பால் ஆடவர் பிரிவால்
　பெருமையொன் றில்லையென் றிகழ
அறிவினால் பெண்ணும் இளைஞரும் பெருமை
　ஆணொப்ப அடைந்ததெந் நாடு
சிறிய கள்ளியின்க ணறுமண அகிலும்
　சேற்றினில் நாறுதா மரையும்
மறிதிரைக் கடலில் முத்தமும் தோன்றி
　மாண்புறுஞ் செந்தமிழ் நாடு.　　7

இன்னிசை வாய்ந்த தமிழ்த்தொடைக் குருகி
இரந்தசெந்தமிழ்ப்புல வனுக்குத்
தன்னுயர் தலையை மன்னவன் குமணன்
தந்துசீர் கொண்டதெந் நாடு
முன்னிருந் திசைக்கும் தமிழிசைக் கரவு
முகமலர்ந் துருகிவந் தாடித்
தன்னையுங் கொடுத்து நல்லபாம் பெனும்பேர்
தாங்குறும் செந்தமிழ் நாடு. 8

நெறிவழி யொழுகி அறிவினால் நிறைந்த
நெஞ்சினோ டியாவர்க்கும் பணிந்து
பொறிகளை யடக்கிச் செயற்கருந் தவங்கள்
புரிந்தவர் வாழ்ந்ததெந் நாடு
சிறுமுளை யாகிச் செம்மையோ டெழுந்து
செந்நெல்நீள் கதிர்களால் வணங்கிப்
பொறுமையால் தம்மை அறுப்பினும் பொறுத்துப்
புகழ்பெறுஞ் செந்தமிழ் நாடு. 9

வள்ளுவன் பொய்யா வாய்மொழிப் புலவன்
மக்களுள் ளுவவெலாம் உணர்ந்து
தெள்ளுதீந் தமிழால் திருக்குறள் பாடிச்
சிறப்புற வாழ்ந்ததெந் நாடு
கிள்ளை களேனைப் புள்ளொலி யொலித்துக்
கிளைமரப் பொதும்பர்வாழ் புட்கட்கு
உள்ளுவப் பூட்டி உடனுறைந் தென்றும்
உவகைகொள் செந்தமிழ் நாடு. 10

விரைந்து பெறுமின்கள் விரைந்து பெறுமின்கள்

திருவள்ளுவர் நினைவுமலர் (1935)

அழகிற் சிறந்தது; படங்கள் நிறைந்தது;
பொருள்வள மிகுந்தது

(நம்மிடம் கிடைக்கும்.) குறைந்த விலை அணா 9.

இலக்கணமும் இலக்கியமும் :
LANGUAGE AND LITERATURE

கம்பரும் வள்ளுவரும்

[காரைநகர் திரு. சு. அருளம்பலம் அவர்கள்]

இராமாயணம் ஆரணியகாண்டத்தின்கண் கூறப்பட்ட அமைச்சியல் அரசியல் துறவு முதலாகிய விஷயங்களும் திருவள்ளுவரது திருக்குறளின்கண் கூறப்பட்ட அமைச்சியல் அரசியல் துறவு முதலாகிய விஷயங்களும் ஒப்புமையுடையனவாகக் காணப்படுதலினால் அவ்வொப்புமைப் பகுதியை இங்கே காட்டுதும்.

தசரதசக்கரவர்த்திக்கு நரைதோன்றிய பின்பு அவர் ஒரு தினம் தனது வடிவத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்த்தார். பார்த்த போது நரை தோன்றியதைக் கண்ணாடியிலே கண்டார். இனி இராச்சியபாரத்தை இராமபிரானிடத்து வைக்க வேண்டுமேயொழிய நாம் கைக்கொண்டிருத்தல் தகாது என்று எண்ணங்கொண்டார். இராம பட்டாபிஷேகத்திற்குச் செய்யற்பாலனவாகிய கருமங்களைக் குறித்து ஆலோசித்தற்பொருட்டு 'மந்திரிமார் வருக' என அழைக்கப் பலவகைக்குணங்களும் பொருந்திய மந்திரிமார் வந்தனர். அவர்கள்,

> "குலமுதற் றொன்மையுங் கலையின் குப்பையும்
> பலமுதற் கேள்வியும் பயனுமெய்தினார்
> நலமுத னலியினு நடுவு நோக்குவார்
> சலமுத லறுத்தருந் தருமந் தாங்கினார்"

என்று அவர்களுடைய குடிப்பிறப்பு, கல்விஞானம், கேள்வி, தாம் மேற்கொண்ட செயலைப் பயன்தோன்றும் வரையிலும் எத்துணையிடையூறு வரினும் முயலும் விடாமுயற்சி, நடுவு நிலைமை, சினமின்மை, தருமமானவற்றை மேற்கொள்ளல் என்ற பலவகையான குணங்களையுங் கூறினார்.

இவ்வாறே வள்ளுவரும் குடிப்பிறத்தலை,

> "அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
> பண்புடையான் றூதுரைப்பான் பண்பு"

என்னுங்குறளிலே 'குடிப்பிறத்தல்' என்பதனாற் கூறினார். பரிமேலழகர் குடிப்பிறத்தல் என்பதற்கு 'அமைச்சுப் பூணற்கமைந்த குடியின்கட் பிறத்தலும்' என்றார்,

கல்வி கேள்வி முதலாய விஷயங்களை வள்ளுவர்,

"வன்கண் குடிகாத்தல் கற்றறித லாள்வினையோ
டைந்துடன் மாண்ட தமைச்சு"

என்னுங்குறளில் 'கற்றறிதல்' என்பதனாலும் 'சொல்வன்மை' என்னும் அதிகாரத்தினாலும் விளக்கினர். கேள்வி அமைச்சர்க்குச்சிறந்த குணமாதலை "முதிர்ந்த கேள்வித்தொன்னெறியமைச்சன்" எனப் பெரியபுராணத்துக் கூறுவதனாலும் அறியலாகும். பயனெய்தற்குக்காரணமாய முயற்சியை "ஆள் வினையோடு" என்னும் குறட்பகுதியினாற் கூறினர். நடுவு நோக்குதல் தருமந்தாங்குதல் முதலாய குணங்களை 'வினைத் தூய்மை' முதலாய அதிகாரத்தாற் கூறினர்.

இன்னும் கம்பர், மந்திரிமார் ஊகிக்குந்திறனும் மேன் மேலும் முயலுந்தன்மையும் மானமும் உடையவர்கள்,

"உறறது கொண்டு மேல்வந் துறுபொரு ளுணருங் கோளார்
மற்றது வினையின் வந்த தாயினு மாற்ற லாற்றும்
பெற்றியர் பிறப்பின் மேன்மைப் பெரியவ ரரிய நூலுங்
கற்றவர் மானநோக்கிற் கவரிமா வனைய நீரார்"

எனக்கூறினர். இவ்வாறே வள்ளுவரும்,

"மதிநுட்ப நூலோ டுடையார்க் கதிநுட்பம்
யாவுள முன்னிற் பவை"

என்னும்குறளிலே 'மதிநுட்பம்' என்னும்பகுதியினால் 'உற்றதுகொண்டு மேல்வந்துறு பொருளை ஊகித்தறியவல்லதாகிய இயற்கையான புத்திநுட்பமுள்ளவர் என்பதனையும், 'நூலோடுடையார்க்கு' என்னும் பகுதியினால் 'அரியநூலுங் கற்றவர்' என்பதனையும் குறிப்பிட்டார். "வினையின் வந்ததாயினும் மாற்றல் ஆற்றும் பெற்றியர்" என்பதனால் ஊழினாலே வேண்டாத காரியமானது வந்துசேரினும் அதனை முயற்சியினால் நீக்கலாம் என்னும் பொருளைக்கூறினர். இவ்வாறே வள்ளுவரும் முயற்சியினால் ஊழை வெல்லுந்தன்மையை,

"ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலைவின்றித்
தாழா துஞற்று பவர்"

என்று கூறியருளினர்.

மானத்திற்குக் கவரிமாவை உவமை கூறியதுபோலவே வள்ளுவரும்,

"மயிர் நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்"

எனக்கூறினர்.

இன்னும் கம்பர், அமைச்சர்கள் ஒருகாரியத்தைச் செய்யுங்கால் அத்தொழிலுக்கேற்ற கருவியையும் காலத்தையும் இடத்தையும் தமது நூலுக்கேற்பத் தெளிந்து ஊழ்வினைகளையும் ஆராய்ந்து தருமம் நல்லொழுக்கம் நற்செய்கையுடையராய் அக்காரியப் பயனைத் தம்மிறைவற்காம் வண்ணம் செய்யும் குணமுடையார்

"காலமு மிடனு மேற்ற கருவியுந் தெரியக்கற்ற
நூலுற நோக்கித் தெய்வ நுணித்தறங் குணித்த மேலோர்
சீலமும் புகழ்க்கு வேண்டுஞ் செய்கையுந் தெரிந்துகொண்டு
பால்வரு முறுதியாவுந் தலைவற்குப் பயக்கு நீரார்"

எனக்கூறினர். இவ்வாறே வள்ளுவரும்

"கருவியுங் காலமுஞ் செய்கையுஞ் செய்யு
மருவினையு மாண்ட தமைச்சு"

எனக்கூறினர்.

இன்னுங் கம்பர், அவ்வமைச்சர்கள் தம்மிறைவன் கோபித்த காலத்திலும் தம்முயிர்க்குறுதி எண்ணாது அரசனது கோபத்தைத் தாங்கி உறுதிநோக்கி நீதியை இடித்துக் கூறுவதாகிய இன்றியமையாக்குணத்தையும், சன்மார்க்க நெறியில் நின்று முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் உணருந்தன்மையும் உடையர்

"தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணார் தலைமகன் வெகுண்ட போதும்
வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாது நின்றுரைக்கும் வீரர்
செம்மையிற் றிறம்பல் செல்லாத் தேற்றத்தார் தெரியுங்கால
மும்மையு முணரவல்லா ரொருமையே மொழியுநீரார்";

எனக்கூறினர். இவ்வாறே வள்ளுவரும், தலைமகன் வெகுண்ட போதும் வெம்மையைத் தாங்கி நீதியை உரைக்கும் அமைச்சர் குணத்தை,

"அறிகொன் றறியா னெனினு முறுதி
யுழையிருந்தான் கூறல் கடன்"

என்னும் குறளினாற் கூறினார்.

"மூரித்தேந் தாரினாய் நீமுனியினு முறுதி நோக்கிப்
பாரித்தேன் றரும நுண்ணூல் வழக்கது வாதல்கண்டே"

(நாமகள் 185)

என்றார் சிந்தாமணியிலும்.

"செம்மையிற்றிறம்பல் செல்லாத் தேற்றத்தார்" என்பதை வள்ளுவர்,

"இடுக்கட் படினு மிளிவந்த செய்யார்
நடுக்கற்ற காட்சி யவர்"

"ஈன்றாள் பசிகாண்பா ளாயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை"

"என்று மொருவுதல் வேண்டும் புகழொடு
நன்றி பயவா வினை"

என்னுங் குறள்களினாற் கூறினார்.

ஒருமையே மொழியுநீர்மையை வள்ளுவனார் 'தூது' 'சொல்வன்மை' முதலான அதிகாரங்களிற் கூறினார்.

இத்தன்மையராகிய அமைச்சர்கள் சூழ்ந்திருப்ப, தசரத சக்கரவர்த்தி தான் வெகுகாலம் அரசுசெய்து வயோதிக நிலையையடைந்தமையால் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டி இனி திருக்க எண்ணியதை அவர்களுக்குக் கூறுகின்றவர் "மூவுலகி லுமுள்ள புறப்பகைக்குப் பின்னிடாது பொருது அவற்றினைத் தவிர்த்துநின்ற யான் அகப்பகையாகிய காமமாதியன வற் றிற்கு அஞ்சிவாழ்வேனோ,

"வெள்ளநீ ருலகினில் விண்ணி னாகிற்
றள்ளரு பகையெலாந் தவிர்த்து நின்றயான்
கள்ளரிற் கரந்துறை காம மாதியா
முள்ளுறை பகைஞருக் கொதுங்கி வாழ்வெனோ"

எனக்கூறினார். இங்கே காமமாதியாமுள்ளுறை பகைவர் என்றது காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மனக்குற்றங்கள் மூன்றையு மென்க. இக்குற்றங்கள் மூன்றும் அஞ்ஞானமாகிய இருளின் மறைந்துகிடந்து ஞானமாகிய இறையைக்கண்ட ஞான்று பயந்து ஓடுதலின் கள்ளரிற் கரந்துறை காமமாதி என்றார் என்க. இவ்வாறே வள்ளுவரும்

"காமம் வெகுளி மயக்க மிவை மூன்றன்
நாமங் கெடக்கெடு நோய்"

என்று கூறினார். காமமாதியன மனக்குற்றமாதலை,

"வெஃகல் வெகுளல் பொல்லாக் காட்சியென்
றுள்ளந் தன்னில் உருப்பன மூன்றும்"

என மணிமேகலையில் வருதலானும் அறியலாகும். வெஃகல்— விரும்பல்; வெகுளல் - கோபித்தல்; பொல்லாக்காட்சி - மயக்கம் அஃதாவது உண்மையறியாமை.

வடநூலார் காமமாதி என்றது, காமம் குரோதம் லோபம் மோஹம் மதம் மாத்ஸரியம் என்பவற்றை. இவை

அரிஷட்வர்க்க மெனப்படும். இவ்வாறும் அம்மூன்றனுள்ளே யடங்குதலின் காமமாதி என்றது காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றையுமேயென்க.

காமம் வெகுளி என்ற குறளின் உரையகத்து,

"அநாதியாகிய அவிச்சையும், அதுபற்றி யானெனமதிக்கும் அகங்காரமும், அதுபற்றி எனக்கிது வேண்டுமென்னும் அவாவும், அதுபற்றி அப்பொருட்கட் செல்லுமாசையும், அதுபற்றி அதன் மறுதலைக்கட் செல்லுங் கோபமு மென வடநூலார் குற்றமைந்தென்ருர். இவர் அவற்றுள் அகங்காரம் அவிச்சைக்கண்ணும் அவாவுதல் ஆசைக்கண்ணும் அடங்குதலான் மூன்றென்ருர்" என்று கூறினர் பரிமேலழகர்.

இன்னும் தசரதர்,

பஞ்சி மென் றளிரடிப் பாவை கோல் கொள
வெஞ்சினத் தவுணதேர் பத்தும் வென்றுளேற்
கெஞ்சலின் மனமெனு மிழுதை யேறிய
வஞ்சுதேர் வெல்லுமீ தருமை யாவதோ

என்று ஐம்பொறிகளையும் வெல்ல வேண்டு மென்பதைக் கூறினர். மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியாகிய ஐம்பொறிகளினுமாகும் ஐம்புல நுகர்ச்சியை வெல்லுதல் வேண்டும். அந்நுகர்ச்சி மனத்தைத் துன்பத்தினும் பாவத்தினும் செலுத்துவதேயன்றி ஞானயோக நெறிகளிற் செலுத்தாமையின் அதனை வெல்ல வேண்டும். அவ்வாறு செய்தல் அருமையாயிருந்தும் அதனை வெல்லுதல் தமக்கு எளிது என்பது தோன்ற "அஞ்சுதேர் வெல்லுமீதருமையாவதோ" என்ருர். வள்ளுவரும்,

"அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு"

என்று கூறினர். இங்கே ஐம்பொறிகளையும் அஞ்சுதேர் என்றது போல, வள்ளுவரும்,

"உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து"

என்னுங்குறளில் ஏகதேச உருவகத்தால் ஐம்பொறிகளையும் ஐந்து யானைகளாகக் கூறினர்.

(தொடரும்)

அகப்பொருள் அழகு

[வித்துவான் மணி. திருஞானசம்பந்த முதலியாரவர்கள்]

(முன் ௨அச-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஒரு காதலன் தன் காதலியின்மாட்டு வைக்கும் அன்பிற்கு இணையான அன்பு உலகில் வேறில்லை என்பது ஒருதலை. அக்காரணம் பற்றியே அறிஞர்கள் தலைசிறந்த ஒரு பத்திமான் இன்பே வடிவினனாகிய இறைவன்மாட்டுக்கொள்ளும் அன்பை ஒரு காதலி தன் காதலன்பால் காட்டும் அன்பைப் போல் ஒளிரும் என்று கூறுவாராயினர். ஆனால், ஒரு காதலன் தன் தலைவியின்பால் செலுத்தும் அன்பின் திறத்தைப்பற்றியே யாம் இதுகாறும் கூறிவருகின்றோம். ஒரு தலைவி தான் தன்தலைவன்பால் செலுத்தும் அன்பின்பான்மையை யாம் இதுகாறும் இயம்பவில்லை. அவ்வன்பின் தனித்தூய்மையையும், தனிச்சீர்மையையும், பின்னர்ச் சமயம் வாய்த்துழி இனிது விளக்குவோம். தற்போது ஒரு காதலன் தன் தலைவியின்பால் செலுத்தும் தனியன்பின் மாட்சிமையை இன்னும் சில செம்பாக்களால் விளக்குவாம்.

உலகில் மாந்தர்க்கு எல்லாப்பொருள்களினும் விழுமிய பொருள் தங்கள் யாக்கைகளேயாகும். பொன்னும், பொருளும், மணியும், முத்தும், இன்னும் எத்தகைய விலையுயர்ந்த அருமணிகளும், நிதிகளும் ஒருவன் யாக்கைக்கு இணையாகுமெனக்கூற இயலுமோ? இயலாது. மண்ணில் மன்னும் மாண்பொருள்கள் அனைத்தும் அரும்பெறல் யாக்கைக்கு இணையாகா என்பது வெளிப்படை. அத்தகைய யாக்கையில் எல்லா உறுப்புக்களினும் தலைசிறந்த உறுப்புக் கண்ணேயாகும். அன்பு பொங்கிவழியும் உள்ளத்தைப்பெற்ற ஓர் அன்னை தன் இன்பச்சேயோடு கொஞ்சிக் குலாவும்போது, "பொன்னே! மணியே!" முத்தே! பவளமே! தேனே! பாகே! கனியே! கரும்பே! எனப் பலவாறு அதை அழைத்தாலும், அவளுக்குத் தலைசிறந்த அருமை பொதிந்து மிளிரும் செல்வமொழியாக அவளை அறியாமல் தோன்றுவது "கண்ணே" என்பதாகும். அம்மாது தன் இணையிலா மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்ற ஞான்று இயற்கையாகவே, "என் கண்ணே! மணியே!" என்றும், அல்லது, "என்கண்மணியே" என்றும் நவில்கின்றனள். ஆகையால், ஒரு பெண்மணிக்கும் எல்லாப்பொருள்களினும் சிறந்த மாண்பொருள் தன் கண்ணே என்று இனிது புலனாகின்றது. அருமையையும், உரிமையையும், கனிவையும், அன்பையும்

விளக்குகின்ற ஒப்பிலா இன்மொழி, "கண்ணே" அல்லது "கண்மணியே" என்று ஒருவர் பகர்வதேயாகும். அப்பெற்றித் தாய செம்மை செறிந்த மொழியை ஒரு காதலன் தான் நனி நச்சிய பொருவிலாத் தன் காதலியின்பால் கொண்டுள்ள அருமையையும், அன்பையும் ஒரு தனியிடத்தில் தனக்குள் தானே புகழ்ந்து கூறி, இத்தன்மைத்தெனப் பிறராலறிய இயலாத ஒரு தனியின்பத்தைத் தனக்குள்ளேயே எய்துகின்றான்.

அவன் அங்ஙனம் நவில்வதாக, ஒப்பிலா அறிஞராகிய தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் கூறிய அருமைப்பா,

"கருமணியிற் பாவாய் நீ போதாயாம் வீழுந்
திருநுதற் கில்லை யிடம்"

என்ற இணையிலா இன்பம் புதைந்து கிடக்கும் செம்பாவேயாகும். இப்பாவின் நுண்பொருள் காண நுணுக நுணுக ஆராயவல்லார்க்கே அதன்கண் அமைந்துள்ள அருமைகளும், அழகுகளும், இன்பங்களும் இனிது புலனாகும். இப்பாட்டில் ஒரு காதலன் தன் காதலியினிடத்தில் கொண்டுள்ள காதற் சிறப்பினை எங்ஙனம் கூறுகின்றான் என்றால், "என் கண்ணின் கருமணியில் உறையும் பாவாய்! நீ அங்கிருந்து இனி வெளியே போதல் வேண்டும். இதுகாறும் உனக்கு இணையான அருமைப் பொருள் வேறில்லையெனக் கருதி நான் உன்னை ஆங்கு வைத்திருந்தேன். இனி, உன்னினும் சாலச் சிறந்த செம்பொருளாகிய என்காதலி என் உயிரோடு கலந்து விட்டமையால் அவளுக்குத்தான் நீ இருந்த இடத்தை நான் இனி நல்குதல் வேண்டும். அவளுக்கு இணையான பொருள் எனக்கு உலகில் பிறிதொன்று மில்லை. அவளுக்கு நீ இருக்கும் இடமன்றி வேறிடம் பொருத்தமுடையதாகாது. ஆகையால், என்னை விட்டகலவேண்டியது அவசியமே" என்று சொல்வதாகக் குறிக்கப்பட்டுளது.

எல்லா உறுப்புகளிலும் சிறந்தது கண்ணென்பதும், அதனினும் சிறந்தது அக்கண்ணினுருமணி யென்பதும், அம்மணியினும் சிறந்தது அதன் கண்ணுள்ள பாவை யென்பதும் அனைவரும் அறிந்த விஷயமாகும். அத்தகைய சிறந்த ஒப்பிலாப் பொருளையும் ஒரு காதலன் தன் இன்பக் காதலிக்குச் சற்றும் இணையாகமாட்டாதெனத் தனது உள்ளத்தில் எண்ணுகின்றான் என்று சொல்லும் அழகிற்கு இணையான அழகு வேறுண்டோ?

பத்தி நெறியில் தலை சிறந்து மிளிர்ந்த அன்பின் கொழுந்தாகிய, ஒப்பிலா இன்வாசகத்தை இயம்பிய மாணிக்க வாசகரும் அகப்பொருள் சம்பந்தமாகப் பாடியுள்ளார். அவர் அது சம்பந்தமாகத் "திருக் கோவையார்" என்னும் திவ்விய நூலை இயற்றியுள்ளார். அதன்கண் ஒரு காதலன் தன் காதலியின் சிறப்பைத் தனக்குள்ளேயே நயந்துரைப் பதாகக் கூறிய அருமைப்பா கீழ்க்குறிப்பதாகும்.

"ஈசற்கியான் வைத்த வன்பின கன்றவன் வாங்கியவென்
பாசத்திற்கா ரென்றவன்றில்லையின் னொளிபோன்றவன்றோள்
பூசத்திரு நீறெனவெளுத்தாங்கவன் பூங்கழல்யாம்
பேசத்திருவார்த்தையிற் பெருநீளம் பெருங்கண்களே."

இதில் ஒரு காதலன் தன் காதலியின் கண்களின் அழகு களை எடுத்து இனிது ஓதி, இன்புறுகின்றான். மாணிக்க வாசகர் கடவுள் இணையடிகளிலேயே சதா அன்பைச் செலுத்தினவர் ஆதலால், ஒரு காதலன் தன் காதலியின் மாட்டுக்கொண்ட அன்பையும், அவர் கடவுளோடு சம் பந்தப்படுத்திக் காட்டுவாராயினர். இப்பெருமான் கூறு கின்ற காதலன் இதுகாறும் ஏனைய புலவர்களும், தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவருங்கூட இயம்பாத ஏனைய நலங் களோடு இறைவன் பத்திச் செல்வத்தையும் வளமாகப் பெற்ற ஒரு காதலனாவான். இக்காதலன் தன் காதலியைத் தனக்குள்ளேயே சிறப்பித்துப் புகழ்கின்றபோது தான் விரும்புகின்ற இறைவனிடத்தில் தான் கொண்ட அன்பின் தன்மையையும், அவன் அவ்வன்பின் காரணமாக நீக்கிய தன் பாசத்தின் தன்மையையும், அவ்வீசன் வீற்றிருக்கும் தில்லை யின் ஒளியின் தன்மையையும், அவன் தோள்களில் பூசப் பட்டிருக்கும் திருநீற்றின் தன்மையையும், அவன் திருவடி களைத் தான் பேசும் புகழ்ச்சியின் தன்மையையும் ஒப்பிட்டு இன்பவெள்ளத்தில் திளைக்கின்றான்.

(தொடரும்)

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலங்கையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

குறிஞ்சி

தலைவன், களவொழுக்கத்தினிடையே, வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவோன், குறித்தகாலத்தில் வாராது வரவு நீட்டித்தவழித் தலைவி பிரிவாற்ருது உடன்மெலிந்து வாட்ட முற்றிருத்தலைத் தாயர் அறிந்து, காரணந்தெரியாமையால் கட்டுவிச்சியை யழைத்துக் குறிகேட்டு உண்மையறிய நின்றபோது தோழி, அறத்தொடு நிற்பாளாய் உண்மையைத் தாயர்களுக்கு உணர்த்துமாறு கட்டுவிச்சியை நோக்கிக் கூறியது.

ஔவையார் பாடியது

23. அகவன் மகளே, அகவன் மகளே,
மனவுக்கோப் பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே, பாடுக பாட்டே
இன்னும்பாடுக பாட்டேயவர்
நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே.

என்பது கட்டுக்காணிய நின்றவிடத்துத் தோழி அறத்தொடுநின்றது

பதவுரை:

அகவன் மகளே, அகவன் மகளே—ஆடிப்பாடும் கட்டு விச்சியே, ஆடிப்பாடும் கட்டுவிச்சியே; மனவுக் கோப்பன்ன- சங்குமணிகள் கோக்கப்பெற்ருற்போன்ற (நரைத்தலால் வெளுத்த); நல் நெடுங் கூந்தல் அகவன் மகளே—நல்ல நீண்ட கூந்தலையுடைய ஆடிப்பாடும் கட்டுவிச்சியே, அவர் நல் நெடும் குன்றம் பாடிய பாட்டே—அத்தலைவரது நல்ல நெடிய குன்றத்தைப்பாடிய பாட்டையே; பாடுக பாட்டே—அப்பாட்டையே பாடுக; இன்னும் பாடுக பாட்டே—இன்னும் ஒரு முறை அப்பாட்டையே பாடுக.

அகவல்—ஆடுதல், பாடுதல். மனவு—சங்கு, சோழி; 'இடையிடை மனவுகோத்து' (பெரியபுராணம்—கண்ணப்பர்). தலைவிக்கு இத் தகைய நோய் தந்தான் நீ பாடிய குன்றத்துத்தலைவனே. ஆதலின் அவன் குன்றத்தைப் பாடிய பாட்டையே பாடுக. அதனுல் தாயர் உண்மையறியும் தன்மையினராவர் என்று கட்டுவிச்சியிடம் தோழி யறத்தொடு நின்றுள் என்க.

மேற்கோள் விளக்கம்:

1. "அகவன்மகளே..........பாட்டே"

"இது கட்டுக்காணிய நின்றவிடத்து அறத்தொடு நின்றது. அதுவும் வெறியாட்டின்கண் அடங்கும் தலைவிக்குக் குறிப்பினுமிடத் தினுமல்லது வேட்கை நெறிப்பட வாராமையின் சின்னுள் கழித்தும் அறத்தொடு நிற்பாளாகலானும் செவிலியும் நற்றுயும் கேட்ட பொழுதே அறத்தொடு நிற்பாராகலானும் ஆண்டு வழுவின்று''.

தொல்—பொருளியல், பக். 792.

2. "அகவன் மகளே அகவன் மகளே"—"மகள் மகளே என வரும். ஒப்பின் முடித்தல் என்பதனுல் முறைமை சுட்டாத மகள் என்பது ஏகாரம்பெற்று விளியேற்கும்" என்பதற்கு மேற்கோள்.

தொல்—சொல்-தெய்வ. சூ. 142

3. உயர்திணைப் பெயர்க்கண் விளியுருபுவந்தவாற்றிற்கு மேற் கோள். நன்னூல்—மயிலை பக். 191

'அகவன் மகளே' என மும்முறை விளித்தது இகழ்ச்சிக் குறிப்புப் பற்றி என்க.

"மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல் அகவன் மகளே" என விளித்தது அறிவின்றி ஆண்டால் முதிர்ந்தாள் என்பதையும், தலைவியின் துயரைப் போக்கும் வழியறியாது வழியல்லா வழியைக் கைக்கொண்ட அறிவின்மையையும் குறிக்கும்.

"பாடுக பாட்டே, பாடுக பாட்டே"என்னும் அடுக்கு, தலைவியின் வேட்கைக் குறிப்பை விளக்கிற்று. அப்பாட்டுத் தலைவியின் நோயைத் தணிக்கும் என்பதையும் உணர்த்திற்று.

மெய்ப்பாடு—பிறன்கண் தோன்றிய மூப்புப்பற்றிய இளிவரல்.

பயன்—அறத்தொடு நிற்றல்.

அறிவியற் பகுதி - Science

சிற்ப நூல்

[துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனுர் அவர்கள்]

(1) தூபி அமைப்பு

“ தூல லிங்கமாந் தூபி சூக்குமமா முள்ளிலிங்கம்
மேலும் பலிபத்திரம் ”

(சைவசமய நெறி)

(இதன் பொருள்) சிவாலயங்களிலே உள்ள பலிபீடம் பத்திர லிங்கம்; தூபி தூல லிங்கம்; சிவலிங்கம் சூக்குமலிங்கம் என்னப்படும்.

இலிங்கம் என்னும் பதம், இல்+இம்+கம் எனப் பிரிந்து, மலத்தால் கட்டுண்ட ஆன்மாக்களை மாயையில் ஒடுக்கிப் பின் படைப்பாதி ஐந்தொழில்களை நடத்துவதற்கு ஆதாரமானது எனப்பொருள்படும். (சிவலிங்க உருவ விளக்கம்.)

ஐந்தொழில்களின் பொருட்டுச் சிவபெருமான் ஒன்பது விதமான திருமேனி எடுத்து நடிப்பர்:

சிவமொடு சத்தி திகழ்நாதம் விந்து
தவமான ஐம்முகன் ஈசன் அரனும்
பவமுறு மாலும் பதுமத்தோன் ஈருக
நவமவை யாகு நடிப்பவன் ருனே.
தலையான நான்கும் தனது அருவாகும்
அலையா அருவுரு ஆகும் சதாசிவம்
நிலையான கீழ்நான்கும் நீடுரு வாகும்
துலையா யிவைமுற்று மாயல்ல தொன்றே.

என்ற திருமந்திரப் பாட்டுக்களின்படி

சிவன்—சத்தி—நாதம்—விந்து அருவத் திருமேனிகளாகவும், சதாசிவன்—அருவுருவத் திருமேனியாகவும், ஈசன்—அரன்-மால்—அயன் உருவத் திருமேனிகளாகவும் ஆகும்.

திருமூல நாயனுர் ஒவ்வொரு பதத்தையும் எப்பொருளில் வழங்கி இருக்கிருர் என்பதை வாசகர்கள் உணரவேண்டும். ஐம்முகன்=சதாசிவன், ஈசன்=மகேசன், அரன்= உருத்திரன் என்னும் பொருள்களில் வழங்கி இருக்கிருர்.

ஐந்தொழில்கள் நடைபெறுகிற்கும்போது சதாசிவ நாயனுருடைய ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் ஆகிய ஐந்து முகங்களும், முறையே சதாசிவ மூர்த்தி, மகேச்சுரர், உருத்திரர், விண்டு, பிரமா இவர்களை இயக்காநிற்கும்.

சிவலிங்கம் திருமுகங்களை வெளிப்படையாகப் பெற்றிருப்பின் முகலிங்கம் எனப் பெயர்பெறும். அது, ஆட்டியம், அநாட்டியம், சுரேட்டியம், சர்வசமம் என நான்கு வகைப்படும்.

ஆட்டியம்=1008 இலிங்கங்களை உடையது.
சுரேட்டியம்=108 இலிங்கங்களை உடையது.

ஆட்டியம், ஆநாட்டியம், சுரேட்டிய இலிங்கங்கள்முகங்களைப் பெறு.

முகங்களைப் பெறுதவை அவ்வியக்த இலிங்கங்கள் என்றும், முகங்களைப் பெற்றவை வியக்த இலிங்கங்கள் என்றும் பெயர் பெறும்.

சர்வசமம் என்பன 5, 4, 3, 2, 1 முதலிய முகங்களைப் பெற்றவை.

ஈசானம்—தற்புருடம்—அகோரம்—வாமதேவம்—சத்தியோசாதம்	=5 ம்
ஈசான மொழிந்த முகங்கள்	=4-ம்
தற்புருட, அகோர, வாமதேவ முகங்கள்	=3-ம்
தற்புருட—சத்தியோசாத முகங்கள்	=2-ம்
தற்புருடமுகம்	=1-ம்

பெற்றிருக்க நிற்பவை சர்வசமம் என்னப்படும்.

அநாசிருதர்—அநாதர்—அநந்தர்—வியோமரூபர்—வியாபகர் என்னும் மூர்த்திகள் ஐவரும், பரை—ஆதி—இச்சை—ஞானம்—கிரியை என்னும் ஐந்து சத்திகளைக்கொண்டு முறையே (1) சிவசாதாக்கியம், (2) அமூர்த்திசாதாக்கியம் (3) மூர்த்தி சாதாக்கியம், (4) கர்த்திரு சாதாக்கியம், (5) கன்மசாதாக்கியம், ஆகிய ஐந்து சாதாக்கியங்களைத் தோற்றுவித்து, அசுத்த, பஞ்ச கிருத்தியங்களை நடத்துவர். இஃது அநாசிருதருடைய அவதர காரியம் என்னப்படும்.

கன்ம சாதாக்கியருக்கு சுத்தா சுத்த பஞ்ச கிருத்தியங்களின் தொழில்கள்தாமே ஐந்து திருமுகங்களாம்.

அநாசிருதர் என்பவர் சமனையாம் பராசத்தியும், உன்மனையாம் பரமும் தம்முள் ஒன்றி ஆன்மாக்களைத் திருவுள்ளத்து அடைத்த நிலையர்.

அநாசிருதருக்கு பிரமன் அளவாகவும், அநாதருக்கு விஷ்ணு அளவாகவும், அநந்தருக்கு உருத்திரன் அளவாகவும், வியோமரூபர்க்கு மகேசன் அளவாகவும், வியாபகருக்கு சதாசிவன் அளவாகவும் வியாப்தி.

மேற்கூறிய ஐவருள் வியாபகருடைய மூர்த்திபேதமான ஆடகேசுரர் பாதாளாதிபதியாய் ஆங்குள்ளவர் தொழ எழுந்தருளுவர்.

வியோம ரூபருடைய மூர்த்திபேதமான கூர்மாண்ட தேவ நாயனார் இருபத்தெட்டுக் கோடி நரகங்களுக்கு அதிபதியாயிருப்பர்.

அநந்தருடைய மூர்த்திபேதமான காலாக்கினி உருத்திர தேவர் பிரம்மாண்டத்தை அதிட்டித்து எழுந்தருளி இருப்பர்.

அநாகதருடைய மூர்த்திபேதமான ஆதாரசத்தி அண்டங்களைச் சுமந்து எழுந்தருளி இருக்கும்.

இவ்வகைச் சகலபுவன ஆதாரமாய், நின்று, சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம்—அதாவது படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் முதலிய ஐந்து காரியங்களையும் நடத்து மிடத்து பிரம, விஷ்ணு, உருத்திர, மகேசுர, சதாசிவ பேதங்களாக நிலை பெறும் இவற்றைத்தான் முகலிங்கங்கள் காட்டுகின்றன.

பெரும்பாலும், எல்லாக் கோவில்களிலும் அவியக்த (=முகமில்லாத) இலிங்கங்களே தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

மேலே கூறிய தத்துவ முறைகளை ஒரு சிற்பி தெரிந்து கொள்ளாவிட்டால் கோவில்களில் உருவங்களை அவன் சரியாக அமைக்கமாட்டான். ஆகையால், சிற்பிக்குத் தத்துவ நூற் பயிற்சி அவசியம் வேண்டும்.

தற்காலம் சில சிற்பிகளுக்கு உருவங்கள் அமைக்கத் தெரியுமே யொழிய தத்துவமுறை தெரியாது. எந்தெந்த உருவங்களை எந்தெந்த இடங்களில் அமைக்கவேண்டும் என்பதும் தெரியாது. வேலைசெய்பவர்களுக்கும் அப்படியே. ஆகையால் தற்காலத்தில் நடக்கும் கோவிற்றிருப்பணிகள் எல்லாம் தத்துவமுறைக்கு விரோதமாகச் செய்யப்பட்டு வருவதை நோக்க, அவ்வழுக்களை எடுத்துக்காட்டாமல் இருக்க மனம் துணியவில்லை.

ஒருவனுடைய உடல் அமைப்பு சரியாய் இருந்தால் மாத்திரம் அவன் வியாதியில்லாமல் சுகமாக வாழலாம். உடலில் உள்ள அவயவங்களின் அமைப்பில் குறைவு ஏற்பட்டால், அல்லது ஒரு அவயவம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இன்னொரு அவயவம் ஏற்பட்டால், எப்படி அந்த உடல் சுகமாக இருக்க முடியாதோ, அதுபோலவே, கோவிலின் அமைப்பு சரியாக அமைக்கப்படா விட்டால், அக்கோவில் உள்ள ஊர் விருத்தி அடையாது.

"கோவிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்" என்பது நம் மூதாட்டியினுடைய வாக்கு.

நம்முடைய பழைய ஊர்கள் எல்லாம் ஒவ்வோர் ஆலயத்தை உடையதாகவே இருக்கும்.

பழங்காலத்தில் ஊர்கள் எல்லாம் செழிப்புற்றவாக இருந்தவென்றால், அப்போது ஆலயங்கள் சீர்குலையாமல் தத்துவ முறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தமையே காரணம்.

இப்போது அப்படி இல்லாமைக்குக் காரணம், பின்னல் அக்கோவில்களைப் பழுதுபார்த்த பெரியார்கள் தத்துவ முறையைக் கவனியாமல், தத்துவ நூற்பயிற்சி இல்லாத சிற்பியின் இஷ்டப்படி விட்டுவிட்டதால் வந்ததே யாகும்.

மேலும், கோவில்களைப் புதுப்பிக்கும் திருப்பணியாளர்கள் தாங்கள் நேரில் இருந்து பணி ஆற்றுவிப்பது கிடையாது. தங்களுக்குக் கீழ் அலுவலாளர்களையோ குத்தகைக்காரர்களையோ வைத்துத் திருப்பணி செய்விக்கிறார்கள்.

இவர்களுக்குச் சிற்ப நூற்பயிற்சியும் தத்துவ நூற்பயிற்சியும் கிடையாது. தத்துவம் என்றால் "அது எத்தனை வீசை" என்று கேட்கக்கூடியவர்களும் உளர்.

ஆகையால், இவர்கள் தற்காலம் சிற்பிகள் என்று சொல்லப்படும் கற்றச்சர்களிடமும், கோபுரத்தில் உருவங்கள் அமைக்கும் செங்கற் கொத்தர்களிடமும் விட்டுவிடுகிறார்கள். அக்கொத்தர்களோ பொதுமக்கள் பரவசப்படும்படியாக வேடிக்கை உருவங்களை அமைத்துவிட்டு, திருப்பணியாளர்களிடம் நல்ல மதிப்பையுங் கூலியையும் பெற்றுச் செல்லுகிறார்கள்.

இதுதான் உலக வழக்காயிருக்கிறது. ஆனல், திருப்பணி முடிந்ததும் பார்த்தாலோ, அந்த ஊருக்குப் பல இன்னல்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆயைால், தத்துவமுறை இன்னதென்று உலகர்க்கு அறிவிப்பது கற்றறிந்த மாந்தர் கடன். அக்கடனைத் தீர்ப்பான் கருதி ஈண்டுத் "தூபி அமைப்பு" என்பதை எழுதுகின்றும்.

திருக்கோவில்களில் மூலத்தானங்களில் உள்ள இலிங்கங்கள் சூக்கும லிங்கங்கள் என்று கூறப்படும்.

அவை பெரும்பாலும் முகங்கள் வெளிப்படையாகத் தோன்றாத அவ்வியக்த இலிங்கங்களாகவே இருக்கும்.

ஒருவனுடைய தேகத்தில் சூக்குமமா யிருப்பது அவனுடைய ஆன்மா. ஆன்மா சூக்குமமா யிருப்பதால் கண்ணுக்குத் தெரியாது. ஆன்மாவுக்குத் தூலமாயிருப்பது தேகம். தேகத்தினிடத்தில் தான் முகம் வெளிப்படையாயிருக்கும்.

அதுபோல், சூக்குமமாயுள்ள சிவலிங்கத்துக்குத் தூலமாயுள்ளது தூபி. தூபியினிடந்தான் சதாசிவத்தினுடைய ஐந்து முகங்களும் வெளிப்படையாயிருக்கும். அவ்வைந்து முகங்களும் கண்களுக்கு நன்றாகத் தோன்றும். அப்படி முகங்களைத் தெளிவாக, அவற்றிற்கு இயற்கையாய் ஏற்பட்ட நிறங்களுடன் அமைப்பதுதான் முறை.

அப்படி முகங்களையுடைய தூபியைத்தான் தூலலிங்கம் என்று ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

சதாசிவம் (=சதாசிவ மூர்த்தி) வேறு, சதாசிவ நாயனார் வேறு என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

சதாசிவ நாயனார் தம்முடைய ஐந்து முகங்களினின்றும் பஞ்ச கிருத்திய கருத்தாக்களை நடத்துவர்.

சதாசிவ நாயனாருடைய பஞ்சமுகங்களை ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் எனக் கூறுவர்.

அவை தூலக்கண்களுக்குத் தெரியா.

ஆகையால், அப்பஞ்ச முகங்களால் இயக்கப்படும் பிரமா விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்னும் கருத்தாக்களை அப்பஞ்சமுகங்கள் உள்ள இடங்களில் அமைப்பது முறை.

ஈசானம் ஊர்த்துவ முகமாகையால் தூபியின் கலசமே சதாசிவம் ஆகவும் ;

தூபியின் கிழக்குப்பக்கத்தில் தற்புருடமாகையால், அங்கே மகேசையுடன் கூடிய மகேசனையும்;

தூபியின் தெற்குப்பக்கம் அகோர முகமாகையால் அங்கே உமையோடுங்கூடிய உருத்திரனையும்;

தூபியின் வடக்குப் பக்கம் வாமதேவ முகமாகையால், அங்கே வாணியுடன்கூடிய பிரமாவையும்;

தூபியின் மேற்குப்பக்கம் சத்தியோசாத முகமாகையால், அங்கே இலக்குமியுடன் கூடிய திருமாலையும் அமைப்பது முறை. இஃது

" நடுவு கிழக்குத் தெற்கு உத்தர மேற்கு
நடுவு படிகம் நற்குங்கும வன்னம்
அடைவுள அஞ்சனம் செவ் வரத்தம் பால்
அடியேற் கருளிய முகமிவை யஞ்சே "

என்ற திருமூலர் வாக்கின்படி கூறப்பட்டது.

ஈசான முகமாகிய சதாசிவம் படிக நிறம், தற்புருடமுகமாகிய மகேசன் குங்குமவன்னம், அகோரமுகமாகிய உருத்திரன் அஞ்சன நிறம் (கறுப்பு), வாமதேவ முகமாகிய பிரமா செவ்வரத்தம் நிறம், சத்தியோசாத முகமாகிய மால் பால் நிறம்.

தூபிக்கு வர்ணம் தீட்டுகிறவர்கள் இம்முறையை நன்றாய்க் கவனிக்க வேண்டும்.

மேலும், பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசன், சதாசிவன் என்னும் பஞ்ச மூர்த்திகளும்;

பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் 5-பூதங்களுக்கும்,

பிருதிவி மண்டலம், அப்பு மண்டலம், தேயு மண்டலம், வாயுமண்டலம், ஆகாய மண்டலம் என்னும் 5 மண்டலங்கட்கும்;

நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதை என்னும், 5 கலைகட்கும்;

பிருதிவி மண்டலத்திலுள்ள 108 புவனங்கட்கும்; அப்பு மண்டலத்திலுள்ள 56 புவனங்கட்கும்; தேயு மண்டலத்திலுள்ள 27 புவனங்கட்கும்; வாயு மண்டலத்திலுள்ள 18 புவ

னங்கட்கும்; ஆகாயமண்டலத்திலுள்ள 15 புவனங்கட்கும் ஆக 224 புவனங்கட்கும் அதிகாரிகள் ஆவர்.

மேலும், தத்துவங்கள் 36ல் பிரமா பிருதிவி தத்துவம் ஒன்றுக்கும்; விஷ்ணு அப்பு தத்துவமுதல் சித்ததத்துவம் ஈருக 23 தத்துவங்கட்கும்;

உருத்திரன் புருடதத்துவ முதல் மாயை ஈருக உள்ள ஏழு தத்துவங்கட்கும்;

மகேசன் சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம் சாதாக்கியம் என்ற மூன்று தத்துவங்கட்கும்;

சதாசிவம் விந்து, நாதம் என்ற இரண்டு தத்துவங்கட்கும் அதிகாரிகளாயுள்ளவர்கள்.

பஞ்சாட்சரங்களில் நகரம் பிரமாவையும், மகரம் விஷ்ணுவையும், சிகரம் உருத்திரனையும், வகரம் மகேசுரனையும், யகரம் சதாசிவத்தையும் இயக்காநிற்கும்.

ஆகையால் தூபியின்கண் வடக்கில் சத்தியுடன் கூடிய பிரமாவையும், மேற்கில் சத்தியுடன் கூடிய விஷ்ணுவையும், தெற்கில் சத்தியுடன் கூடிய உருத்திரனையும், கிழக்கில் சத்தியுடன் கூடிய மகேசனையும் அமைப்பது அவசியத்திலும் அவசியம்.

ஊர்த்துவ முகம் சதாசிவமானதால் அவியக்தமாய் இருக்கும் தூபியின் கலசமே சதாசிவமாகும்.

இம்மாதிரி தூபியை அமைக்காவிட்டால் அக்கோயிலில் தெய்வத்தன்மை பொருந்தி யிராது என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

பூர்வம், அதாவது, ஆரியர்களுடைய கலப்பு ஏற்படாததற்கு முன்பு நிர்மாணிக்கப்பட்டுள்ள தூபிகள் எல்லாம் மேலே கூறிய தத்துவ நான்முறைப்படி அமைக்கப்பட்டன.

ஆரியக்கலப்பு ஏற்பட்ட பிறகு திருப்பணி செய்யப்பட்ட கோவில்களில் எல்லாம் இந்த நன்முறையானது வழுவிப் போய் இருக்கிறது.

ஆரியர்கள் உருத்திரனை மசான உருத்திரனுகக் கருதி, கோவில்களிலுள்ள தூபிகளில் தெற்கே உருத்திரன் இருந்தால் அப்பக்கத்திலுள்ள ஊர் பூராவும் எரிந்து விடும் என்பதாகத் தானே ஒரு கொடிய பொய்க்கதையை உலகில் கட்டிப் பரவ விட்டிருக்கிருர்கள்.

இன்னும் ஆரியப்பிராமணர்களுடைய உட்கருத்து என்னவென்றால், தெற்கில் உருத்திரனை நிர்மாணித்தால் தென்னாடாகிய தமிழ் நாடு வாழ்வடையும், தமிழர்கள் செல்வ மிகுத்து வாழ்வார்கள், தமிழ்மொழியும் வளர்ச்சியடையும், ஆனால் தென்னாட்டிலுள்ள ஆரியர்களுக்கு வாழ்வு சிறுத்துப் போகும்; ஆகையால், உருத்திரனுக்குப் பதிலாக வேறு எந்த மூர்த்தத்தையாவது, உதாரணமாக தட்சணாமூர்த்தியை, நிர்மாணித்து விட்டால், தமிழரும் வளங்குன்றுவர்; தமிழ் மொழியும், தமிழ் நாடும் வளங்குன்றும், ஆரியரும் வளம் பெறுவர், ஆரியபாஷையும் ஆரியநாடும் வளர்ச்சியுறும் என்பதே யாகும்.

இதனை அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் அதிரகசியமாகப் பேசிக் கொள்வதை யாவரும் கவனித்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

அதனாலே தான், ஆரியப்பிராமணர்கள் தூபியின் தெற்கில் உருத்திரனுக்குப் பதிலாக சாதாரண தட்சணா மூர்த்தி உருவத்தையோ, யோகதட்சணா மூர்த்தி உருவத்தையோ, வீணாகான தட்சணா மூர்த்தி உருவத்தையோ நிர்மாணிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து விட்டார்கள்.

அந்தக் காலந் தொட்டுத்தான் கோயில்களில் தெய்வத் தன்மை குறைந்தது, தமிழ்நாடு செழிப்பற்றது, தமிழர் உரம் இழந்தனர், தமிழ் மொழி இருக்க இடமில்லாமல் தவிக்கலாயிற்று.

தமிழர்களே! இதனைத் தெரிந்த பிற்பாடும் உறங்கிக் கொண்டிருப்பது நீதியா?

ஒருவன் உடலில் உள்ள இருதயத்தை எடுத்து வேறு ஒரு பக்கத்தில் வைத்து ஒரு வைத்தியர் தைத்துவிடுவாரானால், அவனுடைய உடல்நிலை நிற்குமா? யோசித்துப்பாருங்கள்!

உடம்பைப் போன்றது கோவில்.

"உள்ளம் பெருங்கோவில் ஊனுடம்பாலயம்
வள்ளற் பெருமானுக்கு வாய்கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப் புலனைந்தும் காளா மணிவிளக்கே"

ஆகையால், திருப்பணியாளர்கள் கோவில்களில் தூபிகள் அமைக்கும்போது அதிக ஜாக்கிரதையாகக் கூட இருந்து தத்துவ நான்முறை தவறாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தமிழெழுத்துக்களின் நுண்மை விளக்கம்

[திரு பா.வே. மாணிக்கநாய்க்கர்—க.ப. சந்தோஷம் B.A., L.T.]

(முன் சசஉ-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

ஆறுவது படத்தில் பத்து அகரவெழுத்துக்கள் முப்பத்து நான்கு பகுதிகளாக வகுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த முப்பத்துநான்கு பகுதிகளும் திருப்பியமைக்கப்பட்டு, "ஓ நமோ நாராயணாய" என்ற எட்டெழுத்தாகிய மூல மந்திரமாயமைவது அடுத்த படத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டுப் பிரணவ எழுத்தாகிய ஓகரம் தனித்து நிற்கவில்லை. எட்டெழுத்துக்களில் அதுவும் ஒன்றாகின்றது. அன்றியும், முப்பத்துநான்கு பகுதிகள் என்ற கணக்கில் ஓகரத்தின் மூன்று பகுதிகளும் அடங்கி யிருக்கின்றன. அஷ்டாக்ஷரத்தின் மிகச் சிக்கலான வடிவத்திலும் எழுத்துக்கள் தெளிவாகவும் மிக ஒழுங்காகவும் அமைதி பெறுகின்றன. அஷ்டாக்ஷரத்தை உண்டாக்குவதற்கு வேண்டப்படும் பிரணவ எழுத்துக்கள் பத்து; விஷ்ணுவின் அவதாரங்கள் பத்து; இப் பத்தவதாரங்களும், கருக்குழியில் தோன்றாத ஐந்து தேவ அவதாரங்களாகவும், கருக்குழியில் தோன்றிய ஐந்து மனித அவதாரங்களாகவும் பகுக்கப்படும். இப்பத்து அவதாரங்களும் பராபரை என்ற தெய்வத்தின் பத்து முகங்களிலிருந்து தோன்றின வென்றும், இவற்றில் தேவ அவதாரங்கள் ஐந்தும் பரத்தின் ஐந்து முகங்களிலிருந்தும், மனித அவதாரங்கள் ஐந்தும் பரையின் ஐந்து முகங்களிலிருந்தும் பிறந்தனவென்று சொல்வது ஒருசாரார் கொள்கையாம்.

அஷ்டாக்ஷரத்தைத் தோற்றுவிக்கின்ற பத்து மூலப் பிரணவ அகரங்களும் முப்பத்துநான்கு பிரிவினையுடையவை; பத்து அவதாரங்களுடைய கைகளின் தொகையும் முப்பத்து நான்கு ஆகும். ஐந்து தேவ அவதாரங்களாகிய மச்ச, கூர்ம, வராக, கற்கி, நரசிம்ம உருவங்கள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு கரங்களை யுடையனவா யிருந்தன. கரங்களின் மொத்தத் தொகை இருபது. மனித அவதாரங்களில் மூன்றை இராமர், பரசுராமர், பலராமர், எனச் சில வைஷ்ணவர்களும், இராமர், பரசுராமர், பௌத்தர் என்று வேறு சில வைஷ்ணவர்களுங் கூறுவார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கைகள் இரண்டு. ஆக மூன்று மனித அவதாரங்களின் கைகள் ஆறு; வாமன அவதாரத்தில் பிறக்கும்பொழுது கைகள் இரண்டு, விஸ்வரூபமெடுத்தகாலையில் இவை நான்காயின. இது பாகவத புராணத்திற் கண்டது. கிருஷ்ணன் கருவினின்று தோன்றிடினும் பிறக்கும்பொழுது நான்கு கைகளையுடைய

வனு யிருந்து இவற்றுள் இரண்டைப் பிறகு இழுத்துக் கொண்டானென்று மேற்குறித்த புராணமே கூறுகின்றது. இங்ஙனம், இவ்விரண்டு அவதாரங்களுக்கும் கைகள் எட்டு. எல்லா அவதாரங்களையும் சேர்த்தெண்ணுவதால் பெறப்படும் தொகை முப்பத்து நான்கு (20+6+8).

அஷ்டாக்ஷரத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பத்து அகர வெழுத்துக்களின் பகுதிகள் முப்பத்துநான்கு. பத்து அவதாரங்களுடைய கரங்களின் தொகை முப்பத்துநான்கு. இஃதொரு வியத்தகு ஒற்றுமை யன்றோ? இப்பொழுது, இந்திய புராணங்களிற் கூறப்படும் தெய்வங்களைப் பற்றிய கதைகள், தமிழ் எழுத்துக்களின் வடிவங்களை யொட்டி அமைக்கப்பட்டனவா? அல்லது, கதைகளை ஒட்டி எழுத்துக்கள் வகுக்கப்பட்டனவா? என்ற கேள்வி பிறக்கின்றது. இதுபற்றி, ஆராய்வது இப்பொழுது எனது நோக்கமன்று.

மூல மந்திரங்களெல்லாம் பஞ்சாக்ஷரத்தையே அடிப் படையாகக் கொண்டனவென்றும், பஞ்சாக்ஷரம் மூலை யெழுத்தாகிய ஓகரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதென் றும் சாஸ்திரங்களில் மறைபொருளாகக் கூறப்பட்டுளது. இதை நாம் பார்த்த எழுத்து வடிவங்களின் துணைகொண்டு விளக்கலாம். எல்லா மந்திரங்களும் பிரணவமாகிய ஓகரத்தி லிருந்து பிறக்கின்றன வென்பது, ஓகரம் அகரமாகக்கூடிய உருவம் பெற்றிருப்பதாலும், அகரத்திலிருந்தே எல்லா மந் திரங்களும் தோன்றுவதாலும் விளக்கமுறுகின்றது. மகா மந்திரங்களெல்லாம் பஞ்சாக்ஷரமே என்பதை மூன்று வெவ் வேறு வகைகளிற் காணலாம்:—முதலாவது, "ஓ—நமசிவய" என்ற பஞ்சாக்ஷரம் ஐந்து பிரணவ அகரங்களிலிருந்து தோன்றுகிறது; "ஓ—சரவணபவ" என்ற ஷடாக்ஷரமும் ஐந்து பிரணவ அகரங்களிலிருந்தே பிறக்கின்றது; "ஓ—நமோ நாராயணாய" என்ற அஷ்டாக்ஷரம் ஈரைந்து பிரணவ அகரங்களிலிருந்து உதிக்கின்றது. இரண்டாவது; அஷ்டா க்ஷரத்தில், தெளிவாய் இரண்டு பகுதிகளுள: "ஓ—நமோ" என்பது ஒன்று; மற்றொன்று "நாராயணாய" என்பது; இவற்றுட் பிந்தியது ஐந்தெழுத்தாலாயது; மற்றுமிது "நமசிவய" எனும் பஞ்சாக்ஷரத்தைப் போலவே நகரத்தில் தொடங்கி யகரத்தில் முடிகின்றது; "ஓ நமோ" என்ற முதற் பகுதியில் மூன்றெழுத்துக்களே யுளவேனும், ஓகரத்தை அதிலடங்கி நிற்கும் அ, உ, ம, என்ற மூன்றெழுத்துக்களாக விரிப்போமாயின், ஈண்டும் ஐந்தெழுத்துக்களைப் பெறுகின் றோம். மூன்றாவது வகை இவற்றைவிட நயமுடையது; இஃதென்னவெனின், மந்திரங்களில் இரட்டிக்கும் எழுத்துக்

படம் 6

படம் 7

களை நீக்கி எண்ணுவதாகும். மூன்று மந்திரங்களுக்கும் பிரணவமாகிய ஒகரம் பொது. இதை விடுத்து மற்ற வெழுத்துக்களை எடுத்துக்கொள்வோம். பஞ்சாக்ஷரத்தில் ஒரெழுத்து மிரட்டிக்கவில்லை. ஷடாக்ஷரத்தில் வகரமாகிய ஒரெழுத்து இருமுறை வருகின்றது. இவற்றிலொன்றை நீக்குவோமாயின், ஷடாக்ஷரம் பஞ்சாக்ஷரமே யாகும். ஒகரத்தை விடுத்தபின் அஷ்டாக்ஷரத்தில் இருப்பன "நமோ நாராயணாய" என்ற ஏழு எழுத்துக்களே. இவற்றில் நகரமும் யகரமும் இரட்டித்து நிற்கின்றன. இவற்றுள் ஒவ்வொன்றை விலக்குவோமாயின், எஞ்சி நிற்பன ஐந்தெழுத்துக்களே.

இனி, ஏழாவது படத்தைப் பார்ப்போம். இங்கே நான்கு அகர எழுத்துக்களையுடைய இரண்டு தொகுதிகளுள. முதலில் நிற்கும் நான்கு அகரங்கள் பத்துப் பிரிவுகளாகவும், இரண்டாவது நிற்கும் நான்கு அகரங்கள் பதின்மூன்று பிரிவுகளாகவும் வகுக்கப்பட்டு, முறையே "அரிசுவடி," "நூல் மரபு" என்ற சொற்களைப் பயக்கின்றன. தமிழ்மொழியிலுள்ள வேறெல்லாச் சொற்களைக் காட்டிலும் இம்மொழிகள் தனிப்பெருஞ் சிறப்பின. இது பின்னர்க் கூறப்படும். ஈண்டு, இவ்விரண்டு சொற்றொடர்களும் பஞ்சாக்ஷரத்தைப் போலவே ஐந்தெழுத்துக்களுடையன வென்பதைக் குறித்தல் சாலும். நான்கு அகர வெழுத்துக்களிலிருந்து "அரிசுவடி" "நூல் மரபு" என்ற இரு வேறு சொற்களுந் தோன்றுகின்றன. நான்கு பிரணவ எழுத்துக்களிலிருந்து வேதங்கள் பிறந்தன வென்பர். நான்கு பிரணவ எழுத்துக்களிலிருந்து வேதங்கள் வந்தன வென்பதற்கும், நான்கு அகர எழுத்துக்களிலிருந்து மேற்குறித்த இரண்டு சொற்றொடர்களும் பிறப்பதற்குமுள்ள ஒற்றுமையை நீங்கள் கவனிக்கவேண்டும். "அரிசுவடி" யிலும், "நூல் மரபு" என்ற தொல்காப்பியப் பகுதியிலும் விளக்கப்படும் பொருள் தமிழ் எழுத்துக்களே. தமிழ் எழுத்துக்கள் இவ்விரண்டிலும் நான்கினங்களாக வகுக்கப்படுகின்றன: உயிரெழுத்து அல்லது ஜீவாத்மா எழுத்துக்களென்பது ஓரினம்; மெய்யெழுத்து அல்லது மாயை எழுத்துக்களென்பது மற்றொன்று; உயிர்மெய் யெழுத்து அல்லது ஜீவாத்மா மாயையிற் புகுந்து நிற்கு மெழுத்துக்கள் என்பது மூன்றாவது இனம்; நான்காவது, மாறுத ஒரெழுத்து என்று பொருள்படும் 'தனிநிலை' அல்லது "ஆய்தம்". இது குறித்து விரிவாய்ப் பின் கூறுதும்.

மூலையெழுத்து அல்லது பிரணவமாகிய ஒகரம் பல்வேறு வகையில் உருமாறி மூலமந்திரங்களையும் இறுதியிற் கூறிய இரண்டு சொற்றொடர்களையுந் தோற்றுவிப்பதை விளக்கும்.

இப்பகுதியை முடிப்பதற்கு முன், ஈண்டு நாம் கண்டவற்றில் முக்கியமானவற்றைத் தொகுத்துக் காட்டுதும்.

கீழ்ப் பகுதியை நூற்றெண்பது திக்கிரி சுழலச் செய்வதால் ஒகரம் அகரமாக மாறும். இங்ஙனந் தோன்றும் அகரத்திலிருந்து வேறு எழுத்துக்கள் பிறக்கின்றன. பிறவெழுத்துக்கள் பிறப்பதற்கு நிலைக்களமாயுள்ள அகரத்தின் வடிவமும் அளவும் ஒன்றே. (வெவ்வேறெழுத்துக்கள் பிறப்பதன் பொருட்டு அதன் வடிவத்தையும் அளவையும் நாம் யாண்டும் மாற்றவில்லை.) அகரத்தைப் பகுதிகளாக்குவதிலும் அதன் உருவத்தைச் சிதைக்காமல், அதன் வளைவுகளுக்கிணங்க வகுத்திருக்கிறோம். மூலமந்திரங்களும் இறுதியிற் குறித்த இரண்டு சொற்றொடர்களும் எழிலமைந்த வடிவங்களையுடைய எழுத்துக்களா லமைந்திருக்கிறன. ஒரெழுத்து இரட்டித்து வருமாயின், முதலெழுத்து அகரத்தின் எப்பகுதிகளாலாயதோ, அப்பகுதிகளாலேயே இரண்டாவது எழுத்தும் அடைகின்றது. பகுதிகளின் தொகையும் எழுத்துக்களும் மூலமந்திரங்களைப் பற்றிய புராணக் கதைகளைக் குறிப்பனவா யிருக்கின்றன. மாற்றி யமைக்கப்பட்ட எழுத்துக்களின் வடிவம் அவ்வெழுத்துக்களின் மறைபொருளைக் காட்டுகின்றது. மந்திரங்களும் சொற்றொடர்களும் குறைந்த அகரப்பகுதிகளாலாயவை. இப்பகுதிகளின் தொகையை இன்னும் குறைக்க முயல்வது வீணாகின்றது.

மந்திரங்களையும் சொற்றொடர்களையும் உண்டாக்குவதில் எடுத்துக்கொண்ட அகரங்களின் எல்லாப் பகுதிகளும் பயன் படுத்தப்படுகின்றன. வேறு எல்லாத் தமிழ்ச் சொற்களும் இவ்வாறே அகரப் பகுதிகளினின்றும் பெறப்படுதல் கூடுமாயினும், எடுத்துக்கொண்ட அகர எழுத்துக்களின் எல்லாப் பகுதிகளையும் ஒன்றையும் விடாமல் உபயோகித்துக் கொள்ளக்கூடிய சொற்கள் மிகமிகச் சிலவே. ஈண்டுக் கூறியதனுண்மையைச் சோதித்துப் பார்த்தறிந்து கொள்க.

ஈண்டெடுத்துக் காட்டிய ஒற்றுமைகள் எதிர்பாராத வகைகளில் நிகழ்வனவே யன்றி இவற்றில் ஒழுங்கும் முறையுமில்லை என்போமாயின், அது பெரிதும் வியத்தற்குரிய தொன்றாகும். ஏனெனின், அறிவின் எத்துறையிலும் இத்தகைய நிகழ்ச்சி காணலரிதாகலின் என்க. இதுகாறுங் கூறிய ஒற்றுமைகள் இன்னும் நாமெடுத்துக் காட்டக்கூடிய ஒற்றுமைகளின் ஒரு சிறு பகுதியே யாகும். காலமின்மை பற்றியும் வேறுகாரணங்களாலும் விரிவா யிவற்றை ஈண்டுக் கூறாது விடுத்தேன்.

ஆராய்ச்சிப் பகுதி : Research

திராவிடக் குழு *

[காழி. சிவ. கண்ணுசாமி B. A.]

இந்தியப் பெரு நாட்டிலுள்ள மக்கட் டொகுதியை ஆராய்ச்சி முறையில் வகுத்து இனம் பிரித்துப் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்புகளை வரையறை செய்ய முயன்ற ஆராய்ச்சியறிஞர்கள் அஃது எழுவகைத்தாய குழூஉக்களைக் கொண்ட ஒரு தொகுதியாகும் என்று முடிவுகட்டினர். அவை வருமாறு:—

†(1) துருக்க ஐரானியர் (2) இந்திய வாரியர் (3) சைத்திய திராவிடர் (4) ஆர்ய திராவிடர் அல்லது இந்துஸ்தானி (5) மங்கோலிய திராவிடர் (6) மங்கோலாய்ட் (7) திராவிடர்.

அவ்வேழனுள் இறுதியதாயுள்ள திராவிடர் என்ற குழுவினர் ஒரு காலத்தில் [1]இலங்கைத்திட்டுதொட்டுக் கங்கையாற்று வெளிகள் வரையிற் பரவி வாழ்ந்து வந்திருந்தனர் என்று பொதுவாகத் தெரிகிறது. சிறப்பாகச் சென்னைப் பெரும் பிரிவிலும், ஐதராபாத் பகுதியிலும், [2] மத்திய மாகாணங்களிலும் [3]சோட்டா நாகபுரியிலும் அவர்கள் பெருந் தொகுதியினராக நிறைந்து வாழ்ந்திருந்தார்கள் என்று அறியக் கிடக்கின்றது. இப்பெருங் குழுவினரின் குழூஉச் சிறப்பியல்புகளை இக்காலத்தில் மலையாள நாட்டிலுள்ள [4]பணியர்களிடத்திலும், சோட்டா நாகபுரியிலுள்ள [5]சண்டாளர்களிடத்திலுங் காணலாம். திராவிடக் குழுவினர் உயரத்திற் குறைந்த உருவினர்களே ; ஏனைய இனத்தினரை நோக்க இவர்களைக் குள்ளர்கள் என்றே கூறலாம். நிறமோ தீர்ந்த கறுப்பில்லாவிட்டாலும் கறுப்பென்றுதான் கூறல்வேண்டும். இவர்களுடைய தலைமயிர் கறுத்துச் செழித்து வளர்ந்து சுருளும் பண்புடையது. கரிய கண்கள் ; நீண்ட தலை ; மூக்கோ முனையகன்றும், அடிப்பகுதி

---

* இக்கட்டுரை "தி இம்பீரியல் கெஸட்டீயர் ஆஃப் இந்தியா" என்ற அரசாங்கத் தொகுப்புநூலிற் கண்ட கருத்துக்களைத் தழுவியெழுதப்பட்டதாகும்.

† Turko-Iranians, Indo-Aryan, Scytho-Dravidian, Aryo-Dravidian or Hindustani, Mongolo—Dravidian, Mongoloid, Dravidian.

1. Ceylon Island. 2. Central Provinces. 3. Chota-Nagpur. 4. Paniyans. 5. Santals.

சிறுபான்மை எடுப்பில்லாது தட்டையாகவும் இருக்கும்; முன்னங்கைகள் சற்று நீண்டனவாகவே யிருக்கும்.

இந்தியாவிலுள்ள மற்றைக் குழுவினரையும் நோக்க, இக் குழுவினரே தொன்மை மிகுந்த பழங்குடிகள் என்று அறியக் கிடக்கின்றது. [1] நிலநூலார் மிகவுந் தொன்மைக்குக் காட்டாகக்கூறும் மலைப்பகுதிகளிலும், மேடான நிலப்பகுதிகளிலும், மற்றும் விந்தியமலை முதல் கன்னியாகுமரி வரையிற் பரந்து கிடக்கும் நிலப்பகுதியிற் பற்பல விடங்களிலும் இக் குழுவினர் காணப்படுகின்றனர். தென்னிந்தியாவின் கீழ்க்கரை மேற்கரையாகிய இருகரைகளிலும் தொடர்ந்து வளர்ந்துள்ள கிழக்குத் தொடர்ச்சி, மேற்குத் தொடர்ச்சியென்ற மலைகள் இரண்டிலும் வாழ்வோரெல்லாம் திராவிடர்களே; அவ்வாறே வடக்கே [2] அராவலி மலைகளிலும், [3] இராஜமஹால் மலை நாடுகளிலும் வாழ்வோரும் திராவிடர்களே யாவர். இடையிடை நேர்ந்த ஆரியர்கலப்பினாலும், மங்கோலியர்கலப்பினாலும், இக் குழுவினர் தம் குழூச் சிறப்பியல்புகளிற் பலவற்றை இக் காலை யிழந்திருக்கின்றனர்; எனினும் ஆராயப்புகுவோர் எளிதில் வேறு பிரித்துக் காணக்கூடிய சிறப்பியல்புகள் இன்னும் வாய்ந்தேஇருக்கின்றனர்.

திராவிடர்கள் என்றால் உழைப்பாளிகள் அல்லது தொழிலாளிகள் என்றே பொருள் கொள்ளலாம்; என்னை? மெய் வருந்திப் பாடுபட்டுப் பொருளீட்டி, வாழ்வது அவர்களுக்கே சிறப்பாக உரித்தாகலின். வடகோடியிலுள்ள [4] அஸ்ஸாம் நாட்டுத் தேயிலைத் தோட்டங்களில் மாக்களைப்போல் உழைக்க வேண்டுமானாலுஞ் சரி; வங்காளத்தைச் சேர்ந்த [5] சதுப்பு நிலங்களில் மாடுபோலுழைத்துக் சாகுபடி செய்ய வேண்டுமானாலுஞ்சரி; கல்கத்தா, இரங்கோன், சிங்கப்பூர் போன்ற தலைநகரங்களில் [6] தெருப்பெருக்கிக் குப்பை கொட்ட வேண்டுமானாலுஞ்சரி; மற்றித்தகைய உடல் வருத்தும் கீழ்த்தரமான வேலைகள் எதுவாயினுஞ்சரியே, அவற்றிற் கெல்லாம் ஈடுகொடுத்துப் பாடுபடுபவர்கள் திராவிடர்களே. கரிய நிறம் வாய்ந்து, திண்ணிய உடற்கட்டுடனும், தட்டையா யகன்று [7] நீக்ரோவர் தம் மூக்குகளை யொத்த மூக்குகளோடுங் காணப்பட்டு மெய்வருந்திப் பாடுபடுவதே தொழிலாகக் கொண்டு வந்திருந்தவர்களெல்லாம் திராவிடர்களே என்று எளிதிற் கூறிவிடலாம்.

---

1. Geologists. 2. Aravallis. 3. Rajmahal. 4. Assam. 5. Swamps. 6. Scavenging, 7. Negroes.

குழுவரையறை துணிதலியலாது

குழுவின ஆராய்ச்சியையே அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்பிரித்துக் காட்டியவாறு ஏழு இனத்தினராகவோ அதற்குக் கூடுதற்குறைவான தொகையுள்ள இனத்தினராகவோ பிரித்தும், இந்தியப் பெருநாட்டின் இன்னின்ன பகுதிகளில் இன்னின்ன இனத்தார்தான் வாழ்ந்துவந்தனர் என்று வரையறுத்துங் கூறுதல் என்பது இயலாது. சென்னைப்பகுதியிலுள்ளவர்களெல்லாம் திராவிடர்களென்றோ, அன்றி, வங்காளத்திலுள்ளவர்களெல்லாம் மங்கோலிய திராவிடர்களென்றோ நூல் பிடித்ததுபோல் வகுத்துக் கூறிவிடத் துணிதல் அறியாமையேயாகும். பண்டு தொட்டே இந்திய நாட்டில் வடபகுதியிலிருப்போர் தென்பகுதிக்கும், மேலைப் பகுதியிலுள்ளோர் கீழைப்பகுதிக்கும் சென்றடைந்து வந்தமை வரலாற்றுண்மையாகும். இவ்வாறு இடம் பெயர்ந்து சென்றோர் வணிகர்களாகவோ, விறல் மன்னர்களாகவோ, நிலக்கிழவர்களாகவோ இன்றேல் பூசாரிகளாகவோ குடிபுகுந்துறைந்து தம் குழூஉச் சிறப்புகளில் தலையாயவற்றை வழுவவிடாமற் காத்துப் பெருமையாகவும் இயன்றவரையில் தனியாகவுமே வாழ்ந்து வர முயன்றுவந்துளர். எனினும், ஆங்காங்கு ஒரு சிலர் தம் குழூஉச்சிறப்பியல்புகளை அறவே யொழித்துச் சேர்ந்த நாட்டினரோடு எவ்வாற்றானும் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழ்ந்து வந்திருத்தலுங் கூடும். ஆகவே, மேற்கண்ட பிரிவுவகை ஆராய்ச்சிக் கருவிகளாகக் கொண்ட பொதுப்படையான அளவு கோல்களேயாகும்.

திராவிடக்குழுவினரே முதுகுடிகள்

இனி, திராவிடர்களுடைய குட்டை உருவமும், கறுத்த தோலும், நீண்ட தலையும், அகன்ற மூக்கும், சற்று நீண்ட முன்கையும் அவர்களை ஏனைக்குழுவினர்களினின்றும் வேறு பிரித்துக் காட்டுவனவாகுமென்று மேற்கூறினேம். இக் குழூஉச்சிறப்புக்களையே துணையாகக்கொண்டு, [1]ஹக்ஸ்லி என்பார் [2]ஆஸ்திரேலிய நாட்டு முதுமக்களுடன் தொடர்புபூண்டவர்களே திராவிடர்கள் என்று கூறிய கூற்றுக்கு அரண்கோல ஒரு சிலர் முயல்வர். [3]முண்டாரி மொழிக்கும் ஆஸ்திரேலிய மொழிகள் சிலவற்றிற்கும் எண் முறையில் காணப்படும் சில ஒற்றுமைகளையும், தென்னிந்தியாவில் மாய்ந்து மறையும் நிலையிற் காணப்படும் [4]வளைதடிகளின் வேறுபாடுகளையும் அவர் தம் கூற்றுக்கு உறுதுணையாக் கொள்வர்.

---

1. Huxley, 2. Australia, 3. Mundari, 4. Boomerang.

[1]மடகாஸ்கர் திட்டிலிருந்து [2]மலேயா திட்டுக்கள் வரையிற் பரந்து கிடந்து, இந்திய நாட்டை [3]ஆப்பிரிக்காவுடனும், ஆஸ்திரேலியாவுடனும் இணைத்திருந்த பெருநிலப் பகுதியாகிய [4]இலெமூரியா என்றொன்று இருந்ததென்றும் அப்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்களே திராவிடர்களென்றும் [5]ஸ்க்ளேட்டர் என்பார் ஊகத்தாற்கூறிய கொள்கையோடு தொடர்புபடுத்த மற்றொரு சாரார் முயல்வர்.

எனினும் ஆஸ்திரேலியப் பண்டை மக்களின் மண்டையோடுகளையும், பண்டைத் திராவிட மக்களின் மண்டையோடுகளையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ச்சிசெய்த [6]ஸர் உவில்லியம் டர்னர் என்ற அறிஞர் அவ்விருதிறத்தினரும் ஓரினத்தினர் என்று கொள்வதற்குப் போதிய ஆதாரங்கள் இல்லை என்று அறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார். அவருடைய கூற்றிலிருந்து, [7]அந்தமான் திட்டுக்களிலும், [8]பிலிப்பைன் திட்டுக்களிலுமுள்ள நீக்ரோவரினத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடன் திராவிடர்களை ஒன்றுபடுத்துவதும் முடியாதாகின்றது. டர்னரின் முடிபுகள் இவ்வாராய்ச்சித் துறையில் முடிந்த முடிபுகளாகவே கருதப்படுகின்றன.

அவ்வாறு கருதப்பட்டாலும், [9]ஸர் உவில்லியம் ஹன்டர் என்ற பேரறிஞர், திராவிடர்கள் இருகிளையினர் என்றும், முண்டாரி மொழித்தொகுதியைச் சேர்ந்த திருந்தா மொழிகளைப் பேசிய [10]கோலேரியர் என்பவர் ஒருகிளையும், தமிழ்மொழித் தொடர்புடைய மொழிகளைப் பேசிய [11]உண்மைத் திராவிடர் மற்றொரு கிளையுமாவர் என்றும் ஆராய்ந்து புதியதொரு கொள்கையைப் பின்னர் நிறுவியுள்ளார். மேலும், கோலேரியக் கிளையினர் இந்தியாவிற்குள் வடகீழ்ப்பகுதியூடு வந்து விந்திய மலைக்கு வடக்கிலுள்ள மேட்டு நிலப்பகுதியிற் றங்கியவர்களென்றும், பின்னர் இந்தியாவின் வடமேற்பகுதியூடு பஞ்சாபிற் புகுந்துவந்த திராவிடர்களால் அவர்கள் துரத்தியடிக்கப்பட்டார்களென்றும், இத்திராவிடர்களே தெற்கு நோக்கித் தொடர்ந்து முன்னேறிவந்து தங்கினார்களென்றும் அவர் கூறுவர். [12]பலுச்சிஸ்தானத்தில் வழங்கும் [13]வராகிமொழிக்குந் தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகளுக்கும் தொடர்புள்ளதென்று ஐயுறுதற்கிடனிருப்பதையும், சோட்டா நாகபுரியிலுள்ள மக்கள்பால் மங்கோலியக் குழுவினர்க்குரிய சில குழூ

---

1. Madagascar, 2. Malay Archipelago, 3. Africa. 4 Lemuria. 5. Sclater. 6. Sir William Turner. 7. Andamans. 8. Philippines. 9. Sir William Hunter. 10. Kolarians. 11. Dialects, 12. Baluchistan. 13. Brahui.

உச் சிறப்புகள் காணப்படுவதையுமே ஆதாரமாகக்கொண்டு இக்கூற்று எழுந்ததாகும். இவ்வடிப்படைதானும் நொய்தான வலுவற்றதொன்றன்றென்று கூறவும் வேண்டுமோ? அன்றியும் மொழி வேற்றுமை ஒற்றுமைகளையே கருவியாக்கொண்டு ஓரினத்தாரைக் கோலேரியரென்றோ, திராவிடரென்றோ இரு பிரிவினராகப் பிரிக்க முயல்வது அறிவியன் முறைக்கு ஒவ்வாததொன்றாகுமன்றோ? இருதிறத்தினரின் உடலமைப்புகளில் எத்தகைய தீர்ந்த வேறுபாடுகளுங் காண்டற்கில்லையாதலின் மேற்குறித்த கொள்கையை யேற்றுக் கோடலரிதாகின்றது. அதுவுமன்றி, மஞ்சள்நிற மேனியும், பெரிய தலைகளும் வாய்ந்த மக்கட்குழுவினரே வதிந்து வரும் நிலப்பகுதியொன்றிலிருந்து, கருநிறமும், நீண்ட தலையமைப்புமுடைய ஒரு பெருங் கூட்டத்தினர் புறப்பட்டு வந்தனர் என்பது நம்பத்தக்கதொன்றாமோ?

எனவே இமயத்திற்கு அப்புறமிருந்து திராவிடர்கள் இந்தியாவிற்குள் வந்திருத்தல் வேண்டுமென்று கொள்ளும் கொள்கைகளுக்கு அறிவியன் முறைப்படி நம்பத்தக்க எத்தகைய ஆதாரமுமிருப்பதாகத் தோற்றவில்லை. இந்தியாவில் இந்நாளிலும் திராவிடர்கள் வாழ்ந்து வருவதாகக் கொள்ளப்படும் நிலப்பகுதிகளின் இயற்கை யமைப்பையும், அவர்களுடைய தனிப்பட்ட பண்டைய உடலமைப்புக் குறிகளையும், [1] உயிருண்மை தெரிக்கும் அவர்களுடைய சமயத்தையும், சிறப்பியல்பு பொதுளும் மொழிகளையும், கற்றச்சு வேலைகளையும், தொன்மைக் கறிகுறியான [2] குல தெய்வ வழிபாட்டையும் நோக்கினால் அவர்கள்தாம் இந்தியாவின் முதுகுடிகள் என்று கொள்வதே சிறப்புடைத்தாகும்.

பிழை திருத்தம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

சிலம்பு-௧௪ பரல்-௮. யுவ-பங்குனி

பக்கம் 357—உணர்ந்த மாமுனிவர் என்ற முதற்குறிப்புத் திருவாசகப்பாட்டின் பதவுரை இரண்டாவது வரி.

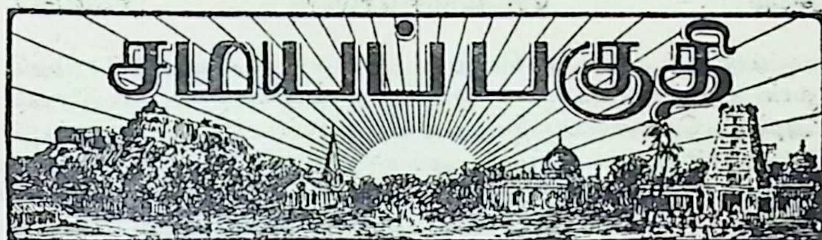
பிழை	திருத்தம்
உணர்ந்து	உணராது

பக்கம் 359—ஷை விளக்கவுரை ௩௨-வது வரி.

பிழை	திருத்தம்
நீங்கினன்	நீக்கினன்

---

1. Animistic religion. 2. Totemism.

சிவஞானபோதக் கருத்து

[திரு. மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள், B. A.]

ஐந்தாஞ் சூத்திரம், இரண்டாம் அதிகரணம்.

பதிப்புரிமை ஆக்கியோர்க்குரியது.

(சிலம்பு-கச பரல்-க: சஙச-வரு பக்கத்தொடர்ச்சி)

19. இனி முதல்வன் ஆன்மாவுக்கு விடயங்களை உணர்த்த ஆன்மா விடயங்களையறிந்து நுகரும் என்பது பற்றி வழி நூலாசிரியர் அருணந்தி சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் தாமியற்றிய சிவஞான சித்தியாரில் அடியில் வருமாறு கூறுகின்றார்: "உலகவனுருவமாக யோனிகளுறுப்பதாக விலகு பேரிச்சா ஞானக்கிரியையுட் கரணமாக அலகிலாவுயிர்கட்கெல்லாம் அறிவினையாக்கி யைந்து நலமிகு தொழில்களோடு நாடக நடிப்பனுதன்." இச்செய்யுள் முதல்வன் உயிர்கள் பொருட்டு உயிர்களில் இச்சை அறிவு செயல்கள் நிகழும் வண்ணம் அவற்றை விளக்கி உயிர்களுக்கு உணர்த்தும் அதிசூக்கும வைந்தொழிலைக் கூறுகின்றது. ஐந்தொழில் தூலவைந் தொழில், சூக்குமஐந்தொழில், அதிசூக்குமஐந்தொழில் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் தூலவைந்தொழில் என்பது முதல்வன் உலகத்தைத் தோற்றுவித்து நிறுத்தி ஒடுக்குத லாகும். மறைப்பு அருள் என்பன முதல்வன் அவ்வுலகிலுள்ள உயிர்களுக்குக் கட்டினையும் வீட்டையும் அளித்தலாகும். இத் தூலவைந்தொழில் இரண்டாவது சூத்திரத்தில் "அன்வ யே தானேயாய்" என்பதனுற் கூறப்பட்டது. சூக்கும வைந் தொழிலாவது முதல்வன் உலகத்தைச் சங்கரித்து ஒடுக்கிய பின் மேற் செய்யக்கடவதாகிய தூலவைந்தொழிற்கு யோக் கியமாம்படி உயிர்களுக்குக் கேவலநிலையில் நிகழ்த்துவது. அதிசூக்கும வைந்தொழிலாவது உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கு இச்சை அறிவு செயல்கள் நிகழும் பொருட்டு முதல்வன் அவ் வுயிர்களோடு வேறாயும் ஒன்றாயும் உடனாயும் அத்துவிதமாய்க் கலந்துநின்று அவற்றின் இச்சை அறிவு செயல்களைச் செலுத்தி நிற்றலாகும். இந்த அதிசூக்கும வைந்தொழில் இங்கே ஐந்தாஞ்சூத்திரத்தில் "தாந்தமுணர்வின் தமியருள்"

என்பதனாற் கூறப்படுகின்றது. இந்த ஐந்தொழிலில் முதல்வன் உயிர்களுக்குள் உயிராய்நின்று உயிர்களுடைய இச்சை அறிவு செயல்களை நிகழ்த்துவித்தலால் அது அதிசூக்கும வைந்தொழில் எனப்பட்டது. "இலகு பேரிச்சா ஞானக் கிரியைகள்" என்றது முதல்வனுடைய மிக்க விளக்கமுடைய வியாபக இச்சை அறிவு செயல்களைக் குறிக்கின்றது. "இலகு பேரிச்சா ஞானக்கிரியை உட்கரணமாக" என்றதனால் முதல்வன் ஒவ்வொரு உயிரினுள்ளும் அந்தரியாமியாய் நின்று, அதன் இச்சை அறிவு செயல்களைச் செலுத்தி நிற்றலும் "யோனிகள் உறுப்பதாக" என்றதனால் முதல்வன் ஒவ்வொரு உயிரும் பிறஉயிர்களோடு நிகழ்த்திவரும் இச்சை அறிவு செயல்களைச் செலுத்திநிற்றலும் "உலகவனுருவமாக" என்றதனால் முதல்வன் ஒவ்வொரு உயிரும் உலகில் நிகழ்த்திவரும் இச்சைஅறிவு செயல்களைச் செலுத்திநிற்றலும் குறிக்கப்படுகின்றன. "நாடகம் நடிப்பன்" என்றதனால் முதல்வன் அவ்வாறு உயிர்களுக்கு அதிசூக்கும வைந்தொழில் செய்யும் பொருட்டு நடனஞ் செய்தலினால் விகாரமடைவான் அல்லன் என்பது கூறப்பட்டது. உயிர்கள் நுகர்ந்துவரும் ஒவ்வொரு விடயத்திலும் தோற்றம் நிலை இறுதி மறைப்பு அருளல் ஆகிய ஐந்தொழில்களும் மிக நுட்பமாக நிகழ்கின்றன.

20. மக்கள் உலகில் நிகழ்த்தும் எவ்வகை நிகழ்ச்சிகளும் இச்சை அறிவு செயல்களாலே நிகழ்கின்றன. மக்களுடைய தனி வாழ்விலும் எவ்வகைக் கூட்டவாழ்விலும் இச்சை அறிவு செயல்கள் நிகழாமலிருப்பனவல்ல. அவை செவ்விதான முறைமையில் நிகழ்த்தப்படுதலினாலே இன்பமும் அல்லுழித் துன்பமும் உண்டாகின்றன. கட்டுநிலையில் உயிர்களுக்கு இச்சை அறிவு செயல்கள் ஏகதேச விளக்கத்துடன் நிகழ்தலினால் ஏகதேச இன்பமாகிய சிற்றின்பமுண்டாகின்றது. உயிர்கள் ஆணவமல மறைப்பினாலுண்டாகும் மயக்க அறிவு நீங்கி இன்பநலம் அடைதல் வேண்டும் என்னும் ஒரே இச்சையையுடைய முதல்வன் மக்களுடைய கட்டுநிலையில் அவரவர் பக்குவமறிந்து பக்குவத்திற்கேற்ப அறிவு செயல்களை விளக்கி உணர்த்தி வருகின்றான். அங்ஙனம் முதல்வன் மக்களுக்கு இச்சை அறிவு செயல்களை விளக்கி உணர்த்தி வருதற்கேற்ப அவர்கள் தங்கள் இச்சை அறிவு செயல்களை நிகழ்த்தி விடய நுகர்ச்சிகள் செய்து ஒழுகுதலானது அவர்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் வழியாயிருக்கின்றது. இக்காலத்தில் உலகில்வாழும் மக்கள் இவ்வுண்மையை அறிந்து ஒழுகாததால் துன்பமும் துயரும் உண்டாகியிருக்கின்றன.

21. மேலே கூறியவாற்றல் இந்தச் சூத்திரம் முதல்வன் உயிர்களுக்குக் கட்டுநிலையிற் செய்யும் காட்டும் உதவியைக் கூறுகின்றது என்பது புலனும். காட்டு முதவியாவது முதல்வன் உயிர்களோடுங்கலந்து நின்று அவற்றின் இச்சை அறிவு செயல்களை விளக்கி விடயங்களை அறிவித்து நிற்றலாகும். காட்டும் உதவியின்பின் முதல்வனுடைய காணுமுதவி நிகழும். காணுமுதவி என்பது முதல்வன் உயிர்களைச் செலுத்தி நிற்றலுடன் விடயங்களிலுங் கலந்து நின்று அவ்விடயங்களைப் பற்றி நுகரும்படி செய்தலாகும். உயிர்கள் முதல்வனுடைய காட்டுமுதவியையின்றி விடயங்களை அறியமாட்டா. காணு முதவியையின்றி விடயங்களை நுகரமாட்டா. காட்டுமுதவி உயிர்களிடம் நிகழும்; காணுமுதவி விடயத்தின் கண்ணும் நிகழும். முதல்வன் உயிர்களுக்காகச் செய்யப்படும் இவ்விரண்டு உதவிகளும் நிகழ்ந்தாலன்றி உயிர்கள் தங்கள் இச்சை அறிவு செயல்கள் விளங்கப்பெற்று விடயங்களையறிந்து நுகர்தல் முடியாது. வீட்டு நிலைக்கண் நிகழும் முதல்வனுடைய காணுமுதவி பதினேராஞ் சூத்திரத்திற் கூறப்படும்.

22. மக்களுயிர்கள் தங்கள் கட்டுநிலையில் முதல்வனுல் இச்சை அறிவு செயல்கள் விளங்கப்பெற்று விடயங்களை யறிதற்குச் செவி மெய் கண் வாய் மூக்கு என்னும் ஐம்பொறிகளிலொன்றும், மண், நீர், தீ, வளி, வெளி ஆகிய ஐம்பூதங்களிலொன்றும், மனம் அகங்காரம் புத்தி சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், அசுத்தமாயையின் காரியங்களாகிய காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் ஐந்தும் ஆகிய இவை இன்றியமையாது வேண்டப்படுங் கருவிகளாகும். சுத்தமாயா தத்துவங்கள் ஐந்தும் இவற்றைச் செலுத்தி நிற்கும் பிரேரககருவிகளாம். இக்கருவிகளின் துணையின்றி மக்கள் கட்டுக்காலத்தில் உலகவிடயங்களை அறிந்து நுகரமாட்டார்.

23. இனி இங்ஙனம் முதல்வன் உயிர்களுக்கு இச்சை அறிவு செயல்களை விளக்கி விடயங்களை அறிவித்து நிற்குங்கால் உயிர்கள் முதல்வனேடு எவ்வாறு நின்று விடயங்களை அறியும் என்னும் உண்மையை ஆசிரியர் ஒருவமையை எடுத்துக்காட்டி விளக்கி உணர்த்துகின்றர். வெளியில் விளங்கும் நாண் மீன்கள், ஞாயிற்றின் ஒளியின் வேருய்த் தோன்றுதலும் அதனேடொன்ருய் விரவி யொழிதலுமின்றி அவ்விரண்டிற்கும் பொதுமையில் அஞ்ஞாயிற்றின் ஒளியில் அடங்கி அதனுடனுய் விளங்கி யொளிர்தல்போல, உயிர்கள் கண்டும், கேட்டும், உண்டும், உயிர்த்தும் தீண்டியுமறியப்படும் ஐவகை

விடயங்களையும் முதல்வன் அறிவிக்க, உயிர்கள் அவனின் வேறுதலுமொன்றுதலுமின்றி அவ்விரண்டற்கும் பொதுமை யிலடங்கி அவனுடனாய் நின்று அவ்விடயங்களை அறியும்.

24. ஆசிரியர் கூறியவற்றைக் கேட்ட மாணவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் ஐயப்பாடின்றி உண்மை விளங்கவில்லை என்று கூறி அவரைக் கேட்கின்றனர். "அடிகளே முதல்வன் திருவருள் (திரோதான சத்தி) உணர்த்த உயிர்கள் உணர்ந்து விடயங்களை நுகருமன்றித் தாமே விடயங்களை அறிந்து நுகரமாட்டா என்று தாம் கூறிய உண்மையை நாங்கள் மனங்கொள அறிந்தோம். ஆனால் முதல்வன் உயிர்கட்கு உணர்த்தும் வழி எல்லா உயிர்கட்கும் எக்காலத்தும் உணர்வு ஒப்பநிகழாது, உயிர்கடோறும் பல்வேறு வகைப்பட தாம்தாம் செய்த வினைக்கேற்ப உணர்வு நிகழும் என்று சொன்னீர். பல்வேறு உயிர்கட்கும் பல்வேறுவகைப்பட உணர்வு நிகழவேண்டுமானால் முதல்வன் அவ்வுயிர்கட்கு உணர்த்தலும் பல்வேறு வகைப்பட்டதாயிருத்தல் வேண்டும். அப்படியானல் முதல்வன் உயிர்கட்கு இச்சை அறிவு செயல்களை விளக்கி உணர்த்துதலில் உணர்த்தப்பட்ட உயிர்கள் போல விகாரமடையான் என்பது எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. மேலும் இவ்வுண்மையை விளக்குதற்காக நீர் ஞாயிற்றின் சந்நிதியில் தாமரை ஒன்று மொக்குளாதலும் ஒன்று அலர்தலும் ஒன்று மலர்தலும் ஒன்று கூம்புதலுமாகிய பல்வேறு வகைப்பட்ட தொழில்கள் நிகழ்தலை உவமையாகக் கூறினீர். சந்நிதி என்ற சொல்லுக்கு அபிமுகமல்லாமல் சிவசத்தி அவ்வக்காரியத்தில் உள்முகமாதலாகிய சங்கற்பம் என்றுஞ் சொன்னீர். இந்த உவமையில் ஞாயிறு இச்சை அறிவு செயல்களை உடையவனல்லன்; அல்லானுயின் முதல்வனும் இச்சை அறிவு செயல்களை உடையவனல்லன் என்று நாம் கொள்ளல்வேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளுதல் முதல்வனுடைய இச்சை அறிவு செயல்களினுலே உயிர்கட்கு இச்சை அறிவு செயல்கள் நிகழுகின்றன என்று நீர் முன் சொன்ன உண்மைக்கு முரணுதலாயிருக்கின்றது. இந்த ஐயப்பாடுகளை நீக்கி எங்கள் உள்ளத்தைத் தெளியச் செய்தல் வேண்டும்."

25. மாணவர் கூறின ஐயப்பாடுகளை நீக்குவான் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். மாணவர்காள்! நீங்கள் உங்கள் அநுபவத்தில் வைத்து ஒப்பிட்டுப்பார்த்துப் பல்வேறு உயிர்களும் தம்தம் வினைக்கேற்பப் பல்வேறு வகைப்பட உணர்தலுக்கு முதல்வனும் பல்வேறுவகைப்பட உணர்த்தி விகாரமடைவான் என்று கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் பொருள்களை ஒன்றன்

பின்னென்றறிதல் போல முதல்வன் அறிவானல்லன்; அவன் எல்லாப்பொருள்களையும் ஒருசேர ஒருங்கே அறியும் பேரறிவுடையன்; அதுவல்லாமல் அவன் உங்களைப்போல் செயல்களைக் கருவி கரணங்களாற் செய்வானல்லன். "இன்ன செயல் இவ்வாறு ஆகுக" என்ற அவனது சங்கற்பமே செயலை நிகழ்விக்கும்படி செய்கின்ற பேராற்றலுடையவன்; அவன் இச்சையாகிய பேரிரக்கமும் சங்கற்பமும் செயலும் இடையீடின்றி உடனே நிகழும். ஆதலின் பல்வேறு உயிர்கட்கும் பல்வேறு வகைப்பட உணர்வுநிகழும்படி செய்தலினால் முதல்வன் யாதொரு விகாரமும் அடையான் என்பதற்கு இழுக்கில்லை என்று அறிவீர்களாக. ஞாயிற்றினுவமை ஒரு புடை உவமையே அன்றி முற்றுவமைஅன்று; ஞாயிறு யாதொரு விகாரமுமடையாமல் நின்றாங்கு நிற்ப தாமரைக்குப் பல்வேறுவகைப்பட தொழில்கள் நிகழ்தல்போல முதல்வன் யாதொரு விகாரமுமடையாமல் நிற்பப் பல்வேறு உயிர்கட்கும் பல்வேறு வகைப்பட இச்சை அறிவு செயல்கள் நிகழ்தலை விளக்குதற்கே ஞாயிற்றினுவமை கூறப்பட்டது. ஞாயிற்றினுக்கு இச்சை அறிவு செயல்கள் இல்லாதிருத்தல் போல் முதல்வனுக்கும் இச்சை அறிவு செயல்களில்லை என்பது கருத்தன்று. இங்ஙனம் முதல்வன் உயிர்களுக்குப் பல்வேறு வகைப்படச் செய்யுமிந்தக் காட்டுமுதவியை தன்னோடு எப்பொழுதும் பிரிப்பின்றி நிற்கிற சத்தியோடியைந்து நின்று செய்கிறான். அவன் உயிர்கட்கு ஐந்தொழில் செய்யுங்கால் சத்தி என்று கூறப்படுகின்றான். முன்னே இரண்டாவது சூத்திரம் நான்காவது அதிகரணத்தில் நாம் கூறியபடி சிவமும் சத்தியும் ஞாயிறும் ஞாயிற்றினொளியும் போல் ஒரு பொருளுமல்லாமல் இரண்டு பொருள்களுமல்லாமல் ஒன்றூதற்கு மிரண்டாதற்கும் பொதுவாய்ப் பிரிப்பின்றி எவ்விடத்தும் வியாபகமாய் உயிர்களுக்குள் உயிராய் நின்று அடிமைகளாகிய உயிர்களுக்கு இச்சை அறிவு செயல்களை விளக்கி உணர்த்தி அருள் செய்யும் இவ்வுண்மை அருட்கண்ணுடையவருக்கு அன்றி ஆராய்ச்சிக் கண்ணுடைய உங்களுக்கு இப்பொழுது நன்கு விளங்காது. ஆராய்ச்சியில் ஏகதேசமாய் விளங்குகிற இந்த உண்மையானது உண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படுகிற சாதனங்களை நீங்கள் அநுட்டித்து அவற்றின் பயன்களாகிய இருள் நீக்கமும் அதனுடன் ஒளி விளக்கமும் பசுத்துவ நீக்கமும் அதனுடன் அருள் விளக்கமும் அடையும்பொழுது உங்களுக்கு முற்றுந் தெளிவாய் விளங்கும்.

அறிக்கை க.

நமது சங்கம் கலைச்சொற்களை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் ஆக்கும் பொறுப்பை மேற்கொண்டுள்ளது. அதன் முதற்படி இப்போது வெற்றியாக நிறைவேறியுள்ளது. சங்கத்தின் சொல்லாக்கக் கழகம் திருநெல்வேலியில் நாற்பத்தொருநாட்கள் இசைத்தமிழ்ச் செல்வர் திரு. தி. இலட்சுமணப்பிள்ளையவர்கள் பி. ஏ., தலைமையில் மாநாடு கூடி 1. பூதநூல் (Physics), 2 இயைபு நூல் (Chemistry), 3, கணக்கு (Mathematics), 4. இயற்கை நூல் (Natural Science), 5. உடலியலும் நலவழியும் (Physiology & Hygiene), 6. தரை நூல் (Geography), 7. வரலாறு முதலியன (History etc.), ஆகிய கலைகளுக்குச் சொற்களை அமைத்திருக்கிறது.

சங்கம் வரும் 1936 செப்டம்பர் மாதத்தில் சென்னையில் ஓர் மாநாடு கூட்ட ஏற்பாடு செய்துவருகிறது; அதில் புலவர்களையும் ஆராய்ச்சியாளரையும் கூட்டி அச்சொற்களை மறுபடி ஆராய்ந்து முடிவு செய்யப்போகிறது. மாநாட்டுக்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப்பேராசிரியராக இருந்த உயர்திரு. சாமி விபுலாநந்தர் B.Sc., அவர்கள் தலைமைதாங்க அன்புடன் இசைந்திருக்கிறார்கள்.

இப்போது அமைத்துள்ள கலைச்சொற்கள் அச்சாயிருக்கின்றன. பற்றுடையாருக்கு அவை அனுப்பப்பெறும். அவைகளை ஆராய்ந்து, ஒப்புக்கொள்ளச்கூடிய திருத்தங்களை அனுப்புகிறவர்களில் முதன்மையானவர்களுக்குத் தக்க பரிசுகள் கொடுக்கப் பெறும். திருத்தங்களை தாதுஸ்ரீ ஆவணிமீ 12-க்குள் (16-8-1936) அனுப்புதல் வேண்டும்.

மாநாட்டின் அறிக்கைகள் தமிழ்நாட்டிலுள்ள கல்வி நிலையங்களுக்கும், அறிஞர் சங்கங்களுக்கும், புலவருக்கும் அனுப்பப் பெறும். பள்ளிக்கூட ஆசிரியரும், கல்வியாளரும் இவ்வியக்கத்திற் பற்றுடையாரும் மாநாட்டிற் கலந்துகொள்ள வேண்டுகின்றோம். பிற விவரங்கள் அமைச்சர், சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கம், திருநெல்வேலி என்ற முகவரிக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

தமிழ்த்தாயின் வளர்ச்சியிலும், பள்ளிக்கூடங்களில் தாய் மொழி வழியாகக் கலைப்பயிற்சியிலும் ஈடுபட்டுள்ளவர் யாவரும் நமது சங்கத்தின் முயற்சிகளுக்கு இயன்ற துணைசெய்ய வேண்டுகின்றோம்.

கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
எம். ஏ., எம். எல்.,
தலைவர்.

இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,
அமைச்சர்.
15—5—1936.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்:
News and Notes

சென்னைத் திருவள்ளுவர் திருநாள்

சென்னைத் திருவள்ளுவர் திருநாட் கழகத்தினரால் இரண்டாவது ஆண்டு விழா சென்ற 4—6—36 வியாழனன்று மிகவுஞ் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அன்று காலை திருநாட்கழகத் தலைமைநிலையத்திற் கழக அமைச்சர், துணையமைச்சர்கள், பொருளாளர் உள்ளிட்ட பலர் கூட்டங்கூடி, திருவள்ளுவர் படத்தையும், திருக்குறட் சுவடிகளையும் நன்கலங்கரித்தெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு ஊர்வலம் வந்தார்கள். அமைச்சர் மயிலை சிவ. முத்துக்குமாரசாமி முதலியா ரவர்கள் திருக்குறள் கடவுள் வாழ்த்துப்பாக்களையே வாழ்த்தாகச் சொல்ல ஏனையோர் தொடர்ந்து கூறிவந்தமை குறிப்பிடற்பாற்றும்.

பின்னர் ஒருகூட்டத்தினர் மயிலைத் திருவள்ளுவர் கோயிலுக்குச் சென்று அங்கு நடந்த சிறப்பையும் ஏழைகட் குணவளித்த ஏற்பாட்டையும் பார்வையிட்டு வந்தனர். சீரியமுறையில் அக்கோயிலுக்குரிய மேற்பார்வையாளர் செயல் புரிந்து வருவது பாராட்டற்பாலதாகும்.

அன்று மாலை சென்னைப் பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் பெரியதொரு கூட்டங்கூடிற்று. மண்டபம் வாழைமரம், அசோகு முதலியவற்றால் மிகவும் அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. கூட்டத் தலைவர் மகாமகோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள், சொற்பொழிவாளர்கள், ஆகியோரடங்கிய ஒருசிறு கூட்டத்தை நிழற்பட மெடுத்தபின், சென்னை இந்து அறநிலையப் பாதுகாப்புக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திருவாளர். அ. சண்முகம் பிள்ளை அவர்கள் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறவே அன்றைய நிகழ்ச்சி தொடங்கப்பட்டது.

திருவள்ளுவர் திருநாட்கழகத்தின் தலைவரான உயர் திரு. திரு. வி. கலியாண சுந்தரமுதலியார் அவர்கள் தென்காசித் திருநாள் விழாவிற்குத் தலைமைவகிக்கச்சென்றிருந்தபடியால் துணைத்தலைவர்களில் ஒருவரான திருவாளர் பாரிப்பாக்கம் கண்ணப்பமுதலியாரவர்கள் எழுந்து திருநாட் கழகத்தினரின் வேலையையும் நோக்கத்தையும் பற்றிக் கூறியபின்னர், அன்று

தலைமைவகிக்க வேண்டிய உயர்திரு. மகாமகோபாத்யாய தாக்ஷிணாத்யகலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களின் பண்புநலங்களைப் பாரித்துரைத்து அவர்களைத் தலைமை தாங்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து திரு. டி. செங்கல்வராயன் பி. ஏ, எல். எல். பி. அவர்கள் ஆங்கிலத்திலும், திரு. பி. கோபால ரத்னம் அவர்கள் தமிழிலும் பேசினார்கள். பின் டாக்டர் அவர்கள் தலைமை இருக்கையில் வந்தமரவே அவருக்கு நிறைந்த கைகொட்டல்களிடையே மாலை சூட்டப்பட்டது.

கழக அமைச்சர் திரு. மயிலை சிவ. முத்துக் குமார சுவாமி முதலியாரவர்கள் தலைவரான டாக்டர் அவர்களுக்குக் கழகத்தின்சார்பாக ஒரு வரவேற்புத்தாள் படித்து, அதனை வெள்ளிப் பேழை யொன்றினுள்ளிட்டுப் பலவகைக் கனிகள் நிறைந்த தட்டொன்றினில் வைத்து அளித்தார்கள்.

துணையமைச்சர்களி லொருவராகிய திரு. மா. பாலசுப்ரமணிய முதலியாரவர்கள் எம். ஏ. கழகத்தின் இரண்டாவதாண்டறிக்கையைப் படித்தார்கள்.

பின்னர் வித்வான் மணி. திருஞானசம்பந்த முதலியாரவர்கள் திருவள்ளுவர் திருநாட்கழக முதற் றலைவராகவிருந்து காலஞ்சென்ற உயர்திரு. கா. நமச்சிவாய முதலியாரவர்களின் பிரிவாற்றாமையைக் குறித்துக் கல்லுங் கரையுமாறுபேசி இரங்கற் றீர்மானம் ஒன்று கொண்டுவந்தார்கள்: அதனை "லோகோபகாரி" ஆசிரியர் பரலி சு. நெல்லையப்பபிள்ளையவர்கள் ஆதரித்துப்பேச, தீர்மானம் முழுமனதுடன் நிறைவேற்றப்பட்டது. தீர்மானம் நிறைவேறும்போது குழுமியிருந்த அனைவரும் எழுந்து சிறிதுநேரம் நின்றதும், பிரிந்த தலைவர் அவர்களின் உருவப்படம் அச்சடித்த தாள் வழங்கப்பட்டதும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத் தக்கனவாம்.

பின்னர் தலைவர் அவர்கள் எழுந்து திருவள்ளுவர் திருநாட் கழகத்தினர் செய்துவரும் வேலையைப் பாராட்டி, அவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ள 1935-ம் ஆண்டு நினைவு மலரின் அருமை பெருமைகளைப் பலபடப் புகழ்ந்துரைத்தபின் திருக்குறட் பெருமையைப் பற்றிய தமது தலைமை விரிவுரையை நிகழ்த்தினார்கள். (உரைமுழுதும் "செல்வி"யில் தொடர்ந்து வெளிவரும்.)

பின்னர் சென்னைக் கன்னிமாரா நூல்நிலையக்கண்காணிப்பாளர் திரு. ஆர். ஜனார்த்தனம் நாயுடு அவர்கள் திருக்குறள்

எவ்வாறு பிறநாட்டாராற் போற்றப்படுகின்றது என்பதை வியத்தகுவகையில் பேசினர்கள். அதன் பின், பண்டிதை கிருஷ்ணவேணியம்மாள் "திருவள்ளுவரும் மகளிரும்" என்ற பொருள்பற்றி இனியதொரு சொற்பொழி வாற்றினர்கள். அதன்பின்னர் ஜலகண்டபுரம் ஆசிரியர் திரு. வரதநஞ்சைய பிள்ளை அவர்கள் "வள்ளுவரும் சமயபோதமும்" என்றபொருளைப்பற்றி அரியதொரு விரிவுரை நிகழ்த்தினர்கள்.

அதன்பின் தலைவர் தமது முடிவுரை கூறியபின் கழகத்தின் சார்பாக நிறைவேற்றற்கழக உறுப்பினர்களி லொருவராகிய திரு. இரா. சிவ. சாம்பசிவ சர்மா அவர்கள் வாழ்த்துக்கூற, கூட்டம் ஒன்பதரைமணிக்கு இனிது முடிந்தது.

* * *

ஆரியர் நாகரிகமும் திராவிடர் நாகரிகமும்

"கடந்த சில ஆண்டுகளாகச்செய்யப்பட்டுவரும் ஆராய்ச்சியின் பயனாய், இந்தியாவிற் புதிதாகப் புகுத்தப்பட்ட ஆரியர் நாகரிகம் அதற்கு முன்னிருந்த திராவிடர் நாகரிகத்தைவிட எவ்வகையினுஞ் சிறந்ததொன்றன்று என்று நன்கு புலனாகின்றது. மோஹன்ஜதாரோ, ஹாரப்பா ஆகிய இடங்களைநேரே சென்று காண்பவர்கள் திராவிடர் நாகரிகச் சிறப்பைக் கண்கூடாகக் கண்டுதெளிவர். அந்நாகரிகத்திலும் குருக்கண்மார்கட்கு ஆதிக்க மிருந்தபோதிலும், சாதித்தொல்லை யென்பது அதன்கண் இல்லை; அந்நாகரிகம் ஒவ்வொரு இந்தியனிடத்துங் காணப்பட்டிருந்தது. அக்காலத்தே கட்டப்பட்டதாகக் காணப்படும் ஒவ்வொரு வீடும் இக்காலம் உயர்ந்த கட்டிடச் சிற்பியென்று கூறிக்கொள்வோ ரெவர்க்கும் திகைப்பையும் வியப்பையும் அளிக்கும். பொது மக்களுக்கும் பொது நலத்திற்கும் ஏற்றது அக்காலத்தைய திராவிடர் நாகரிகமேயன்றிப் பின்னர்ப் புகுந்த ஆரியர் நாகரிகமன்று என்பது வெள்ளிடைமலையாகும்."

—**ஸர் ஹரிசிங்க் கோர்**, எம். ஏ.
டி. லிட்; டி. ஸி. எல்; எல். எல் .டி.
("தி மகாபோதி")

* * *

இம் மாகாண கவர்னராகிய எர்ஸ்கின் பிரபு இங்கிலாந்திற்கு விடுமுறையிற் செல்கின்றபடியால் அவர் சென்று வருகிறவரையில் சென்னை யரசாங்கச் சட்ட மெம்பரான ஹானரபிள் ஸர். கே. வி. ரெட்டி நாயுடுகாரு இந்த ஜூன் திங்கள் 18-ம் நாளிலிருந்து கவர்னராக வேலைபார்த்துவரக் கட்டளை

குற்றம் சாட்டி எழுதியிருக்கிறீர்கள். அவ்வாறு எழுது வதற்குமுன் தங்கள் சமாஜத்தோடு தொடர்புடைய எங் களுக்கு அதுபற்றி எழுதியிருந்தால் நலமாயிருந்திருக்கும். தங்கள் கட்டுரையிலிருந்து எங்கள் ஏஜண்டு என்ன குற்றம் செய்தாரென்று நாங்கள் அறிந்து கொள்ளக்கூடவில்லை. ஆதலின் எங்கள் ஏஜண்டு என்ன குற்றம் செய்தாரென்று தெளிவாக எழுதியனுப்புமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தங்கள் அன்புள்ள,
(Sd.) M. V. Nelliappa Pillai,
President.

THE SAIVA SIDDHANTHA MAHA SAMAJAM

22-A, கல்லுக்காரத் தெரு,
மயிலாப்பூர், Madras. 17-4-'36.

சைவத்திருவாளர்

மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள் பி.ஏ.,

தலைவர், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,

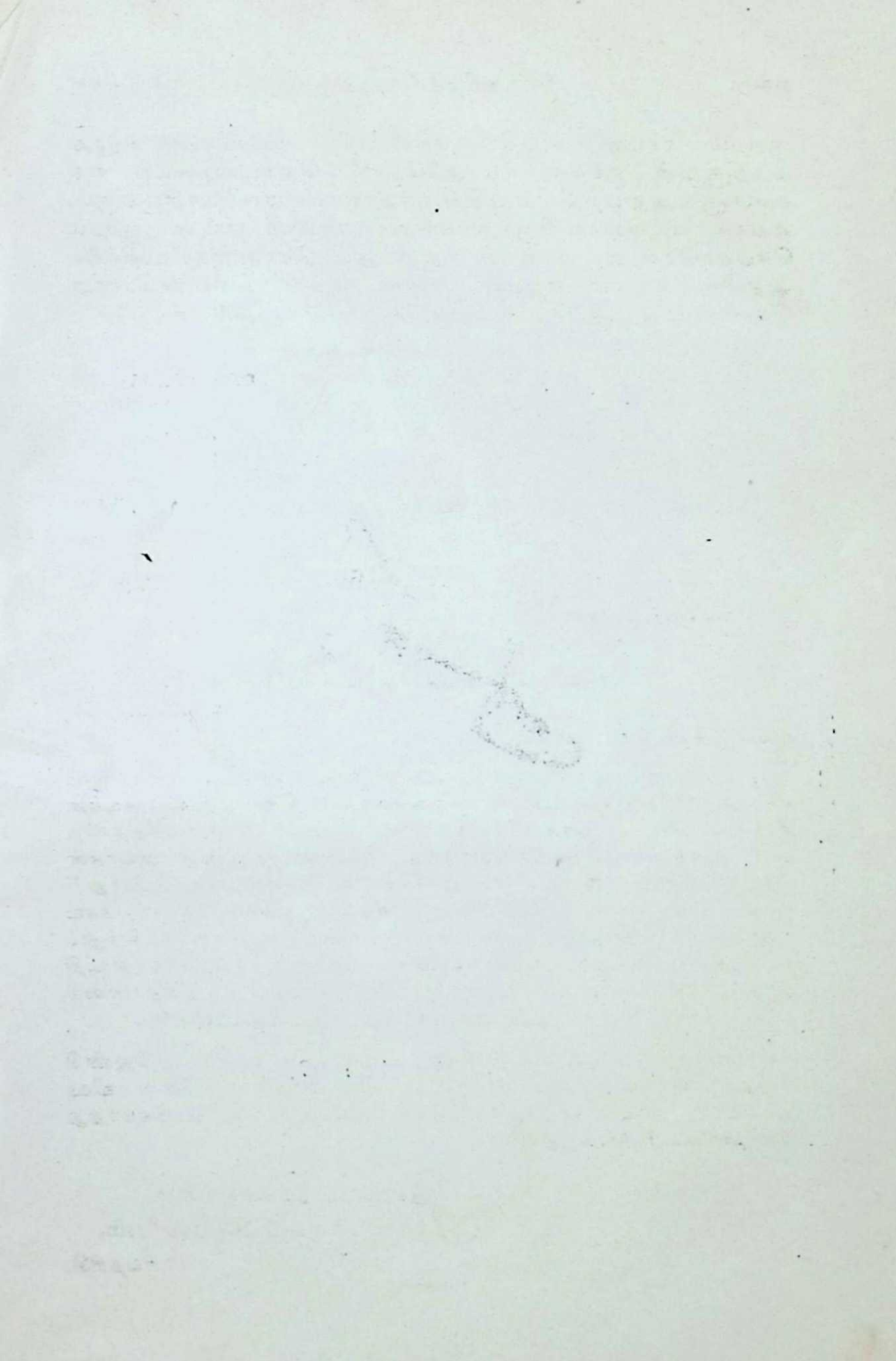
திருநெல்வேலி.

அன்புமிக்க ஐயா,

தாங்களும் கழக அமைச்சரும் 5-4-'36-ல் அனுப்பிய கடிதங்களும் கழக நிறைவேற்றற்கூட்ட நடவடிக்கைகளும் கிடைத்தன. தங்கள் தீர்மானத்தின் காரணம் விளங்கவில்லை. "சென்னை சைவசித்தாந்த மகா சமாஜக் காரியதரிசியவர்கட்கு சென்னை ஏஜண்டு அவர்கள் செய்த குற்றம் இன்ன என்று தெளிவாக எழுதியனுப்புமாறு" தங்கள் தீர்மானம் கேட்கிறது. சித்தாந்தத்தில் (௧௦௪—௧௧௨ பக்கங்களில்) வெளிவந்துள்ள கட்டுரையைப் பலமுறை வாசித்துப் பார்த்தும் எனக்குத் தங்கள் ஏஜெண்டு குற்றம் செய்ததாக எழுதி யுள்ள பகுதி யொன்றும் தோன்றவில்லை. எழுதப்படாததொன்றை எவ்வாறு தெளிவாக எழுதியனுப்புவதென்பது விளங்கவில்லை.

சமாஜம், சமாஜ வெளியீடுகள் விஷயத்தில் தங்கள் ஏஜெண்டு செய்து வருவதைப்பற்றி அக்கட்டுரையில் விளக்கப்பட்டுள்ள விஷ யங்களைத் தங்கள் கழக நிறைவேற்றற்கூட்டம் ஆக்ஷேபிக்காதது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது.

இங்ஙனம், தங்களன்புள்ள,
(Sd.) ம. பாலசுப்பிரமணியம்,
காரியதரிசி.

சர் டி. என். சிவஞானம் பிள்ளை, பி.ஏ.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்.

1936-ம் ஆண்டு மேமாதம் 31-ம் தேதி, 1111-ம் ஆண்டு வைகாசிமீ 18-ம் நாள், ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 3-30 மணிக்குக் கீழரதவீதி கழகமேடையிற் கூடிய நிறைவேற்றக் கூட்ட நடபடிக்கைகள்.

வந்திருந்தவர்கள்

(1) திருவாளர். பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியார் அவர்கள்
(2) ,, M V. நெல்லையப்ப பிள்ளை ,,
(3) ,, ந. சிவகுருநாத பிள்ளை ,,
(4) ,, வ. திருவரங்கம் பிள்ளை ,,
(5) ,, S. T. பொன்னம்பலநாத முதலியார் ,,

தீர்மானங்கள்

(6) 5-4-'36 தீர்மானப்படி சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜக் காரியதரிசி அவர்கட்கு எழுதியனுப்பிய கடிதத்திற்கு, அவர்கள் 17-4-36-ல் எழுதியனுப்பிய மறுமொழி வாசிக்கலாயிற்று. அவர்கள் மறுமொழியில் சென்னை "தங்கள் ஏஜண்டு குற்றம் செய்ததாக எழுதியுள்ள பகுதியொன்றும் தோன்றவில்லை" என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, நமது கழக 5-4-'36 தீர்மானத்தையும், அதன்பேரில் சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜக் காரியதரிசி அவர்கள் எழுதிய பதில் கடிதத்தையும் "செந்தமிழ்ச் செல்வி"யில் வெளியிடுவதல்லாமல் சித்தாந்தத்திலும் வெளியிடவேண்டுமென்றும், ஷை பத்திராசிரியரவர்களை அமைச்சர் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் சர்வ சம்மதமாய்த் தீர்மானிக்கலாயிற்று.

(Sd) M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளை,
தலைவர். 31-5-'36.

திருவாளர். ஸர். டி. என். சிவஞானம் பிள்ளையவர்கள் சென்ற 13—6—36 சனிக்கிழமையன்று உயிர் துறந்தமை பெரிதும் வருந்தத் தக்கதாகும். ஆரவாரமு மாடம்பரமு மில்லாமல் தன் பணியாற்றி மேனிலை யெய்திய ஒரு சிலருள் பிள்ளையவர்கள் தலைசிறந்தவராவார். ரெவினியூ செக்ரட்டேரியட் உதவி ரெஜிஸ்ட்ராராக விருந்து பின் டிப்டிகலெக்டர் பதவிவகித்து உதவிச்சம்பளம் பெற்றார். அதன்பின் சென்னைசட்டசபை உறுப்பினராகவும், திருநெல்வேலி ஜில்லா போர்டு தலைவராகவுமிருந்தார். அதன்பின் 1923—26 வரை சென்னை அரசாங்க வளர்ச்சி நெறியமைச்சராக இருந்துவந்

தார். எங்கள் கழகச் சார்பில் நடைபெறும் தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத்தலைவராக அதன் துவக்க முதல் இருந்து வந்தமையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது. உண்மைக்கும் பயன் கருதா உழைப்பிற்கும் உறைவிடமாயிருந்த திரு. பிள்ளையவர்கள் பிரிவாற்றுமையால் வருந்தும் அவர்தம் குடும்பத்தினருக்கு எம் வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

மதிப்புரை

கலைச் சொற்கள் :—திருநெல்வேலியிலுள்ள சென்னை மாகாணத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டுள்ள அறிக்கையைப் பிறிதொரு பக்கத்தில் வெளியிட்டுள்ளோம். சான்றோரும் ஆராய்ச்சியறிஞரும் நிறைந்துள்ள அச்சங்கத்தினரால் பூதநூல், இயைபுநூல், கணிதம், இயற்கை, உடலியல், நலவழி, தரைநூல், வரலாறு முதலிய துறைகளுக்குத் தமிழ்க் கலைச்சொற்கள் ஆக்கப்பட்டு அவை நூல் வடிவமாக அச்சிடப்பட்டு அறிஞர்தம் திருத்தத்திற்காக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. செயற்கரிய பெருஞ்செயலை முடித்துள்ள சங்கத்தாரின் நோக்கம் நிறைவேறித் தமிழ்மொழி பெருநலம் பெறுமாறு ஏற்ற உதவி புரிதல் தமிழ்மக்கள் ஒவ்வொருவருடைய கடனுமாகும். இத்துறையிற் பெரிதும் ஈடுபட்டு இடைவிடாது உழைத்துவரும் திருவாளர்கள் இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள், சாமி வேலாயுதம் பிள்ளை அவர்கள் ஆகிய இருவருடைய பொதுநல மொழித்தொண்டு பாராட்டற்பாற்று. நூலின் விலை அணா எட்டு.

திருத்தொண்டர் புராணம் :—கோவைத்தமிழ்ச்சங்க வெளியீடாக திரு. C. K. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் வெளியிட்டுவரும் பெரியபுராணம் என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத்தின் மூன்றாவது சஞ்சிகை எம்பார்வைக்கு வந்துள்ளது. வியக்கத்தக்க புது உண்மைகளுடனும் படங்களுடனும் வெளிவந்துள்ள இந்நூல் ஒவ்வொரு தமிழரும் வாங்கிப் படித்தற்குரியதாகும். சுந்தரரின் முதல் யாத்திரைப் படம் இதன்கண் வரைந்து சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பண்டைப்பெருநூலொன்றிற்கு இன்றைய தேர்ந்த முறையில் உரையெழுதிவரும் சைவப்பெரியாரான திரு. முதலியாரவர்கள் முயற்சி தமிழுலகுக்கே திருவினையாக்கும் என்று கூறலாம். இதன் விலை ரூ. 1. கோவைத் தமிழ்ச்சங்கம், வைசியாள் வீதி, கோயமுத்தூர் என்ற முகவரிக்கெழுதிப் பெற்றுக்கொள்க.

பை - நிறம்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] ஓர் பொருளின் பொதிவா யதுதானெனத்தெரிவிப்பது நிறமேயாதலின், பை=நிறம் எனலாயிற்று.

பை - பசுமை, பொன்நிறம், ஈரப்பற்று, நயப்பு

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] ஓர் பொருள் உண்டாய் இளமையுறுங்கால் உள்ளீரமும் நயப்பும் கொண்டிருக்கும் நிலைமையில் மேற்பொதிவாய் எழுந்து, அந்நிலைமையததான் இதுவெனக் காண நிற்பது பசுமையும், பொன்மையுமே யாதலின், பை=பசுமை, பொன்மை எனலாயிற்று.

பை - இளமைக்குறி

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] மேற்கண்ட பசுமை, பொன்மை என்பதே இளமையாதலின், பை=இளமைக்குறி என்னும் பண்பாகவும் பொருந்தும். பைங்காய், பைங்கூழ், பைஞ்ஞீல், பைஞ்ஞீலம், பைதல் - என்பவற்றுள் அமைதியாற் காண்க.

பை - பச்சைநிறம்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] மேற்கண்ட பசுமையின் முதிர்வே பச்சை நிறமாதலின் அப்பொருளேற்ற அமைதிப்படிக்கே, பை=பச்சை நிறம் எனலு மாயிற்று. பைங்கிளி எனல் காண்க.

பை - பாம்பின்படம்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] நஞ்சுபொதிந்த பைபோலும் உருவமுடையதே பாம்பின் படமாதலால், உவமை யாகுபெயராய், பை=

---

*பாசு, பை, யரிதம், சாமம்,
பசுமை, சாமளமே, பச்சை. —சூடாமணி நிகண்டு,

பாம்பின்படம் என வழங்கலாயிற்று. மேலும் 'பைவாயரவு' எனப்படுதலின், பை வாய்தன்னிலுறப் பெற்றமையாற் பை= படம் எனலாயிற்று என்பதும் பொருந்தும். சீற்றமும் நஞ்சும் கொண்ட பை போன்றதெனலுமாம்.

பை - போக்கணம்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] தன்னுள் ஓர் பொருளை வைத்திருப்பது தான்இதுவெனக்காட்டும்தோற்றத்ததாதலினுல் பை=போக்கணம் எனல் ஆயிற்று.

பை - மந்தகுணம்

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] உள் நுழைந்து பார்க்கும் ஆராய்வின்றி மேற்பொதி பார்வையேகொள்வதானிது வெனும் பண்பு மந்தகுணமே யாதலின், பை=மந்தகுணமென்னலாயிற்று.

பை - மேத்தேனவு (சுருசுருப்பின்மை)

பெயர்ச்சொல்

[ப்+ஐ=பை] உள் எண்ணத்தூண்டுதலாகிய சுருசுருப்புச் சிறிதுமின்றி மேலெழுந்த பார்வையில் நிகழும் நடைதான் இதுவெனக் காணத்தக்கது என அமைதலின், பை=மெத்தெனவு என்னலாயிற்று.

பை - சீற்றம்கோள், கோபி

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ப்+ஐ=பை] சீற்றமும் நஞ்சும் கொண்ட பையாகிய பாம்புப்படத்தின் தொழில் சீறிச் சினத்தலாதலின், பை= சீறிச்சின எனலாயிற்று. மேலும், உள்ளங்கவர்ந்து ஓங்கிப் பொங்கியெழுங் கோபந்தான் இதுவெனக்காட்டு என அமைதலின், பை=சீற்றங்கொள் எனக் கொள்ளலுமாம்.

---

* பரவிய படம், பணம். பை.

—சூடாமணி நிகண்டு.

பை - பசுமையாகு, பசுமைகோள்

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ப்+ஐ=பை] உள்ளீரங்கொண்டு நயத்துப் பசை கொண்டிருக்கும் குறிப்புத்தான் இதுவெனப் பொதிநிலைத் தோற்றங் கொள் எனவாதலின், பை=பசுமையாகு என்னல் ஆயிற்று.

பை - (பாம்பை ஏவலில்) படம் விரி, படம் எடு

வினைச்சொல் ஏவல்

[ப்+ஐ=பை] பை என்பது சீற்றத்தையும் நஞ்சையும் உட்பொதிந்ததுதா னிதுவென்று காணும் படமாதலினால், பாம்பைப் படம் விரியென்று ஏவுதற்குப் பை=படமெடு என்னல் பொருந்தும்.

மை - நீர்

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] மண்ணினுள் அடங்கி நிற்பது தானிதுவெனக் கொள்ளத்தக்கதும், மண்ணுலகைத்தையே உட்கொண்டு விழுங்குவதுதான் இதுவெனக் காட்டத்தக்கதும், உயிர்ப் பொருள்கள் தங்களுயிர்க்கு ஆதாரமாய் உட்கொள்வதுதான் இதுவெனச் சுட்டத்தக்கதும் நீரேயாதலின் மை=நீர் என்னலாயிற்று.

மை - கார்முகில்

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] உட்கொள்வதாகிய நீரைத் தன்னுட் கொண்டிருப்பதுதான் இது எனச் சுட்டத்தக்கது, நீருண்டு கறுத்தமேகமாதலின், மை=கார்முகில் எனலாயிற்று.

மை - கறுப்பு

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] எதையும் தன்னுட் கொள்வதுதான் இதுவெனச் சுட்டத்தக்கது கறுப்பு நிறமாதலின், மை=கறுப்பு நிறமாயிற்று.

---

* மையென்ப தஞ்சனங்கார் மலடிருளாடு மாசாம்.

—சூடாமணி நிகண்டு.

மை - கண்ணிலிடும் அஞ்சனம், எழுத்து எழுதும் மை

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] எதையும் தன்னுட்படுத்தும் கறுப்பு நிறமே பூண்டதுதான் இதுவெனக் காணத்தக்கது அஞ்சனமாதலின் மை=கண்ணிலிடும் அஞ்சனம், மை எனலாயிற்று. இத்தகைய அஞ்சனமென்னும் மை மூவகைஎன்பர்:—களவுப் பொருளேயும் கள்ளரையும் வெளிப்படுத்தற்குரிய மையாகிய சோராஞ்சனமும், பார்க்குள்ளாகப் புதைக்கப்பட் டிருக்கும் புதைபொருளேக் கண்டுபிடித்தற்குரிய மை ஆகிய பாதாளாஞ்சனமும், தெய்வங்களேக் கண்ணுற் கண்டு பேசக்காட்டும் மையாகிய பூதாஞ்சனமும் எனக்கூறுவர் மந்திரவாதியர். அன்றியும், அழகுக்கும், சில கண் நோய்கட்கும் தீட்டிக்கொள்ளும் மைகளும் உண்டு. அல்லாமலும், ஏட்டின் எழுத்துவிளக்கத்திற்குப் பூசும் மை, காகிதம் எழுதுவதற்காகும் மை எனலும் உண்டு.

மை - இருள்

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] உலகிற்காணப்படும் எல்லாப் பொருள் வடிவங்களேயும் புலப்பட வொட்டாமல் தன்னுள் மறைத்துச் சூழ்வதுதா னிதுவெனச் சுட்டத்தகக்கது இருளாகிய இருட்டாதலின், மை=இருட்டு எனலாயிற்று.

மை - குற்றம்

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] எவ்வகை நலங்களேயும் பொருத்தாதுள் நுழைந்து கெடுத்ததே இதுவெனப் பின் கண்டு கொள்ள நிகழ்வது குற்றமாதலின், மை=குற்றம் என்னல் ஆயிற்று.

மை - செம்மறியாடு, வெள்ளாடு

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] ஆடு தொடாமூலிகை, ஆடு தின்னுப்பாலே என்னும் இரண்டோர் வகையையல்லாமல் மற்றெவ்வகைக் குழைகளேயும் தின்பதுதான் இதுவெனச் சுட்டத்தக்கது ஆட்டினமேயாதலின், மை=செம்மறியாடு, வெள்ளாடு என்னலாயிற்று.

மை - மேடவிராசி

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] பன்னிரண்டு இராசிகளுள் ஆடாகக் காணத்தக்கது மேடவிராசி யாதலினால், ஆட்டின் பெயராகிய மை=மேடவிராசி என வந்தது.

மை - மலடி, வந்தி

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] மங்கை, மாது எனத் தானோர் பெண்மகளாய்ப் பிறந்தும், தன்னுள் ஓர் மகவு பெறாது பாழ்பட்டு, தற்பிற ஒருத்தியின் உண்ணிலைதான் இதுவெனச் சுட்டப்பெற்றதன்றித் தன்னில் உண்டான உண்ணிலைத் தோற்றந்தான் இதுவென ஒன்றைப் பெறாதுநிற்கும் குற்றமுடையவளாதலின், மை=மலடி, வந்தி எனலாயிற்று.

மை - மலட்டேருமை

பெயர்ச்சொல்

[ம்+ஐ=மை] தான் நாட்டில் தன் இனத்திற்கும் மக்கட்கும் ஆவதோர் காராவினப் பிறவி பெற்றும், தன்னில் உண்டான உண்ணிலைத் தோற்றந்தானிதுவெனச் சுட்டுதற்கோர் கன்றை ஈனாத குற்றத்துடன் கறுப்பு நிறமுங்கொண்டு நிற்கும் தோற்றத்ததாதலின், மை=மலட்டெருமை என்னலாயிற்று.

இவ்விரண்டு முகாந்தரங்களால், மலடியையும் மலட்டெருமையையும், மை என்னனும் போதாது மைமை எனவும் வழங்குதல் காண்க.

மை - மசி

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ம்+ஐ=மை] முற்கூறிய மை என்னும் அஞ்சனம் சில பொருளை உருக்கெடக் கருக்கிக்குழைத்தே உண்டாக்கப்படுதல்போல ஒன்றை, உண்ணிலையே இது வெனச் சுட்டினலன்றித் தெரிந்துகொள்ளக்கூடா விதத்தில் ஆக்கு என அமைதலின், மை என்பது மைதனுறுத்து, மசி எனலாயிற்று.

மை என்பது பண்புப்பெயர் விகுதி யுருபிடைச் சொல்லாகவும், எதிர்மறைத் தெரிநிலைவினை வினையெச்ச விகுதி

உருபிடைச்சொல்லாகவும், எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர் விகுதியுருபிடைச் சொல்லாகவும், இறந்த கால நிகழ்காலத் தொழிற்பெயர் விகுதியுருபிடைச் சொல்லாகவும் வரும். இங்ஙனம் வருவதில், பண்புப் பெயரமைதியில் உள் அமைதி அத்தன்மையதுதான் இது எனவும், தொழிற்பெயர்களில் உண்ணிலையாகிய அச்செயலேதான் இதுவெனவும் எதிர்மறை வினையெச்சம் தொழிற் பெயர்களுள் தன்முன் எதிர்மறைப் பொருண்மை ஆ விகுதிகொண்டு, அவ்வெதிர்மறையே தன் உண்ணிலையாக்கி, அதுதான் இதுவெனவும் குறிநிலை கொண்டு நிற்கும்.—நன்மை, இனிமை, சும்மை — உண்ணுமை ஒடி-ஞன்—கல்லாமை நன்றன்று — கற்றமை கற்கின்றமையே நலம் விளைப்பனவாம் என்பவற்றுள் அமைதி பொருத்திக் குறிநிலை விளக்கம் காண்க.

வை - வைத்திரு, வைத்துவிடு, நிலைபெறச்செய்

வினைச்சொல் - ஏவல்

[வ் + ஐ = வை] வெளிப்பாட்டெழுச்சியில், செய்மை யாகிய அங்கிருக்கும் பொருளை, இங்கு இருத்து என்பதே வை என ஆகலின், வை =(ஒரு பக்கம்) இங்கு வைத்திரு, (கீழே) வைத்துவிடு, நிலை பெறச்செய், என்னல் ஆயிற்று. இது செயப்படுப்பொருள் குன்றுவினை.

வை - ஏசு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[வ் + ஐ = வை] ஒருவன் மீதுள்ள பகைமையால் உள்ள தும் இல்லாததும், பொருத்தமுடையது பொருத்தமில்லாதது என ஒன்றும் பாராமல் உள்ளூன்றிய அழுக்காறு அவாவை யும், அவா வெகுளியையும், வெகுளி இன்னாச்சொற்களாகிய வசை மொழிகளையும் விளைத்தலின் அவ்வழியாக வுள்ளிலிருந் தும் வாய்க்குவந்த அவைகளே இவைகள் எனப் பேசுவதே ஏசுதலாகையால், வை = ஏசு என்னல் ஆயிற்று.

வை - திட்டு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[வ் + ஐ = வை] முற்கூறிய ஏசு என்னும் பொருள் ஏற்ற அமைதிப்படி எழுந்து உள்ளிருந்தும் கோபத்தின் விளை வாகிய வசை, இன்னாச்சொல் ஆக வாயில் வந்தபடிக்கெல்லாம்

ஏசுவதில், "உன் கண்கெட, உன் வாழ்வொழிய, நீ மண்ணுய்ப் போக, தெய்வமே நீ இருந்தாற் கூலிகொடு" என இவ்வண்ணம் சபித்தலே திட்டலாதலின், வை = திட்டு எனலாயிற்று.

வை - கூர்மை

பெயர்ச்சொல்

[வ்+ஐ=வை] கத்தி, அம்பு, வேல், ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களைத் தீட்டித் தீட்டி முனையுண்டாக்கிச் சீர்ப்படுத்துங் கால் அப்படைகளின் முனைவிளிம்புகளும் ஓரங்களும் கூடிப் பேறிய மழுக்கம் வரவரக் கரைந்து தேய்ந்தொழிந்து நுண்ணி தாகி விளங்கும் நுதியே கூர்மையாதலின், வை = கூர்மை என லாயிற்று. இது பண்புப்பெயர்.

வை - புல்

பெயர்ச்சொல்

[வ்+ஐ=வை] பொதுவாய்ப் பரந்த நானிலப்பரப்பெங் கும் வைப்பாரும் இல்லாமல் தனக்குத் தானே நிலத்தினின் றும் முளைத்துக்கிளம்பி வெளிக்கொண் 'டடர்ந்து புன்மரமுதல வுற்றறியுமோ ரறிவுயிர்' என்பதின்படி ஓரறிவுபெற்ற நிலை யுயிர்ப்பொருள்களுள் தாழ்ந்து சிறத்ததுதா னிதுவென வுள்ளது புல்லே யாதலின், வை = புல் எனலாயிற்று.

வை - வைக்கோல்

பெயர்ச்சொல்

[வ்+ஐ=வை] தான் நிலத்தினின்றும் வெளிக்கொண் டெழுந்தடர்தலினும் ஓரறிவுடைமையினும் அப்புல்லை ஒத்த தாயிருந்தாலும் வைப்பார் வளர்ப்பார் கொண்டு நென்மணி, தானியமணி முதலியவற்றைத் தன்னிற் பலனுயளித்துச் சிறந் தும் விளைவெடுத்த பின்னர் புறத்துக்கழித் தொதுக்கப்பட் டுக் காய்ந்து சருகாகிச் சிந்திச் சிறுதுரும்பென இழிவேற்றது தானிது வெனவமைதலின், வை = வைக்கோல் என்னல் ஆயிற்று.

வை - வையகம்

பெயர்ச்சொல்

[வ்+ஐ=வை] வெளிப்பாட் டெழுச்சியில் தோற்றம் உண்டானல் மாற்றமும் உண்டு என்னும் நிலையில், எவ்வகை

உயிர்ப்பொருள்களையும் உயிரில் பொருள்களையும் தன்னிடத்துக் கொண்டிருப்பதே யிதுவெனக் காணத்தக்கது வையகமே யாதலினாலும் இவைகளெல்லாவற்றையும் தன்மேல் வைத்திருக்கப் பெற்றது என்பதனாலும் மண்ணுலக மெனவே பொருள்படலின், வை=வையகமெனல் ஆயிற்று.

வை என்பது அவை, இவை, உவை என்னும் பலவின்பாற் சுட்டுப்பெயர் விகுதி யுருபிடைச் சொல்லாகவும் எவை, யாவை என்னும் பலவின்பால் வினாப்பெயர் விகுதி யுருபிடைச் சொல்லகாவும், பார்வை என்பதில் தொழிற்பெயர் விகுதி யுருபிடைச் சொல்லாகவும் வருங்கால்—வைசுட்டுப் பெயர்களுள் — அங்கு—இங்கு — உங்கு—உள்ள வெளிப்பாட்டெழுபொருட் கூட்டமே இத்தோற்றம் எனவும், வினாப்பெயர்களுள் — எங்கு—யாங்கு — உள்ள வெளிப்பாட்டெழு பொருட்கூட்டங்கள் இத்தோற்றம் எனவும், தொழிற்பெயருள் பகுதிப்பொருட் செயலாகிய அச்செயலே இச்செயல் எனவும் குறிநிலை கொள்ளல் காண்க.

ஓ - அழைப்புக் குறிப்பேற்று நிற்கும் சொல் (இசைக)

வியங்கோள் வினைமுற்று வழக்கொழிந்து இப்பொழுது அழைப்புக் குறிப்புக்கு முற்பட்டு நிற்கும்சொல்.

[உ + அ + உ + அ = ஓ + உ + அ = ஓவ = ஓ!] உ—உயர்ந்த சீர், அ—அதில், உ—உட்படல், அ—ஆகுக. (அவாவப்படும் பிறவிடத்தோற்றம், ஆங்கு பொருந்துவ தாகுக) இசைக - வருக) என்னும் வியங்கோள். ஓவ என்பதே ஓ வெனக்குறுகி நிலைதடுமாறிப் பொருள் வழக்கொழிந்தாலும், அவாநிலைக் குறிப்பை யுணர்த்தி, அழைப்புக்குதவும் சொல்லாயிற்று (பொழிநிலை.)

ஓ - இரக்கம் குறிப்பிக்கும் சொல் (ஒழிநிலைக் காட்சி)

வியங்கோள் வினைமுற்று—வழக்கொழிந்து இப்பொழுது, இரக்கக் குறிப்புடைய சொல்லாகமட்டும் நடைபெறலாயிற்று.

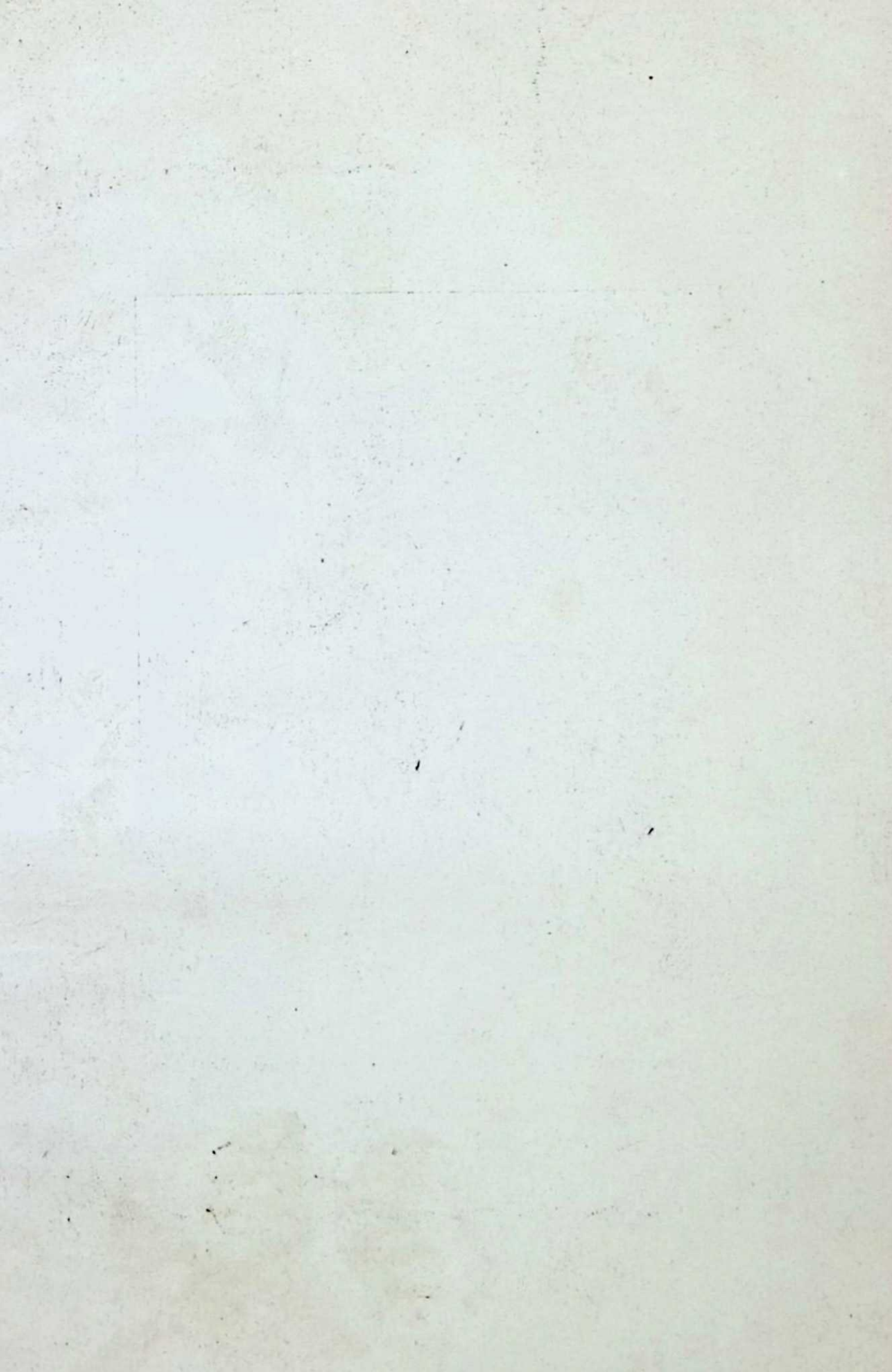
[அ + உ + உ + அ = ஓவ = ஓ!] அ—அங்கு கைக்கொண்டிருந்த செழிப்புச்சீர் முதலியன, உ - கண்காணு மறுநிலையில்,

---

*ஓவிரக்கச்சொல் நீக்கமோடு நீர்தகை கபாடம்.

—சூடாமணி நிகண்டு.

*ஆம் ஓவல் ஒழிதலென்ப. —சூடாமணி நிகண்டு,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் ரீடராயிருந்து ஓய்வுபெற்ற
திருவாளர். S. அனவரத விநாயகம் பிள்ளை அவர்கள்,
எம்.ஏ., எல்.டி.

சிலம்பு-கரு] வைகாசி—ஆனி [பரல்-கக

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

இரந்திரந் துருக வென்மனத் துள்ளே
 வெழுகின்ற சோதியே யிமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
நிரந்தவா காய நீர்நிலந் தீகா
 லாயவை யல்லையா யாங்கே
கரந்ததோ ருருவே களித்தன னுன்னைக்
 கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே.

பதவுரை :—

இமையோர் சிரந்தனில்—(தேவர்கள் நின்னுடைய திருவடிகளில் தங்கள் தலைகளைப் பொருந்தவைத்து வணங்குதலால்) தேவர்களுடைய தலைகளில்

பொலியும் கமலச் சேவடியாய்—மிளிர்ந்து விளங்குகின்ற தாமரை மலர்போலும் மெல்லிய இரண்டு செவ்விய திருவடிகளை உடையவனே

இரந்து இரந்து உருக—நான் எனது குறைவையும் அளவிலாச் சீருடைய நினது நிறைவையும் நோக்கி நின்னை அடைதல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துடன் இடைவிடாது வேண்டுதல் பற்றி எனது மனம் அன்பினுலிளகி யுருகுதலால்

என் மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே—எனது மனதினுள்ளே விளங்கித் தோன்றுகிற பேரொளி வடிவே

திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே—திருப்பெருந்துறையில் திருக்கோயில் கொண்டருளியிருக்கும் சிவபெருமானே

நிரந்த ஆகாயம் நீர் நிலம் தீ கால் ஆய்—எங்கும் பரந்துள்ள வெளி, காற்று, தீ, நீர், மண் ஆகிய ஐம்பெரும் பூதங்களுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து அவையே யாகியும்

அவை அல்லையாய்—(அங்ஙனம் நீ ஐம்பூதங்களுடன் கலந்திருப்பினும்) அவற்றால் மாறுதலடையாது அவற்றைக் கடந்திருப்பவனாகியும்

ஆங்கே கரந்தது ஓர் உருவே—(அவ்வாறு நீ ஐம்பூதங்களோடு கலந்திருப்பினும்) உண்மை அன்பர்களுக்கன்றிப் பிறர் காணும்படி வெளிப்படத் தோன்றி நில்லாது அப்பூதங்களினுள்ளே மறைந்து கொண்டிருக்கும் ஒப்பற்ற ஒளிவடிவமே

இன்று—இன்றையநாள்

கண்ணுறக் கண்டு—(தில்லையில்) எனது அகக்கண்ணால் நினது பேரொளி (ஞானகாசம்) வடிவத்தைக் கண்டு

களித்தனன்—என்றும் மாறாத பேரின்ப மடைந்தேன்.

"அத்தனெனக் கருளியவாறார் பெறுவார்" என்பது குறிப்பெச்சம்.

விளக்கவுரை :—

கமலச்சேவடி—தாமரை மலர்போலு மெல்லியசேவடி = தாமரை மலர்களணிந்திருக்கிற சேவடி என்றுரைப்பினும் பொருந்தும். செம்மை + அடி = சேவடி. உண்மை அன்பர்களுக்கு நேர்மையி வின்பமளிக்கும் திருவடிகள்.

இரந்து இரந்து உருக— இரத்தல் என்பது கீழோனொருவன்மேலோனொருவனிடம் தன் குறையைச் சொல்லி அக்குறையை நீக்க வேண்டுதல்.

அது இங்கே மாணிக்கவாசக அடிகள் சிவபெருமானிடம் தம்மை அவன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்டுதலைக் குறிக்கிறது. அங்ஙனம் வேண்டும்பொழுது அவர் மனம் அன்பினால் இளகி உருகுதலால் 'உருக' என்றார். உருக என்பது இங்கே காரணப்பொருளில் செய என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சமாய் வந்தது. அடிகள் சிவபெருமானிடம் வேண்டுதல் செய்ததை 'பிரார்த்தனைப் பத்து'ப் பாட்டுக்களிலும் 'உற்றாரை யான் வேண்டேன்' என்ற முதற்குறிப்புப் பாட்டு போன்ற சில பாட்டுக்களிலும் கூறியருளினமை காண்க.

என்மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே—சிவபெருமான் தமக்கு இடைவிடாது செய்துவரும் அருட்செயல்களை உணர்ந்து நினைந்து அவனிடத்தில் அன்புமீதூருந்தோறும் மனதினிடம் அருளொளி விளங்கி இன்பமுண்டாதலால் அடிகள் "என்மனத்

துள்ளே எழுகின்ற சோதியே'' என்றார். ''அன்புறு சிந்தையின் மெலெழு மவ்வொளி--இன்புறு கண்ணியோடேற இசைந்தன'' என்று திருமந்திரம் 282-ஆவது பாட்டில் திருமூலர் கூறுதல் காண்க. மனம் என்பது இங்கே மலமாசு நீங்கிய மனம். மலமாசு ஒருபுடை நீங்கப்பெற்ற நம்போன்றவர்களும்தங்கள் மனதில் சிவ பெருமானுடைய திருவருளை அன்பால் நினைந்து உருகுவார்களா னால் அதன்கண் இன்பமுண்டாகிப் பெருகுதலை அநுபவத்தில் நாம் காணலாம்.

நிரந்த ஆகாயம் நீர் நிலம் தீ கால் ஆய்—நிரந்த என்பது எங்கும் பரந் திருக்கிற. இந்த அடைமொழி ஆகாயத்தைமட்டும் தழுவும். சிவபெருமான் வெளிமுதலிய ஐம்பூதங்களிலும் நிறைந்திருத்த லால் அவை தத்தமக்குரிய குணங்களை உடையனவாயுள்ளன.

அடிகள் போற்றித் திரு அகவலில்,

பாரிடைஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
　　நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
தீயிடைமூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
　　வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி

என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

அவை அல்லையாய்—சிவபெருமான் ஐம்பூதங்களிலும் அத்துவித மாய்க் கலந்திருப்பினும் அவற்றிலடங்காது அவற்றைத் தன்னு ளடக்கிக் கடந்திருக்கின்றான் என்பார் அவை அல்லையாய் என் றார்.

ஆங்கே கரந்தது ஒருருவே—ஐம்பூதங்களும் தங்கள் காரியாவத்தை யில் காரிய உலகமாய்ப் பரிணமித்து நின்று காரணாவத்தையில் சூக்குமமான சத்திவடிவில் சிவபெருமானுடைய அருட்பே ரொளியில் (ஞானாகாசத்தில்) அடங்கியிருத்தலால் அடிகள் 'ஆங்கே கரந்ததோருருவே' என்றார். உருவு என்பது, ஒளி உருவு. சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே என்று அடிகள் கூறி யது நோக்குக. அந்த உருவம் உலகிற் காணப்படுமுருவம் போன்றின்மையின் அடிகள் ஒருருவே (ஒப்பற்ற உருவே) என் றார். கரந்தது—சூக்குமமாய்ச் சத்திவடிவில் மறைந்து விளங் கித் தோன்றாதிருப்பது.

இன்று—என்பது அடிகள் தில்லையிலிருந்த நாள்களில் ஒன்றைக் குறிக் கிறது. இந்தக் கோயிற்றிருப்பதிகத்தை அடிகள் தில்லையில் வைத்துப்பாடியதாகத் திருவாதவூர் புராணம் 406-ஆவது பாட் டில் கடவுள்மாமுனிவர் கூறுகின்றார். ஏ—அசை

கண்ணுறக்கண்டு களித்தனன்—கண் என்பது இங்கே அகக்கண்ணை அதாவது மெய்யுணர்வைக் குறிக்கிறது. கடவுள் மாமுனிவர் திரு வாதவூர்ப் புராணம் 414-ஆவது பாட்டில் அடிகள் 'தத்துவ முடிவி லாடுந் தாண்டவந் தம்முட்கண்டு சித்தலுஞ் சென்றிறைஞ்சி யன்

பால்' என்று கூறுதலை நோக்குக. கண்ணுறக் காணுதலாவது மெய்யுணர்வால் கூத்தப்பிரானை உள்ளத்திலுணர்தலாகும். களித்தல் என்பது அவ்வுணர்ச்சி காரணமாக உள்ளத்தில் பேரின்பம் (ஆநந்தம்) நுகருதல்.

இப் பாட்டில் கோயிற்றிருப்பதிகம் ஏனைய பாட்டுக்களிற்போல் "ஆங்கே கரந்ததோருருவே என்றதனால் அறிவும்" "இரந்திரந்துருக என்மனத்துள்ளே எழுகின்ற சோதியே" என்றதனால் அன்பும், "கண்ணுறக் கண்டுகளித்தனன்' என்றதனால் செயலும் தமதுள்ளத்தில் குறைவின்றி நிரம்பியதனால் பேரின்ப நுகர்ச்சி உண்டானதாக அடிகள் கூறுகின்றார். ஞான இச்சாக்கிரியா சத்திகளாகிய அறிவு அன்பு செயல்கள் மூன்றும் ஒருயிரினில் குறைவின்றி நிரம்புவதே பேரின்ப அநுபோக இலக்கணமாகும். இந்த மூன்று சத்திகளும் நிறைவது உயிர் சிவபெருமானோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து அவனுடைய ஞான இச்சாக்கிரியாசத்திகள் அதனிடம் பதிதலால் உண்டாகிறது. உலக போக நுகர்வை விரும்பி உலகில் வாழும் மக்களும் தங்களிடம் ஏகதேசமாய் விளங்குகிற இந்த ஞானஇச்சாக்கிரியா சத்திகளை நிகழ்த்தியே எத்தொழிலையும் செய்கிறார்கள். அவர்கள் திருவருளைத் தங்களுள்ளத்தி லறிந்துணரச் செய்யும் அறவழியில், தங்கள் ஞானஇச்சாக்கிரியா சத்திகளை நிகழ்த்தி ஒழுகுவார்களானால், அவ்வொழுக்கம் தங்களொழுக்கத்துக்குத் தக்கவாறு ஏகதேச இன்பத்தைப் பயப்பதல்லாமல் உலக நெறியிலிருந்து பேரின்பத்துக்கு ஏதுவாகிய மெய்யுணர்வைப் பயக்கும் வீட்டு நெறிக்குச் செல்லும் பக்குவத்தையு முண்டு பண்ணும். இக்காலத்து மக்கள் பெரும்பான்மையும் இவ்வுண்மையை அறியாது நிலையில்லாத பொருட்செல்வ முதலியவற்றால் மயங்கித் தீய நெறியிலொழுகித் தாங்களே தங்களுக்குக் கேட்டினைத் தேடிக்கொள்கிறார்கள். அந்தோ! இது என்ன பாவம்!!

—மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை.

சாலடியர்கள் (Chaldeans) பரம்பொருள் ஒருவர் உண்டென்றும், ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் ஆகிய தொழில்களை அவரே செய்து வந்தனரென்றும் நம்பியிருந்தாலும் இந்துக்களையும், செமிட்டிக் (Semitic) வகுப்பினர்களையும் போன்று அப் பரம்பொருள் மும்மூர்த்திவடிவங்கொண்டவர் என்ற கொள்கையுடையவராயிருந்தார்கள்.

பினீஷியர்களோ பரம்பொருள் மானிட உருவினர் என்றே நம்பியிருந்தார்கள். அன்றியும், அவர் மும்மூர்த்தி வடிவினரென்றும் ஒவ்வொரு மூர்த்திக்கும் ஒவ்வொரு இறைவி உண்டென்றும் கூறிவந்தார்கள்.

“ செந்தமிழ்ச் சிறப்பு ”

[செஞ்சி கு. இராமசாமி பிள்ளை, அவர்கள்]

அமிழ்தினுமினிய நம் செந்தமிழ்க் கலையின் வரைந்த ஏடும் நாற்றமிகுமெனவும், தீண்டிய கையும் மணம் பெறுமென வும், கூறிய வாயும் தீஞ்சுவை பெறுமெனவும் கூறிப்போந் துள வாய்மைக்கிணங்க, படிக்காசுப் புலவர் வரைந்த தெள் ளிய திருமுறை ஏட்டினைப் பற்றிப் புகழும் ஓர் பெருந்தகை யாளர்

“ மட்டாருந் தென்களந்தைப் படிக்காசன் உரைத்ததமிழ்
வரைந்த ஏட்டைப்
பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும் பரிமளிக்கும்
பரிந்தெப் போது
தொட்டாலும் கைமணக்கும் சொன்னாலும் வாய்மணக்கும்
தொய்ய சேற்றில்
நட்டாலும் தமிழ்ப் பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினுறு
நளினந் தானே.

எனக் கூறினதை நோக்கின் நன்கு புலனாம். திருவாச கம் என்னுஞ் செஞ்சொற் பொதிந்துள நூலினை நுண்ணிய கருத்துடன் வாசித்தவரே அதனினிமையைக் கண்டு களி பேருவகை கொண்டுளராவர். இதனாலன்றோ திருச்சிற்றம் பலமுடையார் அவ்வரிய நூலினைத் தாமே வரைந்தருளினார். தமிழின் பெருமைப்பாட்டினை நன்குணர்ந்த பிங்கல முனி வரும் “இனிமையும் நீர்மையும் தமிழெனலாகும்” எனப் புகழ்ந்துளார். எல்லா இனிமையைக் காட்டினும் நந்தமிழ் உயரிய இனிமை பெற்றுளதெனக் கோடலே ஏற்புடைத்தாம்.

தமிழ் மொழியின் சிறப்பினை எடுத்தோதப் புகுந்த பொய்யாமொழியார் “செவிக்குணவில்லாதபோழ்து சிறிது வயிற்றிற்கு மீயப்படும்” என்றார். செவிக்கு உணவாகிய கேள்வியில்லாதபோது அம்மொழியினைச் சிற்றுண்டியாக வயிற் றிற்கும் கொடுக்கப்படும் என்றமையின் தமிழின் சிறப்பு நன்கு புலனாகக் காணலாம்.

கடைச் சங்க காலத்துப் புலவர் (49) நாற்பத்தொன்ப தின்மரில் நம் சொக்கப் பெருமானும் ஓர் புலவரா யமர்ந்து விளங்கினரெனப் பல நூற்களின்மூலம் கண்டுளோம். எல்லாம் வல்ல முழு முதற் கடவுளாகிய கண்ணுதற் பெருமானே அழ கிய தமிழ் மொழியினைக் கைக்கொண்டாரெனின், அதன் சிறப்பு அறைதற் பாற்றோ? நமது அரிய தமிழ் நூற்களினைக் கண்ட மேனாட்டவரிற் பலர் மொழி பெயர்த்து வரைந்து சென்றனரன்றோ? தொன்மையு மினிமையும் பொருந்திய செந்தமிழ்க் கலையின் சீர்த்தியினை விளக்க அவஞானம் போக் கும் சிவஞான முனிவர் "தெய்வச்சுருதி தமிழ் ஒன்றே திட் டும் பெருமைத்து" என அமுதாம்பிகைப் பிள்ளைத் தமிழில் இயம்பியுள்ளார். சங்கப்பலகையி லமர்ந்து மூவேந்தர்களால் நன்கு மதிக்கப்பெற்று வந்தவள் நம் தமிழ்த்தாயன்றோ! தன்னை இழித்துக் கூறிய சோழனைச் சிறிதும் பொருட்படுத் தாத கம்பன் "உன்னால் யான் வாழ்க்கைபெற்று உலவுகின் றேனென நினைந்தனைபோலும்! உன்னைக் கண்டோ அரிய தமி ழினை வரைந்தேன்? உன்னையல்லால் வேறு மன்னர் இல்லை கொல்லோ? என்னை விரைந்து ஏற்றுக்கொள்ளாத வேந்தரு முளரோ!" என இறுமாப்புடன் புகல ஏதுவாயிருந்ததெது வெனத் துருவிக்காணின் நம் செந்தமிழேயெனக் கூறலமையும்.

காளமேகப் புலவர் திருமலைராயன் அவையை அடுத்த போது தன்னை அவமதித்த அரசனது அரியாசனத்துக்குச் சரியாசனம் தரல் வேண்டுமென யாரை விழைந்து கோரி னர்! நம் செந்தமிழ் அன்னையையே யன்றோ?

எலும்பைப் பெண்ணுகும்படி பாடிய ஞானசம்பந்தர் மந் திரம் தமிழ் மொழி என்பதினை யாரே மறுக்க வல்லார்! கொண்டான் என்னும் குயவனை நக்கீரர் சாகவும் பிழைக்க வும் கூறிய மந்திரம் எது? அஃதும் நம் தண்டமிழே யன்றோ!

சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் முதலை வாயினின்றும் பிள்ளையை வரவழைத்த மந்திரமும் ஒண்டமிழேயாகும்.

ஔவை சேர, சோழ, பாண்டியராய மூவேந்தர்கட்கும் மூன்று பழங்களை நல்கப்பாடிய ஒரைந்தடிக் கலித்துறை மந் திரமும் நம் சீரிய தமிழே என அறைதற்கும் ஐயமுளதோ!

தமிழ்மொழி தொன்மையுடையதெனவும், பிறமொழி கள் பின்னே தோன்றின எனவும் அறிதற்குப் பல சான்றுகள் உள எனினும், ஈண்டு ஒன்றை இயம்புதும்.—நம் தமிழ்ச்

சொற்கள் பிற மொழியாளர்களால் கொண்டு செல்லப்பட்டு உலவும் பதங்களில் சிலவற்றை இவண் கூறுவாம்.

தமிழ்		இங்கிலீஷ்	தமிழ்		கன்னடம்
ஒன்று	=	One.	ஏன்	=	ஏனு
எட்டு	=	Eight.	இங்கே	=	இல்லி
கொல்	=	Kill, Quell.	கேள்	=	கேளி
கவர்	=	Cover.	ஒன்று	=	ஒந்து
கரை	=	Cry.	இரண்டு	=	இரடு
வார்த்தை	=	Word.	எடுத்துக் கொண்டுவா	=	தக்கொண்டுபா
மன்	=	Man.	கூப்பிடு	=	கூ
நரம்பு	=	Nerve.	மனை	=	மனை
தின்னல்	=	Dinner.	மூன்று	=	மூறு
தையல் காரன்	=	Tailor.	நான்கு	=	நாக்கு
சிலேயேடு	=	Slate.			

தமிழ்		இந்துஸ்தானி	தமிழ்		தெலுங்கு
ஏகம்	=	ஏக் (ஒன்று)	கண்	=	கன்னு (கன்னு)
சலி	=	சலாவ் (நட)	மூக்கு	=	முக்கு
கரு	=	கரோ (செய்)	இங்கே	=	இக்கடா
பரவா யில்லை	=	பரவாநை	எங்கே	=	எக்கடா
ந	=	நை (இல்லை)	செவி	=	செவ்வு
கர்மம்	=	காம் (வேலை)	பெண்சாதி	=	பெண்ட்ளா
வா	=	ஆவ் (வா)	அதனை	=	தானினி (தானினை)

இஃதேபோல் பிற மொழிகளினும் நம் சீரிய தமிழ் முதனிலைகள் சென்றிருப்பதை நோக்கின் மிகைப்படும்.

இன்னணம் பல்லாற்றானும் பாடு பெற்றிலங்கும் செந்தமிழ் மொழியின் நிலை இக்காலையில் வலிமை யற்றுளதெனக் கூற இடந்தந்து கிடத்தல் நமது பெருங் குற்றமேயாகும்.

பல்லோராலும் போற்றப்பட்டு வந்த ஓர் மாணிக்கம் (கல்) நாளடைவில் காப்பாரின்றி நிலத்தில் தோய்ந்து மாசடைந்து ஒளிகுன்றிக் கிடக்குங்கால் ஓர் அறிவுடையோன் அக்

கல்லருகு சென்று அதன் மிசை படிந்துள் மாசைப் போக்க முற்படுவானானால் மாசு நீங்கி ஒளிதர ஆரம்பிக்கும். இச் செயலினைக் கண்ட மற்ற மக்கள் கூட்டத்தினரும் வியப் படைந்து அதன் பெருமையை யுணர்ந்து களிப்புறுவரன்றோ! அஃதேபோல் "பண்ணார் தமிழ்" எனவும் "சந்தமார் தமிழ்" எனவும் சமயாசாரிகளால் புகழப்பெற்ற தமிழ் மொழி பண்டை நாளில் முதன்மை பெற்று விளங்கியது. இடையே பிற மொழிகளாகிய மாசுகள் பதிந்து தமிழ் என்னும் மாணிக் கத்தின் தண்ணொளியினை மயக்க ஆரம்பித்தன; எனினும் அத்தமிழ் மொழியின் சிறப்பினை நன்கு உய்த்துணர்ந்த அறி ஞர்கள் பலர் அம்மாசுகளைப் போக்க முற்பட்டதனால் சிறிதே அம்மாசு நீங்கி ஒளிதரலாயின. எனினும், இன்னும் ஆண் டாண்டுக் கழகங்கள் நிறுவி மொழி வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய துறைகளினை நன்குணர்ந்து முழு மனதுடன் சோர்வின்றி உழைப்போமாயின் நிச்சயமாக நமது செந்தமிழ் மொழி செழிப்புடன் துலங்கி எல்லா வுலகங்கட்கும் பேரொளி பயக் கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை எனக்கொள்ளலே முடிபாகும்.

மலைபு வினாக்கள்

1. ஆட்டுத்தலையும் பூனைவாலுஞ் சேர்ந்து என்னவாகும்? (ஆடு + பூனை = ஆனை).
2. பறவைகள் எல்லாவற்றிலும் நிறைமிகுந்த பறவை எது? (கருடன். கரு = 15 + டன் — பாரம்.)

இருசோல்லலங்காரம்

1. அச்சுவண்டியோடுவதேன்? மச்சா னுறவாடுவதேன். } அக்காளையிட்டு.
2. அரிசிவண்டி யிலேறுவதேன்? அசடருழைக்காதிருப்பதேன்? } சாக்கிட்டு.
3. அழகிய வீடு இடிவதேன்? அஸ்தம் உச்சமாவதேன்? } உத்திரஞ் சாய்ந்து.

—கா. சிவ. க.

வரலாற்றுப் பகுதி: History & Biography

II

வேமன்ன கவி

[கோவை திரு. சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்கள்]

இப்புலவர் பெருந்தகை கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டை யடுத்துள்ள தெலுங்கு நாட்டில் யாவரும் பரவும் மேவருஞ் சிறப்புடனும், புகழ் பெருகவும் விளங்கியிருந்தனர். இவ்வுண்மை பல்வேறு ஆதாரங்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. மகாகவி வேமன்னரின் முன்னோர்கள், நீண்ட காலமாகவே 'அத்தங்கி' 'கோண்ட வீடு' என்னும் ஊர்களில் சீரும் சிறப்புமாகவே வாழ்ந்துவந்தனர். நமது வேமன்னகவி, "ரேட்டிகள்" என்ற மரபைச் சார்ந்தவர். இம்மரபினர்க்கு, "ரேட்டி ராசாக்கள்" என்ற பட்டப் பெயர் ஆந்திர நாடுகளில் வழங்கப்படுகிறது. இம்மரபினரில் பலர், தெலுங்கு மொழியிலும், வடமொழியிலும் மாபெரும் வித்துவான்களாக விளங்கியிருந்தனர். இதற்கு, மகாகவி காளிதாசருடைய சில வடமொழி நாடகங்களுக்கு வேமன்ன கவியின் முன்னோர்களில் "காட்டைய வேமன்ன கவி" என்னும் பெயரினர் வரைந்த உரையும்; இக்காட்டைய வேமன்ன கவியின் மைத்துனர் "குமாரகிரி" என்பவர் வடமொழியில் எழுதிய "வசந்த ராஜ்யம்" என்ற பிரபந்தமும்; மற்றொரு உறவினராகிய "பெத்த கோமடி வேமாரெட்டி" என்பவர், அழகாக வரைந்த "சிருங்காரதீபிகை" என்ற உரையும், அமருக காவ்யத்திற்குச் செய்த உரையுமே போதிய சான்றும்.

வேமன்ன கவியின் காலத்திற்குச் சிறிதுமுன்னர் பெருங்கீர்த்தியுடன் தெலுங்கு நாட்டில் விளங்கியிருந்த "திக்கன்ன சோமயாஜி" என்னும் புலவர் திலகரால், தெலுங்கு மொழிக்கும், புலமைக்கும், அத்துவித தத்துவத்திற்கும் மிகுதியான பெருமையும் புகழும் உண்டாயிருந்தன. வேமன்னரால் பாடப்பெற்றதும், அரிய நீதிகள் நிரம்பியதுமான இனிய பத்தியங்களில், (பத்தியம் தெலுங்கு மொழியில் ஒருவகைச் சந்தத்தால் இயன்ற செய்யுள்) ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமி

களுடைய அத்துவித வேதாந்தப் பொருள்கள், மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன.

வேமன்ன கவி தமது இளமைக் காலத்தில் தமது பிறப்பகமாகிய தெலுங்கு நாட்டினின்றும் யாத்திரையாகப் புறப்பட்டுப் பல விடங்களைச் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு இனிமை மிகும் தமிழ் பெருகிய நமது தமிழ் நாட்டை யடைந்து அப்பொழுது தமிழ் கற்றுத் தேர்ந்த புலவராகவும், வேதாந்த தத்துவ விசாரத்தில் வித்தகராகவும், அநுபவ ஞானிகளாகவும் விளங்கியிருந்த ஆன்றோர்களிடத்தில் அன்புகொண்டு உறவாடி தமிழின் அளப்பரிய ஆற்றல்களை இனிதுணர்ந்து மிக மகிழ்ந்து, அவர்கள்தம் வாய் மூலமாகவே அத்துவித சித்தாந்தப் பொருள்களையும், வேதாந்தத் தெளிபொருள்களையும், யோக நுட்பங்களையும் நன்றாகக் கேட்டு மனதுள் பதித்துக் கொண்டு அவர்கள்பால் விடை பெற்றுத் தமது பிறப்பகம் சேர்ந்து தாம் கேட்டறிந்த அரும்பெரும் ஞான நூற் கருத்துக்களையும், அநுபவ நுட்பங்களையும் தம் பெயரால் தெலுங்கு மொழியிற் பாடிய "வேமன்ன பத்தியம்" என்ற அரிய இனிய நூலில் அழகுபெற விசைத்துத் திறமை விளங்கப் பாடியிருக்கின்றனர். இவ்வுண்மை அவ்வேமன்னகவி பாடிய "வேமன்ன பத்தியம்" என்ற நூலை ஆராய்ந்து கற்பார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும். அத்தெலுங்குப் பத்தியங்களை அம்மொழியில் வல்லாரும் தமிழ்ப் புலவருமாகிய ஒருவர் தமிழில் வெண்பாவில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர். அதினின்றும் மாதிரிக்காக இரண்டு வெண்பாக்களை இதன்கீழ்த் தந்திருக்கின்றோம். அவை :—

தேகம் அழியுமன்றி ஆன்மா அழியாது

"வானிடத்தே வானடையும் மண்ணிடத்தே மண்ணடையும்
ஊனெடுத்த ஆவி ஒழியுங்கால்—தேனடுத்த
சொல்லாய்நீர் தீவளிதாம் தோயமொடு தீவளியிற்
செல்லும்உயிர் சிற்கும் தனி." (18)

சத்தியமும் ஞானமுமே மேலோர்க்கு லட்சணம்

"வாய்மையுள்ளார் பாலாய் வளரும் பிறங்கறிவ்
தூயவறி வுள்ளார்பாற் றோன்றிடுமே—வாய்மையது
வாய்மையும் சீரார் மனத்தறிவும் உள்ளாரே
ஆய்வுறுமேன் மக்கள் அறி." (19)

என்பன.

தெலுங்கு மொழியில் சிறந்த புலமை வாய்ந்த புலவர்களது வமிச பரம்பரையில் தோன்றிய வேமன்னகவி, அத்துவித நூல்களில் அறிவு சிறந்த பரம ஞானியாகவும், தேசயாத்திரையினல் விசாலமான அநுபவ ஞானம் பெற்ற வேதாந்தியாகவும், சிறந்த கவியாகவும் பெயர்சிறந்து விளங்கினர். இத்தகைய சிறப்புமிக்க புலவராக விளங்கிய வேமன்னரது தெலுங்கு வேமன்ன பத்தியங்கள், ஆந்திரமொழி வரலாற்றில் உயரிய இருக்கையைப் பெருமலிருப்பது பெரிதும் வருந்தக்கூடியதேயாம். எனினும், இவரது தெலுங்கு பத்தியங்களின் அருமைப்பாட்டிற்கும்; அவற்றுள்ளடங்கிய இனிய கருத்துக்களுக்கும்; நீதி சாரங்களுக்கும்; ஞானக்குவியல்களுக்கும் ஆந்திர நாட்டு வேதாந்த சித்தாந்திகளும், ஞானசீலர்களும், பெரிய மதிப்பு வைத்து வியந்து பாராட்டி ஒதியின்புற்று வருவது நமக்கு மகிழ்ச்சியை விளைவிக்கின்றது.

ஆந்திர பாஷையில் பேரும், புலமையும் சிறந்த "ஸ்ரீ நாத கவி"க்கும்; விஜயநகர சாம்ராஜ்பப் பேரரசர் "ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராய"ருக்கும் இடைக்காலத்தில் புவி மதிக்கவும் புகழ் பெருகவும் விளங்கிய இவ்வேமன்ன கவி, வேதாந்தமும், தத்துவமும் நிரம்பிய பத்தியகவி பாடுவதில் மிகவும் வல்லாரெனப் பெயர் சிறந்திருந்தனர். இம் மகாகவி வேமன்னருக்கு முன்னிருந்த ஆந்திர கவிப் புலவர்கள் பலரும் சமஸ்கிருத நூல்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டு "பாஷாந்திர கரிணியம்" செய்து வந்தனர். பாஷாந்திர கரிணியம் என்பதற்கு ஒரு மொழியிலுள்ள விஷயங்களை மற்றொரு மொழியில் மொழிபெயர்த்து இயற்றுதல் என்பது பொருள். இம்முறை அக்காலத்திலிருந்த தெலுங்கு மொழிப் புலவர்கட்கு இன்பமாகவும், பொழுது போக்காகவும் இருந்தனபோலும். அவர்கள் தமது சொந்த நாட்டு மொழியும், தாய்ப் பாஷையுமாகிய தெலுங்கில் சுதந்திரமாகவும் கற்பனையுடனும் நூல்களை இயற்றுதல் சிறப்பென்பதை உணராமல், பிற மொழியினின்றும் மொழி பெயர்த்து நூல் இயற்றுதல் சிறப்பென்று கொண்டனர். தாய்ப்பாஷையாகிய தெலுங்கிற்கு இருந்த இக்குறையை விஜய நகர மன்னரும், வடமொழி தெலுங்கு ஆகிய இருமொழிகளிலும் வல்லவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயரும்; அவரது சமகாலத்தில் பெரும்புலவராக விளங்கிய "பேத்தன்ன கவி"யும்; வேறு சில சில புலவர்களுமே சிறிது சிறிதாக நீக்க முயன்றனர். செல்வாக்கும், தகுதியும், அதிகாரமும் வாய்ந்த அரசர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராயரும், பெரும்புலமையுடைய பெத்தன்ன கவியும், வேறு சிலரும் இவ்வழியைக் கைக்கொள்ளு

முன்னரேயே நமது வேமன்ன கவி இனிமையும், சரளமுமான அருங் கவிகளை உதய சூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும்படி இயற்றி யருளினர்.

இக்கவித் தொகுதிகளைக் கண்ட பின்னரேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயரும், பெத்தன்ன கவியும், மற்றும் புலவர்களும் அவ்வழியைப் பின்பற்றி சமஸ்கரிணீயமான நியமத்தில் அதாவது கொள்கைகளை மாற்ருமல் அக்கொள்கைக் கேற்ப சிறந்த அறிவு நூல்களை இயற்றத் தொடங்கினர். வேமன்னர் மேற் கூறியவர்களைவிட ஒரு அடி முன்னேறி, கொள்கைகளை விட பாவனையே பதினயிர மடங்கு உயர்வு என்று கருதி வேதாந்தக் கருத்துக்களும், நீதி மார்க்கங்களும் நிரம்பிய பத்திய ரூபமான இனிய பாசுரங்களை இயற்றத் தொடங்கினர்.

வேமன்ன கவியிடத்தில் இன்னுமொரு விசேடம். அது, வடமொழியில் அறிவுடையவர்களுக்கும், தெலுங்கு பாடையில் பயிற்சியுடையவர்களுக்கும் பிடித்தமாகவும், கால சந்தர்ப்பத்திற்கேற்பவும்,இனிய சொற்சந்தங்களில் செய்யுளோசை குன்ருமல் எளிய நடையில் சிறு சிறு பிரபந்தங்களைத் தாய்மொழியில் தகுதிபெற இயற்றுதலென்பது. அந்நூல்களில் முதன்மையாக மிளிர்ந்து காண்பன, நீதித்திரள்களும்; வேதாந்த தத்துவச் செய்திகளுமாம். அம்மட்டோ! அம் மகாகவி அங்ஙனம் இயற்றிய நூல்களில் பொருள் நுணுக்கத்தையும், பிற செய்திகளையும் இடமறிந்து எழில் பெறப் பொருத்துதலைக் கவனமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

இக்கவீச்சுரர் தமது வாழ்நாளின் பெரும்பாகத்தை, ஞான மார்க்கங்களும் வேதாந்த சித்தாந்த தத்துவங்களும், முத்திநெறிக் குரியவைகளுமே நிரம்பிய இனிய பத்தியங்களை இயற்றுவதிலேயே செலவழித்தனரன்றி, சாமான்யர்க்கு உதவியாயிருக்கவும், அறிவு வளர்ச்சிபெற்று இன்பம் எய்தவும் ஏற்றதான இனிய பிரபந்தங்கள், துதி நூல்கள், புராணங்கள், இலக்கியஞ் செறிந்த காவ்யங்கள், வருணனையும் வளப்பும் வாய்ந்த நாடகங்கள் முதலியவற்றை இயற்றினரில்லை. இக் குறையை முன்னிட்டுக் கல்வி யறிவுடைய ஆந்திர மக்கள் பல்லோர் இவரிடத்தில் அன்புகொள்ளாமலும், ஆதரணை செய்யாமலும் இருந்துவிட்டனர். ஆயின், வேதாந்தத்தில் விருப்பமுடையவர்களும், ஞான மார்க்கங்களை அறிவதில் அவாவுடையவர்களும், துறவறத்தில் நாட்டங்கொண்டவர்களுமே வேமன்னரைப் பெரிதும் விரும்பி அபிமானம் வைத்து ஆதரித்து வந்தனர். இத்தகையோர் தொகை மிகவும் சுருங்கி

யிருந்ததனுல், வேமன்னரது புலமைத் திறனும், அவரது உயர்ந்த ஞானநெறியும், தியானுநுபூதி முறையும், பிறவும் பெருமைப்பட விளங்குதற்கின்றியும்; மதிப்பும், புகழும் மேலோங்கிப் பிரகாசிக்கவும் வழியில்லாமற் போயின. இவற்ருல், ஆந்திர நாட்டிற்கே ஒரு குறைவுண்டானதோடு, அந்நாடு, ஞானசாத்திரங்களிலும், வேதாந்த தத்துவங்களிலும், சித்தாந்த நுணுக்கங்களிலும், பிரம்மத்தைக் கண்டறியும் யோக சாதனங்களிலும் அறிவும், அநுபவமும், ஆற்றலும் வாய்ந்த பெரியாரது மனக்குகையுள் நிரம்பி வழிந்துகொண்டிருந்த கீதா ரகசிய நுட்பங்களையும், உயரிய தத்துவங்களையும் அடைய முடியாமல் போனது.

வேதாந்த வித்தகரும், சித்தாந்த சீலரும், தத்துவ ஞானியுமாகிய இவ்வேமன்னர் சாமான்யரல்லர். வடமொழியிலும், தெலுங்கிலும் பேரறிவும் பெரும் புலமையும் படைத்தவர். அம்மட்டோ! ஆன்ற ஒழுக்கத்திலும், சான்ருண்மையிலும் மிக்குயர்ந்து தியானுநுபூதி, யோகா சாதனங்களில் சித்தி வாய்ந்து, இயற்கைக் கவியாகவும், ஏந்து புகழ் வாய்ந்து யாவரும் பரவும மேவரும் சிறப்புடைய புலவர் பெருமானுகவும் இலங்கினர். இப்பெரியார் இயற்றியருளிய "வேமன்ன பத்தியம்" சுமார் மூவாயிரம் தொகையுடையது. இப்பொழுதும் சீர்மை மிகும் அப்பத்தியங்கள், தெலுங்கு நாடுகளில் அந்நாட்டு மொழிப் பயிற்சியுடைய ஒவ்வொரு ஆந்திரனுலும், அருமை பெறப் பாராட்டி இனிமையுறப் பாடப்பட்டு வருகின்றன. நீதிக்கும், ஞான நெறிக்கும் நல்வழிகாட்டியாக விளங்கும் ஸ்ரீ பெத்தன்ன கவியின் "சுமதிசதகத்தை"ப் போலவே வேமன்னரது பத்தியங்களும் ஆந்திர நாட்டில் அதிகமாக ஓதப்பெற்று வருகின்றன. இவ்வளவே இப்பெரியாரைப் பற்றி நாம் அறிந்தவை.

திருவள்ளுவர் நினைவுமலர் (1935)

அழகிற் சிறந்தது; படங்கள் நிறைந்தது;
பொருள்வள மிகுந்தது.

எம்மிடம் கிடைக்கும். குறைந்த விலை அணு 9.

இலக்கணமும் இலக்கியமும்:
LANGUAGE AND LITERATURE

திருக்குறள்

[சேலம் செவ்வாய்ப்பேட்டை செந்தமிழ்க் கழகத் தலைவர் ஐயா.பா.வே பொன்னுசாமி நாயக்கர் எழுதியது]

1. திருக்குறள் தொல்காப்பியத்தை இலக்கணமாகக் கொண்டு சங்க நூல்களுக்கும் பற்றைய நூல்களுக்கும் முந்தி எழுந்ததாகும். "எழுத்தெனப்படுப அகரமுத னகர இறுவாய் முப்பஃதென்ப" என்றதற்கு இணங்க முதற்குறள் அகரத்திற் றொடங்கி கடைசிக்குறள் னகர ஒற்றில் முடிகிறது. இந்நூலில் சற்றேறக்குறைய 12000 சொற்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சுமார் நூற்றுக்கு எழுபது உயிரெழுத்துக்களாணைய சொற்கள். ஆகவே உயிர் அதிகரித்து இருத்தலானும் பல்வேறு மொழிகளில் மொழிபெயர்த் திருத்தலானும் இந்த நூற்கு என்றும் அழிவு வாராதென்பது தேற்றம்.

2. வற்புறுத்த ஓர் பொருளை வள்ளுவனார் பத்து முறை சொற்பொருத்தி ஓதும் துணிவுக்கு இணங்க உலகவழக்கிலும் ஒரு தடவைக்குப் பத்துத்தடவை சொன்னேன் கேட்கவில்லை என்கிறார்கள். திருமாலுக்குக் காது பவம் பத்தென்பர். இந்நூல் ஒவ்வோர் அதிகாரமும் பத்து அழியாப் பவம் பெற் றிருக்கிறது.

3. கடவுள் மக்கட்குத் தோன்றாத்துணை, கல்வி தோன் றுந் துணை; ஆதலின் கல்வியைக் கடவுள் என்பதில் ஐயமில்லை. இதுபற்றியே குமரகுருபரரும் "கல்வியி னூங்கில்லை சிற்றுயிர்க் குற்ற துணை." என்றார். பொருட்செல்வத்தைக்காட்டிலும் கல் விச் செல்வம் மேலென்பதற்கு வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த் தியிற் கேடில்லை முதலிய காரணங்களை விட, மற்றைய செல்வங் கள் மன்பதைக்குப் புறம்பே இருந்து அழிவன, கல்விச் செல்வமோ அகத்தே இருந்து அழியாது நிற்பது. பொருட் செல்வம் இல்லாக் கற்றோரை இழித்துக் கூறும் அழிபொருட் செல்வர்களால் உடைக்கமுடியாக் காரணம் மேற்சொன்ன தாகும். கல்விக்கடல் முழுதும் இந்நூலில் அடங்கினமையால் இதைத் தெய்வமென்றும் தெய்வநூல் என்றும் சொல்ல ஐய மென்னை?

4. 40-ம்-அதி. கல்வி: கல்+வி=கல்வி. கல்=கிண்ட, தோண்ட (வருவது); வி=கண், அறிவு. 2-ஆவது குறளில் கண் ணையும், 6-ஆவது குறளில் அறிவையும் குறிக்கிறார்.

5. மற்றைய கனிகளினும் முதிர்ச்சிபெற்ற முக்கனி போல் மற்றைய நூல்களினும் முதிர்ச்சிபெற்று முப்பாலால் மிளிரும் இந்நூலை வேதத்துக்குச் சமானமானதென்று சிலர் கூறுவர். நான்மறைகளில் எந்தமறைக்கென்று தெரியவில்லை. விபசாரத்திற்குக் கழுவாய் (பிராயச்சித்தம்) சொல்லும் உருக்கு வேசத்திற்கா? "தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்;" மற்றையார் பெண் ஆகார் என்னும் இந்நூலுக்குச் சமானமான வேறு நூல் எம்மொழியினும் உண்டோ? இல்லை. இதற்கே ஏனைய வேதங்களினும் உயர்ந்ததெனப் பெயர்பெற்ற உத்தரவேதமென்றும், பொய்யா மொழி, தமிழ்மறை, பொதுமறை என்றும் பெயர்கள் உண்டன்றோ? ஆசிரியர் 1-ம் அதிகடவுள் வாழ்த்து முதற் குறளில் ஆண்டிருக்கும் "பகவன்" என்ற சொல்லிற்குப் பொருள் பொதுமையில் கடவுள் என்றும் சிறப்பு வகையில் அரன், அரி, அருகன், புத்தன், என்றும் இருக்கிறது. எண்குணத்தான், அறவாழி அந்தணன், பொறிவாயிலைந்தவித்தான், வாலறிவன் முதலிய சொற்றொடர்களும் குறித்திருக்கிறார். இதனால் இவர் அகப்புறச் சமயங்கட்கும் இனித் தோன்றும் புதிய சமயங்கட்கும் பொதுவுற அச்சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது உலகியல் கூறிப்பொருள் இது என்றவர். மக்கட்பிறப்பினர் எப்பாலவர்க்கும் எக்கோட்பாடுடையார்க்கும் உய்யும் வழி பொதுமையிற் சொல்லிப்போவதால் ஆரியர் தமக்கென்றும் மறைத்துக்கொண்ட மறைபோலாது எவர்க்கும் இவர் நூல் "பொதுமறை" என்று பெயர்பெற்றது சாலப்பொருந்தும். இனி "பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல கால வகையினானே" என்ற சூத்திரம் வேண்டாதாயிற்று.

6. கைகாணு மந்திரம் கண்ணுதலோன் கூற்று (ஆரிய மந்திரம்), கைகண்ட மந்திரமே தேவர் பாடலாதலின் மக்களாவார் அனைவரும் ஆசிரியரையும் அவர் நூலையும் கடவுளாகக் கொண்டு நாடொறும் வழிபட்டுப் பாராயணஞ்செய்து உய்தல் வேண்டுமென்பது எனது வேண்டுகோள். இவர்க்குச் சிறப்பொடு பூசனையும் என்றும் நடைபெறுதலும் வேண்டும்.

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலங்கையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ. சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

குறிஞ்சி

பிரிந்துசென்ற தலைவன், செல்லுங்கால் "விரைந்துவந்து வரைந்து கொள்வன்" எனக்கூறிச் சென்று தன் சூளுறவுபொய்க்க வந்திலனாதலின். தலைவனது பிரிவு நீட்டித்தகாலைத் தலைவி புலர்ந்து தோழிக்குக் கூறியது.

கபிலர் பாடியது

25. யாரு மில்லைத் தானே கள்வன்
தானது பொய்ப்பின் யானெவன் செய்கோ?
தினைத்தா ளன்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுகுநீ ராரல் பார்க்குங்
குருகு முண்டுதா மணந்த ஞான்றே.

என்பது வரைவு நீட்டித்தவிடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

பதவுரை:—

யாரும் இல்லை தானே கள்வன்—தலைமகன் என்னுடன் கள்வனைப்போல் வந்து கூடிச் சென்றகாலை அதனையுணர்ந்தார் அங்குப் பிறர் எவருமில்லை; (அவன் ஒருவனும், யான் ஒருத்தியுமே யாவோம்); தான் அது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ—அத்தகைய அவன்தான் சூளுற்றதினைப் பொய்ப்பானாயின் யான் செய்யத்தக்கது என்? (ஒன்றுமில்லை. நெஞ்சழிதலே) தினைத்தாள் அன்ன—தினையினது தாளைப் போன்ற, சிறு பசும் கால—சிறிய பசிய கால்களையுடைய, ஒழுகுநீர் ஆரல் பார்க்கும்—இடையறாது ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அருவி நீரில் ஆரல் மீனை உணவாக்கிக்கொள்ளக் கருதிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும், குருகும்—நாரையும், தாம் மணந்த ஞான்று—தலைவர் தாம் என்னைத் தனித்துக் கூடிய நாளில், உண்டு—இருந்தது. தாம்,ஏ—அசை.

"விரைந்து வந்து வரைந்துகொள்வேன்" என்று சூளுற்றுச் சென்றதலைவன் தான் பொய்ப்பானுயின் யான் செய்யத்தக்கது என்னே?" என்று தலைவி வருந்திக் கூறியது.

நாரையின் காலிற்குத் தினைத்தாள் உவமை கூறப்பட்டது. கால என்பது குருகு என்பதைத் தழுவும். கால் + அ, அ-ஆறும் வேற்றுமைப் பன்மை யுருபு. ஒழுகுநீர் - வினைத்தொகை. ஆரல் - ஆரல் மீன். "தினைத்தா ளன்ன சிறுபசுங்கால ஒழுகு நீராரல் பார்க்கும் குருகு முண்டு" என்றது "யாருமில்லை" என்று கூறிய தலைவி 'குருகுமுண்டு' என்று கூறியதனுல், குருகு இரைதேடும் கருத்தோடு இருந்தமையின் தானும் தலைவனும் கூடியிருந்தமையை அது அறியாதிருக்கக்கூடும்; அது அறிந்திருக்குமாயின், இயல்பாகப் பிறவுயிர்க்குத் தீங்கிழைக்கும் அக்குருகு தனக்குக் கரியாதற்கு வாராதிருத்தலும் கூடும் என்பது கருதிக் 'குருகும்' என இழிவு சிறப்பும்மை கொடுத்தார்.

மேற்கோள் விளக்கம்:—

1. "தினைத்தா ளன்ன சிறுபசுங் கால
ஒழுகுநீ ராரல் பார்க்குங்
குருகு முண்டுதா மணந்த ஞான்றே

—என்புழிச் சிறுபசுங்கால" என்று பன்மையாற் கூறிப் பின்னைக் 'குருகுமுண்டு' என்று ஒருமையாற் கூறுதல் வழுவாயிற்று; ஆயினு மமைக என்பது."

—(தொல். சொல். இளம். பக். 260)

2. "தினைத்தாளன்ன ....ஞான்றே"—

"உண்டு என்பதனையும்......பொதுவினையாகக் கொள்ளாது; அஃறிணை ஒருமையாகக்கொண்டு, "தினைத்தா......ஞான்றே" என்றற்றொடக்கத்தனவற்றைப் பன்மை ஒருமைப்பால் வழுவமைப்பாகக் கொள்ளின் முடியாவென்க" —(நன். மயிலை பக். 213)

3. "உண்டென்பது அஃறிணை யொருமைக்கே யன்றிப் பொது வினையாதல் புதியன புகுதலாம் என்பார் பிற்கூறினுர். (உ-ம்) "யாருமில்லை ....ஞான்றே" —(நன். சங்கா பக். 176)

4. தலைவன், வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்த காலத்து வருந்திய தலைவி, தோழிக்கு அவள் வினவாக் காலத்துக் கூறியதற்கு மேற்கோள்—"யாருமில்லை......ஞான்றே"

இவற்றுள், துறந்தான் போலவும் மறந்தான் போலவும், கருதித் தான் தீது மொழியினுமெனவும், யானெவன் செய்கோ எனவும் தோழி வினவாக்காலத்து அவன் தவற்றை வரைவிடைவைத்தலின் ஆற்றுமைக்கு (தலைவி) அறிவித்தாள்"—(தொல். களவு. பக். 479)

5. இச்செய்யுளைத் "தலைமகன் இகந்தமை தலைவி பாங்கிக்கு இயம்புதல்" என்னும் துறைக்கு உதாரணமாக்குவர். (நம்பியகப்—சங்கப்)

6. 'காலகுருகு' என்பதை 'உவவினாண்மதி' என்றதற்கு உதாரணமாக்குவர் பேராசிரியர். "காலகுருகு என்பது போலப் பன்மை ஒருமை மயக்கம்" —(திருக்கோவையுரை—பேராசிரியர் 108)

7. "கள்ளகத்த கழுநீர்மலர்" என்பது 'காலகுருகு' என்பதுபோல நின்றது; பெயரெச்சமெனினுமமையும்"

—(திருக்கோவையுரை—பேராசிரியர் 123)

திருக்கோவையார் உரையில் ஈரிடங்களில் காலகுருகு என்பது முறையே 'உவவினாண்மதி,' என்பதற்கும், 'கள்ளகத்த கழுநீர்மலர்' என்பதற்கும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. பேராசிரியர்; முதலில் எடுத்துக் காட்டிப் 'பன்மை ஒருமை மயக்கம்' என்றும், பின். இரண்டாவதாகப் 'பெயரெச்சமெனினுமமையும்' என்றும் கூறுவர். முற்கூறியதே பொருந்தும் எனத் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திய இளம் பூரண ருரையால் (மேற்கோள் 1) விளங்கும்.

திருக்கோவையாரில் 'காலகுருகு' என்பதை யுதாரணங்காட்டிய ஈரிடங்களிலும் இத்தொடர் குறுந்தொகைச் செய்யுள் 26 என்று உடுக்குறியிட்டுக் குறித்திருத்தல் காண்க. இத்தொடர் குறுந்தொகையில் 25-ஆவது செய்யுளிலுள்ளமையின் அஃது அச்சுப்பிழை போலும்.

தொல்காப்பியம் களவியல் 109 சூத்திரவுரையில் "அவன் புணர்வுமறுத்தற்கு" இச்செய்யுளை மேற்கோளாகக் காட்டினர்.

—(தோல். களவு. இளம்பூ. பக். 179)

'யாருமில்லைதானே கள்வன்...ஞான்றே' என்புழிக் குருகென்பது இயற் பெயராகலின் அதன்கட் பன்மையொடு காலவென்பது இயைந்து, காலனவாகிய குருகுகளென நின்று, அஃது உண்டென்னும் பொதுவினை கொண்டதென்றாற்படும் இழுக்கின்றேனும், கள்வன் தான் ஒருவனுமே வேறு சிலர் ஆண்டில்லையென்று கூறுகின்றாள், இரைதேரும் மனக்குறிப்புடைமையிற் கேளாது, சிறிது கேட்டதாயினுங் கொலைசூழ் குருகாதலிற் கூறுவதுஞ் செய்யாது, இத்தன்மைத்தாய தொரு குருகும் உண்டென்று கூறுதலிற் காலகுருகென்பதனைப் பன்மை யொருமை வழுவமைப் பென்றே கொள்ள வேண்டுதலான் உண்டென்பது ஆண்டு அஃறிணை ஒருமையுணர்த்தி நின்றதல்லது யாண்டும் அஃறிணையொருமையே உணர்த்தி நிற்குமெனக் கூறவேண்டுவதில்லை" —(இலக்கண விளக்கம் பக். 214)

"குருகு கருங்கால் வெண்குருகொன்று கேண்மதி."

—(இலக்கண விளக்கம் பக் 185)

"கருங்கால வெண்குருகுங் கண்டல்வாய்விட வஞ்சுங் கொண்டல்" —(இலக்கண விளக்கம் பக். 462)

1. "யாருமில்லைத் தானே கள்வன்"

(i) யாருமில்லை தானே கள்வன்—பிரதிபேதம்

(ii) யாருமில்லைத் தானே கணவன்—பிரதிபேதம்

2. 'தானது பொய்ப்பின்'—"தானவன் பொய்ப்பின்"—பிரதி பேதம்.

3. 'சிறுபசுங்கால'—'சிறுபசுங்காஅல—பிரதிபேதம்.

மேற்கோள் விளக்கம் :—

"கால......வெண்குருகு"

(அ) "கருங்கால் வெண்குருகு" —(யாப்பருங். பக். 160)

(ஆ) "மீன்தேர்ந்து வருந்திய கருங்கால் வெண்குருகு" —(யாப்பருங். பக். 193)

(இ) "கழனிக் கருங்கால் வெண்குருகு" —(நற்றிணை. 4)

(ஈ) "தினைத்தாளன்ன செங்காலுரை" —(சுந்தரர்: திருவாரூர் 6)

யாரும்—உம்மை—முற்றும்மை. இல்லை—பொதுவினை.

தானே—ஏகாரம் பிரிநிலை.

கள்வன் என்றது மனத்தொன்றும் மொழியில் ஒன்றுமாயது கருதி.

மெய்ப்பாடு—அச்சத்தைச்சார்ந்த அழுகை.

பயன்—ஆற்றாமை யறிவித்தல்.

விடு கதைகள்

1. ஜாடி மேலே குரங்கு (முந்திரிக்கொட்டை)
2. ஏறாத மரத்தில் எண்ணாயிரங்காய் (கேழ்வரகுக் கதிர்)
3. தச்சனிழைக்காத மரம் என்ன மரம்? (துடைப்ப)
4. கறுப்புச் சட்டைக்காரன்
   காவலுக்குக் கெட்டிக்காரன் (பூட்டு)
5. கிணற்றைச் சுற்றிப்புல் (கண் இரப்பை)

ஆராய்ச்சிப் பகுதி : Research

சேதுபதிகளும் அவர்களுடைய நாணயங்களும்

[வித்துவசிகாமணி திரு. ப. அ. முத்துத் தாண்டவராய பிள்ளை]

(சஉகூ-ம் பக்கம் தொடர்ச்சி)

ஒரு சரக்கு பணமாக உபயோகப்படுவதற்கு அதற்குச் சில இலக்ஷணங்கள் இருத்தல்வேண்டும். தனக்கென்றே தனியான ஒரு மதிப்புள்ள பொருளாயிருத்தல் அவசியம். ஒவ்வொருவனும் தான் கொடுக்கும் பொருளுக்குப் பதிலாக மாற்றிக்கொள்ள ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய மதிப்பு உள்ளதாக இருக்கவேண்டும். அதன் மதிப்பு பார்த்தவுடன் சுலபமாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். எக்காலத்திலும் எல்லாத் தேசங்களிலும் பண நிமித்தம் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வந்தது உலோகங்களே என்று தோன்றுகிறது. நானாவிதமான உபயோகங்களுக்கும் சித்திரவேலைகளுக்கும் உலோகங்களையே உபயோகித்து வந்தார்கள். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தேவை ஏற்படுகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அளவு குறைவாகக் கிடைக்கும் உலோகங்களே அதிக மதிப்பைப் பெறுகின்றன. உலோகங்கள் அதிகமாகக் கையாடப் படுவதால் தேய்வு அழிவு சிக்கிரம் அடையாதிருத்தல், சிறு நுண்மையான பாகங்களாகப் பகுக்கப்படக் கூடிய குணத்தோடு கூடியவை, சிரமமில்லாமல் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்கு கொண்டுபோகக் கூடியதாயிருத்தல், உழைப்பால் அவற்றின் மிகுதி ஏற்படல் இவை முதலானவையே நாணயத்துக்காக உலோகங்களை உபயோகிக்கும் காரணங்கள். நாணய மடித்தலும், சிற்ப சாஸ்திரத்துக் குட்பட்டது. சிற்பத்துக்குதவும் பொருள்கள் உலோகம், கருங்கல், செங்கல், மரம், மணல், சுண்ணச்சாந்து, தந்தம், சாயம், சர்க்கரை, மெழுகு முதலானவை. இவற்றுள் மேற்காட்டிய காரணத்தால் நாணயங்கள் அடிக்க உலோகங்கள் உபயோகிக்கப் படுகின்றன. பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, ஈயம் ஆகிய பஞ்சலோகங்களும் சிற்ப சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டவை. இரும்புக்குப் பதிலாகத் துத்தநாகம் நாணய மடித்தற்கு உபயோகப் பட்டது. மிக்க பூர்வகாலத்தில் வழங்கிய நாணயங்கள் வெள்ளியாலானவை. பொன்னைத் திட்டமான நாணய விலையுள்ளதாக உபயோகப்படுத்துவதற்கு முன் நெடுங்காலம்

வரையில் வெள்ளியே நாணயமாக அடிக்கப்பட்டது என திவான்பகதூர் தேசிகாசாரியார் அபிப்பிராயப் படுகிருர். இந்த அபிப்பிராயம் தென்னிந்தியாவைக் குறித்ததல்ல. பழைய தமிழ் இலக்கியங்களில் பொன்னுணயங்கள் தவிர வெள்ளி நாணயங்கள் வழங்கியதாகச் சொல்லக் கேள்விப்பட வில்லை. முதலில் பொன்னை மொத்தமாக சங்குபோலவும், தாமரைப்பூபோலவும் செய்து நாணயமாக வழங்கிவந்தார்கள். இந்தக் கட்டிப்பொன் உருவங்கள் பாரம், துலாம், சேர் முதலிய திட்டமான நிரந்தர நிறையுள்ளன. பிற்காலங்களில் அவைகளைத் தேவலோக சங்கநிதி பதுமநிதிகளாகக் கொள் ளப்பட்டன. இவ்வகை நாணயங்களோடு சோழிகள், துரான், தோல் முதலியவைகளும் பண்டமாற்றில் வழங்கி வந்தன. பிராமிசரி நோட்டுகளும் உண்டியல்களும் உபயோகப்பட்டு வந்தன. அவைகளுக்கு முறியெனப் பெயர். இராஜாங்கத் தாரோ அல்லது வர்த்தக சங்கத்தாரோ நாணய சாலைகளை நிறுவி கம்பத்தக்காரர்களை மேம்பார்வை பார்க்கும்படி யாகவும் அவர்கள்கீழ் கம்மியர்களையும் நியமனம் செய்தார் கள். கம்பத்தக்காரர்களுக்கு ஓர் அளவு தங்கம் கொடுக்கப் பட்டது. அவர்கள் நிறையை ஒரு திட்டமாய் ஏற்படுத்தி நாணயங்களை அடித்து வெளியில் அனுப்புவார்கள். ஒவ் வொரு கிராமத்துக்கும் வியாபாரச் சங்க அங்கத்தினராக ஒரு நோட்டக்காரன் இருப்பான். அவன்தான் செலாவணி நாணயங்களை நிறுத்துப்பார்த்துச் செலாவணிக்கு லாயக் கானவை என்று சொல்லவேண்டும். அதன்பேரில்தான் திருட்டுக் கண்டுபிடிக்கும் இலாகா அதிகாரிகள் போலி நாணயங்களைக் கண்டு பிடிக்கவும், பரவாமல் தடுக்கவும் இவன் அந்த அதிகாரிகளுக்கு உதவுவான். பிறந்ததினக் கொண் டாட்டம் போன்ற விசேஷ நாட்களில் அரசர்கள் ஒரே அளவு உள்ள பொன்னுலாகிய தூள், புஷ்பம், கனசதுரம் ஆகிய சில வற்றைக் குடிகளுக்குத் தானம் செய்வதுண்டு. ஒரே அள வுள்ள பொற்றாள் மூட்டைகள் பணமாக விற்கப்படும். பொன் னுருண்டைகள் நாணயங்களாக உபயோகப்பட்டன. இந்தப் பொன்னுருண்டைகளை அல்லது நாணயங்களை ஒரே நிறை யாகக் கட்டி வழங்குவதுண்டு. இப்பேர்ப்பட்ட மூட்டைகளை (கிழிகளை)த் தான் சிவனடியாராகிய திருஞான சம்பந்தர், பாணபத்திரன், தருமி ஆகிய கவிகள் பெற்றனர். பெரியாழ் வார் பதிகம்பாடி அறுத்துக் கொண்டதும் இம்மாதிரியான கிழிகளையே. சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் திருப்புகலூரிலும் விருத்தாசலத்திலும் பெற்றது சதுரமான பொற்கட்டிகளைத் தான். அவைகள் திட்டமான நிறையுள்ளனவாயும் பணமாக

அக் காலத்தில் வழங்கினவையாயும் இருந்தன. தமிழ் நாட்டிற்குப் பொன் வட தேசத்திலிருந்து வந்தது.

அப்பொன் மாற்றுத் தாரதம்மியத்தாலும் கிடைக்கும் இடங்களாலும் ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதரூபம், சம்புநாதம் என்று நான்குவகைப்பட்டது.

தமிழ் நாட்டார் பொன்னி (காவிரி) முதலிய ஆறுகளின் நடுவிடங்களினின்றும் பன்றிபோன்ற மலைகளினின்றும், கோலார், வைநாடு முதலிய சுரங்கங்களிலிருந்தும் பொன் பெற்றனர். (பொன் அகப்படாத இடத்தில் இரசவாதிகளைக் கொண்டு தாழ்ந்த உலோகங்களைப் பொன்னாக்கிக் கொள்வார்கள் (பணவிடு பக்கம் 8).) இந்நாட்டில் குறைவாக அகப்பட்டும், அகப்படாமலும் இருந்த மற்ற உலோகங்களைப் பிற தேசங்களிலிருந்து பண்டமாற்றாக வாங்கிக் கொள்வார்கள். நாணயங்கள் பில்லனாலும் செய்யப்பட்டன. காசு, பொன், பணம், சுவர்ணம், தங்கம், வராகன், ஹான்ஸ், கோவை, குலம், மது, அக்கம், கனம், மாஷம், செக்குளவர், ஸெனாபின், டக்கட், மோகர் முதலியவை பொன்னாணயங்கள். புராணம் கர்ஷப்பணம், பணம், ரைஸ்டாலர், ஸ்டிவர்ஸ், ப்யாஸ்டர்ஸ், ராயலின் முதலியன வெள்ளியாலானவை. செம்பு, ஈயம், துத்தநாக நாணயங்கள் காசு, பைசா, துட்டு, துக்காணி, சல்லி முதலியனவாம். இவைகளோடு இவைகளின் மடங்குகளும் இவைகளின் பாகங்களும் பெரிய நாணயங்களும் சில்லரை நாணயங்களும் வழங்கிவந்தன. (பல வேறு நாணயங்கள் அவற்றின் முத்திரைகள் சேதுபதி நாணயங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட தங்கச்சாலைகள் முதலியவைகளைப்பற்றிப் பணவிடு தூது (1602-1705) வாக்கியங்களில் பார்த்து அறியலாம்.) தென்னிந்திய நாணயங்களின் நிறைகள் உருவங்களான முத்திரைகளைப் பழங்கதைகள் முதலியவற்றைப் படிக்கத் தொடங்குமுன், அந்நாணயங்கள் எல்லாம் அக்ஷர, லிகித, ரூப, கணித, சில்ப, கனகப்பரீக்ஷை முதலிய சாஸ்திரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு செய்யப்பட்டன என்பதை ஒருவன் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவைகளை ஆலோசியாமல் பயனைமட்டுங் கருதி அனுமானிப்பது தவறாக முடியும். கனக நூல் உலோகங்களின் பரிசுத்தமும் அவற்றில் சேர்க்கப்பட்ட உலோகங்களின் சம்பந்தங்களையும் பிரகாசத்தையும் நிறை முதலிய பிரகிருதி சம்பந்தமான குணங்களையும் குறித்துச் சொல்கிறது. இதற்கு அர்த்த சாஸ்திரமும் உதவுகிறது. இந்த விஷயங்கள் நாணயங்களின் நிறை மாறுதல்களை அறிவதற்குச் சாதனமா யிருக்கின்றன. ரூபம்

நாணயங்களின் உருவத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் நூல். அக்ஷர லிகிதங்கள் பழங்கதைகளையும் சித்திர உருவங்களையும் அவைகள் எப்படிக் காட்டப்படவேண்டும் என்றும் கூறுகின்றன. கணிதம் நாணயங்களின் அளவு நிறைகளை நிர்ணயிக்கிறது. நாணயம் என்பது மேற்கண்ட சாஸ்திரங்களையும் நூல்களையும் அனுசரித்து ஏற்பட்ட விளைவுதான். நாணயமடித்தல் சிற்பத்தைச் சார்ந்தது. காலம், நிறை, பருமன், கனபரிமாணம், முதலிய அளவைகளின் அடிப்படையாயுள்ளது பரமாணு. தென்னிந்தியாவில் நெல் சாமானிய பழக்க வழக்கங்களுக்கு அடிப்பரமாணுவாகக்கொண்டு வழங்குகிறார்கள். நெல்லை நீட்டலளவை, எடுத்தலளவை, கனஅளவைகளுக்கும் உபயோகிக்கிறார்கள். பழைய ஆர்க்காட்டு ரூபாயை ஆதாரமாகக் கொண்ட தற்காலத்திய ரூபாயும் 180 தான்யமணி நிறை கொண்டது. ஒரு பலம் 540 தான்யமணி 34·987 கிராம் அல்லது 1·2342 அவுன்ஸ்.

4	நெல்	=	1 குன்றி
5	குன்றி	=	1 மாஷம்
8	மாஷம்	=	1 கழஞ்சு
2	கழஞ்சு	=	1 கர்ஷா
4	கர்ஷா	=	1 பலம்
$\frac{1}{10}$	பலம்	=	1 வராகன் எடை
$\frac{1}{10}$	வராகன் எடை	=	1 பண எடை.

ஒரு கழஞ்சு $10\frac{1}{2}$ பண எடைக்குச் சரி என்று வைத்துக் கொண்டால் அது 56·7 தான்யமணிக்குச் சரியாகும். முதலில் கழஞ்சு என்பது பொன் நிறைப் பிரமாணமாக இருந்தது. அதன் பத்தில் ஒரு பாகம் பொன் பணம். பிற்காலத்தில் குறைந்த நிறையுள்ள வராகன் எடையை வைத்துக் கொண்டார்கள். அதில் பத்தில் ஒரு பாகம் ஒரு பொன் பணமாயிற்று. சில இடங்களில் 10·5 பண எடை, ஒரு கழஞ்சுக்குச் சரி என்று வைத்துக் கொண்டார்கள். தற்காலத்திய நாணய அதிகாரிகள் பின்வருமாறு நாணயங்களின் நிறைகளைக் குறித்திருக்கிறார்கள்: வடதேசத்தார்போல தென்தேசத்திலும் அந்தந்த இடத்துக்குரிய வித்துக்களின் நிறைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு, நாணயங்களின் நிறைகளை நிர்ணயிக்கிறார்கள். வடதேசத்தின் நிறை குன்றுமணியைக் கொண்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அது சுலபமாய் சுமார் 1-80 தானிய மணிகளுக்குச் சரியாக வைத்துக்கொள்ளலாம். இந்த ஏற்பாட்டின்படி பூரணை அல்லது வெள்ளிக்குத்து அடையாளமுள்ள நாணயம் 32 குன்றுமணிகளின் நிறைக்குச் சரி. தென்தேசத்தார் 50தானிய

மணிக்குச் சரியான கழஞ்சு விதைகளையும் அதில் 1-10 நிறையுள்ள மஞ்சாடி வித்துகளையும் தங்கள் நிறைக்கு ஆதாரமாகக் கொண்டார்கள். பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட நாணயங்கள் ஒவ்வொன்றும் 52 தான்யமணி நிறையுள்ள வராகனில் 10-ல் ஒரு பங்குள்ளது. இந்த நாணயச் செலாவணி முறை 1833 வரையில் மாறுமல் நடைபெற்றது. இக்காலத்திய டச்சுக்கார டக்கட் (Ducat) நாணயங்களும் வெனிஸ் நாட்டு ஸெக்வின் நாணயங்களும் வராகன் விலைக்கு அல்லது பொற்கழஞ்சு விலைக்குச் சரியாக ஒருவாறு எங்கும் செலாவணி ஆயின. மிகவும் புராதனமான காலத்து நாணயங்களிற் சில 70 தானியமணி நிறையுள்ளனவாக இருந்தன. கடைசிவரியில் கண்டபடி பழைய பொன் நாணயங்கள் 70 தானியமணி நிறை யுடையனவாயிருந்தன. இதை நோக்க நாணயங்களின் நிறை ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டாயினவாகத் தெரியவருகிறது. இந்த மாறுபாடு நாணயங்கள் அடித்து வெளிப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் மார்க்கட் விலைவாசிப்படி பொன்னின் மாற்று வித்தியாசத்தால் இருக்கலாம் என்று சமாதானம் சொல்ல வேண்டும். பொன்னின் நயம் ஆணிப் பொன்னின் நிலையான மாற்றுப்போல சுத்தமாயிருந்தால் ஒரு கழஞ்சு 67·5 தானியமணி நிறையுள்ளதாய் இருந்தது. அப்படிக்கின்றி மட்ட உலோகங்கள் அளவுக்கு மீறி சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் பொன் விலை குறைந்திருந்தாலும் நிறை அதிகமாக இருக்கலாம். இராஜராஜன் ஆட்சிக்காலத்தில் பொன் மிகுதியும் கிடைத்தபடியால் அந்நாணயத்தின் நிறை 90 தானியமணி வரையில் இருந்தது. பொன் கிடைக்காமையாலும், பொன்விலை எக்காரணத்தாலாவது ஏற்றமாயிருந்தாலும் நிறையில் குறையும்படி நேரிடலாம். பண்டைய காலத்தில் பொன்னின் விலையும் மதிப்பும் மற்ற சாமான்களுடன் அதன் சம்பந்தமும் நிரந்தரமாக ஏற்படுத்தப்பட்டது. வியாபார சங்கத்தார்களோ வேறு எந்தச் சங்கமோ உப்பு முதல் கற்பூரம் வரையில் உள்ள 64 சரக்குகளையும் வகுத்து ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தத்தையும் ஏற்படுத்திப் பண்டமாற்றலில் பொன்னுக்கு மாற்று பதில்சம்பந்தத்தையும் ஏற்படுத்தினர்கள். இந்தத் தாரதம்மியம் நிலையாய் ஏற்பட்டுவிட்டது. பொன்னின் மாற்று நயம் காரட் கணக்கில் ஏற்பட்டது. நாணயங்களும் உலோகங்களும் கழஞ்சுக்கணக்கிலும் முத்து ஜவ்வுகணக்கிலும் சிவப்புக் சூத்திரக்கணக்கிலும் வைரம் மஞ்சாடிக்கணக்கிலும் பச்சை ராதிக்கணக்கிலும் ஏற்பட்டன. உப்பு முதல் கற்பூரம் வரையில் உள்ள சாமான்கள் ஒரு கழஞ்சு பொன்னுக்கீடாகக் கணக்கிடப்பட்டன. இவைகள் எல்லாம் அர்த்த சாஸ்திரத்தில் வைசிய சரித்திரத்தில் விவரமாய்க் குறிக்கப்

பட்டிருக்கின்றன. நாணயங்கள் சம்பந்தமாய் பொன் வெள்ளிகளின் மாற்று நயமும் நிறையும் திட்டமாய் ஏற்படுத்த வல்லவர்களா யிருந்தார்கள். மத்தியகாலத்தில் போட்டியின் மிகுதியாலும் வியாபார விரிவினாலும் சம்பந்தம் கட்டுக்கடங்காமல் குழப்பம் உண்டாய் நாணயங்களின் நிறை ஏறவும் குறையவும் தலைப்பட்டது. இவைகளையெல்லாம் நோக்கும்போது இந்திய நிறையும் மற்ற அளவைகளும் சுதேசத்துக் குரியதாக இருந்தன. அவைகள் ஒரு அணு அல்லது அதற்குச் சரியான மடங்கான உள்ள (குணமான) தானியவித்து பிரமாண முள்ளதுமாக இருந்தது. நாளாக நாளாக அந்நியதேசத்தாரின் பழக்கம் ஏற்பட்டகாலத்தில் சிறிய மாறுதல்கள் உண்டாயிருக்கக் கூடும்.

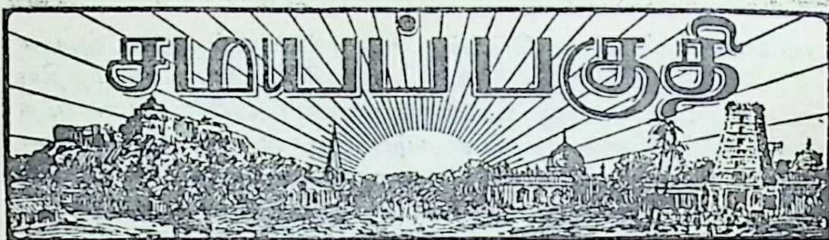
முதலாவது கரிகாலன் காலத்தில் (அதாவது கி. பி. முதலாவது நூற்றூண்டின் மத்தியில்) புகார் நகரில் கிரேக்கர், சீனர் ஜாவாதேசத்தார் முதலிய அந்நிய நாட்டு வியாபாரிகள் இருந்தார்கள் என்றும் சோழ நாட்டுக்குடிகள் சிலோன், பர்மா, தேசங்களோடு வியாபாரஞ் செய்துவந்தார்கள் என்றும் தெரியவருகிறது. இதற்கு அநேக நூற்றூண்டுகளுக்கு முன்னமேயே இந்திய நாட்டுத் தென்பாகத்தார் தங்கள் அக்ஷரேகையின் நேர் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் உள்ள க்ரீஸ், ரோம் முதலிய நாட்டாரோடும் கலந்து வர்த்தகம் நடத்தினார்கள். அந்நிய நாட்டு வர்த்தகத்தில் ஜனங்களுடைய சௌகரியத்தை முன்னிட்டு நாணயங்களின் நிறையில் சுதேசிய தரத்திலிருந்து (Indigenous nature) கொஞ்சம் மாறுதல் அடைந்தது. ட்ராக்மா அல்லது உலகப்பொதுநிறைக்குஅஸ்திவாரம்போன்ற பெனிஷியன் நிறையைத் திராவிடர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள் அல்லது உலக நிறைகளெல்லாம் அளவினால் காலக்கணிதம் காட்டும் Pendulumத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும் (that all the weight of the world are based upon one primitive universal standard of a pendulum vibrating seconds) என்ற கொள்கைக்கு இடங்கொடுக்கிறது.

இனி நாணயங்களின் உருவங்களையும் அவை சம்பந்தமான கதைகளையும் கவனிப்போம். இவைகள் சக்கர (charkara) வித்தையைப் பொறுத்திருக்கிறது. யந்திரம் என்றால் அதற்கு ஒரு உருவம், அச்சுப்பதிவு, சரித்திரம் என்பவை இருக்கவேண்டும். வியாபக அல்லது பிரகாச சக்தியைக்குறிக்க அந்த யந்திரத்தில் கிரணக் (கதிர்) குறிகளும் குறிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். கதிர் வியாபித்திருப்பதற்கு அறிகுறியாக சூர்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், அக்னி, தீபங்கள் இவை

களைத்தான் காட்டுவது வழக்கம். நாணயங்களின் கனதியும் மேற்பரப்பும் இது சம்மந்தமாகக் கவனிப்பது முண்டு. ஒரு ஜாதிக்கோ (Race) அரசனுக்கோ அத்தேசத்தின் மதத்துக்கோ உரிய கதை அடையாளங்கள் நாணயங்களில் பெரும்பாலும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக, பண்டைப் பாண்டிய நாணயங்களில் முன்பக்கத்தில் புத்தமதக் குறிகளுடன் ஒரு யானையின் உருவம் அல்லது ரிஷபத்தின் உருவம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆந்திர வம்சத்தாரும் தங்கள் நாணயங்களில் புத்தமத சம்பந்தமான யுக்திகள், உருவங்களுடன் வில், அம்பு, குதிரை, சிங்கம், யானை முதலிய பல உருவங்கள் அமைத்திருந்தார்கள். பிற்பட்ட பாண்டிய நாணயங்கள் பாண்டிய வம்ச அடையாளமாகிய மீனின் உருவத்தை ஒற்றையாகவும், இரட்டையாகவும், மாறியிருப்பனவாகவும் உடையனவாயிருந்தன. வராகன் என்னும் நாணயத்தின் பெயர்க்குக் காரணமாய் சாளுக்கியர் பன்றியையும் சோழ அரசர் புலியையும் விஜயநகர அரசர் இடபத்தையும் சைவர்களுக்குரிய மற்றைய உருவங்களையும் வைஷ்ணவ அடையாளங்களாகிய கருடன், அநுமான் முதலான உருவங்களையும் அமைத்திருந்தார்கள். இவையாவும் மேற்கூறிய வகுப்பிலடங்கும் அக்கதைகளும் குறிகளும் இந்நாட்டிலேயே உண்டானவை.

இனி சேதுபதி நாணயங்களைப்பற்றிக் கவனிப்போம். முதலில் அந்நாணயங்களின் காலத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். தென்னிந்திய நாணயங்களை மூன்று காலங்கள் சம்பந்தமான மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்துக்கொள்கிறேன். கிறிஸ்து சகாப்தத்திற்கு முன்னமேயே சேர, சோழ, பாண்டிய இராஜ்யங்களில் அவ்வரசர்களால் தென்னிந்திய நாணயங்கள் அடிக்கப்பட்டன. தற்கால நாணயங்கள் அடிக்கும் ஏற்பாடு இந்தியாவில் ஆங்கில அரசாட்சி ஆரம்ப முதல்தான். முதலில் 1833-1835 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட நாணயச் சட்டப்படிக்கும் பின்னர் 1870-ம் ஆண்டு 23-வது ஆக்ட் 1893-ம் ஆண்டு 8-வது ஆக்ட் 1899-ம் ஆண்டு 22-வது ஆக்ட்படிக்கும் அதன்பின் நாணயங்களையும் தங்கச்சாலையையும் பற்றிய முன்னைய சட்டதிட்டங்களை யெல்லாம் ஒன்றுபடுத்தித் திரட்டியும், திருத்தியும் ஏற்படுத்திய 1906-ம் ஆண்டு 3-வது ஆக்டின்படிக்கும் நாணயங்கள் அடிக்கப்பட்டு வெளிவந்தன. இவற்றின் இடையிட்ட காலத்தையே நாணயத்தின் மத்தியகாலம் என்று சொல்லலாம். அவையாவன, சோழச்சக்கரவர்த்தி, பல்லவர், சாளுக்கியர், ஆந்திரர், அநுலோம பாண்டியர், விஜய நகர நாயகர்கள், மகம்மதியர், பல ஐரோப்பிய வர்த்தக சங்கத்தார், கம்

பனிக் காளிங்கராயர் போன்ற சில தலைவர்கள் ஆகிய இவர்க ளால் ஏற்பட்ட நாணயங்கள் வழங்கிவந்தன. இம்மத்திய காலத்தையும் நான்கு உட்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முத லாவது உட்பிரிவில் புத்தமத சம்பந்தமான உருவங்களுள்ள அழகிய விசித்திரமான பாண்டிய நாணயங்களும் (கி. பி. 90-220) காலத்திலிருந்த ஆந்திரர் நாணயங்களும் அடங்கும். சிறிது காலத்துக்குப்பின்பு மீன் உருவமைந்த பாண்டியர் நாணயங்களும் அவனி பாண்டியன், சுந்தரபாண்டியன் கச்சி வழங்கட்பெருமான், சோணாண்டு கொண்டான், கோதண்ட ராமன் இவர்களின் கதைகளடங்கிய உருக்கள் பதித்த நாண யங்களும் வழங்கின. இந்த முதற்பிரிவு காலத்திலேயே பல்லவ அரசர்களின் ஆட்சி பரவியது. இவர்கள் நாணயங்களில் எருது, சிங்கம், குதிரை, மூன்று பாய்மரக்கப்பல் உருக்கள் அமைந்திருந்தன. ஆந்திர நாணயங்களிற்போலவே புத்த சம யத்துக்குரிய உருவங்கள் காணப்பட்டன. சாளுக்கியருடைய பன்றி உருநாணயங்கள் மத்திய பிரிவுகாலத்தின் முதற்பாகம் முடியும் வரையில், செலாவணியாய் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அடுத்த காலப்பிரிவு 11-முதல் 14-வது நூற்றாண்டு வரையி லுள்ள காலம். இக்காலத்தில் சோழ அரசாட்சி உன்னத நிலை யில் இருந்தது. சோழ அரசர்களது புலிக்குறிபோய் மீன், வில், அடுத்துப் பொறிக்கப்பட்டன. இவ்வாறான நாணயங்களுக் குள் மிகப் பயன்தரும் நாணயங்கள் இராஜராஜ சோழன் காலத்தவை. இராஜ உடைதரித்த அரசனின் நின்றகோலத் தில் பிரசித்தமான உருவம் நாணயத்தின் முன்பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டது. இராஜராஜ சோழன் காலத்திற்றான் இந்த நின்றகோலத்து உருவம் பாண்டிய அரசர்களைப் பின்பற்றி பதிக்கப்பெற்றது. பாண்டியர்களோ வட இந்தியாவிலுள்ள குப்த ராஜாக்களின் நின்றகோல உருவத்தைப்பார்த்துத் தங் கள் நாணயங்களில் பின்புறத்தில் உட்கார்ந்து இருந்தகோல மாய்ப் பொறித்தார்கள். சோழ அரசர்களின் நாணயங்களைப் பார்த்து அவற்றைப்போல கி. பி. 1153-ல் ஆண்ட நெப்போ லியன் பராக்கிரம பாகு என்னும் இலங்கை அரசனும் நாண யங்களை அடிக்கலானான். இராஜ ராஜன் போர்புரிந்து வெற்றி யடைந்து ஜயசீலனாய் ஆளுங்காலத்தில் நாட்டில் எங்கும் சமா தானம் குடிகொண்டிருந்தது. சோழ அரசன் இலங்கையை வென்றதால் ஒருவேளை அவ்விலங்கையில் அச்சோழநாணயங் கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். விஜய நகரத்து அரசியல் காலம் (1340-1555) மூன்றாம் பிரிவு காலத்தோ டொத்திருக்கிறது. இக்காலத்தில் பொன் நாணயச் செலாவணி ஆதிக்கம் பெற் றிருந்தது கவனித்தற் பாலது.

சிவஞான போதக் கருத்து

ஆறாவது சூத்திரம்

[திரு. மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள்]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோற் குரியது.

(சிலம்பு 14-பரல் 10 : பக்கம் 483 தொடர்ச்சி.)

1. நான்காஞ் சூத்திரத்தில் ஆன்மாவி னிலக்கணமும் அஞ்சாஞ் சூத்திரத்தில் பாச இலக்கணமுங் கூறிய ஆசிரியர், இலக்கண இயலுள் தாங்கூறாது எஞ்சிநின்ற பதிஇலக்கணத்தை ஆறாஞ் சூத்திரத்திற் கூறுகின்றார். இதனால் அவாய்நிலை பற்றிய சூத்திர இயைபு பெறப்படும்.

2. மேலை அஞ்சாஞ் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில் ஐம்பொறிகள் ஆன்மாவாலறிந்தும் தம்மையும் தம்மை அறிவித்து நிற்கும் ஆன்மாவையும் அறியாதவாறு போல, ஆன்மா முதல்வனால் அறிந்தாலும் அங்ஙன மறிந்த தன்னையும் தன்னை அறிவித்து நிற்கும் முதல்வனையும் அறியாது என்று ஆசிரியர் கூறினர். அங்ஙனம் ஆசிரியர் கூறியதுபற்றி முதல்வன் எவ்வாற்றானும் அறியப்பட மாட்டானோ என்னும் ஆசங்கையை (ஐயப்பாட்டை) நீக்குதற்கு எழுந்தது இந்த ஆறாஞ் சூத்திரம். இந்த ஆசங்கைபற்றிய இயைபான் அதிகரண இயைபு பெறப்படும்.

3. மேலே கூறப்பட்ட அஞ்சு சூத்திரங்களும் இந்த ஆறாஞ் சூத்திரமுஞ் சேர்ந்து பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் பொது இயல்புகள் கூறும் பொதுஅதிகாரம் எனப்படினும், பதிப்பொருளின் பொது இலக்கணம், பாசப்பொருளின் பிரமாணங் கூறும் இரண்டாஞ் சூத்திரத்தில் முதல்வனுக்குத் துணைக்காரணம் முதற் காரணங்களது உண்மை கூறுங்கால், துணைக்காரணம் அவனது குணமும் முதற்காரணம் அவனதுஉடைமையு மாயவனது இலக்கணக் கூற்றிலகப்படுதல் பற்றி "அவையே தானேயாய்" என்பதனாற் கூறப்பட்டது. ஆதலின் இச்சூத்திரத்திற் கூறப்படுவது முதல்வனது சிறப்பிலக்கணம். அதனாலேதான் இந்த

ஆறுஞ் சூத்திரம் இலக்கண இயலினிறுதிக்கண் உண்மை அதிகாரம் கூறத்தொடங்கும் ஏழாஞ் சூத்திரத்தைச் சாரவைத்துக் கூறப்பட்டது.

4. மேலை அஞ்சு சூத்திரங்களினும் பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் பொது இயல்புகள் பிரமாண இயலாலும் இலக்கண இயலாலும் உலகியல்மேல் வைத்துக் கூறப்பட்டன. முதற்கண் ஒரு பொருளின் உண்மையைப் பெயர் மாத்திரையான் உத்தேசமாகப் பிரமாண முகத்தாற் கூறிப் பின்னர் அதற்கு இலக்கணங்கூறி அவ்வுண்மையை வலியுறுத்துதல் அறியும் முறைமை என்பதுபற்றி ஆசிரியர் இங்ஙனங் கூறினர். பதிப்பொருளுக்குப் பொது இயல்பு, பதி ஒன்றே, நவந்தரு பேத வடிவங்கள் கொண்டு உயிர்ப் பொருளோடும் உயிரில்பொருளோடும்ஒன்றாயும் வேறாயும் உடனாயும், (அத்துவிதமாய்) நின்று ஐந்தொழில் செய்யும் நிலை என்பது; அப்பொதுஇயல்பானது எக்காலத்தும் நிலைபெறாது இடையே தோன்றி மறைவதாகலின் பொய் (அசத்து) என்று கூறப்படும். அதுஉயிர்களால் தங்கள் கட்டு நிலையில் கேட்டல் சிந்தித்தல் என்னும்இருதிறன்களாலமைந்த ஆராய்ச்சி அறிவால் பதிக்கு வேறாய்நின்று(துவிதமாய்)அறியப்படும் நிலை.பதிப்பொருளின் உண்மையை ஆசிரியர் முதலாவது சூத்திரத்தில் பிரமாண முகத்தாற் கூறி இரண்டாவது சூத்திரம் முதலாவது அதிகரணத்தில் மேலே கூறப்பட்டவாறு இலக்கண முகத்தாலும் கூறி நிலை நாட்டினர்.

5. பசுப்பொருளினது உண்மையை ஆசிரியர் முதற்கண் பிரமாணங் கூறுமுகத்தால் மூன்றாவது சூத்திரத்திற் கூறிப் பின்னர் இலக்கணங் கூறுமுகத்தாலும் நான்காவது சூத்திரம் மூன்றாவது அதிகரணத்திற் கூறி வலியுறுத்தினர். பசுவுக்குப் பொது இயல்பு, உயிர் கருவிகரணங்களோடு கூடி நின்று சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம், ஆகிய அஞ்சு அவத்தைகளையும் பொருந்திநிற்றல் என்பது. இந்த அஞ்சு அவத்தைகளையும் ஆசிரியர் மூன்றாவது சூத்திரத்தில் தொகுத்தும் நான்காவது சூத்திரத்தில் விரித்தும் கூறினர்.

6. ஆணவ மலத்தினது உண்மையை ஆசிரியர் முதற்கண் முதலாவது சூத்திரத்தில் "மலத்துளதாம்" என்றதால் உலகிற்கு புனருற்பவங் கூறுங்காற் கூறிப் பின்னர் அதன் இலக்கணத்தை நான்காஞ் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில் "ஆன்மா சகச மலத்துணராது" என்று கூறினர். ஆணவ

மலத்துக்குப் பொது இயல்பு, சகல நிலையில் ஆன்மாவோடு கருவிகளுடன் கூடி மயக்க அறிவை (விபரீத உணர்வை)ச் செய்வதற்கு ஏதுவாயுள்ள சாக்கிர முதலிய அஞ்சவத்தைகளை யும் அடையும்படி செய்வித்தல் என்பது.

7. திரோதான சத்தியினது உண்மையை ஆசிரியர் இரண்டாஞ் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணம் "நெல்லிற் குமி யும்" என்ற முதற்குறிப்பு வெண்பாவில் "வல்லிமல கன்மம் வள்ளலாராம்" என்றதாற் கூறினர். அதன் இலக்கணத்தை அவர் அஞ்சாவது சூத்திரத்திற் கூறினர். திரோதான சத்தி யினது பொது இயல்பு, உயிர்கட்குப் பக்குவம் வருவித்தற் பொருட்டு ஆணவ மலத்தின் வழி நின்று அதனைக் காரியப் படுத்தி மறைப்பைச்செய்து உலக விடய போகத்திலழுத்து வித்தல் என்பது.

8. வினையினது உண்மையை ஆசிரியர் முதற்கண் இரண் டாவதுசூத்திரம் இரண்டாவது அதிகரணத்தில் கூறினர். முதல் வன் உயிர்கள் பொருட்டுச் செய்யும் ஐந்தொழிற்கு, வினையும் அவன் ஆணையை நடாத்துதற்கு ஒரு துணைக்காரணமேயாய் அமைதலினாலும், உயிர்கட்குக் காரியங்களெல்லாம் ஒருங்கே தோன்றாது அடைவே தோன்றுதற்குக் காரணம் வினையே யன் றிப் பிறிதின்மையாலும், வினையில்லையாயின் உயிர்கள் விதித் தன செய்து விலக்கியன வொழிதலாற் பயனின்றாய் முடியும் என்பதனாலும் வினையினது உண்மை துணியப்படும். வினையா னது திரோதான சத்தியினது கருவியாயிருத்தலின் அதன் இலக்கணம் அஞ்சாஞ் சூத்திரம் திரோதான சத்தியினது இலக்கணம் கூறுமுகத்தானே கூறப்பட்டது. வினையினது பொது இயல்பு, திரோதான சத்திக்குக் கருவியாய் நின்று, பிறப்பு இறப்பிற்குக் காரணமாகி, அறம், பாவம் எனஇருவகைப் பட்டு முறையே நன்மை தீமைகளாகிய காரண ஏதுக்களையும் இன்ப துன்பங்களாகிய காரிய ஏதுக்களையும் தோற்றுவித்து, காரியப் பிரபஞ்சம்போல உற்பத்தி நாசமுடையதாய் ஆன் மாக்களைப் பந்தமுறுத்தி உலக விடய போகங்களுக்கு வேண் டப்படுந் துணைப்பொருள்களைத்தேடி ஈட்டுதலினும் அப்போ கங்களை நுகர்தலினும் காற்றாடிபோல் ஓயாமலுழன்று முயலும் படி செய்தல் என்பது.

9. மாயையினது உண்மைக்கு ஆசிரியர் முதலாவது சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில் 'இலயித்த' என சற்கா ரிய வாதம் கூறுதலினாலும், இரண்டாஞ் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணத்தில்இருவினைஉண்மைக்கோதிய பிரமாணமேஅவற் றிற்குப் பற்றுக்கோடாகிய மாயை உண்மைக்கும் பிரமாணம் என்பதனாலும் பிரமாணங்கூறி அதனிலக்கணத்தை அஞ்சா

வது சூத்திரத்தில் திரோதான சத்தியினது இலக்கணங் கூறு தலாலே கூறினர். வினையைப்போல மாயையும் திரோதான சத்திக்குக் கருவியாயிருத்தலால் திரோதான சத்தியினது இலக்கணம் கூறுதலால் மாயையினது இலக்கணமும் கூறப் பட்டவா றாயிற்று. மாயையின் பொது இயல்பு, ஆன்மா, விட யங்களை அறியுமாறு கண்ணுக்கு விளக்கொளிபோல் அதற்குக் காட்டாகி நின்று ஆன்ம ஞானத்தை விளக்குதல் என்பது.

10. மாயேயம் மாயையின் காரியமாதலின் மாயைக்குக் கூறப்பட்டது மாயேயத்துக்கும் பொருந்தும்.

11. இங்ஙனம் ஆசிரியர் மாணவர்க்கு அறிவுறுத்தும் பொருட்டுப் பொது அதிகாரத்தில் மேலே அஞ்சு சூத்திரங்களா லும் முப்பொருள்களின் பொதுஇயல்புகள் கூறியபின், அடுத்த ஏழாஞ் சூத்திரமுதற் கூறப்புகும் உண்மை அதிகாரத்துக்குத் தோற்றுவாய் செய்யுமுறையில், அம்முப்பொருள்களில் சத்து யாது, அசத்து யாது, என்னும் ஐயம் நிகழாமைப்பொருட்டுச் சத்தினியல்பு இது, அசத்தினியல்பு இது என்று தெரித் துணர்த்துவான் இந்த ஆறாஞ் சூத்திரம் கூறுகின்றார். அசத்தி னியல்பை, ஆசிரியர் தாமிதுவரையும் கூறிப்போந்த காரிய உலகத்தின் மேல்வைத்து அநுபவங்காட்டி விளக்கியும் சத்தி னியல்பை இனித்தாம் கூறப்போகும் பதிப்பொருளின் சிறப்பி லக்கணத்தின் மேல்வைத்து விளக்கியும் கூறுகின்றார்.

12. உலகமானது சூக்குமமாகிய சத்திவடிவாய் நிற்கும் காரணவத்தையில் சத்துப் பொருளேயாமாயினும் காரியா வத்தையில் அதன் தூலவடிவம் இத்துணைப்பொழுது நிற்கு மென நம்மனோரால் அறியவாராது நீர்மேலெழுத்தும், கன வும், பேய்த்தேரும் போலத் தோன்றிக் காட்சிப்புலனாய் விரை யக் கெட்டு அழிந்துபோந் தன்மையுடையது ஆதலின் அசத் துப் பொருளெனப்பட்டது. காரியவுலகம் தனுகரண புவன போகப் பொருள்களி னுருவங்களாயுள்ளது. கரணங்களோடு கூடிய மக்களுடைய உடல்களழிதலையும், அவை மீண்டும் தாய் வயிற்றில் சுக்கில சுரோணிதமாய்த் தோன்றிப் பரிணமித்து வளர்ந்து உயிரோடு கூடிப்பிறத்தலையும், புவனங்களொருசேர அழிதலையும், மீண்டு தோன்றுதலையும் சில் வாழ்நாள் சிற்றறி வோடு கூடிய மக்களாகிய நாம் பார்க்க முடியாவிட்டாலும், போகப் பொருள்கள் அடிக்கடி நிலைமாறி அழிதலையும் மீண்டு மாதலையும் நாம் கண்கூடாகப் பார்த்துக்கொண் டிருக்கின் றோம். நமது உலக வாழ்விற் காணப்பட்டன அனைத்தும் தோன்றியபொழுதே கெட்டு மறைந்துபோம் இந்திரசாலம்

போலவும், தோன்றியபின் கடைபோதலின்றி இடைக்காலத்திலே கெட்டு மறைந்துபோம் கனுக்காட்சி போலவும், தோன்றியபின் ஒரு காரணங்காட்டிக் கெட்டு மறைந்துபோம் பேய்த்தேர் (mirage) போலவும், நெடுங்காலம் நிலைபெறுவன போலத் தோன்றி விரைந்து கெட்டு மறைந்துபோ மியல்புடையன. இங்ஙனம் தோன்றி அழிந்து மறைந்துபோம் அசத்தா மியல்பையுடைய காரிய உலகத்தை உயிர், பசு பாச ஞானங்களாகிய ஏகதேசச் சுட்டறிவா லறிகின்றது. இந்தச் சுட்டறிவால் முதல்வன் அறியப்படமாட்டான் என்று ஆசிரியர் முதற்கண் முதல்வனுடைய சிறப்பிலக்கணங் கூறுகின்றார். இந்தச் சுட்டறிவால் முதல்வன் அறியப்படுவனென்னில் அவன் காரிய உலகம்போல மேலே கூறப்பட்டவாறு ஏகதேசப் பொருளாகி அழிவெய்துவன். அதுபற்றி முதல்வன் எவ்வாற்றானு மறியப்படா னென்னில் அவன் முயற்கோடுபோல சூனியப் பொருளாகி அவனானுயிர்களுக்கு ஆவதோர் பயன் யாதுமில்லை என்பதாய் முடியும்; அப்படியானால் அவன் எவ்வாறு அறியப்படுவா னென்னில், பதி ஞானத்தால் மாத்திரம் அறியப்படுவன்: பதிஞான மென்பது உயிர் தன்னைக் கருவிகளினின்றும் பிரித்து அருளையே காட்டாகக் கொண்டு அவ்வருளோ டத்துவிதமா யொற்றித்து நின்று தற்போதமின்றி அறியும் வியாபக அறிவு. இந்த வியாபக அறிவால் உயிரானது எங்கணு நிறைந்து வியாபகமாய் விளங்கு முதல்வனை அறியுமென்று ஆசிரியர் முதல்வனுடைய மற்றொரு சிறப்பிலக்கணத்தைக் கூறுகின்றார். இதனால் முதல்வன் பசுபாச ஞானங்களா லறியப்படாமையால் சிவமும், பதிஞானத்தா லறியப்படுதலிற் சத்தும் என்ற இரண்டு இலக்கணங்களாகிய 'சிவசத்து' உடையவன் என்பது பெறப்படும். 'சிவசத்து' என்பது வடமொழி இலக்கண முடிபு இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாதலின் அது தமிழ்மொழியில் சிவச்சத்து என்திருத்தல் வேண்டும். சிவ என்ற சொல்லில் சிகரம் எல்லாப் பொருள்களையுந் தன்னுளடக்கி அவற்றைக் கடந்து நிற்கும் சிவத்தையும், வகரம் எல்லாப் பொருள்களோடுங் கலந்து வியாபித்து நிற்கும் அருளையுங்குறித்தலால் எங்கணும் அருளால் நிறைந்து எவற்றையுங் கடந்து நிற்கும். 'சிவ' என்ற இலக்கணம் பசு பாச ஞானங்களாகிய ஏகதேசச் சுட்டறிவால் அறியப்படமாட்டாது என்பதும், என்றும் ஒரு நிலையுடையதாய் எங்கணும் சூக்குமமாய் விளங்கும் சத்து என்ற இலக்கணம் பதி ஞானமாகிய வியாபக அறிவால்மட்டு மறியப்படும் என்பதும் பொருத்தமுடையதாயிருத்தலை அறிக. மேலே கூறியவாற்றால் 'சிவ' என்பது எவற்றையுந் தன்னுளடக்கி எங்கணும்

வியாபகமா யெவற்றையு மியக்கும் சித்து (அறிவு) என்று பொருள்படுதலால் சிவசத்து என்பது சித்துச்சத்து என்னும் பொருட்டு ஆகும். முதல்வனுடைய சிறப்பிலக்கணத்தைக் குறிக்கும் 'சித்துச்சத்து' என்பதில் அவனுடைய எண்குணங் களும் அடங்கும். என்றும் ஒருதன்மைத்தா யிருக்கும்பொரு ளுக்கே தன்வயத்தனுதல் முடியுமாதலின், சத்து என்பது தன்வயத்தனுதலாகிய குணத்தைக் குறிக்கும். தூய உடம்பி னனுதல் முற்றுமுணர்தல், இயற்கை உணர்வு, இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை ஆகிய இந்த ஆறு குணங்களும் சித்தில் (அறிவில்) அடங்கும். சித்தே ஆநந்தத்தை (இன்பத்தை)ப் பயத்தலால் ஆநந்தமும் சித்திலடங்கும். ஆகவே சத்து சித்து ஆநந்தம் (சச்சிதானந் தம்-உண்மை அறிவின்பம்) என்பது முதல்வனுடைய சிறப்பி லக்கணம் என அறிக.

சிவஞான போதம்

ஆறுஞ்சூத்திரம்

உணருரு அசத்தெனின் உணராதின்மையின்
இருதிறன் அல்லது சிவசத்தா மென
இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் னுலகே.

Translation By

J. M. NALLASAWMI PILLAI B.A., B.L.

That which is perceived by the senses is *Asat* (Changeable). That which is not so perceived does not exist. God is neither the one nor the other and hence called *Siva Sat* or *Chit Sat* by the wise; *Chit* or *Siva* when not understood by the human intelligence and *Sat* when perceived with divine wisdom.

அறிவியற் பகுதி-Science

சிற்ப நூல்

[துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனுர் அவர்கள்]

(சிலம்பு கசு, பரல் ம, சசுஅ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தற்காலம் நகரத்துச் செட்டியார்கள் செய்யும் திருப்பணிகள் பூராவும் அவர்களுடைய ஏஜண்டுகளாகிய ஆரியப் பிராமணர்களால் நடைபெற்று வருகிறது. ஆகையால், வேலைகள் எப்படி முடியும் என்று எழுதவே வேண்டியதில்லை. இது மிகவும் இரங்கத் தக்கதே.

கோடி கோடியாய் ரூபாய்களைச் செலவழித்துக் கடைசியில் காரியம் பயனில்லாமல் போய்விடுவதை உன்னியே, இதனை எழுத வேண்டுவதாயிற்று.

இனிமேலாகிலும், திருப்பணியாளர்கள் இதனைக் கவனித்து, தாங்கள் நேராகவோ, தங்கள் ஏஜண்டுகளைக் கொண்டோ தூபிகளைச் சீர்திருத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

தட்சணுமூர்த்தம்

தட்சணுமூர்த்தம் என்பது சிவபெருமானுடைய 64 மூர்த்தங்களில் ஒன்று.

அது பஞ்சகிருத்திய மூர்த்தங்களில் சேர்ந்ததன்று.

சனகர் - சனந்தனர் - சனுதர் - சனற்குமாரர் என்ற நால்வருக்கும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் ஆலின்கீழ் உபதேசித்த அவசரம்.

ஆகையால், அந்த உருவத்தை தூல லிங்கமாகிய தூபியின்கண் தெற்கே தெற்கு முகமாகிய அகோரத்துக்குப் பதிலாகப் போட நியாயம் சிறிதும் இல்லை.

யோக தட்சணுமூர்த்தி என்பது மேற்படி நான்கு முனிவர்களுக்கும், ஆகமங்களிற் கூறிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நாற்பாதப் பொருளை உபதேசித்த அவசரம்.

இம்மூர்த்தத்தையும் தூபியின் தெற்கே போட இயைபு சிறிதும் இல்லை

வீணகான தட்சணுமூர்த்தி என்பது தும்புரு - நாரதர் - சுகர் முதலியோருக்கு, வீணை, யாழ் முதலிய கருவிகளைக் கொண்டு இசை ஞானத்தைப் போதித்த அவசரம். ஆகையால் இதனையும் தூபியின்கண் அமைக்கக் காரணம் இல்லை.

மேலும், பிரம விஷ்ணுக்கள் மும்மலம் உடையவர்கள். உருத்திரன் இருமலமுடையவர். மகேசர் - சதாசிவர் ஒரு மலமுடையவர்கள்.

ஆகையால், இருமலமுடைய உருத்திரனுடைய இடத்தில் ஒருமலமுடைய மகேசமூர்த்தங்களில் ஒன்றாகிய தட்சணாமூர்த்தியை அமைத்தல் ஒவ்வாத முறையாகும்.

இருதயம் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருதயமும், நுரையீரல் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் நுரையீரலும், கல்லீரல் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் கல்லீரலும் இருக்கவேண்டுமே யொழிய ஒன்று இருக்கக்கூடிய இடத்தில் இன்னொன்றை அமைப்பதானால் என்னாகும் என்று உன்னிப் பாருங்கள்.

பிண்டத்தில் உள்ளது அண்டத்தில். மனிதனுடைய உடம்பு "நடமாடுங் கோவில்", ஊரில் இருக்கும் கற்றளி "படமாடுங் கோவில்"; ஆகையால், கோவில்கள் எல்லாம் தத்துவ நூன்முறைப்படி அமையவேண்டும்.

கோவில்களைக் கட்டும் புண்ணியசீலர்கள் தத்துவநூலும் சிற்பமும் தெரிந்த ஒரு அன்பரைக் கோவில் மேற்பார்வைக்கு வைத்துக் கொண்டால் இந்த மாதிரியான பிசகுகள் நேரா. அவர்கள் சிற்பிகளைக் கொண்டு சரியானபடி தூபியை அமைப்பார்கள்.

தூபிகளில் ஒரு தட்டு உடையனவும், இரண்டு அல்லது மூன்று தட்டுக்களை உடையனவும் உண்டு. (தட்டு=அடுக்குகள்).

ஒரு தட்டு (=அடுக்கு) உள்ள தூபிக்கு வடக்கே வாணியுடன்கூடிய பிரமாவையும், மேற்கே இலக்குமியுடன்கூடிய விண்டுவையும், தெற்கே உமையுடன்கூடிய உருத்திரனையும், கிழக்கே பார்வதியுடன் கூடிய மகேசனையும் அமைக்க வேண்டும்.

இரண்டு தட்டுக்கள் (=அடுக்குகள்) உள்ள தூபிக்கு, அடித்தட்டில் மேலே சொன்ன பிரகாரமும், அதற்கு மேற்றட்டில் மேற்கண்ட பிரமா - விண்டு - உருத்திரன் - மகேசன் இவர்களை இயக்கும் முகங்களாகிய வாமதேவம் - சத்தியோசாதம் - அகோரம் - தற்புருடம் முதலிய முகங்களை அமைக்க வேண்டும்.

மூன்று தட்டுகள் (=அடுக்குகள்) உள்ள தூபியாயிருந்தால், அடித்தட்டிலும் நடுத்தட்டிலும் மேலே கூறிய பிரகாரமும், மூன்றாவதாகிய மேல் தட்டில் ஆதி - இச்சை - ஞானம் - கிரியை என்னும் சத்திகளோடுகூடிய அநாசிருதர் - அநாதர் - அனந்தர் வியோமரூபர் முதலானவர்களை அமைக்கவேண்டும்.

இப்படித் தூபியின்கண் காட்டுவதானது தத்துவ முறைகளை எளிதாக உலகர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

பஞ்சகிருத்தியங்களுக்குக் காரணமாகிய தூலமா யிருக்கும் சத்திகளையும் - சூக்குமமாயிருக்கும் சத்திகளையும் - காரணமாய் இருக்கும் சத்திகளையும் - அந்நாளில் பெரியோர்கள், பாமரர்கள் அறிந்து உய்யும் வண்ணம் தூபியின்கண் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அந்த முறைகள் மறைபட்டுப் போகவே, கோவில்களில் அருள் குன்றிவிட்டது. அருள் குன்றவே உலகில் பஞ்சமும், நோய்களும் மிகுதிப்பட்டன.

தற்காலம் தூபி அமைப்பவர்கள் பஞ்சகிருத்திய நுணுக்கங்களைக் காட்டும் உருவங்களை அமைப்பதை விட்டு, தூபியில் தங்கள் மனம் போனவாறு வேடிக்கையான உருவங்களையும், அம்மணமான உருவங்களையும், உருத்திரனுக்குப் பதிலாக தட்சணாமூர்த்தி உருவங்களையும் அமைக்கிறார்கள்.

இது தமிழ் நாடு செய்த பாவம் ஆகும். திருப்பணியாளர்கள் என்று இந்நுணுக்கங்களை மனதிற்கொண்டு தத்துவ நான்முறையை அனுசரிக்க ஆரம்பிக்கின்றார்களோ அன்றே உலகத்துக்கு நல்லகாலம் என்னலாம். ஆனால், அந்நற்காலத்தை எதிர்பார்ப்பதுதான் கஷ்டமாயிருக்கிறது.

உள்ளே இருக்கும் சூக்குமலிங்கமாகிய சிவலிங்கத்தின் தூலதேகமே கோவில்; அத்தூல தேகத்திற்கு முகம்போன்றது தூபி, அத்தூபி வெளிப்படையான முகங்களை யுடையது; ஆகவே சிவலிங்கத்தின் பஞ்சமுகங்களான ஈசானம் - தற்புருடம் - அகோரம் - வாமம் - சத்தியோசாதம் முதலியவைகளால் இயக்கப்படும் பிரமா - விஷ்ணு - உருத்திரன் - மகேசன் - சதாசிவன் இவர்களுடைய உருவங்கள் அத்தூபியில் இருக்கவேண்டும்; உருத்திரனாகிய ஒருமுகம் இல்லாவிட்டால், கடிகாரத்தில் ஒரு சக்கரம் இல்லாவிட்டால் எப்படி மற்றச் சக்கரங்கள் இருந்தும் பலனில்லையோ அப்படியே கோவிலில் தெய்வ சாந்நித்தியம் இராது என்று ஒவ்வொருவரும் உணர்வார்களானால் எல்லாம் சரிவர நடக்கும்.

இனிமேலாவது திருப்பணியாளர்களும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சைவர்களும் ஏனையோரும் இக்குற்றத்தை உணர்ந்து சீர்திருத்த முன்வருவார்களென்று நம்புகிறேன்.

தூபி வேறு - கோபுரம் வேறு. கோபுரம் என்பது ஆவரணங்களில் நாற்பக்கத்தும் உள்ளது.

கோபுரத்தில் ஆதாரம் - நிராதாரம் - மீதானம் முதலாகிய நிலைகளையும், அண்டங்களின் அடுக்குகளையும், அண்டங்களிலுள்ள புவனங்களையும், அப்புவனங்களுக்கு உள்ள நாயகி நாயகர்களையும் அமைத்துக் காட்டவேண்டும்.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்:
News and Notes

எளியவனை வலியவன் தாக்குங்கால் விரைந்து முன்னவனுக்கு உதவுவதுபோல் போக்குக் காட்டி மெள்ள மெள்ள நழுவி வலியவன் பக்கம் சேர்ந்துகொள்ள முயல்வது தற்கால அரசியல் தந்திரம் போலும்! "சர்வதேச சங்கம்" ஜெனீவாவில் கூட்டங்கூடி ஒத்துப் பேசி ஏழையான அபிஸீனிய மன்னரைக் கைவிட்டதும் அரசியல் தந்திரமே!!

*　*　*

திவான்பகதூர் ஏ. இராமசாமி முதலியார் அவர்கள் பி.ஏ., பி.எல்., பாராளுமன்றத்தைச் சேர்ந்த இந்தியா கவுன்ஸில் உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பதவி ஏற்றுச் சென்றமை தமிழ் நாட்டார்க்குப் பெருமை யளிக்கத்தக்க தொன்றாகும். அரசியலலுவற்றுறையில் வேலைபார்க்காமல் பொதுநல உழைப்பாளியாகவே இருந்து தொண்டாற்றி வந்த இந்தியர் ஒருவர் இப் பெரும்பதவிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது இதுவே முதன் முறையாகும். ஏற்ற பதவியில் ஏற்றமுற்றுத் திரு. முதலியார் அவர்கள் திகழ்வார்கள் என்பது மறுக்கொணாததோர் உண்மையாகும்.

*　*　*

தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், மலையாளம் முதலிய மொழிகளில் தேர்ச்சியுற்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் எம்.ஏ., எல்.டி., பட்டம்பெற்றுச் சென்னைக் கிறித்துவ கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பல ஆண்டுகள் உழைத்து வந்தவர் உயர் திரு. எஸ். அனவரத விநாயகம் பிள்ளை அவர்களாகும் (முகப்புப் படம் பார்க்க). கல்லூரியிலிருந்து விலகி ஏழாண்டுகள்வரைத் தமிழ்ப் பேரகராதிக் கழகத்தில் தனிப்பட்ட முறையில் பேருழைப் புழைத்துப் பெருந் தொண்டாற்றியபின் இப்பெரியாரவர்கள் கொழும்புக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகச் சிறிதுகாலம் உழைத்து வந்தார்கள்; அதன்பின் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் திராவிட மொழி யாராய்ச்சிக் கழகத்தைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பேராசிரியராக ஆறு ஆண்டுகள் வரையிருந்து வந்தார்கள். இவர்கள் இயற்றிய நூற்கள் பற்பல. இவ்வாண்டு ஜூலைத் திங்கள் முதல்நாள்தொட்டு இவர்கள் அலுவலிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டார்கள். எல்லாம்வல்ல இறைவன் இவர்களுக்கு நீண்ட ஆயுளையும் உடல்நலத்தையுங் கொடுத்து இன்னுந் தமிழ்ப்பணி யாற்றுமாறு உளங்கொள்ள வேண்டுகிறோம்.

———

மதிப்புரை

நவசக்தி :—பெயரைக் கேட்ட அளவானேயே இஃது உயர்திரு. திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார் அவர்கள் வெளியிடும் வாரத்தாளாகத் தானிருக்கவேண்டும் என்பதை அன்பர்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பார்கள். தெள்ளிய தமிழ் நடையில் இலக்கியச் செறிவுடன் வெளிவரும் இத்தாளின் முதல் மூன்று இதழ்கள் வரப்பெற்றோம். வழக்கம்போல் எல்லா நயங்களும் பொருந்தியதாயும் திரு. முதலியாரவர்களின் தனிச்சிறப்பு தெரிப்பதாயும் இத்தாள் விளங்குகின்றது. அழகிய இவ்வாரத்தாள் பல்லாற்றானும் பெருகித் திரு. முதலியாரவர்கள் கொண்ட நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவிக்குமென நம்புகிறோம். தமிழ்த் தாளுலகில் நவசக்தியின் வரவு நல்வரவாகுக!

திருப்புகழமிர்தம்:—திங்கள் தோறும் மலரும் இவ்வழகிய தமிழ்மலரின் முதலிரண்டு இதழ்களும் வரப்பெற்றோம். வடமொழி தென்மொழியாகிய இருமொழிக் கடலினுந் தேக்கித் திளைத்த பெருஞ்சொற் கொண்டல் காங்கேய நல்லூர் குகஸ்ரீ கிருபாநந்தவாரி அவர்கள் இவ்வெளியீட்டின் ஆசிரியராவார்கள். இவ் வெளியீட்டின் ஒவ்வோரிதழிலும் ஒவ்வொரு திருப்புகழ்ப் பதிகத்திற்குப் பதவுரை, பொழிப்புரை, விரிவுரை, கருத்துரை ஆகிய இவை தக்க மேற்கோள்களுடன் வெளிவருகின்றன. இன்னும் கற்றோர்ப்பிணிக்குங் கருத்துகள் பொதுளும் பிறகட்டுரைகளுங் காணப்படுகின்றன.

இதன் ஆண்டுக்கட்டணம் ரூ. 1 தான். வேண்டுவோர் "திருப்புகழமிர்தம்" ஆபீஸ் 2-7 ஐயாமுதலி தெரு, சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை என்ற முகவரிக்கு எழுதிக்கொள்க.

திருப்பேரூர் தலச்சிறப்பும், ஸ்ரீ ஆனந்த நடராசர் திருநடனக் காட்சியும் :—அழகிய இச்சிறுநூல் கோவை. திரு. சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார் அவர்களால் தொகுத்தெழுதப்பட்டது. கோயமுத்தூரை அடுத்துமேற்பால் மூன்றாவது கல்லிலிருக்கும் திருப்பேரூர் என்ற பதியின் ஊர், புனல், உரு ஆகிய மூன்றின் பெருமைகள் இச்சிறு நூலின்கண் மிக அழகாக எடுத்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒரூரின் பண்டைப் பெருமைகளையும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளையும் ஆய்ந்தறிந்து எடுத்துவிளக்கும் ஆற்றல்வாய்ந்தவர்கள் இக்காலத்தில் ஒருசிலரே தமிழ்நாட்டிலுள்ளார்கள். அவர்களில் இச்சிறுநூல் தொகுத்தியற்றிய திரு. சி. கு. நாராயணசாமி முதலியா

ரவர்களும் ஒருவராவர். இப்பெரியாரின் கல்வியறிவும் ஆராய்ச்சிப்புலனும் இந்நூலைப் படித்தோர்க்கே நன்கு புலனாகும். பலர்க்கும்பயன்படும் இச்சிறு நூலின் விலை அணா ஒன்றுதான்.

அவிநாசித் திருத்தலச் சிறப்பு :—90 பக்கங்கள்கொண்ட இவ்வழகிய நூலும் திரு. சி. கு நாராயணசாமி முதலியாரவர்கள் இயற்றியதே. இதன் விலை அணா 6.

வழக்கம்போல் திரு. முதலியாரவர்கள் மிக அரிதின் ஆராய்ந்து பல அருமையான பொருள்களைத் திரட்டி இதன்கண் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். கொங்குநாட்டு அமைப்புக்களும், அவிநாசிப் பதிச்சிறப்புக்களும், ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் இதன்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. சைவசீலரும் செந்தமிழ்ச் செல்வருமாகிய திரு. முதலியாரவர்கள் இதைப்போன்ற இன்னும் பலசிறந்த நூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழருக்குதவுமாறு வேண்டுகிறோம்.

முருகமணி மாலை: (விலை அணா 2) திருப்பரங் குன்றத்துறை முருகப்பெருமான்மீது மதுரை மதுரஞ் சுந்தரபாண்டியனார் பாடிய பாடல்கள் இந்நூலின்கண் தொகுத் தச்சிடப்பட்டுள்ளன. இவ்வாசிரியர் எவ்வாறு தமிழ்ச்செய்யுள்கள் பாடி திருப்பரங்குன்றத்தில் மழைபெய்வித்து மாண்புற்றார் என்பது நம் "செல்வி" யன்பர்கள் நன்கறிந்ததே யாகும். உயர்ந்த நீதிகள் தெரிக்கும் இந்நூல் ஒவ்வொரு தமிழரும் கற்றற் குரியதே.

உமர் கய்யாம்: தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல்: திரு. வி. எம். ஷம்சுத்தீன் சாஹிப் அவர்களும் திரு. வி. எஸ். அருளானந்தம் அவர்களும் மொழி பெயர்த்தது. இரண்டு பாகங்கள்: 107 பக்கங்கள். விலை ரூ 1. கிடைக்குமிடம்:—வ. மி. ஷம்சுத்தீன் சாஹிப், டீன்ஸ்மன்ஜில், ஸ்ரீவைகுண்டம்.

பாரசீக நாட்டுத் தத்துவஞானியாகிய உமர்கய்யாம் எழுதிய "ருபாயியாத்" என்ற நூலை எட்வர்ட் பிட்ஸ்ஜெரால்டு என்பவர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். ஆங்கிலத்திலுள்ள அந்நூலின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாகவே இந்நூல் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

கலைவல்லன்: ஆசிரியர், ஆர். வி. ராமசுவாமி, 'பார்வதி விலாஸ்', எக்ஸ்டென்ஷன், சேலம். 178 பக்கங்கள் விலை அணா 12.

அழகிய இந்நூல் ஒரு புதுக்கதையாகும். நல்ல கருத்துக்களும், இனிய நீதிகளும், பற்பல மேற்கோள்களும் இந்நூலில் நிறைந்துள்ளன. கவைக்குதவாக் கட்டுக்கதைகளைப் படித்து வீண்காலம்

போக்குவதில் விருப்பமில்லாதவர்கள் வாங்கிப்படித்துப் பயன் பெறத்தக்க நூலாகும் இது.

திருக்கயிலாய ஞானவுலா: பிரசங்க பூஷணம் பு. பா. இரத்தின சபாபதி நாயகர் அவர்களியற்றிய விருத்தியுரையுடன் கூடியது. திரு. பா. ல. முருகேச நாயகர் பதிப்பு. விலை அணா 8. கிடைக்கு மிடம்: அ. ப. எல்லப்ப நாயகர், அமைச்சர், 11. அல்லூர் வேங்க டாத்திரி மந்திரம், கொல்லவார் அக்ரகாரம், பழைய வண்ணாரப் பேட்டை, சென்னை.

"மொழிவளர்ச்சிப் பெயரெழுப்பி முடங்கி, சமயவளர்ச்சிக் குரலெடுத்து ஒடிந்து, உள்ளத்தில் செம்மையின்மையும் அம்மம்ம! தெய்வ நிந்தையுமாக இருந்து மேடைமேல் மட்டும் என்னே இவர் சமயப்பற்று, என்னே இவர் மொழிப்பற்று எனப் பிறர் மதிக்குமாறு வெற்றுக்குப் பேசும் திறத்திற் சாய்ந்து முடியும் பொல்லா நெறியில் போகாமல் சாந்திபெறச் சமயக்கண்சார்க என்பது பண்டைக்காலச் செய்தி." ஆகவே அதுவே நோக்கமாகக் கொண்டு உழைத்ததன் பயனே இவ் வுரை நூலாகும்.

தமிழிலக்கிய வகைகளில் 96 பிரபந்தங்கள் என ஒருவகை யுண்டு. அவ்வகையைச் சேர்ந்ததே உலா என்பது. அது தலைமகன் ஒருவன் உலாப்போகின்ற சிறப்பைப் பேதை முதலிய எழுவகைப் பருவ மாதர் பெருமைப்பட விளக்கிக் கலிவெண்பாவாற் பாடுவ தாகும். இதனையே அடிப்படையாக் கொண்டு பரம்பொருள் பவனி வருவதாகவும் உயிர்களாகிய பெண்கள் அவன் அருமை பெருமைகளை எடுத்து விளக்கிக் கூறுவதாகவும் அமைக்கப்பெற்றதே திருக்கயிலாய ஞானவுலாவாகும்.

சைவசமய குரவர்களில் ஒருவரான சுந்தரருடன் இருந்த சேர மான் பெருமாள் என்ற அரசர்கோன் பாடியது இவ்வுலா. நடை யிலும் பொருளிலும் சிறந்து பண்டைப்பெருமையுடையதாய் விளங் கும் சைவநூலாகிய இதற்கு இதுவரை ஒரு விருத்தியுரை யில்லா திருந்தது பெருங்குறையாகும். அக்குறையை மிகவுந்தேர்ந்த முறையில் நீக்க முன்வந்த பிரசங்க பூஷணம் பு. பா. இரத்தின சபாபதி நாயகர் அவர்களை நாம் பாராட்டுகிறோம். அகப்பொருள் நுட்பங்கள் பல்லாற்றானும் விளங்குவதாய்த் தகுந்த மேற்கோள் களுடன் மிகவும் திருந்திய முறையில் தூய எளிய தமிழ்நடையில் திரு நாயகர் அவர்கள் உரை எழுதியுள்ளமை வியந்து பாராட்டற் குரியதாகும். இன்னும் பல நூல்களுக்கும் இவ்வாறே அன்னார் உரையெழுதி யுதவவேண்டுமென்பதே எம் பேரவாவாகும்.

உ—ஒளிப்புற்றொழிதல், அ = ஆகுக—[கைக்கொண்டுள்ள சீர் கண்காணுதொழிக] என்னும் வியங்கோள். ஒவ்-ஒழிக என்னும் வழக்கொழிந்து ஒவென்றாய்விட்டது. இவ்வியங் கோட்பொருள் வெகுளியிலெழும் சாபமொழியே யாயினும், இம்மொழிப்படி நிகழப்பெறுமாயின், வெகுண்டு திட்டி இவ்வாறு கேடு விளைத்தவர்கட்கும் மனதில் உண்டாவது இரக்கமே ஆதலின், ஒ வென்பதும் இரக்கக் குறிப்புச் சொல்லாயிற்று.

ஓ—அயன் (பிரமன்)

பெயர்ச்சொல்

[உ + அ = ஒ — அ ÷ உ = ஓ] உலகத்துட் பொருள்கள் உண்ணல், உயிர்த்தல் கொண்டியலும் உயிர்ப்பொருள், உயிரல்லாப்பொருள் என இருவகையுள் அடங்கும். மெய்கொண்டு ஊறுபாடறியும், புல் மரம் முதலியவை ஓரறிவுயிர்கள்; மெய்யும் நாவும் கொண்டு ஊறு, சுவை அறியும் இப்பி, சங்கு முதலியவை ஈரறிவுயிர்கள்; மெய், நா, மூக்குக்கொண்டு, ஊறு, சுவை நாற்றம் அறியும் கறையான் எறும்பு முதலியவை மூவறிவுயிர்கள்; மெய் நா மூக்கு கண்கொண்டு ஊறு சுவை நாற்றம் ஒளி அறியும் தும்பி வண்டு முதலியவை நாலறிவுயிர்கள்; மெய், நா, மூக்கு, கண், செவிகொண்டு ஊறு சுவை, நாற்றம், ஒளி, ஓசை அறியும் மக்கள் விலங்கு புள் முதலியவை ஐயறிவுயிர்கள். உணர்ச்சி அறிவின் மயமாகிய உயிரொன்றுமேயன்றி உடம்பு முதலாகிய உலகத்துப் பொருள்களெல்லாம் உயிரல்லாத பொருள்கள். எவ்வுயிர் எவ்வுடம்பை எடுத்ததோ அவ்வுடம்பின் மயமாய் நிற்கும் ஒற்றுமை நயங்கருதிய வழி ஒன்றுபோலத் தோற்றுமாயினும், உயிர் அறிவின் மயமாகியும் உடம்பு அறியாமையாகியும் நிற்கும் வேற்றுமை நயமாகிய உண்மை கருதிய வழி அவ்வுடலும் உயிரும் வேறாம். அறிவு, அருள், ஆசை, அச்சம், மானம், நிறை, பொறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி, மையல், நினைவு, வெறுப்பு, உவப்பு, இரக்கம், நாண், வெகுளி, துணிவு, அழுக்காறு, அன்பு, எளிமை, எய்த்தல், துன்பம், இன்பம், இளமை, மூப்பு, இகல், வென்றி, பொச்சாப்பு, ஊக்கம், மறம், மதம், மறவி என்னும் முப்பத்திரண்டும் மற்றும் உடம்போடு கூடிய உயிர்களினுடைய குணங்கள். துய்த்தல், துஞ்சல், தொழுதல், அணிதல், உய்த்தல் முதலானவை உடம்போடு கூடிய உயிர்களினுடைய தொழிற் குணங்களாம். உயிரல்லாத பொருள்களினுடைய குணங்கள்:

வட்டம், இருகோணம், முக்கோணம், சதுர முதலிய பலவகை வடிவங்களும், நன்மணம் கெட்டநாற்றம் இரு நாற்றங்களும், வெண்மை, செம்மை, கருமை, பொன்மை, பசுமை என்னும் ஐந்து நிறங்களும், கைப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, உவர்ப்பு, கார்ப்பு, இனிப்பு என்னும் அறுசுவைகளும், வெம்மை, தண்மை, மென்மை, வன்மை, நொய்மை, சீர்மை, இழு மெனல், சருச்சரை என்னும் எட்டூறுகளுமேயாம். தோன்றல், மறைதல், வளர்தல், சுருங்கல், நீங்கல், அடைதல், நடுங்கல், இசைத்தல், ஈதல் முதலியன உயிர்ப்பொருள்களுக்கும் உயிரல்லாத பொருள்களுக்கும் பொதுவாகிய தொழிற் குணங்களாம் என நன்னூலாசிரியர் வகுத்திருக்கின்றனர். காணத்தக்க இவ்விருவகைப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்தவன் அயன் என்னும் பிரமன். அயனுக்கு மண் பொதுத் தந்தையென்றும், படைப்போன் என்றும் பெயர் வழங்குகின்றது. ஒவ்வோர் சமயத்தார் அவ்வச்சமயத் திறைவர் உலகை உண்டாக்கினர் எனவும் கூறுகின்றனர். 'அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதிபகவன் முதற்றே உலகு' என இருத்தலின் காரியமாகிய இவ்வுலகத்துக்கு, கர்த்தா ஒருவர் வேண்டுமே. அப் படைப்புடைக்கடவுள் அயன் என்னும் பிரமனு? மற்றக் கடவுளருள் ஒருவரா? என்னும் ஐயப்பாடு, தன்னில் அறியாமை நீத்துக்காணு மளவும் நின்று வருத்தற்காதாரமாதலின், அவரோ மற்றவரோ வென்னும் ஐயவினுவெழுப்பும் ஓ—அயன் எனலாயிற்று. "தரவு ரியவர் வேறில்லை யிச்சகத்—தரனமைத்தனனே யென்பார் கரிய-செங்கணெடுமால்செய்தனனென்பார்—பங்கயத்தவனே படைத்தனனென்பார்—இந்திரன் முதலா விமையவராலே வந்ததிச் சகமென மதிப்பார் சிந்தை—யாயினிலதாமல்ல துண்டா—மாயை யிச்சகத்து வந்ததென்பார்—முக்குண வடிவா மூலப்பகுதி—யிக்கடலுலக மீன்றதென்பார்—ஒலியே தந்த திவ்வுலகமென்பார்—மலியும் வினையால் வந்ததென்பார்-அணு விவ்வுலகையாக்கிய தென்பார்—கணிகர் புத்தியின் கற்பனையென்பார்—சூனியத் துலகுதோன்றிய தென்பார்-ஆன்றவரொருவரானு மன்று—பூதந்தன்னின் புணர்ச்சியென் பார் — ஏதுமியல்ப தில்லையென்பார் — இப்பரிசளவிலாத வாதிகள்--சொற்பொருளறிந்து மெய்ப்பொருளறியாது--கூவற் பூட்டைக்குண்டிகைபோல—வோவற் றுற்பவத் துழல்பவரா வர்" என்னும் தத்துவராயர் வாக்கையுங்காண்க. [இஃது உலகத்தோற்றத்து ஆக்கியவன் கருதியவழி யெழும் ஐயப் பாட்டினமைதி].

ஓ—அரன்.

பெயர்ச்சொல்

[உ + அ = ஓ — அ + உ = ஓ]. ஓ = அயன் என்னும் பொருளமைதி. உலகத்தோற்றங் கண்டவன் யாவனென வினவியவழி யெழுந்த ஐயப்பாட்டினமைதியானதுபோலவே, தோற்றம் உண்டானால் மாற்றமும் உண்டென்பது உறுதியாதலின், உலக மாற்ற நிலையில் அழிப்பவன் அரன் ஆதலின், அழிப்பவன் அரனோ? பிறகடவுளரோ என்னும் ஐயவினவெழுச்சிக்கு மூடாயமைதலின், ஓ=அரன் எனல் ஆயிற்று.

ஓ—மடையில் நீர்தாங்கிவிடும் பலகை, மடையடைக்கும் கதவு

பெயர்ச்சொல்

[உ + அ + உ = ஓவு — அ + உ + உ = ஓவு = ஓ] நீர்பாய் மடையின் உப்பக்கத்ததோ, அப்பக்கத்ததோ நீர்பாய்வதற்கு ஏற்றதாய், இசைத்துப்பாய்ச்சவும், பாய்ச்சலை நீக்கி நிறுத்தவும் ஆதாரப்பட்டு நிற்றலின் ஓ=மடையில் நீர்தாங்கிவிடும் பலகை, மடையடைக்கும் கதவு என்னல் ஆயிற்று.

ஒ—ஒழியிசை இடைச்சொல் ஆக—படிக்கவோ, வந்தாய்—என்பதைப் படிக்க வந்தாயோ, விளையாட வந்தாயோ எனவும்,

ஒ—வினவிடைச் சொல் ஆக—அது குற்றியோ மகனோ? என்பதில் குற்றியா அது, குற்றிக்கு வேறாகிய மகனா? எனவும்,

ஒ—உயர்வுச் சிறப்பிடைச்சொல் ஆக—ஓஒ! பெரியன் என்பதில் அவன் பெருமை சொல்லப்படும் அளவதா? அதற்குட்பட்டதா? மேல் எனவும்,

ஒ—இழிவுச் சிறப்பிடைச்சொல் ஆக ஓஒ! கொடியன் என்பதில், அவன் கொடுமை, சொல்லத் தக்கதா? வேறு பேசத்தக்கதா? சீ எனவும்,

ஒ—எதிர்மறை இடைச்சொல் ஆக—கொண்டானோவெனக் கேட்பார்க்கு, எதிர்மறை விடையாகவே, கொண்டானோ என்னுங்கால், வேறுகொண்டானோ சென்றானோ—இங்கே கொண்டிலே எனவும்,

ஒ—தெரிநிலை இடைச்சொல் ஆக—ஆணோ அதுவுமன்று, பெண்ணோ அதுவும் அன்று என்னுங்கால், அதுவோ, மற்றதோ அன்று; இது வேறென்று எனவும்,

ஒ—கழிவிரக்க விடைச்சொல் ஆக—கெட்டாரை—'ஒஒ தமக்கோருறுதியுணராரோ' என்னுங்கால், அக்காலத்து உறுதி உணர்ந்தார் அன்றிவேறுபட்டா கெட்டார்கள் எனவும்,

ஒ—பிரிநிலை யிடைச்சொல் ஆக—பலருணின்றும் ஒருவனைப் பிரித்து இவனோ கொண்டான் என்னுங்கால், அவன் இல்லை, மற்றவனும் இல்லை எனவும் அமைதிக்கொத்த பொருணிலை விளக்கிற்று.

ஒ—அசைநிலை யிடைச்சொல் ஆக—காணியவம்மினோ என்பதில்—வரவோ, காணவோ செய்யலாம்—என்னும் குறிநிலை கொள்ளல் காண்க.

கோ - கோத்தலைச்செய், நுழைப்பி

வினைச்சொல்—ஏவல்

[க்+ஒ=கோ] தொடவோ, படவோ கூடிய மணி, நூல் முதலியவற்றைச் சரட்டிலும், ஊசியிலும் அது தான் மற்றது, மற்றதுதான் அதுவெனக் கலந்துநிற்கப் பொருத்தலே கோத்தலாதலின், கோ=கோத்தலைச் செய் எனல் ஆயிற்று.

கோ - இசை, பின்னு, தொடு

வினைச்சொல்—ஏவல்

[க்+ஒ=கோ] தொடவோ படவோ கூடிய பூ, மலர், குழை முதலியவற்றை நார், இழை முதலியவற்றில் நுழைத்தோ, பின்னியோ, தொடுத்தோ அதுதான் மற்றது வென ஆக்கப்படுதலின், கோ=இசை, பின்னு, தொடு எனல் ஆயிற்று.

கோ - கதைகட்டு

வினைச்சொல்—ஏவல்

[க்+ஒ=கோ] புலப்படக்கூடிய நிலைமையில் உலக நடப்புக்கு ஒத்த விதத்தில், நடந்த வரலாற்றுகளின்

கோ, விழி, பசு, நீர், திக்கு, குலிசம், விண், கிரணம், பூமி,
ஏ, வுரை, சுவர்க்கம், வேந்தன் இரங்கல்வெற் பீரே ழாமே.

—சூடாமணி நிகண்டு.

இடையே நுழைத்தோ, புதிதாகவோ, கதையோ நடந்த வரலாறோவென ஆராயும்படி. இசைக்கப்படுதலின், கோ= கதைகட்டு என்னல் ஆயிற்று. [இது உவமையினுயது.]

கோ - அம்பு

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஓ=கோ] தொடப்படக்கூடிய தன்மையிற் காணப் படும் ஓர் இலக்குப் பொருள்மீது சென்று தைத்துக்கோத் துக்கொள்ளவோ, சென்று கோத்து ஊடுருவிச் செல்லவோ, வில்லில் தொடுத்து ஏவப்படுவதே அம்பாதலின், கோ= அம்பு என்னலாயிற்று.

கோ - அரசன்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஓ=கோ] யாவர்க்கும் புலப்படக்கூடிய விதத்தில் தனது அரசாட்சிக்குட்பட்ட குடிபடைகளுக்கு எந்த எந்த வேளையில் என்ன என்ன ஆகவேண்டுமோ அவ்வகை எண் ணங்களே குடிகொண்டு நிற்கும் சித்தம் உடையவனும், கண்ணினுற் சொல்லிச் செவியினுல் நோக்கும் இறைமாட்சி, கட்டளையிடவேண்டியவைகளை கண் குறிப்பால் தெரிவித்து முடித்தும் அங்கங்கும் பார்த்து அறிந்து கொள்ளவேண்டிய உண்மைகளை உள்ளவாறுள்ளபடி ஒற்றர்களைக் கொண்டா ராய்ந்தும் நன்கமைக்கும் அரசியன்முறையில் ஒவ்வொரு வர்க்கும் காட்டி நிற்கும் ஆதரவினுலும், எல்லாக் குடிகளி னுடைய வுள்ளத்திலும் தன் அன்பே குடிகொண்டு கோத்து நிற்க நெறிமுறைவழாது, கோத்திறம் புரியும் கோமானே அரசனுதலின்,—கோ=அரசன் என அமையலாயிற்று.

கோ - ஆகாயம்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஓ=கோ] தொடப்படக்கூடிய விதத்தில் ஓசை கலந்து கோத்திருக்கும்வெளி, உலகிருளை ஒழிக்கும் கதிர்மதி, வான் மீன் முதலியவைகளைக் கோத்துநிற்கும் வெளி, ஒவ் வோர் பொருளின் அகத்தும் புறத்தும் கலந்துகோத்துநிற்கும்

அரசனேந்தல் கோவேகுரிசில். —திவாகரம்.

வெளி, உயிர்ப்பொருள் ஒவ்வொன்றும் மூச்சுவிடுதற்காதார மாக ஒத்துக்கலந்து கோத்துநிற்கும், உலகவாழ்க்கைக்கும் எவ்வகை வளங்களுக்கும் இன்றியமையாத மழைக்குப் பிறப்பிடமாய் அத்தகை நலத்தைக் கோத்துநிற்கும் வெளி, மனிதர் கண்ணுக்கு ஒத்தும் ஒவ்வாமலும், கோத்துநிற்கும் வெளி, தன்மை, முன்னிலே, படர்க்கை என்னும் மூவிடங் களுள் ஒன்றென ஓதுங்கற்கின்றி மூவிடங்களினும், அதுபோல் எல்லாத்திசைகளினும் கோத்து நிற்கும் வெளி எனவும் இன்னும் இவைபோல்வனவுமாகிய அமைதிகள் ஒவ்வொன் றும் ஆகாயமென்றே ஆவதால்—கோ=ஆகாயம் என்னல் ஆயிற்று.

கோ - இடியேறு

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தான் வானத்தெழும் ஓர் முழக்க மாயினும் மண்ணுலகின் உயிர்ப்பொருள்களின் செவிப் புலனைக்கோத்து நின்றியங்கலால், கோ=இடியேறு என்ன லாயிற்று.

கோ - கண்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தான் ஒருறுப்பாய் முகத்தினிடம் பெற் றமைந்திருந்தாலும், தன்பார்வை எதிர்ப்படும் பொருள்களி லெல்லாம் பற்றிக்கோத்து நிற்றலின், கோ=கண் என்னலா யிற்று.

கோ - (கிரணம்) கதிர் - ஒளி

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தான் விண்ணில் ஒளியுடைப்பொருளின் இடத்ததாயினும் மண்ணில் மனிதர் கண்ணொளியோடு கலந்து கோத்து நிற்பதால், கோ=கதிரொளி ஆகிய கிரணம் எனலாயிற்று.

கோ - சந்திரன், மதி, திங்கள்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தான் வானிலெழுந்துலவும் ஓர் குளிர்ந்த வொளியுடைய மதி என்னும் கோளாயினும், பூமியில் நில

வாயும், மனிதர் கண்ணுக்குத் தண்ணொளியாயும், குமுதம், அல்லி முதலியவைகளுக்கு மலர் இதழ்களை விரித்து அலர்த்தும் கருவியாயும், சந்திரகாந்தச் சிலைக்கு நீர் கசியச் செய்விக்கும் ஆற்றலாயும், கலந்து தன் கதிர்களைப் பரப்பி நன்குறக் கோத்து நிற்பது திங்களே யாதலின், கோ=சந்திரன் ஆகிய மதி என்னல் ஆயிற்று.

கோ - சூரியன், ஞாயிறு

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] வானத்தில் எழும் முதற்கோளாய் நாளும் எழுந்து பூமிக்குப் பகலாயும், தாமரைக்கு மலர்விக்கும் கருவியாயும், சூரியகாந்தச் சிலைக்குத் தீப்பொருத்து கருவியாயும் இசைந்து கோத்துநின்றியங்கலால், கோ=ஞாயிறு (சூரியன்) என்னலாயிற்று.

கோ - திசை, திக்கு

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] புலப்படத்தக்க விதத்தில் அகலிடத்தின் நாற்கோண் அல்லது எண்கோணில் ஒவ்வோர் கோணைக் குறிக்கொண்டு அந்த அந்தக் கோணினுள்ள எல்லாத் தோற்றங்களினும் கலந்து கோத்து நின்றியல்கின்றமையால், கோ =திசை, திக்கு என வழங்கலாயிற்று.

கோ - ஆண்மகன், ஆடவன்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] யாவரும் கண்டுமதிக்க ஆளும் தன்மையைக் கோத்துநிற்றலின் கோ=ஆண்மகன் என்னலாயிற்று.

கோ - நீர்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தொடப் படத்தக்கதாய் மண்ணின் உள்ளினும் புறத்தினும் கலந்து கோத்திருப்பது நீரேயாதலின், கோ=நீர் எனல் ஆயிற்று.

கோ - நிலம், பார்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] இருவகைப் பொருள்களையும் தன்னில் அமரக்கோத்து இடந்தந்து நிற்றலின், கோ=நிலம் (பூமி) எனல் ஆயிற்று.

கோ - இலந்தை

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தொடப்படத்தக்க நிலைமையில் இலந்தை மரத்திற் காய் பழம் ஆகும்போதே இலந்தைப் புழுவைத் தன்னுள் அடங்கக் கோத்துநிற்றலின், கோ=இலந்தைக்கனி எனலாயிற்று.

கோ - (உரோமம்) புறமயிர்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தொடப்படக் கூடியதாய் உடம்பின் புறத்தே முளைத்து இடைஇடையே கழிபடுபொருளா யிருப் பினும் உரோமமாகிய புறமயிர் தோலுக்குள் வேரூன்றிக் கோத்து நிற்கும் பொருளா யமைதலின், கோ=புற மயிராகிய உரோமமாயிற்று.

கோ - எருது

பெயர்ச்சொல்

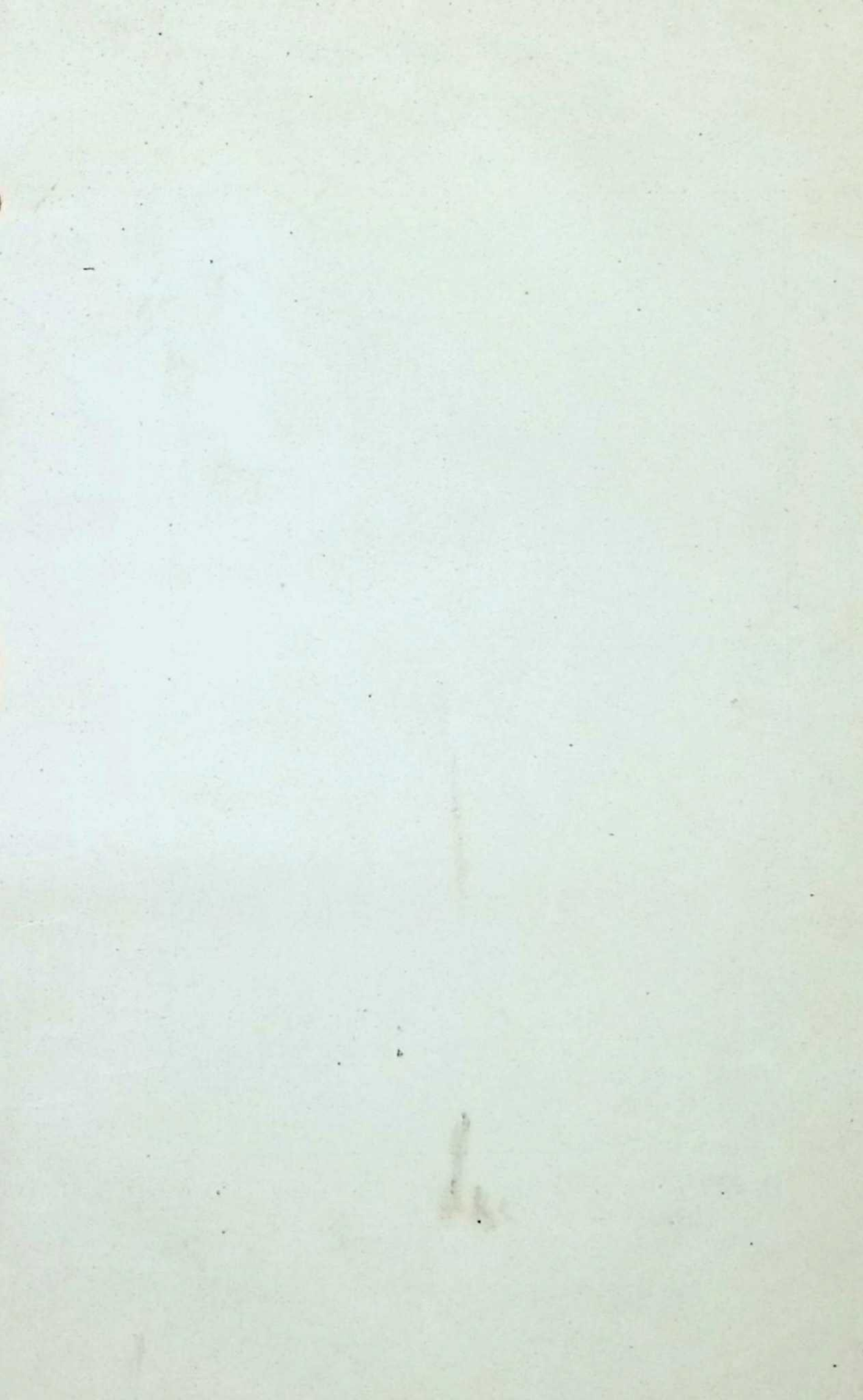
[க்+ஒ=கோ] தொடப்படக்கூடிய விதம், தன்னில் ஆளுந் தன்மை கலந்து கோத்துறுதலால், கோ=எருது என்னலாயிற்று.

கோ - பசு

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தொடப்படத்தக்கதாய்த் தன்னினத்துக் கேயன்றி மக்கட்கும், மக்கட்சுட்டாகிய தென்புலத்தார் தெய் வங்கட்கும் பயன்படுவதாகிய, பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் என்னும் ஆவினைந்தையும் தன்னுட் கோத்து வைத் துக் கொடுத்து உதவி ஆவினத்துண் முதன்மை பெற்றுச் சிறந்து நிற்றலின், கோ=பசு என வழங்கலாயிற்று (இது மண் ணுலகப் பசு).

கோவுங்குரால் தேனும் பசுச்சாதிப் பொதுப்பெயர்—தீவாகரம்
கோக்குடஞ் சுரபியாவே. —சூடாமணி நிகண்டு.

மு. சி. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, பி.ஏ., எல்.டி.

சிலம்பு-கச] தாது—ஆடி [பரல்-கஉ

திருவாசகம்

கோயிற்றிருப்பதிகம்

பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப்
பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே
நீருறு தீயே நினைவதே லரிய நின்மலா
நின்னருள் வெள்ளச்
சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளா
ரானந்த மாக்கு மென்சோதி.

பதவுரை :—

பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்து(உம்)—(இந்த) நில உலகமும் (ஏனைய) உலகங்களுமாகிய பேருலகம் (Universe) முழுவதுமாய்த் தோன்றியும்

பரந்தது(உம்) ஓர் படர் ஒளிப்பரப்பே—(அங்ஙனம் தோன்றியபின்) அவ்வுலகங்களில் பரந்திருத்தலுமாகிய ஒப்பற்று எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற ஒளிப்பரப்பே

நீர் உறு தீயே—வெந்நீர் முழுவதும் பரந்து நிறைந்திருக்கின்ற வெம்மைபோல, புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் உலக முற்றும் பரந்து நிறைந்திருக்கின்ற நுண்ணிய பொருளே

நினைவதேல் அரிய நின்மலா—அங்ஙனம் உலகில் பரந்து நிறைந்திருக்கின்ற உன்னை அவ்வுலகினோடு டத்துவிதமாயும் உன்னின் வேறாயும் நின்று பசுபாசஞானங்களால் ஒருவர் அறியப்புகின்

அவரறிவுக்கு எட்டாது சடந்திருக்கின்ற மலங்களினின்று நீங்கிய அநாதி முத்தனே.

நின் அருள் வெள்ளம் சேர் உறுசிந்தை எழுந்தது ஓர் தேனே—உனது அருள் முழுவதும் பதிந்து தீவிரதர சத்திநிபாதச் சிறப்பு வாய்ந்துள்ள உள்ளத்தினை உடையவர்கள் (உன்னோடத்துவித மாய் நின்று உன்னைப் பதிஞானத்தாலுணர்தல் பற்றி) அவர்களுடைய உள்ளத்தில் எழுவதாயுள்ள தேன்போன்ற இன்பப்பொருளே

திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே—திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே

ஆனந்தம் ஆக்கும் என்சோதீ—(எனது உள்ளத்திலும் நீ அங்ஙனம் உன்னுடைய தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை நிரம்பச் செய்து திருப்பெருந்துறையில் வைத்து என்னை ஆண்டருளி) என்னைப் பேரின்ப வடிவமாகச் செய்த பேரொளிப் பொருளே

எனக்கு இங்கு உறவு உள்ளார் யார் அயல் உள்ளார் யார்—அவ்வாறு உன்னால் பேரின்ப மளிக்கப் பெற்ற எனக்கு இந்நில உலகில் உறவினராயுள்ளார் யார்? பகைவராயுள்ளார் யார்? (ஒருவருமில்லை என்றபடி).

விளக்க உரை :—

பார்பதம் அண்டம் அனைத்தும் ஆய்த்தோன்றி—பார்=இந்நில உலகம்; பதம்=இடம். அது இங்கே சாதி ஒருமைப் பெயராய் ஏனைய உலகங்களைக் குறிக்கிறது. அண்டம் இந்த நில உலகமும் பிற உலகங்களும் சேர்ந்த பேருலகம் (Universe). பார் என்ற சொல்லுக்கு மண் (பிருதிவி) என்று பொருளும், அண்டம் என்ற சொல்லுக்கு வான் (ஆகாயம்) என்ற பொருளும் கொண்டும், பார்பதம் அண்டம் என்ற சொற்றொடரைப் பார் அண்டம் பதம் என மாற்றியும், மண்முதல் வான்வரையுள்ள அஞ்சு பூதங்களும் நிறைந்திருக்கிற இடங்கள் என்று பொருள் கொள்ளினும் பொருந்தும். "பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த வெம்பரனே" என்று அடிகள் வாழாப்பத்து முதலாவது பாட்டிற் கூறியிருத்தல் காண்க.

அனைத்தும்=முழுவதும்; எல்லாம். முளைத்து=தோன்றி. உம் தொக்கி நின்றது. மாயை கலந்திருக்கிற தூவெளி (ஞானகாசம்) யிலிருந்து உலகங்கள் முழுவதும் தோன்றியதால் அடிகள் 'பார்பதமண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்து' என்ற சொற்களால் சத்திகள் அடங்கியிருக்கிற ஒரு விதையிலிருந்து மரம் ஒன்று தோன்றுதல்போல, சத்தித் தொகுதிகளாயுள்ள தூவெளியிலிருந்து உலகங்கள் தோன்றின என்ற கருத்து குறிப்பிடப்பட்டது.

பரந்தது ஓர் படர் ஒளிப்பரப்பே—பரந்தது வினையாலணையும் பெயர். படர்=எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற பரப்பு=எள்ளில் எண்ணெய் போல் ஓரிடமும் ஒழியாது நிறைந்திருத்தல் (expanse). இந்தத் தூவெளியிலிருந்து மாயையின் காரியமாய் உலகங்கள் தோன்றிய பின்னும் அத்தூவெளி காரணரூபமாய் உலகங்கள் முழுவதிலும் பரந்து நிறைந்திருத்தலால், 'பரந்தது ஓர் படரொளிப்பரப்பே' என்றார்.

நீருறுதீயே—தீ என்பது இங்கே ஆகுபெயராய் அதன் குணமாகிய வெம்மையைக் குறிக்கிறது.

நினைவதேல் அரிய நின்மலா—பின்னே கூறுகிறபடி பதிஞானத்தாலன்றி, சிவபெருமான் பசு பாசஞானங்களால் அறியப்படான் என்பார், 'நினைவதேலரிய நின்மலா' என்றார். நினைவதேல்—ஏல்=வருங்கால வினையெச்ச விகுதி. 'நினைவதே லரிய' என்பதைச் சிந்தை நினைவதேல் நினைவரிய என விரிக்க. "நினைப்பதாகச் சிந்தை செல்லுமெல்லை—நினைத்தனையுமாவதில்லை" என்று அடிகள் திருச்சதகம் 76-வது பாட்டிற் கூறியது காண்க.

சீர் உறுசிந்தை எழுந்தது ஓர் தேனே—சீர்=சிறப்பு; தீவிரதர சத்திநிபாதம் நிரம்பப்பெற்ற சிறப்பு: தீவிரதர சத்திநிபாதம் நிரம்பப்பெற்ற சிந்தை சீவகரணமொழிந்து சிவகரணமாக மாறிச் சிவமே யாதலால் 'சீருறுசிந்தை எழுந்ததோர் தேனே" என்று அடிகள் சிவபெருமானை விளித்தார். "சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை' என்றார் திருமூலரும். தேன் என்பது இங்கே தேன் போன்ற இனிமையைக் குறிக்கிறது. எழுந்தது—வினையாலணையும் பெயர். சீருறு சிந்தை எழுந்ததோர் தேன் என்பது உயிரில் விளங்கும் அருளொளியைக் குறிக்கிறது. மேலே கூறப்பட்ட தூவெளி விளங்கப்பெறுதலால் உலக முழுவதும் தனக்கு வேறாய்த் தன் கண்ணடங்கப்பெற்ற உயிர், பின்னர் தனக்குத் தரிசனமான அருளொளியில் அடங்கி அங்ஙனம் அடங்கின தானுந் தோன்றாதபொழுது அது அவ்வருளொளியில் சிவமாகிய முதலைக் காண்கிறது. இதுவே சிவதரிசனமாம்.

ஆனந்தம் ஆக்கும் என்சோதி—மேலே கூறப்பட்டவாறு அருளொளியில் சிவதரிசனஞ் செய்த உயிர், பின்னர் அச்சிவன் திருவடிகளை அடைந்து அச்சிவனிலடங்கிப் பேரின்பவாழ்வு அடைகிறது. இங்கே கூறப்பட்ட சோதி சிவனுடைய தனி ஒளியாகிய இன்ப ஒளி. இந்த இன்ப ஒளி தம்மிடம் விளங்கப்பெறுதலால் அடிகள் பேரின்பமடைதல்பற்றி 'ஆனந்தம் ஆக்கும் என் சோதி' என்றார்.

எனக்கு இங்கு உறவு உள்ளார் யார் அயல் உள்ளர் யார்—இங்கு=இவ்வுலகம். உள்ளார் என்பதை உறவு என்பதோடும் கூட்டுக.

சிவபெருமான் திருவடிகளை அடையப் பெற்றவர்கள் எல்லா உயிர்களையும் சிவன் எனவே காண்டலால் "யாருறவெனக் கிங்கு யார் அயலுள்ளார்" என்றார்.

அடிகள் இந்தப்பாட்டில் சிவபெருமானைப் "பார்பதமண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்ததோர் படரொளிப்பரப்பே" என்று விளித்தலால் தூவெளியும், "நின்னருள் வெள்ளச் சிருறு சிந்தையெழுந் ததோர் தேனே" என்று விளித்தலால் அருளொளியும், "ஆநந்தமாக்கு மென்சோதி" என்று விளித்தலால் சிவனுடைய தனிப் பேரின்ப ஒளியும் கூறப்பட்டன. தூவெளி அருளொளியில் அடங்கி அரு ளொளி சிவனுடைய தனிப்பேரின்ப ஒளியில் அடங்குகின்றது. சிவ னிடத்தில் விளங்குவதாயுள்ள இந்த மூன்று ஒளிகளையும் திரு மூலர்.

> ஒண்சுட ரானை உலப்பிலி நாதனை
> ஒண்சுட ராகி யென்னுள்ளத் திருக்கின்ற
> கண்சுட ரோனுல கேழுங் கடந்தவத்
> தண்சுட ரோமத் தலைவனு மாமே.

என்று திருமந்திரம் 221-வது பாட்டிலும்

> தானந்த மாமென நின்ற தனிச்சுடர்
> ஊனந்த மாயுலகாய் நின்ற வொண்சுடர்

என்று திருமந்திரம் 2081-வது பாட்டிலும் கூறியருளியது நோக்குக.

முதலாவது கூறப்பட்ட தூவெளி ஒளி தன்னிடம் விளங்கப் பெறுதலால் உயிர், மல நீக்கம் செய்கிற ஒளிவிளக்கமாகிய அறிவு விளக்கத்தையும், இரண்டாவது கூறப்பட்ட அருளொளி விளங்கப் பெறுதலால் பசுத்துவ நீக்கத்தையும் சிவத்துவ விளக்கத்தையும் அடையச் செய்கின்ற அன்பு விளக்கத்தையும், மூன்றாவது கூறப் பட்ட தனிப்பேரொளி விளங்கப் பெறுதலால் திருவடிப் பேற்றை அடையச் செய்கின்ற செயலாகிய இன்பவிளக்கத்தையும் பெறு கின்றது. அறிவு, அன்பு, செயல் மூன்றும் பேரின்ப அநுபோக இலக்கணங்களாக ஏனைய கோயிற்றிருப்பதிகப்பாட்டுக்களிற் போல இந்தப்பாட்டிலும் கூறப்பட்டன.

—மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை.

இலக்கணமும் இலக்கியமும் :
LANGUAGE AND LITERATURE

கம்பரும் வள்ளுவரும்

[காரை நகர் திரு. சு. அருளம்பலம் அவர்கள்]

(சஙிரு-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தசரதச் சக்கரவர்த்தியானவர் சூழ்ந்திருந்த அமைச்சர்களை நோக்கி, உலகத்திற் பிறந்தோன் இறப்பது திண்ணம் என்னும் உண்மையினை மறப்பானாயின் அவனுடைய மனமானது நன்னெறியை மேன்மேலும் விரும்பாது மிக்க தீவினையைப் புரிய அதனாற் பெரும்பாவம் விளைந்து நரகத் துன்பத்தை யடைய நேரும். ஆகையினாலே இறப்பென்னும் மெய்ம்மையை மறவாது துறவினை மேற்கொண் டொழுகின் பிறவியாகிய பெருங்கடலைக் கடக்கலாகும்.

"இறப்பெனு மெய்ம்மையை யிம்மை யாவர்க்கு
மறப்பெனு மதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ
துறப்பெனுந் தெப்பமே துணைசெ யாவிடிற்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாகுமோ"

என்று கூறினர். இங்கே 'இறப்பெனு மெய்ம்மை' எனக் கூறிய யாக்கை நிலையாமையை வள்ளுவர் 'நிலையாமை' என்னும் அதிகாரத்து,

"நெருந லுளனொருவ னின்றில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு"

"ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல"

"குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
யுடம்போ டுயிரிடை நட்பு"

"உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு"

என்னுங் குறள்களினாற் கூறினர்.

"பிறப்பெனும் பெருங்கடல்" என்று பிறவியைப் பெருங்கடலாகக் கம்பர் உருவகித்தது போலவே வள்ளுவரும்,

"பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்"

என்னுங் குறளில் பிறவியைப் பெருங்கடலாகக் கூறினர். பிறவியானது காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின் பிறவியைப் பெருங்கடலாகக் கூறினர். பிறவியைப் பெருங்கடலாக,

" பிறவியென்னும் பெருங்கடல் விடூஉ
மறவி நாவா யாங்குள தாதலின் " (11—24-25)

" நீங்கரும் பிறவிக் கடலிடை நீந்திப்
பிறந்து மிறந்து முழல்வோம் " (26—40-41)

என மணிமேகலையினும்,

...." வீடுமுதலாம்
புணவன் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவார்க்கே "

எனத் திருவாய்மொழியினும் கூறப்பட்டுள்ளது.

" தொல்லைநம் பிறவியெண்ணிற் றொடுகடன் மணலுமாற்றா
வெல்லையவ வற்றுளெல்லா மேதிலம் பிறந்துநீங்கி "

என்னும் சிந்தாமணி யடிகள் ஈண்டுச் சிந்திக்கற்பாலன.

பிறவிக்குக் காரணமா யிருப்பது அவா ஆகும் என்பதனை,

" அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந்
தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து "

என்பதால் இனிது புலனாகும். ஆகவே அவாவினைத் துறந்தஞான்று பிறவிப் பெருந்துயரும் நீங்கும் என்பது தோன்றுகிறது. இக்கருத்தினை,

" அற்றது பற்றெனில்
உற்றது வீடுயிர்
செற்றது மன்னுறில்
அற்றது பற்றே "

எனவரும் திருவாய்மொழியும்,

" பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும்பே ரின்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது, பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிகென் றருளி "

எனவரும் மணிமேகலை யடிகளும் வலியுறுத்துகின்றன. இதனைக் கம்பர் "பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்கத் துறப்பெனுந் தெப்பமே துணை " எனக் கூறினர். இவ்வாறே வள்ளுவரும் பிறவிக்கடலைக் கடப்பதற்கு இன்றியமையாத்

துணை துறவு என்பதனை 'துறவு' என்னும் அதிகாரத்தால் விளக்கினர்.

"பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅ தவர்க்கு"

"தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்"

"பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கு மற்று
நிலையாமை காணப் படும்"

என்னுங் குறள்களினல் பற்றினல் பிறப்பு ஆவதையும் துறவினல் பிறப்பு நீங்குவதையுங் கூறியமை காண்க.

"ஆர்வவே ரரிந்தச் சணந்தி போய்
வீரன் ருணிழல் விளங்க நோற்றபின்
மாரி மொக்குளின் மாய்ந்து விண்டொடிச்
சோர்வில் கொள்கையான் ஜேற்ற நீங்கினன்"

எனவரும் சிந்தாமணியால் அச்சணந்தி என்போன் ஆசையென்கின்ற பிறவிவேரை யரிந்து வீரன்தாள் நிழலை நோற்றபின், அக்கொள்கையான் விண்டொழ திருமேனியுடன் மறைந்து பிறவி நீங்கினன் என்னும் தவத்தினல் பிறவி நீங்கிய தன்மை ஈண்டு அறியத்தக்கது.

இன்னும் சக்கரவர்த்தியானவர், ஆன்மாவானது பிறவியென்னுஞ் சிறையினின்றும் பிரிந்துசெல்வதற்குத் துறத்தலேயன்றி அத்துறவினை மேற்கொள்ளுதலே நன்று, அதுவே இருணீக்கி இன்பமடைதற்கு இயைந்த நெறி எனக் கருதுகின்ற தெளிந்த அறிவும் வேண்டும் என்ருர். அது,

"அருஞ்சிறப் பமைவருந் துறவு மவ்வழி
தெரிஞ்சுற வெனமிகுந் தெளிவு மாய்வரும்
பெருஞ்சிறை யுளவெனிற் பிறவி யென்னுமிவ்
விருஞ்சிறை கடத்தலி னினியது யாவதே"

என்பதாகும். நிலையில்லாதனவாகிய பொருள்களிடத்துள்ள பற்று நீங்கிய துணையானே, அப்பொருள்களை இம்மைக்கண் தேடுதலானும் காத்தலானும் இழத்தலானும் வருவனவும், மறுமைக்கட்பாவத்தான் வருவனவுமாய இருவகைத் துன்பங்களும் நீங்கி இன்பமெய்தலாம். ஆகையினல் பொருள்களிடத்துள்ள பற்றினை விடுதல் வேண்டும் என்பதுபற்றி "அருஞ்சிறப் பமைவருந் துறவும்" என்ருர். இவ்வாறே வள்ளுவரும்,

"யாதனின் யாதனி னீங்கியா னோதல்
அதனி னதனி னிலன்"

என்று பொருட்பற்றைவிடல் வேண்டுமெனவும் அதுவே இன்பமெனவுங் கூறினர்.

"அருஞ்சிறப்பமைவரும் துறவு" என்பதனுல் அடைதற் கரிதாகிய (வீடுபேற்றை) மோட்சத்தைப் பெறுவதற்குக் காரணமாகிய துறவு என்று துறவினுல் வீடுபேற்றை யடையும் வகையைக் கூறினர். சிறப்பு—மோட்சம் என்னும் பொருளாதலெ,

"சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு"

"பிறப்பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு".

என்னுங் குறள்களிலும் காணலாகும். சிறப்பு என்பதற்கு வீடு என்றும் 'எல்லாப் பொருள்களினும் எல்லாப் பேற்றினுஞ் சிறந்தமையின் வீடு சிறப்பெனப்பட்டது என்றும்' பரிமேலழகர் உரை கூறியமை கவனிக்கற்பால.

வீட்டினைக் கொடுக்கும் துறவு எனக் கம்பர் கூறியது போலவே வள்ளுவரும்,

"யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்"

என்னுங் குறளினல் இருவகைப்பற்றையும் துறந்தார்க்கே வீடுளதென்று கூறினர்.

"தெரிஞ்சுற வெனமிகுந் தெளிவும்" என்னும் பொருளைத் திருவள்ளுவனர் 'மெய்யுணர்தல்' என்னும் அதிகாரத்தாற் கூறினர். தெளிவு-மெய்யுணர்வு. மெய்யுணர்வின்மையினலே பிறப்பு உளதாகும் என்பதனை,

"பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு
மருளானு மாணப் பிறப்பு"

என்னுங் குறளினனும்,

மெய்யுணர்வானது பிறப்பினை நீக்கி வீட்டினைக் கொடுக்கும் என்பதனை,

"இருணீங்கி யின்பம பயக்கும் மருணீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு"

"ஐயத்தி னீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்
வான நணிய துடைத்து".

என்னுங் குறள்களினாலுங் கூறினர். இருள்-பிறப்பு; இன்பம்-வீடு.

கம்பர்,

அருஞ்சிறப் பமைவருந் துறவு மவ்வழி
தெரிஞ்சுற வெனமிகுந் தெளிவும்

எனத் துறவினை முன்னும் தெளிவினைப் பின்னுங் கூறியது போலவே வள்ளுவரும், 'துறவு' என்னு மதிகாரத்தை முன்னும் 'மெய்யுணர்தல்' என்னு மதிகாரத்தைப் பின்னுங் கூறிய ஒப்புமை இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது. இவ்வாறு வள்ளுவரும் கம்பரும் துறவு மெய்யுணர்தல் என்ற முறையிற் கூறினாராயினும் துறவற நெறியே வீட்டினை யடையும் வழி என்னும் தெள்ளுணர்வு பிறந்தாலன்றி துறவினை மேற்கொள்ளுதல் இயலாதாகலின் மெய்யுணர்தல் துறவு என்ற முறையிற் கொள்ளுதல் சாலும்.

ஈண்டுப் பிறவித்துன்பம் நீங்குவதற்கு மெய்யுணர்வும் துறவும் இன்றியமையாதன எனக் கூறியதுபோலவே திருவாய்மொழியிலும்,

"பிறவித் துயரற ஞானத்துள் நின்று
துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்"

எனக் கூறியிருத்தல் கவனிக்கற்பாலது. இன்னும்,

"இழைத்ததீ வினைதனைக் கடக்கு மெண்ணுறத்
தழைத்தபே ரருளுடைத் தவத்தி னாகுமேற்
குழைத்ததோ ரமிர்தினைக் கோடனீக்கிவே
றழைத்ததீ விடத்தினை அருந்த லாவதோ"

என்று, தசரத சக்கரவர்த்தி தான் செய்த தீவினையை நீக்குதல் முதலாய எல்லா நன்மைகளையும் தவத்தினால் எய்தக்கூடியதாயிருக்க, அதனைவிட்டு ஏற்புடைத்தாகாத வேறு தொழில்களைச் செய்ய முயலுதல் அமிர்தத்தினைக் கொள்ளாது நஞ்சினை உட்கொள்ளுவது போலும் எனக் கூறினர். தாம் தாம் விரும்பிய விரும்பிய காரியங்களைப் பெறுதல் தவத்தினால் ஆகும் என்பதனை வள்ளுவர்,

"வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவ
மீண்டு முயலப் படும்"

என்பதனாலும் 'இழைத்த தீவினைதனைக் கடக்கும் ஆற்றல் தவத்தினால் ஆகும்' என்பதனை,

"தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்"

என்பதனுலுங் கூறினர். தீவினையைக் கடத்தல் தவத்தினல் ஆகும் என்பது இப்பகுதிக்கு,

"அநித்தமாய் மூவகைத் துன்பத்ததாய் உயிரின் வேருய உடற்கு வருத்தம் வருமென் ருெழியாது தவத்தினைச்செய்ய, பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்புக்களான் அநாதியாகத் துன்ப மெய்தி வருகின்ற உயிர் ஞானம் பிறந்து வீடுபெறுமாகலின் தவஞ்செய்வாரைத் தங்கருமஞ் செய்வாரென்று எழுதிய பரி மேலழகர் உரையான் விளங்கும்.

இங்கே 'தழைத்த பேரருளுடைத் தவம்' எனத் தவத் திற்கு அருள் இன்றியமையாத குணமாகக் கூறியிருத்தல் போலவே வள்ளுவரும்,

"உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறு கண்செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு"

என்னுங் குறளில் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை யாகிய அரு ளுடைமையைத் தவத்தின் வடிவமாகவே கூறியருளினர்.

தவத்தினலே தீவினையைப் போக்குதலை,

"விளக்குப்புக விருண் மாய்ந்தாங் கொருவன்
தவத்தின்முன் னில்லாதாம் பாவம்"

என்னும் நாலடியாராலும் அறியலாகும். இவ்வுண்மை,

'அல்லவை தேய அறம்பெருகும்' எனத் திருக்குறளில் கூறியிருத்தலுங் காண்க. தேய்தல் தன் பகையாகிய அறம் வளர்தலினலே தனக்கு நிலையில்லாமையால் தீவினை மெலிதல்.

"கச்சையங் கடகரிக் கழுத்தின் கண்ணுறப்
பிச்சமுங் கவிகையும் பெய்யு மின்னிழ
னிச்சய மன்றெனில் நெடிது நாளுண்ட
வெச்சிலை நுகருவ தின்ப மாகுமோ"

என்று சக்கரவர்த்தி செல்வம் நிலையில்லாதிருத்தலினலே இதனை விட்டு மறுமையை நாடவேண்டு மென்ருர். இங்கே கூறிய செல்வ நிலையாமையைத் திருவள்ளுவர், "அற்காவியல் பிற்றுச் செல்வம்" எனச் சுருக்கமும் அழகும் பெறக் கூறி னர். ஈண்டு,

"ஒருநாயகமா யோட வுலகுட னுண்டவர்
கருநாய் கவர்ந்த காலர் சிதைகிய பானையர்

> பெருநாடு காண விம்மையிலே பிச்சைதாங் கொள்வர்
> திருநாரணன்றாள் காலம்பெறச் சிந்தித் துய்மினோ"

என்னுந் திருவாய்மொழிப்பா நினைவு கூரற் பாலது.

இவ்வாறு செல்வநிலையாமையையும் தவத்தின் மேன்மையையும் கூறிய சக்கரவர்த்தி நற்கதி பெறவேண்டித் தவஞ் செய்வதற்குச் செல்வதற்கு நுங்கருத்து யாது,

> "ஆதலா லிராமனுக் கரசை நல்கி, யிப்
> பேதமைத்தாய் வரும் பிறப்பை நீக்குவான்
> மாதவந் தொடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேன்
> யாதுநுங் கருத்தென வினைய கூறினன்"

என்று மந்திரிமாரை நோக்கிக் கூறினர். பேதமை—விபரீத உணர்வு. இஃது அவா, வெகுளி முதலாய குணங்களுக்குக் காரணமாதலுடைமையின் பிறப்பிற்குக் காரணமாக்கி "பேதமைத்தாய் வரும்பிறப்பு" எனக் கம்பர் அருளினர். வள்ளுவரும் இவ்வாறே 'பிறப்பென்னும் பேதமை' எனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்துக் கூறினர். பேதமையினிலக்கணத்தை,

> "பேதமை யென்பது யாதென வினவின்
> ஓதிய விவற்றை உணராது மயங்கி
> யியற்படு பொருளான் கண்டது மறந்து
> முயற்கோ டுண்டெனக் கேட்டது தெளிதல்"

எனவரும் மணிமேகலையால் அறியலாகும்.　　(தொடரும்)

அகப்பாட்டு

[இ. சிவகுருநாதன்—"தமிழ்ச்சேய்"]

அகப்பாட்டு-அகநானூறு. அகநானூறு-பழந்தமிழ் நூல்; அன்புக்காதலரின் இன்பவாழ்வை எடுத்துரைக்கும் இனிய தமிழ் நூல். அதன்கண், யாண்டும் இயற்கை மணம் கமழுகிறது; எங்கணும் இயற்கை அழகு ஒழுகுகிறது; தமிழர் வாழ்வு முறை பொலிகின்றது.

தமிழர்கட்கு, வயல் மணி கொழித்தது; கடல் முத்து வழங்கியது; காடு கொழுத்து நாடு செழித்தது; முகில் தவழ்ந்து மழை பொழிய மலை துணை செய்தது. இங்ஙனம் நானிலமும் தமிழ் நாட்டை மேனிலமாக்கியது. தமிழர் மகிழ்ந்து

வாழ்ந்தனர். அவர்தம் மகிழ்ச்சிப்பொங்கல் அகப்பாட்டின் கண் யாங்கணும் பொங்கி வழிகிறது.

அகப்பாட்டினை இயற்கைக் காட்சி நிலையம் என்கோ? இன்பக் களஞ்சியம் என்கோ? காதற் கடலின் கரை யென் கோ? வாழ்வு முறையின் வைப்பு என்கோ? யாதென்று அறைகுவல்? என்னென்று இயம்புவல்!

அதன் பெருமை பெரிது! பெரிது!! அலைகடலினும் பெரிது! நிலமலையினும் நெடிது! அப்பாட்டுக் காட்டும் ஒரு தொழி லோவியத்தைக் காண்மின்.

நெய்தல்

நெடுங்கயிறு [1]வலந்த குறுங்கண் ணவ்வலைக்
கடல் [2]பா டழிய வினமீன் முகந்து
துணைபுண ருவகையர் பரத மாக்க
ளிளையரு முதியருங் கிளையுடன் றுவன்றி
[3]யுப்பொய் உமணர் அருந்துறை போக்கு
[4]மொழுகை நோன்பக டொப்பக் குழீஇ
[5]யயிர்திணி யடைகரை யொலிப்ப வாங்கிப்
பெருங்களந் தொகுத்த உழவர் போல
விரந்தோர் வறுங்கல மல்க வீசிப்
[6]பாடுபல வமைத்துக் [7]கொள்ளை சாற்றி
[8]கோடுயர் திணிமணற் றுஞ்சுந் துறைவ!

[முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ் சேரலாதன் அக. களிறு 30]

நெய்தல் கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் அல்லவோ! கடலின்கண் வாழ்வார் எவர்? வலைஞர். வலைஞரின் வாழ்க்கை என்னை? மீன் பிடித்தலன்றோ! அவ்வாழ்வை முடங்கிக்கிடந்த நெடுஞ்சேரல் எனும் முதுபுலவர் மொழிகிறார். எங்ஙனம் மொழிகிறார்? பாட்டு ஓவியமாகக் காட்டுகிறார். பாட்டாகப் படிமம் எடுத்து விளக்குகிறார்.

அன்பர்களே! இப்பாட்டைக் காணுங்கள். கருதுங்கள். காணக் காணக் கண்குளிரும். கருதக் கருத உள்ளம் உவகை கடந்து மிளிரும்.

குறிப்பு:—1. வலந்த-கட்டப்பட்ட. 2. பாடு-பெருமை. 3. உப்பொய்-உப்புச் செலுத்தும். 4. ஒழுகை-வண்டி. 5. அயிர்-மணல். 6. பாடு-கூறு. 7. கொள்ளை-கூட்டமாக. 8. கோடு-கரை.

வலைஞரின் வாழ்வுத் துணை யாது? வலையன்றோ! முன்னர் வலையைக் கூறுகிறார். வலை நெடிய கயிற்றால் கட்டப்பட்ட தாம். குறுகிய கண்ணையுடையதாம். வலைஞர் வலைகொண்டு கடற்கண் புகுகின்றார்கள்; வலை வீசுகிறார்கள். வலையிடை கெண்டை, வரால் முதலிய இனப்பல மீன்கள் நனிப்பல புகுந்தன. வலைகள் மீன்களை வாருவதால் கடலது பெருமை அழிகிறதாம். கடலுக்குப் பெருமை செய்வன மீன்கள் போலும்! என்னே மீனின் மேன்மை! பரிமேலழகர், "நெடுங் கடலுந் தன்னீர்மை குன்றும்" என்னும் குறளுரைக்கண் "தன்னீர்மை குன்றுதலாவது நீர்வாழ் உயிர் பிறவாமையும், மணிமுதலாயின படாமையும்" என்றுரைத்ததும் ஈண்டு அறியற்பாற்று.

அம்மீன்கொண்ட வலையைப் பரதவர் (பரதவர்—வலைஞர்) கரைக்கண் இழுக்கின்றனர். வலையிடை ஒரு மீனுதல், இரு மீனுதல் இருப்பினன்றோ, ஒருவரால் இழுக்க ஒல்லும்! கடல் பெருமை குன்ற வலை பலமீன்களைக் கொண்டதாம். ஆதலின் பலர் கூடுகின்றனர். யார், யார்? இளைஞராம், முதி யராம்; மற்றும் துணையொடு புணர்ந்த உவகையராம்.

அன்பர்களே! கூர்ந்து நோக்குங்கள். வலையிழுக்க எவர் எவர் கூடுகின்றனர்? உற்றாரும் உறவினரும் குழுமுகின்றனர். பரதவருக்கு உவகை ஊட்ட மனைவியரும் உடன்கூடுகின்றனர் போலும். அனைவரும் ஒருங்கே குழீஇ அலைகடலினின்றும் வலைமீன்களை இழுக்கின்றனர்.

இவர்கள் வலையிழுப்பதற்கு ஆசிரியர் ஓர் உவமை கூறு கின்றார். என்னை?

"உப்பொய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்
ஒழுகை நோன்பக டொப்ப" உவமையை ஊன்றி உணர்மின். கடற்கரைக்கண் உப்பு விளைகிறதல்லவா? அவ் வுப்பை உமணர் பகடுபூண்ட பண்டிகளில் கொண்டு வருவர். உப்புப் பொதியை மணலில் இழுத்துவரும் பகடு எவ்வளவு ஆற்றலுடையதாய் இருத்தல் வேண்டும். அப்பக டொத்தவ ராம் பரதவர்.

என்னே! நெடுஞ்சேரலின் அறிவுடைமை! நெய்தல் நிலத்தொழிற்கு நெய்தல் நிலத்தொழிலையே கூறும் உவமை யின் உயர்வு!

உப்பு இழுக்கும் பகடொப்பப் பலருங்கூடி வலையைக் கரைக்கண் இழுக்கின்றனர். இழுக்குங்கால் என் செய்கின்

றனர்? அலைகடல் ஒலியும் அவியுமாறு ஒலிக்கின்றனர். பெருஞ்சுமை இழுப்பார் ஆரவாரித்தலை இன்றும் காண்கின்றோமல்லவா!

அங்ஙனம் ஒலிப்ப வாங்கிய மீன்களைக் கரைமணற்கண் குவிக்கின்றனர். கொண்டுவந்து குவித்த மீன்களைப் பரதவர் இரப்பவருக்கு இல்லை யெனாது ஈதல் செய்கின்றனர். இவர்தம் கொடைச்சிறப்புக்குக் கூறும் உவமைச் சிறப்பை உற்றுக் காண்மின்!

" பெருங்களந் தொகுத்த உழவர் போல
இரந்தோர் வறுங்கல மல்கவீசி "

வேளாண் உழவர் வித்திப் பயிரிட்டு, விளைந்த பொருளை, களத்தின்கண் கொண்டுவந்து குவிப்பர்; அவர் வித்தியது ஆயிரமாக விளைந்ததைக் கண்டு கழிபேருவகை கொள்வர்; மகிழ்ச்சி நிகழும் ஞான்று உள்ளம் இனிய இயல்பொடு இருத்தல் இயல்பல்லவா? அம்மகிழ்ச்சி யுள்ளம் அன்பு, அருள், இன்சொல், இரக்கம் முதலிய இன்ப ஊற்றுக்களை இடையறாது சுரக்குமன்றே!

உழவர் மகிழ்ச்சியொடு களத்திருந்த ஞான்று இரவலர் பலர் இரந்து செல்வர். அவ்விரவலர்க்கு இல்லையெனாது ஈத்துவப்பர் உழவர். இவ்வழக்கை இன்றும் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஊர்களிலாதல், பிறவிடங்களிலாதல் இருந்து அளிக்கும் ஈகையைச் சுட்டாது, உழவர் களந் தொகுத்த ஈகையைச் சுட்டிய நெடுஞ்சேரலின் நுட்பமதி என்னே! என்னே!! அவர்தம் வியத்தகு அறிவை எக்கண்கொண்டு காண்பல்! எவ்வெழுத்தால் எழுதுவல்!

அப்பெருங் களந் தொகுத்த உழவர் போல வலைஞரும் மீன் வழங்கி மேன்மை யுறுகின்றனர். யாங்ஙனம்? மீன் வேட்ட இரவலர் கடலருகே குவிந்துவந்தனர். வலைஞரைக் கண்டு இரந்தனர். வலைஞர் மீன்பல கொண்ட மகிழ்ச்சியால் அவரது வறியகலம் நிறையுமாறு வழங்கினர்.

இரவலர்க்கு இல்லையெனாது ஈத்துவந்த வலைஞன் பின் என்செய்கிறான்? ஏனை மீன்களைக் கூறுகூறாக வைக்கின்றான். கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடுகிறான். "மீனோ மீன்! மீனோ மீன்" என்று கூவி விலைகூறி விற்கின்றான். விலையிட்டு விற்ற வலைஞன் அக்கரைக்கண் துயில்கின்றனனும்.

கடுமழையினும், கொடுவெயிலினும், நெடும்பனியினும் நீர்நின்று தவஞ்செய்யும் நிமலர் போல, இரவும் பகலும் என்

றும்நீர்நின்று மீன்பிடிக்கும் வலைஞர் கடற்கரைக்கண் துயிலுதலும் இயல்பல்லவோ!

ஓவாப் பற்றுடை நற்றமிழ்ச் செல்வரீர்!

இத்தாவா நல்லிசைத் தண்டமிழ்ப் புலவரின் நுண்ணிய மதியை நுனித்து நோக்குமின்! ஒரு தொழிற்கூற்றை ஓவியமாக வரைந்துகாட்டும் வாலறிவை வாயார வாழ்த்துமின்! நெஞ்சார நினைமின். பண்டைப்பாவலர் பெருமை பகரற் பாற்றோ! பழந்தமிழ் நூலின் விழுப்பம் எழுத்தால் எழுதல் எளிதோ!

குறுந்தொகை

மூலமும் விளக்க உரையும்

[இலங்தையடிகள் வித்துவான் இரா. சிவ சாம்பசிவன்]

(பதிப்புரிமை ஆசிரியர்க்கே)

குறிஞ்சி

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன் வாராமையால் நலனழிந்து வேறுபாடுற்ற தலைவியை நற்றாயும் செவிலியும் கண்டு இஃதெதனாலாயிற்றோ எனக் கட்டுவிச்சியை வினவிக் குறிகேட்ட போது, தலைவியின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் பிறிதோர் தெய்வம் என்று கட்டுவிச்சி கூற, அதனைக்கேட்டு "அஃதன்று; யானறிவன் உண்மையை", எனத் தோழி அறத்தொடு நிற்றல்.

இதனை, வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன் பிரிவு நீட்டித்த வழித் தலைவி தன் தோழி வினவாக்காலத்துப் புலந்து கூறியது என்றும் கூறுவர்.

இச்செய்யுளை முற்கூறிய துறைக்கு உதாரணமாக்குதலே பொருந்தும்; பின் கூறியதுமாகும்.

வெள்ளி வீதியார் பாடியது

26. அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று நாடன்
தகாஅன் போலத் தான்றீது மொழியினும்
தன்கண் கண்டது பொய்க்குவ தன்றே;

தேக்கொக் கருந்து முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
வரையாடு வன்பறழ்த் தந்தைக்
கடுவனு மறியுமக் கொடியோ னையே.

என்பது நற்றிணை, செவிலித்தாயும் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு இஃது எற்றினானாயிற்றென்று கட்டுவிச்சியை வினவிக் கட்டுக்காண் கின்றகாலத்துத் தலைமகள் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் பிறிதோர் தெய்வமென்று கூறக்கேட்டுத் தோழி அறத்தொடுநின்றது.

பதவுரை:—

அரும்பு அற மலர்ந்த—அரும்பில்லாமல் முற்றும் மலர்ந்த, கருங்கால் வேங்கை—வலிய (கரிய) தண்டினையுடைய வேங்கை மரத்தின், மேக்கு எழு பெரும் சினை இருந்த தோகை—மேல்நோக்கி எழுந்த பெரிய கிளையில் அமர்ந் திருந்த மயில், பூக்கொய் மகளிரில் தோன்று நாடன்—பூக்கள் பறிக்கும் பெண்களைப் போலத்தோன்றும் குறிஞ்சி நிலத் தலைவன், தகாஅன் போல—ஒழுக்க மில்லாக் கீழ்மகனைப் போல, தான் தீதுமொழியினும்—தான் (எனக்கு) தீங்கு விளைப்பதாகிய பொய்யான வார்த்தைகளைக் கூறினும், தன் கண் கண்டது பொய்க்குவது அன்றே—தன் கண்ணால் அவனுடைய களவொழுக்கத்தைக் கண்டதைப் பொய்கூறல் அறமன்று அல்லவோ? தே கொக்கு அருந்தும்—இனிய மாம்பழத்தை யுண்ணும், முள் எயிற்றுத் துவர் வாய்—முள் ளைப்போன்ற கூரியபற்களையும் சிவந்த வாயையுமுடைய, வரையாடு வன் பறழ் தந்தைக் கடுவனும்—மலையில் விளையாடும் வலிய குட்டிக்குத் தந்தையாகிய ஆண்குரங்கும், அக்கொடி யோனை—வரைந்து கொள்வதாகக் கூறிப் பிரிந்துசென்று எனக்குத் துன்பம் விளைத்த வஞ்சகனை (தலைவனை), அறியும்— அறிந்திருக்கும். ஏ-அசை.

'தன் கண் கண்டது பொய்க்குவதன்றே' என்பதற்கு, "அவன் என்னை ஒருவரும் காணாவிடத்துக் கூடியதனால் கரிகூறுவார் ஒருவரு மில்லை என்று துணிந்து பிரிந்து இன்னல் விளைப்பானாயினும், அவன் என்னைக் களவு ஒழுக்கத்தில் கண்டது அவன் கண்ணிற்கும், என் கண்ணிற்கும் பொய்யாவதல்லவே" என்றும் கூறலாம். அதனால் அவன் ஒழுக்கம் பொய்யாது என்பது கருத்து.

கருங்கால்—வலிய தண்டு. மேக்கு—மேலாக. சினை—கிளை. தோகை—மயில்—சினையாகு பெயர். மகளிரில் தோன்றும்—ஒப்புப் பொருள். தகாஅன்—தகுதி, நற்குணம் இல்லாதவன். தீது— பொய். தேம்—இனிமை. கொக்கு—மாமரம்—இங்குப் பழத்தைக் குறித்தது; முதலாகு பெயர். கொக்கு—துளுவநாட்டுச் சொல்.

"கொக்குதனைச் சட்டிதனில் கொன்றவித்தகேமி"—திருப்புகழ்.

"கொற்ற வருணனை நின்றன் றுழக்கிய
கொக்குருவை"—(செந்தில்—நிரோட்டகம்—காப்பு)

முள்ளெயிறு—உவமைத்தொகை. துவர்—செந்நிறம். "தேக்கொக் கருந்து முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய் வரையாடு வன்பறழ் தந்தைக் கடுவன்"—இதனோடு "கனிதொடர் குரங்கு' என்பது காண்க. குரங்கின் இயற்கைத் தன்மை கூறியவாறு. வரை—இருமடியாகு பெயர். பறழ்—குரக்குக்குட்டி.

"பார்ப்பும் பறழுங் குட்டியுங் குருளையும்
கன்றும் பிள்ளையு மகவு மறியுமென்
றென்பதும் குழவியோ டிளமைப் பெயரே.
(தொல்.மர 1)

கடுவன்—ஆண் குரங்கு; மந்தி—பெண் குரங்கு.
"குரங்கினேற்றைக் கடுவ னென்றலும்"
—(தொல்—பொருள்—மரபு. 68)

மேற்கோள் விளக்கம்:—

1. 'கருங்கால் வேங்கை'—குறுந்தொகை. 47

2. "அரும்பற மலர்ந்த..........கொடியோனையே"—இச்செய்யுள், "தலைவி வருந்தித் தோழி வினவாக் காலத்து அவன் தவற்றை வரை விடை வைத்தலின் ஆற்றுமைக்கு அறிவித்தாள்" என்பதற்கு மேற் கோள். (தொல். களவு. பக். 478-9)

3. "குரங்குக்குட்டியை மகவும் பிள்ளையும் பறழும் பார்ப்பும் மெனப்பட்ட இந்நான்கும் குட்டியென்னும் பெயர்போல அக்குரங் கின் பகுதிக்கு உரியவாம்" என்பதனால் பறழ்க்குத்தந்தை என்று கூறியதற்கு மேற்கோள், "வரையாடுவன் பறழ்த் தந்தை" என்பது
—(தொல்—மா. பக் 540)

1. 'தேக்கொக் கருந்தும்'—'முத்து நிரை யொத்த'—பிரதிபேதம்

"அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை"

(அ) "அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை"—புறம் 202-18.
(ஆ) "கருங்கா லின வேங்கை" —(திணைமாலை. 26)
(இ) "அரும்பற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை" —(நற். 112)
(ஈ) "கருங்கால் பொன்னிணர் வேங்கை" —(நற். 151)
(உ) "சுரும்புண விரிந்த கருங்கால் வேங்கை" —(நற். 168)
(ஊ) "அரும்பு வாயவிழ்ந்த கருங்கால் வேங்கை" —(நற். 257)
(எ) "கருங்கால் வேங்கை யூறுபட" —(நற். 217)

"கருங்கால் வேங்கை; மேக்கெழு பெருஞ்சினை யிருந்த தோகை"—

"பாங்கருறு வேங்கையின் பனிமலர்ச்சினை
மேவு பைந்தோகை"
—(தணிகைப் பிள்ளைத் தமிழ்—சப்பாணி—4).

"கருங்கால் வேங்கை..........றேன்று நாடன்"—

"விரிந்த வேங்கைப் பெருஞ்சினைத்தோகை
பூக்கொய் மகளிரிற் றேன்று நாடன்" —(ஐங்குறு. 297)

என்பதோடு ஒப்பிட்டுக் காண்க.

இறைச்சி:—

வேங்கை மரத்தின் மேலிருந்த மயில் பூக்கொய் மகளிரைப் போலத் தோன்றும் என்றதனால், தலைவன் மனத்தால் நன்மை புரிவா னல்லானாயினும் வெளித்தோற்றத்தால் நன்மை செய்வான்போற் காணப்படுகின்றான் என்பது குறிப்பா லுணர்த்தியவாறும் என்க.

கட்டுவிச்சி:—

இவளைக் கட்டறிமகடூஉ என்பர். கட்டுப்பார்த்தலை அறிந்த மகள் என்க. கட்டுப்பார்த்தலாவது ஒரு சிறு முறத்தில் நெல்லைப் பரப்பிக் குறிசொல்லல்.

"இதுகாண்மி னன்னைமீரிக் கட்டுவிச்சி சொற்கொண்டு நீர்,
எதுவானுஞ் செய்தங்கோர் கள்ளுமிறைச்சியுந் தூவேன்மின்,
மதுவார்துழாய் முடிமாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்தினு,
லதுவேயிவளுற்ற நோய்க்கு மருமருந்தாகுமே"
—(திவ். திருவாய். 4—63)

கட்டுவிச்சியார் கட்டுக்கூறும் முறையினைத் திருமங்கை மன்னன் தமது சிறியதிருமடலில்,

"காராற் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சிக் கட்டேறிச்
சீரார் சுளகிற் சிலநெல் பிடித்தெறியா
வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைம்மோவாப்
பேரா யிரமுடையானென்றாள் பெயர்த்தேயும்
காரார் திருமேனி காட்டினாள்."

என்று கூறியுள்ளதாலும், திருக்கோவையாரில்

"குயிலிதன்றேஎன்ன லாஞ்சொல்லி கூறன் சிற்றம்பலத்தான்
இயலிதன்றே என்னலாகா இறைவிறற் சேய்கடவும்
மயில் இதன் றேகொடி வாரணங்காண்கவன் சூர்தடிந்த
அயிலிதன்றே இதன்றே நெல்லிற்றேன்றும் அவன் வடிவே"

என்பதாலும், அதனுரையானும் அறிக.

மெய்ப்பாடு—எள்ளல் பற்றிய நகை. என்னை?

"எள்ள விளமை பேதமை மடனென்
றுள்ளப்பட்ட நகைநான் கென்ப"

என்பராகலின். —(தொல். மெய்ப். 4)

பயன்—அறத்தொடு நிற்றல்.

ஙம்முதல்

[வித்துவான் ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள்]

உலக வழக்கிலுள்ள ஒவ்வொரு மொழியிலும் சொற்களும் சொற்றொடர்களும் நாளடைவில் மாறுபடுகின்றன. அம்மாற்றம் தமிழில் மரூஉ, திரிபு, சிதைவு, போலி எனப் பல்பெயராற் கூறப்படும். மொழிகளின் வடிவுமாறவே அவற்றின் முதலிடைகடை யெழுத்துக்களும் மாறுபடுகின்றன என்பது சொல்லாமே போதரும்.

பிறமொழிகளில் மொழி முதலிடைகடை யெழுத்துக்கட்கு வரம்பில்லை. தமிழிலோ அவ்வரம்புண்டு. ஒரு தனி மொழியின் அல்லது தனித்து வழங்கக்கூடிய மொழியின் முதலெழுத்து மற்றொரெழுத்தாய்த் திரியின், அத்திரிபெழுத்தே முதலெழுத்தாய்க் கொள்ளப்படும், இலக்கணம் இடந்தரின்.

(உ-ம்). நண்டு — ஞண்டு.

அரைஞாண் (அரைநாண்), பைஞ்ஞீலி (பைந்நீலி), சேய்ஞலூர் (சேய்நல்லூர்) முதலிய தொடர்மொழிகளிலுள்ள வருமொழிகள் ஞாண், ஞீலி, ஞல்லூர் எனத் தம் திரிந்த வடிவிலும் தனித்து வழங்குந் தகுதி சிறிதுடைமையின் அவற்றின் முதலிலுள்ள திரிபெழுத்துக்களும் மொழிமுதலெழுத்துக்களாகக் கொள்ளப்படல் கூடும். ஆனால், ஒரு தொடர் மொழியிலுள்ள வருமொழியின் முதலெழுத்து மொழிமுதலல்லா எழுத்தாகத் திரியின், அவ்விதி முதல் இயல்பு முதலாகக் கொள்ளப்படாது. ஈண்டு இயல்பு முதல் விதி முதல் என்பவற்றை இயல்பீறு விதியீறு என்பவற்றை யெண்ணியுணர்க.

(உ-ம்). அல் + தாலம் = அற்றாலம்.
விண் + நாடு = விண்ணாடு.

இவற்றில் றா, ணா, என்னும் விதி முதல்கள் மொழி முதலெழுத்தாகாமை யுணர்க.

தொல்காப்பியர் சிறந்த ஆராய்ச்சியுடையராதலின், ஙகரம் வருமொழியின் விதிமுதலாய் மட்டும் வருவது கண்டு அதை மொழிமுதலெழுத்தாகக் கூறியிலர். நன்னூலாரோ அவ் வாராய்ச்சியின்மையின், விதிமுதலாய் வந்த ஙகரத்தை இயல்பு முதலென மயங்கிக் கூறினர்.

ஙகரம், அங்ஙனம், இங்ஙனம், உங்ஙனம், எங்ஙனம், யாங்ஙனம் எனச் சுட்டு வினாமுதற் றொடர்மொழிகளில் வரு

மொழி விதிமுதலா யிருக்குமே யன்றி, யாண்டும் தனிமொழி யில் இயல்பு முதலாய் வருவதன்று. அங்ஙனம், இங்ஙனம் என்பன அவ்விதம் இவ்விதம் என்று பொருள்படுவனவாகும். அவ்வண்ணம், அவ்வகை, அவ்விதம், அப்படி என்னும் தொடர்மொழிகளிலுள்ள வண்ணம், வகை, விதம், படி என் னும் சொற்கள் தனித்து வழங்குவதுபோல, ஙனம் என்னும் சொல் தனித்து வழங்குவதன்று. அவன் செய்த விதம், அவன் செய்த ஙனம் என்னுந் தொடர்களைக் கூறிக் காண்க.

அங்ஙனம், இங்ஙனம் முதலிய தொடர்மொழிகளில் மெல்லோசை சிறந்திருத்தலின், மெலித்தல் (Nasalization) ஓசை மிகுதியும் பயில்கின்ற மலையாள வழக்கில் ஒருகால் ஙனம் என்னும் சொல் தனித்து வழங்கலாமென்று கருதிப் பலவிடத்துமுள்ள மலையாளரைக் கேட்டதில் அவர்களும் ஙனம் என்னும் சொல் தமிழிற்போலவே மலையாளத்திலும் தொடர்மொழிப் பகுதியாய் வழங்குவதன்றித் தனித்து வழங்குவதன்று என ஒருபடித்தாய்ப் பகர்ந்து விட்டனர்.

அங்ஙனம், இங்ஙனம் என்னும் சொற்றொடர்கள் பண் டைக் காலத்தில் அங்கனம், இங்கனம் என வழங்கியுள்ளமை சங்கநூல்களா லறியப்படும். இக்காலத்திலும் சிலர் அங் கனம், இங்கனம் என்றே கூறுவதை உலகவழக்கிற் காணலாம்.

சீவக சிந்தாமணி, விமலையாரிலம்பகம் 54-ம் செய்யுளில்,

'ஈங்கனம் கனையிருளெல்லை நீந்தினன்' என்னும் ஈற்றடி யிலும்,

புறநானூறு 208-ம் செய்யுளில்,

'ஈங்கனஞ் செல்க தானெனன என்னை' என்னும் அடி யிலும், ஈங்கனம் என்ற வடிவம் வந்துள்ளது.

இங்கனம் எனினும் ஈங்கனம் எனினும் ஒன்றே. சுட்டும் வினாவும் நீள்வது இருவகை வழக்கினும் பெரும்பான்மை. அல்லது சுட்டுவினாப் பொருண்மையில் ஒரு குறிலும் அதன் நெடிலும் ஓரெழுத்தேயெனக் கொள்ளினும் அமையும். இனி, அங்கனம், இங்கனம் என்பவற்றின் முதல் வடிவுதான் யாதோவெனிற் கூறுதும்.

கன் என்னும் இடப்பெயர் சுட்டு வினாவொடு புணர்ந்து, அக்கன், இக்கன், எக்கன் என நிற்கும். பின்பு மெலித்தன் முறையால் அங்கண், இங்கண், எங்கண் எனத் திரியும்.

(உ-ம்.) 'கடுந்தேர் குழித்தளெள்ளல் ஆங்கண்.'

(புறம். 15.)

அங்கண் எனினும் ஆங்கண் எனினும் ஒன்றே. முன்ன தன் நீட்சி பின்னதெனினும் ஒக்கும். இங்ஙனமே பிறவும்.

அங்கண், இங்கண், என்பன அங்கன், இங்கன் என மருவி மீண்டும் அங்ஙன், இங்ஙன் என மெலியும்.

(உ-ம்.) 'தீர்த்தத் துறைபடிவே னென்றவனைப் பேர்த் திங்ஙன்'

(சிலப்பதிகாரம், கனாத்திறமுரைத்தகாதை, 28-ம் அடி)

தமிழ்ச் சொற்கள் பல இன்னோசை பற்றி அம்மீறு பெறு தல் பெரும்பான்மை. (இவ்வியல்பை லத்தீன் மொழியிலும் காணலாம்.)

(உ-ம்.) தூண்—தூணம், கால்—காலம், புறவு—புறவம், குன்று—குன்றம், நெஞ்சு—நெஞ்சம், கண்டு—கண்டம்.

இங்ஙனமே அங்ஙன், இங்ஙன் முதலிய மரூஉச் சொற் றொடர்களும் அம்மீறு பெற்று அங்ஙனம், இங்ஙனம் என வழங்கும்.

ஓரிடம் மற்றோரிடத்திற்கு வழியாயிருத்தல் பற்றி பொதுவாய் இடப்பெயர்கள் ஒரு வினை செய்யும் வழியை (அதாவது வகையைக்) குறிப்பதுண்டு.

(உ-ம்.) ஆங்கு = அது போல, அப்படி.
அவ்வழி = அப்படி.

இவ்வியைபினால் வகைப்பெயர்கள் தடுமாறி இடத்தைக் குறிப்பதுமுண்டு.

(உ-ம்.) இப்படிப்போ = இவ்வழியாய்ப் போ.

அங்ஙனம், இங்ஙனம் முதலிய பெயர்களும் சொற்படி முதலில் இடத்தைக் குறித்தனவேனும், பின்பு இடம்—வழி—வகை என்னும் இயைபுபற்றி ஆகுபெயர்த் தன்மையில் வகை, விதம் என்னும் பொருள் தருவவாயின.

இனி, அங்ஙனம், இங்ஙனம் முதலிய சொற்றொடர்த் திரிபுகள் அம்மட்டிலமையாது அன்னணம், இன்னணம் முதலிய திரிபுங்கொள்ளும். நன்னூலாரே,

'இன்னதின்னுழியின்னண மியலும்' எனத் தம் உரியியற் புறனடையிற் கூறியுள்ளார். ஆதலின்,

'சுட்டியா வெகர வினவழி யவ்வை
ஒட்டி ஙவ்வு முதலாகும்மே' எனச் சூத்திரித்தவர்

'சுட்டியா வெகர வினவழி யவ்வை
ஒட்டி னவ்வு முதலாகும்மே' எனச் சூத்தரியாதொழிந் தது குன்றக் கூறலாமன்றோ? ஆதலான், தொல்காப்பியர்க்கு முற்காலத் தமிழிலன்றிப் பிற்காலத் தமிழில் ஙம்முதலே யில்லையென்று தெள்ளிதிற் றெளிக.

இணைப்புச்சொல் அழகு

[வேலணைகிழார், க. வேந்தனார்.]

I

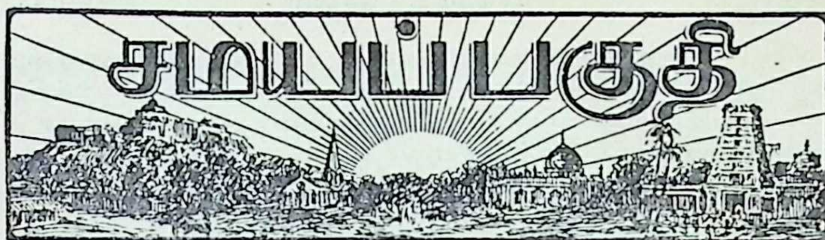
1. வேந்தன் மெலிவதேன்
மேலாய தனிச்சமேன் } மெல்லியலையிட்டு.
2. அரிவையர் ஆடுவதும்
அரனார் ஆடுவதும் } அம்மானையிட்டு.
3. வள்ளி யஞ்சியது
மாயன் கெஞ்சியதும் } ஆனைக்கே.

II

மலைபு வினக்கள்

1. மயில் வினையின் தலை நீக்கிக் குயில் வினையின் தலையை ஆங்குப் புணர்த்தின் என்ன ஆகும்?
(மயில்வினை—ஆடல்; குயில்வினை—கூவல்; (கூ + டல்) கூடல் ஆகும்)

2. அறத்தின் முதலும் மறத்தின் முடிவுஞ் சேர என்னும்?
(அ + ம்) அழகுஆகும்.

சிவஞான போதக் கருத்து

ஆறுவது சூத்திரம்

[திரு. மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள்]

பதிப்புரிமை ஆக்கியோற் குரியது.

(சிலம்பு 14-பரல் 11: பக்கம் ௩௨௫ தொடர்ச்சி.)

13. பதியினுடைய சிறப்பிலக்கணத்தை அறிதற்குப் பதிஞானம் வேண்டப்படுதல் போல, பசுவின் சிறப்பிலக் கணத்தையும் பாசத்தின் சிறப்பிலக்கணத்தையும் அறிதற்கும் பதிஞானம் வேண்டப்படும். பசுபாச ஞானங்கள் பசு பாசங்களின் பொதுவியல்புகளை மாத்திரம் அறியுமே அன்றி அவற்றின் சிறப்பியல்புகளை அறியமாட்டா. இயல்பு, இலக் கணம் இரண்டும் ஒருபொருட் சொற்கள்.

14. சத்து என்னும் இலக்கணம் பதிபசுபாச முப்பொருள் களுக்கும் பொதுவாதலின் பாசத்தின் இலக்கணம் 'சட சத்து' என்றும், பாசத்தினின்றும் பிரித்துப் பதியினுடைய இலக்கணம் 'சித்துச் சத்து' என்றும், பசு தனித்து நிற்கும் நிலையுடையதா யிராமல் அசத்தைச் சாரும்பொழுது அசத்தா யும் சத்தைச் சாரும்பொழுது சத்தாயும் அறியப்படுதலால் பசுவினிலக்கணம் 'சிற்சடசத்து' என்றும் கூறப்படும். சித்து என்ற இலக்கணம் பசுவுக்கும் பதிக்கும் பொதுவாயினும், பசு பதியைச் சார்ந்து பதியா லறிவிக்கப்படுஞ் சித்தாதலினாலும், பதி ஒருவரா லறிவிக்கப்படாது தானே தனித்து நின்றறியுஞ் சித்தாதலினாலும் சித்தாதலாகிய இலக்கணம் பதிக்குச் செல் லுதல் போல பசுவுக்குச் செல்லாது. எவ்வாற்றாலும் சித்தா தலாகிய இலக்கணம் பதிக்கே சிறப்பாக உரியது. ஆநந்த மாகிய இலக்கணம் பதிக்கே தனியாக உரியது. பசுவாகிய உயிர் பதியாகிய சிவத்தைச் சார்ந்து ஆநந்தத்தை அநுபவித் தற்கு மாத்திரம் உரிமை உடையது. ஆகவே எவ்வாற்றானும் சத்தாதலாகிய இலக்கணமும் எவ்வாற்றானும் சித்தாதலாகிய இலக்கணமும் பதிக்கே சிறப்பாக உரியவென அறிக.

15. சத்தினிலக்கணத்தையும் அசத்தி னிலக்கணத்தையும் ஆசிரியர் கூறக் கேட்ட மாணவர்கள், தங்களுள்ளத்தில் ஓர் ஐயப்பா டுடையவர்களாய் ஆசிரியரை அடியில் வருமாறு கேட்கின்றார்கள்: "சற்காரிய வாதங் கூறும் சைவசித்தாந்தத்தில், பதி பசு பாசம் முப்பொருள்களு மென்று மழிவில்லாத அநாதி நித்திய சத்துப் பொருளே என்னும் உண்மையை நீர் முந்திய சூத்திரங்களிற் கூறியுள்ளீர். நீர் இப்பொழுது, அதற்கு முரணாகக் காரிய உலகமானது இந்திரசாலம் போலவும், கனாக்காட்சி போலவும், பேய்த்தேர் போலவும் தோன்றி மறைந்து அழிவெய்தும் என்று சொல்லுகின்றீர். இது உண்மைக்கு எவ்வாறு பொருந்தும்? என்று எங்களுள்ளத்தில் ஐயம் நிகழ்கின்றது. அடிகள் இந்த ஐயத்தை நீக்கி நாங்கள் உண்மையைத் தெளிவாய் அறியுமாறு செய்தல் வேண்டும்."

16. மாணவர்களுடைய ஐய உரையைக் கேட்ட ஆசிரியர் கூறுகின்றார்: மாணவர்களே, நீங்கள் நினைப்பதுபோல சத்தும் அசத்தும் ஒன்றுக்கொன்று மறுதலை (Opposition) உடையனவல்ல. அசத்தானது சத்தினின்றும் வேறல்ல. ஒரு பொருளே சூக்குமமான சத்திரூபமாய் விளங்கும் பொழுது சத்து என்றும், தூலமாய் விளங்கிக் காட்சிப் புலனாகும்பொழுது அசத்து என்றுங் கூறப்படுகின்றது. காட்சிப் புலனுக்கு விளங்கித் தோன்றுந் தன்மை (patent condition) யுடைய அசத்து அவ்வாறு விளங்கித் தோன்றாத (latent) சூக்குமமாய் சத்தில் அடங்கியுள்ளது அன்றி அசத்து சத்தினின்றும் வேறல்ல என்ற உண்மையை நீங்கள் நன்கு அறிதல் வேண்டும்.ஒரு பொருளுக்கு விளங்கித் தோன்றாமையும் விளங்கித் தோன்றுதலும் என்ற வேறுபாடுகள் மாத்திரையேபற்றி, அதற்கு முறையே சத்துத் தன்மையும் அசத்துத் தன்மையும் கூறப்படுகின்றன. நீங்கள் நினைப்பதுபோல அப்பொருள் இல்லை உண்டு என்பது பற்றி சத்துத்தன்மையும் அசத்துத் தன்மையுங் கூறப்படுவனவல்ல. தார்க்கிகர் கூறுகிற ஏழு பதார்த்தங்களி லொன்றாகிய அபாவம் (இன்மை) சைவ சித்தாந்தத்திலில்லை. தார்க்கிகர் யாதாமொரு பொருள் நமக்குப் புலனாகாததற்கு அப்பொருளில்லாமையே காரணமென்பர். சைவ சித்தாந்திகள் அப்பொருள் தூலமாய் விளங்கித் தோன்றாது சூக்கும வடிவில் புலனாகா திருத்தலே அஃது இல்லாதிருப்பதற்குக் காரணமென்பர். உலகந் தோன்றி அழிவெய்தும் என்றதனால் உலகம் ஒன்றுமில்லாமற் கெட்டொழியும் என்பது பொருளன்று; தோற்றம் என்பது சூக்கும நிலையிலிருந்து தூல நிலைக்கு மாறுதலையும், அழிவு என்பது

தூல நிலையிலிருந்து சூக்கும நிலைக்கு மாறுதலையும் குறிக்கும். சைவசித்தாந்தங் கூறுஞ் சற்காரிய வாதமுறைப்படி உள்ள தாகிய பொருள் எப்பொழுதும் அழிவதில்லை (nothing is lost), இல்லாத பொருள் தோன்றுவதுமில்லை. நாம் மேலே காரிய உலகமழிவெய்தும் என்று சொன்னதை இந்தப்பொரு ளில் வைத்து அறிதல் வேண்டும். சத்து அசத்து என்பன வடமொழிச் சொற்கள். தமிழ் மொழியில் சத்து என்பது உண்மை, மெய், வாய்மை என்ற சொற்களாலும் அசத்து என்பது பொய், வஞ்சனை, மாயம், கள்ளம் என்ற சொற்களா லும் குறிக்கப்படுகின்றன. “மெய்யராகிப் பொய்மைநீக்கி” என்று (50-4) சம்பந்தரும், “மெய்ம்மையா முழவைச் செய்து பொய்ம்மையாங் களையை வாங்கி” என்று (76-2) நாவுக்கரச ரும், “மெய்யனை மெய்யிலாதவர் தங்களுக்கெல்லாம் பொய் யனை” என்று (57-11) சுந்தரரும், “பொய்யாயின வெல்லாம் போயகல வந்தருளி மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச் சுடரே” என்று திருவாசகம் சிவபுராண அகவலிலும், “பொய் யுடையார்க்கு அரன் போலகலும் அகன்றாற் புணரின், மெய்யு டையார்க்கவ னம்பலம்போல மிக நணுகும்” என்று திருக் கோவையாரிலும் மாணிக்கவாசகரும் கூறுதல் காண்க. இச் சொற்க ளிவ்வாறே பிற தமிழ்மறை நூல்களிலும் வழங்கப் படுகின்றன.

17. மேலே கூறப்பட்டவாறு உலகம் தூலமாய் விளங் கித் தோன்றும் நிலையில் அசத்து என்று கூறப்படுதல் போல், ஏனைய ஆணவமலம் மாயை வினை ஆகிய பாசப்பொருள்களும் கூறப்படுகின்றன. ஆணவமலமானது தனது சத்தி உயிர் களுடைய கட்டுக் காலத்தில் விளங்கி மேம்பட்டு, உயிர்கள் வீடு பேறடையுங் காலத்தில் ஒளி முன் இருள்போல மடங்கிச் சூனியம்போற் கிடக்கும் வேறுபாடு மாத்திரையே பற்றி அசத்து என்று கூறப்படும்; அவ்வாறே ஆணவமலத்துக்குத் துணைவர்களாகிய மாயை வினைகளும் காரணாவத்தையில் சூக்கு மமாய் நின்றும் காரியாவத்தையில் தத்தமியல்பி னீங்கித் தூலமாய் விளங்கி நின்று உயிர்களைப் பந்தமுறுத்தும் வேறு பாடு மாத்திரையே பற்றி அசத்து என்று கூறப்படும். பாசங் கள் அசத்தாதலாகிய இலக்கண முடையனவாதற்குக் காரணம் அவற்றுடன் அருள் விளங்குதல் பற்றி மலம் விளங்கித் தோன் றுமையே யாகும். உயிரினது தவமுயற்சியால் அதனுடன் சேர்ந்துள்ள பாசங்களுடன் எம்மட்டும் அருள் விரவி விளங் கித் தோன்றுமோ, அம்மட்டும் பாசங்கள் தத்தஞ் சத்தி மடங்கி அசத்துத் தன்மையுடையனவாகும்.

18. உயிரானது கேவல நிலையில் தனக்குரிமை யில்லாத மலத்தின் மறைப்புண்டு தனது இச்சா ஞானக்கிரியா சத்திகள் மடங்கிச் சூனியம்போற் கிடத்தல் பற்றி அசத்து ஆதற்கும், வீடுபேற்று நிலையில் தனது இச்சா ஞானக் கிரியா சத்திகள் முழுவதும் விளங்கிப் பேரின்ப மடைதற்கு உரிமையுடையதாய் மீள மனத்தின் மறைப்புண்ணுதலின்றி என்று மொரு தன்மைத்தான நிலை அடைந்திருத்தல் பற்றிச் சத்து ஆதற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின் சதசத்து எனப்படும். உயிரானது அசத்தாதலாகிய இலக்கண முடையதாதற்கு மலம் அதனுடன் விரவி நிற்றலும், சத்தாதலாகிய இலக்கணமுடையதாதற்கு அதனிடம் அருள் விளங்குதல் பற்றி மலம் விரவாது நிற்றலும் ஏதுக்களாமென அறிக. உயிரானது சத்தசத்து என்பது ஏழாஞ் சூத்திரத்தில் விளக்கிக் கூறப்படும்.

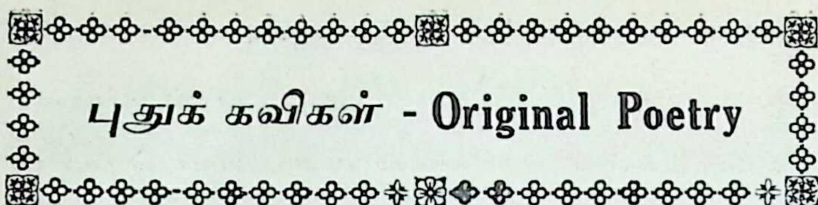
19. இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கிய அநாதி முத்தனாகிய முதல்வன் ஏனைய பசுபாசங்கள் போலத், தனது சத்தி என்றும் மடங்குதலின்றி ஒருதன்மையனேயாய் விளங்கி மேம்பட்டு நிற்றலால் அவனுக்கு எவ்வாற்றானும் அசத்தாதலாகிய இலக்கணம் செல்லாது. அவன் எக்காலத்தும் சத்தாதலாகிய இலக்கணத்தையே உடையவனாவன். உயிர் பொதுவகையால் சித்தாதலின்றிச் சிறப்புவகையால்மட்டும் சித்தாதலாகிய இலக்கணமுடையதுபோ லல்லாமல் முதல்வன் எவ்வாற்றானும் சித்தாதலாகிய இலக்கணமுமுடையன்: ஆதலின் அவனுக்கே சத்துச் சித்து என்ற இலக்கணம் சிறப்பாகப் பொருந்தும் என அறிக. முதல்வன் இங்ஙனம் கூறப்பட்ட சிறப்பிலக்கண முடையனாதலின் உயிர்களைப் பாசக்கட்டு களினின்று நீக்கிப் பேரின்ப மடையச் செய்தற்கு உரிமையும் பேரறிவும் பேராற்றலு முடையவனா யிருக்கின்றான்.

20. ஆசிரியர் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்ட மாணவர்கள் தங்கள் ஐயந்தீர்ந்து உண்மையைத் தெளிவாயறிந்ததாகச் சொன்னார்கள்.

21. இனிச் சத்தினிலக்கணமும் அசத்தி னிலக்கணமுங் கூறுதல் பின் ஏழாஞ் சூத்திரமுதற் கூறப்படும் உண்மை அதிகாரங் கூறுதற்குத் தோற்றுவாய் செய்தல் எங்ஙனம் என்பது கருதுவாம். தோற்றுவாய் என்பது தோன்றச் செய்யுமிடம், அதாவது பின்னே கூறப்படு மொருபொருளுக்கு முன்னே அதனைக் குறிப்பாகத் தெரிவிக்குமிடம் ஆகும். (Introduction by way of suggestion beforehand to what follows.) மேலே கூறியவாற்றால் மலமாயை வினைகள் (கன்மங்கள்)

ஆகிய பாசங்கள் சத்தினிலக்கணமுடையனவாதல்,உயிர்களைப் பந்தமுறுத்தும் பொருட்டுத் தங்கள் சத்திகள் விளங்குதல் பற்றியும், உயிர்கள் சத்திலக்கண முடையனவாதல் உயிர்களிடம் முதல்வனது அருள் விளங்குதல் காரணமாக அப் பாசங்களின் சத்திகள் மடங்கிக் கிடத்தல் பற்றியும், முதல்வன் எவ்வாற்றானும் சத்தினிலக்கணமுடையவனாதல் அவன் அநாதியே பாசங்களினின்று நீங்கி யிருத்தல் பற்றியும் என்பது தெளிவாகும். ஆதலால் உயிர்கள் மலமாயை வினைகளாகிய பாசங்களின் ஆட்சியிலிருந்து நீங்குதலே அசத்துத் தன்மையிலிருந்து நீங்குதல் என்பதும், அங்ஙனம் அசத்துத் தன்மையிலிருந்து நீங்கி முதல்வனது அருளாட்சிக்கு ளடங்குதலே சத்துத்தன்மையை அடைதல் என்பதும் பெறப்படும். உண்மை அதிகாரத்தில் உயிர்கள், பாசங்களின் ஆட்சியினின்று நீங்கி முதல்வனது அருளாட்சிக்கு ளடங்கும் பொருட்டு உயிர்களால் சாதிக்கப்படுஞ் சாதனங்களும் அச் சாதனங்களின் பயனாகிய வீடுபேறுங் கூறப்படுகின்றன வாதலின், உண்மை அதிகாரத்துக்குச் சத்தசத்தி னிலக்கணங்கள் கூறும் ஆறாஞ் சூத்திரம் தோற்றுவாயாகின்றது. உயிர்கள் முதல்வனுடைய அருளாட்சிக்கு ளடங்கிநின்று வீடு பேறடைதற்கு முதல்வன் செய்யும் அருட்செயல்கள் இன்ன இன்ன என விரிவா யுண்மை அதிகாரத்திற் கூறப்படு முண்மைகளுக்கு முன்னறிவிப்பாக ஆறாஞ் சூத்திரத்தில் முதல்வன் சத்துச் சித்தாகிய சிறப்பிலக்கண முடையன் என்பது மாத்திரங் கூறப்பட்டதென்பது மறிக.

22. இச்சூத்திரம் இரண்டு அதிகரணங்களை உடையது: வழி நூலாசிரியர் சிவஞான சித்தியாரில் "பிரமப் பொருள் அநிரு வசனீயம்" என்று மாயாவாதிகள் கூறுங் கூற்றை மறுத்தற்குத் தனியே மூன்றாவது அதிகரணங் கூறுகின்றார். அந்த அதிகரணம் ஆசிரியர் கூறும் இரண்டாவது அதிகரணத்தி லடங்கும். இரண்டு அதிகரணங்களும் பின் முறையே கூறப்படும்.

புதுக் கவிகள் - Original Poetry

விட்டிலும் நானும்

[கீ. இ.]

(அச்சுரிமை ஆக்கியோனது)

என்னவென் றெண்ணுகின் றனையதை விட்டிலே?
இன்னலென் றறிகிலை, ஈதென விந்தையோ!
வெம்மைசூழ் அனலென, வெற்றொளிப் பிழம்பெனத்,
தம்மைவந் தணுகியார் தரிக்கொணாத் தீதென,
உற்றுநீ யோர்ந்திலை; உந்திநீ யுவப்பொடு
பற்றுதீப் பாழினில் பதைபதைத் தோடுவை;
கதுமெனக் கனலதிற் காய்ந்து நீ மாளுவை;
இதுவுநற் செயலதோ, இடர்விழைந் தோடலே?

இனியநற் கனியென, வின்பமீப் பொருளெனத்,
தனிச்சுவைப் பாகெனத், தவறி நீ நினைதியோ?
கூற்றுனக் கென்றதைக் கூர்ந்துநீ யோர்ந்திலை;
தேற்றுளங் கொண்டிலை, தெளிபொருள் ஆய்ந்திலை;
துன்பம்என் றறிகிலைத், துணையெனக் கொண்டனை
இன்பம்என் றெண்ணினை, இம்மியிற் கருகினை!

அந்தோ! என் செய்குவல்? அறிவிலா விட்டிலே!
எந்தன துள்ளமும் எவ்வமென் றோர்கிலா
துலகபற்பொருண்மிசை யூர்ந்துவூர்ந் தேகுதே!
நலமிலாப் பாழ்களை நலமென நாடுதே!
நீயுடல் கருகினை நானுளங் கருகுவன்;
மாயையென் றோர்கிலோம் மாய்ந்துமாய்ந் தழிகிறோம்
உன்னைநாட் கண்ணுறும் உலகினர் என்போலோர்
இன்னலாம் மண்ணதில் இச்சைபோய் வாழரோ!

ஆராய்ச்சிப் பகுதி : Research

சேதுபதிகளும் அவர்களுடைய நாணயங்களும்

[வித்துவசிகாமணி திரு. ப. அ. முத்துத்தாண்டவராய பிள்ளை]

(௫கக ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்த நாணய உருவங்களால் இந்து மதம் உன்னத நிலையிலிருந்தது என்று நாம் அறியக்கிடக்கின்றது. நாணயத்தில் உள்ள முத்திரைகள் வழக்கமாய் அந்தந்த வம்சத்து அரசர்களின் பெயர்களாலேயே இருந்தன. கன்னடத்தில் அல்லது நாகரத்தில் வரையப்பட்டு இருந்தன. யாதொரு பாத்தியமு மில்லாத, ஆனால் பலாத்காரமாய்க் கைப்பற்றிய, மகம்மதியர்களும் உள்நாட்டுச் சிற்றரசர்களும் கைப்பற்றிய காலமே நாலாம் பிரிவுகாலம் எனலாம். இக்காலத்து நாணயங்கள் விஜயநகர் நாணயங்களைப்போல அடிக்கப்பட்டன. ஹைதர், திப்பு, நாயகர்கள், மகாராஷ்டிரர்கள், டேனிஷ்காரர்கள், உலாந்தாக்காரர்கள், போர்ச்சுக்கீசியர், பிரஞ்சுக்காரர்கள், முதலில்வந்த ஆங்கிலேயர்கள் இவர்களுடைய நாணயங்களும் இக்காலத்தில் வந்து வழங்கின.

சேதுபதிகள் குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக்குப்பின் அதாவது 11-ம் நூற்றாண்டுவரையில் சோழர்கள்கீழ் அடிமைகளாகவே இருந்துவந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அடிமைகளாக இருந்தவரையில் அவர்களுடைய தலைமை அரசர்களுடைய நாணயங்களையே வழங்கிவந்தார்கள். சோழ ராஜ்யம் க்ஷீணித்தபிறகு சேதுபதிகளின் சரித்திரத்தை நோக்குகையில் மதுரைச் சரித்திரத்தைப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கிறது. ஏறக்குறைய பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாண்டிய அதிகாரம் மறுபடியும் கொஞ்சகாலம் வலுத்திருந்தது. மாலிக் காபர் என்பவன் தென்னிந்தியாவுக்கு 1314-ல் வந்தான். அவனுக்குப்பிறகு விஜயநகரத்து அரசர்கள் மதுரையை நாயகர்-கவர்னர்களைக்கொண்டு ஆண்டுவந்தார்கள். விஜயநகர வம்சத்தார் பராக்கிரமங்குறைய நாயகர்கள் சுயாதீனம் பெற்றார்கள். இலங்கேசுவரனால் தென்னாடு ஜயிக்கப்பட்டபின் சேதுபதி ராஜ்யமும் சுயாதீன மடைந்தது. அவன் சேதுபதிக்குச் சுதந்திரத்தை அளித்தான். எங்கும் செலாவணியாயிருந்த ஸிலோன் நாணயங்களைப்போலவே இலங்கேசுவரனுடைய செல்வாக்கினால் சேதுபதிகளும் தங்கள் நாணயங்களை முதலில் போடத் தலைப்பட்டார்கள். ஸிலோன் நாணயங்

கள் இராஜ ராஜ சோழ நாணயமாதிரியை அனுசரித்தன என்பது நாம் முன்னரே அறிந்தவிஷயம். தென்னிந்திய நாணயங்களைப் போலவே சேதுபதி நாணயங்களும் காலம் குறிக்கப்படாதன.

நாணயங்களில் பொதுவாக இரண்டு விதங்களுண்டு: அவை ஒன்று காலாகாலங்களில் வெளிப்படுவது; மற்றொன்று வழக்கமான ஒரேமாதிரியில் வழங்குவது. இவற்றில் முதல் வகை, வெளிப்படுங் காலத்தைப் பொறுத்தது. இரண்டாவது மாதிரி, நாணய முத்திரையையும் ஆக்கத்தையும் (வேலைப்பாடு) பொறுத்தது. சேதுபதி நாணயங்கள் மேற்கண்ட இருவிதமும் பொருந்தியிருந்தமையால் மனோகரமாய் இருக்கின்றன. நுரைத்தன காரியங்களில் சோழ அரசர்கள் பின்னிட்டுப் போய் இலங்கையர்கள் தலையெடுத்தபிறகு நாணயங்கள் எல்லாம் இலங்கை நாணயங்களுக்கு மிகுதியும் ஒத்திருந்தன. பாண்டியர்களோடு அவர்களுடைய இந்துமதமும் முன்போலவே திரும்பி உன்னத நிலையை அடைந்தகாலத்துச் சேதுபதிகள் தேசாபிமானிகளாய்த் தங்கள் மதத்தினிடமும் தங்களுடைய முக்கியமான ராமேசுவரக் கோயிலினிடமும் அதிக அபிமானத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்தார்கள். ஆகவே சேதுபதிகளே பிரபலமாய் வழங்கும் முத்திரைகளாய் ஆய்விட்டன. பிற்பட்டு விஜயநகர் நாயகர்கள் ஆதிக்கம் பெற்றதை யழிந்த சடையக்க வம்சத்தார் காலத்தில் மதசம்பந்தமாய் முத்திரைகள் மாறத் தலைப்பட்டன. அதாவது விஜயநகர ராஜ்யத்துக்கே உரியவைகளான வீரபாத முத்திரைகள் என்ற அனுமார் முத்திரைகளும் பத்துப்பதுமமுமே.

விஜயநகர ராஜ்யத்தின் க்ஷீணதிசைக்குப்பின் அரசாட்சியின்றி ராஜ்யம் தாறுமாறாய் இருந்தகாலம் வரையில் மேற்கண்ட நாணயங்கள் வழங்கிவந்தன. மதுரை ஜில்லா இங்கிலீஷ்காரர் கைவசமாகி, கலெக்டர் அதிகாரத்தின் கீழ்வந்தகாலம் வரையில் (1790) எங்கும் ஒரே குழப்பம். இதுவரை செலாவணியான சகல நாணயங்களும் செம்பால் அடிக்கப்பட்டவை. பொன், வெள்ளி நாணயங்கள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

திவான்பகதூர் T. M. ரெங்காச்சாரியாரும், திவான்பகதூர் தேசிகாச்சாரியாரும் நாணய விஷயமாய்த் தென்னிந்தியாவில் செய்த 25 வருஷ "நாணயவேட்டை"யில் ஒரு பொன் அல்லது வெள்ளிநாணயங்கூட அவர்களுக்குத் தென்படவில்லை. டாக்டர் ட்ரேஸியும் (Dr. Tracy) ஒன்றும் கண்டுபிடித்தாரில்லை. Captain Infrall ஒரேஒரு பொன் நாணயம் கண்டதாகக் கூறுகிறார். அது சேதுபதி நாணயமாக இருக்குமோ வென்றும் ஊகிக்கிறார். சந்தேகம் அவரையும் விட்டு நீங்கின

பாடில்லை. சேதுபதிகள் பொன்நாணயங்கள் அடித்து வழங்கு வில்லை என்பதற்குப் பல ருசுக்கள் உண்டு. சில்லரை லேவா தேவிகளில் செம்பு நாணயங்கள் வழங்கலாயின. பண்டமாற்ற லில், சோழராஜ்யம் போன்ற மற்ற அரசாங்கங்களில் உள்ள அதிக விலையுள்ள நாணயங்கள் இருந்துவந்தன. வெனிஷ்யர் நாணயம் (Sequins) ரோமர் நாணயம் (Obols) இவை போன்றவை பரிவர்த்தனைசெய்ய உபயோகப்பட்டன. இது போன்ற சந்தேகமான சந்தர்ப்பத்தில் இவ்வாறு ஊகிப் பதற்கு நமக்கு ஆதாரம் அதிகம் உள்ளது. டேனிஷ்காரர் இந்தியாவில் இருந்த நீடித்தகாலத்திலும், பொன்நாணயம் எதுவும் அடித்து வழங்கவில்லை.

வராஹன் என்னும் பொன்நாணயம் ஒன்றே 7-வது கிரிஸ்தியான் என்பவரது ஆளுகையில் சொற்பகாலம் மட்டும் அடிக்கப்பட்டு வழங்கிவந்தது. இது தவிர மற்றக் காலங்களி லெல்லாம் பரங்கிப்பேட்டை வராஹன் என்றும் எஸ்கட் (Escot) வராஹன் என்றும், நக்ஷத்திர வராஹன் என்றும், பொன் ரூபாய் என்றும் சில பொன்நாணயங்கள் தரங்கம் பாடியில் வழங்கிவந்தன. இத்தரங்கம்பாடியில் ஆற்காட்டு ரூபாய்களும் செலாவணியாய் இருந்தன. புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தை இதற்கு ஓர் உதாரணமாய்க் காட்டலாம். மிகச் சொற்பவிலையுள்ள செப்புநாணயமாகிய விஜயை என்ற அம்மன் காசுமட்டும் இச்சமஸ்தானத்தார் அடித்து வழங்கின தாகத் தெரிகிறது. சேதுபதி நாணயங்களின் நிறைகள் இலங்கை மாஷாவுக்கு என்ன நிறையோ அதே நிறைதான். பின்வருபவைகளால் இது எளிதில் விளங்கும். 68 தான்யமணி நிறையில் ஒரு நாணயம். 34 தான்யமணியில் ஒரு நாணயம். 17 தான்யமணியில் ஒரு நாணயம். இப்படி மூன்றுதர நிறை உள்ள நாணயங்கள் அடிக்கப்பட்டன. நாணயங்களின் காலக் குறிப்பு விஷயமாய்ப் பேசியபோது முத்திரைகளைப்பற்றியும் முன்னமேயே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நாணயங்களின் பின் பக்கத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரேவிதமான ஒரு சேது பதியின் உருவமுத்திரையே, ஒரு சேதுபதி காலத்தில் அடித்த நாணயமே, அவருக்குப் பின்வந்த பல சேதுபதிகளுடைய காலத்திலும் யாதொரு வேறுபாடின்றி வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

நாணயங்களின் பெறுமானங்களைப் பற்றி ஒரு நாணயத் திலும் குறிக்கப்படவில்லை. பெரிது, சிறியது, நடுத்தரமானது என மூன்று வித பரிமாணமுள்ளவைகளாக அந்நாணயங்கள் அடிக்கப்பட்டு வந்தன. அக்காலத்தில் இந்தியாவில் வழங்

கின நாணயங்களைப் பார்த்து அவற்றைப்போலவே டேனிஷ், உலாந்தாக்கார கம்பெனியாரால் அமைக்கப்பட்ட நாணயங்களோடு ஒப்பிட்டு இந்தவிந்த நாணயங்கள் இவ்வளவு விலையுள்ளவை என்று உத்தேசமாய்ச் சொல்லக் கூடும். இந்த மூன்றுவிதப் பிரமாண நாணயங்கள் மேற்குறித்த ஐரோப்பியக் கம்பெனியாரால் ஏற்பட்ட 20 காசு, 10 காசு, 5 காசு அல்லது 4 காசு ஆகிய மூன்று வகை நாணயங்களை ஒத்திருந்தன. பின் வரும் அட்டவணையில் சேதுபதி நாணயங்களின் நிறை, விலை முதலியவை சுருக்கமாய்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஷை நாணயங்கள் முழு அளவு, அரை அளவு என இரண்டாகக் கணக்கிடப் பட்டாலும் அவற்றின் நிறைகளைக் கொண்டு மூன்று பிரிவுகளாக்கலாம்.

இவ்விந்திய தீபகற்பத்தின் தென்கோடியை ஆண்டு வந்தவர்கள் சேதுபதிகள் ஆவார்கள். அச் சேதுபதிகளின் சரித்திர சம்பந்தமாய் ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவு படுத்துதல் தென்னிந்திய சரித்திரமாகிய கட்டிடச் சுவரின்மேல் இன்னும் ஒரு கல்லை உயர்த்தியதாகவே முடியும். நம் நாட்டுச் சரித்திர உண்மையை வெளிப்படுத்த சிற்ப சாஸ்திரத்தைப் போல் இந் நாணய ஆராய்ச்சியும் பெரிதும் பயன்படுகிறது என்பதைச் சரித்திர மாணவர்கள் மனதில் கொள்வார்கள் என நம்புகிறேன்.

சேதுபதிகள் ஆரம்பத்தில் இருந்தே வீரச்செயல்களுக்கும் தமிழ் அபிமானத்துக்கும் பேர்போனவர்கள். அவர்கள் இப்பொழுதும் தமிழ் அகத்துக்கு ஒரு ஆதார பீடம் போலத்தான் இருந்து வருகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் பூர்வகாலத்துப் பாண்டிய அரசர்க்குரிய சகல பெருமைகளையும் பரம்பரையாய் அடைந்து வந்திருக்கிறார்கள். மத சம்பந்தமான விஷயத்தில் இவர்கள் பாண்டியர்களுக்குச் சற்றும் பின்னடைந்தவர் ஆகார். மேலும் இவர்கள் இராமபக்தர்கள். இவர்கள் சிற்றரசர்களாக இருந்தகாலத்தில் இவர்களிடம் இராஜ விசுவாசமும், அஞ்சாமையும், மன உறுதியும் அடைக்கலம் புகுந்திருந்தன எனலாம். இவர்கள் பொறுப்பு வகித்த காலத்திலும் குடிகளைப் பிதாவைப்போல் அன்புடன் ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

ஸ்ரீ காளத்தி நாதரிடம் திண்ணனுக்கு (கண்ணப்பன்) இருந்த தெய்வ பக்தியும், இராமனிடத்தில் குகனுக்கு இருந்த வாஞ்சையைப் போல் இவர்களுக்குக் கடவுளின் சிந்தனையும் குடிகளிடம் அன்பும் அளவுகடந்து இருந்து வந்ததை நோக்க எழும் மகிழ்ச்சிக்கோர் எல்லையே யில்லை.

திராவிடக் குழுவியல்பு

[காழி. சிவ. கண்ணுசாமி அவர்கள் B. A.]

மக்கட் டொகுதியமைப்பு முறையை ஆராய்ந்து காண்போமாயின், தனிப்பட்ட வகையில் மக்கள் என்றும், நெருங்கிய உறவினராய மக்கள் பலர் ஒன்றுசேர்ந்த குடும்பம் என்றும், பலகுடும்பங்கள் சேர்ந்த கிளை யென்றும், பலகிளைகளைக் கொண்ட இனம் என்றும், பல இனங்களாலாய குழுவென்றும், பல குழுக்கள் அடங்கிய பெருங்குழு வென்றும் நிரல்பட விளங்கக் காணலாம். நடைமுறையில் சிக்கல்கள் ஏற்படாதவாறும், தெளிவு கருதியும் இவ் வகுப்பினை மக்களால் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட தொன்றாகும். தொழிலொற்றுமை, உறவுமுறை, அடிமையாப்பு முதலிய பற்பல ஏதுக்களை முன்னிட்டு மக்கள் இவ்வகுப்பினையை மேற்கொண்டனர். தொழில் கருதிப் பெயர் பூண்டுள்ள பிரிவினர்களும், தம் முன்னோர்களின் பெயர்களையே சிறப்புப் பெயர்களாக அமைத்துக் கொண்ட குடும்பத்தினரும், இன்னும் இவைபோன்ற பல ஏதுக்களை முன்னிட்டுத் தனித்தனியாய்ப் பெயர் பூண்டுள்ள பற்பல குடும்பத்தினர்களும் ஒரே குலப்பெயரை யுடையராயிருத்தல் கூடும். இக் குலத்தினரிடை வழங்குவது பெரும்பாலும் ஒரே மொழியாக இருத்தலும் கூடும். ஒரு குடும்பத்தினர் தங்குடும்பத்தினர்க்குள்ளேயே கொள்வனை கொடுப்பனை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை; ஆனால் இயன்றவரையில் ஒரே குலத்தினுக்குள் அவ்வாறு செய்துகொள்ளல் வேண்டும். இவ்வியல்பே இந்திய நாட்டின் பண்டைப் பெருங்குடிகள் பலரிடத்துக் காணப்பட்ட தொன்றாகும்.

இனி, இத்தகைய பல இனங்களை யுட்கொண்ட திராவிடக் குழுவைப்பற்றி இத்துறையிற் சிறிது ஆராய்வாம். திராவிட இனத்தாரின் தொன்மை நலங் கெடாத நிலையைக் காண வேண்டின் [1]சோட்டாநாகபுரியிலுள்ள திராவிடக் குழுவினரைத் தான் நோக்கவேண்டும். அவர்கள் பல இனங்கள் ஒன்றுசேர்ந்த குழுவினர். ஒவ்வோரினத்தையுஞ் சேர்ந்த பல குலங்களில் ஒவ்வொன்றிற்கும் பெரும்பாலும் ஒரு செடி அல்லது விலங்கின் பெயரேதான் குலப்பெயராக விருக்கும். ஒவ்வொரு குலத்தினருக்கும், அவர்களுக் கென்று ஏற்பட்ட தனியான நாட்டாண்மைக் கழக மொன்றிருக்கும்; அக்கழகத் தலைவனாக நாட்டாண்மைக்கார னொருவனிருப்பான்; அவனுக் குதவிபுரிய ஒரு சின்ன நாட்டாண்மைக் காரனும், ஊர்ப்

1. Chota-Nagpur.

பெரிய பூசாரி யொருவனும், ஏனைச் சிறு தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டுப் படைப்பதற்கென வமர்த்தப்பட்ட சிறு பூசாரி கள் பலரு மிருப்பார்கள்.

இனி, [1]ஒரிஸாவிலுள்ள [2]கோண்டர்கள் திராவிடக் குழுவைச் சேர்ந்தவர்களே. நிலம் நன்கு விளைந்து பல னளிக்கவும், ஊர் மக்கள் நோய்வாய்ப் படாமலிருக்கவும் வேண்டி ஒருகாலத்தில் அவர்கள் நிலமகளுக்கு, மக்களையே வெட்டிப் பொங்கலிட்டு (நரபலி) வந்ததுண்டு. இக்கோண்டர் கள் ஐம்பது [3]"கொச்சி" அல்லது குலத்தவர்கள். ஒவ் வொரு "கொச்சி" யும் ஒரு [4]முற்றம் அல்லது சிற்றூரின் பெயரைக் கொண்டதாக இருக்கும். ஒவ்வொரு குலத்தவரும் தாங்க ளெல்லோரும் ஒரே மூதாதையின் வழிவந்தவர்க ளென்று கூறிக் கொள்வார்கள்; இயன்றவரையில் தத்தங் குலப்பெயருடைய சிற்றூரிலேயே இருந்து வாழ்ந்து வரு வார்கள்.

.நாகமலைகளில் வசிக்கும் [6]மங்கோலாய்ட் இனத்தவர் களும் கோண்டர்களைப் போன்றே பல குலங்களைக் கொண்ட வர்கள். அவர்கள் மொழியிற் குலப்பிரி வொவ்வொன்றிற் கும் [7]"கேள்" என்று பெயர். ஒவ்வொரு "கேளைச்" சேர்ந்த மக்களெல்லோரும் ஒன்றுபட ஒரே ஊரில் வாழ்ந்து வருவார்கள். ஆனால், இவர்களுடைய சிறப்பியல்பொன் றென்ன வென்றால் தஞ்சிற்றூரைச் சேர்ந்த தங்கள் குலத்த வர்களை யொழிந்த ஏனை ஊர்களைச் சேர்ந்த பிறகுலத்தினர் கள் எல்லோருமே தங்கள் பகைவர்கள் என்று கருதுவதேயாம். ஆகவே, தங்கள் சிற்றூரைச் சுற்றி அகழ்போன்ற பள்ளம் ஒன்றைத் தோண்டிக் கொள்வார்கள்; அப்பள்ளம் நிறைய கூர்மை பொருந்திய மூங்கில் முளைகளை அடித்து வைப்பார் கள்; அப்பள்ளத்தைத் தாண்டி தாங்கள் உள்ளே செல்லு வதற்கும் வெளியே வருவதற்கும் பயன்படுமாறு நூலேணி போன்ற ஒன்றை வைத்திருப்பார்கள். மகளிரைச் சிறை யெடுப்பது கருதி இக்கேளினருக்குள் ஒருவருக் கொரு வரிடையே அடிக்கடி படையெடுப்பும் கலாமும் நிகழ்வ துண்டு.

இனி, [8]துருக்க ஐரானியர்களென்ற இனத்தாரிடையே இரண்டு தனிப்பட்ட பிரிவுகள் உள. உறவின் முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒன்று சேர்ந்த தொகுதி முதற்

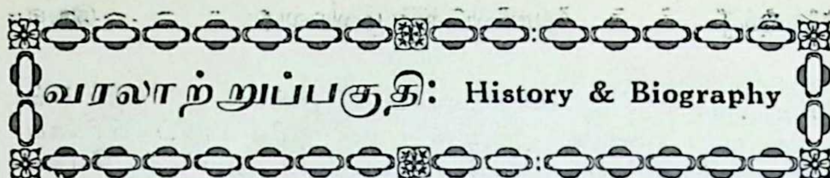
1. Orissa. 2. Khonds. 3. "Gochi" 4. Muta. 5. Naga Hills. ,Mongoloid. 7. Khel. 8. Turk-Iranians.

பிரிவாகும். [1]ஆப்கானிஸ்தானத்திலுள்ள [2]பதான்ஸ் என்ற பட்டாளிகள் இம்முறைபற்றி ஓரினமாகப் பிரிக்கப் பட்டவர்களே; [3]பஷ்டு என்ற மொழியை அவர்கள் பேசுவ தாலேயே "பதான்ஸ்" என்றழைக்கப்பட்டனர் போலும். மற்றொரு பிரிவோ, உறவின் முறையினர் என்ற கட்டுப் பாடின்றி[4] வழிவழி நட்புப் பூண்டவர்கள் என்ற முறைபற்றி ஒன்று சேர்ந்த பல குலத்தினரைக் கொண்டதாகும். [5] வேளாக் மாறி என்ற ஒரு பகுப்பினரை இதற்குக் காட்டாக வெடுத்துக் கூறலாம். [6]வராகியர், பஞ்சாப் பகுதியைச் சேர்ந்த வேளாகர், ஆப்கானிஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த வேளா கர், [7]கேத்திரர்கள், ஆப்கானியர், [8]ஜாட்டர் முதலிய பல்வேறு குலத்தவர்கள் இப்பிரிவினுள் இடம் பெற்றவர்களே. இவர்கள் மத்திய ஆசியாப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களென்று கருதப்படுபவர்கள்.

இனி, வராகியர், வேளாகர் என்ற இருபிரிவினர்களும் தாய்வழி முறையே சிறந்தவழி முறையென்று கருதிச் சிறப் பிக்கும் கொள்கையர்கள்; ஆகவே, பெண்மக்களுக்கு ஏற்றங் கூறுபவர்கள். ஆப்கானியரோ, தாயினுஞ் சிறந்தது தந்தை வழி முறையென்று கருதுபவர்கள்; அதனல் பெண்மக்களை விலைபடுபொருள் எனக்கருதி நடத்தி வருபவர்கள்; பெண் களைப் பொருள் கருதி அடிமைகளாக விற்பவர்கள்.

---

1. Afghanistan. 2. Pathans. 3. Pashtu 4. Blood-feud.
5. The Marri of Baloch. 6. Brahui. 7. Khetrans. 8. Jats.

தெலுங்கு மொழிப்புலவர் பெருமக்கள்

ஆந்திர அரசகவிகள்

[கோவை. திரு. சி. கு. நாராயணசாமி முதலியார்]

பிரதாபருத்திரன் I

நைசாம் இராச்சியத்திலுள்ள "வாரங்கல்" என்னும் நகரத்தை இராசமாநகரமாகக்கொண்டு அரசு செய்த "காகதீய கணபதி" அரசர்கள், ஆந்திர அரசியல் வரலாற்றில் இடம்பெற்றுக் கீர்த்தியுடன் விளங்கிய நல்லோராவர். இவ்வரசருள், 'பிரதாபருத்திரன்' என்று பெயர் புனைந்தவர் இருவரென ஆராய்ச்சியால் அறியப்படுகிறது. 'முதலாம் பிரதாபருத்திரன்' கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் புகழ்பெருக விளங்கியிருந்தனன். இவ் வரசன் "ஓட்ரம்" என்னும் நாட்டை, கி. பி. 1504-ஆம் ஆண்டுமுதல் 1552-ஆம் ஆண்டுவரை அரசு புரிந்து பெருஞ் சிறப்புடன் திகழ்ந்தனன். "புருடோத்தமதேவன்" என்னும் காகதீய அரசனுக்குப்பின், அரசு கைக்கொண்டு அரியாசனத்தில் அமர்ந்தவன் இவ் வரசனே யாவன். இம்மன்னன், முற்றக்கற்ற பாவலர்—நாவலர்களைப் பெரிதும் பாராட்டிப் போற்றிக் காத்துவந்ததோடு தானும் வடமொழி, கன்னடம், களிதெலுங்கு, முதலிய நாட்டுமொழிகளைப் பெரிதும் பயின்று, அவைகளில் பேரறிவும், புலமையும் பெற்று "வித்தியாபூஷணம்" என்ற விருதுப் பெயரையும் அடைந்து புகழ் சிறந்திருந்தனன். நன்னய சோழகவியைப் போலவே இம் முதலாம் பிரதாபருத்திரனும் சைவ சீலனாகத் திகழ்ந்தனன். இரப்போர் இன்முகம்நோக்கி ஈவதில் விருப்பமிக்க இவன், 'பால்குருகி சோமநாதன்' முதலான சைவ கவிகளுக்கு முற்றூட்டாக அக்கிரகாரங்கள், விளைநிலங்கள் முதலியவற்றை நன்கொடையாக அளித்தான். நாட்டுமொழிகளில் இவ்வரசன் புலமை வல்லானென்பதற்கு, வடமொழியில் நீதிகளுக்கே ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் "நீதிசாரம்" எனப் பெயரியதொரு நூலைத் தெலுங்குமொழியில் அழகுபெற வியற்றி ஆந்திர உலகத்துக்கு உதவியதே ஓர் சான்றும். இந்நூலின் அருமை பெருமைகளை ஆய்ந்தறிந்த

ஆந்திரமொழி வரலாற்று ஆசிரியர்கள், இவ் உருத்திரனின் புலமை அறிவினைப் பெருமைபடப் பாராட்டி அந்நூலுள் சிறப்பித்து வரைந்திருக்கின்றனர். நீதிசாத்திர நூலாசிரியர்களுள், இம் முதலாம் பிரதாபருத்திர அரசனே இராஜகவி யென்றும், முதல்வைத் தெண்ணற்குரிய சிறப்புடையனென்றும், இவைகொண்டே இவ்வரசனுக்குக் "சிரேட்டர்" என்ற விருதுப்பெயரும் ஆந்திரவுலகில் வழங்கப் பெற்றதென்றும் அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். இப் பிரதாபருத்திரனது நீதிசாரத்தைப் பின்பற்றியே தெலுங்கு மொழிப்புலவர் பலர் நீதிநூல்களை இயற்றத் தொடங்கினர். இதனால், இவரது நீதிசாத்திரப்புலமை எவ்வளவு மேம்பாடுடைய தென்று புலனாகின்றது. இவ்வரசனது காலம் கி. பி. 1162-ஆம் ஆண்டுக்குச் சிறிது முன்னும், கி. பி. 1197 ஆண்டுக்குச் சிறிது பின்னும் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இவ் வுருத்திரனது பெயரிட்ட சாசனங்கள் கோதாவரி ஜில்லா திராக்ஷராமா என்ற ஊரில் கி பி. 1179-ஆம் ஆண்டில் அமைந்தது ஒன்றும்; (Sewell's List of Antiquities Madras, vol I, P. 31) கிருஷ்ணா சில்லா குங்குலகோண்டா என்ற ஊரில் கி. பி. 1197-ஆம் ஆண்டில் அமைந்தது ஒன்றும்; (Do. Do. P. 71) 1162-ஆம் ஆண்டில் அமைந்தது மற்றொன்றும் (Do. vol. II P 173) காணப்படுகின்றன. இவ்வரசனைத் "திரிபுவனமல்லன்"; கணபதி அரசன் பேரன்; புரோலிராஜன், மப்பம்மதேவி அவர்கள் அருமை மகன் என்றுங் கூறுப. இவ்வரசனது பேரவையில் தான், கல்வியிற் பெரிய கம்பநாடர், சோழனுடன் கோபித்துக் கொண்டு சென்று தங்கியிருந்தது. இவ்வுண்மை, "கம்பர் பிரதாபருத்திரனிடத்துப்போய் அவன் அடைப்பை கட்டிவரப் பாடிய வெண்பா" என்று தமிழ் நாவலர் சரிதையில் காணப் படுவதால் உறுதி பெறுகின்றது. அவ்வெண்பா:—

> "அவனிமுழு துண்டு மயிரா வதத்தன்
> பவனி தொழுவார் படுத்தும்—புவனி
> யுருத்திரா வுன்னுடைய வோரங்க ணாட்டிற்
> குருத்திரா வாழைக் குழாம்"

என்பது. அவனியிலுள்ளார் அனைவரும் போந்து உண்பதாலும், அயிராவதம் போன்ற யானைமேல் நீ உலாவரும்போது நின்னைத்தொழும் பருவமாதர்கள் காமவெப்பம் ஆற்றாமற் குளிர்ச்சி எய்தல் வேண்டிப் பரப்பிப் படுப்பதாலும், வாழைக் குழாங்கள் குருத்திரா வாயின என்க; உலகம் அனைத்தும் கூடி உண்டலால் இலைபற்றாமல் குருத்தையும் அறுத்துப் பரப்ப வேண்டிற்று என்பது இதன் திரண்ட பொருள். கல்விப்

பெருமானுகிய கம்பர் இவ்வுருத்திரனுல், புலமைபற்றிப் பேரன்பு பாராட்டப் பெற்றதனுலும்; கம்பருக்கு ஆந்திரருடன் நன்கு பயிலுதற் கேற்ற தெலுங்கு மொழியுணர்ச்சியுண்டென்று உணரப் படுவதனுலும்; இவர் பாடிய கம்பராமாயணத்து 'தம்மி' (தாமரை) 'அக்கட' (அங்கு) 'அந்து' (அங்கு) என்ற சில தெலுங்கு மொழிகள் சிறுபான்மை ஆங்காங்குப் பயின்றிருத்தல் உணரப்படுவதனுலும், இக்கருத்து வலியுறுதலாகும்.

பிரதாபருத்திரன் II

இனி, இரண்டாம் பிரதாபருத்திரனைப்பற்றி ஆராய்வாம். இவன் ஒரங்கல் நாட்டு வீரபத்தினியும், பேரரசியும், பெண்கள் நாயகமுமாக விளங்கிய இராணி ருத்திரம்ம தேவியின் திருப்பேரனுவன். இவ்வரசன் கி. பி. 1295-ஆம் ஆண்டு ஒரங்கலில் சாம்ராஜ்ய பட்டாபிடேகம் செய்துகொண்டு காகதியரின் அரியாசனத்தை அலங்கரித்தான். இவனது இனிய வரலாற்றை அறியாத ஆந்திரனே தெலுங்கு நாட்டில் இரான். பேரரசும், பேராண்மையும், பெரும்புலமையும் வல்ல இப் பிரதாபருத்திரனைப் பாட்டுடைத் தலைவனுகக் கொண்டு தெலுங்கு மொழியில் 'பிரதாபருத்ரீயம்' என்ற இனியதொரு நூலை ஸ்ரீ வேதம் வேங்கடராய சாஸ்திரி யென்பார் இயற்றியுள்ளனர். இதற்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு இப்பால், டோக்ளாக் வமிசத்தின் முதல்வனுன "மகமது டோக்ளாக்" என்பவன் ஒரங்கலின் மீது படையெடுத்து வந்து பிரதாபருத்திரனை யெதிர்த்தான். மூன்று முறையும் அவன் தோல்வியே அடைந்து, நான்காம் முறை, மும்முறையிலும் திரட்டிய படைகளினும் பன்மடங்கு பெருகிய படைகளுடனும், போரில் அநுபவம் பெற்ற சேனுதிபதிகளுடனும் வந்து பெரும் போரிட்டான். மும்முறை செய்த போர்களில் படைகள் பெருஞ்சேதமடைந்திருந்ததனுலும், அஞ்சா நெஞ்சு கொண்டிருந்த படைத்தலைவர் பலர் வீரசொர்க்கம் சென்றிருந்ததனுலும், பிரதாபருத்திரன் அவர்களது படைகளுக்காற்ருது தோல்வியுற்ருன். அப்பெரு வீரனை அப்போர்க்களத்திலேயே சிறைசெய்து டில்லிக்குக் கொண்டு சென்றனர். அதனையுணர்ந்த மாபெருங்கவியும், பாரகாவிய மதுரவாக்கியும், புலவர் சிரேட்டருமாகிய 'வித்தியாநாதன்' என்னும் கவிப் பெருமான், வடமொழியில் அலங்காரங்கள் நிரம்பிய "பிரதாபருத்ரீயம்" என்றதொரு அரிய நூலை இயற்றிக்கொண்டு டில்லி சென்று, மகம்மதிய சக்கரவர்த்தியைக் கண்டு தமது கருத்தை அறிவித்து அநுமதி பெற்று இரண்டாம் பிரதாப

ருத்திரனைச் சிறைக் கோட்டத்தில் தரிசித்து வணங்கி, தமது காவியத்தை அம் மன்னபிரான் திருச்செவி களிப்பப் பிரசங்கித்தனர். அவிச்சுவை யன்றிப் பிறசுவை யறியா அரசர்களைப்போலின்றிப் பிரதாப ருத்திரன் கவிச்சுவை யறியும் கவிதிலகனாகை விருந்ததனல், கவிப்பெருமான் சமைத்துக் கொணர்ந்த காவியச்சுவை யமுதைத் தனது செவியாரப்பருகிக் களிப்பெனும் கடலில் ஆழ்ந்திப் புலவர் பெருமானைப் பாராட்டி வழிவிடுத்தனன் என்று வரலாறு கூறுகிறது. இதனுல், இரண்டாம் பிரதாபருத்திரன் நூலறிவும், நூலிலுள்ள நுட்பங்களை நுனித்தறியும் புலமை யாற்றலும் பெற்றிருந்தானென்று பெறப்படுகிறது.

இப்பேரரசன் காலத்தில்தான் "பிரதாபருத்திராப்தம்" என்ற புதியதோர் ஆண்டும் ஆந்திர நாட்டில் வழங்கப்பட்டு வந்ததென்ப. அவ்வாண்டின் காலம் இற்றைக்கு 648 ஆகின்றது.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயர்

தென்னுடனைத்தும் பேரரசுபுரிந்த சக்கரவர்த்திகள் யாவரினும் மிகவும் புகழும், மேன்மையும் வாய்ந்தவர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயர். இப்பேரரசர் கி. பி. 1509-1525-ஆம ஆண்டில் விஜயநகரத்து அரியாசனத்தை அலங்கரித்து அணிபெற விளங்கியிருந்தனர். இவர் காலத்தில் ஆந்திர மொழி உச்ச நிலையை அடைந்திருந்தது. இவ்வரசரது பேரவையை ஆந்திரகவிகள் பலர் அலங்கரித்திருந்தனர். இக் கவிகட்கெல்லாம் கிருஷ்ணதேவராயர் தலைவராயிருந்து கவியரசரெனப் புகழ்பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். இம்மன்னர் பெருந்தகை இயற்றிய "ஆமுக்த மாலியம்" (விஷ்ணு சித்தியம்) ஆந்திரகவி வல்லோர்கள் பலரினும், இவர் சிறந்த புலமையாளர் என்று மதிக்கச் செய்கின்றது. இவ்வுயரிய நூல், துளவமாலையணிந்த செங்கண்மாலின் திருவடிகளையே தஞ்சம் என்றடைந்து பக்திசெய்து முத்திபெறுதற்கான மூலங்களையே வற்புறுத்துகிறது. தற்கால நோக்கத்துடன் கவனித்தாலும், மாபெரும் அவ்வரசகவியிடத்தில் தமிழ்மக்கள் மிகுதியான விருப்பத்தையே கொள்வார்கள்.

பழைமையான கவிகளின் கற்பனைகளினும் மீறிய கற்பனைகள், பிரபந்த அமைப்பு, இனிய நடை, அழகிய சொல்லமைப்பு ஆகியவற்றிலும் சுதந்திரக்கற்பனை, பாவனுதிகளிலும், ஆமுக்தமாலியம் சிறந்த நூலென்றே தாராளமாகச்

கூறலாம். தெலுங்குமொழியிலுள்ள பஞ்ச காவியங்களுள் நாரிகேள பாகமான இப்பிரபந்தம் மிகவும் கடினமானதெனினும், பிரபந்தநடை, கோட்பாடு முதலியவற்றை ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராயர் பொருந்தும்படி செய்திருப்பது போற்றத்தக்கது.

இன்னொரு முக்கிய விஷயம் யாதெனின், சக்ராதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டு, செங்கோலேந்தி அரியாசனத்தமர்ந்து மேன்மையுடன் அரசு செய்யும் இப்பேரரசன், தமது நூலில் ஏழை, விவசாயி, குடிசைவாழ்க்கை யுடையவன், ஆகியவர்களின் வாழ்க்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், எண்ணங்கள், வேடங்கள், அவர்கள் பேசும் சொற்கள் முதலியவைகளை ஒரு சிறிதும் விடாமல் சிறப்புறக்கூட்டிச் சுயமாகத் தாம் அநுபவித்தவற்றைக் கற்போர் காமுறும்படி இயற்றியிருப்பதே. இச்செயல் பெரிதும் பாராட்டற்குரியது.

முன்னர்க் கூறிய நன்னய சோழ கவியைப் போலவே இவ்வரச கவியும் இயற்கைக் கவியே யாவர். இவருடைய காவியவருணனை அற்புதமான தன்மைவாய்ந்ததும், பேரானந்தத்தை அளிக்கவல்லதுமான சிறப்பினையுடையதுமாம்.

மேற்கூறியவாற்றால், ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயருக்கு ஆந்திரகவிகள் அனைவரினும், மேலான பதவியை அளிப்பதில் யாரும் பின்னிடாது முன்னணியிலே நிற்பர். பதினாறும் நூற்றாண்டில் ஆந்திர மொழி வரலாற்றில் சுவர்ண யுகத்துக்கு அஸ்திவாரம் போன்றவரான இப்பேரரசர் தாம் ஆந்திர-கர்னாட கீர்வாணமாதிய மொழிகளில் வித்தியாநிதியாக விளங்கியதோடு, சுவர்ணயுக காரணமான மொழி வரலாற்று சமஸ்கரணத்துக்கும் எண்ணத்தின் சுதந்தரத்துக்கும் மலைமேல் தீபம் போன்றவராயிருந்தனரென்றும் நாம் உறுதியாகக் கூறலாம்.

மோகனாங்கி

இப்பெரிய நாரீமணி ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயருடைய திருப்புதல்வி கவிதாமணி. "மரீசிப்பிரணயம்" என்ற இனியதொருநூலை, இப்பெண்மணி இயற்றினள். ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராயர் காலத்து மொழிவளர்ச்சியை, அவளதுபெற்றோர்கள், நோக்கத்தின் சுதந்திரத்திற் கலந்து, பாஷைவரலாற்றுச் சமஸ்கரணத்தை எச்சரித்து, உயர்த்திய சமயத்தில், பாற்சங்கில் முலைப்பாலுடன், கவித்துவத்தையும் உடன்கூட்டி, இப்பெண்ணணங்கின் திருவாயில் புகட்டினரோ! எனக் கருதினும் மிகையாகாது. அக்காலத்தில் மொழி முன்னேற்றத்திற்கு அரியதும், இனியதுமான நூல்களை இயற்றிய புலவர் பெரு

மக்களுள், நல்லிசைப்புலமை வல்லா ளொருத்தியும் இருந்தா ளென்றறிவது மகிழ்வை யூட்டும் ஓர் சுபச் செய்தியாகும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்திற்குப் பிறகு ஆந்திர மொழியின் வளர்ச்சி, தளர்ச்சிபெற்றிருந்தது. கவிபாடுவோர் எண்ணிக்கையும் குறைந்து கவித்துவமும் வரவரத் தேய்பிறை யின் நிலையைப்போன்றிருந்தது. அங்ஙனம் அழிந்த நிலை யினுங்கூட காடாந்தகாரமான ஆகாயவீதியில் தாரகைத் தீபங் கள் மின்னிப் பிரகாசிப்பதுபோல் சில நூல்கள் ஆந்திர வுலகில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அக்காலத்து விளங்கிய ஆந்திர ராஜகவிகள், மிகுதியான பெருமையைப் பெற்றிருந்ததற்குக் காரணம், மக்கள் யாவரும் மொழி வளர்ச்சியில் பெரும் பற்றும், கண்ணுங்கருத்துங் கொண் டிருந்ததேயாம்.

முற்காலக் கவிகளைப்போல், பிற்காலக்கவிகள் மதிப்பும், மாண்பும் பெறுதிருந்ததற்கு இவர்கள் மொழிவளர்ச்சியில் அன்பும் முயற்சியும் கொள்ளா திருந்ததே காரணம் எனலாம். முன்னோர், மொழிவளர்ச்சி குன்றிய காலத்தும் தாய் மொழியைப் புறக்கணிக்காமல் முடிந்தளவு தொண்டு புரிந்தே வந்தனர். அதனால் அவர்கள் புகழும், பெருமையும் பெற்று விளங்கியதோடு, நம்மால் மதித்துப் பாராட்டுதற்கும் உரியராயினர்.

"ஜாட்டான்"

ஒருவனை ஏளனமாகவும், பொருட்படுத்தாமலு மிகழ்ந்து கூற நேருங்கால் "அவன் கிடக்கிறான் ஜாட்டான்" என்று தமிழர்களில் ஒருசிலர் கூறக் கேட்டிருக்கலாம். ஜாட் என்பது வடவிந்தியப் பகுதியிலுள்ள ஓரினத்தாரின் குழுப் பெயராகும். அவர்கள் பெரும் பாலுந் தொழிலாளிகள்; அதிலும் இழிதகைமையனவாகக் கருதப் படும் தொழில்களை புரிந்து வயிறுவளர்ப்பவர்கள். தெருக்கடோறும் பாட்டுப் பாடிப் பிழைப்பவர்கள், தோல் தைக்கும் சக்கிலியர், கொல் லர் முதலிய தொழிலினரே இப்பிரிவிற் பெரும்பாலோராவர். ஆகவே "ஜாட்" என்றாலே இழிதொழில் செய்பவன் என்று கருதப்பட்டு வந்தது போலும் அதுவே மேற்கூறிய வழக்காற்றிற்கு ஏதுவாயிற்றோ!

(கா. சிவ. க.)

தனிச் செய்யுள்

குறிப்பு: சிலம்பு 14 பரல் 8-ல் பொருள் கேட்டிருந்த தனிப் பாடலுக்கு இஃது உரையாம்.

> "சருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக்கும் புள்ளில்
> வளை தமிழோர் கொண்ட
> வெருவரிச் சந்திரகலைக் குவளைத்திருக் குழையன்
> சகனூர் மேவுசீர் போற்
> றருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக்குக் கணி
> யெனச் செய்தாளா சங்க
> திருவரிச் சந்திரகலைக்கு வளைத்திருக் குமரி
> யொடணை செங்கண் மாலே."

சருவரி	இராக்காலத்தில் தோன்றுகின்ற
சந்திரகலைக்கு	நிலவுக்கு
வளைத்திருக்கும்	கூட்டமாகவிருக்கும்
புள்ளில்	நேமியம் புள் போல
வளை	(வட்டமாக) வளைந்திருக்கின்ற
தமிழோர்	தமிழகத்தோர்
கொண்ட	உட்கொண்ட
வெருவு	அச்சத்தை
அரி	அழித்த
சம்	உடனாகிய
திர	வெற்றியையுடைய
கலை	நூல்களால் புகழப்படுகின்ற
குவளை	குவளைப் பூ வடிவாகிய
திருக்குழையன்	அழகிய குண்டலத்தையுடைய சிவபெருமானுக்கு
சகன்	தோழனாகிய குபேரனது
ஊர் மேவு சீர்போல்	ஊராகிய அழகாபுரியில் பொருந்திய செல்வம் போல
தரு அரிச்சந்திர	(செல்வங்களை) இரவலருக்குக் கொடுக்கின்ற அரிச்சந்திரனை ஒத்தவனே
கலை குவளை	மானையும் குவளை மலரையும் ஒத்த
திருக்குக்கு	கண்களுக்கு
அணியெனச் செய்	அலங்காரமான பொருளாகச் செய்கின்ற
தாளா	தாளையுடையவளே!
சங்கு அதிர் உவரி	சங்கு முழங்குகின்ற கடலில்
சம் திர	பிறந்த உறுதியான
கல் ஐ	கல்வியையுடைய, தலைமையான
கு	பொறுமையுடைய
வளை	வளையல் அணிந்த பெண்ணோடு
திரு குமரியொடு	அழகிய (இலக்குமியை யொத்த) இப்
அணை	சேர்ந்தின்பம் தருகுவாய்
செங்கண் மாலே	செங்கண் மாலனையவனே!

—"நவாலியூர்" யாழ்ப்பாணம் க. வேலுப்பிள்ளை

செய்திகளும் குறிப்புகளும்:
News and Notes

திவான் பகதூர் சர். T. N. சிவஞானம் பிள்ளை அவர்கள் B. A, இரங்கற் கூட்டம்

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் திருவாளர். திவான்பகதூர் சர். தி. நெ. சிவஞானம் பிள்ளை அவர்கள் பி. ஏ., 13-6-'36 சனிக்கிழமை காலை சிவனடி சேர்ந்தமையின், சங்கத்துக்கு ஏற்பட்டுள்ள பிரிவுத்துயரைத் தெரிவிக்கும் "இரங்கற் பொதுக்கூட்டம்" ஒன்று (27-6-'36) சனிக்கிழமை மாலை 5-30. மணிக்குத் திருநெல்வேலி "தாயம் மையம்மாள் பெண் கல்விச்சாலையில்" திருவாளர் M.S. பூர்ண லிங்கம்பிள்ளை யவர்கள் பி. ஏ., எல். டி. தலைமையிற் கூடியது.

அக்கூட்டத்தில் திருவாளர்கள் T. A. காந்திமதிநாத பிள்ளை பி. ஏ., இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, T. பிறவிப்பெரு மாள் பிள்ளையன், T. S. பரமசிவன் பிள்ளை, மா. வெ. நெல்லை யப்ப பிள்ளை பி. ஏ, இலக்குமணப்பெருமாள் பிள்ளை, பி. ஏ. T. M. பாண்டிப்பெருமாள் பிள்ளை, பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியார் முதலியவர்கள், பிள்ளையவர்களின் குணஞ் செயல், அன்பு, அறிவு, கடமை முதலியவற்றைப் பலபட எடுத் துரைத்தார்கள். பின்னர் அடியிற்கண்ட தீர்மானம் எல்லோ ராலும் எழுந்து நின்று ஒருமித்த மனதுடன் நிறைவேறியது.

தீர்மானம்

"டிப்டி கலெக்டராகவும், திருநெல்வேலி நாட்டாண்மைக் கழக முதற் றலைவராகவும், சென்னை மாகாண வளர்நெறி யமைச்சராகவு மிருந்து பொதுநலத் தொண்டாற்றிய பெரி யாரும், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத் தலைவரும் ஆகிய உயர் திருவாளர் திவான்பகதூர். சர். தி. நெ. சிவ ஞானம் பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., நிகழும் மெய்கண்டான் யாண்டு எ௱௰௩ வைகாசித் திங்கள் ௩௧-ம் நாள் (13-6-36) சனிக்கிழமை காலை இறைவனடிப்பேறெய்தி, நம்மைப் பிரிந்த மைக்காக இச்சங்கம் மிக வருந்துவதோடு அவ்வருத்தத்தை அவர்களுடைய குடும்பத்தாருக்குத் தெரிவித்து ஆறுதல் கூறுகின்றது."

மேலும், தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத்தின் முதற்றலைவராக விளங்கிச் சிறந்த பிள்ளையவர்கள் திருவுருப்படம் அமைத்து வைப்பதென்றும், அவர்கள் பெயர்ப் பதிவுடன் சங்கத் தேர்வுப் பரிசு ஒன்று வழங்குவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டன.

மறைமலையடிகள் அறுபதாம் ஆண்டுவிழா

15-7-36 புதன்கிழமை மாலை 6 மணிக்கு, திருநெல்வேலி தாயம்மையம்மாள் பெண்கல்விச்சாலையில் மறைத்திரு மறைமலையடிகளென்னும் சுவாமி வேதாசலம் அவர்களின் அறுபதாவதாண்டு நிறைவுவிழாக் கொண்டாட்டம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

அவ்வமயம் உள்ளூர் வெளியூர்களிலிருந்து அறிஞர்களும் அன்பர்களும் பலர் வந்திருந்தார்கள். அவர்களில் திருவாளர்கள் வண்ணார்பேட்டை T. K. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்கள், A. S. இலக்குமணப் பெருமாள்பிள்ளை, B. A, முனிசிபல் கௌன்சிலர், A. T வீரபத்திர பிள்ளை, T. M. சங்கரநாராயண பிள்ளை, சப்ரிஜிஸ்டிரார் சிவசங்கரஞ் செட்டியார் B. A., பொன்வணிகர் மு. சுப்பிரமணியன் செட்டியார், ஆசிரியர்-வேங்கடராம அய்யர், S முருகாவுடையபிள்ளை முதலியோர் முக்கியமானவர்கள். முதலில் விழாவிற்கு வந்திருந்த எல்லோருக்கும் சிற்றுண்டிகள் வழங்கப்பட்டன பின்னர் சிந்துபூந்துறை ரிட்டயர்டு தாசில்தார் சைவத்திருவாளர், M. V. நெல்லயப்ப பிள்ளை, B. A. அவர்கள் தலைமை பூண்டு தம்முன்னுரையில் தமிழ் மொழியின் சிறப்பைக் குறித்தும், அடிகள் தமிழ் மெழிக்குச் செய்தா பெருந் தொண்டைப் பற்றியும் விரிவாகக் கூறினார்கள்.

பின்னர், சங்க அமைச்சர் திருவாளர். வித்வான் பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியாரவர்கள் பேசியதில், அடிகள் தமிழுக்குச் செய்ததொண்டு மிக விழுமியதாகும் எனவும், சங்ககாலத்துப் பழந்தமிழ்நூல்களைப்பற்றியும், சைவசமயத்தைப்பற்றியும் விரிவுரை நிகழ்த்துங்கால் அவையிலுள்ள அறிஞர்கள் யாவரும் விரிவுரையைக்கேட்டுக் களிபேருவகை எய்துவார்கள் எனவும், அடிகள் பலதுறைகளிலும் நூல் இயற்றித் தமிழ் மக்களுக்குதவியருளிய பெருஞ்செயலுக்கு நாம் என்றுங் கடப்பாடுடையோம் எனவுங்கூறி, அடிகள் இன்னும் பல்லாண்டுகள் நலமுடனிருந்து தமிழன்னைக்கு

அரும் பெருந்தொண்டாற்றிவர இறைவனை வேண்டுவதாகவும் பேசி முடித்தார்கள்.

அப்பால், முன்னீர்ப்பள்ளம் பேராசிரியர் திரு. M. S. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, B. A. L. T. அவர்கள், அடிகளின் அருமை பெருமைகளை யெடுத்துக்கூறிப் பின்வரும் வாழ்த்துப்பாவைக் கூறினார்கள்:—

"சென்னை மாநகரில் கிறித்தவக்கல்லூரியில்
முன்னை நாட்பண்டிதர் வேதாசலமெனும்
மறைத்திருவாளர் மறைமலை யடிகளின்
அறுபதாமாண்டு ஆனித்திங்களின்
அறுதியாம்புதனுள் அஃதினைப் போற்றுதும்
தமிழ்த்தாய் மொழியின் தாதாவெனப்படும்
இலக்கியப் புலவர் இலங்குரையாளர்
அறிவியல் விளக்கும் ஆன்ற ஆசிரியர்
சைவ சித்தாந்தச் சுடரொளி பரப்புவர்
பொது நிலைக்கழகம் புத்தகம் நிறுவினர்
ஞானசாகரமெனுந் தமிழ்ப் பெருங்கடலும்
அறிவினுழியாம் ஆங்கிலப் பௌவமும்
திங்களொருமுறை தோன்றித் திகழும்
இருமதி யொருமுறை யிசையொடுமிளிரும்
ஆரியமுந் தமிழாங்கிலக் கலைகளும்
ஆய்ந்தாய்ந்துணர்ந்த அரும்பொருள் நிதியும்
மாய்ந்திடா வண்ணம் மாந்தர்க் குதவியும்
விளங்கப் பொழிந்தும் வரைந்து மளித்துளர்
வித்தகச் செல்வர் விபுலரெம் மன்பர்
புத்த நிலையம் பொழிலெனப் பிறங்க
எழுத்தகம் அழுத்தகம் யாவையு மமைத்துளர்
அமிழ்தெனு மரனணி அழகுறு கண்டியும்
தமிழ்த் திருநீறும் தமிழைந்தெழுத்தும்
தமிழ்த்தவர் கொண்டு தாஞ்சதமுய்யவும்,
இமிழ் கடலுலகி லிறையருள் புரிகவே."

பின்பு முன்னீர்ப்பள்ளம் தமிழாசிரியர். திரு. மு. பொ ஈசுரமூர்த்தியாபிள்ளை அடிகளின் சிறப்பையும் தமிழ்த் தொண்டையும் எடுத்துக்கூறி அடிகள் இன்னும் பல்லாண்டுகள் நலமுடனிருந்து தமிழ்ப்பணியாற்றி இன்புறுமாறு இறைவனருளை வேண்டுவதாகவும் கூறினார்கள். அப்பால் பாளையங் கோட்டை அர்ச்சவேரியர் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர் A. அருளப்பன் B. A, அவர்களும் ஸ்ரீமந்திர மூர்த்தி ஹைஸ்கூல் தமிழாசிரியர் திரு R. முத்து அய்யர், அவர்களும் அனுப்பிய வாழ்த்துரைகள் வாசிக்கப்பட்டன.

பின்னர், தலைவர் தமது முடிவுரையாகப் பேசுகையில் அறிவு விளக்கத்தில் திருந்தியவர்களாய்ப் பிறரையும் திருந் தும்படி செய்யும் பெரியோர்களே நம்மனோரால் பாராட்டப் படக்கூடியவர்கள். நமது தமிழன்னைக்கும் சைவ சமயத்திற் கும் சிறந்த தொண்டாற்றும் நமது இளைஞர்களுக்கும் இன்று கொண்டாடப் பெறும் அடிகள் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக் உள்ளார்கள். அடிகள் நீண்டகாலமிருந்து தமிழ் மொழிக கும் சைவத்திற்கும் சிறந்த பணியாற்றி வருமாறு இறைவனை வேண்டுவதாகவும் கூறிமுடித்தார்கள்.

முடிவில் அடியிற்கண்ட தீர்மானம் கடைய நல்லூர் போர்டு உயர்தரப்பாடசாலைத் தமிழாசிரியர் திரு இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களால் முன் மொழியப்பெற்று சப்ரிஜிஸ்டிரார் திரு. சிவசங்கரஞ் செட்டியார் அவர்களால் வழிமொழியப்பெற்று யாவராலும் முழுமனதுடன் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு நிறைவேறியது.

தீர்மானம்:—சென்னைக்கிறித்தவகல்லூரித் தமிழாசிரிய ராயிருந்தவரும், செந்தமிழணங்கின் திருப்புதல்வரும், இவ் விருபதாம் நூற்றாண்டில் இலக்கியம் இலக்கணம் சமயம் ஆகிய பகுதி நூல்களில் தக்கபயிற்சியும் தேர்ச்சியும் வாய்ந்தவரும், அவ்வப்பகுதிகளில் அழகியமுறையில் பல ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுதிப் பைந்தமிழை வளர்த்து வருபவரும், தமிழுலகத்தில் பெரிய அவைக்களங்கட்குச் சென்று சீரிய பெருஞ் சொல் வழங்கும் தெள்ளறிவுச் சொல்வன்மை யாளரும் ஆகிய மறைத்திரு. மறைமலையடிகள் என்னும் சுவாமி வேதாசலம் இப்பொழுது தம் அறுபதாண்டு நிறைவெய்தியுள்ளார் களென்பதறிய இக்கூட்டம் பெருமகிழ் வடைவதுடன், இறைவன் திருவருளால் எண்பதுக்கு மேலுமிருந்து தனித் தமிழுக்கும் சைவத்துக்கும் மேலும் சிறந்த பணியாற்றி இன்புறவேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவன் திரு வருளைப் பெரிதும் வேண்டுகின்றது.

மதிப்புரை

அகநூல்

அக நூலாவது மனிதனுடைய வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கூறும் நூல். இவ்வாழ்க்கைக்கு முக்கிய சாதனம் மனமாதலால் இந்நூல் அக நூல் எனப்பட்டது.

நூல்களின் பயன் கற்போருக்கு அறிவைக்கொடுத்து அவர்களுடைய ஆற்றலை ஏற்றுதலாம். அகநூலானது வாழ்க்கைத் துறைக்கு வேண்டிய அறிவைக் கொடுத்து நல் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஆற்றலை ஏற்றுதற்குத் துணையாகத்தக்கது. மனிதன் தனிமையாக வாழாமற் பிறரோடு கலந்து வாழ வேண்டியிருத்தலால் தனக்கும் பிறருக்கும் நன்மை யுண்டாக வாழ்தலே நல்வாழ்க்கை யெனப்படும். அங்ஙனம் ஒருவன் நல்லவனாக வாழவேண்டுமாயின் அவன் தன்னுடைய தன்மையையும் பிறருடைய தன்மையையும் அறிதல் அவசியம். இவற்றைப் பிழையின்றி அறிதற்கு அக நூலறிவு வேண்டியது.

அக நூலுணர்ச்சியின்மையால் சிலர் மனிதருடைய தன்மையிலுள்ள வேறுபாடுகளைச் சிந்தியாமல் மற்றவர்களுந் தங்களைப் போன்றவர்கள் என்று கருதி இடர்ப்படுகின்றனர். சீவனத் தொழிலை நிச்சயித்தற்கும் அக நூல் துணைபுரியும். அக நூல் முறையினாலே மனிதருடைய ஆற்றல்களை ஒருவாறு அளவிடலாம். அளந்தபின்பு அந்தந்த ஆற்றலுக்குத் தக்க தொழிலைத் துணிந்து கொள்ளலாம் அப்படித் துணிந்து கொண்டால் ஒவ்வொருவனும் தன் தன் தொழிலைச் சோர்வின்றிச் செய்வான்; தொழிலினாற் பெரும்பலனையும் பெறுவான். அநேகர் தமது ஆற்றலுக்குத் தகாத தொழிலை மேற்கொண்டு துன்பப்படுகின்றனர்.

எல்லாவற்றிலும் மேலானதாய் அக நூலின் முக்கிய பயனாயுள்ளது மனிதன் தன்னை அறிதலாம். சந்திர சூரியர்களின் தன்மையையும் காற்று மழைகளின் காரணங்களையும் முக்கோண விருத்தங்களின் இயல்பையும், அனல் ஒளி மின்களின் தர்மங்களையும், சடப்பொருள்களின் தோற்றத்தையும், புல் பூண்டு விலங்கு பறவை முதலியவற்றின் சுபாவங்களையும் அறிதலினும்பார்க்கத் தன்னுடைய தன்மைகளை அறிதல் மனிதனுக்கு மிக முக்கியமானது. எமது எண்ணங்கள் இச்சைகள் சுவைகள் வேதனைகள் எப்படியுண்டாகின் என்றன பதை அறிதல் எமக்குப் பெரும் பயனைத் தருதலு

மன்றி மிகத் திருப்திகரமாயு மிருக்கும். நாம் எண்ணத்தகாத வற்றை எண்ணுதற்கும் 'விரும்பத்தகாதவற்றை விரும்புத ற்கும் செய்யத்தகாதவற்றைச் செய்தற்கும் காரணமென்ன என்பதை நாம் அறிதல் அவசியம். ஆதலால்ஒவ்வொருவரும் அகநூலைக் கற்க வேண்டியது அத்தியாவசியமாம்.

இத்தகைய நூல் தமிழில் இதுகாறும் இல்லாக் குறையை நீக்கக்கருதி இந்நாள் வளர்ச்சிக் கேற்றவாறு ஆங்கிலக் கொள்கைகளைத் தழுவி இந்நூல் எளிய வசனநடையில் ஸ்ரீமான் சு. சிவபாத சுந்தரம் பிள்ளையவர்களால் எழுதி அச்சிடப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர்க்கு வேண்டும் போதனுமுறை கள் ஆங்காங்கே காட்டப்பட்டிருத்தலால் இந்நூல் அவர் களுக்கு முக்கியமாக வேண்டற் பாலது. இலங்கை அரசின ரால் இது ஆசிரியன்மார்களுக்குப் பாடபுத்தகமாக நிய மிக்கப் பட்டுளது. இதன் விலை ரூ.1—6—0. வேண்டுவோர் எமக்கெழுதிப் பெறலாம்.

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழக அறிவிப்பு

கல்லூரிக் கல்விக்குப் பயன் படும் வகையில் பல்கலைக் கழகத்தார் வகுத்துள்ள திட்டப்படி "பொருள் நூல்" (Physics) ஒன்றைத் தமிழில் இயற்றித் தருபவர்களில் சிறந்தவருக்கு ரூ. 1000 பரிசு கொடுக்கப்படும். திட்டம் பல்கலைக் கழக நிலையத்திற் கிடைக்கும்.

பரிசு கொடுக்கும் வகையில், தொகை முழுவதையும் கொடுப் பதோ, குறைவாகக் கொடுப்பதோ கொடுக்காமலே நிறுத்தி விடுவதோ ஆகிய இவையெல்லாம் பல்கலைக் கழகச் செயலாளர் குழு வைப் பொறுத்தது. அக்குழுவினர் முடிபு முடிந்த முடிபாகும். ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நூல் பல்கலைக் கழகத்தாரின் உரிமைக்குள் ளாகிவிடும்.

நூல் 1938-ம் ஆண்டு ஜுலை 31-ம் நாளுக்குள் பல்கலைக் கழக ரெஜிஸ்ட்ராருக்கு ரெஜிஸ்டர் செய்து அனுப்பப்படவேண்டும். நூலெ ழுதுவோர் அதன்கண் தம் பெயரை எழுதக்கூடாது; புனை பெய ரொன்றையே எழுதவேண்டும். முத்திரையிட்ட ஓர் உறையுள் அப்புனைபெயரையும், இயற் பெயரையும் முகவரிக் குறிப்பு விவரங்களை யும் தனிப்பட எழுதியனுப்பவேண்டும்.

கோ - பசுப்போது, தெய்வப் பசு, (மண்ணுலகப் பசு), ஆண், பெண் இருவகைப் பசு, பசுப்போது

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] மேற்கண்டபடி, கோ=பசுவென்பதன் அமைதிக்குப் பொருந்தி, ஆவென்னும் விலங்கின் பெண் பொதுவுட் சிறந்தது, காட்டின் ஆவினமாகிய மரையென்றும், அக்காட்டாவினமாகிய மரையினும் சிறந்தது நாட்டாவினத்தினுள் கீழதாகிய காரா வென்னும் பெண் எருமை யென்றும், அக்காரா வென்னும் நாட்டாவினத்தி னிழிந்த பெண் எருமையினும் சிறந்தது நாட்டாவினத்துள் உயர்ந்த சேதா வென்னும் பசுவென்றும் கொண்ட முறைப்படியே இம்மண்ணுலகப் பசுவினும் சிறந்தது விண்ணுலகப் பசுவானதால், அவ்விண்ணுலகப் பசுக்களென மண்ணுலகத்து மக்கட் சுட்டான் மதிக்கப்பட்டு, மண்ணுலகக் கீழ்த்திசைக் காவலனுயும், மருதநிலத்துக் கடவுளாயும், விண்ணுலகத் ததிபனுயுமுள்ள தேவேந்திரனுக் குரிமையாக விண்ணுலகப் பசுக்கள் என்னப்படும், நந்தை, பத்திரை, சுரபி, சுசீலே, சுமனே என்னும் ஐந்தும் இத்தகைய மேம்பாட்டைக்கோத்து, நிற்பதாயுள்ள மரபினல், கோ=தெய்வப் பசுவெனவும், ஆண், பெண் இருவகையும், பசு, ஆன் என்னப்படுவதன்றிப் பொருளமைதியும் பொருந்தி நிற்றலின், கோ=பசுப்பொதுவெனவும்கூறல் ஆயிற்று. [இவற்றுள் முன்னேயது சிறப்பு, பின்னேயது பொது].

கோ - கோமேத யாகம், கோமகம்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] மண்ணுலகமாந்தர் விண்ணுலக போகப்பேறு காரணமாக இயற்றக்கருதிக் கோவைக் கொண்டே இயற்றும் வேள்வியாதலினுலும், மண்ணவர் ஊட்டும் அவியை விண்ணவர் கொள்ளவும், விண்ணவர் நாட்டின்பத்தை மண்ணவர் கொள்ளவும் கோத்துப் பொருத்துமோர் நற்செயலென்னப்படுதலானும், கோ=கோமகம் என்னல் ஆயிற்று.

கோ - (தேவலோகம்), விண்ணுலகு

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] புலப்படத்தக்க விதத்து விண்ணென்னும் ஆகாயம் மண்ணிலிருந்தும் எவ்வளவோ அகன்று நின்று

லும் மண்ணுலகத்தாரும் இன்பநலங்களெல்லாம் விண்ணே ஆதாரப்பட்டுக் கோத்து நின்று பொருந்தல் போலவே, மண்ணுலகத்தார் போகம் வேண்டிப் புரியும் வேட்கை நிறைவேற்றம் தன்னிடத்ததாகக் கோத்து நிற்றலின், கோ= விண்ணுலகு என்னலாயிற்று.

கோ - ஐம்பொறி

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தொடப்படத்தக்க நிலைமையில் பொறிகளைந்தும் ஐம்புலன்களால் உலகத்துள் தனித்தனி ஒவ்வொன்றும் ஆளத்தக்க பொருள்களைக் கோத்து நின்றியங்கலாற், கோ=ஐம்பொறி எனலாயிற்று.

கோ - மலை

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தொடப்படக்கூடிய நிலைமையில் தன்னில் அமையும் பொருள்கள் யாவையும் கோத்துக்கொண்டியங்கலால், கோ=மலை என்னல் ஆயிற்று.

கோ - தாய்

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] தொடப்படத்தக்க நிலைமையில் வயிற்றிற் குழவியாய் இருந்தபொழுது தானே அதுவோவெனக் கண்டறியக் கூடாவிதத்துக் கோத்து நிற்கக் கருப்பங்கொண்டும், பின் பிறந்து வெளிப்பட்டதுமுதல் அதுவோ தானேவென வேற்றுமை காணுவண்ணம் அணைத்துக் கொடுங்கையிற் கோத்து நின்றும் வளர்த்து ஆளாக்கி விட்டவள் தாயே ஆதலின், கோ=தாய் என்னல் ஆயிற்று.

கோ - மேன்மை

பெயர்ச்சொல்

[க்+ஒ=கோ] புலப்படக்கூடிய விதத்தில், கேட்டறிந்த யாவரும் அத்தன்மையுடையவனு மற்றவன், அத்தன்மையுடையவனு மற்றவன் என எங்கும் வினவும் வண்ணம் திக்குத் திக்கு வியப்பை விளைத்துக் கோத்து நிற்கும் குணமே மேலாதலின், கோ=மேன்மை என்று வழங்கல் ஆயிற்று.

கோ - வச்சிரப்படை

பெயர்ச்சொல்

[க் + ஒ = கோ] தான் ததீசி என்னும் முனிவரன் முதுகெலும்பாய் உடலிற் கோத்து நின்று, வலிமை குன்றாத விருத்திரனுக் காற்றாத விண்ணவரும் இந்திரனும் அத் ததீசி முனிவனிடம், விருத்திரனைக் கொல்லத்தக்க வச்சிரப்படை உண்டாக்குதற்கு உமது முதுகெலும்பே தக்கதாதலின் வழங்கியருளல் வேண்டுமென இரந்து நிற்க, அம் மாதவன் 'அன்பிலாரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையார், என்பு முரியர் பிறர்க்கு' என்னும் தகைமை தோன்ற அம் முதுகெலும்பை யுதவவே அதனால் உண்டாக்கப் பெற்று, பகைவருடலத்துக் கோத்தொழித்து வெற்றி விளைத்து நின்றதோர் தனிப்படையெனப் புராணங்களிற் கூறியுள்ளதே வயிரப்படை யாதலின், கோ = வச்சிரப்படை என்னலாயிற்று.

கோ - வாணி

பெயர்ச்சொல்

[க் + ஒ = கோ] தான் ஞானமூர்த்தி என்ன மெய் அறிவுத் தெய்வமாய் நின்று, உண்மை விளக்கியும் அதற்குத் தக்க வாக்கை யுதவியும், உள்ளம், வாக்கு இரண்டிலும் கோத்து நின்று காத்தருள்பவளும், தைத்திரியோபநிடதத்தில் வாக்பவகூட மென்னும் கண்டத்தின் மேலதாகிய முகத்தில் சாவித்திரி எனவும், காமாலய கூடமாகிய உடம்பில் காயத்திரி யெனவும், சத்திகூடமென்னும் உள்நிலையில் சரசுவதி எனவும் கலந்து கோத்து நின்று விளங்குபவளே வாணியென ஏற்படுதலின், கோ = வாணி எனலாயிற்று.

கோ - வெளிச்சம், ஒளி

பெயர்ச்சொல்

[க் + ஒ = கோ] உலகத்துள் சந்திரன், சூரியன், அக்கினி யென்னும் வெங்கதிர், தண் கதிர் கனலாகிய முச்சுடர்களுள் ஒன்றின் ஒளியாய்ப் புலப்படத்தக்க விதத்தில் உருக்கொண்டெழுந்து உயிர்ப்பொருள்களின் கண்ணொளியுட் கோத்து நின்று துணைப்பட்டு உலகப்பொருளை விளக்கி நிற்கும் பண்பே வெளிச்சம் எனப்படுதலின் கோ = வெளிச்சம் என வழங்கலாயிற்று.

கோ வென்பது நிலைமை தெரியாத மருணிலை யிரக்கப் பொருண்மை இடைச்சொல்லாய் நிகழுங்கால் கோ வென்ப தற்கு அதுதானோ வேறொன்றோ வென்னும் குறிப்புநிலைய றிதன்க.

சோ - அரண், அரணுறுப்புக்களாகிய சுவர், மதில்

பெயர்ச்சொல்

[ச்+உ+அ+உ=சுவவு=சுவ=சோ] தன்னிலமைந்த ஒலியைத் தனதோ வேறனதோவென ஐயமுற எதிரொலி எழுப்பத் தக்கதும், தன்னகத் தமைந்த குளிர்ச்சி நயமுத லிய நலங்களில் வேற்று நிலையார் சாராதபடிக்குத் தடுக்கத்தக் கது மாகிய நடுக்கொண்டுறுதலும் உடையதுமென அமைத லின்; சோ=அரண், அரணுறுப்பாகிய மதில் என அமைந்தது.

சோ - உமையவள், சத்தி

பெயர்ச்சொல்

[ச்+ஒ=சோ] ச்—உண்ணிலை நலமாகிய வலிமை— ஒ=இசைத்து நிற்கும் ஓர் இறைவி என அமைதலின் சோ= சத்தி - உமையவள் எனலாயிற்று.

சோ - சோபுரி என்னும் வாணாசுரன் நகரம்

பெயர்ச்சொல்

[ச்+உ+அ+உ=சுவவு=சுவ=சோ] மேற்கூறிய சோ =அரண் என்னும் அமைதிப்படிக்கே, நல்லரணியல் வாய்ப் பும் வேற்றுநிலைப் பகைவரணுகாவண்ணம் ஒழித்து நிற்பதற்கு அழிப்புடைக் கடவுளாகிய உருத்திரன் காப்பும் கொண்டதே வாணாசுரன் நகரமென்னப் புராணங்கள் நன்கு விளக்குகின் றனவாதலால், சோ=சோபுரி யென்னும் வாணாசுர நகரமென லாயிற்று. 'இலங்கையிலாதவ னைங்கரன்மோடி யெரிசுரத் தோன், இலங்கையிலாத மலையான வீசனிரிய வெம்போர், இலங்கையிலாதபடி வாணனைச் செற்றவென் னரங்கன், இலங் கையிலாதவன் போகக் கண்டான் என்னிதயத்தனே' என் னும் திருவரங்கத் தந்தாதிச் செய்யுளால், சோபுரிக்கோட்டை உருத்திரன் காவலுக்குள் இருந்தமை உணர்க. சோபுரியைச் சோணிதபுரமெனவுங் கூறுவர். வாணாசுரன்=மெய்ப்பொருள் அறிவற்றுப் பொருள் வேட்கை மயக்கங்கொண்டு, நான்

என்னு மயக்க வாழ்க்கையைக் கொண்டிருக்கும் நிலையில், சிவனுக்கு அன்பு பூண்டொழுகும் சிவபத்தியை யுடையவன். அப்பத்திப் பயன் அச்சிவபெருமானும், ஐங்கரன், வீரபத்திரன் முதலியோர் காவல் செய்ய நிகழும். சோ=சோபுரி என்னும் கோட்டைக்குச் சோணிதபுரம் என்னும் பெயரிருத்தலால், சோணிதம் - இரத்த ஊற்றம் என அமைதலின் அக்கோட்டையே தேகமாயும் அதை முற்கூறிய சிவபெருமான், ஐங்கரன் முதலியோர் காவல் செய்திருக்க வுள்ளதென்பது சிவனருள் வரத்தாலும் சிவ கவசம் முதலிய மந்திரங்களாலும், காப்புச் செய்யப்பட்டிருந்த தென்றும், இத்தகைய தேகமென்னும் கோட்டைக் காவலைத் திருமால் வென்றனர் என்பது எவ்வளவு வரமும் வலியும் பெற்றிருந்தாலும் அகங்காரமும் மகாரமும் இருந்தால் எவ்வலியும் ஒழிந்து கெடுமென்றும், பத்தி கன்மத்தை அதிகரிக்கச் செய்து பதவிக்கேற்றவியலும், நிரகங்கார ஞானமே முத்தியாமென்பது, வாணசுரன் எண்ணிறந்த கைகளைக் கொண்டு சிவகணத் தலைமை பெற்றான் முத்தி சித்திக்கவில்லை யென்றும், ஆகமத்தின் அசம்பவ வகையில் இப்புராணக் கோட்பாட்டெழுச்சி உண்டாயிற்றென்னும் தத்துவநிலை அறியற்பாலது.

சோ - என்பது ஒலிக்குறிப்பிடைச் சொல்லாய்ச் சோவென மழை பெய்தது என்பதில் அவ்வொலிப் பெருக்கத்தெழுச்சி மழையோ அல்லது வேறு இரைச்சலோ என்னும் குறிநிலை கொண்டது.

சோ - என்பது வியப்புக் குறிப்பிடைச்சொல், உண்ணயமாகிய மகிழ்ச்சி ஒருவாறு கருதியபடிக்குள்ளதா வேறு வழியின் எழுந்ததா வென்னும் வியப்புக்குறி நிலைகொள்வது.

தோ - நாயழைக்

குறிப்புணர்த்தும் ஓரிடைச் சொல்

[த் + அ + உ = தோ = த் + ஊ + அ + உ = தூவவு = தோ]
த் - தனது தோற்றத்தை, அ - தொலையிற் காணத்தக்க ஓர் நிலையதாகவோ, உ - வேறு நிலைபதாகவோ கொண்டு நிற்கும் ஒன்றே வா எனவும், தூவுபொருளை உட்கொண்டு உயிர் வளரும் தன்மைத்தாகிய 'அலையுயிர்ப் பொருளே வா' எனலின், தோ = நாயழைப்பு - என அமைந்தது.

நோ - கெடு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ந்+அ+உ=நோ] ஆன்மாவின் மெய்த்திறம் அது தானோ, வேறோ என வெழும் ஐயுறவே கேட்டுக்கு வித்தாகலின், நோ=கெடு, எனல் ஆயிற்று.

நோ - கலங்கு, துக்கி

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ந்+ஓ=நோ] கெடாத இன்பம் ஆன்மாவின் மெய்த்திறமேயாதலின், அது அந்நிலையதா அல்லது வேற்று நிலையதாவென ஐயுறுவதே இன்ப நிலையிலிருந்தும் கலங்குவதாதலின் நோ=துன்புறு எனல் ஆயிற்று.

நோ - துன்புறு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ந்+ஓ=நோ] ஆன்மநிலைக்குரிய தேற்றமாகிய இன்பத்தை விட்டு, அது அதுவோ, மற்றதோவெனத் தயங்குவதே துன்பமாதலின், நோ=துன்புறு என்னல் ஆயிற்று.

நோ - நோவுறு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ந்+ஓ=நோ] ஆன்மநிலைத்தேற்றமே மகிழ்ச்சியும் பிணியின்மையுமாயிருக்க அதனைவிட்டு ஒன்றைப்பற்றி அதுவோ வேறொன்றோவென நிலைகுலைவதில் மனப்பிணியும், உடற்பிணியுமே பொருந்துமாதலின், நோ=பிணிகொள், நோவுறு எனல் ஆயிற்று.

நோ - வலுக்குறை, பலவீனங்கோள், மனந்தளர்

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ந்+ஓ=நோ] ஆன்மநிலைக்குரிய உறுதி, தேற்றம், மகிழ்ச்சி, மனவலி முதலியனவை நிலைகுலைய ஒன்றைக் குறித்திதுவோ வேறோவெனக் கலங்கிக் கவலித்துழல்வதிற் காணத்தக்கது தளர்ச்சியே ஆதலின், நோ=வலுக்குறை, பலவீனப்படு, மனந்தளர் எனலாயிற்று.

நோ - இன்மை, பாழ்

பெயர்ச்சொல்

[ந் + ஒ = நோ] ஆன்மாவுக்காவதாகிய உண்மை நிலை மேற்கொண்டொழுகும் முறைமையை விட்டொழிந்து ஒவினுற் கிட்டும் பலன் ஒன்றும் இல்லையெனவே தீருமாதலின், ஒ=இன்மையெனல் ஆயிற்று.

நோ - சிதைவு

பெயர்ச்சொல்

[ந் + ஒ = நோ]'ஆன்மீக நலமாகிய இன்பத்தையோவில் விளைவது சிதைவேயாதலின் நோ என்பது சிதைவின் பெயராம் அமைதி பெற்றது,

நோ - துயர், துக்கம்

பெயர்ச்சொல்

[ந் + ஒ = நோ] ஆன்மீக நலத்துக்காவதை விட்டொழிந்து வேறு நிலைகளிலாளுல் விளைவனவெல்லாம் அடுத் தடுத்துத் துக்கமேயன்றி வேறொன்று மில்லையாதலின், நோ = துயர், துக்கம் என்னல் ஆயிற்று.

நோ - துன்பம் *

பெயர்ச்சொல்

[ந் + ஒ = நோ] ஆன்மாவுக்குரிய தற்சுட்டாய் நிகழும் நன்னிலை விட்டொழிந்து பொருந்தும் மற்றெல்லா வினைகளும் வருத்தமும் அழிவும் உண்டாக்கத்தக்கவைகளே யாதலின், நோ = துன்பம் எனலாயிற்று.

நோ - தளர்ச்சி, மெலிவு

பெயர்ச்சொல்

[ந் + ஒ = நோ] ஆன்மாவின் நிலைகண்டு கவலையை நீக்கித் திடப்படும் தன்மை ஒழிந்து படப்படத் தீராத்துயரம் தரும் தொழிற்பாட்டுப் பெருங்கவலைக் காளாகித் தவித்துழல்வது மெலிவே யாதலின், நோ = மெலிவு என்னல் ஆயிற்று

---

* அயர்வொடு நொசிவே நோவே.

— சூ - நிகண்டு.

நோ - பிணி, (வியாதி)

பெயர்ச்சொல்

[ந்+ஒ=நோ] மேற்கூறிய வண்ணம் உயிர்க்குறுதி நாடிக்கொள்வதை ஒவி உடலுக்குப்பாடுபட்டுச் சுழன்று திரிவதில் மனப்பிணியும் உடம்புப்பிணியுமே கூடுமாதலின், நோ=பிணி, வியாதி எனல் ஆயிற்று.

போ - ஏகு

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ப்+உகு+அ=புக=போ] பகரம் - மேற்பொதிவை, உக - சிந்துக - விலக, ஒழிக்க - புகுந்து, கடந்து, கழித்தொதுக்குக—தம்மிற் கவிந்து சூழ்ந்து நிற்கும் இடவெளிக்குட் புகுந்து சென்று புறத்துக் கழித்தொதுக்குதலே போதல் எனவும், மேற்பரந்தும் உள்ளகத்தும் புறத்தும் கவிந்து ஒத்தும் இருக்கவும் வளரவும் இடங்கொடுத்து நிற்கும் ஆகாய வெளிக்குள் நுழைந்து சிறிதுசிறிதாகக் கழித்தொதுக்குதலே போதலாதலின், போ=ஏகு எனலாயிற்று.

போ - சேல்

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ப்+அ—உ+உ+அ=போ] மேற்பொதிவாகிய ஆகாயத்தினுள் எதிராவதை அங்கதாக்கி நடத்தலே செல்லுதலாதலின் போ=செல் எனலாயிற்று. இவ்வாறு செல்லுகை மேற்செல்=உயரப்போ, கீழ்ச்செல்=பள்ளம்போ, நடுச்செல் ஒதுங்காது நேரேசெல் எனப் பலவகைப் போக்குகட்குமாம்.

போ - அகல், விலகிப் போ

வினைச்சொல் - ஏவல்

[ப்+ஒ=போ] முற்செல்வோனைப் பிற்செல் போ—உள்ளில்போக எண்ணின இடத்தை அங்காக்கிக்கொண்டு கழித்தலே அகல்—என அமைதலின், போ=அகல், விலகிச் செல் எனலாயிற்று.